

emine tavuz

kimsesizler matemi

3

İNDİGO KİTAP

1

"KANA KARIŞAN AŞKLAR"

Kendini evin yap çünkü anladın; sen en sonunda sana dönebilirsin.

O gece hiçbir şey sözcükler kadar ağır değildi. Ellerimin yalnızlığı gözlerimi doldurmuş, ağlamak üzere olmak da gururumu kırmıştı. Bir çiçeğin sadece bir günde küsüp içine kapanması gibi kimine anlamsız gelecek bir kırgınlıkla içime kapanmıştım.

Kerem'in beni evime getirdiği dakikalardan beri yatağımda uzanmış Hazer'in bahçeye diktiği çiçeği izliyordum. Arada çıkan seslerden Kerem'in hâlâ evde olduğunu biliyordum, beni yalnız bırakmamak için gitmemişti. Eve ağlayarak geldiğim ve bir cümle kurmadığım için neler olduğunu anlamamış, endişelenmişti. Aynı zamanda Hazer'in de beni yalnız bırakmaması için onu aradığına emindim.

Hazer demişken...

Sanki çok iyi dans ediyorsun da...

Belki de seni tavlamak için seçmişimdir.

Senin ilişkiyi kaldırabilecek olgunluğun yok!

Ellerimi kulaklarıma kapattım ama fayda etmedi. Çünkü bu sefer sesler kalbimden geliyordu.

Bana o sözcükleri nasıl diyebilmişti? Kırılacağımı bile bile söylemişti. İncineceğimi umursamamıştı. Sanırım sözcükler kadar canımı yakan da buydu.

Uykusuz gözlerimi güneş ışığının vurduğu duvardan çekerek yattığım yerden kalkmaya zorladım kendimi. Kerem'in sessizce evde dolaşan adım seslerini duyabiliyordum. Yerimden doğrulurken gücümün olmadığını fark ettim. Sanki ruhumda, kalbimde hissettiğim tüm kırgınlıklar vücuduma dağılmış, beni ruhsal bir hastalığın pençesine itmişti.

Üstümdeki, dünden kalan kıyafetlere bakıp odamdan çıktım. Kerem'i görmek için koridorda ilerleyip salona girince de gelen seslerin sebebini anlamış oldum: Bana kahvaltı hazırlamıştı. Doğrulup arkasını dönünce beni, yüzümü, belki de benim aynaya bakıp görmekten korktuğum şeyleri gördü.

"Günaydın Safirciğim. Çok mu ses yaptım? Ona mı uyandın?"

Dudaklarımı ufak bir gülümseme için zorladım. "Uyumamıştım zaten. Kahvaltı hazırlamışsın, neden zahmet ettin ki?"

Elindeki tepsiyle yanıma yaklaşıp gözlerime dikkatle bakarken, "Şişmiş," dedi üzgünce. Sonra da benim gibi zorlukla gülümsedi. "Emir büyük yerdendi."

Birkaç saniye anlamayarak baktım, ardından da sorduğum soruyu hatırlayıp yutkundum. Demek Hazer söylemişti. Kerem'i aramıştı. Beni de aramış olabilirdi ama telefonumu kapatmıştım, bu yüzden ona ulaşmış olmalıydı.

"Bir şey yemek istemiyorum," dedim. "Patronuna ilet. Ya da... gerek yok. Aksine benim hakkımda bir şey iletmeni istemiyorum."

"Şey, o benim patronum," dedi sevimli bir ses kullanarak. "Ne derse yapmak zorundayım."

"Hıh!" Kızgın bir ses çıkardım ve sonra bunun Kerem'le alakası olmadığını hatırlayıp mahcup oldum. "Kahvaltı yapıp yapmamı umursayacak kadar kendine gelmiş olması ne hoş."

Kerem iğneleyici sözcüklerimi fark etti ve sorup sormamakta kararsız kalıp duraksadı. "Ne dedi sana? Evden ağlayarak çıktın, yol boyunca da ağladın. Vallahi içim parçalandı o haline..." Kaşlarını çatarak kendi yorumunu kattı. "Öyle ufak bir atışmaya evi terk edecek değilsin. Seni gerçekten kırdı, değil mi?"

Sanki çok iyi dans ediyorsun da...

Senin bir ilişkiyi kaldırabilecek olgunluğun yok!

"Beni bile isteye kırdı. Yemin ederim istedi. Bunu gözlerinde gördüm Kerem. Sanki onun canını çok yakmıştım ve intikam almak istiyordu..." Dün akşam bana bakan gözlerini, kendini kaybetmiş yüzünü, incindiğimi umursamadan ileriye gidişini hatırladım. "*Hazer'in bile canımı yakmak istediği bir an olabilirmiş demek ki,* diye düşündüm o an. O kadar şaşırdım ki... Beni incitmek için o kelimeleri dile getirişine hayret ettim..."

"Yine gözlerin doldu," dedi panikleyerek. "Demek o kadar kırdı seni, vay piç..."

Bir an gözlerim büyüdü ve Kerem tepkim sayesinde ne dediğini fark etti. "Barışınca bunu Hazer Bey'e söylemezsin, değil mi?"

İçinde olduğum trajikomik anı sindirmeye çalışıp, "Söylemem," dedim.

Elinden tepsiyi aldım ve mutfağa doğru ilerlerken onun da arkamdan geldiğini biliyordum. "Hazer, alkol bağımlısı mı?" diye sordum sonunda geceden beri düşündüğüm şeyi dile getirerek.

Durup gözlerime kederle baktı. "Hazer'in bağımlı olduğunu düşündüğüm tek şey sensin Safir."

Yutkunamadım. Bu iyi bir şey miydi kötü bir şey miydi?

Kendimi kasıp yüzümdeki ifadeyi korudum ve başımı sallayıp arkamı döndüm. Konuşacak kadar güçlü değildim. Kendimi odama atarak yatağıma oturdum.

Hazer'in bağımlı olduğunu düşündüğüm tek şey sensin.

Ben öç almazdım, bu yüzden Hazer'e eziyet edecek değildim ama hiçbir şey olmamış gibi de davranamazdım. Ben de hatalı davranmıştım ama bunu daha olgun bir tartışmayla aşabilirdik. Hep fevri davranıp çocuklaşan hem de beni olgun olmamakla suçlayan kendisiydi.

Silkelenip kendime gelmek için ilk adımı attım. Burada olan kıyafetlerime ilerleyip bir siyah, göğüs pencereli bluzla siyah pantolon aldım. Nedense ellerimin o kıyafete ilerleyişini durduramamıştım. Bir saniye evdeki Kerem'i düşündüm ama sonra tereddüt etmeden üstümü değiştirdim. Ona güveniyordum.

Yanıma çantamı da aldım ve odamdan çıkıp salona geçtim. Kerem elinde telefonla koltukta oturuyordu. Tuşların üzerinde duran parmaklarına baktım ve Hazer'le haberleştiğini düşünürken genzimi temizledim. Direkt telefonu arkasına saklayıp başını kaldırdı. "Nereye böyle?"

"Yetimhaneye. Leo için imzalamam gereken evraklar var."

Telaşla, "Daha erken," dedi.

"Olsun, dışarıya çıkarsam kafam dağılır," dedim. Gözlerime dokunup şişkinliğinden rahatsız şekilde sızlandım.

"Bari bir şeyler yeseydin," dedi.

Benim için hazırladığı kahvaltılıklara bir daha baktım. Yumurta bile haşlamıştı, benim için vakit ayırmıştı. Eminim Hazer söylememiş olsa bile yapardı. "Özür dilerim, benim için o kadar hazırladın ama benim bir lokma dahi yiyesim yok."

Pes edip koltuktan kalktı ve yanıma kadar geldi. "Seni götüreyim o zaman, hadi."

"Zahmet olma..."

"Aaa kızıyorum ama! Ona yok, buna yok... Sen bu kadar üzgünken yanında olmayacağım da ne yapacağım?"

Kabul edip başımı önüme eğdim, odadan çıkıp sokak kapısına ilerledim. Kerem portmantodan ceketini aldı ve ayakkabılarımızı giyip çıktık. Bahçe boyu ilerlerken dün gece kızarttığım avuçlarıma bakıyordum,

yumruk sıkmayı bırakmam gerekecekti. Kerem'in açtığı kapıdan dışarıya çıktık ve kaldırımda yürümeye başlamadan önce başımı kaldırdım. Tanıdık arabayı gördüğümde soluğumu tuttum. Kerem de bunu fark edip kendi kendine mırıldanırken Hazer'in bir diğer arabasına bakakalmıştım. Ne zamandır buradaydı? Yoksa geceden beri mi? Eve gelmiş miydi? Çenemi yukarıya kaldırdım ve arkamı dönüp yürümeye başlamıştım ki kapı sesini duydum.

"Kerem, patronuna söyle, arkamdan gelmesin."

"Aaa ben mi? Vallahi kemiklerimi kırar... Ama çok istiyorsan söyleyeyim." Kısa bir an duraksadı. "Hazer Bey, Mila diyor ki..."

"Duydum," dedi Hazer uyarır bir ses tonuyla. Sesini bu kadar yakından duyunca panikledim. Hiç olgun bir davranış olmasa da ondan kaçıyordum. Ayaklarım birbirine dolanmasın diye uğraşırken Hazer'in gölgesini önümdeki gri zeminde gördüm.

Birkaç saniye sonra bana yetişip panikle, "Mila," derken kolumdan tuttu. "Mila, n'olursun dur bi..."

Arkam ona dönükken durmayı ben istedim. Zaten eli sıkı kavramamıştı, bana ben istemeden dokunmayı sevmiyordu. Başımı kaldırdım ve çevirip ona baktım, gözlerini görünce de elimde olmadan titrek bir nefes çektim. Tahmin ettiğimden daha kötüydü; üstünde dünkü pantolonu, gri tişörtü vardı ve bütünüyle çok dağınık görünüyordu. Uzun süre ağrıyan bir yarasının üstüne yatmış gibi yorgun ve o yaranın büyümesinden korkar gibi endişeliydi.

"Hâlâ sarhoş musun?" diye sordum, bana söyleyeceklerini ona göre ciddiye alacaktım.

Başını olumsuz manada sallamaya başlarken biraz daha yaklaşıp karşıma geçti. Kaldırımdan aşağıdaydı ve boylarımız bu şekilde bir hizadaydı. "Değilim. Sen evden çıkıp gittiğinde ayıldım, kendime geldim."

"Aa öyle mi? Yani ayılman için suratına bir kapı falan mı çarpmam gerekiyordu?"

Hem kızgın hem pişman hem de sefalet içinde göründü. Bir anda gözlerinden bu kadar duyguyu okuduğuma ben de hayret ettim. "Seni incittim değil mi? Çok incittim?"

Neredeyse gurur yapacaktım, dönüp yoluma devam edecektim ama bunun doğru bir iletişim yolu olmadığını biliyordum. Gözlerimi başka yerlerde dolaştırıp, "İstediğin bu değil miydi?" diye sordum. "İstediğin zaten beni incitmek değil miydi?"

Bunu duyduğuna inanamadı, bu kadar şeffaf olmama da. Sanki kendine bile itiraf edemediği şeyi ona söylemiştim. Şiddetle başını iki yana sallamaya başlayıp, "Sarhoştum," diye fısıldadı. "Biliyorum, çok saçma bir gerekçe ama gerçek. Kendimde olsam asla söylemeyeceğim şeyler, biliyorsun."

Buruk şekilde gülümsedim. "Ne fark eder ki? Sonuçta böyle düşünüyorsun. Sarhoşken sadece dile getirebildin..." Yaşananları hatırlayınca kaldırımda geriledim, uzaklaşmak istedim. "Beni tavlamak için seçtin..."

"Hayır hayır!" Telaşla nefes alıp verdi. "Öyle değil! O gün en güzel dansı yapan sendin, bu sebeple seçtim seni..."

Gözlerine sessizce ve uzun uzun bakıp kalbimden geçeni fısıldadım. "Bana bir daha nasıl *balerinim* diyeceksin?"

Dudaklarının korkuyla birbirinden ayrılması sonrasında başımı öne eğdim, karın hizasında telaşla hareket eden, birbirini ovalayan ellerini görüp omuzlarımı düşürdüm. Bana en hassas olduğum noktadan saldırmıştı. Saldırmak... Hazer ve saldırmak kelimelerini aynı cümlede kullanmak bile ruhumu acıtıyordu.

"Safir?"

Omuzlarımı dikleştirerek mesafeli şekilde cevapladım. "Si?"

"Oturup konuşabilir miyiz?" Rica ediyordu; sesi hâlâ boğuk ve sabırsızdı. Metanetini korumak için çabaladığının, konuşurken her kelimesine dikkat ettiğinin farkındaydım. Endişeli kalp atışlarımızı, birbirimizi kaybetmekten duyduğumuz korkunun kısık gülüşünü duyuyordum. "Sarhoş olsam da dün gece neler dediğimi hatırlıyorum. Kabalık, küstahlık ettim. İzin verirsen... kendimi açıklamak istiyorum."

"Eşeklik..." diye söylendim alçak bir sesle.

"Efendim?" diye sordu duyamadığından.

Parmaklarımı bluzumun dekoltesine götürerek duygularımı açık şekilde söyledim. "Çok kırıcıydın Hazer."

Sesli şekilde nefes alıp verdi. "Biliyorum," dedi. Sesi bu kez mahcubiyet içindeydi. Hissettikleri sesinin tınısında gizliydi. "Kabahatimin farkındayım. O kolyeyi... boynundan çıkarmana sebep olacak kadar gaddarca davrandım. Özür dilerim Mila."

Dayanamıyorum sana, titreyen sesine...

Başımı sallayarak özrünü aldığımı gösterdim ama ona bir cevap vermedim. *Önemli değil* mi diyecektim? Önemliydi çünkü derinden kırılmıştım. Aklı başındaydı, sarhoşluğundan tamamen sıyrılmıştı ve benimle makul bir konuşma yapmak istiyordu. Benden bir cevap beklediğini bildiğim

için, "Oturup konuşamayız, gitmem gerekiyor," dedim, ardından genzimi temizledim. "Ama merak etme, her zamankinin aksine dans etmeden, rahatsız edici görünmemeye gayret ederek uzaklaşırım."

"Allah aşkına!" İçi çekilmiş gibi aniden isyan edip sesini yükseltti ve sabrını koruyamayarak bağırdı. "Ben senden önce dansına âşık oldum! Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana sesini yükseltme. Söylediklerinin aksini söylemiyorum. Ben duydum bunları ama sen duymaya katlanamıyorsan..." Sustum ve cansız gözlerle önüme baktım. "*Sus* diyebilirsin. Hadi, bir de *sus* de Hazer."

Hiçbir şey demedi. Sanırım bu biraz incitti ama bunu diyebiliyorsam, onun yüzündendi. Hiç tahmin edebilir miydim onun kalkıp bana dans edemediğimi söyleyeceğini? Tahmin edemezdim ve yarın bir gün ihtimal vermeyeceğim başka şey söylemesinden endişe ediyordum.

O sinir hastalığıyla yaşıyor. Ben de mi bununla yaşayacağım? Aslında onun için... yaşardım.

"Nazım'la neden buluştun?" diye sordu. Onun adını anarken suratına tükürüyormuş gibiydi.

Bu konuda kabahatli olduğumu biliyordum, bunun mahcubiyetiyle yanaklarım kızardı. Yine de gözlerimi kaçırmadım. "Evrakları almak için buluştum," dedim mesafeli şekilde.

Dilini dişlerinin üzerinde gezdirerek avuçlarını sıktı. "Peki biz bu konu hakkında ne konuşmuştuk Mila? Sen ne güzel gelip bana onun attığı mesajlardan bahsetmiştin, ben de bu konuyu halledeceğimi söyleyip numarasını engellemeni istemiştim. Numarasını neden engellemedin Mila?"

Ellerimle kollarımı sıkarak yutkundum. "Unutmuştum engellemeyi," dedim dürüstçe. Aksi bir ihtimali düşünmemesi için gözlerinin içine baktım. "Dün Kerem'le sahafa giderken laf lafı açtı, senin son günlerde ne kadar yorgun olduğundan bahsederken Kerem bana Nazım'ın senden üç milyon dolar istediğini söyledi. O an çok üzüldüm, hiç kabahatinin olmadığı bir şey için o kadar parayı, alın terini verecek olman çok dokundu bana. Bir şey yapma ihtiyacıyla kıvrandım, yapmasaydım içim içimi yerdi."

"Kerem," dedi Hazer, başını omzunun üzerine çevirip bizi dinlemiyormuş gibi duran Kerem'e bakarak. Kerem kaskatı kesilmişti. "Kerem mi söyledi?"

"Dans meselesinden haberi yoktu, böyle bir şey yapacağımı bilmiyordu," diyerek savundum onu.

Tekrar bana dönerek, "Nerede buluştunuz?" diye sordu.

"Dans kursunda," dedim kısıkça ve onun gözlerindeki sitemin derinleştiğini görerek devam ettim. "Lütfen samimiyetime inan, oraya giderken bile dans etmek değil, konuşmak niyetindeydim. Evet, sana söz verdikten sonra onunla buluşmam seni üzmüş olabilir ama bir şey yapmasam içim içimi yerdi. Gittim ve onunla toplamda beş dakika bile konuşmadım. Yaptığının yanlış olduğunu anlatmak isterken birbirimize çıkıştık, sonra o da sitemle evrakları verip çekip gitti."

"Sana bağırdı mı?" dedi aniden.

"Ben seni savundum, o da kendisini," diye açıkladım aceleyle. Bağırmasını, sinirlenmesini istemiyordum artık. "Evrakları alır almaz çıktım oradan, sahafa gittim ve gün boyu da..." Sesim kısıldı ve gözlerim gözlerine hapsoldu. "...kabahatimi fark edip utandım. Sahaftan sonra parka gidip oturdum, senin düşündüğün gibi onunla değildim. Sende bu güvensizliği oluşturacak ne yapmış olabilirim bilmiyorum ama tüm yaşananlar bunlardan ibaret. Gelir gelmez dayanamayıp buluştuğumu da sana söyledim ve... ağzımın payını aldım."

Doğruları söylerken gözlerinin içine bakmıştım ve bu andan sonra bakmasam da olurdu. "Eve geç gelince onunla olduğunu düşündüm," dedi. Sesinde ıstırap vardı. "O kadar korktum ki gerçekten onunlasındır diye... Arayamadım bile. Dans ettiğini düşündüm, çok gücüme gitti sözünde durmaman."

"Neden alkole başvurdun?" diye sordum camdan dışarıyı izlerken. "Bak, sinir hastası olduğunu biliyorum ve bu konuda yaşadığın her şey için çok üzgünüm. Sadece sinirlenip benimle tartışsaydın seni anlayabilirdim ama sen içip resmen sinirini tetikledin. Kıskanmanı da anlıyorum çünkü ben de seni kıskanıyorum. Sinir krizini de anlıyorum ama... kendini zilzurna sarhoş etmeni anlayamıyorum."

"Beni kimden kıskanıyorsun?"

Muazzez'den.

Bu sorusuna herhangi bir cevap vermedim, zaten şu an konumuz bu değildi. Genzini temizleyerek, "Haklısın," dedi, sesi içtendi. "O kadar içmemeliydim ama dediğim gibi bir şeyleri aşamadığımda alkole başvuruyorum. Ama bu huyumdan vazgeçerim, senin için..."

"Bu kadar aşamadığın ne oldu Hazer?" dedim şaşırıp ona dönerken. Nazım'la buluştuğum için gerçekten bu kadar olaya gerek var mıydı? "Tamam, kıskanıyorsun ama yalnızca bir buluşmaydı. Geldiğimde konuşup çözecektik, böyle kırıcı olmana gerek yoktu."

"Kıyaslıyorum, kendimi senin etrafındaki herkes ve her şeyle kıyaslıyorum," dedi. Bu sefer başını önüne eğip bakışlarını kaçıran oydu. "Onunla buluşacağını öğrendiğimde kendimi onunla kıyasladım, sonra aptalca bir şekilde dansla kıyasladım. Hem kızdım sana hem kırıldım. Hem ondan kıskandım hem danstan. Elimde değil, içimde böyle... kötü, ısrarcı, yakama yapışan bir duygu var; sürekli kıyas içindeyim. Her konuda böyle ama sen olunca... Sen daha başkasın. Gözüm döndü, ucunu kaçırdım."

Babası yüzünden.

Gerçekten üzülmüştüm. Hazer'e bunu yaşatmaya hakkı yoktu. Kardeşiyle başlayan bu kıyas durumu zamanla, hayatının tümünde etkili olmuştu. "Baban yüzünden değil mi?"

El hareketi durdu ve acı dolu bir gülüşle kıvrılan dudaklarını dişleriyle çiğneyerek sustu.

"Beter olasıca bir huy işte," dedi gözlerini yere dikerek. Gözleri bir an o kadar boş baktı ki irkildiğimi hissettim. "Bir de... tüm bu kıyasın, kıskançlığın yanında... Nazım daha genç biri, onunla anlaşabilme ihtimalinden korktum. Bizim aramızda çok yaş var, onunlaysa sadece dört yaş var aranda..." Ben hayretle onu dinlerken Hazer tiksinir gibi yüzünü buruşturdu. "Bana, *Abilik mi yapıyorsun ona?* diyor ya! Ne abisi? Ben aşktan alev almışım, abisisin diyor..."

Geri zekâlı Nazım...

"Beni çok kırdın," diyerek içimdeki duyguyu dile getirdim. Aramızdaki bu gergin konuşma kalbimi her an daha da kasıyordu. "Dans beni kurtardı, dans sayesinde ümit edip hayatımın aydınlığa kavuşacağına inandım. Biliyorum, söylediğin gibi dansımı beğenmiyor değilsin ama beni kızdırmak için bile söylemeni kaldıramıyorum. Ağır geldi bu bana, anlamanı istiyorum."

Gözlerine kaçamak şekilde baktım ve daha fazla bir şey demeden başımı eğdim. Kaldırımda yürümeye başladım. Sağlıklı düşünmediğim için aşırıya kaçacak kelimeler kurmaktan endişe duyuyordum. Hazer arkamda kaldı. Beni durdurmak, peşimden gelmek istediğini biliyordum ama travmalarım elini kolunu bağlıyordu.

"Nereye gidiyorsun peki?" diye sorduğunu duydum. "Onu söyle bari..."

"Yetimhaneye gideceğim," diye izah ettim uzaklaşırken. "Leo'yu alıp evde benimle yaşamasını istediğimden bahsetmiştim."

"Mila, Leo bizimle benim evimde yaşayabilir," dedi, sesi kaygılıydı. "Biliyorum, kendi ayaklarının üzerinde durmayı istiyorsun ama sırf böyle istediğin için neden benden ayrı yaşamak zorundasın ki?"

Dönüp baktım ona. "Ayağım kırıldığında yalnız yaşamamak için seninle kalmaya başlamıştım. İyileştikten sonra da araya başka başka şeyler girdi, aslında biz hiçbir zaman oturup beraber yaşamak hakkında konuşmadık Hazer. Şimdi kardeşimi de alıp senin evinde yaşamak... bana mahcup hissettirir. Ben artık mahcubiyet içinde yaşamaktan çok yoruldum, umarım beni anlıyorsundur."

Omuzları daha da kasıldı ve yüzünde mimik oynamadan bana doğru bir adım attı. Dün gecenin ardından aramıza giren soğukluk, yaz mevsiminde olmamıza rağmen bana üşüyormuşum gibi hissettiriyordu. Dudaklarını açtı ama sanırım yanlış bir şeyler demekten korktu. Parmaklarını ürkerek yüzüme uzattı ama başımı hafifçe yana çevirdiğimde yüzüne oturan acı dolu ifadeyle elini yavaşça indirdi. Elinin yumruk halini aldığını gördüm, ardından yutkunduğunu duydum.

"Gitmeliyim," diyerek bu kez daha emin bir şekilde arkamı döndüm.

Kaldırımda uzaklaşmaya başladıktan biraz sonra peşimden takip eden adım seslerini de duydum ama Hazer olmadığını biliyordum. Bu Kerem'di. "Gelmene gerek yok," dedim arkama bakmadan. Taviz vermek istemiyordum. Hazer'in yanından kırgın ayrılırken arabasıyla ve yeniden şoförüyle uzaklaşmak garip olacaktı. "Metro kullanacağım."

"Mila lütfen," dedi Hazer, arkamdan seslenerek.

"Hayır," dedim direterek.

Hızlı hızlı yürüdüm ve ikisi de netliğim karşısında çaresiz kalırken sokaktan ayrıldım. Metroya yürüyene kadar yumruklarımı sıktım ve yol boyunca Hazer'i aklımdan çıkarmaya çalıştım. Yetimhanenin olduğu sokağa girdiğimde Leo'yu göreceğim için yüzümdeki hüznü sildim. Görürse merak eder, bir de benim için endişelenirdi. Yüzüme bir gülücük yerleştirip başımı yetimhanenin kapısına çevirdiğimde adımlarım yavaşladı ve beynim kabul edemediği bir görüntüyle karşılaştı. Tanrım! Annem yetimhanenin kapısında bağırıyordu.

Onun hastanede, gözetim altında olması gerekiyordu. Yine mi kaçmıştı? Ama neden arayıp haber vermemişlerdi? Leo'yu görmek için mi gelmişti? Onu ancak yılda bir kere görmeyi isterdi. Sinirlerimin iyice bozulduğunu hissedip karşıya geçtiğimde annemin bağırarak ne söylediğini duydum.

"Çocuğumu göreceğim! Beni derhal içeriye alın!"

Ona yaklaşırken kulübedeki bekçinin anneme kızdığını duydum. Annemin üzerinde pijamaları vardı, saçı başı dağınıktı. Leo'nun da orada olduğunu gördüğümde tam anlamıyla yıkıldım. Bahçenin ortasında

durmuş, ağlayarak anneme bakıyordu. Onu tanımış olmalıydı, birkaç kereden fazla görmemişti ama elinde bir fotoğrafı vardı. Bahçedeki birkaç çocuk daha olayı izliyor, annemin çırpınışlarına gülüyorlardı.

Annemden bir kez daha nefret ettim. Leo arkadaşlarının önünde küçük düşüp hiç unutmayacağı bir an yaşıyordu onun yüzünden...

Leo'yu kurtaramadıktan sonra kendi hayatımı kurtarmamın ne anlamı vardı ki?

"Anne!"

Kendime engel olamayıp haykırdığımda annemin sesi kesildi ve başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Dudaklarında, ağzının kenarlarına kadar taşmış bir kırmızı ruj vardı ve öfkeli, nefret dolu görünüyordu.

"Ne işin var senin burada?"

"Leo'nun velisi ben sayılıyorum," dedim ve ona yaklaşıp kolundan tuttum. "Onu görmeye geldim. Asıl senin burada ne işin var?"

Kolunu elimden çekmeye çalışırken kaşlarını çatıp yüzünü buruşturdu. Onu en son, yine hastaneden kaçtığı gün görmüştüm ve aradaki tek fark, artık ona karşı daha sevgisiz hissetmemdi. *Hiç mi ağrına gitmiyor anne, kızın tarafından sevilmemek?*

"Leo'nun annesi benim ve oğlumu görmeye geldim," dedi bağırarak. "Nereden çıktın Tanrı'nın cezası!"

Karnından. Ama biliyorum, hiç çıkmamamı isterdin.

Dönüp Leo'ya baktım ve konuştuğumuz her şeyi duyduğunu anladım. Canım benim, geldiğime bile sevinememişti. Ona gülümsedim ve diğer elimi kaldırıp salladım. "Geliyorum ablacığım."

Tekrardan anneme dönüp alçak sesle konuşmaya başladım. "Bu yaptığın Leo'yu incitiyor, görmüyor musun? Arkadaşları onunla dalga geçiyor! Hastaneyi arayacağım, gelip seni alsınlar! Benimki gibi kardeşimin hayatını da mahvetmene izin vermeyeceğim!"

Gözleri döndü ve kolunu hışımla çekti. "Senin hayatını o güçsüz, ezik baban mahvetti!"

Yapma işte bunu, yapma.

İçimde, babamı savunmamı isteyen çaresiz bir güç belirdi ve ellerim titredi. Annemin aklı bir gidiyor, bir geliyordu. Yine can acıtmak için konuşuyordu, aldanmamalıydım ama kalbim kırılıyordu, dayanamıyordum artık. En iyisi hastaneyi aramak, annemin yerini bildirmekti. Başımı çevirip telefonu cebimden çıkarırken, "Bir daha oraya gitmeyeceğim," diye bağırarak bu sefer beni kolumdan tutan annem oldu. Büyük bir öfkeyle

beni sarsınca telefon elimden kayıp düştü. "Leo'yu alacağım, onu bir aileye satarım ve güzel para kazanırız. Mila, anneciğim, sen de düşünsene kazanacağımız parayı..."

Leo'yu alıp satmaktan mı bahsediyordu gerçekten? Kolumdan tutuyor, gülümseyerek kazanacağı paradan bahsediyordu. Hastaydı, şuuru yerinde değildi. *Biz senin evlatlarınız!* diye haykırmak istiyordum. *Karnından çıktık, kanından var olduk.* Ama bunları söylesem ne, fayda etmezdi ki...

Kolumu çekip yüzüne bakarak, "O senin evladın, nasıl onu sat... satmayı düşünürsün? Tanrım, sen korkunç birisin!" dedim âdeta tıslayarak.

"Sadece onu değil, seni de satmak istemiştim," dedi ve o an ilk kez yaşamadığım bir şey oldu: Kalbim parçalarına bölündü. Kelimelerden konuşalım mesela, insanı mutsuzlukla baş başa bırakan kelimelerden. *Seni de satmak istemiştim* cümlesini yan yana getiren kelimelerden... "Üç yaşındaydın daha. Parka götürmüştüm seni, bir adamla anlaşmıştım ama baban olacak ezik gelip işimi bozdu."

Karnına bile sığmıştım oysaki, dünyana niye sığamadım anne?

Gözlerimin önüne siyah bir perde indi, sonra onun yerini gözyaşlarımın oluşturduğu buzlu bir cam aldı. Her şey bulanıklaşıp kayboldu ve hayata duyduğum tüm neşeyi, umudu kaybettim. Kilitlenip kaldım ve annem konuşmaya devam ederken kafamı çevirip Leo'ya baktım. Hâlâ ağlıyor, utanmış görünüyordu. Başımı ağır çekimde tekrardan anneme çevirdim ve gülümseyerek konuşan yüzüne tahammül edemeyerek bir anda onu sertçe itip yere düşürdüm.

"Keşke karnını kesip kendimi içine geri koyabilsem! Keşke doğmasaydım, doğup da bunları duymasaydım! Senin kızın olmanın utancı altında eziliyorum!"

Özür dilerim Leo, bağırarak senin de kalbini kırıyorum...

Ağlamamak için dişlerimi var gücüyle kenetlerken, annem düştüğü yerde bocalayıp kafasını bana çevirdi. İnsanları düşürmezdim ama artık onun insan olduğuna bile inanmıyordum. Yüzünü saçlarından çekerek burnundan öfkeyle soludu.

"Sen aptalsın, benim kızım olamazsın zaten! Ne güzelliğinin ne de bedeninin kıymetini bildin!" Dizleri üzerinden doğrulup üzerime yürüdü ve acıdan titreyen bedenimi tutup salladı. Yetimhanenin bahçesindeki herkesin bizi izlediğini hissediyordum. "Bu bedenini, güzelliğini kullanıp zengin olabilirdin! Namus timsali gibi yaşadın da ne oldu? Senin de bedenin benimkisi gibi çürüyüp gidecek!"

"Benim ne bedenim ne de ruhum satılık!" diye bağırdım artık ona tahammül edemeyerek. Bana fahişelik etmem gerektiğini söylemesinden bıkmıştım! Canım acıyordu. "Onurlu, gururlu bir hayat süreceğim ben! Senin gibi olacağıma ölürüm daha iyi!"

"Beni o deliğe tıktın! Hayatımı çaldınız! Ah ettim, asla mutlu olamayacaksın!" Bir elini dirseğimden çekti ve karşı koyma fırsatı vermeden tokadını yüzüme geçirdi. Yüzüm aldığım darbeyle sola savruldu ve bu yetmemiş gibi beni sertçe itip yere düşürdü. Daha yanağımdaki acıyı hazmedemeden kendimi dizlerimin üzerinde buldum ve ağzımda sevgisizliğinin tadını hissettim.

"Kardeşinle senin yüzünden çirkinleştim. Kimse dönüp bana ikinci kez bakmıyor!" Annemin yanıma eğildiğini, bekçinin bir şeyler konuştuğunu duydum ama sadece ağzımdan akan kana odaklanabildim. Gözyaşlarım donmuştu, vücudum kaskatı haldeydi ve saçlarım yüzümü iki yandan örtmüştü. Ağlayamıyordum bile, yalnızca boğuluyordum. Aldığım darbeyle dişim dudağıma sertçe çarpmıştı. Annem saçlarımı tuttu ve kafamı kaldırarak gözlerimin içine baktı. "Ne vardı doğacak, ha? Ne vardı da doğdun?"

Ne vardı ben de bilmiyorum ama doğdum işte anne.

"Bırak ablamı!"

Leo'nun sesini işittiğimde kendim kadar onun için de kahroldum ve saçımı annemden kurtarıp kalkmaya çalıştım. Leo'nun yanına gitmek, en azından onun kalbini iyileştirmek istiyordum. Doğrulmak için harekete geçerek, "Bırak," dediğimde annem saçlarımı daha sert kavradı ve beni ilkinden daha acımasız şekilde yere yapıştırdı. Suratım sertçe kaldırıma vurduğunda dişlerimin çarptığını hissettim ve Leo'nun adımı haykırdığını duydum. Bekçi kapıdan çıkıp yanımıza yaklaşırken annem de saçlarımı bıraktı ama önemli değildi.

Çünkü ben de kendimi bırakmıştım.

Gözyaşlarım birbiri ardına düştü ve omuzlarım sarsıldı. Gözyaşlarım dudaklarımdaki kana karışırken, bekçinin en sonunda annemi iterek benden uzaklaştırdığını gördüm göz ucuyla. Hâlâ bana hakaret ediyor, Leo'ysa bağırarak bu tarafa koşuyordu. Ağlamaktan, dizlerimin üzerinde kalıp küçük düşmekten utanç duydum bir kez daha.

"Abla, ablacığım!" Leo'nun kapıdan fırladığını gördüğümde Tanrı'dan yardım istedim ve kalan son gücümle başımı yerden kaldırdım. Alnım ezilmiş, burnum yere sürttüğü için acımıştı. Saçlarımı yüzümden çekerek soyulan ellerime baktım ve hıçkırarak gözlerimi Leo'ya çevirdim. Bana

koşuyordu. Yanıma varıp dizlerinin üzerinde önüme oturdu ve gözyaşları içinde bana baktı. "Dudağın kanıyor..."

"İyiyim," diyerek gülümsedim ve elimin tersiyle akan kanı silmeye çalıştım. Canım benim, o da mahvolmuştu. Annesini, ablasını döverken görmek... Gözyaşlarım akmasına rağmen daha çok gülümseyip ellerimi yere yasladım. "Hadi kalk, içeriye geçelim Leo."

"Bırak beni!"

Annemin bir kez daha haykırdığını duyduğumda başımı ona çevirdim ve geri geri gittiğini, parmağını bana doğru salladığını gördüm. Yine o kazanmıştı işte, daha ne istiyordu? Bir kere bile onunla ağlamadan vedalaşamamıştım, her defasında ya beni dövmüş ya da kelimeleriyle incitmişti.

"Sadece benim değil, babanın da hayatını mahvettin!" diye bağırdı. "Senin yüzünden uyuşturucuya başladı, intihar ettiği gün de uyuşturucunun etkisindeydi."

Dünyam hiç oldu o an. Tüm aklımı birkaç saniye içinde kaybettim. Zihnim bu cümleyi tarttı ve kalbim katılaşıp bir taş gibi göğsüme oturdu. Uzun bir çınlama kulaklarımı esir alırken kafam iki yana doğru sallandı. Annem arkasını döndü, caddenin karşısına geçip koşmaya başladı.

Dudaklarımdan, "Hayır..." kelimesi döküldü. Deli gibi nefes alıp vermeye başladım. Doğrulup onun arkasından birkaç adım attım. "Hayır, bu ger... gerçek olamaz..."

Leo bir şeyler diyordu ama duymuyordum, dönüp ona bakamadım. Hıçkırdım, haykırdım ve çaresizce annemin arkasından koşmaya başlayarak, "Yalancı!" diye bağırdım. Böyle olamazdı, babam uyuşturucu etkisiyle intihar etmiş olamazdı! Annem caddenin karşısına geçip ara sokaklardan birine daldığında perişan halde arkasından koştum. "Yalan söylüyorsun, beni üz... üzmek için dedin! Babam... Babacığım..."

Boğazımdan çok daha güçlü bir bağırış koptu ve annem bana ikinci kez bakmadan sokağın köşesinden dönüp gözden kaybolurken vücudum bir kez daha yere kapaklandı. Dizlerimin üzerine düştüğümde yumruklarımı sertçe yere vurarak içimde biriken her şeyi gözyaşlarımla attım. Hıçkırıklara, gözyaşlarına boğulup sarsılan omuzlarımın altında parçalara bölündüm. *Bu doğruysa, Tanrım babam gerçekten uyuşturucu kullanıyorsa ve uyuşturucu etkisiyle intihar ettiyse...*

"Tanrım, Tanrım... Ne... nefes alamıyorum." Elimi boğazıma götürdüm, nefesimi açmaya çalışırken acıyla öksürdüm. "Bu nasıl olur? Ben

nasıl bilmem ki? Anne... Anne sen neler diyorsun? Neden beni sürekli acımadan öldürüyorsun?"

Dizlerimin üzerinde, çaresizlik içinde arkasından bağırdım ama annem çoktan ortadan kaybolmuştu. Ellerimi sertçe yere vurarak kafamı önüme düşürdüm ve öğrendiğim bu acı gerçeği kabul etmeye çalıştım. İlk kez annemden böyle bir şey duyuyordum, hep saçmaladığı zamanlar olurdu ama bana bundan bahsetmemişti.

Yalan mıydı? Akıl sağlığı yerinde olmadığı için mi böyle konuşuyordu yoksa hepsi gerçek miydi? Uyuşturucunun etkisiyle mi intihar etmişti? Küçücük kızının olduğu eve uyuşturucu mu sokuyordu? Yoksa babam da mı beni sandığım kadar sevmiyordu?

Bu son zamanlarda kendime sorduğum en acı soru oldu ama cevabını veremedim. Ellerimi kendime çekip kaldırıma oturdum ve annemin kaybolduğu yola bakarak sayıkladım. "Neden acı olan her şey üst üste gelmek zorunda? Neden biri için iyileşme fırsatım olmadan diğer acıyı karşılıyorum? Artık kulaklarımı kapatmak istiyorum, dayanamıyorum duyduklarıma..."

Soyulan ellerimi yüzüme örtüp titreyen dudaklarımı dişlerimle ezdim. Burada oturup ağlamak, böyle pervasızca kendimi kaybetmek gururuma dokunuyordu ama öğrendiğim şey beni öyle kahretmişti ki dizlerim tutmuyordu. Ellerimi suratıma vurarak gözlerimi sımsıkı yumdum.

"Öyleyse... Neden kimse bana söylemedi ki? Küçücük olduğum için mi? Bu doğruysa... nasıl öğrenebilirim ki bunu?"

Bununla alakalı hiçbir şey duymamıştım. Babamın ölüm raporunda böyle bir şey mi yazıyordu sahiden? O rapora ulaşıp öğrenmeliydim yoksa bunu düşünmekten kafayı yerdim. Ellerimi yüzüme bir daha sertçe vurup indirdim ve yoldan geçen iki genç kızın bana baktığını gördüğümde utanıp saçlarımla yüzümü örttüm.

Hadi Mila, kalk.

Hadi kızım, hadi.

Gözyaşlarımı aceleyle silip kendimi toparlamaya çalışırken, "Ablacığım," diyen sesi duyarak başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Leo bana doğru koşuyordu, arkasında da bekçi vardı ve Leo'ya durması gerektiğini söylüyordu. Oturduğum yerden kalktım ama daha doğrulamadan Leo gelip bacaklarıma yapıştı. Onun hizasına eğilip yüzünü tuttum. "Leo, sakin ol canım benim. Bir şey yok, korkma tamam mı? Seni ürküttüysem çok özür dilerim..."

"Dudağın kanıyor," diyerek ıslak gözlerini dudağıma odakladı ve küçük elleriyle yüzümü tuttu. "Annem neden sana böyle davranıyor Safir? Anneler çocuklarını döver mi?"

Bazıları.

Gülümsemeye çalışıp dizlerimin üzerinde durmaya devam ettim ve gözyaşlarını sildim. "Biraz tartıştık, yetişkin insanlar böyle çirkin tartışmalar yaşayabilir," dedim tatlı bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Özür dilerim, beni böyle görmeni istemezdim. İyiyim ben, dudağım da birazdan geçer..." Uzanıp dudağımdaki kanı sildiğinde masumiyeti yüreğime kadar dokundu. "Acımadı bak, gerçekten."

Kafasını iki yana salladı. "Ben bebek değilim, beni kandırma artık ablacığım!"

Hayatta en korktuğum şeydi bir çocuğun mutsuzluk sebebi olmak. Bu yüzden utanıp alnımı onun alnına yasladım. "Haklısın, acıdı ama sen bir kere gülünce geçer."

Gözlerini indirip ellerime baktı ve kaşlarını çattı. Çocuktu işte, duygularını saklamayacak kadar masum. "Ellerin de soyulmuş Safir."

Ellerimi hızla yüzünden çekip dizlerime sürttüm ve tozu sildim. "O zaman iki kere gülmen gerekecek. İki kere gülersen ellerim de dudağım da geçer."

Bana şüpheli bir bakış atarak önce dudağıma, sonra ellerime baktı. Gördükleri onu üzmüştü ve annemden bahsedip onu daha fazla incitmek istemiyordum. Burnunu çekip bana bir kez, ardından ikinci kez güldü. Sonra tekrardan somurttu. "Geçti mi?"

"Gel, sarıl bir ablana..." Kollarını boynuma dolayarak başını boynuma gömdüğünde ellerimle sırtını sıvazlayıp onu bağrıma bastım. Bekçi hâlâ orada dikiliyordu. Dudaklarımı altın rengindeki sarı, düz saçlarına bastırıp onu öpücüklere boğdum. "Mahcubiyetin için üzgünüm ama seninle alay ediyorlarsa zaten onlar senin arkadaşın değildir. Üzülme, başını dik tut ve elimi tutup benimle yetimhaneye gel, tamam mı? Annen yoksa ablan var senin, en iyi arkadaşın da ben olurum."

Küçük küçük hıçkırdı. "Enişte ağlamıyor Safir, ben her şeye ağlıyorum. Hâlâ büyük adam olamadım."

Hazer de ağlıyor.

"Ağlamak çok ama çok normal bir şey Leo. On yaşında da otuz yaşında da ağlayabilirsin."

Başını salladığını hissedip sırtını okşadım. Ağlamak ne güçsüzlük belirtisiydi ne de güç belirtisi. Sadece insan olmanın getirisiydi.

"Safir?"

"Hım?"

"Annem masallardaki kötü cadılara benziyor."

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim, bu yüzden ikisini bir arada yapıp ondan hafifçe uzaklaştım. Leo da beni bırakıp yumruklarıyla gözlerini ovuşturdu. "Annen hakkında ne düşünmen gerektiğine büyüdükçe karar vereceksin Leo. Sana annen böyle demeyeceğim hiçbir zaman. Bilmen gereken tek şey bizim seni çok sevdiğimiz." Başını sakince salladı. Leo her zaman uslu, akıllı bir çocuktu. Önce onun yüzünü, sonra kendi yüzümü temizleyip ayağa kalktım. "Hadi, elimi tut."

"Safir?" dedi küçük elini elime dolarken.

Üzerimdeki tozları silkeledim. "Tatlım?"

"Ben seni annemden daha çok seviyorum."

Ben de. Gülümseyip önüme döndüm ve elinden tutup yetimhaneye yürüdüm. Bekçi de bizim önümüzden yürüyüp bahçeden içeriye geçti. Leo'ya bakarken gülmeye çalışmıştım ama zerre gülesim yoktu. İçimden bir şeylerin koptuğunu ve çok uzaklara, babamın yanına gittiğini hissettim. Annemin söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. İçimde öyle bir yer yara almıştı ki bir daha kimsenin o yarayı temizleyebileceğini sanmıyordum.

"Abla, elimi sıkıyorsun..."

Leo'nun sesini duyar duymaz elimi gevşettim. "Affedersin," dedim telaş içinde. Daha ürkek tuttum parmaklarını. "Acımadı ya?"

Kafasını iki yana salladı. "Bir yerim acıyor ama anlamadım. Mesela elimde, yüzümde, ayağımda acı yok ama canım acıyormuş gibi hissediyorum Safir."

Kalbin acıyor.

Başımı önüme çevirdim, kalbinin acıdığını söylesem beni anlamazdı. Omuzlarımı düşürüp onunla bahçeye geçtim ve Leo'yu daha fazla üzmemek için kendime çekidüzen verdim. Üst kata, müdirenin odasına çıktığımda bana, yaşanılan bu talihsiz an için çok üzgün olduğunu söyledi. Ona bir şey demedim, oturup Leo'ya sarıldım ve kardeşimi almak için imzalamam gereken evrakları sordum. Bana birkaç kâğıt verdi ve ikimize de acıyan gözlerle baktı.

"Gurur kırıcı bakışlarınızı üzerimden çekin," diyerek kâğıtları elinden aldım.

"Yanlış anlaşıldım," gibisinden bir şeyler dedi ama cevap vermedim. Evrakları okuyup imzaladım ve Leo'nun saçlarını okşamaya devam ettim.

İçimde biriken hıçkırıklarım varmış gibi sallanıyordu omuzlarım. Evrakları imzaladıktan sonra müdire birkaç şey söyledi. Önümüzdeki bir hafta içinde Sosyal Hizmetlerin evimi görmeyi isteyeceğini, ondan sonraki bir hafta içinde de kararın çıkabileceğini söyledi. Leo'yu almak için sayılı günlerim kalmıştı.

Son kez onsuz ayrıldığımı ümit ederek yetimhaneden tek başıma ayrıldım ve sahafın yolunu tuttum. Ayrılırken Leo'yu defalarca kez öpmüş, ağlamamasını söylemiştim. Benden sonra ağlayacak gibiydi, muhtemelen geceleri yatağında da ağlıyordu. Kaçamaz, bunları görmezden gelemezdim. Önceliğim Leo'yu almaktı.

Ve artık babamın ölüm raporuna ulaşmak...

Sahafa ulaşana kadar birkaç kez yolları karıştırdım, birkaç kez çöp konteynırına çarptım ve birkaç kez da arabanın altında kalmaktan son anda kurtuldum. Kafam karmakarışıktı, durup durup olanları düşünüyordum. Uykusuz, zor bir gece geçirmiştim ve üstüne bu olanlar... Birine sarılıp uzun uzun ağlamaya ihtiyacım vardı.

Sahafa geldiğimde selam veremedim, kimsenin selamını alamadım, direkt çantamı bırakıp üst kata kaçtım. Rafların arasına dalıp kitaplarla uğraşırken sık sık duraksayıp annemin söylediğini düşündüm. Babamla ilgili sayısız güzel anı hatırlıyordum ama uyuşturucu bu anıların hiçbir yerinde yoktu.

Çalışırken veya kahrolurken ne kadar süre geçti bilmiyorum ama arkadaşımın bana seslendiğini duyduğumda ürküp elimdeki kitabı düşürdüm ve ona döndüm. "Seni görmek isteyen birisi var," dedi. Merdivenin başında duruyordu. "Orta yaşlı bir beyefendi."

Eğilip yerden kitabı alırken kimin geldiğini soracak oldum ama çalışma arkadaşımın arkasından çıkan kişiyi gördüğümde ağzım bir karış açık kaldı. Tanıdık adam basamakları ağır ağır çıkıp çalışma arkadaşıma bir gülümseme gönderdi ve ardından bana doğru ilerlemeye devam etti. Çalışma arkadaşım bir şeyler mırıldanırken eğildiğim yerden doğrulup Hazer'in babasına baktım.

"Merhaba Safir," dedi gözlüklerini çıkarıp beyaz gömleğinin cebine koyarken.

Karşımda olduğuna inanamayarak geçirdiğim birkaç saniyeden sonra yutkundum ve omuzlarımı dikleştirerek, "Merhaba," dedim düz bir sesle. "Beni tanıdığınızı bilmiyordum."

"Elbette tanıyorum," diyerek etrafımıza, sahafın içerisine şöyle bir göz gezdirdi. "Oğlumun kız arkadaşısın, tanımamam garip olmaz mıydı?"

Elimdeki kitabı rafa koyup bir adım kadar geriledim. "Hiç tanışmamıştık, bu yüzden beni tanımanıza ve sizi burada görmeme şaşırmamı mazur görün."

"Evet, tanışmamıştık ama elbette oğlumun hayatındaki kadın hakkında her türlü bilgiye sahibim." Soğukkanlılıkla, ciddi ve gözlerini üzerimden çekmeden söylediği bu kelimelerden sonra kafasını çevirip kenardaki masaya baktı. "Oturabilir miyiz?"

Burada ne işi vardı?

Başımı sallayıp sakince o masaya yürüdüm ve karşılıklı oturduğumuzda ellerimi kucağımda birleştirip gözlerimi ona çevirdim. Oldukça dinç, kendinden emin ve... zengin görünüyordu. Beyaz gömlekle kumaş pantolon giymişti. Yaşlı görünmüyordu, özgüvenli ve soğuktu. Dirseklerini ahşap masaya yaslayıp gözlerini bana dikti. Rahatsız oldum, erkeklerle konuşurken hâlâ çekiniyordum. Onun neden burada olduğunu merak ederek genzimi temizlediğimde, "Hazer bizi tanıştırmamıştı, ben gelip seninle tanışmak istedim," diye izah etti.

Gözlerine baktıkça bu gözlerin Hazer'e nasıl sevgisiz baktığını hatırlıyor, yüzümü buruşturmamak için zor duruyordum. Tek kaşımı kaldırarak kucağımdaki ellerimi sıktım. "Hazer tanışmamızı istemediyse bir bildiği vardır," diyerek açıkça ona rest çektim.

Sanırım bu kadar katı olmamı beklemiyordu ki bir an için afalladı ama uzun sürmedi. "Sen de onun gibisin. Saygı duymanız gereken insanlara saygı duymuyorsunuz."

"Saygısızlık mı ettim? Oysa sadece dürüst davranıyordum."

Kendisine sabırlı veya çok nazik olamayacaktım. Zaten canım burnumdaydı, dünden beri duymadığım şey kalmamıştı. Kalbim acıyordu, bir an önce neden burada olduğunu öğrenip kendisinden gitmesini isteyecektim.

Sandalyede dikleşip ellerini önünde bağladı ve daha sert gözlerle bana baktı. "Anlaşılan Hazer benim hakkımda sana pek güzel şeyler anlatmamış."

Hazer'in babasıyla olan iç savaşını, kendi içinde babasını asla yenemediğini hatırlayıp kahroldum. Dik dik ona bakarak, "Burada olma niyetinizden bahsederseniz belki size yardımcı olabilirim?" dedim.

Beni kibirli bulmuş olmalı ki yüzü sirke satıyordu. "Madem direkt niyetimi öğrenmek istiyorsun, fazla uzatmayacağım Safir." Sesi buz gibiydi ve gözlerimin içine daha sert bakıyordu. "Açıkçası Hazer'in beraber olduğu kadınlar umurumda değil, kiminle görüşüp münasebette olduğu da beni alakadar etmez. Seninle olan ilişkisini de umursamadım; otuz yaşına gel-

miş adam, kendi kararlarını verir diye düşündüm. Fakat... son günlerde hiç tasvip etmediğim bir şey öğrendim, bu yüzden gelip seninle konuşma gereği duydum."

Tanrı aşkına neden bahsediyordu? Dediği gibi ikimiz de yetişkin insanlardık ve ilişkimiz kendisini alakadar etmezdi. "Daha açık olur musunuz?" dedim.

"Olayım," diyerek öne eğildi ve dişlerini sıkarak ürkütücü bir yüz ifadesiyle konuştu. "Annen gibi otoyol kaldırımlarında aranıyorsan oğlumun hayatından çek git! Soyadıma böyle ahlaksızlıkları bulaştırmayın!"

Dedi karısını aldatan adam.

Artık ağlayamazdım. Olmazdı, susamazdım artık. Kabul, bu çok ani olmuştu. Kabul, nefesimi kesip canımı da yakmıştı ama hemen sakin olmalı, yüzümdeki acıyı silmeli ve ona ağzının payını vermeliydim. Annemin fahişe olduğunu öğrenip beni ahlaksızlıkla suçluyordu. Başımın döndüğünü hissedip ellerimle masaya tutundum ve güçlükle yutkunup ağzımı açtım.

"Rica ederim kendinize haksızlık etmeyin, ahlaksızlık sözkonusu olduğunda sizinle boy ölçüşemem." Titreyen dizlerimin üzerinde doğrulup yukarıdan ona baktım. "Friedrich Nietzsche, 'Kim ahlak ve namus şövalyeliği yapıyorsa, bilin ki en namussuzu odur,' der. Beyninizi kullanma biçiminize bakacak olursam siz bu cümleyi okumaya değer bile görmemişsinizdir. Tercüme edeyim, burada namussuz olup namus şövalyeliği yapan sizden ve ikiyüzlülüğünüzden bahsediyorum. Rica ederim ikisini de alıp buradan gidin!"

Taş kesildi. Sol gözünün belirgin şekilde seğirdiğini, çenesinin titrediğini gördüm. Ne haddineydi benim namusumu, ahlakımı tartmak? Öfkeden midem sıkışmıştı. Yumruklarını masaya yaslayıp doğruldu ve benim gibi sertçe bana bakmaya devam etti. "Utanmazlığına bakılırsa sen gerçekten annenin kızısın!"

"Şükürler olsun ki Hazer babasının oğlu değil! Bahar Teyze yanlış seçimlerine rağmen dünyaya harika çocuklar getirmiş!"

Dudakları aralandı ama hiçbir şey diyemedi. O kadar korkutucu baktı ki gerçek anlamda bana vuracağını bile düşünüp gardımı aldım ve bir adım kadar geriledim. Titriyordum ve aşırı ağlama isteğim vardı; gururum kırılmıştı. Sandalyesini geri itip yumruklarını çekti ve arkasını dönüp gitmeden önce, "Annesinin kızı," dedi bir kez daha, tükürür gibi. Ardından hırsla ahşap basamakları indi.

Arkamdaki rafa yaslanıp elimi kalbime götürdüm ve onun gözden kaybolduğu basamaklara baktım. Kalbimin ve gururumun kırılmadığı bir gün

olursa, işte o gün mutlu olacaktım. Birkaç adım atıp cama yaklaştım ve sahafın önündeki siyah arabayı gördüm. Hazer'in babası Cüneyt, şoförünün açtığı kapıdan girdi. Cama yaslandım ve araba uzaklaşırken kollarımı kendime sarıp usul usul ağladım.

Bu kez kalbimi tutup elimin veya ayağımın acıdığını söylemeyeceğim. Soran olursa direkt kalbimi tutup onun acıdığını söyleyeceğim.

☽

İnsan nefes alamadığını sansa da yaşamaya devam ediyor.

Bazen yüksek bir binanın tepesine çıkıp aşağıya baktığımı, rüzgârın ve yüksekliğin başımı döndürdüğünü hissediyordum. Saçlarımın dans ettiğini, kanın beynimde uğuldadığını, kendimi kelebek sanıp oradan atlarken birinin elimden sıkıca tutup beni çektiğini... *Hissetmek acıyken zulüm, tatlıyken mutluluktu.*

Neden buraya, kendi evime değil de Hazer'le yaşadığımız eve geldiğimi bilmiyordum. Sahaftan çıktığımda ayaklarım beni buraya getirmişti ve yaklaşık on dakikadır sokağın başında durmuş eve bakıyordum. Hazer gün içinde beni bir kez aramıştı ama sesim çok kötü olduğu için açmamış, meşgul olduğumla ilgili bir mesaj atmış, Kerem'in beni almasına gerek olmadığını söylemiştim. İşe gidip gitmediğini bilmiyordum. Muhtemelen evde, beni bekliyordu ama onunla konuşmaya halim yoktu.

"Ever Safir, onunla konuşmak değil, ona sarılıp sadece ağlamak istiyorsun..."

Kendi kendime söylenip olduğum yerde durmaya son verdim ve eve doğru ilerledim. Bahçe kapısında durduğumda anahtarı çıkarıp kapıyı açtım ve içeriye geçtiğimde sokak kapısından çıkan silueti gördüm. İlk an seçemedim ama saniyeler içinde bana doğru yürüyenin Behram olduğunu anladım. O da karşılaşmamızdan dolayı şaşkınlık yaşayarak bir an durakladı ve ardından başıyla selam verdi.

"Selamünaleyküm."

"Aleykümselam," diyerek ben de kendisine doğru birkaç adım attım ve karşısına geçtiğimde yüzümdeki ümitsizliği sildim. "Şaşırdım, keşke geleceğini söyleseydin. Sürekli kapıdan dönerken yakalıyorum sizi... Gazel yok mu?"

Behram ellerini keten pantolonunun ceplerine sokarak bakışlarını etrafta gezdirdi. Bir an için onu tereddütlü gördüm ama buna bir anlam veremedim. "Ben... Muazzez'le geldim," dedi, sesi alçaktı. "O da içeride,

ben Gazel'i yalnız bırakmayayım diye erkenden ayrılıyorum. İşte olduğunu bildiğimden arayıp haber vermedim. Zaten sizi yemeğe çağırmak için gelmiştim."

Bakışlarımı evimizin kapısına çevirdim. "Muazzez'le Hazer içeride mi?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Ayrıca ne yemeği?"

"Evliliğimiz çok ani oldu, devamındaki şeyler de ama Gazel'le artık gerçekten evli bir çiftiz." İçimdeki tüm kedere rağmen bu söylediğine içtenlikle gülümsedim. "Ve evimizde kimseyi ağırlayamadığımızı fark ettik. Düşündük ve ilk misafirimiz siz olun istedik."

"Behram, çok tatlısın," deyiverdim ve onun yanaklarının kızarıklığına bakarken ben de mahcup oldum. Bazen Behram'a sarılıp ne kadar iyi bir insan olduğunu söylemek istiyordum. "Geliriz," dedim. Hazer'le kavgamızı düşünüyordum bir yandan da. "Siz iyi, mutlu olun da... Biz geliriz tabii."

Behram gülümseyerek başını salladığında, "Kerem'le Leyla da içeride mi?" diye sordum tekrardan kapıya bakarak. Perdeler kapalı olduğu için içerisi görünmüyordu.

"Yok," dedi Behram. Sesindeki mahcubiyet miydi yoksa ben mi yanlış mı yorumluyordum, anlamamıştım. "Leyla'sıyla nikâh için gün almaya mı ne gitmişler..."

"İkinci yıldırım nikâhı," dedim, hâlâ sokak kapısına bakarken.

"Sıranızı çaldık," diye takıldı bana.

Rüzgârda uçuşan saçlarımı düzelttim. "O ne demek, mutlu olun yeter."

Başını salladığında, "Ben seni tutmayayım," diyerek önünden çekildim. "Gazel beklemesin."

Gülümsedi ve omzunun üzerinden dönüp sokak kapısına baktı. Bu tereddüdüne bir anlam verememiştim, sanki söylemekle söylememek arasında gidip geldiği bir şeyler vardı. Başını tekrar bana çevirerek kaçamak şekilde yüzüme baktı. "Gönül koyma bana, onları baş başa bıraktığım için. Muazzez... Sen de biliyorsun işte Safir, içinde halledemediği şeyler var ve yalnızca Hazer'le konuşursa halledebilir. O yüzden onlara konuşmaları için izin verdim."

Gözlerimi sayısız kez kırpıştırarak bakışlarımı tekrardan kapıya sabitledim. Behram, Muazzez'in Hazer'e beslediği duyguların farkındaydı ve yanlış anlamadıysam konuşmaları için onları baş başa bırakmıştı. Ne yani, Muazzez Hazer'e duygularını mı açacaktı? Bu, Hazer'e sarılıp ağlamaya ihtiyacım varken olmak zorunda mıydı?

Omuzlarım çökerken mutsuz bakışlarımı bir kez daha sokak kapısına odakladım ve içimden kopup gelen duyguları bastırmaya çalışarak konuştum. "Yani... benden, onları yalnız bırakmamı mı istiyorsun?"

"Özür dilerim..."

Sanırım yine kendime sarılıp ağlayacaktım.

"Safir..."

"Sorun değil Behram," dedim, boğazımdaki yumruyu gidermeye çalışırken. "Hiçbirinizi yargılamıyorum."

Derin iç çekişini duydum ama hiçbir şey demedi. Yanımdan yürüyüp gittiğinde tırnaklarımı kollarıma batırarak gözyaşlarımı arkaya ittim. Ne kadar yutkunursam yutkunayım boğazımdaki ağırlığı kaldıramıyordum. Behram'ın uzaklaştığını hissedip sokak kapısına doğru birkaç adım attım. İçeride, baş başalardı. Buna katlanmak zorunda mıydım?

Birkaç güçsüz adım daha atıp alnımı kapıya yasladım ve gözlerimi yumup vücudumu serbest bıraktım. Neden şimdi konuşmak zorundaydı? Neden bunu beraber yaşadığımız evde yapıyordu? Hazer'e duygularını açtığında ne olabilirdi ki? O bana âşıktı! Bugün için daha fazlasını kaldıracağımdan emin değildim, sanki birisi ağır bir taşla yüreğime vurup duruyordu.

"Gerçekten dayanamıyorum artık," diyerek yumruklarımı kapıya yasladım ve titreyen altdudağımı ısırdım. Kapıyı açıp içeriye girsem neyle karşılaşırdım? Hazer bu itiraftan sonra ne hissederdi? Muazzez'e merhamet mi beslerdi? Neden bunları hissetmek zorundaydım ki? Alnımı kapıdan çekip saçlarımı geriye ittim ve kollarımı göğsümde kavuşturup kapının açılmasını bekledim.

Önce Hazer, ardından annem, babam, Hazer'in babası, şimdi bu...

Kapının üzerine kilitlenen gözlerim doldu ve ilerleyen dakikalar boyunca kapıya bakmayı sürdürdüm. Neden bekliyordum ki? Evime gidip yatağıma gömülecektim, Hazer de istediği kadar onu dinleyebilirdi. Gözyaşlarımı hızlıca silip arkamı dönüyordum ki kapının açıldığını duydum ve bakışlarımı karşıya diktim.

Muazzez başını kaldırıp benimle yüz yüze geldi ve irkilip geriye doğru sıçradı. "Sa... Safir?"

"Merhaba," dedim. Sesim üzüntü ve gerginlikten çatlamıştı. "Ziyaretini neye borçluyuz?"

Muazzez bocalarken eşikten geçip eve girdim. Muazzez kapıdan çıkıp bana döndüğünde arkamda da adım sesleri işittim ama dönüp Hazer'e bakmadım. Muazzez'in kırmızı bir şalı vardı ve yanakları da şalı kadar

kırmızı olmuştu. Çantasını omzuna asarken, "Abimle gelmiştik," dedi, yüzünde zorlama bir tebessüm vardı. "Biraz önce ayrıldı kendisi, ben de şimdi gidiyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Senin fazladan kalma sebebin nedir?"

Söylemiş miydi? Hazer kendisini seven ikinci bir kadının olduğunu biliyor muydu?

Muazzez sorduğum bu soruyla bariz şekilde afalladığında adım seslerini daha yakınımdan duydum ve Hazer'in arkamdaki varlığını hissettim. Başını enseme yaklaştırdığında nefesim kesildi. "Hoş geldin güzelim," dedikten sonra çenesini saçlarıma yasladı ve sanırım başımın üzerinden Muazzez'e baktı. Tanrım, kalbimi anında deli bir hızla attırmayı başarmıştı.

"Muazzez'le uzun zamandır görüşmüyorduk, hazır gelmişken konuştuk."

Sanırım kavgalı olduğumuzu kimseye çaktırmak istemediği için bana bu kadar yakın davranması kabul edilebilirdi. Kendisinden uzaklaşmadan çenesinin başıma yaptığı baskıyı hazmetmeye çalışırken, "Evet," dedi Muazzez ve geriledi. "Çok bile kaldım, gideyim ben artık."

"Kendine iyi bak," diyerek onu uğurladı Hazer.

Muazzez ikimize de tereddütlü bir gülümseme göndererek arkasını döndü ve saniyeler içinde sokak kapısından çıkıp gözden kayboldu. O kaybolduğunda Hazer'in çenesinin altından çıkıp portmantoya doğru bir adım attım ve Hazer de yutkunarak geriledi. Sıcaklığına hazırlıksız yakalanıp etkilendiğim için portmantoyu açarken ellerim titredi. Çantayı kenara bırakıp eğildim ve ayakkabılarımı çıkardım.

"Gelmeyeceksin sanmıştım," dediğini duydum Hazer'in, sesi gerçekten sevinç doluydu. Sanki burada olduğuma inanamıyordu. "Yine evine gideceksin sandım. Ben de tam çıkıp evine gelecektim."

Belki de gitmeliydim. Ayakkabılarımı da çıkarıp portmantoya bıraktıktan sonra dolabın kapaklarını kapatıp yorgunca yüzümü kapağa yasladım. Cidden ne konuşmaya ne de bir şeyler dinlemeye dermanım kalmıştı. Omuzlarım çöktü ve loş holde onun artan kalp atışlarını duydum sanki. Tepkisizliğim ilgisini çekmiş olmalı ki, "Mila?" dedi ürkek bir fısıltıyla.

"Kalbimi koruyamıyorum," diye fısıldadım tüm yenilgileri kabul ederek.

"Bebeğim, ağlıyor musun sen?"

Bebeğin çok üzgün Hazer.

Hazer'in bana yaklaştığını hissettiğimde ondan önce davranıp döndüm ve kaygı dolu, üzgün bakışlarına karşılık verdim. "Muazzez'le ne konuştunuz?"

"Havadan sudan şeyler," dedi ve sonra bakışları yüzümde dolaşırken ansızın karardı. Bir anda üzerime yürüyüp kemikli parmaklarıyla çenemi nazikçe tuttu. Yüzünün aldığı şekil... Nefesi kesilmişti sanki. "Dudağına n'oldu? Sen..." Yüzümü hafifçe kaldırdı. "Alnın ve burnun da..."

"Düştüm," dedim zira yalan değildi, sadece eksikti. Yüzümü önüme eğdim. "İyiyim, kaygılanma."

"Bebeğim, nasıl düştün sen böyle?" Sesinin titrediğini duyduğumda gözlerimi kapattım ve kafamı iki yana sallayarak ondan uzaklaştım. Hazer'in temasının kaybolmasıyla üşüyüp arkamı döndüm ve onun şaşkın soluğu kulaklarımı doldururken merdivenlere yöneldim. "Mila, n'olur bir şey söyle! Neyin var Allah aşkına? Dur, merhem bula..."

"Lüzumu yok," dedim basamakları ağır ağır çıkarken. Sanırım Muazzez ona duygularından bahsetmemişti, Hazer bu kadar tepkisiz olmazdı.

"Yüzüme bile... bakmayacak mısın?" diye sordu, sesi yeniden titremişti. "Tamam, bakma ama Allah aşkına, müsaade et de merhem süreyim yüzüne!"

"Uyumak istiyorum Hazer, müsaadenle."

"Ama... Ama..."

Korkuluğa tutunup basamakların tümünü çıktım ve koridorun başında durup ışığı yaktım. Önce tam karşıdaki odaya baktım, sonra da misafir odasına. Nerede kalacağım belliydi. Odaya geçmeden önce banyoya geçtim ve aynanın karşısına geçip yüzümün haline baktım. Burnumda ve alnımda ufak yara izleri vardı, dudağımın kenarındaysa bir şişlik... Gözlerimi uzun zamandır bu kadar acılı görmemiştim, tüm neşem nereye kaybolmuştu böyle? Suyu açıp birkaç kez yüzümü yıkadım ve kurulamaya gerek görmeden banyodan ayrıldım.

Misafir odasına geçip ışığı yaktım ve halsiz adımlarla yatağa ilerledim. Kendimi yatağın ucuna bırakıp yüzümü pencereye dönerken, kafamı yana yatırarak ayın gökyüzüne yaydığı griliğe bakmaya başladım. Sadece ağlamayı istediğim, güçsüz hissettiğim, savaşmaktan yorulduğum umutsuz bir geceydi.

Sanki çok iyi dans ediyorsun da.

Seni de satmak istedim.

Baban uyuşturucu kullanıyordu, intihar ederken uyuşturucu etkisindeydi.

Annen gibi aranıyorsan oğlumun hayatından çek git.

"Hem iyi dans edemiyorum hem aranıyorum hem satılmak istendim... Hem de babam..."

Sol gözümden bir yaş daha kaydığında susup sadece gökteki yıldızlara baktım. Babamın gerçekten uyuşturucu kullanıp kullanmadığını öğrenecek, ölüm raporunu görecektim. Annemle yaşadıklarımı Hazer'e anlatmak, hatta sadece ona söylemek istiyordum ama ona da dargındım. Babasının söyledikleri... Hazer'e söyleyemezdim; utançtan yerin dibine girer, gidip bir delilik yapardı.

"Burada mı uyuyacaksın?"

Hazer, Hazer, Hazer...

Hiç tepki vermeden gözyaşlarımı ağır ağır sildim. Adımları parkede tok sesler bıraktı ve saniyeler içinde yatağın diğer tarafı onun ağırlığıyla çöktü. Kafamı çevirsem görebilirdim ama çevirmedim. Bana bakıyordu ve merhametine, şefkatine çok ihtiyacım vardı ama... Amalar...

"Mila, perişan görünüyorsun," dedi, kendisi farklı görünüyormuş gibi. Yatakta kıpırdandı, muhtemelen bana dönmüştü. "Ne desem bilemiyorum. Ne yapmam gerek kestiremiyorum... Gitmenden, ürkmekten, yanlış anlamandan korkuyorum. Uzağında duramıyorum, yakınına gelmekten çekiniyorum. Dünden beri bir kere bile sevgi dolu bakmadın bana..."

Bunu ayırt edebildiğine göre ona sürekli sevgi dolu bakıyor olmalıydım.

"Leo'nun yanına gittiğimde annemi gördüm," deyiverdim, gökyüzüne bakmaya devam ederek. Hazer'e, en sevdiğime söylemezsem kime söylerdim ki bunu? "Hastaneden kaçmış yine, ne zaman kaçtığını bilmiyorum. Leo'yu almaya çalışıyordu, bağırıp duruyordu. Onu orada görünce şaşırıp kaldım. Görmeliydin Hazer, Leo öyle utanmıştı ki... Canım benim. Annemi oradan uzaklaştırmak istedim ama yine gözü döndü..."

"Siktir," dedi tıslarcasına.

"Kavgaya tutuştuk, dövmeye kalkıştı beni. Annem beni döverken onu durdurmak için hiçbir şey yapasım gelmiyor, sadece sevgisizliğini izliyorum o an..." Aya o kadar bakmıştım ki gözlerimin acıdığını hissettim. "Yüzümü de bu hale annem getirdi, bir yandan da Leo'yu satıp ne kadar para kazanacağımızdan bahsediyordu. İnanamadım Hazer... Ama sonra küçükken beni de satmaya çalıştığını söyledi."

Odayı hüzün dolu bir sessizlik kapladı.

"Sonra n'olmuş?" diye sordu, sesi ölümcül bir kinle doluydu.

"Babam gelmiş, beni satılmaktan son anda kurtarmış," diye cevapladım ve daha fazla dayanamayıp başımı ondan tarafa çevirdim. O da acımı paylaşan gözleriyle hem öfkeli hem de çaresizce bana bakıyordu.

"Yıkıldım, benden kurtulmayı bu kadar istediğini öğrenmek kalbimi buz gibi yaptı. Bu da yetmezmiş gibi bir de bana... hiç bilmediğim bir şey söyledi. Hâlâ kulağımda uğulduyor sözcükleri. Babamın uyuşturucu kullandığını, intihar ederken de... uyuşturucu etkisinde olduğunu söyledi. Nasıl gözden çıkarmış kendini? Oysa ben vardım... Kızının olduğu eve uyuşturucu sokuyormuş, sen kızınla yaşadığın eve... uyuşturucu sokar mısın Hazer?"

Çocuğumuzla yaşadığımız eve...

Dehşet içinde kafasını iki yana salladı. "Uyuşturucu mu?"

"Kendini böyle bir karanlığa itmesine mi, belki de beni sandığım kadar sevmemesine mi üzüleyim Hazer?" Hıçkırarak ellerimi yüzüme kapatırken gözlerindeki dehşeti gördüm. "O sözü iliklerime kadar hissediyorum. Kafam cam kırıklarıyla dolu sanki, beynimin her hareketinde düşüncelerim acıyor, anlıyor musun?"

Karşı koyamıyordum, gelen acıyı kabul etmeme gibi bir şansım yoktu. Hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma örterken Hazer'in elini bana uzattığını gördüm. Mahvolduğunu gözlerinden anlayabiliyordum. Eli yanağımın tümünü kapladı ve yüzünü bana yaklaştırdı. Yutkunurken boğazındaki o çıkıntı titriyordu. "Çok üzgünüm Mila! Çok yanlış, sevgisiz bir evliliğin sonucu olmak kalbini çok kırıyor olmalı ama... sen bu dünyada başıma gelen en güzel şeysin. Ben senin saçının telini dünyalara değişmem."

Gözyaşlarım yüzünden onun yüzünü puslu görmeye başladım. "Satmak istemiş beni," diye bir kez daha hıçkırdığımda Hazer gözlerini yumup beni sertçe kendisine yasladı ve suratım boynuna yerleşti. Gözlerimi sımsıkı kapatarak tişörtünün yakalarını tuttum ve ihtiyacım olan sevgiyi, onun varlığıyla karşıladım. Hayata, anneme, babama, hatta ona bile çok güceniktim.

"Niye doğdum ki ben, neden?"

"Yalvarırım, deme böyle! Sen başıma gelen en, en güzel şeysin!"

Hiddetle atan kalbini, titreyen elini hissettiğimde yüzümü tişörtüne sürterek bir gün boyunca uzak durduğum kokusunu içime çektim ve ardından ondan uzaklaştım. Burnumu çekip yüzümü temizlerken, "Seni de üzmek istemezdim," dedim. Gözlerim omzundaydı, dövmenin olduğu omzunda. "Zor bir gün geçirdim... etkilendim. Şimdi yatıp uyursam... iyi olurum."

Yatağın ucuna doğru çekilip ondan uzaklaştığımda Hazer'in eli mecburi olarak sırtımdan ayrıldı ve aramızda, saten çarşafın üzerinde durdu. "İzin ver Mila, merhem süreyim yüzüne."

Gözlerim dizinin yanına bıraktığı merhemi seçti, yeni görmüştüm. Sessiz kaldığımda Hazer bundan cesaret almış olmalı ki çekinerek bana yaklaştı ve merhemin kapağını açtı. Yüzümde dolaşan gözleri, kalbimdeki kışı öldürüyordu. Parmağına bir parça merhem alıp önce burnuma, sonra alnımdaki yaralara yavaşça sürdü. Dokunuşu tüy gibiydi.

"Sence ben güçsüz müyüm Hazer?"

Parmağı bir an duraksadı. "Güçlü veya güçsüz olmak neden bu kadar abartılır ki Mila? Güçsüz olsan ne olurmuş? Her insan güçlü kalmak, dik durmak ister. Ama velev ki güçlü kalamadık, ne olur Mila? İnsanız biz; kimimiz hassas yaratıldık, kimimiz daha metanetli. Bir insan yaradılışından hassassa, kolayca ağlayabiliyorsa bu onu güçsüz yapmaz. Kimse kimsenin karşısında ezilmek istemez orası ayrı, zaten sen de gerektiği şekilde ağzının payını verebiliyorsun karşındakine; bana bile." Biraz daha yaklaşıp yaralı burnumun ucundan öptü. "Ve ben bu imrenilesi özelliğine de bayılıyorum."

Böyle düşünmemiştim ama belki de haklıydı. Hepimizin yaradılışı farklıydı, hepimiz olaylara farklı tepkiler verebilirdik. Tamam, bir daha güçlü veya güçsüz olduğumu düşünmeyecektim. *Sadece insanım ben, etiketsiz.*

"Haklısın."

"Vallahi mı?"

"Yani... söylediklerin mantıklı."

Merhemi yaymasına rağmen parmağını dudağımdan çekmedi, düşünceli şekilde baktı. "Genelde insanlar *güçlüsün* cevabını duymayı ister. İllaki güçlü veya güçsüz etiketi içine girmeyi neden istediklerini anlamıyorum. Ağlayan birini gördüğümüzde zihnimizde ezik, güçsüz bir karakter oluşuyor ama ağlamak da bence insan tepkisidir."

"Doğru düşünüyorsun bence," dedim. Her konuştuğumda dudağım parmağına çarpıyordu.

Hazer'in yanakları kızardı. "Teşekkür ederim," dedi.

Ben bu adama nasıl sevgi dolu bakmayayım ki?

Bir şey demeden başımı önüme çevirdiğimde Hazer'in de eli benden uzaklaştı. "Leo'yu ne zaman alabilirmişiz?" diye sordu, sanırım benimle konuşmaya devam etmek istiyordu.

"Müdire Hanım, yakında Sosyal Hizmetlerden birinin gelip yaşadığım yeri görmeyi isteyeceklerinden bahsetti," dedim alçak bir sesle. Bir an durup gergince devam ettim. "Evime geçip Leo için yaşam alanı oluşturmalıyım. Sosyal Hizmetler, kardeşimle senin yanında yaşamamı iyi karşılamaz. Şahsi olarak, tek başıma kardeşime bakabileceğimi görmek isterler."

Her şekilde kendi evime geçmem gerekiyordu. Göz ucuyla ona baktığımda çarşafı sıkıp doğrudan karşıya baktığını gördüm. Haklılığım canını sıkmış olmalıydı.

"Müjgan'a açtığımız davayı geçtiğimiz haftalarda kazandık," dedi, konuşmamızın rotasını bambaşka bir yere sürükleyerek. "Hem manevi hem maddi dava açmıştık. Maddi davadan kazandığımız para geçtiğimiz günlerde senin hesabına yattı. Dur, hemen karşı koyma. O parayı kullanmaya elinin gitmeyeceğini biliyorum, zaten sana hayatının her alanında maddi, manevi destek de olurum. Ama bir kardeşin var ve bu parayı onun geleceği için neden kullanmayasın Mila?"

Leo'nun geleceği... Doğru, Leo bu sene okula başlayacaktı, iyi bir eğitim için para da gerekliydi. Ben de bir miktar para vardı, çalışıyordum da ama... Davadan kazanılan parayı hem Leo hem de yetimhanedeki başka çocuklar için harcayabilirdim. Bir şey demeden başımı salladığımda Hazer gözlerini bana çevirdi. O kadar muhtaç baktı ki bana hem deli hem de mecbur olduğunu hissettim.

"Gitme," diye fısıldadı. "Sensiz yaşamak istemiyorum."

Titrememesi için dudağımı sertçe ısırırken aniden bir ses duyuldu ve ikimiz de sıçrayıp birbirimizden uzaklaştık. Kapı çalıyordu. Hazer de bunu fark edip doğruldu ve pencereye yaklaşıp perdenin ardından baktı. "Annem gelmiş," dedi.

Ardından bana bir bakış atarak odadan çıktı. O merdivenleri inerken ben de doğrulup ışığı yaktım. Aynanın karşısına geçip kendime baktım ve aşağıya inmeden önce kendime çekidüzen verdim. Yorgundum, uyumak istiyordum ama Bahar Teyze'yle Mustafa'yı görmezsem ayıp olurdu.

Odadan çıktım ve yüzüme bir gülümseme kondurup merdivenleri ağır ağır indim. Mustafa, Hazer'in üzerine atlamaya çalışıp Beşiktaş formasını gösterirken Bahar Teyze benim inmemi bekliyormuş gibi merdivenlere bakıyordu. Göz göze geldiğimizde daha fazla gülümseyerek, "Hoş geldiniz," dedim. "Bu ne güzel sürpriz oldu Bahar Teyzeciğim."

"Hoş buldum dünyalar güzeli kızım." Hafifçe doğruldu ve kollarını etrafıma dolayarak bana sarıldı. Ona sarılınca merhameti iliklerime kadar hissettim. "Rahatsız etmedim ya..."

"Burası senin evin Bahar Teyzeciğim, o ne demek öyle?" Kendisinden uzaklaşıp yanına otururken, gözlerinin her zamanki sevgiden başka bir de mahcubiyetle bana baktığını fark edip biraz şaşırdım. "Bir şeyler içer misiniz?"

"Isırma la!"

Hazer'in serzenişini duyduğumda bakışlarım çaprazımdaki koltuğa çevrildi. Mustafa, Hazer'in kafasını koltuğa bastırıyor, bir taraftan da omzunu ısırıyordu. "Formamı beğendin mi?" diyerek yüzüne baktı Mustafa Kemal. Beşiktaş forması ve dizlerinin altındaki şortuyla çok sevimli görünüyordu. "Yepisyeni."

"Siyah ve beyazın olduğu her şey çok güzeldir," dedi Hazer, onu koltuk altlarından tutup kaldırarak.

"Kara kartal uçuşa geçiyor," diyerek kollarını iki yana açtı Mustafa Kemal.

Hazer'in yüzünde dünden beri ilk kez gülümseme oluştu.

"Mustafa?" diye seslendim, sesimi canlı tutmaya çalışarak. "Bana hiç pas vermiyorsun..."

Hazer onu indirirken Mustafa omzunun üzerinden bana döndü. Yanakları, ona iltifat etmişim gibi kızardı ve abisinin kollarından inip yanıma koştu.

"Nasılsın tatlım?"

"Beşiktaşlıyım, sen?"

Kıkırdadım ve gülüşüm saçlarının arasında kayboldu. Bahar Teyze de benimle gülerek elimi sıktı. "Hazer de küçükken böyleydi. *Nasılsın?* diye sorarlardı. *Beşiktaşlıyım, sen nasılsın?* derdi. Abisinden öğrendi bu da."

Hazer'e baktım, sitemli şekilde annesine bakıyordu. Ona baktığımı hissettiğindeyse gözleri bana döndü ve ona adres vermememe rağmen kalbimin yerini bulup oraya dokundu. Bakışlarımı kaçırıp Mustafa'ya döndüm. "Ben de Beşiktaşlıyım, biliyor musun?"

"Maça gidelim mi?" diye sordu.

"Gideriz," diye cevap verdi Hazer, ben bir şey demeden. "Ama seni götürmeyeceğiz."

Mustafa Kemal kaşlarını çatıp kollarımın arasından çıktı ve abisinin üzerine yürüdü. "Yengem beni götürür!"

Ani şekilde öksürmeye başladım. Hazer'in de şaşırıp kaldığını fark ederken öksürük krizimin geçmesi için birkaç kez yutkundum. Bahar Teyze gülerek Mustafa'nın poposuna vurdu. "Nereden öğrendi bilmem bunu... Hiç de demedim yani..."

Sanırım Bahar Teyze'den.

Bahar Teyze, Mustafa'ya kaş göz yaparken Hazer ensesini kaşıyarak genzini temizledi ve sonra uzanıp Mustafa Kemal'i kucağına aldı. Yaklaşıp onun kulağına bir şeyler söylediğinde meseleyi uzatmadığı için şükrederek Bahar Teyze'ye döndüm. Tereddütlü gözlerle bakıyordu.

"Bir sorun mu var Bahar Teyzeciğim?" diye sordum.

Gülümseyip Hazer'e döndü. "Oğlum, bize biraz izin verir misin?"

Hazer annesine *n'oluyor* gibisinden bir bakış attı ama sonra Mustafa'yla doğruldu. Benimle özel konuşmak istediğini anlamıştım ama Hazer'den sakladığım bir şey yoktu.

"Atölyedeyim ben, devam etmem gereken işler vardı zaten."

Refleks olarak, "Tamam hayatım," deyiverdim ve Hazer bana dönerken, Bahar Teyze'nin de tatlı tatlı güldüğünü görüp kendime kızdım.

Hazer'le Mustafa ortadan kaybolduğunda Bahar Teyze bana dönerek, "Nasılsın diye soracağım ama yüzüm yok," deyiverdi ansızın. Mahcup görünüyordu. "Bugün, Cüneyt'in senin yanına geldiğini öğrendim."

O adamın çirkin sözlerini hatırlayıp ürperirken, "Eve gelince benimle konuştu, senin yanına uğradığından, seninle konuştuğundan... Annenden bahsetti," diyerek elimi daha sıkı tuttu. "Utanmaz herif, bir de neler dediğini söyledi meziyetmiş gibi. Yerin dibine girdim güzel kızım, gelip seni görmesem uyuyamazdım vallahi."

"Sen neden utanıyorsun Bahar Teyzeciğim?" dedim, elini okşayarak. "Ben seni biliyorum, kendini açıklama zahmetine bile girme rica ederim."

"Sakın ola ki onun söylediklerini ciddiye alıp moralini bozma," dedi, gözlerini benden ayırmadan. "Pervasızdır o, ne dediğini hiçbir zaman bilmez. Kırıp döker, huyudur. Ben... annenin de vefat ettiğini sanıyordum, yaşadığını öğrenince şaşırdım. Hayat kızım, insanı nerelerden nereye sürükleyeceği hiç belli olmaz; anneni de yargılamak bana düşmez. Zaten aranız nasıl, onu da bilmem..." Daha sevecen gözlerle gülümsedi. "Ama anlatmak istersen dinlerim, oturur saçlarını da okşarım, çok seviyorum ben seni..."

Dayanamadım, annemde hep aradığım merhameti, bakışı onda görünce kendimi bir anda kollarına attım ve sıkıca sarılarak, "Teşekkür ederim... anne," dedim. Ve sonra göğsüne yaslanıp ona gerçekten anneme sarılıyormuş gibi hissederek sarıldım.

Bahar Teyze, ona ilk kez anne dediğimi fark ettiğinden olsa gerek mutlu bir ses çıkardı ve ardından, "Sulu gözlü kızım benim," diyerek, başımı göğsüne yasladı. "Annen tabii... Annen."

Çok, çok isterdim annemin de beni Bahar Teyze kadar sevmesini.

Ama olmayacak hayaller kurmam ben, büyüdüm artık.

"Gözlerin de şişmiş senin, nasıl ağladıysan artık..." dedi sırtımı sıvazlayıp. "Ayrıca bana bir kere anne dedin, bu saatten sonra teyze demeni kabul

etmiyorum. Çok dertlisin belli, ne zaman istersen annenle paylaşabilirsin, tamam mı?"

Bu iyilik karşısında her şeyi anlatmak isterdim ama bunlar aceleyle konuşulacak şeyler değildi, müsait zamanda her şeyi anlatmak isterdim. "Bir gün anlatmayı isterim," dedim minnetle. "Şimdi... saçlarımı okşayabilir misin?"

Bir süre çıt çıkmadı, sadece uzun uzun iç çekti ve elini saçlarıma koyup kibar kibar okşadı. O an buna gerçekten çok ihtiyacım olduğunu fark edip gözlerimi kapattım ve annemin göğsünde dinlendim. Artık annem dediğimde sanırım ki aklıma ilk önce Bahar Anne gelecekti.

Bir süre daha bana defalarca kez sarılıp evden ayrıldı ve giderken Hazer'e sarılıp Mustafa'yı aldı. Hazer ona bir taksi çağırmıştı, taksiyi beklerken bahçe kapısında karşılıklı durup konuştular. Tüm bunlar olurken evin camından onları izlemiştim. Hazer'e söylememesini umut ediyordum, gözü dönerdi.

Taksi geldiğinde Bahar Teyze, Mustafa'yla binip uzaklaştı ve Hazer bir süre orada durduktan sonra bahçe kapısını kapatıp tekrardan atölyeye ilerledi. Atölyeye girip kapıyı kapattı. Her nedense Hazer geçtiğimiz günlerde atölyenin camını değiştirmişti, artık dışarıdan içerisi görünmüyordu ama içerideyken dışarısı seçiliyordu. Bunu neden yaptığını sorduğumda sadece gülümsemişti.

Kollarımı kendime sararak atölyeye yürürken bahçenin kapısındaki korumaya bir göz attım. Sanırım o bir heykeldi çünkü her gördüğümde kıpırtısızdı. Kendisine bir şeyler ikram etsem iyi olurdu. Atölye kapısının önünde durduğumda elimi kulpa götürdüm ve nefesimi tutup yavaşça açtım. Arkası dönük şekilde, tezgâhın önündeki koltuğunda oturuyordu ve gri tişörtünü çıkarmış, ensesini siliyordu. Geldiğimi hissettiğinde duraksadı ve ensesini silmeye devam etti.

"Annem anlatmadı, sen anlatmak ister misin neler konuştuğunuzu?"

Kapının girişinde durup kısık ışıkta inip kalkan omuzlarına baktım. Işıklarla sorunu neydi bilmiyorum ama evindeki tüm ışıklar loştu, göz yormuyordu. "Paylaşmam," dedim, sırtındaki kıvrımları izlerken. "Annemle benim aramda kalacak," dedim.

Eli bir kez daha durdu ve başını omzunun üzerinden bana çevirdi. Saçları alnındaydı, yanakları kızarmıştı ve altdudağını üstdudağına örtmüş, sevinçle bana bakıyordu. "Annem?"

"Hımm," diyerek parmak uçlarımda sallandım ama sonra dans etmekten korktuğum için yerimde sabit durdum.

Bir an gözleri ayaklarıma kaydı ama yutkunup hızlıca tekrardan gözlerime baktı. "Anneme anne mi diyorsun sen şimdi?"

"Sana sormayacağım herhalde," diyerek burun kıvırdım.

Tek kaşını kaldırarak tamamen bana döndü ve dilini altdudağında gezdirdi. "Anneme anne diyorsun, bu durumda ben neyin olmuş oluyorum?"

Tatlı tatlı güldüm. "Kardeşim?"

Yüzü düştü ve ona kızgınlığımdan yaptığım sitemleri iç çekerek karşıladı. Elindeki tişörtü dizine bırakıp bacaklarını iki yana ayırdı ve çenesiyle diğer dizini işaret etti. "Gel."

Dizine oturmamı mı istiyordu? Hiçbir şey olmamış gibi mi? Kaşlarımı çatıp omuz silktim. "Avcunu yalarsın," deyiverdim ve ona bir bakış daha atıp hırsla arkamı döndüm. Şaşkınlıkla açılan ağzını son anda görmüştüm.

"Bebeğim oluyor mu böyle? Kötü şeyler söylüyorsun," diyerek takıldı arkamdan.

Omzumun üzerinden dönüp kızgınlık, sitem dolu bir bakış attım. Dili üstdudağındaydı ve tişörtüyle terli göğsünü siliyordu. "Küstah," deyip arkamı döndüm ve sakin adımlarla eve yürüdüm.

"Seviyorsun beni," dedi arkamdan.

"Gıcık!"

Halsizce güldüğünü duydum ve daha da hızlanıp açık kapıdan içeriye girdim. Kapıyı bir an kızgınlıkla çarpacak oldum ama kapı seslerinden ürktüğünü bildiğim için sakince kapatıp merdivenleri çıktım. Misafir odasına geçip dolaba yürüdüm ve pijama takımımı çıkardım. Kerem ve Leyla hâlâ gelmemişti, belki de geceyi başka yerde geçirirlerdi. Kerem olsaydı Hazer'i beraber gıcık ederdik.

Yatağın köşesine oturdum ve kapının açılma sesini duyduğumda kafamı odanın kapısına çevirdim. Kerem değildi, o eve neşeli girerdi. Adımlarından anlayabilmiştim, Hazer'di. Ellerimi çıplak dizlerime koyup parmaklarımla ritim tutarken kapımın önünden yürüyüp odasına geçmesini bekledim. Ahşap merdivenler gıcırdadı, çıktığını sanıp nefesimi tuttum ama sesler aniden kesildi. Yukarıya çıkmaktan vaz mı geçmişti? Aşağıda mı uyuyacaktı?

"Yat uyu Mila," diyerek kendimi azarladım ama bakışlarımı koridordan çekemiyordum. "O sana... dans edemiyorsun dedi!"

Yatağın ucundan kalktım ama daha çarşafı açamadan kendimi, odanın çıkışına ilerlerken buldum. Sadece bakacak, sonra dönecektim. Bedenimi koridor duvarının arkasına saklayıp başımı çıkardım ve Hazer'i salonda

ararken, merdiven basamaklarında görüp afalladım. Yan şekilde basamağa oturmuş, elindeki pointe... Point mi? Gözlerimi kırpıştırdım, cidden elinde pointimi tutuyordu, pointin diğer tekiyse onun oturduğu basamağın bir üstündeki basamaktaydı. Bunlar eski pointimdi, şu yırtık olanlar ama atmayıp sakladığım...

"Hadi, götürüp ver," dedi kendi kendine. Başını salladı ve basamaktan doğruluyordu ki beni görüp olduğu yerde kaldı. Ne yaptığını, pointlerimi neden elinde tuttuğunu anlamayarak ona ilerledim. Hazer bakışlarını kaçırarak yorgun şekilde omuzlarını düşürdü. Ben de oturdum ve ayaklarımı aramızda kalan basamağa uzattım. Ayağımın hemen yanında tozpembe pointim vardı. Gözlerimi kırpıştırıp pointime, sonra iki basamak aşağımda kalan Hazer'e baktım.

"Al," diyerek elindeki pointi bana uzattı.

Amacını anlayamadan elindeki pointi aldım. Bu pointleri yıkayıp hatıra olarak kaldırmıştım. Onlarla ne yapıyordu? Bu pointimle olan anılarımı anımsayarak güldüm ve onunla göz göze geldiğimde Hazer çenesini dizlerime koyup bana muhtaçmış gibi baktı.

"Diktim," dedi, sesi hevesli çıkıyordu. "Yırtıktı ya bu pointlerin, sen atmaya kıyamıyordun... Ben de dikeyim dedim, yırtık yırtık durduğunu gördükçe üzülüyorsundur diye düşündüm. İyi düşünmüş müyüm?"

Pointi kaldırarak daha yakından baktım. Tanrım, cidden de yırtıkları dikerek kapatmıştı. Dikişler irili ufaklıydı, ipler görünüyordu ama sağlam olmuş gibiydi. Uzanıp heyecanla diğer pointi aldım ve aynı şekilde onun da tabanındaki yırtıkların kapandığını gördüm. Pointleri kalbime bastırdım ve gözlerine baktım. "Gerçekten dikmişsin," dedim hayretle.

Hevesli biçimde kafasını salladı. "Vallahi ben diktim, Kerem'den de hiç yardım almadım!"

Kirpiklerimi kırpıştırdım. "Kerem'den yardım almadın mı?"

"Sadece iğne ve ipliği bulmama yardım etti, yemin ederim!"

Anladığımı göstererek başımı salladım, öyle diyorsa öyledir tabii; gerçekten kendi elleriyle dikmişti. İpler ve iğneler... Babam öldüğünden beri ipleri, annem parmaklarıma batırdığından beri de iğneleri sevmezdim ve bir şekilde beni mutlu edeceklerini düşünmemiştim. Pointleri kalbime daha sıkı bastırdım, neden bunu yaptığını tahmin etmek zor değildi ama gözlerinin içine bakıp yine de sordum. "Neden diktin ki pointlerimi?"

Neden kalbime kefen diktiğini sormuşum gibi dargınlaştı bakışları. "İçimden geldi," dedi, sanki inanayım diye gözlerimin derinine inmişti.

"Tabii, dün büyük ayıp edip dansımla ilgili haddim olmayan şeyler söylediğim için telafi de etmek istedim ama sırf onun için yapmadım, seni mutlu edecek olmak hoşuma gitti."

Beni mutlu etmek çok kolay, bir gülüşüne bakar.

"Gracias," diye fısıldadım, pointlerimi kalbime koyarak.

Biraz rahatlamış göründü ve çenesini dizimden ayırıp geriledi. "Çok iyi olmadı ama elimden bu kadarı geldi," dedi.

Gözlerimi yüzünden çekip ellerine indirdim ve pointleri diken parmaklarına uzun uzun baktım. Nezaketine âşık olmamak elde değildi, ince düşünceli olması her defasında kalbimi tam on ikiden vuruyordu. Af isterken böyle mahcup görünmesi gözlerimi doldurdu. Pointler kalbimin üzerinde dururken elimi usulca eline götürdüm. "İğne parmaklarına battı mı?" diye sordum.

Eline dokunmamla parmakları çözüldü. "Dün gece... kalbine batırdığım kadar değil."

Parmak uçlarını hafifçe okşayıp elimi yüzüne kaldırdım. Elimin yüzüne ulaşmasını nefesini tutup bekledi ve avcum yanağını kapladığında gözlerini yumarak yanağını avcuma yasladı. Teslimiyeti karşısında kalbim göğsümün altında bir aşk kelebeğine dönüşüp kanat çırptı. *Yarın ölse de bugün canlı bu kelebek.*

"Çok iyisin sevgilim," diye fısıldadım, içimden geldiği gibi. Sevgiyle yanağını okşadım. "Tüm iyilikler seni bulsun."

☽

Bu evde dans etmekten çekineceğimi hiç düşünmemiştim. Yürürken dans etmek, evin içinde dönüp durmak benim için yemek yemek, su içmek kadar normal alışkanlıklardı. Bu yüzden farkında olmadan dans etmeye başlıyordum ama sonra hevesim kırılıyor, nerede olduğumu hatırlayarak vazgeçiyordum.

O kadar neşesizdim ki bu neşesizliğimle Gazel ve Behram'ı rahatsız etmekten korkuyordum. Fakat yapacak bir şey yoktu, onlara davetliydik ve iyi bir misafir olmalıydım. Sahaftan bir saat kadar önce gelmiş, odaya çıkmış, hazırlanmaya başlamıştım. Dün gece uzun bir süre hiç konuşmadan merdivenlerde oturduktan sonra ben odaya geçip uyumuştum ve sabah olduğunda komodinin üzerindeki bir notla güne başlamıştım.

Çillerin bugün, sen uyurken daha parlak, dudakların daha öpülesi görünüyor. Seni özlüyorum... Günaydın.

Erkenden çıktığı için onu hiç görmemiş, gün boyu da etrafta ruh gibi dolaşmıştım. Sahafa gitmiş, çalışmıştım ama ne yaptığımı ne yediğimi bile hatırlamıyordum. Döndüğümdeyse bir duş almış, hazırlanmıştım. Kerem ve Leyla evdeydi, nikâh günü aldıkları için mutlulardı ama sanırım Leyla'nın ailesi ona çok kızmıştı.

Derin bir nefes alıp tarağı elimden bıraktım ve kurdele takmak yerine, beyaz incili tokayı saçımın sol tarafına taktım. Akşam yemeğine davetli olduğumuz için şık olduğunu düşündüğüm beyaz elbisemi giymiştim. Omuzları hafifçe drapeli, kolları bileklerinde büzgülü, önü düğmeli bir elbiseydi. Zarif, ölçülüydü ve hafif ten makyajının yanında, kırmızı rujumla tamamlamıştım bu elbiseyi.

Çantamla telefonumu aldım ve odadan çıkıp aşağıya inerken, Kerem'i koridorun başında gördüm. O da beni görüp uzun bir ıslık çaldı. "Akşamın bu saatinde evimize doğan bu güneşin adı ne acaba?"

Neşesini karşılıksız bırakmamaya çalışarak kendi etrafımda döndüm. "Nasıl olmuşum?"

"Dünyanın en güzel yengesi olmuşsun," dedi yanıma yürüyüp beni kolunun altına alırken.

"Hazer'le küsüz, şu an yengen sayılmıyorum," dedim.

"Bak Hazer'le Muazzez'i *shiplerim** görürsün," dedi aniden.

Ona dönüp kızgın kızgın baktım. "O ne demek ya?"

"Kız, şaka yaptım," diyerek saçlarımı karıştırdı, gülüyordu. "Sonuna kadar SafHaz'cıyım."

Boğazımdan bir gülme sesi çıktı. "Doğalgaz gibi?"

Kerem de kendini tutamayıp gülerken son basamağı da indik ve salonda oturan Leyla'yı gördük. Arkası bize dönük şekilde, orta sehpanın önünde oturuyordu ve görebildiğim kadarıyla Fıstık'ın kafesi de sehpanın üzerindeydi. Kerem kolunu omzumdan çekip sehpaya doğru yürüdü. "Safir, senin haberin yok değil mi?"

"Neden haberim yok?" diye sordum.

"Fındık'tan!"

Kerem'in coşkulu sesine şaşırarak kaldırdığı kafese baktım ve kafeste Fıstık'tan başka bir kuş daha olduğunu gördüm. İkisi de kafesin içinde gagalarıyla birbirine vuruyor, aynı şeyleri tekrar ediyorlardı. Kısa çaplı bir şok yaşadıktan sonra, "Hangisi Fındık?" diye sordum gülümseyerek. İkisi de yeşildi ve ayırt edemiyordum.

* Shiplemek: İki kişinin birbirine yakıştırılması. (ed.n.)

"Ben de onu anlamaya çalışıyordum," dedi Leyla, gülerek doğrulurken.

"Zamanla alışırsınız, merak etmeyin. Artık Fındık da bizimle yaşayacak."

Leyle ile gülüştük. Kerem, Fındık'ı nereden bulmuştu bilmiyordum ama görünen o ki Fıstık artık bizden çok Fındık'la uğraşacaktı. Kavga ediyor, kızgın görünüyorlardı. Portmantoya yürürken, "Hazer'in haberi var mı?" diye sordum.

Kerem'in gülümsemesi kayboldu, yüzünü astı. "Henüz yok. Bu sefer kovulur muyum sence?"

"Bir ihtimal," diyerek kıkırdadı Leyla ve bana döndü. "Çok güzel olmuşsun Safir!"

"Teşekkür ederim," dedim, nezaketine aynı oranda karşılık vererek. Asıl kendisi çok güzeldi, özensizken bile hoş görünüyor, mutlu bakıyordu. "Seninle doğru dürüst konuşup, iyi bir ev sahibi olamadım, kusura bakma lütfen Leyla."

"O ne demek öyle? Asıl siz benim kusuruma bakmayın, geldim evinize damladım." Mahcup görünüyordu, Kerem'e bir bakış attı. "Kerem yalnız kalmayayım diye gün içinde beni buraya getiriyor."

Kerem genelde burada, müştemilatta kalsa da kendi evi de vardı ve çalıştığı için Leyla'yı da buraya getiriyordu. Elbette gelebilirdi, bana arkadaşlık ediyordu. Kerem, Leyla'ya dönüp bir şey söylerken onlara sırt çevirip portmantoya yürüdüm ve hafif topuklu olan ayakkabılarımı çıkardım. *Hazer birazdan gelecek olma...* diye düşünürken korna çaldı! Gelmişti!

Sesi duyar duymaz ayakkabılarımı yere bıraktım ve eğilip hızla giyindim. Eve girmeyecekti, direkt gidecektik. En azından gün içinde bu yönde mesaj atmış, bundan bahsetmişti. Ayakkabılarımı giyip doğrulduktan sonra Kerem'le Leyla'ya döndüm. Kerem, Leyla'ya Fıstık'la Fındık'ı nasıl ayırt edebileceğini öğretiyor, *Birinde doksan, diğerinde yüz tüy var, oradan ayırt edebilirsin,* diye dalga geçiyordu.

"Ben çıkıyorum," dediğimde ikisi de dönüp el salladı.

"Görüşürüz. Barışın, öpüşün, öyle dönün," dedi Kerem.

Bir bilsen.

Kapıyı açıp dışarıya çıktım ve topuklu ayakkabılarımın üzerinde bahçe boyu yürüdüm. Bahçe kapısı açıktı, koruma açmış olmalıydı. Çantamın askısını sıkıca kavrayıp bahçe kapısından çıktım ve araba kapısını açıp şoför koltuğunun yanındaki yerime yerleştim. Ona hiç bakamadan koltuğa yerleştim ve kemerimi takıp çantamı kucağıma bıraktım. "Merhaba," dedim fısıltıyla. Oturuşunu düzelttiğini göz ucuyla gördüm.

"Merhaba."

Sadece merhabalaştık.

Hazer arabayı hemen çalıştırmadı, bir şeyler daha diyecekmiş gibi kıpırdandı ama bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Sokağın köşesinden dönüp yokuşu indi. Yapamadım, bir gün boyunca onu görmemeye daha fazla dayanamayıp göz ucuyla baktım. Sevdiğimi bildiği için gri bir gömlekle siyah kumaş pantolon giymişti. Ceketini ve kravatını çıkarmış olmalıydı. Bileğinde şık bir saat vardı. Dikkatini yola vermiş görünse de tereddütlü olduğunu görebiliyordum.

"Sen araba kullanmayı biliyor musun?" diye sordu aniden. Boğuk, genizden gelen sesine hazırlıksız yakalanıp titredim.

Elbisemin eteğiyle oynadım. "Elbette bilmiyorum Hazer."

Direksiyonu sağa doğru kırıp başka sokağa girerken başını çevirip bana baktı. Bir gün sonra gözlerini gördüm ve nereye ne kadar giderse gitsin, kıyıda hep o kaptanı bekleyeceğime emin oldum.

"İstersen öğretebilirim," diye teklif etti, beni incelemeye devam ederek.

"Vaktini almak istemem," dedim başımı ağırca cama çevirerek. "Meşgul bir iş insanısın, yapacak daha mühim işlerin vardır."

Bir an kalbine tükürmüşüm gibi acılı bir ses çıkardı. "Başarılı kalp kırma girişimi," diye fısıldadı ve başka bir şey demeden arabaya yüklendi.

Bir anlık söylemiştim çünkü ona dargındım ve kelimelerim sitemli çıkıyordu. Yolun devamında ağzımızı bıçak açmadı. Ben akıp giden yolu izlerken Hazer de arabayı kullandı. Ara ara dönüp ona bakma isteğimi bastırmak çok zor olmuştu. O da galiba dönüp hiç bana bakmadı, baktığında hissediyordum çünkü.

Araba evin olduğu sokağa girerken yavaşladı ve bahçe kapısının önünde durdu. Gazel ve Behram'ı üzmek istemiyordum, yüzüme ikna edici bir tebessüm koyup arabadan indim. Hazer kapıları kilitleyip kaputun etrafından dolandı ve yanıma yaklaştığında gözlerini gözlerime dikti. "Behram ve Gazel de bizim yüzümüzden üzülmesin," diyerek elini bana uzattı. "Tartıştığımızı bilmelerine gerek yok."

Terli elimi avcunun içine bıraktığımda Hazer'in parmakları titredi ve elimi sıkıca tutarak önüne döndü. Bana dokunduğunda yutkunmak zorunda kalmıştı. Eline dokunmanın yüreğine dokunmaktan bir farkı yoktu. Önüme dönerek onunla el ele bahçe kapısından geçtim ve evlerine doğru yürüdüm. Hazer sanırım alışkanlık haliyle elimin üzerini okşayıp kapıyı vurduğunda dönüp birleşen ellerimize baktım.

"Merhaba."

Sadece merhabalaştık.

Hazer arabayı hemen çalıştırmadı, bir şeyler daha diyecekmiş gibi kıpırdandı ama bir şey demeden arabayı çalıştırdı. Sokağın köşesinden dönüp yokuşu indi. Yapamadım, bir gün boyunca onu görmemeye daha fazla dayanamayıp göz ucuyla baktım. Sevdiğimi bildiği için gri bir gömlekle siyah kumaş pantolon giymişti. Ceketini ve kravatını çıkarmış olmalıydı. Bileğinde şık bir saat vardı. Dikkatini yola vermiş görünse de tereddütlü olduğunu görebiliyordum.

"Sen araba kullanmayı biliyor musun?" diye sordu aniden. Boğuk, genizden gelen sesine hazırlıksız yakalanıp titredim.

Elbisemin eteğiyle oynadım. "Elbette bilmiyorum Hazer."

Direksiyonu sağa doğru kırıp başka sokağa girerken başını çevirip bana baktı. Bir gün sonra gözlerini gördüm ve nereye ne kadar giderse gitsin, kıyıda hep o kaptanı bekleyeceğime emin oldum.

"İstersen öğretebilirim," diye teklif etti, beni incelemeye devam ederek.

"Vaktini almak istemem," dedim başımı ağırca cama çevirerek. "Meşgul bir iş insanısın, yapacak daha mühim işlerin vardır."

Bir an kalbine tükürmüşüm gibi acılı bir ses çıkardı. "Başarılı kalp kırma girişimi," diye fısıldadı ve başka bir şey demeden arabaya yüklendi.

Bir anlık söylemiştim çünkü ona dargındım ve kelimelerim sitemli çıkıyordu. Yolun devamında ağzımızı bıçak açmadı. Ben akıp giden yolu izlerken Hazer de arabayı kullandı. Ara ara dönüp ona bakma isteğimi bastırmak çok zor olmuştu. O da galiba dönüp hiç bana bakmadı, baktığında hissediyordum çünkü.

Araba evin olduğu sokağa girerken yavaşladı ve bahçe kapısının önünde durdu. Gazel ve Behram'ı üzmek istemiyordum, yüzüme ikna edici bir tebessüm koyup arabadan indim. Hazer kapıları kilitleyip kaputun etrafından dolandı ve yanıma yaklaştığında gözlerini gözlerime dikti. "Behram ve Gazel de bizim yüzümüzden üzülmesin," diyerek elini bana uzattı. "Tartıştığımızı bilmelerine gerek yok."

Terli elimi avcunun içine bıraktığımda Hazer'in parmakları titredi ve elimi sıkıca tutarak önüne döndü. Bana dokunduğunda yutkunmak zorunda kalmıştı. Eline dokunmanın yüreğine dokunmaktan bir farkı yoktu. Önüme dönerek onunla el ele bahçe kapısından geçtim ve evlerine doğru yürüdüm. Hazer sanırım alışkanlık haliyle elimin üzerini okşayıp kapıyı vurduğunda dönüp birleşen ellerimize baktım.

"Hoş geldiniz!"

Gazel'in sesini duyduğumda kapının açıldığını anlayıp hızla başımı kaldırdım. Önümüzde, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bize bakıyordu. Saçlarını güzel bir şekilde toplamış, dizlerinin altına kadar uzanan kiremit renkli, yazlık bir elbise giymişti.

"Hoş bulduk," dedim.

"İmamım nerede?" dedi Hazer, ayakkabılarını çıkarmak için eğilirken.

Ben de onun arkasından eğilip ayakkabılarımı çıkardım ve çantamla beraber portmantoya bıraktım. "Namaz kılıyor."

Ben de Gazel'e döndüm ve içimden geldiği gibi sıkıca sarıldım. Gazel de kollarını etrafıma dolayıp bana aynı şekilde karşılık verirken Hazer doğrulup holde yürüdü. Onun arkasından bakıp Gazel'in yanağına bir öpücük koydum. "Nasılsın?" diye sordum sesimi enerjik tutmaya çalışarak. "Çok... mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim," dedi gözleri ışıldarken. "Sen de çok güzelsin."

"Mutlu ol," diyerek ondan ayrıldım ve beraber salonun yolunu tuttuk. Kapıdan girdiğimizde içeride yalnızca Hazer'i gördüm. Koltuğa oturmuş, Behram'ın takkesini elinde çeviriyordu.

Ben daha geçip oturmadan, "Size enfes bir masa hazırladım," dedi Gazel. Elimden tutup beni çekiştirmeye başladı. "Gel, sana göstereceğim. Üç çeşit yemek yaptım, inanabiliyor musun?"

Hazer arkamızdan konuştu. "Yenge gibi yenge."

Gazel'le mutfağa, sonra bahçeye geçtik. Yaz olduğu için dışarıya hazırlamıştı. İlerleyip masaya göz attım ver gerçekten her şeyin çok leziz göründüğünü fark ettim. Bahçede lambalar vardı ve hafif bir rüzgâr esiyordu. Dört kişilik, kare yemek masasına beyaz bir masa örtüsü sermişti. Yemeklerin üstü kapalıydı ama mezeler, salata bile doyurucu görünüyordu.

"Ee, nasıl olmuş?"

Bu hevesi, mutluluğu karşısında ben de biraz daha iyi hissettim. "Harika görünüyor, ellerine sağlık. Kaç saat uğraştın bakayım bunlarla?"

Güldü ama o daha cevap vermeden, "Çok saat," diyerek cevapladı Behram, arkamızdan gelerek. "Sarma sardı, bir tencere hem de."

Dönüp arkaya baktık. Behram'la Hazer buraya yürüyorlardı. Behram da Gazel gibi mutlu görünüyordu ama bir anlık göz göze geldiğimizde hâlâ dünkü mahcubiyeti taşıdığını fark ettim. Kabul, bu konuda kalbim kırılmıştı ama aşabilirdim.

"Evet, internetten baktım tarifine," dedi Gazel, Behram'a gülümseyerek

"Eminim çok güzel olmuşlardır," dedim Hazer'i arkamda hissederken.

Hemen yanımdaki sandalyeyi çekti ve gözlerini bana çevirdi. "Buyur," dedi oturmam için.

"Çok centilmensin," dedim yalancı bir tatlılıkla gülümseyip.

"Her zaman," dedi o da imalı şekilde gülüp.

Sandalyeye oturduğumda Hazer de kendine yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu. Gazel'le Behram karşımızdaki sandalyelere yerleştiğinde, "Bahçe çok güzelmiş," dedim samimiyetle. "Bayağı büyük."

"Bu camiye atandığımdan beri burada yaşıyorum," dedi Behram, bana kaçamak bir bakış attı. Üzerinde açık mavi renginde kot bir gömlek vardı. "Ama artık Gazel'le yaşayacağız."

"Çocuklar iyi koşar burada," deyiverdi Hazer ve yaptığı ikinci çocuk falsosuyla hepimiz ona döndük. Dalgın bakışları bize döndü ve ne dediğini yeni fark edip bir an utandı. Ardından omuzlarını silkti. "Normal bir şeyden bahsediyorum, ileride çocuğunuz olmayacak mı sanki? Bu arada, adını Hazer koyarsanız sevinirim.

Gazel çorbanın kapağını açtığında enfes bir koku yayıldı etrafa. Önümüzdeki kâseleri alıp çorba koyarken Behram kolunu sandalyenin arkasına atarak Hazer'e eğlenen bakışlar attı. "Adını Hazer koymak mı? Ben bir tanesiyle zor baş ediyorum, ikincisine lüzum yok."

"Bence de koymayın," deyiverdim tatlı şekilde gülüyordum. "Huyu muyu çeker falan, küçük bir keçiyle uğraşmak zorunda kalırsınız."

Gazel'den bir gülme sesi gelirken Behram kaşlarını çatıp ikimizin suratına baktı. "Siz biraz bozuk musunuz?"

Hazer dik dik bana bakıp bakışlarının aksi bir tatlılıkla, "Yok, küs değiliz de kıskandı o şimdi çocuk falan deyince..." dedi ve kolunu omzuma attı ve ben yutkunurken yüzüme doğru konuştu. "Tamam, bana benzeyen tek keçi bizim keçimiz olur hayatım."

Ağzım bir karış açılırken, "Sen sürekli çocuktan, bebekten bahsediyorsun," dedi Behram, kaş göz yaparak. "Hayırdır?"

Hazer'in eli kolumda aşağı yukarı kayarken, kızarıp başımı önüme çevirdim. Genzini temizledi ama Gazel ondan önce davranarak konuştu. "Çocuk seviyordur canım."

"Aynen, yengem haklı," diyerek Gazel'i destekledi Hazer, sandalyesine yayılıp. "Çocukları severim ben."

Behram tek kaşını kaldırdı. "Şunca yıllık arkadaşınım, ilk kez görüyorum bu ilgini."

Hazer ona kaş göz yaptı. "Karıştırmasana la!"

Onlar birbirine sataşırken Gazel kâselerimizi önümüze koydu. Ona teşekkür ederek kaşığıma uzandım ama hem omzumdaki el hem bacağıma değen bacak yüzünden heyecanlandığım için zorlanıyordum. Kaşığımı kâseye daldırırken Hazer'le Behram da önlerine dönüp çorbalarını kaşıklamaya başlamıştı. Her ne kadar iştahım olmasa da Gazel için her şeyden yiyecektim.

"Çok lezzetli," dedim Gazel'in ışıl ışıl gözlerine bakarak. "Elinin lezzeti varmış, benim aksime."

"Yoo hayatım, kendini küçükseme, sen de çok güzel krepler yapıyorsun," dedi Hazer.

Döndüm ve dik dik birbirimize baktık.

"Sarmanın da tadına bakın, limonu biraz fazla kaçmış ama gayet başarılı bence."

Gazel sarma tabağını ikimizin önüne ittiğinde çatalıma uzandım ve Hazer'le aynı anda birer sarma aldık. Behram da uzanıp güzel sarılmış bir sarmayı aldı ve yerken Gazel'e döndü. "Çok güzel olmuş, bir daha olmasın," dedi ve bu Gazel'i gülümsetmeye yetti.

"İmamım, bir de Gazel'in yollarında bayıl istersen," diyerek Behram'la dalga geçti Hazer ve Behram ona tövbe çekerken Gazel'e döndü. "Eline sağlık, gerçekten çok güzel olmuş."

"Afiyet olsun," dedi Gazel coşkuyla. "Tarifini sana vereyim istersen?"

Ben başımı önüme eğip gülerken Hazer yüzünü astı. "Benimle dalga geçersen, karım da seninle dalga geçer," diyerek kolunu Gazel'in omzuna attı Behram.

Çorbayı karıştırırken göz ucuyla Hazer'e bakmadan edemedim. Kısık gözleriyle Behram ve Gazel'i süzüyor, cık cıklıyordu. "Behram ellerimden kayıp gidiyor resmen," dedi kıskançlık dolu bir dehşetle.

Gazel bu tepkiye kahkaha atarken Behram gözlerini devirdi. Kaşığımı çorbamda dolaştırarak omzumdaki ele baktım ve parmaklarının tenimi tatlı tatlı okşaması karşısında resmen eridim.

"Seni kuma olarak alacağım ben, ağlama," dedi Behram ciddi ciddi. Sonra Hazer onlara bozuk attığında daha çok güldüler. Gözlerimi elinden çekebilsem onlara bakardım ama parmaklarının hareketini izlemek çok hoşuma gidiyordu. Hazer bir şeyler daha diyerek Behram'la atışmaya, Gazel de onlara gülmeye devam etti.

Gazel bu kez ikinci yemeklerimizi servis ettiğinde içecekleri almak için mutfağa ben gittim. Isınmasınlar diye içecekleri getirmemişti. Limonata

ve sodaları alıp bahçeye çıktığımda saçlarım rüzgârda savruldu ve gözlerim *sevgilimin* gözleriyle kesişti. Bahçede, yanan ışığın altında yanlarına yürüyüşümü izliyordu. Masaya varıp içecekleri koymak için eğildiğimde gözlerini dekoltemde gezdirdi ve sandalyeme yerleştiğimde elini çıplak dizime koydu. İkimiz de sırtımızı dikleştirerek sandalyede kıpırdandık.

"Siz bugün bir tuhafsınız sanki," dedi Gazel içeceklerimizi doldururken. Behram da buna katıldığını söyleyen birkaç şey dedi ama ikimiz de ses etmedik, geçiştirdik. Kabalığımdan utandım. Çok mutlulardı, onları üzmek istemezdim. İçeceklerimizle yemeğe devam ederken elimi dizime indirip Hazer'in elini ittim. Çatalını kenara bırakıp bana döndüğünde ona düz düz baktım ama üç saniye geçmeden Hazer'in elini tekrar dizimde hissettim.

Fırsatçı. Sen şimdi görürsün.

"Behram," diyerek karşıya dönerken Hazer'in bakışlarının anlamsızlaştığını görmüştüm. Gazel'le Behram seslenmemle bana döndüğünde gülümseyerek konuştum. "Biliyor musun, Hazer dövme yaptırdı."

Behram'ın elindeki çatal düştü ve Hazer öksürük krizine girerken Gazel de dudaklarını dişleyip tereddütle her ikisine baktı. Gözlerimi kırpıştırıp tekrar Hazer'e döndüm ve onun eli dizimden çekilirken, "N'oldu?" dedim saf saf. "Boğazında mı kaldı?"

Hazer apaçık hayretle bana bakarken bu ufak numaramdan dolayı biraz utandığımı hissettim. Behram kaşlarını çatıp cık cıkladı. "Dövme mi yaptırdın sen?"

Hazer kafasını şiddetli şekilde iki yana salladı. "Hayır!"

"Yalan söyleme, ağzında nimet var," dedi Behram ayıplarcasına.

Hazer bakışlarını kaçırıp ensesini kaşıdı, utanmış görünüyordu. Hem gülmek geliyordu içimden hem de kızmak. "Sarhoştum, hatırlamıyorum," diye yalan attı.

Behram kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yalan söylüyorsun."

Hazer yanaklarını şişirdi ve kabul etmekten başka şansı kalmadığında, "Evet, yaptırdım," dedi. Kollarını göğsünde bağlayıp hepimize dik dik baktı. "N'olmuş yani?"

"Serseri," dedi Behram kaşlarını çatarak. Onun bu tarz, vücudumuza zarar veren eğilimleri tasvip etmediğini biliyordum. Zaten bu yüzden de Hazer'i ona şikâyet etmiştim. "Nerene ne yaptırdın?"

Bakışlarım istemsiz şekilde omzuna kaydı. O dövmeyi çok seviyordum ama yaptırdığı günden beri görmemiştim. "Söylemem," dediğinde irkilip omzundan ayırdım gözlerimi. "Mila için yaptırdım zaten, sizin görmenize gerek yok. Manitamla aramda."

"Yaa," dedi Gazel, gözlerini kocaman açıp bana döndüğünde utandığımı hissettim. Behram hâlâ tövbe çekiyordu. "Adını mı yazdı yoksa?"

"Hayır," dedim buruk bir tebessümle

"Çok istiyorsan adını nikâh defterine yazsaydın," dedi Behram. Kafasını iki yana sallıyor, açık şekilde Hazer'e trip atıyordu. "Üzerine niye yazıyorsun?"

Gazel bir daha gülerken mahcup gözlerle Hazer'e döndüm. Bir daha yanaklarını şişirip bakışlarını Behram'dan kaçırdı ve hemen sonra, "Üstüme gelmeyin," diye homurdandı. Aniden masadaki yemek bıçağını alıp boynuna yaklaştırdı. "Üstüme gelmeyin, kendimi keserim!"

Gazel'den bir kahkaha daha koptu ve ben gelen gülüşü genzimi temizleyerek bastırırken, "Mal," dedi Behram. Hemen sonra ne dediğini fark edip kıpkırmızı kesildi, eliyle ağzına vurup *tü tü* dedi. Gazel'le göz göze geldik ve kahkahalarla gülmeye başladık.

Gerçekten uzun zamandır bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum. Evet, bu komikti ama... daha çok sinirlerim bozulduğu için gülüyordum. Birkaç gündür o kadar doluydum ki ya abartılı şekilde gülmek ya da ağlamak istiyordum.

"Bunu bir doktora götürün," dedi Behram, Hazer'in elindeki bıçağa bakarak. Hazer de bana dönmüştü, sanırım gülüşümün aşırılığına o da şaşırmıştı. "Psikolojisi bozuk bunun."

"Bence de götürelim," dedim gülüşümü azaltmaya çalışırken. Gazel de gülmeye devam ediyordu. "Hatta Gazel'in psikiyatristine götürelim."

"Olmaz," dedi Behram, yüzü daha da asılırken. Tadı kaçmış gibi alnı kırıştı. "Allah'ın gücüne gitmesin, ben pek sevemedim o adamı."

Hazer hâlâ bana bakarken ben de Gazel'e döndüm. Eliyle yüzünü örtüp bana kaş göz yaptı ve dudaklarını kıpırdatarak konuştu. "Kıskanıyor beni biraz."

Hazer, Behram'a dönüp güldü, kendisi lüzumsuz kıskançlıklar yapan birisi değilmiş gibi. Gereksiz şekilde daha çok gülmeye başladım ama bu kez masada gülen tek kişi bendim. Kendimi durdurmaya çalışıyordum ama mümkün değildi, güldükçe daha çok gülesim geliyordu. Sinirlerim gerçek anlamda bozulmuştu. Diğerlerinin birbirine anlamsız bakışlar atıp bana döndüğünü hissettim ve ellerimi yüzüme kapatıp daha çok gülerken gözümden akan yaşları fark ettim. Hem gülüyor hem ağlıyordum. Bir kriz gibiydi, kendimi durduramıyordum.

"Safir?" diye seslendi Gazel. Ses tınısındaki endişeyi hissettiğimde ellerimi yüzümden çektim ve doğrudan karşıma, onun yüzüne baktım.

Ağladığımı görüp dehşete kapıldı ve hızla sandalyesini geriye itti. "N'oldu sana? Neden ağlıyorsun?"

Hazer'in telaş içinde bana döndüğünü hissettim. "Aşkım?"

Ona bakamadım, sanırım yanlış bir şey yapmaktan korktum. Gülüşüm iç çekişler bırakıp benden ayrıldı ve arkasında gözyaşlarıyla yıkanmış bir yüz bıraktı. Gazel yanıma gelirken, "Affedersiniz," dedim ve sandalyemi iterek hiçbirine bakmadan doğruldum. "Ben bir... lavaboya gideceğim, kusuruma bakmayın lütfen."

Yüzlerine bakmadan arkamı döndüm ve neredeyse koşar adımlarla eve doğru ilerledim. Gazel'in arkamdan geldiğini adım seslerinden anlamıştım, onu üzdüğüm için daha çok ağladım ve kendimi salona atarak koltuğa çöktüm.

"Safir," diyerek içeriye girdi Gazel. Yanıma oturarak bana sarıldı. "N'oluyor canımın köşesi?"

Onun sarılmasıyla kendimden daha çok geçip yüzümü boynuna gömdüm ve ellerimle eteğimi sıkıca tuttum. Tamam, şımarıklık edemezdim. Tanrım, her şey güzel gidiyordu işte, niye onların da tadını kaçırmıştım ki? Pişmanlık ve mahcubiyetten kıvranarak, "İyiyim," dedim. "Çok güldüm, olacağı buydu işte. Bilirsin, insan çok güldükten bir zaman sonra ağlamaya başlıyor."

"Öyle bir şey değildi sanki seninkisi," dedi Gazel, omzumu sıvazlayarak. Sesindeki o mutluluğu yerle bir etmiştim. "Canımın köşesi, bilmediğim bir şeyler mi var?" Evet, vardı ama şu güzel günlerinde anlatmak istemiyordum. "Hadi, dostuna anlatmayacak mısın?" diye sordu.

Sonra anlatacaktım ama şimdi değil. Hazer'le ben yeterince üzgündük, onları da bunun içine dahil etmek istemiyordum. Gözyaşlarımı bastırıp birkaç kez yutkundum ve dudaklarımı yaladım. "Gazel?"

"Evet güzelim?" dedi hevesle.

"Çocuk yapsanıza, seveyim."

Gazel aniden söylediğim bu cümleyle uzun bir süre duraksayıp ardından güldü. "Bence Hazer'den çok senin psikoloğa görünmen gerekiyor."

Belki de öyleydi, psikolojim son günlerde epey hasar almıştı. Önce çiçekler, sonra Hüseyin, sonra onun Gazel'in babası çıkması, Gazel'in hastalığı, Hüseyin'i görmek, Hazer, annem, babam... Bu liste uzayıp gidiyor ve uzadıkça yüreğimdeki taş ağırlaşıyordu. Birkaç gün bile olsa kafamı dinlemeye, kendimi toparlamaya ihtiyacım vardı; her şeyin bu kadar üst üste gelmesi içimdeki sabır taşını çatlatmıştı sanki.

Gazel'le gülerken başımı onun omzundan kaldırdım ve başımı kaldırmamla salonun kapısında duran Hazer'i gördüm. Doğrudan bana bakıyordu. O kadar üzgün ve yıkılmış görünüyordu ki yüreğime bir taşı da o bırakmasaydı kalkıp ona sarılırdım.

Az sonra Hazer sırtını dönüp gittiğinde Gazel'le doğrulduk. Önce banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım, çilli yüzüme bakıp kimsenin mutluluğunu bozmamak için kendimi uyardım. Banyodan sonraysa Gazel'in yanına, mutfağa geçtim. Bizim için tatlı yapmıştı; çikolatalı, hafif bir şeye benziyordu. Onu iyi olduğuma inandırmak için gülümsedim ve iki kâseyi ben alarak onun arkasından bahçeye doğru yürüdüm.

Bahçe boyu yürüyüp Hazer'in yanındaki sandalyeye otururken elimdeki kâsenin birini onun önüne bıraktım ama yüzüne bakamadım. Gazel de tatlısını Behram'ın önüne koyarak tadına bakmasını istedi. Tatlı kaşığını, profiterol olduğunu anladığım tatlıya daldırdım ve küçük lokmalar halinde yedim. Hazer de benim gibi başını önüne eğmiş, kâsesini didikliyor ama bir şey yemiyordu. Gazel'le Behram bir şeyler konuştular ama daha sonra bizim sessizliğimizi fark edip onlar da sükût içinde oturdular.

Tatlılar bittiğinde Hazer'le Behram kalkıp bahçenin uzak bir köşesinde sigara içmeye başladılar. Hazer'in sigaradan önce cebinden sakinleştirici çıkardığını da görmüştüm. Onlar gittiğinde Gazel'i oyalamak için Behram'la ilgili şeyler sordum. Gözüm Hazer'in üzerindeydi, sigara içerek kendine verdiği zararı bizzat ciğerimde hissediyorum sanki. Onu izlerken Gazel'e, Behram'la bir daha öpüşüp öpüşmediklerini sordum ama ummadığım şekilde kızardı ve masayı toparlama bahanesiyle kalktı.

Sanırım öpüşmekten daha fazlasını yaşamışlardı.

Behram'la Hazer mutfağa girdiğinde, "Gidiyoruz," diyerek yanımdan geçti Hazer. Behram biraz daha oturmamız için bir şeyler söyledi ama Hazer çoktan portmantoya ilerlemişti. İkisiyle de vedalaştım. Behram yüzüme bakarken bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama söylemedi. Hazer de her ikisiyle vedalaşıp portmantodan eşyalarını aldı ve belimden tutarak arabaya yürüyene kadar bana eşlik etti.

Gece ayazında sızlayan gözlerime kuru rüzgârlar çarptı. Arabaya geçip koltuklarımıza yerleştiğimizde beni mutluymuş gibi gösteren gülümsemeyi yüzümden sildim ve yorgun şekilde arkama yaslanıp ellerimle elbisemin eteklerini tuttum. Hazer arabanın tavan lambasını yakmadan önce durup bir süre ağır ağır soluklandı.

"Ne yaptım?" dedi, kaşlarının arasında derin bir çukur açarak. "Bu kadar ağlayacağın ne yaptım ben sana?"

Onu kırmayı istemedim, üzmeyi de. Zaten yüreğime oturan bu taşın ağırlığı sadece ona ait değildi. Herkesten biraz tokat yediğim için böyleydim. "Sanki herkes... yüreğimde bir taş oluşturdu ve kahretsin ki senin ellerini de gördüm orada, anlıyor musun şimdi ne yaptığını?" Çenem titredi ve dudaklarımdan çaresizce döküldü kelimeler. "Evet, annem veya babamın bana yaptığı kötülüklerle kıyaslanamaz elbette senin söylediğin kırıcı bir cümle! Kabul, onlar bana çok daha fenasını yaptı ama benim kalbimi senin yaptığın daha çok acıttı. Çünkü seni onlardan daha çok seviyorum ben!"

Can yakıcı kelimelerimin duyulduğu arabanın içinde, çok kısa bir sessizlik peyda oldu.

"Beni... babandan daha mı çok seviyorsun?" dedi dehşet içinde.

Ağzımdan bu kelimeler mi çıkmıştı? Parmaklarımı şaşkınlıkla dudaklarıma götürdüm ve onun kadar şaşırmış halde, "İçimden geçeni hesap etmeden söylediğime göre öyleymiş demek ki," diye fısıldadım. "Seni daha çok seviyormuşum."

"Mi... Mila..."

"Evime götürür müsün beni?" diye fısıldadım, süregelen şaşkınlığımla. Neye şaşırmıştım? Bu gerçekle yüzleşmeme mi? Duygularımı koruyabilmek için biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı. "Kendi evime..."

"Hayır," dedi direkt, can havliyle. Nefes alamadı. "Canın acıdığı için böyle diyorsun yoksa sen de gitmek istemiyorsun! Biliyorum çünkü gözlerinde, aynaya baktığımda gözlerimde gördüğüm şeyi görüyorum!"

"Seni bana baktığında ne görüyorsan, ben içimde bunun bin katını hissediyorum," dedim inkâr etmeden. Tırnaklarımı dizlerime bastırdım. "Aşkı da aşkın verdiği bu acıyı da. Bu yüzden müsaade et ve rica ederim beni evime götür."

"Seni nasıl o eve bırakıp... tek başıma eve dönerim ben?"

Zaten evime gidecektim, bunu ona, kavga etmeden bile önce söylemiştim. Dargın, kötüydüm işte, neden daha anlayışlı olmuyordu? Ben de onsuz mutlu değildim ama bir şekilde, içimdeki duyguları halletmeliydim. "*Artık üzemezler bebeğimi* demiştin," diyerek gözlerimi omzuna diktim. O da bakışlarımı görüp mahcup oldu ve gözlerini kaçırdı. "O kadar çok söyledin ki bunu, ben gerçekten öyle olduğuna inandım. Şimdi beni bir daha üzmeyeceğini söyleyebilir misin? Bir daha *artık üzemezler bebeğimi* diyebilir..."

"Artık üzemezler bebeğimi."

Daha cümlem bitmeden kurduğu cümleyi duyup sustum. Damarımda kan değil de onun kelimeleri dolaşıyordu sanki. Acısı kadar ağır olan bu

aşkı ne yapacağımı, nereye koyacağımı bilemeden, bana bakan sevgi dolu gözlerden çektim gözlerimi.

Sessizliğim onun için nasıl bir cevap oldu bilmiyorum ama iki veya üç dakika içinde araba hareket etti. Başımı arkaya atıp elbisemin eteklerinden sıkıca tuttum. Yanlış mı yapıyordum? Zaten kendi evime gidecektim. Ha şimdi, ha iki gün sonra. Onu süründürmek, bilerek acı çektirmek istediğim falan yoktu. Bu ara herkes beni çok üzüyordu, üstelik onlara hiçbir şey yapmadığım halde. İçime çok dokunuyordu, bu yüzden kafamı dinlemek istiyordum.

Yine de bu sevgiye muhtaçmışım gibi dönüp ona bakamadan duramadım. Gibiler bazı cümlelerde fazlalık duruyordu, cidden bu sevgiye ölüyordum. Araba kullanırken bile öyle üzgün görünüyordu ki hafifletici bir şeyler demek istedim ama doğru kelimeleri seçemedim. Yüzüne baktım, yüzünden akan terlere... Saçımı kulağımın arkasına koyarken Hazer'in daha derin nefesler alarak elini midesine götürdüğünü gördüm. Benim de stresten midem ağrıyordu, ona da mı aynısı olmuştu? Stresten ve üzüntüden bedeni yorgun düşmüş olmalıydı.

Önüme döndüm ve içim sıkıldığı için camı açtım. Sanırım stresten olmuştu. Birkaç dakika bekledim ama az sonra yine dayanamayıp ondan tarafa döndüğümde daha sesli nefesler aldığını gördüm. "Miden mi ağrıyor?"

Sesimi duyduğunda irkildi ve gözlerini yoldan alıp bana çevirdi. Tavan lambasını yola çıkmadan önce yaktığı için yüzünü seçebiliyordum. Gözleri baygın bakıyordu ve yüzü kızarmış, nefes alıp verişi hızlanmıştı. Elinin biriyle alnından akan teri silerek, "İyiyim," dedi ama öyle görünmüyordu. Gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. "Sadece... midem bulanıyor biraz."

Ona çok mu yüklenmiştim? Üzüntüden mi olmuştu? Anında korkuya kapıldım. "Arabayı kenara çek istersen, birkaç dakika hava al."

"Şimdi geçer," dedi kafasını tekrardan önüne çevirerek. Yüzünün rengi atmış, bir anda halsizlik çökmüş görünüyordu. "Stresten... sanırım ama..." elini midesine daha sert bastırdı ve aynı anda arabayı yavaşlattı. "Midem bulanıyor."

Birdenbire ne olmuştu? Tamamen ona dönerek koltukta kaydım ve elimi telaşla yüzüne uzattım. Hazer'in baygın bakışları bana dönerken, "Çok terlemişsin," dedim hayretle. Gözlerim kocaman açılmıştı ama Hazer gülümsüyor olsa da gözlerini yeterince açamıyordu. "Aşkım, n'oldu sana?"

Yüzündeki teri silerken, bakışları mutlulukla çerçevelendi. "Aşkım mı dedin?"

Gözlerim doldu, ne oluyordu bu adama? Elimi alnından kaydırarak yanağına, ensesine doğru götürdüğümde Hazer'in gevşediğini, daha çok gülümsediğini gördüm. İlgim onu mutlu etmişti ama ensesinde de çok ter vardı. Dudaklarım titredi, bir şey mi dokunmuştu anlamıyordum ki... Ağırlaşan gözkapaklarına bakarken, "Hastaneye gidelim," dedim aceleyle. "Yakınlarda hastane olmalı, acile gidelim olur mu?"

"Mila, iyiyim ben," diyecek oldu ama cümlesi tam bitmeden, yüzünü buruşturarak elini midesine götürdü. Öğürme sesini duydum, kusacak mıydı? Soğuk soğuk terliyordu, basit bir baş ağrısı veyahut can sıkıntısı değildi. İyi olduğunu diretiyordu ama gözkapakları ağırlaşmış, neredeyse kusacak olmuştu.

"Arabayı derhal bir hastaneye çevir," dedim sertçe. Çenesinden tutarak gözlerinin içine baktım. Bakışları pusluydu, gözbebekleri o kadar cansız bakıyordu ki... kalbim de canlılığını yitiriverdi. "Mideni mi bozdun sen, n'aptın Han?"

"Kusacağım galiba."

"Arabayı durduralım, senin için ambulans çağırayım istersen?"

Hazer bir cevap vermeden, bir kez daha boğazdan gelen bir öğürtü sesi çıkardı ve sonra tamamen önüne dönüp elleriyle gözlerini temizledi. Torpidoya döndüm ve içini açıp temiz peçete çıkardım. Hazer gayretle arabayı başka sokağa çevirip evimin tersinde olan hastane sokağına saptı. Elimdeki peçeteyle ona dönüp alnındaki ve yanaklarındaki teri sildim. Birdenbire ne olduğunu anlayamıyor, belirsizlikte boğuluyordum. Ben aşk cahiliydim, ona ufacık, minicik bir şey olsa kazınıp giderdim. Peçeteyi ensesine kaydırırken, "Midem yanıyor sanki," dedi boğuk bir sesle. "Gazel'in yemeklerinden mi oldu acaba?"

"Hepimiz o yemeği yedik Hazer," dedim Gazel'i suçlamasının mantıksızlığını belirterek.

Hazer arabayı sol taraftaki sokağa çevirirken bana bir bakış attı ve yüzümdeki hali görüp halsizlikle gülümsedi. "Ay, ölüyorum," diyerek kendini acındırdığında ensesine bir tane geçirerek gücenik şekilde konuştum. "Aşk olsun ya, vallahi aşk olsun! Ben endişe içinde kıvranayım, sen şu durumda bile fırsatçılık yap!"

"İyiyim," dedi bir kez daha ama inandırıcı değildi. Gözlerini tekrardan yola çevirirken, eliyle gömleğinin yakasını açtı. Ona eşlik edip hızla gömleğinin birkaç düğmesinden birini açtığımda göğsünden buram buram sıcaklık yayıldı ve parmaklarım terli tenine temas etti. Hazer ürperip,

"Üşüyorum," dedi ama yüreği gibi, göğsü de çok sıcaktı. Elimi göğsüne bastırırken gözlerimi yüzüne çevirdim ama yola bakıyor, araba kontrolünü korumaya çalışıyordu. "Çok üşüyorum Mila."

"Aşkım çok özür dilerim... Bir şey gelmiyor elimden..."

Arabanın yavaşladığını hissettim ve dönüp camdan dışarıya baktım. Şükürler olsun, hastaneye gelmiştik. Küçük bir hastaneye benziyordu ama fark etmezdi. Acil girişinin önündeydik. Hazer'e tekrar döndüğümde anahtarı çıkarıp cebine attı ve elleriyle sertçe yüzünü ovaladı. Çenesinin altındaydım, korkudan titrer halde ona bakıyordum. Ellerini yüzünden çekip bana baktı ve hafifçe, kan ter içinde gülümsedi. "İyiyim ama... senin için girip görüneceğim."

Yalancı, bir de iyiyim diyordu! Elimi göğsünden çektiğimde Hazer uzanıp elinin tersiyle yüzümü okşadı ve neredeyse iyi olduğuna inanacağım şekilde gülümsedi. Gözbebekleri cansız ve fersizdi. Uzanıp kapısını açtığımda elini yüzümden çekip kendini kapıdan aşağıya attı. Ben de hızlıca kendi tarafımdaki kapıyı açıp çantamla dışarıya fırladım ve arabanın etrafından dolaşıp onun yanına koştum. Ağır ağır, yüzünü ovalayarak acil merdivenlerini çıkıyordu. Ona yetişip kolumdan tuttuğumda dönüp bir an bana baktı.

"Üzerine kussam beni terk eder misin?"

"Salak," deyiverdim kızgınlıkla karışık bir sitemle ve kolundan tutup onu hastane kapısından içeriye çektim. Hazer sızlanarak kapıdan girdiğinde gördüğüm ilk hemşireyi çevirerek durumumuzu izah etmeye çalıştım. Önce bana, ardından Hazer'e baktı ve bizi acildeki muayene yataklarına yönlendirdi. Hemşirenin yönlendirmesiyle Hazer'le müşahede tarafına geçtik ve önümüze çıkan bir doktor, Hazer'i kolundan tutup perdenin ardındaki yatağa yönlendirirken Hazer abarttığımı söyleyip durdu.

Hazer perdenin arkasına geçerken omzunun üzerinden bana döndü ve sanki yanında beni de götürmek istedi. O istemeseydi de gelecektim, bu yüzden perdenin ötesine geçmeye yeltendim ama doktor, "Lütfen siz dışarıda kalın," diyerek perdeyi çekti ve Hazer'i göremez oldum. Perdenin önünde öylece kaldım ve gözlerimden yaşlar düşerken ellerimi yüzüme kapattım. Ne olmuştu sevgilime, anlamıyordum. Böyle olmasını istememiştim, benim yüzümden olduysa kahrolurdum. Perdenin kenarından tutup hafifçe araladım ve endişeli, iri gözlerimi içeriye diktim.

Yatağa uzanıyordu. Etrafı perdelerle kaplı küçük bir bölmeydi ve hastane yatağından hariç bir de cihaz vardı. Beyaz önlüğü içindeki doktor,

Hazer'in uzanmasına yardımcı olduktan sonra alnını yokladı ve ardından ateş ölçer çıkardı. Hazer'in başı sol tarafa çevrildi ve halsiz bakışları arayışla perdenin üzerinde gezinip beni buldu. Gözyaşlarımla parlayan gözlerim onun gözleriyle kesişti ve Hazer hiç acısı yokmuş gibi beni gördüğünde gülümseyerek gözlerini kapattı. *Mila, Mila, Mila...* diye sayıkladı.

Bir hemşirenin koşturarak geldiğini, perdenin içine girip gözden kaybolduğunu gördüğümde endişem daha yoğun bir hal aldı. Yerimde oturamayıp ayağa fırladım ve holde dört dönerken saçlarımı çekiştirdim. İçeriye girmek istiyordum ama sokmayacaklarını anlamıştım. Hazer beni görünce daha iyi hissederdi ama bunu onlara anlatamazdım ki. Perdeye yaklaşıp bir kez daha açtığımda doğrudan ona baktım. Hazer'in gözlerinin kapalı olduğunu gördüğümde endişeyle içeriye girecekken, "Lütfen müsaade edin," diyerek perdeyi bir daha çekti hemşire.

"Neyi var?" diye yakındım ama kelimeler dudaklarıma acı vermekten başka işe yaramadı, dönüp bana cevap vermediler. Bir kez daha perdeye sırt çevirip holde dört dönmeye başladım. Normalde bu kadar anlayışsız değilimdir, kimseye zorluk çıkarmam ama sözkonusu Hazer olunca gözüm dönmüştü. İlk kez birinin sağlığı için bu kadar endişe ediyor, yerimde duramıyor, sürekli perdenin arkasına geçmek için yelteniyordum.

Keşke onu bu kadar üzmeseydim, keşke kırgınlığımı hiçe sayıp onunla eve gitseydim...

Duvara yaslanıp durdum ve gözlerimi perdeye dikip elbisemin yakasını açtım. Saçlarımı sol omzumda toplayıp dişlerimi sıktım ve hep yaptığım gibi kalbimi tuttum. Yok, dayanamıyordum. Yerimden fırladım ve bir kez daha muayene tarafına koşup perdenin ucundan tuttum. Yüzünü görsem, bir sesini duysam yeterdi. Perdeyi azıcık kenara çevirdim ve perişan gözlerimi doğrudan beyaz yatağa çevirdim.

Canım benim. Yatakta uzanıyordu, gözleri hâlâ kapalıydı. Serum bağlamışlardı, yüzünden hâlâ soğuk terler akıyordu ve cihazdan da sesler geliyordu. Gözlerini bile açamıyordu, her ne olduysa çok bitkindi. Bir eli yataktan aşağıya sarkmış, boşlukta sallanıyordu. Saçı dağınıktı, gömleğinin önüyse tamamen açılmıştı.

"Enfeksiyon testi yapalım beyefendi için, görünen o ki zehirlenmiş ama neden zehirlendiğini bulalım..." Sesini duyduğumda bakışlarım yatağın kenarındaki doktor ve hemşireyi buldu. Birbirlerine dönmüş, kısık sesli konuşuyorlardı. Zehirlenmiş miydi? Bir an için bu ihtimali de düşünmüştüm ama Tanrı aşkına, ne yemişti de zehirlenmişti ki? Kanıma adı

karışan aşkıma döndüm ve onun gözkapaklarına bakarken defalarca kez iyi olmasını diledim.

Hemşire, doktoru onayladığında çıkacağını anladım ve hızla oradan uzaklaşıp tekrardan sandalyeye çöktüm. Canım benim, acaba tarihi geçmiş bir şeyler mi yemişti? Hemşirenin çıktığını, ardından girip birkaç dakika içinde tekrardan çıktığını gördüm. Elinde birkaç şey vardı, bana gülümsüyor ama ne olduğunu söylemiyordu. İçeriye giremediğim için dönüp duruyor, onu zehirleyenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Ne kadar zaman geçti anlayamadım ama bu geçen sürede sık sık oraya geçip perdenin ardından ona baktım, içeriye girmek için zaman kolladım ama doktor sürekli başındaydı. Cihazı kontrol ediyor, serumuna bakıyordu. Saat gece yarısını epey geçtikten sonra ve ben sandalyede oturmaya devam ederken hemşirenin elinde evraklarla geldiğini görüp yerimden doğruldum. Genç hemşire bana bir gülümseme ikram ederek perdenin arkasına geçtiğinde merakıma yenik düşerek yaklaştım. Perdeyi kenara çekip ilk olarak Hazer'in yüzüne baktım.

Hâlâ gözleri kapalı, eli dışarıda, yüzü yorgundu. Serum yüzünden damarına giren iğneye baktım ve kendi damarımda o iğneyi hissedip ürperdim. Bakışlarımı ondan alıp doktorla hemşireye çevirdim. Hemşire elindeki evrakları uzatıp bir şeyler söyledi ve doktor o evraklara bakarak derin bir iç çekti.

Sonsuz aşkıma dönüp o gözlerin ardındaki adamı görmeyi arzularken, "Çok fazla ilaç almış," dediğini duydum doktorun. Kaşlarım çatıldı ve zihnimde bir farkındalık oluştu. Hazer Han'ı izleyip tüm yüreğimi ona açarken doktorun sesi yavaşça kulaklarıma süzüldü. "Hayret bir şey, insan niye kendini zehirleyecek kadar ilaç alır ki? Bir de sakinleştirici yani... O kadar ilaç içmiş ki midesini bozmuş. Serumu yenilensin, birkaç saat istirahat etsin. Gencecik adam, neden bu kadar kahrolmuş acaba?"

II

"KALPTEKİ AVARE KELEBEKLER"

Tutamadım, sana geldi içim. Sen de tut, içinde kalsın içim.

Hazer, benim Tanrı'yla aramdaki ufak bir sırdı. Küçük bir çocuğun annesiyle bile paylaşamadığı ama kalbinde bir düzine kelebeği uçuşturan sırları olurdu, benimkisi de öyleydi. Hazer, adını bir kutuya koyup ağzını kapattığım, o kutuyu da kalbimin en derinine koyduğum tek kişiydi ve ne yaparsa yapsın, dili ne söylerse söylesin o kutunun kilidini açıp kendini içimden çıkaramazdı.

Daha önce yapmışlığı vardı. Dudaklarımdaki kilitleri öpücükleriyle açmıştı ama ikincisi olmayacaktı. Kalbime giden yolları adı gibi biliyordu ama asla kendisinin olduğu o yere girip kutunun kilidini açamazdı. Kendini içimden çıkaramazdı.

Saat gecenin ikisini bulmuştu, Hazer deliksiz bir uykuda olmasına rağmen ara ara sayıklıyor fakat gözlerini hiç açmıyordu. Hemen yanına bir sandalye koymuş, dirseğimi yastığının kenarına yaslamış, gözlerimi alamadan onu izliyordum. Hazer'in ışıktan rahatsız olduğunu bildiğim için ışıkları kapatmış, perdeyi kenara çekmiş, ayışığı sayesinde yüzünü görebiliyordum. Terliyordu, ben de elimdeki peçeteyle terini siliyordum.

"Ben ateşten korkarım," dedim, eğilip dudaklarımı sıcak alnıyla kavuştururken. "Ama bugün anladım ki sana bir şey olmasın diye tüm dünyayı ateşe verebilirim."

Dudaklarım nemli teniyle temas ettiğinde ürperdim ve göz altlarına düşmüş kirpiklerinin gölgelerine baktım. "Bazen duygularımı yeterince ifade edemediğimi hissediyorum," dedim, dudaklarımı yavaşça çektim. "Belki seni sevdiğimi daha sık söylesem seni her an terk edebileceğime dair şüphelerin silinir. Mesela senin beni asla bırakmayacağını tüm kalbimle hissediyorum ama belli ki ben sana bunu hissettirememişim."

Derin bir iç çekip elimi yüzünden ayırdım. "Çok âşığım sana, n'olur inan seni terk etmeyeceğime. Kavga edip tartışabiliriz, herkes tartışır ama neden sürekli sana sırt çevirecekmişim gibi davranıyorsun kendine? Deli olmam lazım seni bırakmak için."

İnsanı da delirtse delirtse senin güzelliğin delirtir.

"Neden alırsın o kadar ilacı, neden?" Damarına giren iğneye bir saniyeden fazla bakamadım. "Bak, iğnelerden yine nefret ettim! Ya beni bıraktıktan sonra tek başına yola devam ederken kendini kaybetseydin? Yanında ben de olmayacaktım... Kesin acile de çekmezdin arabayı, kıvranırdın. Başına daha ciddi bir şey gelseydi, ölürdüm vallahi ben!"

"Seni bıraktıktan sonra kapının önünden ayrılamazdım," diyen sesini duyduğumda o kadar hazırlıksız yakalandım ki dirseğimi yastıktan çekip dudaklarına baktım. Gözleri hâlâ kapalıydı, dudakları aralıktı ama uyumaya devam ediyor gibiydi. Sesinin hayal mi gerçek mi olduğunu anlamayarak yüzünü okşadım.

"Ben kesin delirdim, bir de kafamın içinde sesini duyuyorum!"

Eliyle bacağımı sıktığını belli belirsiz hissettim. Sanırım sesimi duyuyor, yapabildiğince tepki veriyordu. Madem sesimi duyuyordu, ona daha güzel şeyler söylemek istedim. "Ben seni sadece danstan değil, dünyadaki her şeyden ve herkesten daha çok seviyorum. Duymayı istediğin bunlarsa tabii söylerim ama kırgınken söyleyemedim. Belki rüyada zannediyorsundur şu an kendini, duyduklarına inanmıyorsundur ama... Benim kalbim Hazer diye çarpar, Han diye titrer, anla artık."

İkna olması için uyanıkken de söylemeliydim bunları, belki o zaman benim için hiçbir şeyle kıyaslanmayacak kadar değerli olduğunu öğrenirdi. Başımı önüme eğdim ve çıplak dizimde duran eline gülümseyip elimi o elinin üzerine koydum. "Her durumda fırsatçısın yalnız," diyerek kıkırdadım alçak bir sesle.

"Mila..."

Aceleyle başımı kaldırdım ama ne acı ki gözleri hâlâ kapalıydı, yalnızca sayıklıyordu. Aralık dudakları, uyanık olmasa da ne diyeceğini, kimse sesleneceğine biliyor, nefeslerini ağzından ve burnundan usulca bırakıyordu. Yüzümü az daha eğdim ve mesafemizi tamamen sıfırladım. Nemli dudaklarımı tam dudağının kenarına bastırıp aşk öpücüğü verdim. Bu ufacık temas yüreğimi titretti ve gözlerim kapandı.

"Sen benim yüreğimdeki deniz fenerisin, ışığın olmadan önümü göremem ki aşkım."

Elimi, öptüğüm yere götürerek rujumun izini nazikçe temizledim. "Beni öptükten sonra dudağına bulaşan ruj lekesini seksi buluyorum. Beni öptüğün o kadar belli oluyor ki o an... Tabii, bu sefer ben seni öpmüş oldum."

Çenesini okşarken yakınlarda bir telefon sesi duydum ve çantama baktım. Benim değil, Hazer'in telefonuydu ve cebindeydi. Uyanmasından endişe ettiğim için üzerindeki hastane örtüsünü kaldırdım ve parmaklarımı kumaş pantolonunun cebine kaydırdım. Elime naneli şekeri, ardından telefonu geldi.

Arayan Kerem'di. Bizi merak ettiğini düşünerek aramayı açtım ve aynı anda Kerem'in, "Nerede kaldınız patron ya?" dediğini duydum, sesi meraklı olsa da o eğlenceli tını vardı. "Aklıma hiç iyi şeyler gelmiyor ha... Otel odası falan tutmadınız inşallah."

"Kerem," dedim, onun arsızlığına göz devirerek. "Otel odası tutmadık."

Kerem'i bir öksürük krizi tuttu ve akabinde, "Aman takılıyordum ben zaten, hayırdır telefonu niye sen açtın?" diye sordu geçiştirerek. "Yoksa Hazer seni bırakıp Behram'la mı kaçtı mı? Arama diye telefonu da gerisinde bırakmıştır." Bir kahkaha patlattı.

Hafifçe gülümsedim, her durumda şaka yapabilme kapasitesi vardı. "İlahi Kerem. Ne otel odasındayız ne de Hazer, Behram'la kaçtı... Hastanedeyiz."

"Ne oldu?" Sesini bir anda korku kaplamıştı.

"Gayet iyiyiz," dedim. "Yani aslında Hazer biraz kötü, çok korkuttu beni Kerem... Çok fazla sakinleştirici almış, eve dönerken bir anda terlemeye, midesi bulanmaya başladı. Arabayı en yakındaki hastaneye çektik, doktor bu gece müşahede altında olmasını istedi."

"Bana konum at," dedi, sesi yerle bir olmuştu. "Oraya geliyorum."

"Kendini yorma," dedim içimden geldiği gibi. Gelse de bir şey yapamazdı, benim gibi oturup beklerdi. "Hazer uyuyor, ben başındayım zaten, sen de zahmet edip yorma kendini."

"Aklım kalır," dedi üzgün şekilde. "Konum at sen. Olmadı sabah sizi almaya gelirim, o halde araba kullanamaz."

"Tamam canım."

Telefonları kapattığımızda Hazer'in telefonunu açıp *WhatsApp*'a girdim. Telefonunun ekranında beraber çekildiğimiz bir foto varken *WhatsApp* ekranında benim bir fotoğrafım vardı. Hazer'e dönüp gülümsedim ve derhal Kerem'e konumu gönderdim. Ardından telefonu sessize alarak çantamın içine attım ve Hazer'e eğildim. Yanağımı yastığının kenarına koydum ve yüzünü nazikçe okşayıp ilerleyen dakikalar boyunca âşık olduğum yüzünde dolaştım.

Epey bir vakit geçtiğini ve odanın aydınlandığını gözkapaklarıma yüklenen ışıktan anladım ve uyuyakaldığımı fark ettim. Yüzüm hâlâ yumuşak

bir yerdeydi ve belimde ağrı hissediyordum. Hastane, Hazer, sakinleştiriciler... Endişeyle gözlerimi açtım ve her şeyden önce çoğu sabah olduğu gibi Hazer'in burnumun ucundaki yüzünü gördüm. Gözlerime kilitlenmiş, gülümsüyordu.

Gözlerini görünce bir yumruğun içine hapsolmuş kalbim özgür kaldı. Uyandığımı gördüğünde Hazer'in gülümsemesi katlanarak arttı. Hafifçe doğrulmuştu, bense kolumun üzerinde uzanıyordum. "Günaydın Gece Yarısı Güneşi'm."

Şükürler olsun. Sesini duyduğumda kemiklerim ısınmış gibi hissettim. Ben de gülümsedim ve hızla eline yapışıp sıkıca tuttum. "Gü... Günaydın hayatım!"

İyi ve mutlu görünüyordu. Tuttuğum eline baktı ve ardından tekrar gözlerimin içine dalıp ağır ağır yutkundu. "Barıştın mı sen benimle?"

Ah, hâlâ aklı oradaydı. Tartışmamız şu an önemli değildi, bunlar konuşulurdu. "Bırak şimdi küslüğü barışmayı," dedim ve elini kaldırıp gözlerimi gözlerinden ayırmadan elinin üzerinden öptüm. "İyisin değil mi? Ağrın sızın yoktur inşallah?"

Dudaklarıma yaslı duran eline baktı ve pervasızca gülümsedi. "Sen dokununca birden fazla yerim ağrıyor ama iyiyim..." Genzini temizledi ve az daha doğrulup ağzımın üzerindeki elini yanağıma kaydırdı. "Doğrusu hastaneye geldiğimizden sonrasını pek hatırlayamıyorum."

Yarı baygın şekilde muayene olmuş, sonra da ilaçların etkisiyle uykuya dalmıştı. "Hastaneye geldiğimiz gibi seni acile aldılar, yatağa yatana kadar bilincin gitmişti bile aşkım. Hemşireler birkaç test yaptı çünkü zehirlendiğinden şüphelendiler..." Gözümdeki damlanın düşmemesi için uğraşırken kaşlarımı çattım. "Çok fazla sakinleştirici almış, mideni bozmuşsun. Neyse ki midenin yıkanmasına gerek olmadı ama birkaç tane daha fazla alsaymışsın... Delirdin mi acaba sen?"

Söylediğim ona çok yabancı şeylermiş gibi bir süre şaşkınca yüzüme baktı. "O kadar ilaç aldığımın farkında değildim," dedi dalgın şekilde. "Aç aldım herhalde, ondan dokunmuştur. Yoksa... her zaman kullandığım ilaç."

"Bir de aç mı aldın?" dedim, sesim ister istemez sitemli ve kızgın çıkmıştı. "Belki farkında olmadan ama aldın işte Hazer. Sırf o kelimeleri söylediğin, bir daha başka kırıcı kelime söylemekten korktuğun için kendine bu kadar yüklendin. Doğruya doğru, söylediklerine kırıldım, olmamış gibi yoramadım ama ben ne bileyim böyle yapacağını? Fakat temeldeki

sorun... Sürekli seni terk edecekmişim gibi davranıyorsun. Bu yüzden ufacık şeyler bile büyüyor."

Gözlerini etrafta dolaştırdı, bir çocuk gibi görünüyordu. Tekrar kaçamak şekilde bana baktığında gözlerindeki gülümsemenin cümlelerim içinde kaybolup gittiğini hissettim. "Beni böyle sevemez misin?" dedi ve o an, hayatımda hiçbir cümlenin içime bu kadar oturmadığını hissettim. O olaylar yaşanırken susmamın söylenmesi bile böyle aniden kalbimi kan revan içinde bırakmamıştı.

Dakikalardır tuttuğum yaşlar gözlerimden firar edip yanaklarımdan düştü peş peşe ve omuzlarım sarsılmaya başladığında başımı hızla göğsüne yaslayıp kollarımı boynuna doladım. Hazer elini başımın arkasına kaydırıp beni ensemden kendine doğru çekti ve aramızda yatak olmasına rağmen sarılabildiğimiz en sıkı şekilde onunla sarılıp konuştum.

"Böyle bir cümle kurmak için hiçbir sebebin yok Hazer. Bana bir daha bu cümleyi kurma. Böyle demen, o gece söylediğin her şeyden daha ağır, haberin olsun!" Bazen Hazer'in benden bile duygusal olduğunu düşünüyordum.

"Duygu sömürüsü yapıyorum," diye takıldı ama o cümleyi kurarken ciddi olduğunu biliyordum. "Hemen düşüyorsun."

Yüzümü tişörtüyle kurulayıp hafifçe kaldırdım ve çenesinin altından yüzüne baktım. "Biraz serserilik var sende."

Bir anda yüzlerimizin yakınlığından yararlanıp dilini çıkardı ve dudağıma değdirip çekti. "Seksilik demek istedin galiba?"

Refleks olarak gerilediğimde Hazer ondan uzaklaşmama müsaade etti ama hâlâ saçlarımı okşuyordu. "Hiç de bile, serserilik dedim."

"Demek beni seksi buluyorsun," dedi imalı şekilde. "Yalanlama, duydum."

Neden bahsettiğini anlamadım. "Ne zaman demişim ya?"

Başparmağıyla da dudağımın üzerinden geçti. "Beni öptükten sonra dudağına bulaşan ruj lekesini seksi buluyorum. Beni öptüğün o kadar belli oluyor ki o an," diyerek gece ona söylediklerimi tekrarladı sırıtarak.

Tabii ya, bir ara beni duyup tepki vermeye çalışmıştı. Bakışlarımı kaçırarak, "Duymuşsun," diye fısıldadım.

"Duydum," dedikten sonra dudağımda gezdirdiği başparmağını, üst dudağımın kenarına bastırarak geceden kalma rujumu parmağına aldı. Elini çekti ve götürüp ruju kendi dudağına sürdü. "Seksi mi oldum şimdi?"

Ağzının kenarına bulaşan kırmızı ruja bakarken kıkırdayıp temizlemek için elimi dudağına götürdüm. "Bunu kastetmemiştim Hazer, böyleyken seksiden çok komik oldun."

Güzel bir şeye rastlamış gibi uzun uzadıya gözlerimi ve parmaklarımın hareketini izledi. "İyi işte, Kerem seni çok güldürüyor, benim de komik olmam güzel."

Yine kendini kıyasladı.

"Ben güleyim diye ruj mu sürüp gezeceksin?"

Bir an duraksadı. "Ankaralı ruhum buna başkaldırıyor ama istersen Kerem'e sürerim, o gezer."

"Şu çocuğu sal artık," diyerek elimi ağzından boynuna, oradan da göğsüne kaydırdım ve güneşin parlattığı göğsüne baktım. Gülümseyip elimi göğüskafesinin etrafında dolaştırdığımda kalbinin ani artış hızıyla duraksadım ve heyecanla gözlerine baktım. "Burada yaşayan ilk kadınım değil mi?" diye sordum, kalbinin üzerinde durarak.

"Aynı zamanda son."

Avcumu kalbine bastırarak gülümsedim ama henüz bir şey deme fırsatım olmadan kapının aralandığını duydum. Hızla elimi göğsünden çekerken Hazer de eteğimi dizlerime doğru çekiştirerek kapıya döndü.

Doktor ve hemşire arkalı önlü içeriye girip bize gülümsedi. "Günaydın. Beyefendi çok iyi görünüyor," dedi doktor.

Doktor, Hazer'in yatağının başında durup serumuna, monitöre baktı ve ardından Hazer'in yüzüne. Hemşire de doktor beyin arkasında durup ikimizi yumuşak bir ifadeyle izlerken, "İyiyim," dedi Hazer. "Dinç hissediyorum kendimi, akşamki şikâyetlerimden eser yok. Sağ olun ilgilendiğiniz için. Ne zaman çıkabiliriz?"

"Kalmanız için bir sebep yok, iyi hissediyorsanız sizi tutmayalım," dedi orta yaşlı doktor. Ardından bana kısa bir bakış attı. "Siz ayrı, arkadaşınız ayrı harap oldu zaten."

"Kız arkadaşım," dedi Hazer, sınırlarını hemen belli edip elimi daha sıkı tutarken. "Kız bir arkadaşım değil, bayağı bayağı kız arkadaşım."

Doktor gözlerini kırpıştırdı. "Anlıyorum, Allah mutlu etsin."

Hazer gülümsemeye devam etti. "Nazar değmesin."

Eline bir çimdik attığımda Hazer bir an bana bakıp omzunu silkti ve bu sırada doktor genzini temizleyip hemşireye döndü. "Beyefendinin çıkış işlemleriyle ilgilenirsiniz."

Hemşireyle yalnız kaldığımızda Hazer bana dönüp göz kırptı. Gülmemek için kendimi tutmadım bile, kıkırdayıp uzandım ve gömleğinin

düğmelerini kapatmaya başladım. Bu sırada hemşire de son kontrolleri yapmakla meşguldü. Sandalyeden kalkıp düğmelerini kapattığım için Hazer göğüs dekoltemi izlemiş, bana sırıtmıştı.

"Tekrar geçmiş olsun," diyerek yanımızdan ayrılan hemşireden sonra tekrar baş başa kaldık ama henüz konuşmaya fırsatımız olmadan koridorda ses duyduk.

"Söyleyin!" diyordu Kerem, koridoru inletecek kuvvette bağırarak. "Öldü mü? Ya da durun, söylemeyin... Gidip bakayım dudaklarında biraz ölüm kaldıysa, öpüp ben de öleyim."

Hazer'le aynı anda gözlerimizi devirerek başımızı kapıya çevirdiğimizde, "Beyefendi, sakin olup kimden bahsettiğinizi söyler misiniz?" dedi bir kadın sesi.

"Patronumdan bahsediyorum," dedi Kerem, abartılı bir haykırışla. "Dün gece gelmiş, acildeymiş... Bir şey olduysa söyleyin ama hançeri kalbime tek seferde batırın, tek seferde söyleyin gitsin Hemşire Hanım!"

"Patronunuzun adı ne?" diye sordu hemşire, bıkkınlık dolu bir sesle.

"Hazer. Adında geçtiği gibi çok da hazlı bir adamdı..." dedi Kerem, Hazer gerçekten vefat etmiş gibi konuşarak.

"Ben bir bakayım," dedi hemşire, bizimle ilgilenen hemşire olmadığı için bizi tanımıyordu.

"Kesin bir şey oldu," dedi Kerem, dehşet içinde bağırıyordu. Ardından pata küte sesler gelmeye başladı.

"Beyefendi!" dedi kadın şaşkınlıkla. "Kendinizi neden yerden yere atıyorsunuz? Kalkın lütfen, hastaları da rahatsız ediyorsunuz."

İlahi Kerem.

"Mal," diye tısladı Hazer, başını yılgınca yastığa bırakarak. "Hayatım *git al şunu, rezil edecek bizi hastaneye...*"

Gülümseyerek sandalyeden kalktım. "Hemen dönüyorum."

Hazer örtüyü yüzüne çekip inlerken koridora çıktım ve Kerem'i sandalyede buldum. *Hazer, Hazer...* diye söyleniyor, dizlerini dövüyordu. Gülerek topuklu ayakkabılarımla yanına ilerlediğimde gözlerini çevirip beni gördü ve ayağa fırladı. "Bütün hastanede sizi arıyordum!"

"Çok belliydi," dedim ve koluna girip odaya doğru çekiştirdim. "Hastaneyi neden ayağa kaldırdın? Dün gece aradığında Hazer'in iyi olduğunu söylemiştim ya sana."

"Sabah olunca aradım ikinizi de, açmadınız," dedi, odaya girerken. "Bir şey olduğunu sandım!"

"Telefonlarımız sessizdeydi."

Kerem bana cık cıklayıp önüne döndü ve Hazer'i gördüğünde yerinden atılıp ona koşmaya başladı. Hazer kalkmış, yatağın kenarındaki ayakkabılarını giyiyordu. Kerem onun üzerine doğru uçtuğunda Hazer doğrulup boynuna dolanan kolları itmeye çalıştı. "N'apıyorsun la?"

"Öldün sandım! Yıkıldım! Daha mirasını bana bıraktığına dair bir evrak bile imzalamamıştın, beş kuruşsuz kalacaktım..."

"Adam parasız kalacağına üzülüyor," diyerek onu üzerinden attı Hazer. "Ben ölsem sana beş kuruş bırakır mıyım acaba?"

"Beş kuruş bırakmazsın tabii, mirasın yarısını bırakırsın herhalde," dedi Kerem. Kıkırdadım ve onun arkasından çıkıp Hazer'in yanına ilerledim. "Diğer yarısını da yengeme bırakırsın zaten."

"Şu ölüm meselesini kapatır mısınız?" dedim, bunları konuşmalarından büyük rahatsızlık duyarak. Hazer'in önünde durup ellerimi yakasına götürdüm ve gömleğinin yakalarını düzelttim. Hazer ellerini belime dayayıp, "Peki hayatım," dediğinde Kerem arkamızdan güldü. "Hanımcı..."

Hazer elinin birini belimden çekip arkama götürdü ve sanırım... Kerem'e el hareketi çekti.

"Ops," dedi Kerem, biraz ürkmüş gibi.

Terbiyesizliklerine ses etmeden Hazer'in gömleğini, ardından saçlarını düzeltip baştan aşağıya süzdüm. "Gracias," dedi sanırım ağız alışkanlığıyla ve ardından yatağın kenarından kalktı. Önümde uzanıp alanımı daraltığında içime çektiğim bir sonraki nefeste tamamen onun kokusunu duyumsadım.

"Ayağa kalktığında baş dönmen falan oldu mu?" diye sordum.

"Olmadı diyemem," dedi, elini şakağına götürüp ovaladı. "Koluma girmelisin bence."

Tatlı tatlı güldüm. "Madem başın döndü, düşersen falan ben altında kalırım, Kerem girsin koluna..."

Hazer bir an omzumun üzerinden Kerem'e baktı ve ardından, "Aslında o kadar da ağrımıyor," diyerek elini şakağından çekti. Elbette ağrımıyordu, sadece fırsatçılık yapıyordu. "Bu Kerem ben düşmesem de beni bilerek düşürür."

Kerem kıs kıs güldü. "Doğru... Az şerefsiz değilim..."

Hazer'in eline uzandım ve ellerimiz birleştiğinde eğilip sandalyedeki çantamı aldım. Çantamı omzuma astım ve tekrar önüme döndüğümde onunla odanın çıkışına ilerledik. Kerem durmadan konuşup dün geceki

yemeğin nasıl olduğunu sorarak önümüzden yürürken ben de birleşen ellerimizi izledim. Hazer'le mantıklı bir konuşmaya daha ihtiyacımız vardı, birbirimizi anlamalıydık ama o kendini bu kadar harap etmişken ondan uzak kalamazdım. Onun elinden tutmak, beraber bir kelebek vadisine girip avare avare dolaşmak gibiydi.

İşlemlerimizi halledip hastaneden çıktığımızda şoför koltuğuna Kerem geçti, biz de arka koltuğa yan yana yerleştik. Kapıyı kapattım ve çantamı kenara bırakıyordum ki içindeki telefonlardan birinin titrediğini fark ettim. Hazer, gözümün önüne düşen saçlarımı kibarca çekerken çalanın Hazer'in telefonu olduğunu anladım. Ceren Hanım arıyordu.

Telefonu çıkarıp Hazer'e döndüm. "Ceren Hanım iş arkadaşın mı?" diye sordum merakla.

Başını koltuğun arkasına bırakıp telefona göz attı. "Sekreterim işte," dedi.

"Hımm, alabilirsin o zaman," diyerek telefonu avcuna bıraktım.

Dudaklarında saniyelik gülümseme oluştu. "Sağ ol ya."

Göz kırptım ve arkaya yaslanarak hep yaptığım gibi elimi dizine koydum. Hazer telefonunu açtı ve kulağına yaslayıp konuşmaya başladı. Sekreterini tanıyordum, şirkete gittiğimde görmüştüm; tatlı ve kibar bir kadındı. Kerem arabayı çalıştırıp caddeye çıktığında Hazer de sekreterini dinleyip, "Tamam," dedi, düşünceli şekilde. "Erteleme Ceren, bu toplantı bizim için önemli. Bir saat içinde şirkette olurum."

Telefonu kapattığında huzursuz şekilde ona döndüm. "Şirkete gitmekten mi bahsediyorsun?"

"Hımm," diyerek elini bacağıma attı. "Bugün önemli misafirler ağırlayacaktım, aklımdan çıkmış. Erteleyemem, büyük bir iş. Zaten son günlerde şirkette yolunda gitmeyen şeyler var, bir işi daha kaybedemem."

"Han, çok yorgunsun," diyerek karşı çıktım. "Sağlık sorunundan bahsedersen misafirlerin anlayışla karşılar. Eve gidelim de dinlen."

"Manitana bir şey olmaz," dedi gözlerini açarak. Yaz ayında olduğumuzdan burnu hafifçe yanmıştı. "Manitan gelecekteki ailesi için para kazanmalı."

Hazer ve benimle ilgili hayalleri... Bizimle ilgili... O kelebek vadisinde, ciğerlerim patlayana kadar koşup ona sarılmışım gibi bir mutlulukla dolup burnumu burnuna sürttüm. "İleride aile mi olacağız?"

"Olmayalım mı?" dedi, gözlerini üst üste kırpıştırırken. Ağzına yine nane şekeri atmıştı çoğu zaman yaptığı gibi; nefesinin kokusundan anlıyordum. Elimi, dizinde yukarıya taşıdı. "Üç kişilik bir aile..."

Nefesimi kesen imalarıyla kalbim güm güm atıp göğüskafesimde düğüm oldu. Tam ona cevap vermek üzereydim ki, "Çok duygulandım," dedi Kerem. "Beni ailenin üçüncü üyesi olarak dahil etmeniz... Leyla'mı da dördüncü olarak kabul eder misiniz?"

"La oğlum senden bahseden kim?" dedi Hazer, ön koltuğa tekme atarken.

"Ne? Benden başka kim olabilir ya? Kabul etmiyorum, bu ailenin üçüncü kişisi benim!"

Hazer, *Tabii tabii, öyle,* dercesine sırıtıp tekrar bana döndüğünde sadece sustum ve benim yerime, yakınlığımızla çarpan kalbim konuştu. Gözlerinin içine bakıp yanık burnunu, burnunun etrafına dağılmış çilleri hayranlıkla izledim. Yorgundu sahiden, amber hareleri parlasa da bitkin bakıyordu. Zaten beni izlediği birkaç dakikadan sonra mayıştı ve gözleri yavaşça kapanırken, "Üçüncü kişinin adını düşündüm," dedi ama daha başka şey demeden uyuyakaldı. Yaklaşıp dudaklarına minicik bir öpücük koydum.

Yolun devamında ne yapabileceğimi düşündüm. Şirkete geçmekte kararlıydı ama benim aklım onda kalırdı. Öğleden sonra sahafa gitmeliydim ama arayıp durumu haberdar etsem ve Hazer'le şirkete geçsem daha iyi olurdu. Muhtemelen patronum alacağım paradan keser, çok sık izin aldığım için de sızlanırdı ama Han'ı böyle bırakmaya yüreğim el vermezdi.

Şirkete geçmeden önce Kerem'den arabayı şirkete yakın bir kafede durdurmasını rica ettim, Hazer'in yemek yemeye ihtiyacı vardı. Kerem arabayı istediğim gibi şirket yolu üzerindeki bir kafeye çekerek durdurdu. Hazer hâlâ uyuyordu, omzunu sıvazlayıp uyandırmaya çalıştım. "Mi vida... Uyan."

Gün ışığında rahatsız olmuş gibi yumruğuyla gözünü ovuşturarak esnedi. "Geldik mi?"

"Şirkete geçmeden önce bir kafede kahvaltı yapalım istedim."

Gözlerini açtı ve yüzünü ovuşturarak başını salladı. Kerem'in ardından biz de kapıları açıp çıktığımızda Hazer vakit kaybetmeden elimden tuttu ve benimle kafenin kapısından girdi. Kerem açıp telefonuyla konuştu, sanırım Leyla'sını özlemişti.

Burası cadde üzerinde, etraftaki şirkette çalışan müşterilerin ayaküstü uğradığı, oldukça şık ve büyük bir kafeydi. Hazer'in de daha önce geldiği belliydi. Bizim için bir masa seçip otururken sandalyemi çekti ve ben oturduğumda karşımdaki sandalyeye geçip oturdu. Saçlarımı düzeltip tutamları kulaklarımın arkasına koyarken, "Özellikle canının istediği bir şey var mı?" diye sordu Hazer, garsonu çağırmadan önce.

Ellerimi kucağıma indirip kafamı iki yana salladım. "Kahvaltı tabağı epey geniş oluyor, fazlasıyla doyarım."

Sandalyesine yerleşip elini kaldırdı ve bir garsonu çağırıp siparişlerimizi verdi. Saate göz attığını gördüm, toplantısı olduğu için acele ediyordu. Bu halde işe gitmesi içime hiç de sinmiyordu halbuki... Dirseğimi masaya, yüzümü ise elime yasladığımda Hazer masaya abanıp parmaklarıyla çenemi tuttu. Gözleri temkinli, alacağı cevaptan ötürü heyecanlı gibiydi. "İyiyiz değil mi?" diye sordu, çenemi okşayıp. "Bak... Dün hastanelik olduğum için değil, gerçekten içinden geldiği için beni affetmeni istiyorum."

Dün gece yaşadığım onu kaybetme korkusundan dolayı elbette daha merhametli ve sıcak davranıyordum ama bu tam olarak onu affetme nedenim sayılmazdı. Hazer'in yaptığı şey bana, onun kendini ne kadar pişman ve suçlu hissettiğini daha net göstermişti. Konuşulacak şeyler elbet vardı, söylediği cümleler kulaklarımda ara ara yankılanmaya devam ediyordu ama sevgimizin her şeyin üstesinden geleceğine inanıyordum.

"Konuşuruz hayatım," dedim dürüst davranarak. Yumuşak şekilde tebessüm ettim. "Şu an iyi olmandan başka şey umursamıyorum. Olayların üstünü kapatmak değil, birbirimizi anlamamızı istiyorum. Beni kırmamak için o kadar ilaç alman... kendini dizginlemek için ne kadar uğraştığını gösterir. Çok ilaç aldığın için seni boğmak istiyorum tabii ama beni üzmemek için o kadar çırpınman... çok özel bir şey, bana verdiğin önemi gösteriyor. Buna nasıl kayıtsız kalabilirim ki? Bir kez daha âşık oldum işte sana."

Kurduğum uzun cümleleri dinleyip cümlem bittikten sonra bir vakit sustu ve aşkla yüzümün kenarlarını okşadı. "Bebeğim benim."

Eteğimin uçlarını çekiştirirken heyecanlı bir nefes aldım. Hazer neyse ki bana merhamet edip elini yavaşça çekti. Garson gelerek geniş tepsideki kahvaltı tabaklarını masaya bıraktığında portakal suyunu Hazer'in önüne ittim. Çay içmeyi daha çok seviyordu ama taze sıkılmış portakal suyu vitamin doluydu, ona iyi gelirdi.

Sessizce, bu cadde manzaralı büyük kafede kahvaltımızı yaptık. Birkaç dakika sonra zaten Kerem de bize katılmış, Hazer'in yanındaki bir sandalyeyi çekip onunla bir şeyler konuşmuştu. Yemek yerken gözüm sürekli Hazer'in üzerindeydi, midesinin tekrar bulanıp bulanmayacağını merak etmiştim ama şükür ki bir aksilik çıkmamıştı.

Üçümüz de karınlarımızı doyurduğumuzda Kerem hesabı istedi. Peçeteyle ağzımı silip tabağıma bıraktım ve karnımı ovuşturdum, geçen geceden beri ağzıma lokma sürmediğim için ani yemek midemi biraz

ağrıtmıştı. Hazer de ağzını silip peçetesini tabağa bıraktı ve masanın üzerindeki elime uzandı.

Şirkete geldiğimizde Hazer doğrudan toplantı odasına geçti. Ben de onun odasında beklerken misafir koltuğu yerine Hazer'in koltuğuna oturmak istedim. Simsiyah masası, beyaz bir koltuğu vardı. Masası tam camların önündeydi, oturduğunuzda pencereye sırt dönmüş oluyordunuz. Masaya yaklaşıp oturmak üzereyken gözlerim hiç hayal etmediğim bir şey gördü.

Masasındaki beyaz çerçevede benim fotoğrafım vardı.

Parmaklarım o çerçeveye uzanırken kalbimin üzerindeki kilidin bir kez daha kırıldığını ve o kralın görkemli şekilde kalbimden içeriye girdiğini hissettim. Fotoğrafımı böyle yanı başında bulundurması, kafasını her kaldırdığında gülümseyen yüzüme bakması... Hazer, tüm iyiliklerin beden bulmuş haliydi.

Bu fotoğrafı hatırlıyordum, kamerasıyla çekmişti. Gülümsememi istemiş, birkaç poz yakalamıştı. Hiç aklıma gelmemişti ki böyle tatlılık yapacağı... Çerçeveyi yerine koyup onun deri koltuğuna oturdum ve paketi önüme çekerken gülmeden edemedim. "Kral ama Kül Kedisi'ne âşık," dedim kendi kendime.

Ellerimi rahat koltuğunun kenarlarına yaslayarak masasına göz attım. Önümde bir laptop ve sayısız evrak vardı. Onun dışındaysa bir plaket, dolmakalem, televizyon kumandası... Pencereye döndüm ve manzarayı izleyerek Hazer'in dönmesini bekledim.

Bir süre sonra kapıyı açıp odaya girdiğinde duraksadı ve yüzünü, hayallerimi süsleyen bir gülümseme kapladı. Süratli adımlarla yanıma yürürken ceketini çıkarıp yanından geçtiği misafir koltuğuna bıraktı ve soluğu karşımda alıp beni omuzlarımdan tuttu. "Koltuğuma çok yakışıyorsun."

"Bence de," dedim kıkırdayarak.

"Çok beklettim mi?"

"Toplantın vardı, keyfi bekletmedin ya."

"Gergin bir toplantıydı..."

Ellerimi göğsüne koydum ve onu yatıştırmak için, "Sen her şeyin altından kalkabilirsin," dedim hayranlıkla. "Sana çok güveniyorum ben."

Dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve yüzü gevşedi. Ona dokunduğumda bana, tırnaklarımı derisinin altına kadar sokup içindeki hücrelerde irili ufaklı yangınlar çıkarıyormuşum gibi bakıyordu. "Güveniyorsun," diye tekrarladı hızlıca. "O kelimeleri içimden gelerek söylemediğime, seni bir daha kırmayacağıma güveniyorsun?"

"Si."

Derin bir rahatlamayla omuzlarımı daha sıkı tuttu ve beni göğsüne çekip ellerini sırtıma kaydırdı. "Kelebeğim benim, kanatsız meleğim!"

Aramızın düzelmesiyle rahatlamıştım çünkü ondan uzak durmak, birbirimize kırıcı cümleler sarf etmek ölümün bir başka yolunu seçmek gibiydi. Kollarını sıkıca tuttuğumda Hazer de saçlarımın üzerine bir sürü öpücük kondurdu.

Onu işleriyle bırakıp beyaz döşemeli koltuğa oturdum ve sessizce dışarıyı izledim. Birkaç dakikanın ardından ekrandaki bir işe daldığında benim için rica ettiğimiz içecek geldi. Buz gibi limonatayı içerken sessizliğimi korudum ve Hazer'in dikkatini dağıtmamaya çalıştım. Limonatam bittiğinde camlardan giren güneş yüzünden biraz mayıştım ve ayakkabılarımı çıkarıp geniş koltuğa uzandım. Bu hareketim, dakikalardır çalışan Hazer'in dikkatini dağıttı ve bana dönüp açılan bacaklarıma, uykulu yüzüme bakarak mecali kalmamış gibi zorlukta yutkundu. "Su gibisin."

Mayışan gözlerimi kapatarak aptalca bir espri yaptım. "Ne tarafa akayım?"

"Bir daha espri yapma," diye homurdandığını duydum ve sayesinde dudaklarıma konan gülümsemeyle tatlı bir uykuya daldım.

Uyandığımda hissettiğim ilk şey etrafı kaplayan karanlık oldu. Gözlerimin sulandığını, kirpiğimin gözüme battığını anlayıp yumruğumla sol gözümü ovuşturdum ve ardından gözlerimi açtım. Gözlerimi açmadan da anladığım gibi, akşam karanlığı odanın içini kapsamış ve yüksek binaların ışık manzaraları oda camını süslemişti. Esnedim ve hâlâ aynı şekilde yattığım koltuktan doğrulurken Hazer'in masasına baktım. Gözünü ovuşturuyor, esniyordu.

Saatler geçmiş olmasına rağmen hâlâ çalışıyordu. Sanırım ben uyuduğum için ofisin ışığını yakmamış, masasındaki okuma lambasını açmıştı. Bacaklarımı indirip ayaklarımı yere bastım ve dağılan saçlarımı düzelttim.

Bir kupaya uzandığında kahve içtiğini düşündüm; ayık kalmaya çalışıyordu. Saçı başı dağınık, gömlek yakası açıktı ve aynı zamanda gömleğinin kollarını da kıvırmıştı. Dudaklarımı yaladım ve seslice yutkunduğumda Hazer'in bakışları kupasının üzerinden beni buldu. Kupasını dudaklarından çekti ve kahve bulaşan dudağını yalayıp, "Uyanmışsın," dedi sessizce. Kupasını masaya bıraktı ve koltuğunda dönerek eliyle dizine vurdu. "Gel."

Saçımı kulağımın arkasına koyup yerimden kalktım ve ayakkabılarımı giyip yanına yürüdüm. Bacaklarının arasına girdim ve ne yapacağımı bilemeyerek bir an bocaladığımda Hazer yumuşakça belimden tutup dizine

oturmam için teşvik etti. Kalçam sıcak dizine yerleşti ve kolum boynunun etrafına dolandı. Elbisemin eteği, yırtmacı sayesinde ayrıldı ve bacaklarım uyluklarıma kadar göründü. Hazer elinin birini bacağımın üstüne koyup kafasını arkaya attı. "Uykudan uyandığında şişen gözlerini seviyorum."

"Gözlerin diyorsun ama elin yine bacağımda," dedim göz kırparak.

Utanmazlığıma gülümseyerek elini daha yukarıya çıkardı ve diğer elini belimde sabitleyerek beni kucağında dengeledi. Dizine oturmak hoşuma gidiyordu; bu ikinci oturuşumdu. Baygın bakışlarını yüzümde dolaştırarak, "Bazen çok garip olduğunu düşünüyorum," diye itiraf etti, sesinde de düşüncelerinin izleri vardı. "Yanlış anlama ama bazen saf, masum çocuk gibi görünüyorsun Mila. Fakat çoğu zamansa neyi nerede konuşacağını, kimlerle arana nasıl mesafeler koyacağını, beni nasıl etkileyeceğini bilen birine dönüşüyorsun. Hem gencecik bir kıza hem de yetişkin, ağırbaşlı bir hanımefendiye benziyorsun."

Gülümsememle kıvrılan dudaklarımın kenarlarına bakarak gözlerini yumdu. "Dün öyle kırgın görünüyordun ki Mila... Dönüşü olmayan bir hata yapıp seni tamamen kaybettiğimi hissettim. Bir daha bana gülümsemeyeceksin gibi geldi. Hayatımın son sekiz ayını seninle geçirdim, sen bana sırt çevirdiğindeyse sekiz ay önceki o anlamsızlığıma geri gittim sanki. İçinde senin ve gülüşünün olmadığı bir hayat çok... çok kötü Mila. Bazen sana olan hislerimi kendi içimde abarttığımı hissediyorum, sonuçta bir insan bir başka insan olmadan da yaşayabilir diye düşünüyorum ama sonra... yüreğime bir ağırlık çöküyor, sessizliğin düşüncesi orada iri bir yer kaplayıp beni hasta ediyor. Delirdim ben galiba... Gerçekten delirdim."

Birinin bana, tarif edilemez şekilde âşık oluşu... Gövdemi sıkıca ona yaslayıp kapalı gözlerine, bir dünya duyguyla baktım. "Tartışmak, ayrılmak demek değildir. Ben de baban değilim, Mila'yım. Seni birileriyle kıyaslamam, sen de kendini başkalarıyla kıyaslama. Aslında bunları öğrendiğinde ve benim için ilk seçenek olduğuna inandığında her şey yoluna girecek, tamam mı?"

"Öyle olmuyor işte Mila," dedi, gözlerini açmadan. Dudaklarını sıktı, elmacıkkemikleri kasıldı. "Kalbim biliyor ama beynim... Söküp atamıyor insan o kuşkuları, düşünceleri. Anksiyete hastaları olur ya hani, olmayacak anda bile endişelenip kaygıya düşerler, bir anda korkmaya başlarlar. Etraftaki insanlar için korkulacak bir şey yoktur belki ama o an onlar için vardır, başkaları da kolay kolay anlayamaz. Benimki de böyle bir şey. *Korkulacak bir şey yok,* dediğinde bitip tükenmiyor. Gerçekten uğraşıyorum, kıyas yapmamaya çalışıyorum ama... elimde değil."

Evet, insan bazen bazı şeyleri düşünmeye engel olamıyor ve aslında gerçek olmayan düşünceler, zihnimizin oyunu yüzünden bize zehir oluyordu. "Elinden gelmiyorsa elimizden gelir aşkım, ben de varım," dedim yumuşak bir sesle. "Ama olur da ikimizin elinden de gelmezse... Biz de böyle yaşamayı öğreniriz olur biter. Boşuna sevinme, seni bırakmayacağım."

Son cümlemle dudağının kenarı kıvrıldı. "Bugün pek şakalaşıyorsun benimle, hayırdır?"

"Seninleyken, aramızda hiçbir sorun yokken dünyanın en mutlu insanıyım çünkü."

Elini sırtımda kaydırdı ve öyle ürpertici şekilde dokundu ki kucağında kıpırdandım. "Yarın sınavın var," dedi boğuk bir sesle. "Heyecanlı mısın?"

Evet, üniversite sınavım yarındı ve açıkçası heyecanlanmaktan çok korkuyordum. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Pek... çalışmadım, sürekli bir koşuşturmaca halindeydik. Sözelime güveniyorum ama matematikte ne yaparım, bilmiyorum."

Dudaklarını yaladı ve gözlerini açmadan ezberinde olan yüzüme uzandı, çilli burnumun ucundan öptü. "Sana güveniyorum."

"Sınavı kazanırsam bana ne alacaksın?" diye sordum, elimi yüzüne götürüp gözünü açmaya çalışırken. Gözkapağını çekiştirdiğimde Hazer sızlandı ve ardından gözlerini açtı. Bakışları, karanlık okyanusun bile ortasında parlayan buzdağı gibi karanlıkta gizemli şekilde parladı.

"Almak değil de seni bir yere götürmek istiyorum," dedi, beni heyecanlandırarak. Bacaklarıma baskı yaptı ve nefesleri sıklaşırken, "Biraz aralar mısın?" diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Ses tonuyla gevşedim ve bacaklarımı hafifçe araladım. Gözleri parladı ve parmaklarını yavaşça bacak içimde kaydırdı. "Seni... öyle yerlere götürmek istiyorum ki Mila, seninle öyle yerlere gitmek istiyorum ki... İkimizin de hiç gitmediği yerlere, hiç çıkmadığı yükseklere, dudak dudağa..."

"Neyi kastettiğini anlıyorum," dedim, etrafımda ateşten bir daire oluşurken.

"Senden bir tane daha yapalım dedin. Gidip alamayız sonuçta, yaparsak olur yani..."

Doğru, ilk o söylemişti ama sonrasında ben de demiştim. Vücudumdaki sıcaklık artış gösterdiğinde göğüslerimi gömleğinin üzerinden gövdesine sıkıca bastırdım ve istekle aralanan ağzına baktım. "Peki sen?" diye sordum, alçak bir sesle. Kararsız kalsam da sevgili olduğumuzu, bazı şeyleri birbirimize sorabileceğimizi hatırladım. "Daha önce yaptın mı?"

Bakışlarındaki ateş harlandı, yanaklarındaki kırmızılık çoğaldı. Bir an ona bu soruyu sorduğum için mahcup hissedip telafi niyetine gülümsemeye çalıştığımda Hazer bakışlarını kaçırdı. "Hayır. İlk seninle," dedi.

Karşılıklı olarak daha fazla utanmamızı istemediğim için susarak başımı omzuna yasladım. Demek ki kendince bekleme sebepleri vardı, sonuçta benim de vardı; Hazer olmasa hiç kimse olmazdı. Burnumu boynuna sürttüm ve Hazer birkaç kez genzini temizleyip sırtımı sıvazlarken parmaklarını da bacaklarımdan çekip saçlarıma koydu.

"Mila, Mila, Mila... Çok hafifsin, nerede bu kanatlarının ağırlığı?" diyerek yüzüme rasgele öpücükler dizmeye başladığında gülüp yüzünü itmeye çalıştım ama faydasızdı. Beni kollarına hapsedip yüzümün çizgilerini öpücüklerle doldurdu. *Ah sevgilim, bende gördüğün her şey senin yansımandır.*

☽

Matematikten on soru bile yapamamıştım. Dakikalar öyle süratle geçiyordu ki hangi soruya yetişeceğimi, hangi birinin şıkları üzerinde düşüneceğimi şaşırmıştım. Okula gelip sıraya oturduktan sonra vakit o kadar çabuk geçmişti ki az önce kafamı kaldırdığımda sınavın bitmesine yirmi dakika kaldığını görüp hayrete düşmüştüm.

Sabah evde kahvaltı yapmıştık ve Hazer'le Kerem beni vaktinden de önce okula getirdiğinde gerginlikten Hazer'e sarılıp bir süre ayrılamamıştım. Beni yatıştıracak birkaç güzel şey söylemiş, sonra yanaklarımdan öpüp bahçede bekleyeceğinin sözünü vererek okula uğurlamıştı. Sınava girip soruları çözmeye başlamamla gerginliğim biraz geçmişti ama matematik sorularına yeterince vakit ayıramadığım için üzülmüştüm.

Ayırsam da çözemiyordum. Türkçe ve sosyal bilgilerden yeteri kadar soru çözmüş, son dakikalarımı matematiğe ayırmıştım ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım cevaplarını bulamıyordum. Hazer'in formüllerini öğrettiği problemleri çözmüştüm ama daha fazlasını yapamıyordum. Uzanıp su şişesini aldım ve birkaç yudum içtikten sonra pes ederek sınav kâğıdına baktım.

Son kez kontrol edip teslim edecektim. Ensemi ovalayıp kendimi rahatlatmaya çalıştıktan sonra çözdüğüm soruları kontrol edip kaydırma yapmadığımdan emin oldum ve sınav kitapçığını kapattım. Sıranın üzerindeki eşyaları topladım ve kitapçıkla sınav kâğıdını da alarak sıramdan kalktım. Onları gözcü öğretmene teslim edip eşyalarımla sınıftan çıktım.

"Bir sorunun bütün şıkları nasıl aynı gibi olabilir ya?"

Türkçeme güveniyordum ama sorulardaki şıklar birbirine o kadar yakındı ki yanlış cevapları işaretlemiş olmaktan korkuyordum. En alt kata indim ve benden daha küçük olan öğrencilerin yanından geçip okul merdivenlerini inerken kalabalık bahçede Hazer'i aradım. Onu bıraktığım yerde olmasını umarak bakışlarımı gölgede kalan ağaca çevirdim. Tam da bıraktığım yerdeydi.

Hazer'in de yüzü bu tarafa çevriliydi, sanırım o da benim yolumu gözlüyordu. Basamakları inerken Hazer'in doğrulduğunu gördüm. Gözlük takıyordu, bu yüzden gözlerini göremiyordum ama beni gördüğü çok açıktı. Kerem de onun ardından doğrulup Hazer'in yanında yer aldığında veli kalabalığının arasından geçerek yanlarına koşturdum.

Nefes nefese onların önünde durduğumda Hazer güneş gözlüklerini çıkarıp meraklı şekilde bana bakmaya başladı, Kerem'in de ondan farkı yoktu. Lastiğimi, sınava girdiğim için bağladığım saçlarımdan çekerken, "Ee?" dedi Hazer ilgiyle. "Nasıl geçti? Kaç soru yapabildin? Türkçen iyidir eminim de matematikten ne yaptın?"

"Kopya çekmedin değil mi kız?" dedi Kerem merakla.

"Ay deli olma," dedim gerginlikle. "Gözümü kâğıdımdan ayıramadım ki kopya çekeyim."

"Bak bak," dedi Kerem, dirseğiyle Hazer'i dürterken. "Çekebilse çekecek ha..."

Hazer çaktırmamaya çalışarak sırıttığında ikisine de sitemle baktım. "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Yok yok," dedi Hazer, o da Kerem'in dirseğine vurup kaş göz yaparken. Ardından bana dönüp omuzlarımdan tuttu ve beni kendine daha da yakınlaştırdı. Dokunuşuyla gevşedim ve ellerinin, tıpkı heykellerine yaptığı gibi beni de kendi isteğine göre şekillendirdiğini hissettim. Yakışıklı suratına çekici bir gülümseme yerleşti. "Dalga geçmiyoruz, seni rahatlatmaya çalışıyoruz. Değil mi Kerem? Tamam, cevap verme Kerem." Konuşmak üzere olan Kerem'i susturdu. "Hadi, nasıl geçtiğini anlat güzelim."

"Türkçe ve sosyal bilgilerden yeterince yaptım. Tabii, Türkçede şıklar birbirine yakın olduğu için cevapların doğruluğundan yüzde yüz emin değilim." Soruları düşünürken güneşin âdeta yüzümden aktığını hissettim. "Matematikten de sekiz, dokuz tane yaptım ama sadece beş tanesinden eminim."

Dudaklarımı bükerek alnımdaki teri silerken güneşin çillerime öpücükler bıraktığını hissettim. Hava çok sıcaktı, yüzüm yanıyordu. Hazer

düşünceli şekilde kafasında bir hesap yaptı ve ardından elini enseme çıkarıp saçlarımı düzeltti. "Camdan baksaydın ben sana öpücük atardım, zihnin açılırdı."

Gülmeye başladım. "Hazer..."

"Ben de atardım," dedi Kerem hevesle.

Hazer dönüp Kerem'e bakarken çenesi gerildi. Kerem'le gülüştük.

"Güneşin altında daha fazla durmayalım, gel sevgilim." Hazer elini belime sararak yürümem için beni teşvik ettiğinde başımı sallayarak adımlarını takip ettim. Kerem de peşimize düşüp kalabalığın içinden bizimle ayrılırken, "Her yer liseli kaynıyor," diye kendi kendine mırıldandı Hazer, etrafına bakınırken. "La manitam şimdi ciddi ciddi üniversiteye başlayacak... Bir sürü arkadaşı da olur..."

O kendi kendine konuşmaya devam ederken ben de Kerem'e dönüp dürttüm. "Leyla nerede?"

Bahçeden hep beraber çıktığımızda Kerem anahtarı çıkarıp kaldırım kenarına park ettiğimiz arabanın kapılarını açtı. "Evimizde. Gittiğim her yere götüremem sonuçta kızı. Hem... ailesinin yokluğunu hâlâ hazmedemedi, biraz kafasını dinlemesi iyi olur. Ailesi telefonlarına çıkmıyor, ilk başlarda affederler diye düşünmüştük ama yok, silecekler galiba Leyla'yı."

"Keşke temiz kalbini görüp Leyla'nın seninle evlenmesine müsaade etselerdi. O zaman bunların hiçbiri olmazdı..." dedim, Hazer'in parmakları çıplak belimde ritim tutmaya başladı. "Nikâh tarihi ne zaman?"

"Haftaya bugün, cumartesi günü. Benim evin bahçesinde, şöyle biz bize eğlenir, ufak bir düğün yaparız." Tüm bunlardan bahsederken gözleri mutluluktan dolu dolu bakıyordu. "Leyla'nın nikâh şahidi olur musun?"

Gülümsedim. "Memnuniyetle."

Kerem'le el çarptığımızda çoktan arabanın yanına gelmiştik. Kerem dolanıp şoför koltuğuna yerleşirken Hazer de centilmence kapımı açıp arka koltuğa buyur etti beni. Çok gecikmeden o da yanıma oturduğunda Kerem motoru çalıştırarak yola çıktı. Eşyalarımı koltuğun kenarına bırakıp boynumu, ensemi silerken Hazer'in gözlerini üstümde hissettim.

"Islanmış görünüyorsun," dedi dudaklarını yalayarak, genzini temizleyip düzeltti. "Yani... terlemiş."

Kafamı arkaya atarak saçlarımı da koltuğa serdim ve yüzüne bakarak derin nefesler aldım. "Senin de yanakların kızarmış, burnun yanmış, çillerin daha belirgin olmuş," dedim hayranlıkla. Bugün beyaz, V yaka bir tişörtle kot pantolon giymişti. Saçlarını taramaya zahmet etmemiş, sakal

tıraşı olup öyle ayrılmıştı evden. Üzerinde pahalı bir koku vardı. "Yüzün, bir insanın sanata duyduğu tüm ihtiyacı karşılıyor."

Bana aylar önce ettiği bu güzel iltifatı ona iade ettiğimde önce hafif bir şaşkınlık yaşadı ve ardından yanakları daha da kızardı. Elini ensesine atarak, "Abartma," dedi, bakışlarını kaçırdı. "Ortalama bir yüz."

"Madem öyle, neden sabahları aynaya karizmatik bakışlar atıp ıslık çalıyorsun?"

Hazer bu espirili açıksözlülüğümle daha da mahcup oldu ve ensesini kaşıdı. "Üç numaralı bakışım o benim, her sabah aynaya bakıp deniyorum evden çıkmadan önce."

Kendimi serinletmek için su şişesini çıplak gerdanıma yasladım. Hazer'in bir an dikkati dağıldı ama kısa sürdü. "Peki bana attığın bakışların kaç numaralı oluyor?"

Gözleri bu sefer kaçamak değil, tam hedeften gözlerime saplandı ve uzanıp çenemin altından tuttu. Yutkunup dudaklarımı yaladım. "Sana numara yok Mila. Gözlerimde gördüğün her şey saf gerçek. Sana dokunmaya kıyamadığımda, sana dokunmaya kıyamıyormuşçasına bakıyorum. Seni özlediğimde özlem dolu bakarım. Seni öpmek istediğimde dudaklarına bakarım... Gözlerimde gördüğün hiçbir şeyin soru işareti yok, hiçbiri de hayal ürünün değil; hepsi gerçek."

Gözlerinde gördüğüm hiçbir şeyin soru işareti yoktu, hepsi gerçekti. Mesela şu an... dudaklarıma bakıyorsa... Elimi uzattım ve yanık, çilli burnuna vurdum. "Sapık."

Dudaklarında sersem bir gülümseme oluşurken, "Hangi renk?" diye sordu aniden, dudaklarını yalayarak.

İlk birkaç saniye anlayamasam da sonrasında bacaklarımı birbirine bastırıp ona kızgın bir bakış attım ve utanarak önüme döndüm. Yüzünü cama çevirip elimle suratına bir tane daha vurduğumda Hazer kafasını arkaya attı ve tasasızca gülerek elimi yakalayıp dizinin üzerine koydu.

Okulun olduğu caddeden nihayet çıkabildiğimizde Kerem klimayı açtı ve arabanın içi biraz ferahladı. Yol üzerindeyken Hazer boynuma yasladığım su şişesini aldı ve kalan suyu kana kana içti. Birbirimizin şişesinden, bardağından su içip birbirimizin kaşığından çatalından yemek yiyebiliyorduk ve bu biz farkında bile olmadan gelişmişti.

"Telefonun çalıyor." Hazer'in telefonunun titrediğini, bana yaslı olduğu için hissedip ona döndüğümde alık alık bana baktığını, telefonunun çaldığından bihaber olduğunu gördüm.

"Hımm?"

"Telefon," dedim. "Titredi."

Kaşlarını çatıp elini kot pantolonunun cebine attı ve çıkarıp ekrana baktı. "İmamım arıyor. Bence bu adam düşüncelerimi okuyup ne zaman uygunsuz bir şey düşünsem müdahale ediyor."

"O zaman iyi ki ediyor," dedim camdan dışarıya bakarak.

Hazer telefonu açıp, "Aleykümselam," dedikten sonra susup karşı tarafı dinledi. Saçımı parmağıma kıvırıp kulak kabarttım. "Nasıl yok? La kızı mı korkuttun? Bak..." Kıs kıs güldü. "Yoksa içinde bir panter saklıyordun da kız içindeki panteri görünce korkup kaçtı..."

"Ne diyorsun lan!" Behram'ın kükreyişi telefonun dışına taştı ve beni geçin, Kerem bile bu sesi duyup şaşkına döndü.

Hazer telefonu kulağından çekerek bize baktı. "Kızdı."

"Hazer, Safir'i alıp buraya gelir misin?"

Behram'ın sesini bir kez daha duyarak hepimiz bakışlarımızı telefon ekranına çevirdiğimizde boğazımı çoktan bir el sıkmaya başlamıştı. "Doğru dürüst anlatsana oğlum," dedi Hazer, kaşlarını çatarak. Telefonu hoparlöre aldı. "Kendini neden banyoya kilitlesin kız?"

"Beni tanımadığını söyleyip duruyor!" Behram'ın çaresiz bağırışı göğsümdeki bir kavanozu kırıp parçalarını göğüskafesime bastırdı. "Beraber yatıyorduk. Ben camiden geldikten sonra... o ısrar edince biraz daha uyuduk, sonra onun bağırışlarıyla uyandım. Tanımadı beni. Ga... Galip nerede diye bağırmaya başladı. Sanırım... hatırlamıyor beni." Konuşmaya devam etmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Ama o herifi hatırlıyorsa Safir'i de hatırlar, onu alıp gel."

O parçalar göğüskafesimde daha derine batıp uğuldayan bir damarı patlattı sanki. Hiçbirimiz konuşamadık, Hazer ağzının içinde bir şeyler gevelerken Kerem de arabayı çoktan onların evine doğru sürmeye başlamıştı.

"Gazel kendini banyoya kilitlemiş," dedi Hazer, telefonu kapatıp cebine atarken. "Herhalde... diğer kimliğine geçmiş. Behram psikiyatristi aramış ama işte duyduğun gibi seni de çağırıyor."

Başımı önüme eğip sertçe yutkundum. *Sakin ol, sakin olmazsan hiçbir şey yapamazsın.* "Diğer kimliğinde beni tanımıyordu," dedim, o sahil kenarında olanları hatırlayarak. "Ama Galip'i tanıyor mu?"

"Ya... diğer kimliği hâlâ Galip'i seviyorsa?" diye sorarak üçümüzün de aklına gelen o korkunç ihtimali ortaya attı Kerem.

Başımı elimin arasına almadan önce uzanıp camı açtım ve derin nefesler almaya çalıştım. Gazel diğer kimliğinde beni tanımıyordu, Galip'i

tanıması korkunç bir ihtimaldi ama gerçek olup olmadığını bilemezdik. Çünkü Gazel hasta olduğunu bilse bile diğer karakterini tanımıyor, ne yaptığını hatırlamıyordu. Belki de diğer karakterine geçmemişti, sadece bir kriz geçiriyordu. Gazel, ani ruh değişimlerinde veya şok anlarından sonra karakter değişimi yaşıyordu. Bir şey mi olmuştu?

"Çok hızlı nefes alıyorsun Safir, sakinleş."

Başımı sallayarak saçlarımı geriye ittim ama bir şey diyemedim. Belli ki Gazel'in çok daha sakin bir hayata, tekdüzeliğe ihtiyacı vardı. Korkunç ya da üzücü şeyler öğrenmemeli, sabit şekilde yaşamalıydı. Behram ona bu sakinliği verebilirdi, inanıyordum. Dikişlerin tutmadığı ruhu sevgi tutardı.

Yolun devamında sessiz kaldık, hepimiz endişeliydik. Araba evin sokağına girip az sonra evin önünde durduğunda hepimiz seri şekilde indik. Hazer ve Kerem'in önüne geçip bahçe kapısından girdim ve koşarak sokak kapısına ilerledim. Kapıyı çalmak üzere elimi kaldırıyordum ki Behram kapıyı açtı ve bembeyaz suratı bakış açıma girdi. İkimiz de endişenin ağırlığından kaskatı haldeydik.

"Hâlâ banyoda mı?" diye sordum Hazer'le Kerem de yanımıza vardığında.

Behram gözlerini kırpıştırdı ama dilinde tonlarca ağırlık varmış gibi konuşamadan kafasını salladı. Onun perişanlığı da beni harap ediyordu ama önce Gazel'le ilgilenmeliydim, Gazel kendine gelmeden Behram zaten gelemezdi. İçeriye fırladım ve doğrudan banyonun yolunu tuttum. Hazer ve Kerem, Behram'la ilgilenirdi.

Kapının önünde birkaç saniye durdum ve ardından onu ürkütmekten çekinerek kapıyı açtım. Gazel, onu aramama bile gerek kalmadan bakış açıma girmişti. Duşkabinin içinde oturuyor, donuk gözlerle fayanslara bakıyordu. Kapı sesine tepki vermediği gibi bana da tepki vermemişti.

Yavaşça ona doğru yürüdüm ve sessizliğini neye yormam gerektiğini bilemeyerek onun önünde dizlerimin üzerine oturdum. Duşkabin kuruydu, banyo yaptığı falan yoktu. Üzerinde kırmızı, saten pijama takımı vardı.

Elimi kabindeki eline uzattığımda parmaklarının buz gibi olduğunu hissettim. Ne kadar soğuk olursa olsun elini tutup avcuma aldım. "Gazel?" Bakışları ağır ağır bana döndü ve hatırlamak istiyormuş gibi yüzümü inceledi. Göz altlarında siyah lekeler vardı, maskarası akmıştı. "İyi misin?" diye sordum. "Beni hatırlıyorsun, değil mi?"

Dudakları büküldü ve boğazında bir şey kalmış gibi güçlükle yutkundu. "Hatırlıyorum Safir, sakin ol."

"Aklım çıktı," dedim rahatlayarak, diğer elimi yüzüne götürdüm. Behram gibi bembeyaz kesilmişti. "Behram'ı hatırlamıyor musun?"

Sihirli kelimeleri söylemişim gibi çözüldü ve elimi iterek kendi ellerini yüzüne kapattı. Elimi kendime çektim ve titreyen dudağımı sertçe ısırdım. Hatırlıyor muydu? "Uyandığımda hatırlamıyordum," dedi, sesinde kavga vardı, sanki kendine vuruyordu. "Neden oldu bilmiyorum Safir... O evde uyanmış gibi hissettim, Ga... Galip'i aradım. Sanki son aylar hiç yaşanmamıştı hayatımda, Behram'ı tanımıyordum. Nevrim döndü, korktum, kaçıp gitmek istedim ama Behram bırakmadı... Sonra kendimi banyoya attım, birkaç dakika sonra kendime geldim ama..."

Psikolojisi o kadar yıpranmıştı ki artık kendine bile ne olduğunu anlayamıyordu. "Sonra?" dedim yumuşak bir ses kullanarak. "Behram'ı hatırlayınca neden çıkmadın? Çocuk... ruh gibi olmuş, ağzını açtığında konuşamadı bile."

Avuçlarını yüzüne daha sert bastırdığı için ağlayıp ağlamadığını anlamadım ama boğazındaki damarlar tıkanmış gibi kaskatıydı. "Çıkamadım, kendime gelip neler olduğunu kavradım ama onun gözlerinin içine bakıp, *Galip nerede?* diye bağırdıktan sonra... yüzüne bakmaya utandım. Kendimi boğmak, kafamı duvara vurmak istiyorum! Kocamın yüzüne bakıp... hakkında yalanlar attığım eski sevgilimi sordum!"

"Bi... bilincin yerinde değildi," diyebildim dağılmış şekilde.

"Evet, bilinçli değildim ama... gözlerinin içine bakıp, *Galip'e ne yaptın?* dedim, inanabiliyor musun? Gidip ne diyeceğim ki şimdi? Kafasında kuracak belki, hâlâ onu sevdiğimi düşünecek..."

"Hayır hayır, böyle yaparak bir şeyleri halledemezsiniz." Uzanıp ellerini yüzünden çektim ve gözyaşlarını görünce gardımı düşürmemek için direndim. "Sen Galip'i sevdiğin için değil, eski hayatına uyandığını sandığın için yanında onu aradın. Behram'ı bir tehdit olarak algıladın ama kendine geldin ve onu çok sevdiğini hatırladın."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum," dedi, bakışlarını fayanslara dikip elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. Gözyaşlarının bir yere gittiği yoktu, aksine bir yerden geliyordu; kalpten mesela. Ama gitmiyorlardı, çok denedim, durmuyorlardı. "Bilerek yapmadım tabii, yapar mıyım hiç? Ama sürekli onun güvenini sarsıyor, kafasının içinde soru işaretleri bırakıyorum. Onu çok seviyorum ama içimdeki başka biri resmen bu sevgiyi harcıyor... Elden ne gelecek şimdi Mila?"

Empati yapmaya çalıştığım an canım yandı ama kendini bu düşüncelerle doldurmasına izin vermeyecektim. "Böyle kendini doldurup pes

etmek de iyileşmeyi seçip bu sevgiye sahip çıkmak da senin elinde. Günün sonunda onun göğsünde uyumak istiyorsan savaşmalısın, gerekirse kendi beyninle."

Söylediklerimi doğru bulmuş olmalıydı ki biraz sakinleşti. "Nasıl yapacağımı öğretebilir misin peki?"

"Savaşmayı mı? Ben... kendimle barışarak öğrendim hayatta kalmayı, savaşarak değil. Daha önce hiç yapmadım ama sen yapabilirsin. Senin kalbin de hassas Gazel ama hayat ya bu, hassas kalplerimizi çelikten kalplere çevirebiliyor."

"Savaşabilirim," dedi başını sallayarak, yüzü hâlâ ellerimin arasındaydı. Gözyaşları dindi, hıçkırığının sesi de. "Benim hayatım buna değer."

Yaklaşıp her iki ıslak yanağına da birer öpücük koydum. "Senin hayatın buna değer canımın köşesi."

Elinden tutup kalkması için yardımcı oldum ve beraber aynanın önüne geçtik. Her nedense sevdiğim insanların ihtiyaçlarını karşılamak, onlar için sevgiyle bir şey yapmak hoşuma gidiyordu. Gazel yüzünü yıkarken ben de saçlarını yüzünden çekerek havlu uzattım. Yüzünü kurularken bir an duraksadı ve bir kabahat işlemiş gibi gözlerini yumdu. "Senin bugün sınavın vardı! Ben... ben engel olmadım değil mi?"

"Sınavdan çıkmıştım," dedim havluyu kenara bırakırken. "İyi geçti ayrıca, bir de onu düşünme."

"Dün akşam telefonda konuştuğumuzda korkuyordun."

"Geldi geçti," dedim gülümseyerek. "Hadi, çıkalım."

Kapıya gergin bir bakış atarak benim teşvikimle ilerledi. Kapıyı açtığımda koridorda kimseyi bulamadık. Gazel arkamdan geliyordu, sakindi ama Behram'ın tepkisinden ürktüğü açıktı. Önce salona baktık ama salonda olmadığını gördüğümüzde bahçeye çıkmak üzere mutfaktan geçtik. Bahçedeki yemek masasına oturmuş, hararetle konuşuyorlardı. Yaklaştığımızda sesleri az biraz duyduk.

"Bilmiyorum," dedi Hazer, bir sigara yakmıştı. "Hapiste yatıp çıktıktan sonra bir süre izlettim Galip'i ama rahatsız edici hareketini görmeyince adamı geri çektim."

"İçi pislik kaynıyor o herifin," dedi Behram, sırtı dönük olsa da sesinin tonundan o kızgınlığı, kırgınlığı hissetmiştim. Gazel de benim gibi durmuş, onları dinliyordu. "Zarar vermesinden korkuyorum, üstelik... Gazel'in aklını karıştırabilir."

Hazer'in sandalyede ona dönüp, "Saçmalama," dediğini duydum ama daha Behram ona tepki vermeden Gazel yanımdan fırlayıp geçti. Hızla

bahçeye çıkıp Behram'ın karşısına dikildiğinde hepsi kafasını çevirip ona baktı. Behram ayağa kalkarken Gazel ona işaretparmağını salladı.

"Galip'in benim aklımı karıştıracağı falan yok, âşık insanların aklı karışmaz!"

Behram'ın ve diğerlerinin şaşkına döndüğünü buradan bile hissettim, sanırım Gazel'i biraz fazla cesaretlendirmiştim; ben bile bu çıkışı beklemiyordum. Behram dönüp bana, ardından diğerlerine baktı. Sonra heyecanla Gazel'e döndü. "Beni hatırlıyor musun?"

"İyiyim, hatırlıyorum her şeyi," dedikten sonra elini indirdi Gazel ve biraz utanmış göründü. Yüzü kızardı, dudakları titredi; bir anda olup bitenler onu yormuş gibiydi. Bizim yüzümüze daha fazla bakamayarak Behram'a döndü ve başını onun göğsüne gömerek yüzünü gizledi. "Baş... başa konuşabilir miyiz?"

Behram ellerini kaldırıp Gazel'in omuzlarına koydu ve onun istediği gibi yüzünü göğsünde sakladı. "Konuşalım tabii güzelim, gel."

Omzumu kapının kenarına yaslayıp oksijeni içime doğru çektim, çok şükür her ikisi de iyiydi. Hazer ve Kerem de rahatlamış görünüyordu; rahatsız olmamaları için bakışlarını onlardan çektiler. Behram Gazel'i omzunun altına alıp bir şeyler dedi ve eve doğru yürüyüp yanımdan geçerlerken Behram bir an için bana döndü. Aramızda diğerlerinin anlamayacağı bir bakışma geçti. Muazzez konusundan dolayı artık daha da mahcup olduğunu hissettim.

Onlar odalarına geçtiğinde ben de geçip Behram'ın kalktığı sandalyeye, Hazer'in yanına oturdum ama Hazer sigarası olduğu için kalktı, bahçenin diğer ucuna gidip sigarasını benden uzakta içti. Çenemi ellerime yaslayıp iç çekerken Kerem bana gülümsedi. "Üzülme, Gazel iyi çok şükür. Hatta... bence bunlar bayağı bayağı barışmış. Baksana Behram güzelim falan diyor, bizim yanımızda bile güzelim diyen imam baş başkayken neler der düşünemiyorum."

"İlahi Kerem," diyerek Hazer'in sırtını, rüzgârda savrulan tişörtünün uçlarını izledim. Ayağıyla ritim tutuyordu. Telefonumun çaldığını duyana kadar onu izledim ve telefonum çaldığında cebimden çıkarıp baktım. Hazer de omzunun üzerinden bana dönmüştü. Telefonda tanımadığım bir numara vardı, normalde açmazdım ama Leo'nun durumuyla ilgili arıyor olabilirlerdi. Telefonu açıp kulağıma yasladığımda, "Merhaba," dedi annem, neşe içinde. "Benim, annen."

Gözlerimi kırpıştırdım. Nasıl annem olabilirdi, telefonu nereden bulmuştu? "Neden aradın?" dedim düz bir sesle, bana yaptıklarını, söylediklerini hatırladım. "Neredesin sen?"

"Cici babanın yanındayım!"

Coşkulu şekilde söylediği bu cümleyi kafamın içinde nereye oturtacağımı bilemedim. Yine aklına eseni söylüyor olmalıydı. "Anne," dedim sakinliğimi koruyarak. "Neden bahsediyorsun?"

"Çok zengin bir adamın evindeyim," dedi annem, bir sır verir gibi fısıldayarak. Ardından güldü. "Kendisiyle dün gazinoda tanıştık ve harika bir gece geçirdik. Görmelisin Mila, o kadar zengin ki sabah kalktığımda benim için kahvaltı masası hazırlatmıştı! Üstelik kıyafetler de aldırmıştı, bir sürü yeni cicilerim oldu!"

Elimde telefonla öylece ileriye, boş boş bakmaya devam ettim. Bir insanın hayattan istediği tek şey nasıl para olurdu, anlayamayacaktım. "Anne," dedim, çenem titremeye başlamıştı. "Her neredeysen çık ve hastaneye git. Ya da adres ver, gelip alayım, hastaneye bırakayım seni."

Birkaç ses geldi, sanki bir şeyler açıldı. "Hayatta olmaz," dedi annem öfke içinde. Karşımda olsa tırnakları çoktan yüzüme girmiş olabilirdi. "Burada çok mutluyum, Salihçiğim gazinonun müdürü, artık o gazinoda çalışıp onunla yaşayacak..."

"Fahişeliğe duyduğun aşkın yarısını kızına duysaydın keşke anne..." dedim ve daha hiçbir şey demeden telefonu onun suratına kapattım. Elim titriyordu, kalbim hızla atıyordu ama garip bir şekilde sakindim. Dudaklarım titriyordu ama sakindim.

Ne demişti? Neredeydi? Dediği gibi bir gazino müdürünün evinde miydi? Tekrardan öyle yerlerde mi çalışacaktı? Bedenini mi satacaktı? Hastaneyi aramalı, bu sorumsuzluklarının hesabını sormalıydım! Ya başına bir iş açarsa, ya bahsettiği tehlikeli bir adamsa?

"Bebeğim?"

Hazer yüzümü tuttuğunda ürperip yüzüme bir gülümseme kondurdum ve gözlerimi ona kaldırdım. Yanıma kadar gelmiş, ayakta duruyordu. "Annemdi," dedim, sesimi her zamanki gibi tutmak için çabaladım. "Hastaneden kaçmıştı ya, şimdi de aramış, garip garip şeyler diyor. Nerede olduğunu sordum, söylemedi. Başına bir iş gelmesinden endişe ediyorum, aklı başında değil."

"Bu kadının derdi ne?" dedi tükürür gibi. "Ayaklarına kapanıp af dilemeliyken şu yaptıklarına bak." Gözleri dudağıma kaydı, annemin attığı tokat yüzünden yara olan kısma.

Annemi savunacak değildim ama Hazer'e onu kötüleyemezdim. Altdudağımı ısırıp omuzlarımı silktiğimde Hazer, Kerem'e bir bakış attı. "Bugün

işe gitmemişken şu... babanın ölüm raporunu görmeye gideyim diyorum, hazırsan öğrenirim."

Bundan kaçamazdım, ertelemek acının ağırlığını hafifletmezdi. "Olur," dedim, içimdeki gürültülerle. "Ertelemenin bir faydası yok."

"Sen Kerem'le eve dön," dedi, sesinde rica vardı. "Ben de akşama doğru dönerim."

"Ben de gelseydim," dedim. Benim için girdiği zahmetlere minnet duyuyordum.

"Eve gidip dinlenmen beni daha mutlu eder," dedi nazikçe. Kulağımın arkasını okşadı. "Bizim evimize ama tamam mı?"

Eve gitmek... O geceden sonra ev meselesini daha açmamıştık ama bu hafta içinde yetimhaneden geleceklerdi, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde eve dönmem lazımdı. Yine de bunu şimdi ona hatırlatamadım, o üzüldükçe içimde gözyaşları birikiyordu. Başımı salladığımda Hazer rahatlayarak eğildi ve güneşte sıcaklayan saçlarımın üzerinden öpücükler aldı. Kalbimde bir yığın öpücük vardı ve ne kadar öperse öpsün bana hep bir öpücük borcu olacaktı. "Gökyüzünde yıldız görünmeden evimize dönerim."

Başımı salladığımda uzaklaştı ve taksiyle gideceğini söyleyip Kerem'i benimle bıraktı. Gözden kaybolana kadar onu izledim. Babamın ölüm raporunu alacaktı, her nedense o raporda annemin dediği şeyi göreceğimi düşünüyordum ama görmeden emin olamazdım. Kendimi kötüye hazırlamıştım, yeni bir şok olmayacaktı.

Kerem'le eve girdiğimizde Kerem buzdolabını karıştırdı ve geçen gün Gazel'in bizim için yaptığı sarmaları buldu. O afiyetle sarmaları yerken ben de koltukta oturup Behram'la Gazel'in çıkmasını bekledim. Neyse ki biraz sonra yatak odalarının kapısı aralandı ve ikisi de hazırlanmış şekilde göründü. Psikiyatristle randevuları varmış, biz de onları bırakmayı teklif ettik.

Evden çıktığımızda Gazel'in daha iyi olduğunu gördüm ama yaşadıklarının etkisinde olduğu çok açıktı. Behram ön koltuğa, biz de Gazel'le arka koltuğa oturduk. Gayet mütevazı, sarı renginde, kısa kollu bir elbise giymiş ve saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. Behram yol boyunca sık sık arkasına dönüp Gazel'e göz kırptığından ve görmediğimi sandığı anlarda ise öpücük attığından aralarının iyi olduğunu anlayıp rahatladım.

Onları psikiyatriste bıraktıktan sonra eve geçmeden önce kendi evime uğradım ve etrafı kontrol edip çiçekleri suladım. Su ve elektrik faturası gelmişti, onları internet üzerinden yatırıp evi bir müddet havalandırdım. Hazer'i üzecekti belki ama Leo'yu alabilmek için bu evde yaşamaya devam etmem gerekiyordu.

Eve geçmeden önce yol üzerinde Kerem'i Leyla aradı ve nikâh için bir gelinliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden eve gitmek yerine Leyla'yı alarak çarşıya gittik ve ona gelinlik baktık. Onların mutluluğuna eşlik etmek, onlara yardımcı olmak çok hoşuma gitmişti. Bir gelinlikçiye girdiğimizde bir sürü gelinlik denemişti ve hepsi de ona çok yakışmıştı. Dükkândan ayrılırken en beğendiği gelinliği almıştı. Dükkânın vitrininde duran gelinliklerin önünde bir süre durup daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kendimi onların içinde hayal etmiştim.

Nihayet eve döndüğümüzde çok yorulduğum için bir şeyler atıştırıp kendimi direkt yatağa attım. Perde çekili ama cam açıktı. Akşamüstü serinliği vücuduma çarpıyordu. Üstümü değiştirmek için bile uğraşmadan siyah saten çarşafın üzerinde uyuyakaldım.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda beni uyandıranın ne olduğunu anlamak için gözlerimi karanlık odada gezdirdim. Ben uyurken güneş batmak üzereydi, artık göz gözü görmüyordu. Doğrulurken üzerimde çarşaf olduğunu görüp şaşırdım, uyurken üzerime bir şey örtmemiştim. Uzanıp beyaz komodinin üzerindeki gece lambasını yaktım ve oda aydınlandığında bakışlarım etrafta gezindi.

Banyodan su sesi geliyordu. Hazer dönmüştü. Belki o yıldızlar görünmeden dönmüştü ama ben daha güneş batmadan uyuyakalmıştım.

"Hazer?"

Cevap vermedi, sanırım suyun sesinden beni duymamıştı. Yeni gelmiş, direkt banyoya girmiş olmalıydı. Karnı aç olabilirdi, onun için yemek ısıtmak iyi olabilirdi. Dolabımdan, son günlerde sık sık giydiğim pijama takımını alıp üzerime geçirdim ve kirli kıyafetleri sepete atmak üzere kenara koydum. Dolabın kapaklarını kapatırken giyinmesi için ona izin vermem gerektiğini düşündüm. Odadan çıkarsam ona mahremiyet sağlamış olurdum. Öte yandan... bunlara alışmam gerekiyordu, sonuçta ikimiz de yetişkin insanlardık, belki de artık bir şeyleri aşmalıydım. Bu yüzden yatağın ucuna oturdum.

Ya banyodan çırılçıplak çıkarsa?

"Yok canım, öyle anadan üryan da çıkmaz herhalde..."

Kapı sesini duydum ve yerdeki gözlerimi elimde olmadan büyüttüm. Kapının açılmasıyla odayı buhar ve sabun kokusu doldurdu. Hazer'in de duraksadığını hissettim; uyuduğumu düşünüyordu. Yetişkin, aklı başında biri gibi davranmaya çalışarak her şey normalmişçesine başımı kaldırdığımda Hazer'in kollarını göğsünde bağlayıp banyo kapısında beni izlediğini gördüm. Saçma bir şekilde ona el salladım. "Selam aşkım."

Eve geçmeden önce yol üzerinde Kerem'i Leyla aradı ve nikâh için bir gelinliğe ihtiyacı olduğunu söyledi. Bu yüzden eve gitmek yerine Leyla'yı alarak çarşıya gittik ve ona gelinlik baktık. Onların mutluluğuna eşlik etmek, onlara yardımcı olmak çok hoşuma gitmişti. Bir gelinlikçiye girdiğimizde bir sürü gelinlik denemişti ve hepsi de ona çok yakışmıştı. Dükkândan ayrılırken en beğendiği gelinliği almıştı. Dükkânın vitrininde duran gelinliklerin önünde bir süre durup daha önce hiç yapmadığım bir şekilde kendimi onların içinde hayal etmiştim.

Nihayet eve döndüğümüzde çok yorulduğum için bir şeyler atıştırıp kendimi direkt yatağa attım. Perde çekili ama cam açıktı. Akşamüstü serinliği vücuduma çarpıyordu. Üstümü değiştirmek için bile uğraşmadan siyah saten çarşafın üzerinde uyuyakaldım.

Saatler sonra gözlerimi açtığımda beni uyandıranın ne olduğunu anlamak için gözlerimi karanlık odada gezdirdim. Ben uyurken güneş batmak üzereydi, artık göz gözü görmüyordu. Doğrulurken üzerimde çarşaf olduğunu görüp şaşırdım, uyurken üzerime bir şey örtmemiştim. Uzanıp beyaz komodinin üzerindeki gece lambasını yaktım ve oda aydınlandığında bakışlarım etrafta gezindi.

Banyodan su sesi geliyordu. Hazer dönmüştü. Belki o yıldızlar görünmeden dönmüştü ama ben daha güneş batmadan uyuyakalmıştım.

"Hazer?"

Cevap vermedi, sanırım suyun sesinden beni duymamıştı. Yeni gelmiş, direkt banyoya girmiş olmalıydı. Karnı aç olabilirdi, onun için yemek ısıtmak iyi olabilirdi. Dolabımdan, son günlerde sık sık giydiğim pijama takımını alıp üzerime geçirdim ve kirli kıyafetleri sepete atmak üzere kenara koydum. Dolabın kapaklarını kapatırken giyinmesi için ona izin vermem gerektiğini düşündüm. Odadan çıkarsam ona mahremiyet sağlamış olurdum. Öte yandan... bunlara alışmam gerekiyordu, sonuçta ikimiz de yetişkin insanlardık, belki de artık bir şeyleri aşmalıydım. Bu yüzden yatağın ucuna oturdum.

Ya banyodan çırılçıplak çıkarsa?

"Yok canım, öyle anadan üryan da çıkmaz herhalde..."

Kapı sesini duydum ve yerdeki gözlerimi elimde olmadan büyüttüm. Kapının açılmasıyla odayı buhar ve sabun kokusu doldurdu. Hazer'in de duraksadığını hissettim; uyuduğumu düşünüyordu. Yetişkin, aklı başında biri gibi davranmaya çalışarak her şey normalmişçesine başımı kaldırdığımda Hazer'in kollarını göğsünde bağlayıp banyo kapısında beni izlediğini gördüm. Saçma bir şekilde ona el salladım. "Selam aşkım."

"Selam... bebeğim?"

Tek kaşını kaldırarak beni süzdüğünde ben de bakışlarımı vücudunda gezdirdim ve loş ışığın imkân verdiği kadar ona baktım. Tahmin ettiğim gibi üst kısmı çıplaktı ama beline bir havlu sarılıydı, onu gördüğümde bakışlarımı daha aşağıya indirmeden çıplak göğsünden yukarıya kaydırdım. Su damlacıklarıyla kaplıydı, henüz hiç kurulanmamıştı. Farkında olmaksızın su damlacıklarının yolunu takip edip boynunu, köprücükkemiğini, âdemelmasını, çenesini, aralık dudaklarını izleyip nefes nefese kaldım.

"Banyoda bu kadar uzun süredir ne yapıyordun?" diye patladım ona, bakışlarımı hızla gözlerine çıkararak. Kendimi serinletmek için ellerimle yüzümü yellerken Hazer de anlamsız hareketlerimin şaşkınlığıyla kaşlarını kaldırdı. "Ne yaptıysan artık, iki saattir çıkmıyorsun!"

Hazer odadan çıkmayacağımı anlamış olmalıydı ki banyonun kapısını çekip bana doğru yürüdü. Giyinmek üzere dolaba gideceğini sanmıştım ama yanıma gelip tam karşımda durdu. Dizlerimi sıkıp aşağıdan ona bakarken Hazer de yukarıdan bana bakıp yüzümü izledi. "Neden gözlerime kilitlendin?"

"Vücuduna bakmamak için."

Hazer'in boğazından bir ses çıktı ama kaşlarımı çattığımı gördüğünde gülüşünü hemen toparlayıp genzini temizledi. "Vücuduma bakabilirsin Mila, ben her fırsatta senin vücudunu izliyorum."

Evet, yapıyordu ve bunun zaten farkındaydım. "Ama... çıplaksın," dedim. "Yani... izlemem pek hoş olmaz. Sen giyin, ben bakmıyorum."

Genelde banyodan çıktığımızda odayı terk edip birbirimize giyinmek için vakit verirdik ama bugün ilk kez böyle bir şey yaptığım için şaşırmıştı. Garipliğimi anlamak için çenemden tutup dudağının kenarını kıvırdı. "Kime göre hoş olmaz Mila? Sen benim vücudumu izlemeyi seviyorsun, ben de vücudumu izlemeni. Etim, derim, kemiğim... Bu derinin altındaki kalp de zaten senin."

Dedikleri aslında benim de düşündüğüm şeylerdi ama uygulama konusunda sıkıntı yaşıyordum. Kibarca başımı salladığımda gülümsemesi yol kat edip derinleşti ve kalbime kadar ilerledi. "Çok tatlısın."

"Han..." diyebildim nefesim kesildiği için.

Çenemi bıraktı ve bana arkasını dönüp dolaba ilerledi. Tuttuğum nefesleri bırakıp nemlenen ellerimi şortuma sürterken onun kıyafet seçmesini izledim. Beyaz bir tişörtle siyah pijama altı aldı, bir de havlu. Göğsünü, ensesini silerek tişörtü kafasından geçirdiğinde başımı yavaşça önüme çevirdim. Devamını izleyemezdim, o kadar da değil.

"Hazer?"

"Hımm?" dedi, alt pijamasını giyiyordu. "Kalçama mı bakıyorsun?"

Yanaklarım ısındı. "Hayır." Bir süre sustuğunda tamamen giyindiğini anlayıp ona döndüm.

"Ne diyecektin?"

"Babam." Gülümsemeye çalışıp bu durumu aşmış gibi davrandım. "Ölüm raporunu aldın mı?"

Bakışlarını kaçırdı. O an anladım, bir kelime etmeye bile gerek kalmadı. Zorlukla yutkunup başımı salladığımda Hazer yatağa kadar yürüyüp ucuna oturdu, yüzüme daha yakından baktı. "Çok üzgünüm," dedi, sesindeki bir şeyler bana sarılıyordu. "Öyleymiş Mila, öldüğünde babanın vücudunda yüksek doz uyuşturucu varmış. Sana bu kadar üzücü şeyler söylemek benim de yüreğimi dağlıyor ama... Bir de şu yandan bak: Baban uyuşturucu etkisindeyken intihar etmiş, kendinde olsaydı seni asla bırakmazdı!"

Gözlerimi kırpıştırdım, hiç böyle düşünmemiştim. Dediği gibi babam kendinde olsaydı belki de beni bırakmayı hiç düşünmezdi. Ama öbür taraftan, bir insan küçücük kızının olduğu eve uyuşturucu sokar mıydı? Belki de eve getirmemişti, sadece kullanmıştı... Ne itmişti ki onu bu duruma? Annemin sevgisizliği mi? Sevgiyle başlayan bir kelime nasıl böyle öldürücü olmuştu?

"Kendini sıkıyorsun, yapma..."

Ağlamamak, parçalanmamak, metanetimi korumak, herkese yetebilmek için kendimi sıkmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu. "İyiyim," dedim ama sesim yamalı bir kumaş gibiydi, ne kadar üzgün olduğumu gözler önüne seriyordu. "Annemden duyduğum an bunun gerçek olduğunu hissedip kabul etmiştim zaten, hazırlıklıydım."

"Bağırıp çağırmaya çok ihtiyacın var Mila, bunu biliyor muydun?" dedi aniden. "Her durumu sakinlikle, konuşarak halletmeye çalışıyorsun ama kendini dizginledikçe içinde biriktiğini düşünüyorum. Çığlıklar atsan, kapı pencere kırsan, hatta birini dövsen çok rahatlarsın."

"Yok artık," dedim belli belirsiz gülerek. "Bu dediklerini yapmam."

"Bir gün sınıra geldiğinde yapacaksın, gör bak."

"Ya tabii," dedim kafamı sallayarak. Hazer sırıttı ve çenemi tutup yüzümü kendine çektikten sonra yanağımdan öptü. Öpücüğü tüm bu kedere ilaç gibi gelip beni rahatlattı. Sakallarını tenime sürterek uzaklaştığında gülümseyip arkasından baktım ve yatağa uzandım.

"Birini döveceksem o sen olurdun," diyerek takıldığımda arkasını döndü ve koridora ilerlerken, "Zevkle..." diye mırıldandı. Esnerken arkasından bağırdım. "Aç mısın?"

"Evet, hırr."

Şapşal.

Bana takılmasına gülerek saçlarıma uzandım ve tutamları parmağıma dolarken tavandaki gölgeme baktım. Babacığım... O yıllarda onu, çektiği aşk acısını ve yaşadığı ihaneti anlamayı çok isterdim. Babamınki yürek burkan, iç acıtan, tek taraflı bir aşk hikâyesiydi ve sonunda ölmüştü. Bir şekilde uyuşturucu almaya başlamış, sonra da bırakamamış, bir anlık bilinç kaybında da kaçınılmaz son gerçekleşmişti.

Huzurla uyu babacığım, kızın mutlu.

Uykum kaçmıştı, Hazer'e yemek ısıtmak için odadan çıktım. Şortum epey kısaydı ama sanırım evde bizden başka kimse yoktu. Kerem'e karşı hiçbir zaman kendimi savunma ihtiyacı hissetmemiştim ama yanında bu kadar açık bir pijamayla dolaşmaya çekinirdim. Merdivenleri inerek salonda Hazer'i aradım ama yoktu. Dakikalar önceki kapı sesi sokak kapısından gelmiş olmalıydı, atölyedeydi.

Su içmek için mutfağa girdiğimde tezgâhın üzerindeki market torbalarını gördüm, Hazer gelirken alışveriş yapmış olmalıydı. Torbalardan birine uzanıp açtığımda içinde kahvaltılık birkaç şey olduğunu gördüm, diğer torbada da abur cubur vardı. Gözüme ilk çarpan çikolatayla cici bebe bisküvisi oldu. Atıştırmak için almış olmalıydı. Torbanın içinde jelibon, şekerleme ve lolipop olduğunu gördüğümde çilekli lolipopu aldım.

Lolipopun ambalajını çöpe atıp su içtikten sonra dışarıya çıktığımda korumanın bahçe kapısının dışında olduğunu görüp rahatladım, beni göremezdi. Çıplak ayaklarımla yeşil çimlere basıp atölyeye ilerledim, ışık yanıyordu. Kapıyı tıklatmadan açıp girdiğimde Hazer'in oturmuş, tezgâhtaki bir heykelle ilgilendiğini gördüm. Bir an elleri durdu ve ben kapıyı kapatıp içeriye girerken yeşil çarşafı alıp heykelin üzerine sakince örttü. Yanına ilerleyip arkasında durdum ve ellerimi omuzlarına koydum. Kafasını geriye atıp karnıma yasladığında saçlarım yüzüne dökülmüştü. Şekeri ağzımdan çıkarıp, "Ne sakladın?" diye sordum tezgâha bakarken.

Boğuk, genizden gelen sesiyle konuştu. "Ne heykeli üzerinde çalıştığımı anlamış olmalısın Mila."

Anlamıştım çünkü o heykeli sürekli çarşafla kapatıyor ve görmemem için ısrar ediyordu. Aynı anda birkaç heykel yapıyordu ama bu... Hevesle sordum. "Ne zaman görebilirim peki?"

"En yakın zamanda."

Gözlerini arkaya çevirip yukarıda kalan yüzüme derin derin, yanaklarımı kızartana kadar baktı ve sonra omzundaki ellerime uzanıp beni önüne

doğru çekti. Sandalyesini de hafifçe yana çekti ve tam olarak iki bacağımın arasına girerek şekerime gülümsedi. "Neden uyumaya devam etmedin de yanıma geldin?"

Yere kavuşmayan ayak parmaklarımı havada salladım. "Aç olduğunu düşündüm, yemek ısıtacaktım. Ayrıca uykum kaçtı."

"Sana açım ben," diyerek eğildi ve hep yaptığı gibi karnımdan ısırdı. Kafasının karnıma gömülmesiyle gülümsedim ve ısırığıyla ürperip gözlerimi kıstım. "Karnın çok boş, dolduralım bence."

Bana daha kaç farklı şekilde çocuk istediğini söyleyebilirdi acaba?

Başımı önüme eğdim ve elimi kaldırıp yüzünün altından tuttum. Sanırım biraz utandığı için elimi itip başını karnıma daha sert bastırdığında saçlarını okşayıp utancının geçmesini bekledim. Onu, çillerinin üzerindeki kızarıklarla daha başka seviyordum. Nihayet başını kaldırıp bana baktığında gözlerindeki dalgalanmaları gördüm.

"Bugün ilaç almadın değil mi?" diye sordum, şekeri ağzımdan çıkarıp.

"Hayır," dedi gözlerini bile kırpmadan. "Almadım, alkol de almadım."

"Senin için ilaçlardan daha sakinleştirici olduğumu biliyorum," dedim ciddiyetle. "Onları hayatından çıkar, ben varım. Net konuşuyorum çünkü buna ihtiyacın var. Çıkaramazsan bile azalt çünkü böyle olmaz Hazer." Saçlarını çekerek onu sarstım. "Zaten hayatında ben varken ilaç almaya, sarhoş olmaya ihtiyaç duyuyorsan... üzülürüm."

"On altı yaşımdan beri alkol kullanıyorum Mila ve on sekiz yaşımdan beri de sakinleştirici." İhtiyacı varmış, sığınmak için bir yer arıyormuş gibi bir elini belime koydu. "Bir anda bırakamam, ters etki yapar, daha sinirli olurum. Ama sana söz, azaltıp öyle bırakacağım."

Rahatladığımı hissettim, söz verirse tutardı. "Çok beyefendisin."

Tek kaşını kaldırdı ve çenesini sol baldırımın üzerine sürttü. Emdiğim lolipopa, dudaklarıma bakıyordu. "Bacaklarını da öpsem de aynı şeyi düşünür müsün?" dedi.

Yutkunamadım, göğüskafesim hızla inip kalkmaya başladı ve parmaklarımla elimdeki şeker de titredi. Yakıcı gözleri, beni bir çemberin içine almıştı. Nefesim yetmediği için, "Han," diyebildim. "Öyle bir konuşuyorsun, öyle bir bakıyorsun ki... öpmüş kadar oluyorsun."

Atölyedeki havanın ağırlaştığını, nefeslerimizin kesik kesik çıkmaya başladığını fark ettim. Şekeri emmeyi bırakmış, ondan yeni bir hamle bekliyordum. Gözlerime sorar gibi baktı ve sanırım gördüklerinden memnun kalarak daha cesur bir adım attı, belimdeki elini bacağımın üzerine koydu.. "Sutyenini... çıkarmışsın?"

Pijamalarımı giyerken çıkarmıştım, her gece çıkarırdım. Hazer de bunu, geceleri zaten hissediyor olmalıydı. Elimi saçlarında dolaştırırken, "Uyuyacağım için çıkardım," diye fısıldadım, şeker dudaklarımın üzerindeydi. "Uyurken rahatsız edici oluyorlar."

"Si," dedi genizden gelen sesiyle. İspanyolca konuşması aşırı çekici geliyordu kulağıma. "Gece bana sarıldığında onları çok net hissediyorum, göğsüme yayılıyorlar."

Kendimi bu kadar açık etmekten mahcup olarak bakışlarımı kucağima indirdim. "Neden bahsediyoruz biz?"

"Senden, benden, sıcak şeylerden..."

Titremeye başladım. "Han..."

"Seni öpebilir miyim?"

Gözlerimi hızla gözlerine kaldırıp hep bu soruya cevap vermeyi bekliyormuş gibi, "Si," dedim ve titreyen elimi yüzüne kaydırdım. "Por favor."

Bacağımdaki elini tereddütlü şekilde yukarı kaydırarak, "Buradan," diye fısıldadı, karanlık bir sesle. İşaretparmağını tüy gibi hafif şekilde tenime sürttü. "Buradan öpebilir miyim?" Karnımı içeriye doğru çekerek bacaklarımı birbirine bastırdım. Hazer'in eli iki bacağımın arasında sıkıştı. "Mila..."

"Dudaklarımdan da öp."

Yüzünü indirip dizkapağımın bir parmak üzerine içimi titreten öpücük bıraktı ve başını tekrar kaldırarak belimdeki elini enseme çıkardı. Avcu orayı tamamen kapladığında heyecanlanıp başımı ona doğru eğmeye başladım. Fakat benim hamle yapmama gerek kalmadan Hazer başımı sertçe çekti ve kendi başını da yukarıya kaldırarak yüzlerimizi ortada buluşturdu. Burunlarımız birbirine sürttüğünde hâlâ dudaklarıma yaslı olan lolipopa baktı ve dilini dudaklarının arasından çıkarıp az önceden beri emdiğim lolipopu gözlerimin içine bakarak yaladı. "Küçücük kız mısın sen şeker yiyorsun?"

"Almasaydın o zaman."

"Sana aldığımı nereden çıkardın?" dedi, ağzına uzattığım lolipopu emerken. Gözlerimi ağzından, diliyle yaptığı hareketlerden alamıyordum.

"Cici bebe de almışsın," dedim, iyiden iyiye boğuklaşan sesimle.

"Bebeğime," dedi.

Şekeri öyle afiyetle yiyordu ki ben de emmek istedim. Bilerek yapıyordu, bilerek yaptığını bildiğimi de biliyordu. Hazer yüzü kızaran bir adamdı ama baş başa kaldığımızda inanılmaz derecede yoldan çıkıyordu. Parmaklarımı kıpırdatıp şekeri ağzından çıkardığımda Hazer uzanıp elinin tersiyle

ıslak dudaklarını sildi. Nefes nefeseydi, gözleri açlıkla parlıyordu. Titreyen parmaklarımın arasındaki lolipopu kendi ağzıma götürüp dilimin ucuyla emdim.

"Mila..."

Omzumu silkerek çilekli lolipopu daha iştahlı şekilde emdim. Göğüslerim pijamamı itiyor, karnım ısınıyordu. Lolipopu ağzımda döndürerek emdim ve gözlerimi ondan hiç ayırmadan ağzımdan çıkarıp onun dudaklarına sürttüm. Gözleri döndü ve dilini çıkarıp lolipopu yalarken, "Bu bana yetmez," dedi.

Hemen sonra bileğimden tutarak elimi ağzının hizasından çekti ve gözlerime bakıp izin aldıktan sonra dudakları ileriye atıldı. Ben aşağıya doğru, o da yukarıya doğru hamle yaptı ve dudaklarımız bir kez daha buluşup birbirine temas etti. Islak, yapışkan dudaklarımızın temasıyla ikimiz de inleyip gözlerimizi kapattık.

"Bu çilek tadı da nereden geliyormuş böyle?"

Sesler çıkardığımda Hazer ensemdeki elini başımın arkasına çıkararak beni kendine daha sert bastırdı. Dudaklarımız yapış yapış, ıslaktı. Aynı sertlikle ona karşılık verip parmaklarımı saçlarının arasına karıştırdım ve öpücüğüne yetişmeye çalıştım. Bacağımı, iz bırakacak kadar sıkıp üstdudağımı dişlerinin arasında yumuşak şekilde ezdi. Ağzım açıldı ve başım arkaya düşerken gözlerim sonuna kadar açıldı. "Han..."

Kafamı arkaya atmama rağmen Hazer dudaklarımı bırakmadı ve ısırıp emerek hızlı bir şekilde yaladı. Gürültüyle soluyor, kafamı kendine doğru bastırıyor, saçlarımı bileğine doluyordu. Bacaklarımı birbirine bastırma ihtiyacıyla kıvrandığımda, "Ne renk?" diye sordu çatlamış, tutkudan boğuklaşmış sesle. Altdudağıma dilini değdirirken gözlerini açtı ve kafamı daha fazla itti. "Ne renk?"

Ensesinden tutup ağzını ağzıma sertçe bastırdım. "Kırmızı."

"Siktir."

Beni bir kez daha, üstdudağımdan başlayarak sertçe öptüğünde kollarımı boynuna sararak kafamı yana yatırdım. Hazer de beni daha kolay öpebilmek için aynısını yaptı ve bacaklarımın içini sıktı. Sabit kalamayıp, göğüslerimi omuzlarına sürtüp tırnaklarımı ensesine bastırdım. Dudakları bu kez boynuma inip boynumun çevresini öpücüklere boğdu ve elini saçlarımdan çekip gerdanıma koydu. Beni hızla geriye yatırıp sırtımı tezgâha yaslamadan önce elinin tersiyle tezgâhtaki eşyaları kenara savurdu. Başım tezgâha değdiğinde saçlarım etrafı kaplamıştı. İtiraz etmedim, bacaklarım aşağıya sarkarken tezgâhta uzanıp parmağımı dişlerimin arasına alıp ısırdım.

"Han..."

Sandalyeyi ittiğini duymama rağmen gözlerimi tavandan çekemedim. Sandalyenin atölyenin ortasına doğru gittiğini hissettim ve akabinde Hazer sol bileğimi tutup başımın üzerinde tezgâha yasladığında gözlerimi ona çevirdim. Hâlâ iki bacağımın arasındaydı ama bu kez ayaktaydı ve beni tezgâha yatırmış, üzerime eğilmişti. Dişlerini sıkıyordu, burun delikleri aldığı nefeslerle genişliyordu ve gözleri baygın, isliydi. Diğer elini boynumdan indirerek pijamamın üzerinde kaydırdı ve göğsümü kavradı. Parmağımı sertçe ısırıp göğsümü ona doğru iterek avcuna bastırdım.

Hazer bileğime daha sert bastırıp üzerime eğilirken, sırtım tezgâhtan havalandı ve dudaklarım öpücük için ileriye atıldı. Göğsümü ikinci kez tutuyordu ama bu kez daha hissedilir, farklıydı. Göğüs ucumun elinin içine doğru sivrildiğini hissettiğimde Hazer de aynı şeyi hissedip ağzından bir küfür kaçırdı. "O kadar incesin ki ağzıma geleni söylememek için kendimi zor tutuyorum. Senin görünümünle, adınla tek bir çirkin kelimeyi yan yana bile getiremiyorum ama..." Gözlerini gözlerime çevirip göğsümü sertçe sıkarken dişlerinin arasından hırladı: "Çok güzelsin be kızım!"

Dudaklarımda, ellerimde, vücudumda başa çıkılamaz büyüklükte karıncalanma hissettim. Bütün vücudum kendini ona hazırlıyordu sanki. "Teşekkür ederim."

Bileğimi tezgâha daha sıkı bastırırken gözleri döndü. "Çok mu âşıksın sen bana?" diye sordu bir anda.

İnkâr etmeden başımı salladım. "Ölecek kadar."

Yutkunamadı, aşkım boğazına oturdu sanki. Göğsümdeki eli hareketsiz kalırken nefes bile almadan aşkla bana baktı. Gözlerindeki dumanın, yoğunluğun, alevlerin ortasında boy veren aşkı görüp ben de gözlerimi kırpmadan ona baktım. Kalbinin sesini duyuyordum, güm güm diye bir ses uğulduyordu. Yüzünü eğip gözlerimin içine daha yakından baktığında tesadüfi aşkların ölümcül aşklara dönebildiğini gördüm.

"Sen tasasız gülücükler, neşeli bir yaşamsın ama ben de seni ölümcül seviyorum Mila."

Kolları beni kenetledi ve dudakları saçlarıma sokuldu. Çıplak bacaklarım kalın bacaklarının arasına hapsolurken nefesi boynumdan içeri süzüldü. Dudaklarının saçlarımda titrediğini, elinin vücudumda bir şeyler vaat ederek kaydığını hissettim. Gözlerimi kapatıp kendimi onun ellerine bırakırken, "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum," diye amansız bir aşkla fısıldadığını duydum.

O saniyeden sonra kalbimdeki avare kelebekler artık cennette ikamet ediyordu.

☽

Bir ay önce

Karanlık olmuştu, saat sekizi geçmişti. Karanlıkta kalan, geniş gövdeli ağaçların arasından çıkmadan önce dudağının ucundaki sigarayı çekip ileriye savurdu. Sigara içmesi için sayısız sebebi vardı ama artık ciğerinde, daha fazla sigara için yer kalmadığını hissetmeye başlamıştı. Ağzını tükürüğüyle çalkalayıp dudaklarının ucuna gelen tükürüğü çimlerin üzerine fırlattı ve kaldırıma çıkarak yoluna kaldığı yerden devam etti. Madem bir işe kalkışmıştı, tedbirini almalıydı.

Çok düşünmüştü, bu işin sonucunda başına neler geleceğini hesaplamış ve biraz da korkmuştu. Fakat bu onu durdurmuyordu, ilk hamlesini de yapmıştı zaten. Aklına düşünce keyifle güldü, tesadüf karşısına harika şeyler çıkarmıştı. Fakat bu kez önlem almalıydı, düşünüp taşınıp kararını vermişti. Kendisinin başına gelecekleri öngörmüş, buna göre bir karşılığı şimdiden hazırlamıştı.

Kaldırım kenarından dönüp daha önce de geldiği sokağa girdi. Buraya gelmeden önce de aramıştı, kendisini bekliyordu. Dar, inşaat çalışmasının olduğu yokuşu çıktı, bu sokaktaki inşaat çalışması yüzünden etraf toz duman içindeydi. Apartmana girmeden önce şöyle bir etrafına bakınıp yüzünü buruşturdu ve apartmana girip daireye yöneldi. Elindeki torbanın ağırlığına gülümsedi.

Önünde durduğu daire kapısına kabaca birkaç kez vurdu ve içeriden gelen sesleri dinledi. Aylak adım sesler yaklaştı ve kapı aralandı. Adam, dairenin açık ışığı sayesinde kapıyı açan yeğenine bakıp yüzünü buruşturdu ve onu elinin tersiyle itip içeriye geçti. "Köpek bağlasan durmaz bu evde, ne bu koku?"

"Bira içmiştim," diye bir şeyler geveledi kapıyı açan genç adam. Adam yeğeninin sorumsuzluğuna dudak bükerek iki odalı, eski apartman dairesindeki salona geçti. Televizyon çalışıyordu, garip bir program vardı. Adam geçip koltuğa oturdu ve bacaklarını ayırarak saçlarını düzeltti. Yeğeni, onu takiben salondan içeriye girdi ve karşısındaki siyah kanepeye otururken gömleğinin düğmelerini iliklediği. "Buyur?"

"Manitan nerede?"

"Manitamı ne yapacaksın?"

Adam dudak bükerek eve şöyle bir baktı. "Hiç."

Koltukta dikleşti, yanında getirdiği torbayı açtı ve içerisindeki geniş siyah kutuyu çıkardı. Karşısındaki genç adam o kutuya bakıp kaşlarını çattığında adam kutuyu ortadaki sehpanın üzerine koydu. Eski bir kutuya benziyordu. "Bu kutu ne?"

"Geçen gün telefonda sana bir şey emanet edeceğimi söylemiştim," dedi adam, kutuyu hafifçe iterek. Bu kutunun güvenli bir yerde kalması gerekiyordu, karşısındaki genç, toy delikanlıya da pek güvenmezdi ama kötünün iyisiydi işte. "Sana anlatmıştım, ters giden herhangi bir durum olursa, canım yanarsa bu kutuyu sana verdiğim adrese göndereceksin."

"Anlatmıştın," dedi genç adam, sakallarını sıvazlayarak. "Başın beladan kurtulmadığı gibi benim başımı da belaya sokacaksın, değil mi?"

"Uyuşturucu, fahişe satan bir pezevenksin oğlum sen," dedi adam, sarı sarı dişleriyle gülerek. İnsan bazen gülüşlerden kalpleri seçebiliyordu. Bazı gülüşlere bakıp yamalı kalpleri görebildiğimiz gibi bazı çirkin gülüşlere de bakıp dikenli kalpleri görürdük. "Senin paçan beladan kurtulmuyor zaten, gerekirse amcan için de bir şey yapacaksın."

Genç adam amcası gibi gülerek kafasını salladı. "Kutunun içinde ne var?"

"Sakın açma."

Genç adam amcasının uyarılarını ciddiye alması gerektiğini bilirdi, bu yüzden kafasını salladı. Açmazdı, bir yere atar, saklar ve zamanı geldiğinde amcası zaten yapması gerekeni söylerdi. Evet, yapması gerekeni yaptığına göre zincirlerini artık başkasının ayaklarına dolama vakti gelmişti. Kalbinin çarptığını hissetti, şeytanı ona kötülük ikram ediyordu; öyleyse iştahla ikramı kabul edecekti. Zaten şans ondan yana giderse kutunun açığa çıkması gerekmezdi ama olur da zincirler bacağına dolanırsa aynı zincirleri başkalarının boynuna ve kalplerine dolayarak onları da kendiyle cehenneme çekerdi. Zaten her kalp, ölümü tatmak için doğmamış mıydı?

III

"GEÇMİŞİN DAVASI"

Gazel annesiz olabilirdi,
babasız da olabilirdi ama artık sevgisiz değildi.

Hayatı boyunca, başkalarının odasındaki vitrinin en arkasında kalmış, tozlanmış bir cam bebek gibi hissetmişti. Herkesin seçebileceği, melek gibi bir kalbi yoktu, hayranlık uyandıracak kadar güzel değildi, ilgi çeken bir yeteneği de yoktu. O vitrinde kendisinden daha güzel bebekler vardı, bu yüzden kimsenin eli kendisine uzanmamıştı. Gazel hep başkasının vitrinine, evine misafir olmuştu. Ama ilk kez... bir yere ait hissediyordu.

O kadar mutluydu ki kalbi bu kadar mutluluğu tanımadığı için tedirginlik de duymuyor değildi. Günler çoğu zaman rüya gibi geçiyor, Gazel'e de her an bu rüyayı kâbusa çevirme korkusuyla yaşamak kalıyordu. Çünkü yapmıştı, bu rüyayı bozup, Behram'ın kalbine çizik atmıştı. Daha bu sabah onu tanımayarak, kendisini kaybederek neredeyse ona bağırmıştı. Kısa sürede kendine gelmiş olsa da sabah olanlar aklından çıkacak gibi değildi. Psikiyatriste gitmiş, bu gibi sanrıların, yanılsamaların normal olacağını öğrenmişlerdi ama Gazel, Behram'ın içine şüphe düşürdüğü için üzülüyordu.

Derin bir nefes alıp odasında ilerledi, makyaj aynasının önüne geçip küpelerini çıkardı; bu küpeleri geçen hafta Behram hediye etmişti. Gülümseyip küpelerini kutusuna kaldırdı ve ardından kıyafet dolabına yürüyerek kırmızı geceliği raftan aldı. Psikiyatrist dönüşü Behram camiye gitmişti ve yatsı ezanı okunmasına rağmen hâlâ dönmemişti. Kıyafetlerini çıkarıp dizlerinin altına kadar gelen kırmızı saten askılı geceliği üzerine geçirdi. Çıkardığı kıyafetleri kenara kaldırıp yatağa yürüdü ve kenarına oturarak camdan dışarıya baktı.

Kesin sabah yaşadığı ruh değişimi dünkü kadın yüzünden olmuştu. Gece o kadının dediklerini kafasına çok taktığı için sabah böyle uyanmıştı. Dün, Behram'ın yanına, camiye gittiğinde mahalle sakinlerinden birisi bir süre uzaktan onu izlemiş, ardından yanına gelip bir sürü saçma şey söylemişti. Behram bu sırada caminin içinde olduğu için bu olanlardan

haberi yoktu ama Gazel hem çok sinirlenmiş hem de üzülmüştü. Kadın ona, *İmam eşi böyle giyinmez,* demişti. Oysa Gazel camiye gittiği için çok dikkatli davranmış, Behram'ı huzursuz edecek hiçbir şey giyinmemişti. Fakat o kadın buna rağmen kendisini ayıplamış, kendi kızlarının Behram için daha iyi bir eş olacağını söylemişti. Gazel ona ağzının payını vermişti vermesine ama gece boyunca düşünmüş, sabah da o kadın yüzünden atak geçirmişti.

Derin bir nefes alıp yüzünü aynaya çevirirken sokak kapısının sesini belli belirsiz duydu. Behram gelmişti. Adım sesleri yaklaşırken terli ellerini yatağa yasladı, zaten kapı da o an açılmıştı. Adam içeriye girip makyaj masasına yaklaştı ve bileğinden çıkardığı saati masaya bırakırken gülümseyerek Gazel'e döndü. "Nasılsın güzelim?"

Gazel hâlâ buna alışabilmiş değildi. Kalbinin on misliyle attığını hissetti. "İyi... iyiyim. Tam yatıyordum ben de."

Behram ona göz kırptı. "Bensiz mi?"

Gazel geceliğinin uçlarını kıvırırken heyecanla yutkundu. Behram artık ona daha samimi davranıyor, espriler yapıyor, odaya girdiği zaman o ağırbaşlı halini sanki dışarıda bırakıyordu. Aralarındaki yakınlık arttıkça Gazel bunun farkına varmıştı. O geceden sonra çok şey değişmişti.

Gazel komodin üzerinde duran dudak nemlendiricisine uzandı ve kurumuş dudaklarına iyi gelmesi için sürerken Behram'ın üzerini değiştirmek için dolaba yürüdüğünü gördü. Bir dakika gibi kısa sürede Behram pijamalarını giyinmiş kendisine doğru yürüyordu. "Akşam yemeğini yiyip ilaçlarını içtin mi?"

Gazel gözlerini kırpıştırdı. "Ben yedim ama sen açsındır, bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

"Teşekkür ederim, tokum," dedi Behram, Gazel'in ellerinden tutarak. Gazel başını eğip birleşen ellerine, sonra Behram'ın hoş yüzüne baktı. "Bugün yatsı ezanından sonra biraz camide kalıp mahalle sakiniyle sohbet ettik, elimden geldiğince vaaz verdim. Adamın biri var, yirmi yaşındaki kızını elli yaşındaki bir adama vermeyi düşünüyor, inanabiliyor musun? Böyle olaylarla karşılaşınca Hazer'in neden küfrettiğini anlıyorum."

Gazel kaşlarını çattı ve o adama duyduğu öfke kadar üzüntüyü genç kız için duydu. "Babalar artık kızları için kahraman olmayı bıraktı sanırım." Kendi babasını hatırladı, ne lanet bir adamdı.

Behram onun neler düşündüğünü anlayarak karısına biraz daha yaklaştı ve çenesini kaldırarak gözlerine bakması için teşvik etti. "Senin zaten

bir kahramana ihtiyacın yok, hayatımda tanıdığım en güçlü insanlardan birisin."

Gazel göğsünün gururla kardığını hissedip heyecanlandı. "Ama sana ihtiyacım var."

"Sana da mı vaaz vereyim?" diye takıldı Behram ona, elini gıdıklamak için Gazel'in karnına götürürken.

"Evet imamım, lütfen söyleyin, kocamın gönlünü nasıl hoş tutabilirim?"

"Başlama sen de Hazer gibi imamım imamım demeye." Behram kızmaya çalışarak kaşlarını çattı. "Bir şey yapmana gerek yok. Sen gülünce kocanın gönlü yeterince hoş oluyor."

Gazel genel olarak utanmayan biri olduğunu düşünüyordu ama Behram kızararak ona iltifat ettiğinde elinde olmadan çekimser kalıyordu. Yüzünü Behram'ın omzuna sakladı ve gıdıklandığı için gülmeye devam etti. Behram onu belimden tutup yatağın başına sürükledi ve kafasını göğsüne yaslayarak başını yastığa bıraktı. Gazel'in kollarının arasında çekimser durduğunu hissettiğinde sabah yaşanan olay yüzünden hâlâ üzgün olduğunu fark edip elini çıplak kolunda gezdirdi. "Unuttum bile ben Gazel." Tamam, Allah affetsin ama biraz yalan söylüyordu, henüz unutmamıştı ancak kalbinin acısı hafiflemişti. "Senin üzülmemen gerek, düşünüp durmanı istemem. Psikiyatrist öyle söyledi, biliyorsun."

Evet, sakin bir duygu ve hayat gidişatına ihtiyacı vardı ama Behram'ın kendisini sevmemesinden o kadar korkuyordu ki sürekli kendini ispat etme ihtiyacı hissediyordu. "Psikiyatristten bahsederken sesin sertleşiyor, farkında mısın?"

"Yok öyle bir şey."

"Ona sinirli sinirli bakıyorsun. Üstelik adam sana, 'Anlatabildim mi?' diye sorduğunda, 'Çok güzel anlattın, bir daha olmasın,' diye adama çattın."

"Hatırlamıyorum," dedi Behram gözlerini kapatarak. Gazel başını onun omzundan kaldırarak yüzüne dikti ve gözlerini kapattığı için gülümsedi.

Gazel birkaç saniye boyunca onun yüzüne baktı ve ardından uzanıp yanağından öptü. "Beni kıskanıyorsan söyleyebilirsin, dalga geçmem."

Gazel'in ufak öpücüğü kalbinin kapılarını açmıştı. "Ne diye kıskanacakmışım? Bir doktor, seninle ilgilenmesi normal yani."

"Bence de," dedi Gazel. "Çok da kibar biri, bundan önceki randevumuzda çok güzel olduğumdan bahsetmişti."

"Yok artık!" Behram önce sol gözünü, sonra da diğer gözünü açarak sitemli bir şekilde ona baktı. "Bunu söylemesi... pek hoş değil! Sen ne

dedin? Bu kadar samimi cümleler kurmaması için onu ikaz etmelisin, ne ayıp ya..."

Gülmemek için kendini sıkmasına rağmen Gazel'in boğazından garip bir ses çıktı ve gözlerinin içinden kahkahaların sesi yükseldi. Behram duraksayıp onun yüzünün aldığı tatlı ifadeye baktıktan sonra gözlerini devirerek karnına çimdik attı. Gazel özgürce kahkaha atabildi, sabahki travmadan sonra yakın zamanda gülebileceğini düşünmemişti ama Behram'ın üzerindeki büyük etkisini unutmuş olmalıydı.

"İmamla dalga geçilmez," dedi Behram, Gazel'i biraz daha yukarıya çekip yüzüne bakmaya başladığında. Başı, paylaştıkları yastığın üzerindeydi ve saçları beyaz yastığa dağılmıştı. "Gazel?"

"Efendim?" dedi kadın, ruhundaki gülümsemeyi dudaklarına da takınarak.

"Sen çok güzelsin ve ben seni çok seviyorum... Tabii, yanlış anlama, güzel olduğun için seviyor değilim. Hani hem güzel olduğunu hem de seni sevdiğimi söylemek istedi..."

Gazel başını kaldırdı ve Behram'ın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Adamı sarsan bu öpücük, kadının tüm uzuvlarının titremesini, kalbinin çılgınca atmasını sağladı. Dudakları dudaklarına yaslı olmasına rağmen gözlerini yukarıya çıkardı ve Behram'ın gözlerine bakarken onun da kendini aynı sevgi ve yumuşaklıkla öptüğünü hissederek gözlerini kapattı. İlk değildi ama aynı derecede güzel, şefkatliydi.

Hiçbirimiz vitrinin arkasında değiliz, diye düşündü Gazel. *Bazen öyle hissediyoruz; eskidiğimizi, hiçbir yeteneğimizin olmadığını, sevilmeye layık görülmediğimizi düşünüyoruz... Tüm bunları hissediyoruz ama hiçbirimiz öyle değiliz. Yeteneğiniz olmadığını düşündüğünüzde kalbinizi devreye sokun, iyi biri olmaya çalışarak bir yetenek kazanın. Çünkü iyilik artık ender bulunan bir yetenek. Ve iyi biri olduğunuzda o sevgi zaten sizi bulacak.*

☽

Hayat seninleyken gün ışığı, sensizken şafak öncesi karanlığı.

Uyandığımızdan beri Hazer'le birbirimizin gözüne bakamıyorduk.

Hazer'i aşağıda, atölyede bırakıp odaya çıktığım dakikadan beri kendime kıyafet seçmekle oyalanıyordum. Dün gece yaşadıklarımızdan sonra aklım dağınıktı, kendi kendime utanarak gülümsüyordum. Ama sonra gecikmemek için hazırlanmaya koyuldum. Sınava gireceğim için rahat bir pantolonla bluz alarak yatağın kenarına bıraktım ve beyaz iç çamaşırlarını da raftan alarak dolabın kapaklarını kapattım. O sırada Hazer odaya

girdiğinde bakışlarımız buluştu ama çok uzun sürmeden ikimiz de gözlerimizi kaçırdık. Kıyafet seçtiğimi görmüş olmalıydı ki, "Banyoyu önce sen kullan," diyerek centilmenlik etti.

"Diğer banyoyu kullanabilirsin aşkım," dedim ve arkamı dönüp parmak uçlarımda banyoya koşturdum.

"Kolum da ağrıyor biraz," dediğini duydum, kıyafet seçmek için dolaba yürüdü. "Birisi sırtımı mı yıkasa..."

"İşine bak Hazer," diyerek güldüm ve banyoya girip kapıyı kapattım.

Çamaşırlarımı askıya bırakarak kıyafetlerimi üzerimden çıkardım. Genelde iç çamaşırlarımla banyo yapardım ama bu kez öyle yapmayacaktım. Aynanın karşısına geçtim ve utanarak da olsa vücuduma bakma cesareti gösterdim. Tacize uğradığım ve yanık izleri bana hep o tacizi hatırlattığı için vücuduma bakamaz, kahrolur, utanırdım ama artık utanmıyordum.

Güzel bir yüz ve fizik yeter mi, yaralar ruhtan göçer mi? Hazer sayesinde göçer.

Artık yaralarıma bakabiliyordum çünkü hepsi Hazer'le acı hatıradan güzel bir anıya dönüştü. Artık onlar yara değil, anıydı.

Kabine girip suyu ayarladım ve dün gecenin anları üzerimden akıp giderken dalgalı saçlarımı birkaç kez yıkadım. Lifi sabunlayıp vücudumu kızartana kadar ovaladım, bu sabunun kokusunu seviyordum. Suyun altına girene kadar üzerimde Hazer'in kokusunu taşımıştım ama suyun akmasıyla kokusu da gitmişti.

Suyun altında fazladan birkaç dakika kalarak durulandım ve ardından çıkıp havluya sarındım. Kurulanıp çamaşırlarımı üzerime geçirdikten sonra uzun saçlarımı daha küçük olan bir havluya dolayarak çamaşırlarımla banyonun kapısına yürüdüm. Önce kapıyı açıp odaya baktım ve Hazer'in olmadığını görerek çamaşırlarımla çıktım.

Önce mavi, gömlek tarzı bluzu giydim, ardından da bacaklarıma kot pantolonumu geçirdim. Aynı anlarda da odanın kapısı açıldı. Pantolonumun belini düzeltip düğmesini kapatıyordum ki serin bir çift kol etrafımdan dolandı ve Hazer göğsünü sırtıma yasladı. Tutsak olmasaydık birbirimize, ellerimiz daha yolun ortasında kavuşur muydu böylesine? Becerikli parmaklarıyla düğmemi kapatıp fermuarımı yavaşça çektiğinde parmaklarını izleyerek, "Gracias," dedim heyecanla.

"Zevkti," dedi, ıslak yüzünü yanağıma sürterek.

Ona dönerek havluyu saçlarımdan çekerken onu süzdüm. Bir kot pantolonla gri sade bir tişört giymişti. Saçları, yüzü ıslaktı. "Çok yakışıklı olmuşsun," dedim içimden geldiği için.

"Bence de," diyerek bana takıldı ve elimdeki havluyu alarak kendi saçlarını kurulamaya başladı. Makyaj masasının karşısına yürüyüp fırçayı aldım ve saçlarımı taramaya başladım. İşim bittiğinde Hazer elinde, komodinden aldığı bir beyaz kurdeleyle bana yürüdü. Saçlarını bağlaması için ona müsaade ettim.

Nemli saçlarımı, tıpkı benim yaptığım gibi ayırdı ve bir kısmını salık bırakarak diğer kısmını kurdelemle bağladı. Hafifçe saçlarımı çekiştirmişti ama sızlanmadım, neşeyle onu izledim. Mükemmel şekilde bağlamasa da gayet düzgünce bağlayıp kalan saçlarımı kibarca düzeltti. İşi bittiğindeyse gözlerini kaldırıp aynadan bana baktı. Ellerini omuzlarımda kaydırarak, "Bilmeni istediğim bir şey var," dedi. "Biz ne yaparsak yapalım aşkla yapıyoruz. Dün gece olduğu ve... belki ilerideki geceler de olacağı gibi. Ben bir kadın neden ne kadar hoşlanır çok anlamam, bu yüzden kendini ifade edersen, nerede duracağımı daha iyi bilirim."

Benim rahatlığımdan emin olmadan kendisi de rahat olmayacaktı. Bu yüzden gözlerine cesaretle bakarak, "Kaygılarını yatıştır," dedim. "Seninle aramda olması gereken şeyler var ve bunlar oluyor. Çünkü birbirimize âşığız ve dudaklarımız ya da ellerimiz bir şekilde birbiriyle buluşuyor."

Derin bir nefes alıp saçlarıma öpücükler dizdi. "Sadece dudaklarımız ve ellerimiz mi?"

Hazer...

Beraber aşağıya indiğimizde Kerem'i, kahvaltıyı hazırlamış çayları doldururken bulduk. Bizi gördüğünde kıs kıs güldü ve Hazer tezgâha yaklaşırken bir an duraksadı, tezgâhın üzerindeki kafese baktı. Ah tabii, Kerem dün Fıstık'la Fındık'ı saklamıştı, Hazer ilk kez Fındık'ı görüyordu. Gözlerini kırpıştırdı. "Orada iki tane mi Fıstık var yoksa ben mi yanlış görüyorum?"

Kerem'e *al işte* bakışlarımı attığımda Hazer de sinirle ona döndü. Kerem tatlı tatlı gülümseyerek elini salladı. "Hepimizin manitası var, Fıstık'ın olmasa mıydı yani?"

Hazer doğru duyduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü buruşturup bir kez daha Fıstık'la Fındık'a baktı. "Kerem, sen beni delirtmekten zevk mi alıyorsun?"

Kerem *hadi be* diyerek bana baktı. "O kadar belli ediyor muydum?"

"La oğlum..."

"Kızma kızma," dedi Kerem, durumu hemen toparlamaya çalışarak. Tatlı tatlı gülümsüyordu.

Kahvaltıyı bitirip evden çıktık ve kısa sürede okula vardık. İkinci oturumda sorular çok daha zordu ama edebi bilgime güvenerek edebiyattan birçok soru çözebilmiştim. Diğer derslerden de biraz yapmıştım ama kesinlikle sözelime güveniyordum.

Stresli geçen sınavdan çıktıktan sonra aşağıya indim ve Hazer'i bahçede, dondurma yerken buldum. Yanlarına vardığımda Kerem'in de dondurma yediğini gördüm. Su şişesini Hazer'in göğsüne bastırıp, "Bana almadınız mı?" diye bozuk attığımdaysa Hazer dondurmasını benimle paylaşarak kalan çilekli dondurmayı elime tutuşturdu.

Arabaya yerleşip yola çıkarken Hazer, Mustafa'yı kreşten alacağını söyleyerek Kerem'e kreşe sürmesini söyledi. Söylediği gibi Kerem arabayı kreşe sürerken dondurmamı yiyerek külahını Hazer'in ağzına soktum. Çocuklaşmama sırıttı ve sadece külahı değil, parmaklarımı da ısırarak *hırladı.*

Mustafa'nın kreşine vardığımızda Hazer'le arabadan indik, Kerem de *bir gidin de kollarım dinlensin* diyerek bizi kovmuştu zaten. Buranın down sendromu gibi özel farklılıkları olan çocuklar için bir kreş olduğunu merdivenleri çıkarken fark etmiştim. Kapıya vardığımızda otuzlu yaşlarında bir hanımefendi kapıyı açıp bizi içeri buyur etti. Neşeli görünen, cıvıl cıvıl bir koridoru yürüyüp soldan döndük ve hanımefendi, çocuk seslerinin inlediği bir kapıyı bizim için açtı. Buranın hem eğitim aldıkları hem de eğlenebildikleri bir ortam olduğunu anlamıştım.

"Çocukları görünce gözlerin parladı ama bazıları maalesef aksi, bu yüzden sakince sev onları."

"Ben çocukların dilinden anlarım," diyerek başımı odaya çevirdiğimde gözüm bir şeye takıldı ve ağzım ayran budalası gibi açık kaldı. Leo'nun burada ne işi vardı ki? Gözlerimi kırpıştırdım ama görüntü aynıydı; Leo, Mustafa'nın karşısında oturuyor, ortalarında duran masanın üzerindeki trenlerle oynuyordu.

"Sabah Kerem'i arayıp Leo'yu almasını, kreşe götürmesini rica ettim. Mustafa'yla oynarlar diye düşündüm ve elbette sana sürpriz yapmak istedi..."

"Sendeki bu elmas kalp neden herkeste yok ki?" diyerek ona döndüm ve boynuna atlayarak sımsıkı sarıldım. Hazer afallayıp bana karşılık veremeden boynuna sımsıcak bir öpücük kondurarak ondan ayrıldım. Hızla arkamı dönüp çocukların yanına ilerlediğimde beni ilk fark eden Mustafa Kemal oldu ve hızla renkli taburesinden kalktı.

"Safir aşkım!"

Mustafa'nın heyecanlı bağırışıyla Leo ve diğer çocuklar da başlarını bu tarafa çevirdi. Leo tıpkı Mustafa gibi yerinden heyecanla kalkarken diğer çocuklar çekingen şekilde bana baktı. Çok minik ve tatlı görünüyorlardı. Mustafa ve Leo dizlerime yapıştığında eğilip onları yanaklarından öptüm.

"Çocuklar, çok özledim sizi."

"Ben de seni aşkım," dedi Mustafa Kemal, sevimli şekilde bana bakarken.

"Ben daha çok," dedi Leo, yanağıma sulu bir öpücük bırakarak.

"Hayır, ben daha çok," dedi Mustafa, kaşlarını çatıp Leo'ya dirsek atarken.

Leo bana yapıştı. "Hayır, ben!"

Hazer'in sesi hemen arkamdan geldi. "Ben hiç özlenmedim galiba?"

Leo ve Mustafa Kemal kafalarını kaldırıp aynı kızgın gözlerle Han'a baktılar ve bir ağızdan konuştular. "Hayır!"

Ben gülerken Hazer, "Uzak durun la manitamdan," diye homurdandı.

Leo ve Kemal onu hiç umursamadan bana dönerek heyecanla bir şeylerden bahsettiler. Onlara içtenlikle karşılık verirken diğer çocuklara baktım. Odanın içinde dört beş tane yuvarlak geniş masa vardı ve yaşları en fazla yedi ya da sekiz olan çocuklar bu masaların etrafını sarmıştı. Hepsine gülümsedim, onların da kalbini kazanabilirdim.

Hazer, Mustafa Kemal'in öğretmeniyle konuşmaya başladığında ben de Leo ve Mustafa'nın arasına geçip masanın kenarına oturdum. Diğer çocuklar da etrafımı sarmış bana bakarken hepsiyle tanışmaya başladım. Leo ve Mustafa kıskanıp onlarla kavga etmeye başladı ama birkaç dakika içinde orta yolu buldum. Kemal nispet yaparcasına sürekli Hazer'e bakarak bana *aşkım* diyor, yanaklarımdan öpüyor, Hazer de, *Seni aldığımız o camiye geri bırakacağım,* diyerek Mustafa'yı kızdırıyordu. Ben gülerken Mustafa kucağımdan kalktı ve kızgın şekilde yanına koşup duvara yaslı duran Hazer'in tişörtünü çekiştirdi.

"Ben camiden alındıysam sen de köpekten korkuyorsun! Ben korkmuyorum, sen korkuyorsun! Korkuyorsun, korkuyor..."

Kaşlarım çatıldığında Hazer'in yüzünün aldığı ifadeyi gördüm. Mustafa Kemal'in ellerini tişörtünden çekmeye çalışırken, "Sus bakayım!" dedi ama Mustafa onu dinlemeden aynı şeyi tekrarladı: "Köpekten korkuyor, köpekten korkuyor, köpekten..."

"Mustafa," diye onu ikaz ettim. Leo ve diğer çocuklar da benim gibi onlara bakarken yerimden doğrulduğum gibi yanlarına gittim ve diz çöküp Mustafa'nın yüzünü kendime çevirdim. "Sakin ol," dedim. "Abin seninle sadece şakalaşıyordu, yanlış anladın."

Mustafa gözlerini çevirdi ve ilk kez bana da sinirli şekilde bakarak yüzünü ellerimin arasından çekti. Tombul bacaklarıyla Leo'nun yanına gidip ona sarıldığında Leo da onu kucaklamıştı. Dizlerimin üzerinden doğrulurken Hazer'e döndüm. Değişmeyen yüz ifadesiyle sertçe Mustafa'ya bakıyordu. Duygularını o kadar dürüst ifade ediyordu ki asla saklayamıyordu. Ellerini ceplerine sokarak başını pencereye çevirdiğinde tişörtünün bozulan uçlarını düzelttim. "Kalbini mi kırdı?"

"Çocuklara ceketlerini giydirir misin?" dedi sorumu yanıtsız bırakarak ve bana pek bir şey deme fırsatı bırakmadan yanımdan yürüyüp geçti. Bir an elinden tutmak, kendime çekmek istedim ama burası konuşmak için uygun bir ortam değildi.

Gözden kaybolduğunda önüme döndüm ve odadaki çocukların hazırlandığını gördüm; sanırım dersleri bitmişti. Askılıktan yazlık ceketlerini aldım ve Leo'yla Mustafa'nın yanına yürüdüm. Gülümsemeye çalışarak her ikisine de ceketlerini giydirdim ve onlarla dışarıya çıktım.

Hazer arabanın önünde sigara içiyordu, Kerem de hava almak için dışarıya çıkmıştı. Leo'yla Mustafa elimi bırakıp Kerem'in yanına koşup ona sarıldılar. Kerem her ikisini de kucaklayarak yanaklarından öptü. "Sizinle de arayı iyi tutuyorum ki ileride zengin olursanız beni de görürsünüz," dedi.

Kerem çocukları arabaya yerleştirip kendisi de şoför koltuğuna geçtiğinde kaputun önünde durup Han'ın sigarasını bitirmesini bekledim. Günde üç dört taneden fazla sigara içmiyordu, genelde hepsini de gerildiği zamanlarda içiyordu. Köpek fobisinin bu kadar baskın olduğunu düşünmemiştim çünkü bana göstermemişti. Bilseydim üzerine varmazdım. Bir dakika içinde sigarasını bitirip izmaritini atmak için ilerideki çöp kutusuna yürüdü ve döndüğünde beni görüp duraksadı.

Kaputun etrafından dolaşıp ona yaklaştığımda arabanın arka kapısını benim için açtı. Önünde durdum ve ona bir şey demek için zaman bırakmadan hafifçe yükselip, "Seni çok seviyorum," diye hatırlattım. Ardından çenesinden tutup dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Bu samimiyetim ve öpücüğüm o kadar ani olmuştu ki Hazer'in boğazından minik bir şaşkınlık mırıltısı çıktı ve dudakları bu şaşkınlıktan kıpırdayamadı. Küçük buseden sonra başımı geriye çevirdim ve çenesini okşayıp kapıdan içeriye geçtim.

"Vay canına..." diye sersemce konuştu.

Koltuğa yerleşirken Leo ve Mustafa'nın gözlerini kocaman açmış, bana baktığını görünce bu ufak öpücüğe şahit olduklarını anladım. Hayrete düşmüş görünüyorlardı. Hazer kapımı yavaşça kapatıp öbür kapıdan

binmek için arabanın etrafını dolanırken, "Dudaktan öptüler gördün mü?" dedi Leo, Mustafa'ya dönerek.

Mustafa Kemal bana döndü. "Ben de seni öpebilir miyim?"

"Allah'ım sabır," dedi Hazer, uzanıp Mustafa'nın kulağını çekerken. Mustafa Kemal bağırıp abisinin elini ısırmak için ağzını kocaman açtı. "La bu kız benim sevgilim, sulanma be artık!"

"Su değilim ben!" diye bağırdı Mustafa Kemal.

Leo kahkaha atmaya başladı. "Öyle değil akıllım. Deyim o, deyim."

Bu, Mustafa'nın ilgisini çekmiş görünüyordu. "Deyim ne?"

Leo, kendisinin de tam olarak anlamını bilmediği kelimeyi Kemal'e anlatmaya başladığında koltuğa iyice yaslandım. Kerem arabayı çalıştırmıştı. Yanağımı koltuğa yaslayarak Hazer'e döndüğümde gözlerimiz çocukların kafalarının üzerinden buluştu. Ay ve yıldızlar geceleri bir araya geleceğinden nasıl eminse ben de hep bu gözlerle buluşacağımdan emindim. *Madem yüzüme bakıyorsun, elini nasıl bana uzatmadan durabiliyorsun?*

"Elini ver."

Gülümseyip elimi çocukların arkasından ona uzattım ve parmaklarımız yolun ortasında buluştuğunda Hazer ellerimizi birbirine geçirerek beni parmak güreşi oynamaya davet etti. Alçak sesle kıkırdayıp hevesle parmağımı harekete geçirdim ve onunla parmak güreşi yaptım. Yendim de tabii.

Önce Leo'yu yetimhaneye bıraktık ve bu sayede ayaküstü müdireyle konuştuk. Bana, pazartesi günü Sosyal Hizmetlerden geleceklerini, yaşadığım yeri, hayat şartlarımı göreceklerini söylemişti. Yarının pazartesi olduğunu fark ettiğimde heyecana kapıldım. Ondan sonraki birkaç gün içinde de Leo'yu alıp almayacağım kesinleşecekti.

Leo'yla son kez vedalaşıp arabaya döndüğümde bu kez Mustafa'yı bırakmak için Hazer'in aile evine yol aldık. Cüneyt Bey'in evde olmamasını diledim, bir tatsızlık çıkmasını istemiyordum. Araba başka bir semte doğru ilerlerken gerginice kıpırdanıp durmuştum, ta ki Hazer yaklaşıp kulağımın altından bir düzine öpücük alana kadar.

Yarım saat kadar sonra araba villaların olduğu semtteki bir sokağa girip saniyeler sonra durdu. Mustafa Kemal evine geldiğini anlayıp arabadan atladı ve Hazer yol boyunca oluşan stresimin farkında olup arabadan inmeden önce yüzümü tutup kendisine çevirdi. "Annemle aranızda bilmediğim bir şey mi oldu? Buraya gelmekten memnun değil gibisin."

Al işte, nasıl denirdi ki bu? *Baban bana fahişe dedi, hayatından çıkmamı istedi ama sakin ol hayatım,* mı diyecektim? Dudaklarımı yaladım. "Sadece... ailenin evine ilk kez geliyorum, gerildim haliyle."

Gülümsedi ve bu gülümseme kayıtlara, genç bir kadının kalbini çalma suçuyla girdi. "Doğru, seni hep kendi evime atıyorum."

"Kes sapıklığı," diyerek yüzünü ittim ve açık kapıdan çıktım. Hazer de arabadan indiğinde el ele tutuşarak bahçe kapısından geçtik. Burası bir sitenin içinde, birkaç katlı, bakımlı, beyaz badanalı villaydı ve bahçe kapısından girdiğimizde geniş, düz bir yol bizi karşılıyordu. Kerem kaputa yaslanıp sigara tüttürürken Hazer'le evin açık kapısına ilerledik.

Bizi geniş bir hol karşıladı ve Hazer incelik edip sol taraftan içeriye buyur etti. Geniş, aydınlık bir salon bizi karşıladı. Mustafa, televizyon karşısındaki koltuğa tırmanmış, kumandayla uğraşıyordu. İlgiyle etrafıma baktım. Krem renklerinin hâkim olduğu sade bir eve benziyordu. Etrafta birkaç heykel görmüştüm, acaba Hazer mi yapmıştı?

"Anneme selam verelim, çıkarız."

Adım sesi duyarak Hazer'le omzumuzun üzerinden arkaya döndük. Bahar Teyze merdivenlerden iniyordu ve bizi görmüş kollarını çoktan açmıştı. Gülümsüyordu ama teninde bir solgunluk vardı. "Hoş geldiniz," diyerek son basamağı da indi ve yanımıza kadar gelerek bizi öptü. "Sınava girdiğini duydum, çok takdir ettim seni. Nasıl geçti anneciğim?"

Benden hemen sonra Hazer'e sarıldığında, "İlk oturum daha kolaydı," diye itiraf ettim ilgisiyle mutlu olarak. "Biraz stresliydi ama genel olarak iyi geçti, teşekkür ederim anne..."

Bahar Teyze bana gülümserken Hazer annesinin yüzünü tutarak inceledi. "Rahatsız mısın sen?"

"Yok evladım, iyiyim," dedi Bahar Teyze, Hazer'in elini tutup sıkarken. Gerçekten gülümsüyordu ama yüzünde her zamanki neşesi yoktu. "Biraz başım ağrıdı, hava değişimlerinden midir nedir..."

"Yalan söylüyor." Mustafa Kemal'in sesini duyduğumuzda başlarımız ona döndü. Kumandanın düğmesine sertçe basıyor, bize bakmadan konuşuyordu. "Babayla dövüştüler."

Elimi ürpertiyle ağzıma kapatırken Hazer'in başı hızla annesine döndü. Kalbimin buz kestiğini hissettim. Bahar Teyze, Mustafa'ya azarlayıcı bir bakış atarken Hazer annesinin yüzünü tuttu ve başparmağıyla yanağını silmeye çalıştı. Afalladım ve ne yaptığını anlamaya çalışırken Hazer'in dişlerini sıktığını gördüm. Bahar Teyze, Hazer'in elini itmeye çalışsa da o inatçı bir şekilde annesinin yanağını, bir kızarıklık görünene kadar ovdu ve elmacıkkemiğinin altında o kızarıklık göründüğünde eli durdu.

Tokat izini kapatmıştı... Hazer annesinin tokat izini sakladığına emin bir şekilde yüzündeki kapatıcıyı sildiğine göre bu birçok kez yaşanmış demekti.

Bahar Teyze, Hazer'in elini itip *bir şey yok* gibisinden şeyler dedi ama asıl gördüğümüz şeylerin bahaneye ihtiyacı yoktu. Hazer elini ateşe değmiş gibi annesinin yüzünden çekti ve kaşı gözü seğirerek başını üst kata çevirdi. Yüzüne basan ateşi, yutkunurken oynayan âdemelmasını gördüğümde sakin kalması için elimi ona uzatmaya yeltendim ama, "Odada mı?" diye kükredi ve bir hışımla koşarak merdivenlerin yolunu tuttu.

"Yok," dedi Bahar Teyze, başını Hazer'in çıktığı merdivenlere çevirerek. Ben de Hazer'e yetişmek için adım atmıştım ki duraksadım. Hazer basamağın ortasında durup elinin içini sertçe tırabzana vurdu ve kükreyerek buraya döndü. "Neden hâlâ onun sana vurduğu evdesin? Niye çıkıp bana gelmiyorsun anne? Neden, neden? Kaç kez daha olması gerekiyor bunun anne? Bıçak sırtında yaşamak hoşuna mı gidiyor?"

Derin bir nefes alarak ellerimi Bahar Teyze'nin omuzlarına koydum. "Oturmaz mısın anneciğim?" dedim yumuşak bir ses tonuyla. "Bir bardak su getirelim sana."

Bahar Anne'nin kızardığını gördüm ama bu onun utanacağı bir durum değildi ki... Başını çevirip Hazer'e baktığında ben de aynı şekilde ona dönerek, "Annen için bir bardak su getirsene," dedim, kaş göz yaparak. Han ağzına gelen her şeyi susarak dudaklarını sıktı ve basamakları aynı asabiyetle inip mutfak olduğunu tahmin ettiğim yere ilerledi. "Kıpkırmızı olmuş," diyerek sertçe söyleniyordu yürürken. "Kıpkırmızı..."

O mutfak kapısını gürültüyle açıp gözden kaybolduğunda Mustafa'nın bu gürültülü sesle yerinden sıçradığını gördüm. Bahar Teyze'yi salona yürümesi için belinden hafifçe ittiğimde gözpınarları dolmuş şekilde, "Gözü dönüyor işte, nasıl söylenir ki bu çocuğa baban bana vurdu diye?" diye konuştu üzüntüsünü saklamadan.

Gözü döner, ben de çok iyi bilirim.

"Gel anneciğim..." Onu koltuğa oturtarak ben de hemen yanına geçtim ve orta sehpada olduğunu gördüğüm peçetelikten bir peçete alarak yüzündeki yaşları yavaşça kuruladım. Gözlerinin dolu dolu bakması içime oturmuştu. "Birkaç dakika sürer onun siniri, sen de biliyorsundur zaten anne. Seni öyle görünce canı yandı. Şimdi gelir, sakince konuşursunuz."

"Keşke demeseydim Mustafa'yı al diye..." dedi, krem renkli koltukta oturan Mustafa'ya bakarak parmağını salladı. "Ben sana demedim mi abine söz etme, bahsetme diye?"

"Hepiniz bana bağırıyorsunuz, ben artık Leo'nun yanında yaşayacağım," dedi Mustafa Kemal ve gözleri dolu dolu koltuktan inerek üst katın

yolunu tuttu. Arkasından üzüntü dolu bir iç çekerken beklemediğim bir gürültü cereyan etti ve Bahar Teyze'yle yerimizden sıçradık.

Bardak kırılma sesiydi. Yerimden fırlamamak, gidip Hazer'e bakmamak için beni tutan tek şey Bahar Teyze'nin hıçkırığı oldu. Sinirden bardak mı kırmıştı? "Anne, lütfen ağlama," dedim, dinlendirici bir sesle. "Sen çaresiz değilsin, bizler varız. Hazer senin buna razı gelmene kızıyor yoksa sesini yükseltmezdi, eminim."

"Biliyorum," dedi peçeteyle burnunu silerken. Saçlarını kulağının arkasına koyarken parlak gözleriyle, üzüntü ve minnet dolu bir duygu karışımıyla bana baktı. "Bilmez miyim oğlumu hiç? Ben de razı geliyor değilim ki kızım. İlişkiler, evlilikler ha deyince bitmiyor ki"..."

Mutfak kapısı açıldığında Bahar Teyze susarak kendisine bir başka peçete almak için sehpaya uzandı. Korkuyla Hazer'e döndüm ve onun elinde bir bardakla yanımıza yürüdüğünü gördüm. Vücudunda ve diğer elinde hasar aradım, şükürler olsun ki herhangi bir şey yoktu. Koltuğa yaklaşıp dizini kırdı ve annesinin önünde eğilip su bardağını ona uzattı.

Sesinin tonu da yüzünün ifadesi de daha yumuşaktı. Bahar Teyze su bardağını alıp birkaç yudum içti. Hazer'le bir an için göz göze geldiğimizde usulca yutkundu ama bir şey demedi. Annesinin elindeki bardağı alıp sehpaya koyduktan sonra uzanıp parmağının ucuyla yanağına dokundu. "Acıyor mu?"

"Yok evladım," dedi Bahar Teyze, zorlama bir gülümseme takındı. "Endişe ediyorsun, ben iyiyim."

"Anne, daha iki gün önce Mila'nın yüzüne merhem sürdüm, yara var diye," dedi bakışlarını dudağıma, sonra da annesinin yanağına dokundurarak. "Bugün sen... Benim de bir kalbim var, tamam mı? Sizi böyle görmeye dayanamıyorum."

Elmastan kalbi.

"Sana ne oldu?" dedi Bahar Teyze, endişeyle bana dönerek. "Yoksa..." Sustu, az kalsın Cüneyt'in yanıma geldiğinden bahsedecekti ama son anda kendini frenleyip konuyu hızlıca değiştirdi. "Aslında... babanla boşanma meselesi yüzünden tartıştık."

Hazer bir an aklı karışmış göründü ve ardından gözleri âdeta parladı. "Boşanmaya mı karar verdin?" Buna sevinmiş görünüyordu.

Bahar Teyze başını salladığında Hazer'in yüzüne yerleşen şaşkınlık dolu gülümsemeyi gördüm. Boşanmaları Bahar Teyze'yi daha mutlu edecekse buna ben de sevinirdim. Fakat neden yıllar önce değil de şimdi almıştı

ki bu kararı? Çok üzgündüm ama Cüneyt Bey, Bahar Teyze'yi aldatmış, Hazer'in anlattığı üzere ona çok kırıcı davranmıştı... Neden bu kadar geç almıştı bu kararı?

"Ben hemen şirket avukatını ararım, bize bir boşanma avukatı önerir," dedi Hazer, hızlı hızlı başını sallayarak. "Zaten bildiğim kadarıyla anlaşarak boşanmada tek celsede bitiyor davalar, birer imzaya bakar anne."

"Sen nereden biliyorsun?" dedim onun aniden mutlu olması karşısında ben de mutlu olup.

"Seninle evlenirsek ve sen ileride Allah korusun boşanmak istersen falan nasıl asla boşanmayız diye araştırırken görmüştüm," dedi ve aynı heyecanla, annesine dönerek gülümsedi.

Ne? Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. Neler düşünmüş, araştırmıştı böyle. Evlilik sözünü de bu aralar çok açar olmuştu. Altdudağımı dişleyip kızaran yanağımı saçlarımla gizlerken Bahar Teyze'nin gülümsediğini gördüm. Sonra iç çekti. "Sorun da o ya Hazer," dedi kahırla. "Baban anlaşmalı boşanmaya hiç yanaşmıyor, kavgayı da o sebepten ettik."

"Gerekirse zorla imzalatırım o evrakları anne," dedi Hazer sert bir sesle. "Sen kararının arkasında dur, ben gereken her şeyi yaparım."

Bahar Teyze uzanıp Hazer'e sarıldığında sırtını sıvazladım. Ben de hayatını dilediği gibi yaşamasını, tutsak kalmamasını çok isterdim. Hazer annesini derin bir sevgiyle kucaklayarak gözlerini yumduğunda onun kalbinin temizliği ve büyüklüğü beni duygulandırdı.

Biraz sonra Hazer, Mustafa'nın gönlünü almak için yukarıya çıktığında ben de Bahar Teyze'ye geçen gün neden yüzümde iz oluştuğunu anlattım. Onu üzmek istemezdim ama ısrar etmişti. Hazer aşağıya indiğindeyse Bahar Teyze'yle vedalaşıp evden ayrıldık.

Evden çıktığımızda Hazer arabaya binmeden önce telefonunu çıkardı ve bağırdığını duyana kadar kimi aradığını anlamadım. Sonra hesap sorduğunda babasını aradığını anladım. Bağırarak annesine vurduğu için ona bir dünya şey söyledi, hiç susmadan konuştu. Ses etmedim, hemen ardında durup onu bekledim. Artık babası da Hazer'e aynı şekilde bağırarak karşılık verdiğinde onun da ne dediğini duydum. *Havlama*, demişti Hazer'e. *Bir köpek gibi havlıyorsun, havlama.*

Şerefsiz.

Hazer bundan sonra hiçbir şey demedi, telefonu kapatıp cebine koydu ve bir süre yeri izleyip sakinleşmek adına bekledi. Arabaya yerleştiğimizde bu kez eve gideceğimizi sanarak kendi evime gitme fikrini açmak için

Hazer'e döndüm. Kapıyı kapatarak tişörtünün ön cebine astığı güneş gözlüğünü çıkarıp kenara bıraktı ve sıcakta terleyen alnını sildi. Bakışlarımın farkındalığıyla bana döndü. "Niye öyle dikkatli bakıyorsun yavrum?"

Elini uzatıp bluzumun açıkta bıraktığı göbeğime dokunurken gülümseyip söyleyeceklerimi hafifletmeye çalıştım. "Müdire Hanım, yarın Sosyal Hizmetlerden geleceklerini söyledi, ben bugün oraya gitmesem zaten kendisi de beni arayıp bunu söyleyecekmiş." Kuruyan dilimi yaladım. "Evime gitmem, çekidüzen vermem gerekiyor. Geçen hafta Leo için aldığımız mobilyalar geldi biliyorsun, Kerem sağ olsun onları yerleştirmiş ama evin hazır olduğundan emin olmam gerekiyor. Ve tabii... artık orada yaşamam."

Her ev konusu açıldığında olduğu gibi Hazer'in gözleri yine buz kesti ve başını önüne eğerek ellerini dizlerinin arasına koydu. Onu üzmeyi hiç istemezdim ama Leo için bazı fedakârlıklar yapmam gerekiyorsa yapardım. Zaten yine gündüzleri hep onunla olurdum, birbirimizi görmeden duramazdık.

"Peki desem... gidişini bir kelimeye mi sığdıracağım şimdi?" dedi, başını kaldırıp gözünün ucuyla bile bana bakmadan.

"Aşkım böyle yapma," diyerek büyük ellerine uzandım. Ellerini ilk tuttuğum zamanlar, *Ne büyük, acaba acılarım sığar mı?* diye düşünmüştüm. Sığmıştı. "Ayrılıyor değiliz ya."

"Ayrılmak yok, unut şu kelimeyi," diye homurdandı, sakallarını tenime sürterek. "Dudağını ısırırım."

"Hırlasana bir," diye kıkırdadım.

"Hırr," diyerek dişlerini yanağıma sürttüğünde yakınlığımızla heyecanlanıp yüzümü boynuna sakladım.

"Yok miyav," dedi o sırada Kerem, Hazer'in hırlamasına atıfta bulunarak.

Hazer ona azar çekerken kollarımı boynuna dolayarak kokusunu doyumsuz şekilde içime çektim. Tanrım, işte burayı çok seviyordum. Ah, o kadar güzel kokuyordu ki ayrılamıyordum. Burnumu boynuna sürterek inlerken Hazer de kendini merhametime bırakarak tamamen arkaya yaslandı.

Eve girdiğimizde Hazer hiçbir şey demedi, çıt çıkarmadan evin içinde beni takip etti. Mutsuz hissediyordum, bu yüzden mutlu görünmek için bir şey yapmadan üst kata çıktım. Doğrudan misafir odasına geçtim, Han bir adım arkamdan geliyordu. Kıyafetlerimi buraya getirmek için kullandığım o meşhur çantamı dolaptan çıkarıp içine birkaç kıyafet koydum ve sonra yatak odamıza geçtim.

Banyodan kişisel eşyalarımı, dolaptan da birkaç çamaşırımı, kıyafetimi alıp çantanın içine attım. Hazer hepsini almamamı istedi, zaten ben de hepsini almayacaktım. Sonuçta burası hâlâ ikimizin eviydi. Makyaj masasının üzerinde duran makyaj malzemelerimi çantanın ön gözüne koyup son bir kontrolden sonra fermuarını kapattım. O sırada gözüm sabah Hazer'in çıkarıp yatağın kenarına bıraktığı tişörtü seçti, yürüdüm ve tişörtü alıp katladıktan sonra özenle çantama koydum.

"Benim yerimi tutmaz," diye homurdandı, bir çocuk agresifliğinde. Kapının orada durmayı bırakıp yatağa yürüdü ve yatağın ucuna oturarak ellerini önünde kavuşturdu. Acımasız şekilde ovuşturduğu parmaklarını tutup şefkatle okşadım. "Normal insanlar da ilişkilerini ayrı evlerde yaşıyor hayatım, neden bu kadar üzülüyorsun?"

"Ben sana normal hisler beslemiyorum," dedi, kafasını hışımla kaldırıp kırgınca bana baktı. Onun kırgın gözlerini hemen tanırdım ben; ağlamaya birkaç dakikası kalmış gibi bakan gözlerini de... "Sen niye hiç üzülmüyorsun ya? Hemen üzül, hadi!"

Üzülmez olur muydum, tabii üzülüyordum ama bunu yansıtıp da onun beni kalmaya ikna etmesini istemiyordum. "Üzemezler ya bebeğini," dedim yaklaşıp alnımı alnına yaslarken. Hazer'in anlık siniri uçup gitti ve dudakları arayışla aralandı. "Sana olan duygularımın kuvvetli olduğuna inanmayışın kalbimi kırıyor, böyle yapma. Seni çok seviyorum... Danstan ve diğer her şeyden daha fazla."

Elini yanağıma yerleştirerek üzerime yüklendiğinde vücudumu serbest bıraktım ve sırtım yatakla buluşana kadar alçaldım. Yüzüme doğru eğildi ve siyah çarşafa dağılan kahve renkli saçlarıma hayranlıkla baktı. "Sen, gözlerine bakıp da hıçkırarak ağlamak istediğim tek kadınsın Mila."

"Neden ağlamak istiyorsun ki?" dedim, boğazıma iki parmak kalınlığında bir kesik atmış gibi hissederek.

"Dokunamadığın tek şey gözyaşlarım, onlara da dokun diye."

Parmaklarımı uzatıp gözkapaklarına, gözyaşları aksa muhtemelen ıslanacak gözpınarlarına dokunarak dudaklarımı onun için açtım. Hazer'in nefesleri sıklaştı ve heyecanla dudaklarıma sokuldu. Öpüşürken ve elleri bana dokunurken vücudumun hafifleyip boşlukta, bulutlarda süzüldüğünü hissediyordum. O kadar hafiftim ki kalbimin atışları bile ağır geliyordu.

Elinin bir diğerini sırtımda gezdirerek okşarken, "Kanatlarım yok diyorsun, bu elime gelenler ne?" diye fısıldadı, dudaklarımın üstünde. "Hafif ama değil mi kanatların, sırtında taşırken acıtmıyor canını?" Ve sonra

kaldığı yerden ya da hiç bırakamadığı yerden, susuz kalmışçasına öpmeye devam etti. Elini sırtımda, *kanatlarımda* dolaştırarak, saçlarımı okşayarak, kendini bana bastırmamak için eliyle çarşafı sıkarak saniyeler boyunca beni öptü.

O kadar hafif ki kanatlarım Hazer, aslında yoklar.

Yakınlığımıza son verdikten sonra önce odadan, sonra evden ayrıldık ve artık kalmaya devam edeceğim evin yolunu tuttuk. Bu sefer arabayı kullanan Hazer'di, akşam olduğu için Kerem'i evine yolcu etmişti. Birkaç güne düğünleri vardı ve bu düğünün hızı yüzünden hâlâ kafam soru işaretleriyle doluydu ama Kerem mutlu görünüyorsa benim için sorun yoktu.

Hazer arabayı evimin önüne çektiğinde beraber indik ve bahçe kapısına yürüdük. Hazer kapıdan geçerken durup bir an bahçeye baktı. "Kulübe sığar mı?" diye mırıldandığını duyduğumda gözlerimi devirerek kapıya yürüdüm.

Sokak kapısını açtığımda onu buyur ettim ve ardından ben de içeriye geçerek ellerimi yıkamak için banyonun yolunu tuttum. Hazer de peşimden geldi ve aynı anda benimle ellerini yıkadı. Köpükleri suratıma sıçratmasına gülümseyerek ellerimi duruladım ve kurulayıp onunla dışarıya çıktım. Çantamı bırakmak içim yatak odasına ilerledim ve sonra salona geçtim. "Sana içecek bir şeyler ikram etmemi ister misin?"

Salondaki koltuk takımına yerleşirken dudaklarını yalayarak beni süzdü. "Menüde sen var mısın?"

Tatlı tatlı güldüm. "Yeni bitti."

Gülerek koltuğun gri minderini yüzüne kapattığında tatlılığına iç geçirerek eve döndüm. Geçtiğimiz hafta aldığımız mobilyaları Kerem sağ olsun yerleştirmiş, bunun için Hazer'den ek bir ücret bile almıştı ama son kez evi toparlamam gerekiyordu. Aylar önce Hazer'in bana aldığı gri koltuğa uyumlu olması için beyaz kanepeler ve beyaz bir orta sehpa almıştık. Perdeler gri ve beyazdı, yerdeki halıysa yünlü siyah bir halıydı. Kutu kadar bir odaydı ama sade, temiz görünüyordu. Hazer koltuk minderini başının altına alarak gri koltuğa uzandığında ona göz kırpıp yanından ayrıldım ve Leo'nun kalacağı odaya geçtim.

Burası da küçük, gerçek bir çocuk odasıydı. Onun için bir baza, bir küçük kıyafet dolabıyla çalışma masası almıştık. Gri ve mavi renklerdeki oda uyum içinde görünüyordu. Bu ev ilk kez bu kadar dolu, gerçek bir ev gibi hissettiriyordu. Odadan memnun şekilde ayrılarak kendi odama geçtim ve yanımda getirdiğim kıyafetleri dolaba yerleştirdim. Odam temiz,

düzenliydi, bu yüzden işim kısa sürede bitmişti. Odamdan çıkarken sabahtan beri bacaklarımda olan pantolonu çıkarıp yerine bir şort geçirdim ve öyle mutfağa geçtim.

Mutfak biraz karışıktı, gelen eşyaları yerleştirmem gerekiyordu. Kendime Hazer'in bana sık sık söylediği o şarkıyı açarak mutfaktaki işleri hallettim ve ardından gelirken marketten aldığımız yiyecekleri dolaba yerleştirdim. Eve aldığımız bu beyaz eşyalar ve mobilyalar yüzünden bankadaki param suyunu epey çekmişti. Şükürler olsun, artık sıcak bir evim vardı ve çektiğim her zorluk buna değmişti.

Mutfaktaki işim bittiğinde son kez tezgâhı tertemiz sildim ve Hazer'in hiç sesinin çıkmamasına şaşırarak salona yürüdüm. Kapıyı açıp içeriye girdiğimde uyuduğunu gördüm. Canım benim, gün boyu koşuşturmacadan sonra düştüğü yerde uyumuştu. Onu rahatsız etmemesi için ışığı kapatıp kapıyı örttüm ve yavaşça olduğu koltuğa yürüdüm. Koltuğun kenarında, onun başının hizasında durarak güzel kirpiklerine baktım. "Hazer... İyi ki bana âşık oldun. Sen beni sevmeseydin... ben kahrımdan ölürdüm kesin."

Hazer'i sevmek ama onun tarafından sevilmemek... ölüm gibi bir şey olsa gerekti. Ürperip ellerimi göğsüne koydum ve sakince atan kalp atışlarına gülümseyip gözlerimi *alınmış* kaşlarında gezdirdim. "Bence kaşlarının ortasını alıyorsun," diyerek kıkırdadım ve yanağımı göğsüne dayayıp çenesinden yukarıya baktım. Tanrım burası, tam burası ne güzel bir yerdi, sanki cennetti. Ona çok âşıktım, çok. Huzurla gülümsedim. "Olsun, ben de alıyorum sonuçta."

Ne de romantiktim...

Görünen o ki Hazer bu geceyi burada geçirecekti, ben de o varken gidip yalnız başıma yatağımda yatmazdım. Yanağımı tekrar göğsüne yaslayarak halının üzerinde oturmaya devam ettim. Başım yan olduğu için onu da yan görüyordum. Tıraş olmamıştı, kirli sakallıydı. Parmak uçlarımı kirli sakallarında usulca gezdirerek, "Hazer ne desem de sana olan sevgimi yeterince açıklayamam gibi hissediyorum," dedim içim içime sığmazken. "Ben var ya seni sevmekten hiç hem de hiç vazgeçmem, sen de vazgeçme tamam mı aşkım? Şey... acaba beni çok romantik mi buluyorsun? Sana sürekli böyle kelimeler diyorum ama ne yapayım, sana güzel şeyler söylemek içimden geliyor."

Hazer, Hazer, Hazer'im.

Uyanmasından endişe ederek sesimi alçalttım ve fısıldayarak ona olan aşkımı anlatmaya devam ettim. Göğsü geniş, kalp atışları huzurluydu.

Canım benim, güzel bir uyku çekiyor olmalıydı. Hazer'e böyle en savunmasız haliyle bakınca onun neden bana, *Gözlerine bakınca hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyorum,* dediğini daha iyi anlıyordum. Parmağımın çenesindeki hareketini durdurdum ve yavaşça kaydırıp âdemelmasına yasladığımda yutkunuşunu parmak uçlarımda hissettim. Onu gerçekten çok seviyordum.

☽

Sonraki gün Gazel'le gri koltuğumda otururken heyecanlı ve gergindim. Sosyal Hizmetlerden gelen görevlilerin gözünde iyi bir izlenim bırakmak için özenle giyinmiştim. Derli toplu görünmek için beyaz işlemeli bir bluzla siyah dizlerime kadar gelen eteğimi seçmiştim. Aynada kendimi beğenmiştim, uygun göründüğümü umuyordum.

Gazel yanımda konuşuyor, yaptığım kekin çok lezzetli olduğundan bahsediyordu ama kendimi ona veremiyordum. Sosyal Hizmetlerden gelecek olan sorumlu birazdan burada olurdu. Derin bir nefes verip parmaklarımı saçlarımdan çekerken, "Affedersin..." diyerek yanımda oturan Gazel'e döndüm. "Ne dedin?"

Kek dilimini iştahla yerken, "Muazzez," diye tekrar etti az önce söylediklerini. "Birisiyle görüşüyor galiba."

Bu ne ara olmuştu? Daha geçen gün onun Hazer'e olan duygularını itiraf edeceğini sanmıştım. "Bunu nereden çıkardın?" diye sordum.

"Dün akşam bize geldi," dedi, sonra yüzünü astı. "Yeni evli çiftin evine akşamları ziyaret olmayacağını biri şu kıza söylemeli, resmen görümcelik ediyor bana..." Kalan keki ağzına tıkıştırdı. "Neyse... Dün bizdeyken onu mutfakta, telefonuna gülümserken gördüm. Ağzını yokladım ama yanlış anlama, Muazzez'i seviyorum. Kendisi dedi işte, bir arkadaşıyla konuşuyormuş."

Muazzez'in duygularının başka birinde karşılık bulmasını çok isterdim, tabii Muazzez'in de o kişiyi sevmesini. "Belki sıradan bir arkadaştır," dedim.

"Kızarıyordu," dedi kıkırdayarak.

"Umarım mutlu olur," dedim koltuktan kalkarak. "Muazzez'e sempati besliyorum, karşılıklı bir aşk onun da hakkı."

"Haklısın," dedi benim gibi pencereye bakarak. "Ama akşamları bize gelmese onu daha çok severim."

Kollarımı göğsümde bağlayıp yolu gözetledim. "Böyle dediğine göre akşamları Behram'la romantik bir şeyler yaşıyor olmalısınız."

"Evet, sana yeni geceliklerimin fotoğraflarını attım ya."

Gülerek gözlerimi devirdim. "Leoparlıydı biri, o adam imam Gazel..."

"Yok be, onu yanlışlıkla paketlemişler, iğrençti," dedi yüzünü buruşturarak.

Beraber gülüşürken buraya yaklaşan bir araba olduğunu görerek tülü kenara çektim. Tanrım, galiba gelmişlerdi. Orta sehpaya hazırladığım atıştırmalıklara baktım; kek ve kurabiye koymuştum. Onlar daha kapıyı çalmadan arabadan indiklerini görerek salondan çıktım ve sokak kapısına yürüdüm. Kapıyı açmadan önce Tanrı'dan her şeyin yolunda gitmesini diledim. Adım seslerini duydum ve kapıyı açarak yapabildiğim kadarıyla gülümsedim.

"Hoş geldiniz, ben de sizleri bekliyordum."

Bir hanımefendi ve beyefendi karşımda, nazik gülümsemeleriyle bana bakıyorlardı. İkisinin de üzerinde ciddi kıyafetleri, ellerinde evrak çantaları vardı. "Merhaba. Safir Hanım, değil mi?"

"Evet," dedim ve gerileyip onları içeriye buyur ettim.

Önce hanımefendi, ardından da beyefendi ayakkabılarını çıkararak içeriye girdi ve onlara gösterdiğim yolu yürürken etraflarına dikkatle baktılar. Her iki görevli de Gazel'i görüp onunla da tanışırken, "Arkadaşınız mı?" diye sormayı ihmal etmediler.

"Çok uzun yıllardır," diyerek Gazel'e sevgi dolu gözlerle baktım.

Onları kibarlıkla buyur ettiğim koltuğa otururlarken salonu titizlikle incelediler. Koltuğa, Gazel'in yanına otururken, "Ellerinizi yıkamak isterseniz banyoyu tarif edeyim," dedim heyecanla.

Her ikisi de gülümsedi ama doğrulmak için girişimde bulunmadılar. O yüzden ısrarcı olmadan eteğimi düzeltip orta sehpadaki, üzerini örttüğüm yiyecekleri gösterdim. "İkram etmemi ister misiniz?"

Nazikçe geri çevirdiler ve benimle konuşmaya başladılar. Tam adımdan, evimden, eğitiminden başlayarak beni soru yağmuruna tuttular. İlk dakikalar heyecandan tutuk cevaplar verdim ama daha sonrasında tüm içtenliğimle her şeyi olduğu gibi anlattım. Aldığım eğitimi, iş deneyimlerimi, hobilerimi, hayatımın rutinini, Leo'yu ne kadar çok almayı istediğimi... Bir süre sonra evin diğer odalarını da görmek istediklerinde tüm nezaketim ve güler yüzlülüğümle onlara evi gezdirdim. Leo'nun odasına girdiğimizde beyefendi çok nazik olduğumdan bahsederek bana gülümsedi.

Gazel hemen atlayıp Leo'nun bir de eniştesi olduğundan bahsedip adama imalı imalı gülümsedi. Hayatımda onun kadar sahiplenici bir arkadaşım olmamıştı. Hazer'le ilişkimizi bile sahiplenip bir anne gibi koruyordu.

Görevlilerle beraber tekrar içeriye geçtiğimizde bu sefer çantalarından çıkardığı kâğıtlara bir şeyler karalayıp bana son birkaç soru daha sordular. Uzun dakikalar sonrasında kalkmak için müsaade istediklerinde ikisi de hallinden memnun görünüyordu. Onları kapıdan geçirip defalarca kez teşekkür edip uğurladım.

Gazel'le baş başa kaldığımızda salona geçip kısa bir durum değerlendirmesi yaptık. Gazel, onların nezaketimden ve iyi kalbimden etkilendiğini söylemişti ama karar verilene kadar bundan emin olamazdık. Beraber ortalığı topladık ve o Behram'ın yanına, ben de sahafa gitmek üzere evden ayrıldık.

Sahafa vardığımda aklım hâlâ Hazer'de olduğu için kendimi işe tam veremedim. Rafları düzeltirken, kitapların tozunu alırken, hatta yemek yerken bile aklımdan çıkmadı. Şirkete gitmeyi, sürpriz yapmayı düşündüm ama sık gidip onu da rahatsız etmek istemiyordum. Bu yüzden rafın önüne geçip kendi fotoğrafımı çektim ve ona gönderdim. O da bana lolipop emojisi gönderdi.

Bir süre mesaja utanç dolu bakışlar atarak o güzel geceyi anımsadım. Fazla bir şey yapmadım, muzipliği üzerinde olduğuna göre keyifli de olmalıydı. Böyle olmasını diledim ve mesai saatim bittiğinde bu ayki maaşımı alarak sahaftan ayrıldım.

Ilık yaz akşamında eve doğru yürürken Kerem'le görüntülü konuştum. Daha doğrusu Kerem ve Leyla ile. Kerem kendi evindeydi, merak ettiği için görüntülü aramıştı ve üçümüz beraber konuşmuştuk. Mutlu görünüyorlardı, ekranın diğer tarafında olup onlara sarılmak istemiştim.

Eve geldiğimde derhal elimi yüzümü yıkayıp mutfağın yolunu tuttum ve sabah yaptığım kurabiyelerden bir-iki tane ağzıma attım. Sonra da salona geçtim ve koltuğa oturup bacaklarımı ileriye uzattım. Ne yapacaktım? Bu ev çok sessizdi, ister istemez Hazer'i, sesini arıyordum ama kendi evimde yaşamak konusunda ısrarcı davranıp ertesi gün yanıma gelmesini isteyerek dengesiz görünmek istemiyordum.

Yanağımı koltuğun minderine koyup saçımdaki kurdeleyle oynamaya başlarken aklıma iki gün önce olanlar geldi. Hay aksi, bir de o vardı. Doğrulup sehpaya bıraktığım telefonu aldım ve geçen gün beni arayan yabancı numarayı aradım. Annem beni bu numaradan aramıştı, belki yine çıkardı. Onu öylece bırakamazdım, o beni ölüme bırakmış olsa da.

Telefon bir süre çaldı, bu esnada gerginlikten tırnağımı yiyordum. Birkaç saniyenin ardından yanıt geldi ve bir erkek sesi, "Alo?" dedi.

Annem değildi, öyleyse telefona çıkan kimdi? "Merhaba," dedim mesafeli şekilde. "Ben... aslında annemi aramak istemiştim."

"Annen?" diye tekrarladı aynı ses, düşünceli şekilde. "Maria'nın kızı mısın sen?"

"Evet," dedim kuşkuyla. "Adını bildiğinize göre annem sizinle olmalı. Rica ederim bana adres verir misiniz? Nasıl tanıştınız, size kendisinden nasıl bahsetti bilmiyorum ama annemin psikolojisi bozuk, topluma karışamaz, hastaneye dönmesi..."

"Annen artık benimle, şu anda da sahneye çıkmak için hazırlanıyor," diye sözümü kesti adam. "Halinden oldukça memnun, endişe etmeyin küçük hanım."

Bana herhangi bir şey deme fırsatı vermeden telefonu suratıma kapattığında omuzlarımı düşürüp çaresizce soluklandım. Bu adam da kimdi? Annemi alıkoymuş olabilir miydi? Fakat dün annemin sesi gayet iyiydi, kurtulmak için arayışta değildi. Yine de annemi hiç tanımadığım birinin merhametine bırakamazdım...

Sinirlenip annemin kaldığı hastanenin numarasını çevirdim ve telefona çıkan hanımefendiye hekimle konuşmak istediğimi söyledim. Beni başhekime aktardığındaysa onların sorumsuzluğundan yakınarak sitem ettim. Başhekim annem kaçtığı için durumla artık polisin ilgilendiğini, onların aradığını söyleyerek fazla meşgul olduğunu ekledi ve telefonu kibarca suratıma kapattı.

Ne hoş! Kabahatli olup beni bilgilendirmeyen kendileriyken telefonu suratıma kapatıyordu. Aramaya lüzum bile görmemişlerdi, belki artık onlar da annemden yaka silkmişti.

Polisten haber bekleyecektim, başka ne yapabilirdim ki? Hazer de bu işi halledebilirdi ama zaten onun derdi başından aşkındı, bir de bunlarla yoramazdım. Yapacak pek bir şeyim yoktu; biraz kitap okur, Hazer'in fotoğraflarına bakardım.

Acaba eve gitmiş miydi? Karnını doyurmuş muydu? Uyuyor muydu? Beni özlüyor muydu?

Abartma Mila, daha sabah birlikteydiniz.

Kendime gülüp onun fotoğraflarına bakarken zaman nasıl geçti anlamadım, uykum gelmişti. Esneyip ekrandaki fotoğrafına bir öpücük bıraktım ve iyi geceler mesajı atmak üzereyken sokak kapıma vurulduğunu duydum. Tanrım, elbette Hazer gelmişti! Koltuktan fırlayıp koridoru koşarak geçtim ve sokak kapısını açıp da onu gördüğümde ilk sarıldığımızda hissettiğim bir coşkuyla kollarına atladım.

"Sevgilim, hoş geldin... Çok hoş geldin!"

"Çok hoş buldum bebeğim."

Tek kolunu etrafıma dolayıp ayaklarımı yerden kesti ve benimle eşikten içeriye girdi. Ayakkabılarını çıkarmak için ona izin verip uzaklaştığımda Han eğilip ayakkabılarını çıkardı ve kenara bırakıp doğruldu. Tekrar göz göze geldiğimizde uzanıp yüzüme yığılan saçlarımı düzeltti ve çenemin altını okşadı. "Mutlu görünüyorsun."

"Çünkü sen geldin," dedim heyecanla.

Yüzünde mahcup ve mutlu bir gülümseme yer edindi. Geçmesi için ona müsaade ettiğimde önce banyoya uğradı. Ellerini yıkarken onu izledim, ardından kurulayıp havluyu kenara bıraktı ve banyodan çıktı. Elinden tutup onu mutfağa çekiştirdiğimde, "Tokum güzelim," dedi ama yaptığım kurabiyelerden ona da ikram edecektim.

Onu tezgâha çektiğimde Hazer elini belimde kaydırarak kalçamı yüzeysel olarak okşadı ve omzumun üzerinden tezgâha, kurabiye tabağına baktı. Çikolata parçacıklı kurabiyelerden bir tane alıp ağzına götürdüm. "Hatırım için tadına bak mi amor."

"Senin hatırına Kerem'i bile yerim," dedi.

Kıkırdayıp elimle gömleğinin yakasını düzelttim. "Sen Kerem'i yemek için beni bahane ediyorsun galiba, şu çocuğu salar mısın?"

"O da benim ömrümü yiyor," dedi ağzı doluyken.

Ona bir bardak su doldurup verdiğimde teşekkür ederek suyu içti. İçimden taşan şefkatle onu izlerken Hazer de bir kalçamı bir belimi okşamaya devam ediyordu. Tekrar elinden tutup onu salona götürürken, "İyi misin?" diye sordum. Salona geçtiğimizde koltuğa oturup gömleğinin kalan düğmelerini de açmaya başladı. "Bugün aklım hep sendeydi."

Parmaklarını beyaz gömleğinin düğmelerinden çekerek koltukta daha rahat bir pozisyon aldığında ben de geçip hemen yanına yerleştim. Elimi dizine koyarak ona döndüğümde Hazer başını koltuğun arkasına bırakarak koltukta duran kurdeleme uzandı. Kırmızı kurdeleyi parmağının ucuyla okşarken derin bir iç çekti. "Seni görmeyeceğim için eve gitmek istemedim bile."

Elinin üzerini okşadım. "Ben de sıkılıyordum, seni görmek istemiştim."

Buruk şekilde dudaklarını kıvırıp kurdelemi avcunun içine hapsetti. "Çok iyisin Mila," dedi. "Tüm iyilikler seni bulsun."

"Bana yeni söz bul, bu benim sözüm," dedim elimi yüzüne götürerek. Onun yüzü karşımdayken benim elim burada, ondan uzakta duramıyordu. "Çok yorgun görünüyorsun Han."

"Dinlenmeye geldim işte," dedi, bana bakarak dinlendiğine inanıyordu çünkü.

Parmağımı yüzünün çizgilerinde kaydırarak, "Sana masaj yapmamı ister misin?" diye sordum, beyaz gömleğinin altındaki omuzlarına bakarak.

Bileğimi tutup nabzımın üzerini okşadı. "Çok isterim hayatım."

Birine hiç masaj yapmamıştım, yalnızca küçükken babamın sırtına çıkıp ayaklarımla ezdiğimi hatırlıyordum. "Arkanı döner misin?" dediğimde Hazer esneyerek bana sırtını döndü ve arkasına geçmem için yer açtı. Bacaklarımı iki yana açıp bacağının iki yanından uzattım ve göğsümü sırtına yaslayarak ellerimi omuzlarına yerleştirdim. Sıcakladığı için gömleğini madem açmıştı, ben de çıkarabilirdim.

"Parfüm kokuyorsun," dedim, gömleği omuzlarından indirirken.

Hazer heyecanlanıp başını salladı. "Kerem sabah kıyafetlerimi getirirken parfümümü de getirmişti."

"Biliyor musun..." diyerek kıkırdadım, "...parfümleri senden çok kendisi kullanıyor."

"Geçen sene doğum gününde bana parfüm aldırttı, maaşının yarısı kadar paraya parfüm aldım ona..."

"İsraf," dedim gülerek.

Parmakları bileklerimi okşarken, "Günün nasıldı?" diye sordu, sesi kalınlaşıp boğuklaşmaya başlamıştı. "Sosyal Hizmetlerden gelenlerle görüşmen nasıl geçti?"

"Çok iyiydi," dedim neşeyle. "Benden memnun görünüyorlardı. Onlara çok kibar davrandım, kek ve kurabiye ikram ettim."

Gömleği tamamen sıyırdığımda kollarından çıkarmam için bana yardımcı oldu. Kibarca bileklerinden çıkarıp gömleği kenara koydum ve ojeli tırnaklarımı omuzlarına yasladım. Hazer ciğerlerine doğru derin bir nefes çekerek kendini ellerime bıraktı. Teninin üzerinde hafif ter vardı ama Hazer'in hiçbir şeyi beni rahatsız etmezdi. Ellerini dizkapaklarıma koyarak, "Dizlerinden tutmayı seviyorum," dedi, yumuşak bir sesle. Bunun art niyetsiz bir fısıltı olduğunu anladım, gerçekten dizlerimden tutmayı seviyordu.

Elleri bacaklarımda dolaşırken ben de omuzlarını ovmaya başladım. İşaretparmağını dizimin içine doğru kaydırmaya yelteniyor, benimle oynuyordu. *Çünkü o noktadan etkileniyordum.* Omzuna vurduğumda güldü.

Hazer'in gevşediğini, huzurlu mırıltılar çıkardığını duyarken italik biçimde kibarca yazılı olan dövmeye yaklaştım. Benden önce nefesim omzunu örttü ve dudaklarım kalan son santimlik alanı da kapatıp dövmenin

üzerine dokundu. Hazer'in boynu gerildi ve kafasını tamamen arkaya atarak dudaklarından ıslığa benzer bir nefes döktü. Öpücüğümü bırakıp uzaklaştım ve ellerimi omzundan ön tarafa, göğsüne indirdim. Kalbini bulup ona dokundum ve Hazer'in yüzü bana döndüğünde benim için atan kalbinin ahengi olduğumu anladım.

"Geldim, yine rahat bırakmadım seni," dedi, heyecanla yüzüme yaklaşırken. Ben de ona çekildim ve elimi kalbine daha çok bastırırken çillerini izledim. "Evime gitmem gerekiyordu belki ama yine buradayım, yanında."

Tüm tereddütlerini, korkularını, o mahcubiyetle bakan gözlerini hafifletmek için, "Sus," diye fısıldadım dudaklarımı dudaklarına yavaşça sürtüp. "Sus ve beni öp."

Dudaklarımın minicik temasıyla bile sanki tüm dünya üzerine geliyormuş gibi güçsüzleşip elini başımın arkasına koydu ve dilediğim gibi beni kendine bastırarak dudaklarımı sertçe esir aldı. Tüm vücudum ürperdi ve gözkapaklarım ağırlaşarak kapandı, karanlığın içinde ona tutunup hayatta kaldım. Öpüşmeyi hiç bırakmadan önüne geçip onun dizine yerleştim ve daha rahat pozisyonda, kollarımı boynuna dolayarak onun öpücüklerine istekle karşılık verdim.

"Yüzüne yayılan pembeliği görmek istiyorum ama seni öperken gözlerimi açık tutamıyorum," diyerek öpücüğünü yoğunlaştırdı ve daha ıslak, arzulu şekilde, karnımı ağrıtacak şiddetle öptü beni. Haykırışa geçip göğsümü yumruklayan arsız, utanmaz duygulara rağmen onu en sevgi dolu şekilde öperek ilerleyen dakikalar boyunca kucağında kıvrandım.

☽

İnsanlar neden korkar biliyor musunuz? Dönüşmeyi hiç istemediği biriyle tanışmaktan.

Aradan geçen günlerde hemen hemen her şey aynı şekilde devam etmiş, nihayet Kerem'le Leyla'nın evleneceği gün gelmişti. Dün Leyla'yla konuştuğumda her şeyin hazır olduğunu, sadece ailesi onu görmezden geldiği için buruk hissettiğini ama mutlu olduğunu söylemişti. Düğünleri bu akşam Kerem'in evinin arka bahçesinde, yakın çevrenin katılımıyla yapılacaktı.

Annemden henüz bir haber yoktu, Leo'dan da. Dün Müdire Hanım aramış, birkaç gün içinde kesin kararın çıkacağını söylemişti. Hazer dün gece yanıma gelmemişti, ondan önceki geceler gelip benimle kalmıştı ama dün gecenin yarısını şirkette geçirdiği için gecenin bir yarısı gelip beni

uyandırmak istememişti. Belki de olması gereken buydu çünkü artık ayrı evlerde yaşıyorduk... Ama Hazer'siz uyumak, başının altında yastık olmadan uyumak gibiydi, sürekli yatakta bir şey arıyordum.

Sahafın olduğu sokağın köşesini dans ederek döndüm ve kaldırımın köşesine takıldığımda kıkırdayıp kendimi düzelttim. Etrafıma bakındım ve kimsenin görmemesiyle rahatlayıp kaldığım yerden dansıma devam ettim. Kerem'in düğününe hazırlanmak için sahaftan erken ayrılmıştım. Parmak uçlarımda tam bir dönüş yaparken telefonumun melodik sesini duyup cebime uzandım; Hazer arıyor olabilirdi. Telefonu hevesle çıkardım ama ekranda Hazer'in ismini değil, Müdire Hanım'ın adını gördüm.

"Merhaba," dedim hızlıca. Dans etmeyi kesip elimi kalbime yasladım. "Bir... gelişme mi var?"

Müdire Hanım'ın yumuşak gülüşünü duydum. "Merhaba Safir," dedi nazik bir sesle. "Biraz önce elime bir evrak ulaştı. Burada yazılanlara göre... gelip kardeşini temelli olarak almanın zamanı gelmiş görünüyor."

Temelli olarak.

Heyecanla bağırdım ve teşekkür bile edemeden telefonu kapatıp cebime koydum. Mutlulukla yol değiştirip ilk sapaktan saptım ve yetimhaneye koşmaya başladım. İçimde o kadar büyük bir coşku ve neşe vardı ki etrafımdaki insanların bana delirmişim gibi bakmasını umursamadım. Ellerimi çırparak, dans ederek yetimhaneye kadar koştum.

O kadar mutlu olmuştum ki durana kadar yorulduğumun farkına varmadım. Yetimhanenin önünde durduğumda hızlı nefes almaktan boğazım kavruluyordu. Kapıyı ittirdim ve bahçeye girdim, kimse yoktu. Yetimhanenin içine koşup katları tırmandım. En üst kata çıkıp müdirenin odasına doğru yürürken öyle çok gülüyordum ki dişlerim görünüyordu.

Kapıyı tıklattım ve içeriden gelen sesle kapıyı araladım. Önce masasında oturan müdireyi, sonra masanın önündeki koltukta ağlayan Leo'yu gördüm. İkisi de başını bana çevirmişti. Hissettiğim mutluluk Leo'nun ağladığını görünce gölgelendi ve hızla yanına ilerledim. "Leo?"

Koltuktan doğruldu ve gelip dizlerime yapıştı. "Safir, benimle vedalaşmaya mı geldin?" dedi beni şaşırtarak. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Ne vedalaşması Leo?"

"Beni almaya geleceklermiş," dedi, küçük yumruğuyla gözünü ovuşturarak. "Artık hep onlarla yaşayacakmışım, hani beni bırakmayacaktın Safir?"

Başka bir ailenin onu alacağını sanıp kahrolmuştu küçük bebeğim. Müdireye, onun mahcup gülümsemesine, sonra da Leo'nun hazırlanmış

çantasına baktıktan sonra küçük yüzünü avuçlarımın içine aldım. "Ağlamana hiç gerek yok tatlım," dedim. "Çünkü seni almaya gelen benim, artık beraber yaşayacağız."

Alnını kırıştırdı, kafası karışmış görünüyordu. "Nasıl? Artık seninle mi yaşayacağım?"

Gözlerime mutluluk gözyaşları akın etti. "Evet!"

"Oha!" Şaşkınlık haykırışıyla kucağıma atladığında neredeyse yere düşüyordum. Onu sıkıca kucakladım ve Tanrı'ya defalarca kez şükrettim. Canım benim, o da benim gibi mutluluktan ağlıyor, yerinde zıplıyordu. Yüzüme öpücükler kondurup saçlarımı okşamaya, çok çok mutlu olduğundan bahsetmeye başladı.

Müdire Hanım'la görüşüp, gerekli evrakları ondan aldıktan sonra o yetimhaneden son kez, bu defa yanımda Leo varken ayrıldım ve onunla metroya bindik. Hâlâ inanamıyordum, hayatımı bu şekilde yoluna koyabildiğim için gözlerim yaşarıp duruyordu.

Leo'nun ayakları yere basmıyordu, sürekli gülücükler saçıyor, bir an susmuyordu. Ben de her sorduğuna cevap veriyordum. Eve vardığımızda ona odasını gösterdim, çığlıklar atarak yatağa koştu. Gülümsedim ve kıyafetlerini dolaba yerleştirirken onu da düğüne götürebilmek için bir gömlekle pantolon seçtim.

Onu banyo yaptırmayı teklif ettiğimde biraz utandı ve çamaşırını çıkarmayacağını söyledi. Bunu kabul ettim ve onu banyoda güzelce yıkadım. İster istemez vücudunda hasar aramıştım ama çok şükür hiçbir şeyi yoktu. Onu bir havluya sarıp dışarıya çıkardığımda hazırladığım kıyafetleri giymesi için yalnız bıraktım.

Ben de banyoya geçip beden temizliğimle ilgilendikten sonra kısa bir duş aldım ve havluya sarınıp odama geçtim. Kimseye söylememiştim, Leo'yu oraya götürüp sürpriz yapacaktım. Hızlıca kurulandım ve kendim için dün geceden seçtiğim elbiseyi giyindim. Saçlarımı taradım, kurdelemi takıp güzel kokan bir parfüm sıktım. Tabii ki *ilham perisi* kolyemi de ihmal etmedim. Bu elbisemi Gazel'le almıştık, görür görmez âşık olmuştum. Çiçekli beyaz elbiseleri oldum olası sevmiştim zaten. Omuzları hafifçe vatkalı, biraz göğüs dekoltesi olan, boyu dizlerime gelen bir elbiseydi.

Telefonuma baktım, Hazer'e mesaj atıp nerede olduğunu sordum, çantamı yanıma aldım ve odadan çıktım. Leo'nun yanına uğradığımda onun da hazırlandığını, hayranlıkla odasını izlediğini gördüm. Yanına gidip saçlarını taradım ve elini tutup evden ayrıldık.

Hazer'den mesaj gelmişti.

Düğün alanına geçiyorum, seni almamı ister misin güzelim?

Ona gerek olmadığını yazdım çünkü sürpriz yapmak istiyordum. Kerem'in evine ilk kez gideceğim için taksiyle daha kolay gideceğimi düşünüp taksi durağına kadar yürüdük. Hazer bir mesaj daha atıp ısrar etmişti ama onu kibarca reddetmiştim.

Kerem'in evine, düğün yerine geçtiğimizde ücreti ödeyerek taksiden indik. Ona arkama saklanmasını söyledim ve alçak topuklu ayakkabılarım üzerinde, beyaz boyalı ahşap bir bahçe kapısından girdik. Seslerin arkadan geldiğini anlayarak yolumu oraya çevirdim.

Bahçenin arkasına çıktığımda etrafın beklediğimden kalabalık olduğunu gördüm. Masalar ve sandalyelerle doluydu bahçe. Etraf, direkten direğe bağlanmış iplerin üzerindeki küçük ampullerin ışığıyla aydınlanıyordu. Bizimkilerin haricinde hiç tanımadığım yüzler de gözüme çarpmıştı, Kerem ve Leyla'nın yakın çevresi çok geniş olmalıydı.

Nikâh masası boştu, içeride olmalıydılar. Gözümü bir ağacın altında kalan masaya çevirdiğimde Hazer'in bana baktığını gördüm. Aynı masada Behram, Gazel vardı; Bahar Teyze'yle, Behram'ın annesi Pamuk Teyze'nin diğer masada oturduğunu fark ettim. Onu görünce terleyen, ateş basan ellerimi elbisemin üzerine sürtüp birkaç adım attığımda, Hazer de doğrularak şık takımının içinde gösteriş yaptı.

Siyah bir takım giymişti, onu her gün takım içinde gördüğüm için şaşırmamıştım tabii ama bu kez daha özenli görünüyordu. Ufak bir kalabalığın arasından birbirimize doğru yürüdük ve Hazer elini belime yerleştirip beni kendine çekene kadar dizlerim titredi. Yanağıma öpücük bırakarak, "Çok hoş geldin," dediğinde ona cevap vermek üzere ağzımı açtım ama Leo benden hızlı davranıp arkamdan çıktı.

"Hoş bulduk!"

Hazer bu coşkulu sesi duyarak yüzünü geriye çekti ve şaşkın gözlerle yanıma bakıp belli belirsiz gülümsedi. Saçlarını taramış, sakal tıraşı olmuştu. Eğilip Leo'nun saçlarını okşadı. "Merhaba ahbap."

"Merhaba enişte," diyerek ona sarıldı Leo, hiç olmadığı kadar mutlu görünerek. Hazer onu kucağına alıp doğrulurken bir defa daha baştan aşağıya beni süzerek elini sırtımda dolaştırdı. "Leo'yu getirmekle çok iyi yapmışsın."

Saçlarım ılık yaz akşamında özgürce uçuşurken, "Karar verildi, Leo bundan sonra hep benimle kalacak!" dedim.

"Siktir!" Ağzından kaçan küfürle anında kızardı ve başını çevirip heves-le kafasını sallayan Leo'ya baktı. "Çok sevindim Safir, çok!"

"Sağ ol ahbap!" Leo bir kez daha Hazer'e sarıldı.

Hazer'in yüzünde derme çatma bir gülümseme oluştu ve Leo'nun saç-larını okşarken aklına Adem'in geldiğine emindim. Boğazında oluşan o yumru kanıtıydı. "Anlaşalım, geceleri ablanla ben uyurum, sen değil!"

"Evlenmeden olmaz," dedi Leo, onun kucağından inmek için ayaklarını pantolonuna vurmaya başladı.

Hazer onu yere bıraktığında buraya doğru koşan Mustafa'yı gördük. Yine birbirlerine coşkuyla sarıldılar ve Leo ona mutlu haberi verdiğinde sevinçten havaya uçtular. Onlar Bahar Teyze'nin olduğu masaya ilerlerken Hazer de elini belime bastırarak beni ileriye yürümem için teşvik etti. Eli-mi, belimde duran elinin üzerine koyarak ona döndüğümde, "Kanatlarını giyinmiş gelmişsin," diye iltifat etti, saçlarımın arasından kulağıma doğru. "Seni böyle görünce gece için planlarım değişti, çok güzel görünüyorsun."

Başımı önüme eğip gülümsedim. Masaya yaklaştığımızda Behram'ın, Gazel'in uçuşan saçlarını düzelttiğini gördüm. Hazer'in benim için çektiği sandalyeye otururken ikisi de bana döndü. "Hoş geldin," dediler bir ağızdan.

"Hoş buldum," diyerek çantamı kucağıma bıraktım.

Behram bir lacivert gömlekle, kumaş pantolon, Gazel'se ona uyumlu bir lacivert elbise giymişti. Koyu saçlarını ensesinde bağlamıştı. Uzanıp elimden tutarken, "Sevgilin yollarını gözlüyordu," dedi Hazer'e ima yapa-rak. "Leo'yu da getirmişsin, çok mutlu oldum."

Hazer de sandalyesini yanıma çekip elini hep yaptığı gibi dizkapağımın üzerine koydu, benimle temas içinde olmayı, sıcaklığımı hissedip güvende olmamı seviyordu. "Artık tamamen bizimle," dedim coşku içinde. "Le-o'nun koruyucu ailesi seçildim!"

Gazel heyecanla ellerini çırparken Behram, "Çok sevindim," dedi.

"Ben de."

Gözlerimi etrafta dolaştırırken Bahar Teyze'nin bana el salladığını görüp ben de kendisine el salladım. Yanında Pamuk Teyze vardı, onu da ihmal etmedim. Muazzez'se... annesinin hemen yanında, elini çenesine da-yamış, ileriyi izliyordu. Çok yalnız ve sessiz görünüyordu. Orada öylece oturması, yalnız görünmesi ağırıma gitti. Bu yüzden gözleri etrafta dolaşıp benimkilerle kesiştiğinde elimi sallayarak onu buraya çağırdım.

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Elini çenesinden çekerek o da bana el salladı ama davetimi, kafasını iki yana sallayarak reddetti. Tamam,

belki de bizimle alakası yoktu, annesinin yanında kalmak istiyordu. Başımı anlayışlı şekilde sallayıp tekrar önüme döndüğümde, "Sen gelmeden önce mahkeme gününü konuşuyorduk," dedi Gazel, tadımı kaçırmaktan korkmuş görünüyordu. "Davaya üç gün *kalmış*."

Hazer davayı öne çekmeyi başarmıştı ve o canavar hâlâ hastanedeydi. Korkmuyordum, o mahkemeye çıkıp her şeyi açıkyüreklilikle söyleyecektim. "Evet, sabırsızlıkla bekliyorum."

Üçü kendi aralarında bakıştıktan sonra Gazel anlayışlı şekilde başını salladı. "Peki... sence Serap Müdire görgü tanığı olmakta hâlâ kararlı mı?"

"En son konuştuğumuzda öyleydi," dedim, hâlâ öyle olmasını ümit ederek. Dertlerim karnımda bir ağrı oluşturdu ama belli etmemeye çalıştım. "Mahkemeden önce onu bir daha arayacağım."

"Biz de konuşabiliriz istersen," diye teklifte bulundu Behram.

"Çok sağ ol ama onu ancak ben ikna edebilirim çünkü vicdanına dokunuyorum."

Behram başını salladığında Gazel buruk bir şekilde gülümsedi. Şimdiden o günü düşünüp mutsuz olmalarını istemezdim, ben bile bunu düşünmeyi erteliyordum. Üstelik bugün güzel bir gündü. Hazer'e dönerek, "Kerem ve Leyla ne zaman gelecek?" diye sordum.

Omzumun üzerinden bir noktaya bakarak, "Nikâh memuru geldi," dedi. "Onlar da gelir şimdi."

"Leyla'nın ailesinden kimse yok mu?" diye sordum bu duruma üzülerek.

"Birkaç arkadaşı gelmiş yalnızca."

Önüme döndüğümde Mustafa ve Leo'nun tanıştıkları bir kızla oynadıklarını gördüm. Kız onların yaşında, pembe elbiseli, dünya tatlısıydı. Sorunsa... Mustafa'nın da Leo'nun da ona aynı hayranlıkla bakmasıydı.

O esnada ortamdaki insan sesine karışan müziğin sesini duyarak başımı kaldırdım ve evin köşesini dönen Leyla'yla Kerem'i gördüm. Kalabalık ayağa kalktığında biz de ayağa kalkıp alkışa eşlik ettik. Kerem siyah bir takım giymiş, Leyla da o gün aldığımız duru, abartısız, şık gelinliğine uyumlu bir topuz yaparak başına çiçekli taç takmıştı. Heyecanlılardı, gözlerini kırpıştırarak etraflarına bakıyor, yavaşça nikâh makasına yürüyorlardı. Onlar masaya yerleşene kadar alkış tuttuk ve sonra tekrar yerlerimize oturduk.

Hazer'in, "Duygulandım galiba," dediğini duyarken Kerem de bizim olduğumuz yere bakarak elini kalbine yasladı.

Leyla'nın gözlerini bir umutla kalabalıkta dolaştırdığını gördüğümde üzülmeden edemedim. O da isterdi ailesiyle olmak ama ailesi onun

duygularına da düşüncelerine de saygı duymamıştı. Belki bu kadar hızlı bir evlilik ikisinin de kafasında yoktu ama ailesinin bu katı tutumu onları bu noktaya getirmişti.

Kırmızı cübbeli nikâh memurunun mikrofona konuşmasıyla ortalıkta sessizlik oluştu ve nikâh memuru ikisine de dönüp birkaç soru sordu. Hazer'in yanımda derin bir iç çektiğini, bana baktığını, duygusallaştığını hissettim. Konuklar mutlulukla onları izliyordu. Kerem'in bir ailesi yoktu, bu şehirde yalnızdı, sadece birkaç arkadaş ve komşusu gelmişti. Nikâh memuru onların sözlü beyanlarını alırken hepimiz nefeslerimizi tutup izledik ve her *evet* cevabında alkışladık. Kerem bir bize bakıyor bir Leyla'ya dönüyor, şapşal şapşal gülümsüyordu. İmzaları da attıklarında ellerim kızarana kadar alkışladım. Nikâh memuru defteri Leyla'nın eline tutuşturduğunda, "Ayağına bassana," diye bağırdı Gazel.

Bir an sonra Kerem acıyla bağırdı. Gülüşmeler duyulurken alkışlarımızı bitirerek onların ayağa kalkmasını izledik. Kerem'i ilk kez böyle heyecanlı görüyordum, Leyla'yı alnından öperken titriyordu. Hazer iç çekti. "Ağlamasa bari..." Gülümsedim.

Romantik müzik çalmaya başladığında Kerem'le Leyla ilk danslarını etmek için ortaya çıktı. Çocuklar etrafa doğru kaçışıp dans etmeleri için alan açtığında romantik şarkının sözleri döküldü ve Kerem'le Leyla ilk danslarını etmeye başladı. Kerem birkaç kez Leyla'nın ayağına basmış, mahcubiyetle gülümsemişti.

"Biz de dans edebilir miyiz?"

Gazel'in sesini duyarak göz ucuyla ona baktım. Behram'ın kolunun altındaydı ve hevesle ona dönmüş, gözlerini kırpıştırıyordu. "Ben çekinirim, dans edemem bu kalabalıkta," dedi Behram, onu kırmaktan korkarak konuşuyordu. "Hem çok sevmem böyle kalabalıkta dans etmeyi."

"Peki," dedi Gazel anlayışlı bir sesle. "Evde ederiz ama değil mi?"

"Bakarız," dedi Behram, gülümsediğini görmüştüm.

"Seninle ladese tutuşalım mı?" dedi Hazer aniden. Benimle beraber onların da bakışları yanımda oturan beyefendiyi buldu, Han sinsi gözlerle Behram'a bakıyordu. "Kaybeden kalabalıkta dans eder. Kalabalık dediğime de bakma, biz bize olacağız."

Beni bir gülme tutarken, "Tövbe tövbe," dedi Behram, asabı bozulmuştu. "Ladese, iddiaya girmem ben."

"Kumar gibi düşünme oğlum," dedi Hazer, bir yandan dizkapağını okşuyordu. "Eğlencesine."

duygularına da düşüncelerine de saygı duymamıştı. Belki bu kadar hızlı bir evlilik ikisinin de kafasında yoktu ama ailesinin bu katı tutumu onları bu noktaya getirmişti.

Kırmızı cübbeli nikâh memurunun mikrofona konuşmasıyla ortalıkta sessizlik oluştu ve nikâh memuru ikisine de dönüp birkaç soru sordu. Hazer'in yanımda derin bir iç çektiğini, bana baktığını, duygusallaştığını hissettim. Konuklar mutlulukla onları izliyordu. Kerem'in bir ailesi yoktu, bu şehirde yalnızdı, sadece birkaç arkadaş ve komşusu gelmişti. Nikâh memuru onların sözlü beyanlarını alırken hepimiz nefeslerimizi tutup izledik ve her *evet* cevabında alkışladık. Kerem bir bize bakıyor bir Leyla'ya dönüyor, şapşal şapşal gülümsüyordu. İmzaları da attıklarında ellerim kızarana kadar alkışladım. Nikâh memuru defteri Leyla'nın eline tutuşturduğunda, "Ayağına bassana," diye bağırdı Gazel.

Bir an sonra Kerem acıyla bağırdı. Gülüşmeler duyulurken alkışlarımızı bitirerek onların ayağa kalkmasını izledik. Kerem'i ilk kez böyle heyecanlı görüyordum, Leyla'yı alnından öperken titriyordu. Hazer iç çekti. "Ağlamasa bari..." Gülümsedim.

Romantik müzik çalmaya başladığında Kerem'le Leyla ilk danslarını etmek için ortaya çıktı. Çocuklar etrafa doğru kaçışıp dans etmeleri için alan açtığında romantik şarkının sözleri döküldü ve Kerem'le Leyla ilk danslarını etmeye başladı. Kerem birkaç kez Leyla'nın ayağına basmış, mahcubiyetle gülümsemişti.

"Biz de dans edebilir miyiz?"

Gazel'in sesini duyarak göz ucuyla ona baktım. Behram'ın kolunun altındaydı ve hevesle ona dönmüş, gözlerini kırpıştırıyordu. "Ben çekinirim, dans edemem bu kalabalıkta," dedi Behram, onu kırmaktan korkarak konuşuyordu. "Hem çok sevmem böyle kalabalıkta dans etmeyi."

"Peki," dedi Gazel anlayışlı bir sesle. "Evde ederiz ama değil mi?"

"Bakarız," dedi Behram, gülümsediğini görmüştüm.

"Seninle ladese tutuşalım mı?" dedi Hazer aniden. Benimle beraber onların da bakışları yanımda oturan beyefendiyi buldu, Han sinsi gözlerle Behram'a bakıyordu. "Kaybeden kalabalıkta dans eder. Kalabalık dediğime de bakma, biz bize olacağız."

Beni bir gülme tutarken, "Tövbe tövbe," dedi Behram, asabı bozulmuştu. "Ladese, iddiaya girmem ben."

"Kumar gibi düşünme oğlum," dedi Hazer, bir yandan dizkapağımı okşuyordu. "Eğlencesine."

"Ne yani, kaybeden sen olursan geçip dans mı edeceksin, hem de gözümüzün önünde?" dedi Behram, eğlenmeye başlamış görünüyordu.

"Etkilenmekten mi korkuyorsun?" dedi Hazer göz kırparak. "Evlisin sen, biz olamayız."

"Sulanma kocama," diyerek Behram'ın kolunun altından konuştu Gazel.

Behram, Gazel'in saçlarını parmağında kıvırarak, "Kabul," dedi. "Hatta artırıyorum... Ladesi kaybeden bale yapacak!"

"Ne?"

Üçüzümüzün de ağzından aynı haykırış koptuğunda Behram omzunu silkerek Hazer'e güldü. Yok artık, ciddi miydi? Gülmemek için mücadele ettim ama Hazer'le Behram'ın bale yapan halleri gözümün önüne geldiğinde... kahkahayı bastım.

"Tamam," dedi Hazer, bir an gülüşüme odaklandı ama hemen kendini toparlayıp Behram'a döndü. "Dediğin gibi olsun. Yalnız imamım... sen de çok fena yoldan çıkmışsın, gidip bir kendini okut."

Çocuklaşıyorlardı, onları bale yaparken hayal edemiyordum. Hazer dönüp cık cıklarken masamıza bir gölgenin yaklaştığını fark edip başımı kaldırdım ve Kerem'i gördüm. Biz kendi aramızda konuşurken dansı bitirmiş olmalılardı. Ellerini masaya yaslayarak, "Hoş geldiniz," dedikten sonra Hazer'e gülümsedi. "Düğün hediyesi ne aldın bize? Cumhuriyet altınından aşağısını kabul etmiyorum."

Ben ona göz kırparken Hazer ayıplarcasına söylendi. "Davetliye ne kadar takacağı sorulur mu hiç?"

"Evet, sorulur," dedi Kerem, dişlerini göstererek gülümsedi. "Komşular, arkadaşlarım hep fakir, bir şey takmaz, sadece pasta yiyip meyve suyu içmeye gelmişlerdir." Etrafa bakarak kaşlarını çattıktan sonra tekrar Behram'a döndü. "Sen bana ne aldın?"

"Ben, şey..." Behram hafifçe doğrulup elini kumaş pantolonunun cebine attı ve küçük, kırmızı bir kutu çıkardı. "Bütçemin yettiğince... bir çeyrek aldım, ne aldığın da söylenmez tabii ama..."

"Çeyrekler şimdi bayağı pahalanmış, siz imamlar ne kadar kazanıyorsunuz ya?" Kerem küçük kutuyu alıp ceketinin cebine attı ve düşünceli şekilde konuştu. "KPSS'yle falan giriliyor mu imamlığa?"

"Ben İlahiyat Fakültesi okudum ya Kerem," dedi Behram mahcubiyetle.

"Ben zaten parası için imam olsam öbür tarafta yatacak yerim olmaz," dedi Kerem, ürpererek kendine geldi. "Ben şoför olmaya devam edeyim."

Hazer'e döndü ve masanın etrafını dolanarak onun kolundan tuttu. "Kalk, oynayacağız."

"Ne?" dedi, Hazer onun elini itmeye çalışırken.

"Seninle zeybek oynayacağız, hep hayalimdi..."

Zeybek mi? Bunun geleneksel bir oyun olduğunu biliyordum ama daha önce oynayan kimseyi izlememiştim.

Hazer kafasını iki yana salladı. "Ben anlamam zeybekten falan, çek git şuradan ya..."

"Anlıyorsun, sallama," diyerek Behram'a döndü Kerem. "Hadi, sen de kalk."

"Olmaz," dedi Behram, gömlek yakalarını düzelterek. "İmamım ben, bir ağırlığım var..."

"Tamam işte, buradaki kızlar sizi izleyip güzel bir şey yapmaktan sevap kazanacaklar," dedi Kerem tatlı tatlı gülümseyerek. "Allah sevap kasanları sever."

Kerem, Hazer'i çekiştirdi ve Hazer düğün günü olduğu için onu kırmayarak sandalyesinden doğruldu. Behram da Kerem'in ısrarına dayanamayarak doğrulmuştu. Terleyen ellerimi elbiseme sürterken gösteriş yapan Hazer'i izledim. Ceketinin önünü düzeltip bir düğmesini çözdü ve yanımdan ayrılmadan önce bana göz kırptı.

Üçünün masadan uzaklaşıp bahçenin ortadaki boş alana geçmesini izledim. Leyla nikâh masasına geçmiş, Kerem'i izliyordu, tabii Gazel de Behram'ı. Bir müziğin girdiğini duydum, çocuklar ortalıktan bir daha çekildi ve herkesin dikkati bu üç genç adamda toplandı. İnsanların pürdikkat onları izlediğini anladım, ben de gözümü Hazer'den alamıyordum.

Ilık yaz akşamında salınan rüzgâr saçlarımı arkaya uçuştururken, dirseğimi masaya, çenemi de elime yaslayarak gözlerimi kırpıştırdım. Hazer'in birçok yüzünü görmüştüm. Çocuk ruhunu, kırık kalbini, duygusallığını, elli yaşındaki bir adam kadar yorgun olduğunu, bana dokunurken ne kadar seksi birine dönüştüğünü... Şimdiyse onu bambaşka bir ciddiyet ve karizma içinde görüyordum.

Geleneksel bir şarkının müziğini duydum ve nefesimi tutarken Hazer'in ceketini çıkardığını gördüm; sanırım terleyeceğini öngörmüştü. Ani bir refleksle doğruldum ve topuklu ayakkabılarım üzerinde ona doğru yürürken Hazer de beni fark ederek başını bana çevirdi. Bana doğru yürüdü ve ortada buluştuğumuzda ceketini avuçlarıma doğru uzatarak dudaklarını yaladı.

"İzle beni."

Ceketini göğsüme bastırarak hevesle başımı salladığımda Hazer göz kırparak arkasını döndü ve Behram'la Kerem'in yanına gitti. Bir anlık etrafıma baktım ve yakın masadaki insanların beni izlediğini görüp utandım, heyecanlı adımlarla tekrar masama döndüm.

Cekete sıkıca sarılarak elimi çeneme dayadım ve müziğin yükselmesiyle herkesin sustuğunu fark ettim. Doğrudan Hazer'e bakıyordum, karşısında Behram vardı ve onun omzunun üzerinden beni görebiliyordu. Kerem'se onun çaprazındaydı, bir halka oluşturmuşlardı ve ne hikmetse Hazer kendisini tam benim karşıma ayarlamıştı.

Gözleri üzerimdeyken Behram uzanıp omzuna dokundu ve ona bir şey dedi, Hazer bunun karşılığında karizmatik şekilde gülüp başını salladı ve ilk hareket eden oldu. Beyaz gömlekle sarılı kollarını müziğin ritmine uyumlu şekilde iki yana kaldırarak ileriye bir adım attı. Ardından Behram da Kerem de aynı hareketi tekrarlayarak birbiriyle uyumlu şekilde hareket ettiler.

"Keşke Behram da ceketini çıkarsaydı, terleyecek," dediğini duydum Gazel'in ama ona bir an bile olsun bakamadım, gözlerimi Hazer'den ayıramıyordum. Geleneksel müziğe uygun şekilde, üçü de birbirini takip eden hareketler yaptı ve Hazer'in sırtı bakış açıma girdiğinde dudaklarımı yalayarak üzerine yapışan gömleği, geniş omuzlarından aşağıya inen belirgin kavisleri izledim...

Kendi oluşturdukları halkanın etrafında dolanıp üçü de ilk anki pozisyonlarını aldı ve müziğin hızlanmasıyla Hazer kendi etrafında bir dönüş yapıp ayağını ileriye vururken Behram'ın omzunun üzerinden bana baktı. Keskin bakışlarıyla karşılaştığımda ciğerimdeki hava sıkışıp beni boğmaya başladı. Dudaklarım aralansa da nefesim çıkmadı. Aynı rutini Kerem ve Behram da tekrarlayıp öne ve arkaya doğru hareket ettiler. Hazer'in bir an Kerem'e baktığını, az önceki karizmatik gülüşünden attığını gördüm. Karnıma derinden, tatlı bir sancı girdi.

Tenimi bir sıcaklığın, kızarıklığın kapladığını hissediyordum. Seri nefesler almaya, karnımdaki istek dolu ağrıyı savuşturmaya çalıştım. Behram ayağını ileriye vurarak kollarını aşağıya ve yukarıya kaldırıp Hazer'in yanından geçti ve Hazer'in önünü açıp onu tamamen görmemi sağladı. Üçü de uyumlu şekilde ve müzikle hareket ediyordu. Kerem'in de üzerinde görmediğim bir ciddiyet, karizma vardı.

Müzik yavaşladı ve tekrar hızlandığında Behram ve Kerem de dönüşünü tamamlayıp Hazer'in iki ayrı yanında durdular. Artık üçü de yan yanaydı ama ben yine sadece Hazer'i görüyordum. O da benim gibi herkesi

Ceketini göğsüme bastırarak hevesle başımı salladığımda Hazer göz kırparak arkasını döndü ve Behram'la Kerem'in yanına gitti. Bir anlık etrafıma baktım ve yakın masadaki insanların beni izlediğini görüp utandım, heyecanlı adımlarla tekrar masama döndüm.

Cekete sıkıca sarılarak elimi çeneme dayadım ve müziğin yükselmesiyle herkesin sustuğunu fark ettim. Doğrudan Hazer'e bakıyordum, karşısında Behram vardı ve onun omzunun üzerinden beni görebiliyordu. Kerem'se onun çaprazındaydı, bir halka oluşturmuşlardı ve ne hikmetse Hazer kendisini tam benim karşıma ayarlamıştı.

Gözleri üzerimdeyken Behram uzanıp omzuna dokundu ve ona bir şey dedi, Hazer bunun karşılığında karizmatik şekilde gülüp başını salladı ve ilk hareket eden oldu. Beyaz gömlekle sarılı kollarını müziğin ritmine uyumlu şekilde iki yana kaldırarak ileriye bir adım attı. Ardından Behram da Kerem de aynı hareketi tekrarlayarak birbiriyle uyumlu şekilde hareket ettiler.

"Keşke Behram da ceketini çıkarsaydı, terleyecek," dediğini duydum Gazel'in ama ona bir an bile olsun bakamadım, gözlerimi Hazer'den ayıramıyordum. Geleneksel müziğe uygun şekilde, üçü de birbirini takip eden hareketler yaptı ve Hazer'in sırtı bakış açıma girdiğinde dudaklarımı yalayarak üzerine yapışan gömleği, geniş omuzlarından aşağıya inen belirgin kavisleri izledim...

Kendi oluşturdukları halkanın etrafında dolanıp üçü de ilk anki pozisyonlarını aldı ve müziğin hızlanmasıyla Hazer kendi etrafında bir dönüş yapıp ayağını ileriye vururken Behram'ın omzunun üzerinden bana baktı. Keskin bakışlarıyla karşılaştığımda ciğerimdeki hava sıkışıp beni boğmaya başladı. Dudaklarım aralansa da nefesim çıkmadı. Aynı rutini Kerem ve Behram da tekrarlayıp öne ve arkaya doğru hareket ettiler. Hazer'in bir an Kerem'e baktığını, az önceki karizmatik gülüşünden attığını gördüm. Karnıma derinden, tatlı bir sancı girdi.

Tenimi bir sıcaklığın, kızarıklığın kapladığını hissediyordum. Seri nefesler almaya, karnımdaki istek dolu ağrıyı savuşturmaya çalıştım. Behram ayağını ileriye vurarak kollarını aşağıya ve yukarıya kaldırıp Hazer'in yanından geçti ve Hazer'in önünü açıp onu tamamen görmemi sağladı. Üçü de uyumlu şekilde ve müzikle hareket ediyordu. Kerem'in de üzerinde görmediğim bir ciddiyet, karizma vardı.

Müzik yavaşladı ve tekrar hızlandığında Behram ve Kerem de dönüşünü tamamlayıp Hazer'in iki ayrı yanında durdular. Artık üçü de yan yanaydı ama ben yine sadece Hazer'i görüyordum. O da benim gibi herkesi

yok sayarak sadece bana bakıyor, ağır ağır hareket ediyordu. Dudaklarım ve ağzımın içi o kadar çabuk kuruyordu ki konuşacak halim kalmıyordu. Öyle ciddi ama aynı zamanda mahcup ve karizmatik görünüyordu ki kollarının ağır hareketi bile aklımı başımdan almıştı.

Elimi karnıma daha sert bastırırken Behram'ın tek dizini kırıp yavaşça yere eğildiğini, önce sol sonra da sağ dizini yere vurup elleriyle de ritim tuttuğunu gördüm. Gazel'in iç çektiğini duymuştum. Aynı hareketi Kerem'le Hazer de yaptı. Keskin, dikkatli gözlerini benden ayırmadan kollarını kaldırdı ve yere eğilip önce sol, sonra da sağ dizini yeşil çimlerin üzerine vurarak eliyle de alnından akan teri sildi.

Hazer'in vakur şekilde Behram'a döndüğünü, onunla karşılıklı adım atarak güldüklerini gördüm. O güzel yüzünden, kızarmış teninden, dağılan saçlarından koparamıyordum kendimi. Omuzlarını çarpıştırarak birbirlerinin yanından geçtiler ve Hazer bu sefer karşısına Kerem'i alarak onunla karşılıklı şekilde ritim tuttu.

Etraftan birkaç ıslık çalındığını duydum. Ben gözlerimi Hazer'den alamıyordum ama üçü de çok iyi oynuyor, ağızları açık bırakıyordu. Derin bir iç çekerek saçımı parmağımın etrafına doladım ve onun kısık, karizmatik bakışlarının delisi olarak gülümsedim. Hazer'le Kerem birbirinin etrafında, kollarını da yükselterek döndü ve aynı anda dizlerinin üzerinde yere eğilerek ellerinin tersini çimlere vurdular.

Alçaldıkları yavaşlıkta doğrularak arkaya doğru adımlar attılar ve uzaklaştılar. O esnada ikisi de birbirine imalı şekilde gülümsedi. Hazer çok geçmeden bakışlarını yine bana çevirdiğinde bu kez ona göz kırpan ben oldum. Yüzündeki ciddiyet bir an sarsıldı ve ayağını yere koyarken bakışlarını Kerem'e çevirdi.

Müzik sonlanınca dans da bitti ve bir alkış curcunası oluştu. Hazer ve Behram gülümseyerek buraya gelirken Kerem de gelininin yanına yürüdü. Ayağa kalktım ve Hazer'i karşılarken ceketinin yakasından aldığım mendille alnını silmek için harekete geçtim. Nefes nefese bana bakarak ellerini belime yerleştirdi.

"Beğendi mi balerinim?"

Bir de cevabını bilmiyormuş gibi sormaz mı... "Çok."

Yanıma oturdu ve düğününün kalanını benimle izledi. Ellerimi, gözlerimi ondan çekememiştim. Düğün bir saat kadar sonra sonlandığında olarak evlerimize dağılmak için evden ayrıldık. Tabii Leyla'yla Kerem'i tekrar tekrar tebrik ettik. Bahar Teyze ve Mustafa'yı kendi arabalarına uğurladık,

Behram ve Gazel de arabalarına binip evlerinin yolunu tuttular. Hazer de beni ve Leo'yu bırakmak için şoför koltuğuna geçti.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde başımı camdan kaldırdım ve dönüp arkaya, Leo'ya baktım. Tatlım, uyuyakalmıştı. Mustafa ve yeni tanıştıkları kız arkadaşlarıyla oynayıp haliyle yorulmuştu. Hazer arabayı kenara çekip yavaşça durdurduğunda esneyerek ona döndüm. Ellerini direksiyondan ayırdı ve benimkilere uzatıp dizimin üzerindeki tombul parmaklarımdan tuttu.

"Bugün o kadar güzeldin ki seni kıskanmaktan ciğerim yandı..."

"Hazer," diyerek başımı önüme eğdim.

"Hayır hayır," dedi elimi kaldırıp dudaklarına götürerek. Elimin üzerine minik bir öpücük bırakarak kalbimi sıkıştırdı. "Güzelliğin kabahatin değil, mahcup olma."

Elim, dudaklarının altında titreyip karıncalandığında Hazer bana merhamet ederek elimi indirdi ve dizimin üzerine bıraktı. "İçeriye gelmiyor musun?" diye sordum hevesle. Düğündeyken gece beraber olacağımızın imasını yapmıştı, neden vedalaşıyor gibi davranıyordu? "Belki... geceyi beraber devam ettiririz."

Gülümsedi ama cevap verirken bakışlarını kaçırdı. "Benim... bir yere gitmem gerekiyor."

Bir işi mi vardı? Ama saat gecenin on biriydi. Sorma hakkımın olduğuna karar vererek, "Ne işin var?" diye sordum.

Nefes alırken burun delikleri genişledi ve gözüme sıkıntılı göründü. Yüzündeki gerginliği neye yoracağımı bilememiştim. "Sana yalan söylemeyeceğim Mila," dedi beni korkutarak. "Hüseyin'in yanına gideceğim."

Kaskatı kesildim. "Ne... neden?" diye kekeledim.

"Bir gece istiyorum Mila," dedi, başını tekrar bana çevirerek. Gözleri soğukkanlı, kendinden emindi. "Mahkemeye iki gün var, o günden önce ona dilediğim her şeyi yapabileceğim bir gece istiyorum. Biliyorum, yasadışı, onu hastaneden bir geceliğine olsa da kaçırmam doğru değil ama... Ben unutamıyorum Mila, aklımdan çıkmıyor. İzin ver de bir gece olsun soğusun içim, bu geceden sonra yine yanmaya devam edecek zaten."

Ona... kızamazdım ki. Kim böyle bir şey için kızardı? Hazer'in geceleri vücudumu nazikçe okşadığını hissediyor, bana dokunmadan önce her defasında ürkmemem için, *Benim, Hazer,* dediğini duyuyordum. Çok ince davranıyor, aklından yaşadığım şeyleri çıkaramıyordu. Hüseyin'i bir şekilde hastaneden çıkarmıştı ve ona açıkça şiddet uygulamak, öfkesini kusmak istiyordu. Ben şiddet taraftarı değildim ama Hazer'e bir şey demeyecektim.

Ellerinin o pisliğe dokunmasını istemezdim ama dediği gibi içi soğuyacaksa... bir gece kuralları ihlal edebilirdi.

"Ama ya mahkemede bu olanları söylerse?" dedim onun zarar görme olasılığından korkarak.

"Merak etme," diye güvence verdi. "Ağzını iyi kapatacağım."

Ellerine baktım, ne güzellerdi, gidip o pisliğe dokunmaya değmeyecek kadar güzel... Ama, bir kere de onun istediği olsun. Başımı salladığımda Hazer bu kadar kolay kabul etmemi beklemediğinden şaşırdı ama rahatlamıştı da. Avuçiçlerimi okşadı, içindeki çizgileri bile aklına kazımak ister gibi. "Güzel bir uyku çek, aklını bununla oyalama. Eve geçtiğimde sana mesaj atarım."

Endişelenmemeye çalışarak başımı sallarken koltuğumda yükselerek ona uzandım. Hazer de bu hareketimi görerek bana doğru uzandığında yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerine bakıp iç geçirdim. Bu güzel gözler iç çekilmeyi hak ediyordu. Yanakları parmaklarımın altında kayarken dudaklarına sokularak altdudağımı üstdudağına sürttüm. Hazer'in gözleri karşı koyamayarak anında kapandı ve ihtiyaçla altdudağımı emdi.

"Kendine çok dikkat et," dedim, âdeta yalvarırcasına. "Ellerin çok güzel, çok seviyorum, benimkileri tutmak için varlar sanki... Onlarda iz bırakma."

"Asla," diye yemin etti ve Leo'nun duymaması için inlememeye çalışarak beni kucağına çekti. Kollarımı boynuna sardım ve düğüne gidip de onu gördüğüm ilk andan beri yapmak istediğim şeyi yaparak onu öptüm. Dudaklarımı tutkuyla, kibarlığı elden bırakmamaya çalışarak ama başaramayarak öptü; vücudumu, bacaklarımı okşayıp ağzımın içine o müthiş inleme seslerini çıkardı.

Soluk soluğa ayrıldığımızda dudaklarına bulaşan ruj lekesine bakıp gülümsedim. Hazer ilerleyen birkaç dakika boyunca beni bırakmamak için direndi ama Leo kıpırdandığında pes ederek koltuğa bıraktı. Arabadan beraber indik ve Hazer, Leo'yu odasına kadar taşıdı. Çıkmadan önce beni kapıya yaslayıp bir daha öptü ve vedalaştık.

Ben gecenin ilerleyen saatlerinde yatağımda kıvranıp onun neler yaptığını düşünürken sabaha karşı bana, **Eve geldim, her şey yolunda**, diye bir mesaj attığında ancak o zaman gözlerimi kapatıp uykuya dalabildim.

Fakat ertesi gün beni görmeye gelmediğinde ellerinde yara izi olduğunu anladım.

Dava günü geldi.

Hazer'in elindeki yaralar geçti ama ben son üç gündür ellerimi o kadar sıktım ki eklemlerimde ağrılar başladı.

Hâlâ ellerimi sıkıyordum, arabanın içinde mahkemeye giderken gerginlikten midem bulanıyordu. Son üç gündür kendimi bugüne hazırlıyor, davada sakin kalmak için kendime öğütler veriyordum ama yarım saat önce evden çıktığımızdan beri soğuk terler döküyor, işlerin ters gitmesinden büyük endişe duyuyordum.

Hazer'leydik, o da benim kadar gergin bir şekilde yanımda oturuyor, telefonda avukatla konuşuyordu. Birazdan oraya varmış olacaktık ama Hüseyin'i gördüğümde tüm o kahredici günleri tekrar hatırlayıp kendimi kaybetmekten korkuyordum. Avukat her şeyin lehimize olduğunu, Serap Müdire şahitlik edeceği için Hüseyin'in kısa da olsa hapis cezası alacağını söylüyordu. Ama ben ömür boyu bir hücrede çürümesini istiyordum, ömür boyu.

Serap Müdire'yle iki gün önce konuştuğumuzda şahitlik etmekte hâlâ kararlıydı ama son anda fikir değiştirme ihtimalinden kaygılanıyordum.

Ya tutuksuz yargılanırsa? Korkunç olurdu!

Ellerimi ovalamayı bıraktığımda eklemlerimdeki acıyla sızlandım ve camı indirip serin havayı içime çektim. Midem kasılıyordu, bugün kusmazsam daha da kusmazdım galiba. Telefonu kapattığını gördüğümde gözlerimi ona çevirdim. Lacivert bir gömlekle kot pantolon giymişti, telefonunu cebine atarken bana baktı. "İyi misin?" diye sordu, yüzümün halini görerek.

"Kusacak gibi hissediyorum," dedim.

"Arabayı kenara çekelim," dedi endişeyle.

"Gereği yok," dedim, gülümsemeye çalıştım. "Dün geceden beri böyle, tamamen stresten."

Hazer stresimi anlıyordu çünkü kendisi de benden farksız değildi. "Bugün herkes hak ettiğini bulacak."

Umarım sevgilim.

Varana kadar omzuna uzandım ve Kerem arabayı otoparka çekti ğinde titreyen dizlerimle arabadan indim. Saçlarımın üzerindeki güne gözlüğünü gözlerime indirirken Hazer belimden nazikçe tuttu ve Kerem'i arkasından ilerledik. Binaya girip güvenlikten geçerken gözlerim etrafta geziniyordu. Gazel de gelmeyi çok istemişti ama bu ortamın, davanın onu ruh halini değiştirmesinden korktuğum için gelmemesini söylemiştim.

"En üst kattaymış," dedi Hazer. "Asansöre geçelim."

Asansöre bindiğimizde Kerem bana gülümsedi, o da iyi hissetmemi önemsiyordu. Ben de dudaklarımı kıvırdım. Bir dakika içinde asansörden indiğimizde ellerimi yumruk yaparak Hazer'in koluna yaslandım. Parmakları belimi yatıştırıcı bir şekilde okşarken ilerlediğimiz koridorun sol tarafından döndük. "Her şey yolunda girecek, bana güven."

"Te... teşekkür ederim Hazer."

Ona en içten teşekkürlerimden birini ederken başımı kaldırdım ve... onu gördüm. Güneş gözlüklerimin ardına sakladığım gözlerim tiksinti duygusuyla kısıldı ve midemdeki safra biraz yükseldi. Yüzümü buruşturuken farkında olmadan yavaşlamıştım. Orada, yanında bir polis memuruyla dikiliyor, bana bakıyordu. Yaşlı, yaralı, yorgun görünüyordu. Göz göze geldiğimizde suratına tükürmek istedim. Bir an ona bakarken birinin eteğinin altına girip saklanan o çocuk gibi ürktüm ama çok sürmedi, kimsenin eteğinin altına girmeyecektim.

Omuzlarımı dikleştirdim ve Hüseyin gözlerini kaçırdığında yüzündeki darp izlerine baktım. Darmadağınıktı. Hazer'in ona ne kadar zarar verdiğini tam olarak bilmiyordum ama yüzünün görünen her yerinde yara izleri vardı, ayrıca elinde bir değnek tutuyordu, ayağı aksıyor olabilirdi. Takım elbise giymişti, iyi hal indirimi alırsa şaşırmazdım...

"Hoş geldiniz."

Avukat Hanım'ın sesini duydum ve bakışlarımı çevirdiğimde bize doğru yürüdüğünü gördüm. Önce Hazer'in, ardından benim elimi sıkarak güven verici şekilde gülümsedi. "Tam vaktinde geldiniz, şimdi bizi çağırırlar," diyerek son durumu aktardı. "Sizin için zor olduğunu biliyorum ama yaşadığınız her şeyi tekrar anlatmanız gerekiyor Safir Hanım."

Elbette anlatmam gerekiyordu ama ağlamadan, çaresiz görünmeden yapabilir miydim? Başımı sakince salladığımda Hazer bana dönerek buz tutmuş yüzümü okşadı. "Ben de içeride olacağım bebeğim."

"Lütfen," dedim.

Bir kapı açılma sesi geldiğinde başımı yakınında olduğumuz salona çevirdim. Üniformalı, elinde bir kâğıt olan adam dışarı çıktı ve bizlere bakarak, "Davacı Safir Mila Safkan," diye seslendi. "Davalı Hüseyin Kanguru."

Demek zamanı gelmişti, o an bu andı. Parmak eklerimdeki ağrının aynısı tüm vücudumda hissedilmeye başlarken Hazer'in kolundan aldığım destekle birkaç adım attım. Hüseyin, yanında orta yaşlı, cübbesini

giyinmiş bir avukat ve polis memuruyla kapıdan girdi. O gözden kaybolurken biz de anbean kapıya yaklaştık. Hazer'in avukatı birkaç şey dedi ama kulaklarım uğuldadığı için duyamadım.

Kapıya yaklaşırken Hazer'in eline sıkıca yapıştım ama birkaç saniye sonra o eli bırakacağımı biliyordum. Kerem de hemen arkamızdan gelip bizimle kapıdan girdi. Mahkeme salonu büyük, gerilim yüklüydü. Avukat Hanım eliyle davacı kürsüsüne yönelmem için beni teşvik ettiğinde Hazer'in gözlerine son kez baktım ve hiç istemesem de elimi ondan ayırdım.

Avukat Hanım'la davacı kürsüsüne geçip yan yana sandalyelere otururken mecburi şekilde gözlüğümü çıkararak önümdeki kürsüye bıraktım. Titreyen ellerimi sakinleştirmeye çalışırken Hazer ve Kerem de izleyici koltuklarına yan yana oturdu. Onlardan ve kendimden aldığım güçle omuzlarımı dikleştirdim ve karşımdaki davalı kürsüsünde oturan Hüseyin'e bir anlık baktım. Yanında kır saçlı avukatıyla oturuyor, onun dediği birkaç şeye kafa sallıyor, düşünceli görünüyordu.

Canavar... Kimbilir aklından neler geçiyordu...

Gözlerimi ondan alarak karşıma çevirdim. Yaşlı, neredeyse altmışında görünen, saçları ağarmış, gözlüklerinin ardından bana bakan hâkimi gördüm. Üzerinde konumunun ağırlığını taşıyan cübbesi vardı ve yüz ifadesi ciddiydi. Yanında, rütbesi kendisinden aşağıda olduğunu düşündüğüm bir yardımcı hâkim de vardı ve o da önündeki birkaç evrakı karıştırıyordu. O sert bakışlardan ürkerek gözlerimi önüme çevirdim ve tuşların sesini duyarak kâtibe baktım. Orta yaşlı bir hanımefendi tuşlara mükemmel bir hızla basıyordu.

Hâkim genzini temizlediğinde buz kesen ellerimi sıktım ve başımı tekrar kaldırdım. Gözlüklerinin ardından avukatlara bakarak, "Beyefendi ve hanımefendi," dedi ciddi ama kibar bir tonda. "Hazırsanız başlayalım."

Her iki avukat da hazır olduklarını bildirdi. Hâkim Bey önündeki evrakları şöyle bir karıştırdıktan sonra gözlerini bana çevirdi. "Davacı Safir Hanım," dedi, tüylerimi diken diken ederek. "Kalkabilirsiniz."

Avukata, sonra da dönüp Hazer'e baktığımda bana yumuşak şekilde gülümsedi ama ellerinin bacaklarının arasında yumruk olduğunu görmüştüm. Dizlerim üzerinden doğrulup omuzlarımı dikleştirdim. "Önümdeki metinde yazılı olarak verdiğiniz dilekçeyi bir de sözlü olarak verir misiniz?"

Kekeleme, sakin ol, yapabilirsin, neler yapmadın ki... Kimseye bakmadan, sadece hâkimin gözlerinin içine bakarak, "Elbette," dedim.

"Hüseyin Kanguru isimli kişinin seni taciz ettiğiyle ilgili bir yazılı dilekçen var ama dava dosyasının içinde hiçbir kanıt mevcut değil."

O kadar soğukkanlıydı ki hakkımda neler düşündüğünü anlayamıyordum. "Bu yüzden sözlü dilekçene ihtiyacımız var."

"Anlıyorum," diyerek çok derin bir nefes aldım ve buz kesen ellerimi sıktım. "Ben... beş yaşında, babamın intihar etmesi ve annemin ruh hastalıkları hastanesine yatırılmasından sonra hiçbir yakın akrabam olmadığı için oturduğumuz semtteki yetiştirme yurduna yerleştirildim."

"Evet, kaç yaşındaydın?"

"Beş," dedim o günleri anımsayarak. Babamın intiharıyla başlayan o cehennemin her günü gözlerimin önünden akıp gitmeye başladı. "Hüseyin Kanguru, yerleştirildiğim yetiştirme yurdunda çalışan bekçiydi ve ben yetiştirme yurdunda kalmaya başladığımdan kısa bir süre sonra... sözlü ve cinsel olarak... beni taciz etmeye başladı."

"Beş yaşındaydın, nasıl hatırlıyorsun?" diye sordu hâkim.

"Sonradan anladım," diye açıkladım hemen, kafamı şiddetle sallayarak. "Beni, o günü takip eden günler, aylar, yıllar boyunca taciz etti." *Nefes al, kekeleme, tıpkı daha önce çalıştığın şekilde konuş.* "Gece yarıları kaldığım yetimhane odasına gelip babama götürme bahanesiyle beni uyandırır, her gece de... kulübeye götürürdü. Dokunduğunu... hatırlıyorum."

"Babanın öldüğünü söylemiştin?"

"Bana kimse babamın öldüğünü söylemedi," dedim, babamın açık kalan ama ölü olan gözleri, beynimin arkasından bana bakmaya başladı. "Küçüktüm, nerede olduğumu bile doğru dürüst anlamıyordum, babamın gelip beni alacağını sanıyordum."

"Ne kadar zaman sonra iddia ettiğin şekilde taciz edildiğini anladın kızım?"

Bütün vücudumun aynı anda ağrımasına dayanamayarak yüzümü buruştururken kendimi kaynar suyun altında yaktığım o günü hatırladım. "On... on bir yaşlarındaydım."

Kâtip tuşlara sertçe basıp söylediğim her şeyi bir kez daha yazılı olarak kaydederken hâkim gözlüklerini hafifçe öne iterek bir süre sessizce yüzüme baktı. Başını ağır ağır sallayarak diğer sanık kürsüsünde oturan canavara döndü. Acaba bir günde kaç tane bu davalardan görüyordu? Tüm o kadınlar da benim kadar çaresiz miydi? Benim gibi vücutları buz kesiyor, karınlarına ağrılar giriyor, haykırarak acılarını anlatmak istiyorlar mıydı?

Tabii ki istiyorlardı!

"Davacı Safir Hanım'ı duydunuz," dedi hâkim, resmiyetini sürdürerek. "Eklemek, çıkarmak istediğiniz şeyler var mı?"

O tarafa bakıp onun yüzsüzce kendini savunmasını izleyemeyecektim. Bu yüzden dönüp sevgilime baktım, gözlerinden güç alırken onun da pür-dikkat yüz ifademi izlediğini gördüm. İyi olduğumu göstermek için dudaklarımı kıvırdım.

"Müvekkilim adına ben konuşmak isterim Hâkim Bey," dedi, avukatı olmalıydı. "Davacı Safir Hanım'ın yazılı ve sözlü olarak da beyan ettiği iddiaların hiçbir kanıtla desteklenmediği çok açık. Müvekkilim Hüseyin Bey'in suçlu olduğunu açıkça gösteren en ufak bir delil bile bulunmamaktadır. Safir Hanım yüz kızartıcı şekilde yalan söyleyip müvekkilim Hüseyin Bey'in kişilik haklarına..."

"Hangi kişilik lan ağzına sıçtığımın piçi?"

Hazer'in kükremesini duydum ve yalan söyleyen avukata hayret ederken kafamın içinde kurmaya çalıştığım sakinliğin yerle bir olduğunu hissettim. Hazer'in kükreyip yerinden doğrulmasıyla Hâkim Bey sertçe bağırdı. "Resmi makamda, adalet önündesin, ağzından çıkanı kulağın duysun genç adam yoksa bir daha uyarmadan kapı dışarı ederim seni!"

Hazer'e çaresiz, yalvaran gözlerle baktım. Onu anlıyordum, sakin kalmak çok zordu ama buradan atılmasını istemiyordum, bunu hak etmiyordu. Yumruklarını sıkıp gevşetti ve Hüseyin'le avukatına ölümcül gözlerle bakarak yerine oturdu. Gömleğinin yakasını çekiştirerek yumruğunu dizine koyarken Kerem de eğilip ona bir şeyler söyledi. Gözlerinin rengi acı ve öfkeden koyulaşmıştı.

"Şahidi çağırın."

Hâkim Bey'in gür sesiyle ürperdim ve üniformalı görevli Serap Müdire'ye seslenmek için dışarıya çıkarken Hüseyin'le avukatın şaşkınca birbirine baktığını gördüm. Korku gözbebeklerini bürümüştü.

"Şahit mi?" diye tekrarladı avukat.

Hâkim Bey soğukkanlılığını korudu. "Korktuğunuz bir şeyler mi var?"

Avukat hiçbir şey diyemeden tekrar adını aklıma bile almak istemediğim canavara dönerken ben de gözlerimi kapıya kilitleyerek içimden yalvardım. Gelmediyse, beni yarı yolda bıraktıysa kendimi kanıtlayamaz, buradan yere çakılırdım.

"Serap Altuntaş," diye ismini seslendi görevli ve saniyeler işkence içinde geçti, resmen bekleyişin fiziksel acı verdiğini hissettim. Ve şükürler olsun ki, Serap Müdire göründü.

Rahatlayıp kocaman bir nefes bıraktım ve gözlerimi yumup Tanrı'ya şükrettim. Hüseyin'in şaşkın soluğunu, avukatın tıslamasını duymuştum.

Hemen yanımda duran benim avukatımsa elini sırtıma koyarak nazikçe duygularımı sakinleştirmeye çalıştı.

"Buyurun," dedi Hâkim Bey, gözlerimi açtığımda. Serap Müdire bana bir bakış atarak tanık kürsüsüne geçti ve Hüseyin'in ateş gibi gözleri onu takip etti. "Doğru söyleyeceğinize namusunuz, şerefiniz ve kutsal saydığınız tüm değerleriniz üzerine yemin eder misiniz?"

"Yemin ederim," dedi Serap Müdire.

Hâkim Bey tokmağını ahşap kürsüye vurarak onları uyardıktan sonra önündeki evraklara dönüp gözlüklerinin arkasından baktı. "Burada, Hüseyin Bey'in aleyhine verdiğiniz yazılı dilekçeyi aynen onaylar ve tekrar eder misiniz?"

Umutla yüzüne baktım. Yapacaktı, hayatında ilk kez benim için iyi bir şeye imza atacaktı. "Onaylar ve tekrar ederim," dedi Serap, sesinde utanç vardı ve yüz kızartıcı günahı omuzlarına binmiş gibi çökmüştü gövdesi. "Hüseyin Kanguru, Safir Mila Safkan'ı, daha önce de belirttiğim gibi defalarca kez taciz etmiştir. Ben de... bunu öğrendiğim kısa bir süreden sonra kendisini yetimhaneden kovmuştum."

Tanrım, yapmıştı! Elimi ağzıma kapattım ve ağzımdan bir mutlu gülüş çıkmaması için kendimi tuttum. Hâkim Bey soğukkanlılığını devam ettirerek başını önüne eğdi ve dosyadaki kâğıtlara göz attıktan sonra, "Burada, mahkemeye bir kanıt sunduğunuz yazıyor," dedi ve hemen sonra dosyayı çevirdi.

Duraksadım, kanıt mı? Tacizle ilgili, sözden fazla kanıtı mı vardı? Yanımdaki avukatımın da şaşırdığını, dönüp bana gülümsediğini gördüm. Hüseyin ve avukatıysa ellerini çoktan başlarına vurmaya başlamıştı. Serap Müdire başını sallarken Hâkim Bey dosyayı çevirdi ve arka taraftaki şeffaf dosya içinde duran bir cihaz çıkardı. Küçük bir kamera makinesiydi.

"İftira!" diyerek yerinden fırladı canavar.

Hâkim tokmağını bir daha vurdu. "Otur yerine!"

Hüseyin yerine sinip yaralı suratıyla yanındaki avukatına çatmaya başladığında Hâkim Bey şeffaf dosyanın içindeki kamerayı çıkardı. Nefesimi tuttum ve gözlerim yaşardı. O videoda ne vardı? Küçücük bir Safir mi? Beni taciz ederken mi kayda almıştı? Bunu yaşamaya beş yaşındaki kalbim dayanmıştı ama yirmi bir yaşındaki kalbim kaldırır mıydı?

Hâkim Bey oynatma düğmesine bastı ve birkaç saniye sonra kayıt açıldı, kamera bana dönük olmadığı için görüntüleri göremiyor, sadece sesleri duyuyordum. "Bu aramızda kalacak," diyordu Hüseyin, o tiksinti uyandıran sesiyle. "Sen Safir'in anası değil, babası değilsin. Ona yaptıklarımı..."

Pişkin pişkin güldü. "...polise ihbar etmek sana bir şey kazandırmaz, malum senin de bir kızın var..."

O gerçekten bir canavar, hem de takım elbisesi olanlardan.

Böyle bir videonun varlığından haberdar değildim, bugüne kadar sadece onun şahitliğine güvenmiştim. Fakat şimdi her şey görüntülü ve sesli olarak kayıt altında, ayan beyan ortadaydı. Elimi ağzımdan düşürdüm ve gülen gözlerle Hazer'e döndüm. Kerem de o da ayağa kalkmış, ağızları açık şekilde olan biteni dinliyordu. Hazer daha mı çok kahrolsun, bir kanıt olduğu için sevinsin mi bilememiş gibiydi. Bakışlarımız çarpıştığında ruhumun verdiği ilk özgür soluğu onun yüzünde gördüm.

"Avukat Bey, sanırım bundan sonrasında müvekkilinizi savunamayacaksınız," dedi hâkim ve dolu gözlerim bir kez daha ona döndü. Hüseyin ve avukata bakıyordu, avukatın başını önüne eğdiğini görürken Serap Müdire'nin bakışlarını seçip ona baktım. Buruk, pişman, utanç içinde görünüyordu. Sözünde durması takdir edilesiydi ama... kalbim onu hiçbir zaman yeterince affetmeyecekti. Geç gelen vicdan, bazı şeyleri telafi etmeye yetmiyordu.

Gözlerimi ondan koparıp heyecan içinde hâkime çevirdim. Yanındaki, kademeli bir başka hâkimle fısıldaşıyorlardı. İkisi de bir an sonra hemfikir olarak kafalarını salladılar ve birbirlerinden uzaklaştılar. Kalp atışımın kulağımdaki yankısını, beklentiyle kasılan vücudumun ağrısını, tıpkı göğsümde yeşeren umut gibi en derinimde hissediyordum. Keskin, süratli bir sessizlik başladı ve Hâkim Bey el işaretiyle avukatları ayağa kalkmaya davet etti. İki avukat da ayağa kalktı ve hâkim tokmağı iki kez, ahşap kürsüye vurdu.

"Yaz kızım," diyerek o an umutla çarpan kalplerimizin kaderini çizdi. "Davalı Hüseyin Kanguru'nun, 2002 tarihinde çalıştığı yetiştirme yurdunda, o zamanlar henüz fiziksel ve psikolojik gelişimini tamamlamamış olan Safir Mila Safkan'a cinsel tacizde bulunduğu, şahitler ve kanıtlar neticesinde kesinleşmiştir. 5237 sayılı kanunun 103. maddesinin 1 numaralı fıkrası gereği, Hüseyin Kanguru'nun, cinsel taciz suçundan 10 yıl, 11 ay hapsine karar verilmiştir!"

IV

"KADERDEKİ AŞKLAR VE LUNAPARKTAKİ IŞIKLAR"

HAZER HAN DALGAKIRAN

Gözlerimi nefes nefese açtım. Neredeydim? Beyaz tavan... Mila'nın odası, Mila'nın odasının tavanı... Kollarımdaki ağırlık, vücudumun üzerindeki sıcaklık... Tamam, her şey şu an tastamamdı, olması gerektiği gibiydi, Mila yanımda nazikçe uzanıyordu.

Sikeyim, sadece bir kâbustu. Ama... kalbimi korkudan öldürmüştü.

Şakağımın kenarından akarak saçlarım arasına karışan ter damlasını hissedebiliyordum, kâbus yüzünden bayağı efor sarf etmiş olmalıydım. Kalbim hâlâ sıkı bir yumruk gibiydi. Ellerim... neredeydi? Onu derhal görmeliydim, gözlerimi tavan boyu kaydırarak aşağıya indirdim ve gövdemin üzerinde bir peri gibi uzanan kadına baktım. Ellerimin ona dokunmadan önce her nerede olduğu önemli değildi, ona dokununca doğru yerdeydi.

"Buradasın," diyerek sıcak ellerimi açıkta kalan beline koydum. Gece yatarken yanıma uzanmıştı ama bir ara üzerime çıkmış olmalıydı, şaşırmadım çünkü ilk kez olmuyordu. Krem renkli saten pijamalarının içindeydi, saçları omuzlarına ve yatağa dökülmüştü. Bacakları bacaklarımın arasındaydı, sıcak varlığı kasıklarıma baskı uyguluyor ve aldığı düzenli nefeslerle omuzları alçalıp iniyordu.

Kâbusumdan bağırarak uyanmadığım, onu huzursuz etmediğim için rahatlayarak ipeksi saçlarını öptüm. Dalgalı saçlarını elimle yumuşak şekilde toplayıp bileğime doladım. "Çok korktum beni görmüyorsun diye Mila, çok..."

Kâbusumda Mila'nın beni görmediğini hatırlıyordum. Bir an sakinleştirici almayı düşündüm ama bunun Mila'yı üzeceğini bildiğim için bu şıkkı kafamdan eledim. Aldığımı bilemezdi belki ama azaltacağıma dair söz vermiştim. Fakat vücudumun, düşüncelerimin gevşemesine de ihtiyaç duyuyordum.

Gözlerimi teninde dolaştırırken ensesinin çok terlediğini fark ettim ve diğer elimin içiyle ensesini sildim. Dün çok mutluydu, bu sabah kâbusumla

onu uyandırsaydım üzülürdü. Dünden sonra mutlu olmak tabii ki hakkıydı. Hüseyin piçinin ceza almasına, o mahkeme salonundan tutuklanarak çıkmasına büyük mutluluk duymuştu ve eve gelene kadar kelebek gibi uçuşmuştu. Her şeyin en güzelini o hak etmiyorsa kim hak ediyordu ki?

Fakat benim içim zerre kadar soğumamıştı. Yaşamaya, yemek yiyip su içmeye, belki televizyon izlemeye, hatta hayatı daha ucuza ama kaldığı yerden yaşamaya devam edecekti. On yıl dediğin neydi ki, Mila otuz yaşına geldiğinde çıkmış olacaktı. Çıkana kadar da orada keyifle yaşayacaktı işte. Ceza mıydı bu? Hayır, bununla kalamazdı. Zaten o adam kafasını kaldırıp gökyüzünün güzelliğine bakmayan biriydi, onun için cezaevinde kalmak çok eziyet olmazdı ama ben... eziyet görmesini istiyordum. Belki de içeriden birilerine ulaşmanın, bir gardiyanla konuşup ona eziyet etmenin yolunu bulmalıydım.

Düşünerek önüme dönerken Mila'nın elinin karnımdan aşağıya kaydığını hissederek, "Hop bebek," dedim ve hızla eline uzandım. "Orası sert sınır, dur bakalım." Yanaklarımın kızardığını hissederek saçlarını okşadım. "Seni o kadar seviyorum ki ayağına taş değse ben yürümeyi unutuyorum sanki."

Bileğime doladığım saçlarını serbest bırakıp omuzlarından aşağıya düşmesini izledim ve başımı kaldırıp ellerimi beline kaydırdım. Onu nazikçe yatağın diğer tarafına bıraktığımda esneyerek sızlandı ve koluma yapıştı. Tamamen doğruldum ve geceliğinin yakasından görünen göğüslerine bakarak yutkundum. Çok çabuk çarşafı alıp üstüne örttüm. "Vallahi bakmadım," diyerek başımı hızla önüme çevirdim. Ama sonra... Dönüp küçücük bir an ıslak, parlak gerdanına, bir kısmı görünen göğüslerine iç çektim. "Tamam, biraz baktım."

Yataktan doğruldum ve üşümemesi için üzerini örterek telefonuma uzandım. Şirkete geçecektim ama dünkü kıyafetlerimi giyemezdim. Gece Mila'yla uyumadan önce biraz yaramazlık yapmıştık, üstüm başım o ve ter kokuyordu. Yatağın köşesindeki kıyafetlerime bakarak sırıttım ve telefonu alıp Kerem'e bir mesaj çektim.

Mila'nın yanındayım, evden bana birkaç parça temiz kıyafet getir, benden önce evlenen gereksiz şoförüm.

Telefonu komodine bırakıp doğruldum. Pantolonumla uyumuştum, gömleğim koltuğun kenarındaydı. Uzanıp onu kavradım ve burnuma dayadım, Mila gibi kokuyordu. Memnuniyetle gülümserken Kerem beklediğimden de erken yanıt verdi mesajıma.

Ok.

Odanın penceresini hafifçe açtım, temiz hava Mila'yı gevşetirdi. Beyazlar içindeki odasına bakarak dolabına ilerledim ve içinden bir banyo havlusu aldım. Birkaç çamaşırını gördüm, seksi görünüyorlardı. Havluyu omzuma atarak dolabın kapağını kapattım.

Mila yatakta kıpırdandı "Ben çok güzel dans edebilirim, bunlar da pointlerim," diye mırıldandı.

Evet bebeğim, dünyanın en güzel balerinisin.

Koridora çıkıp banyonun yolunu tuttum. Pantolonumu çıkarıp sepete bıraktıktan sonra lavabo tezgâhının üzerindeki aynaya ilerleyerek vücudumu hafifçe döndürdüm ve omzumdaki dövmeye bakarak yutkundum. Bu dövme hem ona bir söz hem de kendime bir hatırlatmaydı. Mila çok dayanıklı olabilirdi ama bir yandan da cam kadar hassas bir kalbi taşıyordu göğüskafesinde. Üzülmemeliydi, neşeliyken ne kadar da ışık saçıyordu.

Çamaşırımı da sepete bırakarak suyun altına girdim. Başımı fayanslara yaslayarak bir süre sadece ıslanıp Mila'nın tezgâhtaki tokasını izledim. Vücudum terli ama soğuktu, sık sık kâbus gören biriydim çünkü duygusaldım ve travmalarım vardı. Bazen beynimin içinde durup geceleri beni uykusuz bırakan her şeyi böyle silip süpürmek istiyordum ama yapamıyordum. Her şeyi öğrenmiştim ama bana acı veren şeyleri unutmayı şu yaşıma gelmiş olmama rağmen öğrenememiştim.

Saçlarımı yıkadım ve fazla oyalanmadan vücudumu da yıkayıp kestedim. Islık çalarak kabinden çıktım ve aynanın karşısına geçmeden önce belime bir havlu doladım. Aynanın karşısına geçip saçlarımı geriye doğru attım ve ıslık çalmaya devam ederek burada olan tıraş losyonumdan yüzüme sürdüm. Tıraş olmadan da bunu kullanmayı seviyordum, rahatlatıyordu.

Saçlarımı bir başka havluyla kurulayıp ellerimle arkaya doğru taradım ve Kerem'in gelmesini beklerken banyoda biraz oyalandım. Dilimi dişlerimin arasına alarak göğsümden sicim gibi akan suları elimin içiyle sildim ve aynı esnada kapıya vurulduğunu duydum. Kapıyı açtığımda Kerem'i yarı uyur vaziyette, posta kutusuna yaslanmış halde buldum. İrkildi ve yere yapışmaktan son anda kurtulup kapının kenarına tutundu.

"Günaydın patron," diyerek genişçe esnedi ve elindeki torbayı verirken baştan aşağıya beni süzdü. "Ya seni çapkın, kapıyı niye böyle açıyorsun?" Elini yüzüne kapatarak güldü. "Utandım, haylaz çocuk!"

"Ankara yumruğunu suratına bir çakarım, görürsün haylazı da çapkını da..."

"Ha ben sadece Mila'ya çapkınım, yalnızca ona haylazım diyorsun?"

"Aynen," diyerek sırıttığımda Kerem de sırıttı. Ona göz kırptım ve torbayı açıp ne getirdiğine baktım. Siyah pantolon, siyah ceket ve beyaz tişört getirmişti. Havalar çok sıcakladığında gömlek yerine tişört giyerdim. Başımı kaldırıp, "Sağ olasın koçum," dedim. "İçeriye gelsene, kahvaltı yaparız."

"Yok yok." Gülümseyerek geriledi. "Arabada bekleyeyim, sen de Mila'ya çapkınlık, haylazlık yap..." Göz kırpıp arkasını döndü ve esneyerek bahçeden çıktı. Kapıyı kapatarak odanın yolunu tuttum ve içeriye geçtiğimde Mila'nın hâlâ çarşafın altında olduğunu gördüm. Ona sırtımı dönerek torbanın içinden çamaşırı çıkardım ve havluyu indirmeden giyindim. Çarşafların sesini duydum, uyanıyor muydu?

Pantolonu bacaklarımdan geçirdim, beni çıplak yakalayıp dehşete düşmediği için rahatlamıştım. Düşüncesizlik mi yapmıştım, belki de salonda giyinmeliydim. Kendime kızarak düğmesini geçiriyordum ki sıcak ellerin belime ürkekçe dokunduğunu hissedip duraksadım. Parmakları telaşsızca belimin etrafını dolanıp düğmeyi yakaladı ve düğmeleyip fermuara uzandı. Nefesi ensemin açıklığında süzülürken fermuarımı da çekti ve seslice yutkundu.

"Gü... günaydın mi amor."

Beni şaşırtmıştı, ondan bu kadar cesur bir atak beklemiyordum ama bunu olağan bir şeymiş gibi karşılamazsam utanırdı. "Teşekkürler," dedim bebeğime. "Sen olmasan nasıl düğmelerim ben bu pantolonu?"

Dudaklarının enseme belli belirsiz dokunup bir öpücük bıraktığını hissettim. "Rica ederim. Ellerimi bırakacak mısın?"

"Hayır hanımefendi, tutukluyorum sizi."

Kıkır kıkır gülerek yanağını enseme koyduğunda bu sabah neşeli olduğunu anlayıp rahatladım. Tanıştığımızdan beri hayattaki amacım onu neşeli tutmak, mutlu etmek olmuştu. Bu yüzden dudakları bükülse dahi içim parçalanıyordu. İleriye gitmemek için ellerini serbest bıraktığımda Mila etrafımı dolanarak önüme geçti ve ellerini omuzlarıma koyarak heyecan içinde bana baktı. Ellerinin tenimde neyi aradığını merak ettim. *Buldun mu onu? Ben buldum.*

Gözleri şişmişti, dudakları dolgun ve pembe duruyordu. Yaklaşıp yanağıma, beni koklayarak bir öpücük bıraktı. "Uyurken bile seni özledim Hazer, inanabiliyor musun?" Yüzünü diğer tarafıma çevirdi ve sol tarafta kalan yanağımdan da öperken kolunu boynuma doladı. "Çok yakışıklı görünüyorsun, umarım bugün kadınlarla çok iş görüşmen yoktur," diye takıldı bana.

Belinden tutarak ayaklarını yerden kestim. "Aslında var."

Başını önüne eğip yüzünü astı. Sahiden buna bozuluyor muydu? Başını tekrar kaldırırken gülümsedi. "Tabii vardır, ben... espri yapmak istemiştim."

Yüzünü araştırdım, içten şekilde gülümsüyordu ama kafasına bir şey takılmış gibiydi. Acaba ne düşünüyordu? Dalgalı saçlarını kibarca omuzlarına yaydığımda gözlerini kapatarak sesli şekilde soludu. "Masamın üzerinde, çerçevede senin fotoğrafın var. Toplantılara girerken o çerçeveyi de yanımda götürüp sevgilim diyerek seni müşterilerle tanıştırıyorum."

Gülmemek için dudaklarını sıktı ama sonra kendini serbest bırakıp boğazından o tatlı sesleri çıkarırken uzaklaşıp arkasını döndü. Gözden kaybolana kadar gülümsedim ve sonra önüme dönüp kızaran yanağımı kaşıdım. Çok tatlıydı, verdiği tepkileri izlemek için bile sataşırdım ona. İç çekerek torbadaki tişörtü aldım ve giyinip üzerine ceketi geçirdim. Odadan çıkmadan önce saçlarımı aynanın karşısında, öylesine bir düzelttim. Mila'nın ellerini saçlarımda dolaştırmasını seviyordum, belki yine saçlarımı okşardı.

Odadan çıktım ve mutfağa geçerek Mila'ya yardımcı oldum. Kahvaltı hazırlarken parmak uçlarında mutfakta koşuşturdu, bir an dans edecekmiş gibi oldu ama vazgeçip duruldu. O an arkamdaki yumruklarımı sıktım.

"Artık seni kederli kılacak hiçbir şey yok," dedim, başımı masadan kaldırıp ona bakarken. Bir peçeteyle ağzının kenarına bulaşmış kırıntıları siliyordu. Ona âşık olduğum için mi bilmiyorum ama her şeyi tatlı geliyordu gözüme.

"Si," dedi. Ah, keşke hep İspanyolca konuşsa, o kadar seksi oluyordu ki ağzımı ayran budalası gibi açıp iç çekmemek için direniyordum. "Hedeflerimin her birini gerçekleştirdim. Müzikali kazandım, kendime bir ev tuttum, kardeşimi aldım, sınava girdim, o ca... canavarı hak ettiği yere gönderdim." Ondan bahsederken ikimizin de kaşları çatılmıştı. "Ve tüm bunların yanında hiç planlamadığım bir şey de gerçekleşti. Âşık oldum."

Göğsüm gurur ve aidiyetle kabardı.

Bana mahcup bakışlar atarak, "Bundan sonra susmak yok," dedi, derin bir nefes alırken göğsü inip kalkmıştı. "Hiçbir haksızlığa, kimseye... hatta sana karşı bile susmak yok."

"Yok," diye onayladım onu ve kendimi daha fazla tutamadım, uzanıp narin çenesini okşadım. "Ağzında ne başkasının ne de kendi elin yok artık."

Dudağının kenarını kemirdi ve kirpiklerinin ardındaki sıcak bakışları, cennetine kavuşur gibi huzurla kavuştu gözlerime. "Aslında senin elin oluyor ağzımda ya da parmağın mı demeliyim?"

Yüzümü yüzüne yaklaştırırken, çoktan mahcup olup başını eğmişti bile. Elimi masanın altından uzattım ve aniden bacağının içine çimdik attım. "Mila, beni kışkırtma."

"Affedersin," diyerek bacağının üzerindeki elimi tuttu ve sadece kendisinin okşayabileceği narinlikte okşadı.

"Affetmem, beni öpmelisin."

Kibarca gülümseyerek bana salata uzattı. Hırlayarak parmağını ısırdığımda gülme sesleri geldi.

Evden ayrılırken bir an Mila'nın beni hiç bırakmayacağını sanmıştım. Boynuma dolanmış, kapının önünde bana sıkıca sarılmıştı. O uğurladıktan sonraysa arabaya bindim ve Kerem'le sokaktan ayrıldık. Ceketimi çıkarıp kenara bıraktım ve camı açarak paketimden bir sigara çıkardım.

"Şu itin girdiği hapishane koğuşunu bir öğrensene," dedim yüzümü buruşturarak. Sigaranın külünü bir hışımda silktim. "Gardiyanlarla bir tanış, hoş sohbet kur. İçeride, bu herifin tacizci olduğu duyulsun, rahat vermesinler."

Kerem'in yüzünde, benimkine benzer bir tiksinti ve öfke duygusu oluştu. "O iş bende," diye güvence verdi bana. "Dayak yemediği bir gün geçmeyecek."

O pislik artık hapiste ama ben dışarıda ondan daha mahkûmum. Çünkü unutamıyorum, aşamıyorum. Oysaki Mila bana azalacak bu acı demişti, neden azalmıyordu?

Bunun peşini bırakmayacaktım, bırakamazdım. Hapishanede geçen her gününün zehir olmasını istiyordum, hayat Mila'ya yıllar boyunca zehir olmuştu.

Kerem arabayı şirketin önüne çekerken üçüncü sigaramı içip izmaritini kül tablasının içine bıraktım ve ceketimin cebinden çilekli bir sakız çıkarıp ağzıma attım. Eskiden sigara kokusunu bastırmak için naneli sakız atardım ama artık çilekliyi daha çok seviyordum, bana Safir'i anımsatıyordu. Ceketimin yakalarını düzeltirken arabadan indim, bir yandan da evde, Mila'ya bıraktığım şeyi düşünüyordum. Şekeri dilimin ucunda emerken gülümsedim. Meraktan kafayı yiyecekti.

Kerem'le şirket binasına girdiğimizde ortalıkta koşuşturan birkaç acemi çalışanın yavaşladığını, bana mahcup bakışlar atarak hızlıca ortadan tüydüğünü gördüm. Gözlerimi devirerek asansörün yolunu tuttum, stajyerler benden biraz ürküyordu ama onlara asla kırıcı davranmazdım.

Asansöre bindiğimizde başımı arkaya yaslayarak ayağımın ucuyla yerde ritim tutturdum, birkaç çalışanım da bizden sonra binerek bana nazikçe

selam verdi. Onları aynı nezaketle karşılayıp gülümsemeye çalıştım ve en üst kata çıkana kadar her gün yaptığım rutinleri tekrarladım.

"Her gün yüz kişiye günaydın demekten bıktım Kerem," diye inledim, asansör kapıları açılırken.

Benim arkamdan dışarıya fırladı. "Patron koltuğunu bana bırak, ben her gün yüz değil, beş yüz kere bile günaydın derim."

Ona ortaparmağımı gösterdim.

"Allah sana hidayet versin," dedi, ayıplarcasına.

Başımı omzumun üzerinden ileriye, iki binayı birbirine bağlayan koridora çevirdim. Bu kat pek kullanılmazdı, bu kanal da. Babam işin ithalat kısmıyla uğraşırdı, ben de ihracat kısmıyla. Bu sebepten iki ayrı binada çalışıyorduk, ara sıra, imza gereksinimi olduğunda binalar arasındaki bu koridordan geçerdik. Bu kez de öyle yaptım ve doğrudan ilerleyip babamın odasına daldım. Bağırmak için kafasını kaldırıp da beni görünce duraksadı.

"Annemden boşanacaksın," dedim odaya dalar dalmaz. Sesim olduğundan çok daha sert çıktı. "Evrakı imzala, tek celsede bitsin bu mevzu."

Babam neye uğradığını şaşırdı ve doğrulup geriye yaslanırken beni süzdü. "O mesele..." diye başladı. "Ben zamanında annene çok yalvardım, boşanalım dedim, bırak beni, âşık olduğum kadınla yaşayacağım dedim. O bırakmadı, önüne koyduğum hiçbir evraka imza atmadı, şimdi ben kabul eder miyim Hazer?"

Annemin aldatıldığını onun ağzından bir kez daha duyunca boğazımın arkasında güçlü bir ateş yanmaya başladı ve konuşmak için zamana ihtiyacım oldu. Babam annemi aldattığında daha küçüktüm, her şeyi hatırlayamıyordum ama babamın o kadına annemden bahsetmediğini, o kadını da mağdur ettiğini biliyordum. Kadın hamile kaldığında babam evli olduğunu ama boşanacağını söylemişti fakat annem bir inat uğruna boşanmamıştı. Babam da o kadını ikna edememiş, doğduğunda Adem'i alıp bize getirmişti, o kadını yanında tutabilmek için. Fakat hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı. Kadın trajik şekilde, tıpkı Adem gibi çok genç yaşta ölmüştü. Annemse... bir inat uğruna boşanmadığı için pişman olmuştu.

Ve ben... öyle herkesin arkasında dolanıp durmuştum. Hepsinin de kafalarını çevirip baktığı son kişi olabilmiştim. *Görünmemekle alakalı bir sorunum vardı galiba.*

"O yılların üzerinden çok zaman geçti," dedim katılığımı koruyarak. Babama karşı artık nasıl davranmam gerektiğini biliyordum. "Annem gençti, aldatıldığını öğrenince gururu kırıldı, senin onu bir kenara atmana

dayanamadı. Hiçbirimiz tamamen masum değiliz baba. Ama inkâr etme, en büyük günah da senin. Bu yüzden annemi bırak."

Her kelimemi dinledi ama hissettiği şey her zamanki gibi kendi bencil duyguları oldu. "Hayatımın aşkını elimden aldınız," dedi hastalıklı şekilde. "Sen ve annen..." Tekrardan durdu, gözleri fıldır fıldırdı. Babamı tanırım, bir kötülük hesap ettiğinde tıpkı böyle bakar ve ardından tıpkı karşımda yaptığı gibi gülümser. "O kızı bırak, âşık olduğun kadından vazgeçmek neymiş öğren, hemen bugün o evrakı imzalar, annenden boşanırım."

O kız. Mila. Onu bırakmak... önümüzdeki yüz yıl içindeki planlarım arasında değil.

Öfkeden deliye dönüp birkaç saniye boyunca gözlerine baktım ve sonra kahkaha atmaya başladım. Bunu inanarak mı söylemişti? Ben ve Mila'yı bırakmak... Düşüncesi bile kanımın damarlarımdan çekilmesini sağlamıştı. Mila'nın olmadığı her yer bana cehennemdi. "O dediğin iki dünya bir araya da gelse olmaz baba, olmaz!"

"Ha, Mila'nın yanında annemin pek bir değeri yok diyorsun?" Bu hararetli reddedişimi ustaca kışkırtıyordu.

"O evraklara imza atmasan da annem senden boşanacak," dedim keskin bir sesle. "En iyi avukatı bulurum!"

"Yapma Hazer," dedi babam, iyiden iyiye eğleniyordu artık benimle. "Sen annenin benden boşanması için en iyi avukatı bulursun da ben annenden boşanmamak için en iyi avukatı bulamaz mıyım sanki? Senin elin kolun ne kadar uzunsa benimki de o kadar uzun. Bu iş çekişmeli boşanma diye devam ederse uzun yıllar sürüp gider."

Haklı olması boğazımı gömleğimin yakası gibi sıktı. Doğru, ben annem için en iyi avukatı bulursam babam da kendisi için en iyi avukatı bulur, tıpkı annem gibi inat eder, dava yıllar boyunca görülürdü. Ama ölsem bırakmazdım Mila'yı, başka yolunu bulmalıydım.

"Baba, çok istersen dünyayı bile ikiye ayırırsın sen ama Mila'yla beni ayıramazsın."

Masanın üzerindeki her şeyini elimin tersiyle savurdum ve masasına tükürerek hışımla arkamı döndüm. Onun hiddetle doğrulup, "Seni köpek," dediğini duydum ama ne hikmetse havlayan hep kendisiydi. Bu yüzden umursamadım, kapıyı açtığım gibi örtmeye zahmet bile etmeden odadan defoldum.

Serpil Hanım'ın korkuyla yerinden fırladığını görürken üzerimdeki ceketi âdeta sökerek çıkardım ve iri adımlarla koridor ayrımına kadar yürüdüm. Babamın sekreterine, kapıyı kapatması için seslendiğini

duyuyordum. İki ayrı binayı birbirine bağlayan kanala yürürken birkaç çalışanın selam verdiğini gördüm ama onlara karşılık verecek vaktim yoktu.

Ceketim elimde, sertçe yürüdüm ve kendi binama giriş yaptığımda ortalıkta kimsenin olmadığını gördüm. Adımlarımı sol taraftan çevirerek odamın yolunu tutarken ensemden aşağıya buz gibi damlalar akıyordu. Gerildiğimde, korkup öfkeyle dolduğumda vücudum buz keserdi, kalbimse ateş. İçim yangın, dışım kış kıyametti sanki.

Koridoru hışımla yürürken sekreterimin beni selamlamak için kalktığını göz ucuyla gördüm ama yeterince nazik davranamayıp ona sadece başımı salladım. "Misafiriniz var," dediğini duydum arkamdan. "Odanızda."

Kendisine başımı salladım ve gelenin kim olduğunu görmek için odamın kapısını açtım. İçeriye girerken bakışlarım misafir koltuklarına yönelmişti bile. Önüme düşen saçımı çekerken misafir koltuğunda oturan Rabia Hanım'ın yerinden kalktığını gördüm.

Hay aksi!

Bozuntuya vermeden mesafeli bir şekilde masama kadar yürüdüm ve her ne kadar o tokalaşmak için kalkmış olsa da ben direkt koltuğuma geçerek onu da tekrardan koltuğuna buyur ettim. "Hoş geldin."

Bir an duraksadı ve ardından buyur ettiğim koltuğa yerleşerek ellerini dizinde bağladı. Rabia... Bir kez, annemi kırmamak için yemeğe çıktığım bir kadındı. İkincisi olmamıştı çünkü ondan romantik olarak hoşlanmamıştım. Hoş bir kadına benziyordu ama uzun uzun inceleyecek halim yoktu. Geçtiğimiz günlerde sekreterim ona randevu verdiğinden bahsetmişti. Babasıyla iş hukukumuz vardı, kulağıma gelenlere göre kendisi de şirketin hukuksal işleriyle ilgileniyordu; bu yüzden görüşme talep etmiş olabilirdi.

"Hoş buldum," dedi, ben koltuğuma yerleşip dirseklerimi masaya yasladığımda. "Görüşmeyeli epey oldu, nasılsın?"

Ne zaman görüştüğümüzü pek hatırlamıyordum ama dediği gibi uzun süre olmuştu. Önümdeki günün raporlarına bakarken, "İyiyim," dedim mesafeli şekilde. Eskiden görüştüğüm bir hanıma haddinden fazla sıcak davranmak yanlış anlaşılabilirdi, böyle şeylerle uğraşacak zamanım yoktu. "Babandan biliyorsundur, inişli çıkışlı, stres dolu iş hayatı..."

"Tüm iş stresine rağmen oldukça... iyi görünüyorsun," dedi.

Bakışlarını yüzümde hissettiğimde rahatsızca kıpırdanmamak için direndim ve başımı kaldırıp iltifatını kabul ettim. "Teşekkürler. Ne için gelmiştin? Yanlış anlama, sekreterime randevunun sebebini söylememiştin doğru hatırlıyorsam?"

"Bu ayın iş insanı seçilmişsin," dedi kocaman gülümseyerek. Ah, öyle bir şeyler vardı. Bir dergi bana böyle bir jest yapmıştı, hatta birkaç kare fotoğrafımı da sayfalarına basmışlardı. "Ben de eski arkadaşımı tebrik etmek istedim."

"Çok naziksin," dedim başımı sallayarak. Dirseklerimi masaya bastırarak bileğimdeki saati çevirdim. "Bunun için buraya kadar zahmet etmeseydin, telefon açabilir..."

"Aşkım..."

Oda kapısının aniden açılması, kulağımı melodik, tatlı sesin doldurmasıyla aynı anda olmuştu. Başımı şaşkınca kaldırırken misafirimin de arkasına döndüğünü görmüştüm. Mila'yı kapı ağzında, mahcup ve elini ağzına bastırmış halde bulunca kalbimin atış hızı beynimi şaşkına çevirdi.

Sandalyeyi itip yerimden doğruldum. "Mila..."

Mila elini ağzından indirdi ve çekingen şekilde içeriye girerek kapıyı yavaşça kapattı. Sanırım kimsenin olmadığını sanarak coşkuyla kapıyı açmış, misafirimi görünce bocalamıştı. "Affedersiniz," dedi kibarca. Dönüp çekingen bir tavırla misafirime baktı. "Böldüysem kusura bakmayın."

Rabia suratını astı. Mila bunu fark ederek duraksarken, "Önemli şeyler konuşmuyorduk," diyerek masanın etrafını dolanıp Mila'ya doğru yürüdüm. Yanına varıp kolumu beline doladığımda irkilip bana döndü ve gülümsemeye çalıştı. "Çok hoş geldin," diye fısıldadım. *Bu kıza surat asılır mıydı hiç?*

"Çok hoş buldum," dedi yalnızca benim duyabileceğim bir sesle.

"Kız... arkadaşın mı?"

Göz ucuyla Rabia'nın doğrulduğunu gördüm ve gözlerimi Mila'nın yüzünden zorlukla alarak kendisine döndüm. Artık gülümsemiyor, ikimizi süzüyordu. Mila da başını önüne çevirerek gülümsemeye çalıştı ama biraz tadı kaçmış gibiydi. "Evet," dedi ve ardından tanışmak için Rabia'ya elini uzattı. "Safir Mila ben, Hazer'in sevgilisiyim."

"Memnun oldum, ben de Rabia. Hazer'in arkadaşıyım, eski bir arkadaş."

Aynı tatsızlığı Rabia'nın yüzünde de gördüm. Belli belirsiz gülümseyip Mila'nın elini sıktı. Tokalaşmaları bittiğinde Rabia tekrardan koltuğa yerleşip bacak bacak üstüne attı. Altdudağımı ısırarak Mila'ya döndüm, tek kaşını kaldırmış, ayağının ucuyla yerde ritim tutuyordu. Bilekten bağlamalı bir sandalet giymişti, bacakları enfes görünüyordu. Beyaz bir elbise giymişti, içinde bir periye benziyordu. Yutkunmadan edemedim, elimi vücudunun bir yerine koymak için güçlü bir istek duydum.

"Memnun oldum," dedi Mila ve bana dönerek dik dik baktıktan sonra diğer misafir koltuğuna yürümeye başladı.

Ne? Bana neden öyle bakmıştı ki? Dudağımı kemirerek masanın etrafını dolaştım ve koltuğuma yerleşerek Mila'ya göz kırptım. "Bir şey içmek ister misin?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak benim masama, bir de ortadaki sehpaya baktı. Dudakları gerilmiş, burnunu havaya dikmişti. Saçları dalga dalga dökülüyordu omuzlarından, onu tam şu an öpemediğim için çok şey kaybettiğimi hissederken, "Su," dedi Mila narin bir sesle. Başını önüne eğmişti, neden böyle tutarsız davranıyordu? "Ateş bastı..."

"Havalar sıcak," dedi Rabia bana dönerek.

Mila başını ona doğru kaldırdı ve çenesi titrerken derin bir iç çekti.

Siktir, burada bir şeyler oluyordu.

Hatu çevirip Mila için su isterken Rabia'ya ne içeceğini sormadığımı hatırladım ama sanırım şu an sormasam daha iyi olurdu. *Mila tırnaklarını çantasına geçirmişti, yüzüme de geçirebilir gibi duruyordu.* Telefonu yerine bırakırken onun Rabia'dan hoşlanmadığını düşündüm. Tamam, ben de Rabia'nın bana davranışlarının farkındaydım ama Mila'nın bunu bu kadar erken hissedeceğini düşünmezdim. Bir de bozulmuş, burnundan soluyordu.

"Böldüğüm için tekrardan kusura bakma, sekreterini odasında göremeyince bir anlık heyecanla hareket ettim," dedi Mila, gerçekten bunun için mahcup olduğu çok belliydi. "Önemli bir konuğun da olabilirdi, neyse ki önemsizmiş."

Vay, Rabia'ya laf mı çarpıyordu?

Rabia'nın genzini temizlediğini duydum ama gözlerimi Mila'dan alamadım. Mila başını gayet kibar şekilde Rabia'ya çevirdi. "Senin için de soğuk bir su isteseydik keşke."

"İyiyim," dedi Rabia, artık o da gülümsemek için zahmet etmiyor, dümdüz Mila'ya bakıyordu. "Aslında o kadar da önemsiz değildi, Hazer'i tebrik ediyordum."

"Yaa..." Mila tek kaşını kaldırarak ayakkabısının ucuyla yerde ritim tutmaya devam etti, burnunu havaya dikmişti. "Hazer çok maharetlidir, her konuda tebriki hak eder."

O beni övünce utandım.

"Öyle," dedi Rabia, Mila gibi kaşlarını kaldırarak.

"Bu ışıltılı hayatı ben seçmedim," dedim Mila'ya göz kırparak ama bana kötü kötü bakmaya devam etti.

Galiba... kıskanıyordu.

Şirinliğine gülmemek için dudaklarımı ısırırken oda kapım birkaç kez tıklatıldı ve ardından kat görevlisi hanımefendi elinde tepsiyle geldi. Suyu Mila'ya uzatırken, "Afiyet olsun," demeyi ihmal etmedi.

Safir başını salladı. "Çok teşekkürler."

Kat görevlisi hanımefendi dışarıya çıktığında Mila da bardağı dudaklarına götürdü ve soğuk suyu kana kana içerken bardağının üzerinden dik dik bana baktı. *Tamam, artık o kadar da şirin değildi, korkmalı mıydım?*

Gülümsemeye çalışırken Mila bardağı biraz sert şekilde orta sehpaya bırakarak çenesinden akan bir damlayı elinin tersiyle sildi. Gözlerimi ıslak çenesine odaklayıp elimle koltuğun kenarını sıkarken, "Dediğim gibi," diyerek dikkatimi böldü Rabia. Gözlerimi Mila'nın kızarık, ıslak teninden zorlukla koparıp kendisine döndüm. "Tebrik etmeye gelmiştim, alanında hızla yükseldiğini görüyorum."

"Teşekkürler," dedim bir kez daha nezaketen. Dönüp Mila'ya baktım. "Son zamanlarda daha mutluyum, bundan kaynaklı olabilir."

Mila'nın gözlerinin yumuşadığını, başını yana eğip gülümsediğini görünce hayattan başka hiçbir şey istemediğimi fark ettim. Rabia, "Hımm," diyerek bir ses çıkardı. "Sanırım ilişkiniz çok yeni çünkü biz görüştüğümüzde bekâr bir adamdın."

Mila'nın gözleri beklemediğim şekilde alev aldı ve başı yavaşça Rabia'ya dönerken dudakları titreyerek açıldı. "Aa siz daha önce görüştünüz demek... Ve seninle görüştükten sonra da bekâr kalmaya devam etmiş..."

Siktir!

Ağzım bir karış açık kalırken Rabia'nın renginin attığını göz ucuyla gördüm. Mila'nın damarına basmıştı ve onun ne kadar ustaca laf sokabildiğini zaten biliyordum. Rabia oturduğu koltukta dimdik oldu ve kızarırak bana döndü. Mila da bana dönmüş titreyen dudaklarını ısırıyordu.

"Öğle yemeğine, bir arkadaşa sözüm vardı," dedi Rabia, çantasını sertçe sehpadan alarak. "Bekletmesem iyi olur."

Koltuğumdan doğrulup olabildiğim kadar nazik davrandım ve onu kapıya doğru geçirmek için yanına yürüdüm. "Tekrar teşekkür ederim, buraya kadar zahmet ettin."

Yanında yürüyerek onu geçirirken, "Rica ederim," dedi ama biraz bozulmuş görünüyordu. Mila arkamızda kalırken odamın kapısını açtım ve onu mesafeli şekilde uğurladım. Koridordan kaybolana kadar izledim ve sonra odamın kapısını kapatıp kilidi döndürdüm.

Galiba... kıskanıyordu.

Şirinliğine gülmemek için dudaklarımı ısırırken oda kapım birkaç kez tıklatıldı ve ardından kat görevlisi hanımefendi elinde tepsiyle geldi. Suyu Mila'ya uzatırken, "Afiyet olsun," demeyi ihmal etmedi.

Safir başını salladı. "Çok teşekkürler."

Kat görevlisi hanımefendi dışarıya çıktığında Mila da bardağı dudaklarına götürdü ve soğuk suyu kana kana içerken bardağının üzerinden dik dik bana baktı. *Tamam, artık o kadar da şirin değildi, korkmalı mıydım?*

Gülümsemeye çalışırken Mila bardağı biraz sert şekilde orta sehpaya bırakarak çenesinden akan bir damlayı elinin tersiyle sildi. Gözlerimi ıslak çenesine odaklayıp elimle koltuğun kenarını sıkarken, "Dediğim gibi," diyerek dikkatimi böldü Rabia. Gözlerimi Mila'nın kızarık, ıslak teninden zorlukla koparıp kendisine döndüm. "Tebrik etmeye gelmiştim, alanında hızla yükseldiğini görüyorum."

"Teşekkürler," dedim bir kez daha nezaketen. Dönüp Mila'ya baktım. "Son zamanlarda daha mutluyum, bundan kaynaklı olabilir."

Mila'nın gözlerinin yumuşadığını, başını yana eğip gülümsediğini görünce hayattan başka hiçbir şey istemediğimi fark ettim. Rabia, "Hımm," diyerek bir ses çıkardı. "Sanırım ilişkiniz çok yeni çünkü biz görüştüğümüzde bekâr bir adamdın."

Mila'nın gözleri beklemediğim şekilde alev aldı ve başı yavaşça Rabia'ya dönerken dudakları titreyerek açıldı. "Aa siz daha önce görüştünüz demek... Ve seninle görüştükten sonra da bekâr kalmaya devam etmiş..."

Siktir!

Ağzım bir karış açık kalırken Rabia'nın renginin attığını göz ucuyla gördüm. Mila'nın damarına basmıştı ve onun ne kadar ustaca laf sokabildiğini zaten biliyordum. Rabia oturduğu koltukta dimdik oldu ve kızararak bana döndü. Mila da bana dönmüş titreyen dudaklarını ısırıyordu.

"Öğle yemeğine, bir arkadaşa sözüm vardı," dedi Rabia, çantasını sertçe sehpadan alarak. "Bekletmesem iyi olur."

Koltuğumdan doğrulup olabildiğim kadar nazik davrandım ve onu kapıya doğru geçirmek için yanına yürüdüm. "Tekrar teşekkür ederim, buraya kadar zahmet ettin."

Yanında yürüyerek onu geçirirken, "Rica ederim," dedi ama biraz bozulmuş görünüyordu. Mila arkamızda kalırken odamın kapısını açtım ve onu mesafeli şekilde uğurladım. Koridordan kaybolana kadar izledim ve sonra odamın kapısını kapatıp kilidi döndürdüm.

Kafamı yukarıya kaldırdığımda Safir'in dolu gözlerle ve titreyen çeneyle bana baktığını gördüm. Kırgın ve aynı zamanda kızgın görünüyordu. Gözlerimi kırpıştırarak ellerimi iki yana indirdiğimde Mila da dudaklarını araladı. "Bir daha önceden görüştüğün kadınları ofisine çağırma," dedi ve yüzünü çevirdi.

Beni kıskandığını görebiliyordum, bununla eğleniyordum da ama yanlış anlamasına katlanamazdım. "Ben çağırmadım," diyerek yanına yürüdüm ve kaçması için fırsat vermeden kollarımı belinin iki yanına dolayıp göğsüme doğru çektim. "Kendisinin de dediği gibi, beni tebrik etmek için gelmiş."

"Niyetinin yalnızca bu olmadığı çok açıktı," dedi, sitemli ve kızgın bir sesle. Kollarımdan çıkmak için ufacık bir harekette bulundu ama kendimi ona yasladığımda başını önüne eğip durdu. "Beni görünce suratını astı bir de... Fazlalıkmışım gibi! Sonra kalkmış... görüşmüştük diyor, sevgilin olduğumu bile bile! Çok yakışıksız davrandı bence, hiç hoşlanmadım ondan!"

Elbette hoşlanmazdı, ben de hoşlanmazdım. Bir şey içine oturmuş, onu epey rahatsız etmiş gibiydi. Benim çağırdığımı, onunla keyifli bir sohbet ettiğimi sandığı için mi bu kadar kırılıp sinirlenmişti? Kafasının içindekileri görmek için nelerimi vermezdim ki...

Ellerimi belinde birleştirerek onu iyice kendime kafeslediğimde parmakları titrek şekilde göğsüme yerleşti. Başını boynuma gömdüğünde kollarımı etrafına daha sıkı doladım. Sinirlendiğimde fevri tepkiler verebiliyordum ve onun da sinirlenip duygularını olduğu gibi yaşamasını seviyordum zaten. Dudaklarımı saçları boyunca sürterek elimi kalçasına indirdim. "Mila, biz seninle ciddi bir ilişki yaşıyoruz, hadlerini aşan insanlar hep olacaktır ama birbirimize güvenmeliyiz."

Çünkü gözüm döndüğünde ben de seni çok fena kırmıştım.

"Haklısın," derken sesi incelmiş, elleri göğsümde yumruk olmuştu. "Güveniyorum, sadece eskiden görüştüğümüz falan deyince..."

"Onunla olan Görüştüğümüzü hatırlamıyorum bile Mila. Anılarımızı hatırladığım tek kadın sensin."

Ellerim hâlâ iki yanında dururken parmakları tembel hareketlerle göğsümde oyalandı. "Aslında ben... şey için gelmiştim... Sutyen rafıma o notu sen mi bıraktın?"

Sırıtmaya başladım.

"Tabii ki sen bıraktın," diyerek göğsüme çimdik attığında daha çok güldüm. Onunla uğraşmak çok hoşuma gidiyordu, mutlu oluyordum. Ayrıca Mila artık onun dolabını açmamdan, vücuduna dokunmamdan,

benim yanımda cesur giyinmekten çekinmiyordu ya, dünyalar benim oluyordu sanki. Parmağını ısırdı. "Peki ne anlama geliyor? Yani... kâğıtta sadece kocaman bir A harfi vardı."

Parmağını çok ısırıyordu, araştırdığıma göre bu, ufak çocukların çok korktuğunda yaptığı bir hareketti; onda alışkanlık olmuştu.

Güzel, tertemiz kokusunu içime çekerken bir elimi dalgalı saçlarının arasına kattım. Bu saçlara dokunmayı, bacağına dokunmaktan daha az seviyor değildim. Mila ne yapacağımı anlayarak bilmiş şekilde gülümserken kırmızı kurdelesinin düğümünü çözerek avuçlarıma düşürdüm. "Ailemizin üçüncü ferdinin ismini oluşturan harflerden biri... Uslu bir kız olursan isminin diğer harflerini de öğrenebilirsin."

"Han," diyerek hem mutlu hem de utanç dolu bir ses çıkararak boynuma atladığında onun ayaklarını yerden keserek masaya oturttum. Şu kokusunun adını bir türlü çıkaramıyordum, çok tatlı bir kokuydu ama ne? Saçlarını okşayarak yüzünü geriye çektiğinde ellerimi belinden yukarıya kaydırdım ve yüzünü avuçlarımın arasına alarak ihtiyaçla dudaklarına sokuldum. Bu kızı öpmezsem ölecekmiş gibi hissetmekten vazgeçemiyordum.

Heyecanlanarak gözlerini kırpıştırmaya başladığında elmacıkkemiklerini okşayarak dudaklarımı yumuşak, dolgun dudaklarına sürttüm. Göğsümdeki vahşi, ilkel his anında uyanıp kükrerken gözkapaklarım çaresizce düştü. Mila'ya, beni öpmesi için fırsat vererek kendimi karnına yasladığımda dudaklarından istekli bir ses döküldü. O kadar dolu, tam bir hisli ki bu, dudaklarımın kilidini iyi ki o açmış diyordum. O öpene kadar dudaklarımda biriken her şey, onun beni öpmesiyle infilak olmuştu.

Ellerini kaldırmana, bir adım atmana, konuşmana, ismimi söylemene bile gerek yok. Bir kere gülümse, bana dünyaları veriyorsun.

Mila, dayanıklı kalbine rağmen bana her zaman çıtkırıldım geliyordu ama onu öperken ellerimi vücuduna o kadar sert bastırıyordum ki aklımın bir köşesi hep incinmesinden korkuyordu. Elimi saçlarına, oradan da ince sırtına kaydırarak elbisesinin kumaşını avcumun arasına aldım. Bu kızın elinde, teninde, dudaklarında ne vardı bilmiyorum ama sanki benim için vardı. Birine karşı doyumsuz olmayı onunla öğrenmiştim. Öyle deli oluyordum ki ona. Kendimi, onun için yaratıldığım düşüncesinden alıkoyamıyordum.

Elimi uzatıp başının arkasından tuttum ve yüzünü göğsüme bastırdım. Tiz bir ses çıkardı ve kollarını etrafıma dolarken, "Seni çok seviyorum," diye hatırlattı nefes nefese. Ben sevgileri ölçerim, kıyaslarım, en büyüğünden

isterim. *Çok, gerçekten çok mu seviyorsun Mila?* Böylesine narin, titrek eller bir kalbi nasıl sıkabilirdi? Onun elleri yapıyordu. Zaten biliyordum, bana dokunduğunda iyileşen yaralarımdan biliyordum... Bir şey vardı onun ellerinde. "Te quiero.*"

Birkaç kelime İspanyolca konuşarak beni önünde diz çöktürebilirdi. Aslında bunu zaten yapıyordu.

Al yanağından, çilli burnundan, alnının arasındaki ufak yara izinden, elmacıkkemiğinin altından... Yüzünün her köşesinden öptüm. Alnındaki o belli belirsiz izin küçükken dizlerinin üzerine düştüğünde olduğunu anlatmıştı bir gece. Artık acımıyordu, ben öpünce geçmişti.

Kurdelesini takıp saçlarını ve elbisesini düzelttikten sonra sahafa uğurladım. Aşağıya kadar indirip gözden kaybolmasını izledikten sonra odama çıkıp kendimi koltuğuma attım. Bugün neleri yapacağım aklımdaydı ama öncesinde biraz dinlensem hiç fena olmazdı. Üst üste iki toplantıya girecektim.

Öğle yemeğine kadar toplantı için hazırlanan sunumlara göz atıp durdum. Son yedi yılda o kadar fazla şey öğrenmiştim ki kimse bu evrakları benim kadar iyi inceleyemezdi. İş konusunda gözlerim çok açıktı, detayları farkına varıp riskleri ve artıları iyice görürdüm.

Öğle yemeğinden önceki toplantıya katıldım ve çalışanlarımla her ay yaptığımız durum kritik toplantısını yaptık. Herhangi bir açık olup olmadığını kontrol etmeliydim. Çalışanlarıma güveniyordum ama konuşurken hepsinin gözünün içine bakardım; hepsi bana ihanet edebilirdi, bu yüzden dikkatli davranırdım.

Öğle yemeği vakti geldiğinde yemekhaneye inmek yerine dışarıda yemek için aşağıya indim. Kerem gün içinde şirkette çalışanlarla lak lak etmiş, bir ara bir yere gidip gelmişti. Aşağıya indiğimde onu arabanın önünde sigara içerken buldum ve şoför kapısının yanındaki kapıyı açtım.

"Yemeği dışarıda mı yiyeceksin?" dedi, sigarasının izmaritini atmak için kaldırım kenarındaki çöp kutusuna ilerlerken.

"Daraldım şirkette," diyerek koltuğa yerleştim ve kapıyı sertçe kapattım.

Kerem bir dakika içinde dönüp koltuğa yerleşti ve arabayı çalıştırırken bana yan bir bakış attı. "Niye yanıma oturdun?"

"Seni daha rahat okşamak için," diyerek dik dik baktım ona. "Niye olacak oğlum, arka koltukta yalnız kalınca çok düşünüyorum, sıkılıyorum."

Kafasını sallayarak arabayı usta bir manevrayla sol tarafa çevirdi ve dirseğini cama yaslayarak, "Nereye götüreyim seni?" diye sordu.

* (İsp.) Seni seviyorum.

"Her zaman gittiğimiz restoranlardan birisi olur," dedim onuz silkip bakışlarımı camdan dışarıya çevirirken. "Çok iştahım yok zaten."

Kerem arabayı sık sık geldiğimiz, hatta arkadaşlarımı da getirdiğim o restoranın önünde durdurduğunda torpidodaki güneş gözlüklerimi takarak arabanın kapısını açtım. Kerem de ardımdan inerken bakışlarım merdivenlere çevrildi ve bakış açıma tanıdık yüzler girince hızla uzanıp gözlüğümü çıkardım.

Galip, Gazel ve Muazzez'i harpalıyordu.

Onların burada ne yaptığını bile düşünmeden yerimden fırlarken Kerem'in de bir küfür savurup peşime düştüğünü fark ettim. Galip'in sırtı bize dönüktü, Gazel'i kolundan tutmuş haydutça bağırıyor, Muazzez de onu itmeye çalışıyordu. Gözümün döndüğünü hissettim ve Gazel'le Muazzez beni görüp duraksarken bir hışımla Galip'in ceketinin arkasından tutup çektim. "N'apıyorsun it!" diye bağırdım.

Galip'i elimin tersiyle kenara savurarak kızların önüne geçtiğimde her ikisi de titrer halde arkamda kaldı. Kerem, beklenmedik atakla savrulup yere düşen Galip'in önünde diz çökerek çenesinden tuttu ve çok nadir zamanlarda olduğu gibi ciddileşti. "Ne bok yiyorsun lan sen? Bak oğlum, efendi göründüğümüze bakma, bizim tersimiz çok pistir!"

Galip bizi bir anda burada görmenin şaşkınlığıyla bir Kerem'e bir de bana bakarak, "Siz nereden çıktınız?" diye hırladı.

"Asıl sen nereden çıktın?" diye tıslayarak üzerine doğru sert bir adım attım. "Biz seni kaç defa uyardık Gazel'den uzak duracaksın diye? Fırsatını mı kolluyorsun, takip mi ediyorsun lan Gazel'i yalnız kıstırmak için? Beni geç, Behram'ın kulağına giderse... Dindar olduğuna bakma, evini başına yıkar!"

Yutkundu. Kalkmak için bir daha hareket ettiğinde Kerem omuzlarına daha sert yüklendi ve Galip inleyerek bağırdı. "Gazel'in kendisi gelmişti evime ya da... Emel mi demeliyim?"

Emel mi? Hiçbir bok anlamadığımdan başımı arkamda kalan Gazel'e çevirdim. Bu kızın da Mila'dan farkı yoktu, çekmediği dert kalmamıştı. Gözleri dolu dolu bana bakarken, "Emel... diğer kişiliğimin adıymış," dedi titreyen sesiyle. Kafasını şiddetle iki yana salladı. "Ona gitmişim, öyle diyor. Galip... diğer karakterimi herkesten önce fark etmiş."

Demek ki Gazel'in rahatsızlığını biliyor, bunu kullanmaya çalışıyordu. Muazzez'in şaşkınca konuştuğunu duyarak ona baktım, beti benzi atmış, anlamamış görünüyordu. "Sakin ol," diyerek Gazel'in omzunu sıvazladım ve başımı tekrardan önümdeki geri zekâlıya çevirdim.

Pis pis gülüyordu. Merdivenlerden inen birkaç müşterinin fısıldaştığını duydum ama umursamadım. Mesele şu an daha ciddiydi, madem bu hastalığı Galip biliyordu, ne zaman ortaya çıktığını da biliyor olmalıydı. Dizlerimi kırarak hafifçe yüzüne eğildim. "Gazel ne zamandan beri hasta?"

Gülmeye devam ettiğinde yumruğumu suratına geçirdiğimi hayal ederek kendimi sakinleştirdim. Kerem ensesine bastırdığında gülmesi kesildi ve hırçınca konuştu. "Çok olmadı, sizinle yeni tanıştığı zamanlardaydı... Bir sabah uyandığında hareketleri falan çok garipti, çok sıcak, hep istediğim ama olmadığı şekilde davranıyordu. Gazel diye seslendiğimde bakmadı. *Gazel kim?* dedi. *Emel'im ben!* diye bağırdı ama... onu doktora götürmek istemedim çünkü Emel, Gazel'den daha sıcak davranıyordu bana!"

Muazzez dehşetteydi. "Bayılacağım galiba."

"Şu an seninle uğraşamayız Nihal', daha sonra bayıl," diyerek Galip'e usladı Kerem. "Sen de sık sık karşısına mı çıkıyorsun belki ikinci karakterindedir de seninle gelir diye?"

Kerem tam da aklımdaki soruyu sormuştu. Belli ki Gazel son yedi, sekiz aydır hastaydı ve krizlerinin çoğuna biz şahit olmuştuk. Hastalığı, yaptığı her mantıksız şey için bir gerekçeydi ama yalnızca... Heykellerimi neden kırdığını hâlâ anlayamıyordum.

"Üstelik beni kullanmış!" diye bağırdı Gazel, sesi tiksinti doluydu. Galip mikrobuna daha fazla bakmadan başımı omzumun üzerinden Gazel'e çevirdim. Benimle göz göze geldiğinde bakışları utançla gölgelendi. "Heykellerini kırmamı Emel'e Galip söylemiş! Onu hapse attırmıştın hatırlıyor musun? Bunun intikamını almak için yapmış çünkü kendi yapsa senin bedelini ödeteceğini çok iyi biliyordu!"

Yılların emeğini sadece dakikalar içinde çöp eden adama baktım. Gözleri korkuyla büyümüştü, artık nefes almıyordu. Gazel'e bunu kendi söylemiş olmalıydı ama benimle bu kadar erken yüzleşmeyi beklemediği de açıktı. Artık her şey daha mantıklı geliyordu, zaten Gazel'in diğer kimliğinin heykellerimi kırması için sebebi yoktu. Öfke duygusunu en iyi tanıyan insanlardan biriydim, onun kanıma karışmasını an an hissederdim. Tam da öyle oldu ve gözlerimin içleri yanmaya başladı.

Gözlerimi Kerem'e çevirdim. "Kızları içeriye götür de yemek ısmarla."

Kerem bana soru sorarcasına baktı ve şüphemin olmadığını gördüğünde doğrularak kızların yanına yürüdü. Buraya yemek yemeye gelmiş

* 2008 ve 2010 yılları arasında televizyonda gösterimde olan Aşk-ı Memnu isimli dizideki sürekli bayılan karakter. (ed.n.)

olmalılardı çünkü Muazzez ve Behram'la bir ara buraya çok sık gelirdik. Kerem onları içeriye davet ederken, "Hazer," dediğini duydum Muazzez'in, endişeli bir sesle. "Başını belaya sokma."

"Yemekler benden, keyfini çıkarın," dedim düz bir sesle, onları endişelendirmenin lüzumu yoktu.

"Hazer?" dedi Gazel de aynı endişeyle.

"İçeriye geçin yenge."

Onların tereddütlü adımlarla uzaklaştığını duyduğumda önümde duran pisliğe bakarak sırıttım. Ellerini yere yaslamış, kalkmaya yeltenmesinin bir fayda sağlamayacağını bilmenin çaresizliğiyle oturuyordu. Tüm dişlerimi göstererek ona gülümserken elimi kaldırdım ve oldukça sakin şekilde üzerindeki gri gömleğinin yakasını düzelttim. "Bir daha gri giyme."

"Ne?" diye kekeledi.

"Gri diyorum, bir daha giyme." Bir diğer elimi de uzatıp yine aynı şekilde gömleğinin kenarından tuttum ve iki elimle birden gömlek yakalarını kavrayıp başını acıtacak bir sertlikte yüzünü kendime çektim. Dişlerim artık görünmüyordu, gülümsemeyi kesmiştim. Gömlek yakalarını o kadar sert çekiştirmiştim ki gömleğin ensesini kestiğini neredeyse emindim. "Şimdi seni dövebilirim, yumruklar atıp caddenin ortasında öylece bırakabilirim ama zaten istediğin de bu değil mi? Ama yok, böyle olmayacak. Elimi senin kirine bulaştırmayacağım. Ben zaten... böyle bir haydut olmamak için çaba veriyorum, olmak istemediğim birine dönüştüremeyeceksiniz beni. Ben neden lafımı dinletmek için seni dövmek zorundayım ki? Beni dinlemen için sana dayak atmama gerek yok. Bu sana son uyarım, ya Gazel'le Behram'ın hayatından siktir olup gidersin ya da hayatının temellerini öyle bir sarsarım ki gurur duyduğun itibarının zerresi kalmaz!"

Kısık bir hiddetle söylediğim cümleleri takip eden saniyeler sonrasında ellerini kaldırıp beni itmeye yeltendi ama artık ona nasıl baktıysam, elleri havada kaldı. Gururunu toplamak için karşı çıkmak istiyordu ama korkudan da titriyordu. Kışkırtıcı olması için pis pis sırıttığımda dişlerinin arasından nefesini sertçe vererek kendini ellerimin arasından geriye çekti. "İtibarımı Gazel orospusu yüzünde..."

Ayağa kalktığım gibi tekmemi çenesine geçirdim. Bir bağırtıyla geriye düştü ve kükreyerek elini çenesine götürdü. Dayak atmayacağım demiştim ama bu kadarının günahı olmazdı, ağzından çıkanı kulağının duyması şarttı. Ne haddineydi Gazel'in ismini böyle bir çirkinlikle yan yana getirmek. O yerde kıvranırken tükürüğümü suratına fırlattım ve ceket

yakalarımı düzelterek ayaklarımın üzerinde geriledim. "Ben senin yüzünden bir yığın heykel kaybettim, senden âlâ orospu mu var?"

Dilimi dişlerimin arasında döndürerek arkamı döndüm ve basamakları çıkmaya başlıyordum ki, "Asıl sevgilinin annesinden âlâ orospu mu var?" diyerek kükredi arkamdan.

Zihnimde bir yanma oldu ve kulaklarım çınlamaya başladı. Gözüm bir an için kararmıştı, Mila'nın adının geçtiği yerde tüm mantığım savurganlıkla yer değiştiriyordu. Gözlerim seğirerek arkamı döndüğümde Galip'in kalktığını, kaçar adımlarla arabasının yolunu tuttuğunu gördüm. Hırlayarak yanına koşmaya başlıyordum ki kaldırım kenarına park ettiği arabasının kapısını açtı ve telaşla içeriye girdi. Koşmamın bir fayda sağlamayacağını anladığımda olduğum yerde durarak gözlerinin içine baktım. Elimi boynuma götürdüm, bıçak gibi kullanarak onu tehdit ettim. Gaza yüklenerek kaçtı.

Dilimi sertçe ısırdım. "Mila'nın adını ağzına alıyor ya..."

Yüzümü sertçe ovaladım, artık herhangi bir ters hareket yapmasına gerek yoktu; ona gününü gösterecek, elimdeki kozları kullanacaktım. İçeriye girmeden önce sinirle bir sigara yaktım ve geç de olsa yanıma gelen güvenlik görevlisine karşı mahcup olup durumu toparlamaya çalıştım. Rezil herifin, olay çıkarmaktan başka bildiği halt yoktu. Güvelik görevlisini ikna edip sigara izmaritimi yakınlardaki çöp kutusuna attım ve içeriye geçtim.

Kerem gayet rahat takılırken Gazel'le Muazzez gerginlik içinde beni bekliyordu. Yanlarına kadar yürüdüm ve sorularını sakince geçiştirerek garsonu çağırdım. Tadım kalmamıştı, bir şey yemek istemiyordum. Bir kadeh istedim, bir şeyler içerek rahatlayabilirdim. Kerem ve kızlar yemek yerken sadece biraz rahatlamak için birkaç yudum alkol aldım, hepsini bitirmedim. Mila'ya sözüm vardı.

Gazel'e, bunu Behram'a anlatmasını söylediğimde epey korktu ama Behram'ın onu anlayacağını düşündüğümden kaygılarını gereksiz buldum. Bir ara Muazzez'in dikkatle bana baktığını hissederek döndüm ve içimden çok gelmese de kız kardeşim kadar sevdiğim kıza göz kırptım.

Bana nasıl olduğumu sorarken oldukça çekingen görünüyordu. Eskiden Muazzez'le daha sık vakit geçirirdik ama artık bana kalan tüm vakitlerimi Safir'le geçirmek istediğim için aynı sıklıkla buluşamıyorduk. Bunun için biraz suçlu hissederek, "Genel olarak... hayatımın en iyi zamanlarını yaşıyorum," dedim çünkü o vardı. *Safir.* "Asıl sen nasılsın, anlatsana."

Bana değil de tabağına baktığı için yüzünü tam göremiyordum. "İyiyim ama seninle bir şey konuşmak istiyorum," dedi, sesi ciddiydi. "Müsait olduğunda beni arar mısın?"

"Şimdi neden konuşmuyoruz?" dedim gözlerimi kısarak. Bir derdi mi vardı?

Omuzları alçalıp indi. "Yalnız konuşmak istiyorum."

Söylemek istediği ne vardı, bilmiyorum ama meraklanmıştım. Üstüne varmadım, söylediği gibi en yakın zamanda onunla konuşacaktım. Acaba aşk meşk durumları mı vardı, sevgilisi olabilir miydi? Tabii, bunu paylaşacağı ilk insan değildim, kız arkadaşları falan vardı ama bir yerde abisi sayılırdım, benimle de paylaşabilirdi.

Kızlarla yemek yedikten sonra önce Muazzez'i sonra Gazel'i evine bıraktım. Ofise döndüğümde toplantıya girmemek için bayılma numarası yapmayı bile düşündüm. Misafirlerim vardı ama bu herifi o kadar sevmiyordum ki oturup konuşmaya dayanamıyordum. Toplantı vakti geldiğinde gerileceğimi bilmeme rağmen odaya geçtim ve gelen konuklarımla el sıkışıp sevmediğim o herife de olabildiğim kadar saygılı oldum. Aslında burun deliklerinden içeriye bir kalem falan sokmak istiyordum.

Toplantı boyunca benimle zıtlaşıp durmuştu, ben şirketim için avantajlı olanları seçerken o da toptancısı için avantajlı olanları seçmenin derdindeydi. Bu yüzden toplantı esnasında hararetlendik, ses yükselttik ama kozlar benim elimdeydi; kozları elime almayı öğrenmek için bu işe yıllarımı vermiştim. En nihayetinde benim istediğim oldu ve üç saatlik toplantıdan galip ayrılıp koridorda birine bağırmamak için çabucak odama geçtim.

Birkaç dakika sonra kapım çaldığında avukatın geldiğini bildiğim için odama buyur ettim. Kendi avukatımdan öneri alarak bir boşanma avukatını ofisime çağırmıştım, doğrulup onunla el sıkıştım ve durumu izah ettim. Kırklı yaşlarında görünen, temiz yüzlü, başında tek tel saçı olmayan, gözlüklü bir adamdı. Ellerimi masanın üzerine koydum ve dikkatle ona kulak verdim. Babamın, bu işi çekişmeli boşanmaya dönüştüreceğini söyledim.

Düşünceli şekilde söylediklerimi tarttıktan sonra, "İş, çekişmeli boşanmaya giderse ve dediğiniz gibi babanızın imkânları da sizin kadar genişse dava ertelendikçe ertelenir," dedi avukat. Dişlerimi sıktım ve zaten tahmin ettiğim şeyleri dinlerken ellerimi yumruk yaptım. "Üstelik babanız boşanmak için duruşmaya bile gelmezse hâkim sadece annenizi dinleyerek boşanma kararı çıkarmaz. Mahkemede size üstünlük sağlayacak birkaç kozunuz varsa o zaman değişebilir."

Babam annemi aldatmıştı, bu bir kozdu ama aradan yirmi yıl geçmişti; hâkim demez miydi *neden o zaman boşanmadın da şimdi seni aldattığı için boşanıyorsun?* Bunu bir gerekçe olarak kabul etmezdi.

Avukat Bey'i uğurladıktan sonra koltuğuma çöktüm ve bir ağrikesici alarak odanın ışığını kapattım; şu ışıklar baş ağrılarımı hep tetiklerdi. Sekterimi arayıp odama kimseyi almamasını söyledim ve başımı masaya bırakıp sızandım. Boynum, ensem ve başım komple ağrıyordu. Yanağımı masanın pürüzsüz yüzeyine yasladım ve dişlerimi sıkıp gözlerimi kapatmadan önce bakış açımda duran fotoğrafa baktım; çerçevedeki gülümseyen yüze.

Ne kadar zaman geçti anlamadım ama gözlerimi kapkaranlık odanın içinde açtığımda kendi gölgemi bile göremeyecek kadar yalnız hissettim. Boynumdan enseme doğru vuran şiddetli ağrıyı duyumsayarak elimi enseme attım ve kesilmiş gibi duran başımı masadan kaldırırken küfretmeden duramadım. "Sikeyim ama ha..." Boynum kırılacakmış gibi ağrıyordu.

Başımı geriye atıp gözlerimi odanın içinde gezdirdim. Sekreterim beni bayağı ciddiye almış olmalıydı, kimse rahatsız etmeden saatlerce uyumuştum. Ne kadar uyuduğumu görmek için telefonuma uzandım ve saatin on ikiyi geçmiş olduğunu görerek telaşla doğruldum, ceketimi koltuktan alarak çıkışa yöneldim. Koridorun ışıkları da sönmüştü, gece çalışan personel ve güvenlik görevlilerinden başka kimse kalmamış olmalıydı. Odamdan çıktım ve kapıyı kilitleyip ceketi omzuma attım. Esneyerek koridordaki asansöre yürürken elimi karnımda gezdirerek açlıktan dolayı gelen ağrıyı savuşturdum.

Mila beni akşam boyunca beklemiş, sonra da uyuyakalmış olmalıydı. Onsuz uyumaya hâlâ alışmış değildim. Geceleri yatağın içinde dört dönüyor, sabaha karşı belki bir şans uyuyordum. Uykusuz kaldığım için de gün içinde bir anda bir yerde sızmış buluyordum kendimi. Asansöre binerek başımı demire yasladım ve ayağımla ritim tutarak inmeyi bekledim. Aklımdan geçen fikirleri savuşturmalıydım, bu saatte gidip Mila'yı rahatsız edemezdim. Bu düpedüz bencillik olurdu. Artık sadece benimle ilgilenmiyordu, kardeşi ve kendi hayatı vardı. Mila'nın ilgisini de sevgisini de paylaşmak zorundaydım.

Şirket binasından çıktığımda güvenlik görevlilerinden biri yanıma koşup araba anahtarımı verdi. Tabii, Kerem bu saate kadar kalacak değildi, beni rahatsız etmeden tüymüştü. Anahtarımı alıp sarsakça arabama yürüdüm ve şoför koltuğuna atlayarak başımı direksiyona gömdüm. Kaç gündür uyku düzenimin içine sıçmıştım, üstelik iştahım da yoktu. Anahtarı yuvasına takarken ceketimi kenara fırlattım.

"Nasıl kullanılıyordu araba?" Bir önümdeki direksiyona bir de ellerime bakıp başımı bir daha direksiyona gömdüm ve aniden çalan kornayla sıçrayarak küfrü bastım. *Kafanı direksiyona gömersen tabii korna çalar aptal!*

Kendime kızarak başımı geriye yasladım ve camı açıp bir dakika boyunca temiz havayı ciğerlerime çektim. Gece serin ve rüzgârlı, etraf kapkaranlıktı. Çakmak çakmak duran yıldızlar bana yalnızca onu hatırlattı. Tepedeki hilale baktım ve kafamı iki yana sallayarak arabayı çalıştırdım. Yol boyunca birkaç kez yanlış sokağa girdim ve sonra Kerem'i arayıp arabayı bozduğu için ona kızdım. *Sen kafayı yemişsin patron,* diyerek kapatmıştı telefonu.

Evin yolunu bulduğumda garajı açacak kimse olmadığı için arabayı kaldırım kenarına park ettim ve dışarıya atlayıp bahçe kapısından geçtim. Çıt çıkmıyor, ışıklar yanmıyordu; şu kocaman evde kimse yoktu. Evdi ama... yuva değildi sanki... Sokak kapısını açıp içeriye girdim ve ceketimle anahtarı çıkarıp portmantoya fırlattım. Midem hâlâ gurulduyordu ama iştahım yoktu. Gözlerimi ovuşturarak merdivenleri çıktım ve Mila olmadığı için ışıkları yakmaya lüzum görmeden koridor boyu yürüdüm. Odama geçtiğimde orada olmadığını bile bile etrafta, yatağımızda Mila'yı aradım.

"Sen var ya Hazer... Sen bitmişsin..."

Banyoya geçtim ve elimi yüzümü yıkayıp odama döndüm. Üzerimi çıkarmak için ışığı yaktım ve bir pijama altı seçmek için dolabıma yürüdüm. Saçlarım karman çorman olmuştu, gözümün önüne geliyorlardı. Dolaptan pijama altını aldım ve pantolonumu çıkarıp onu giyindim.

Yüzükoyun yatağa uzandım ve serin siyah çarşafı avcumun içine alarak gözlerimi kapattım. Bazen bu kadar büyük bir evimin olması bana mutsuz hissettiriyordu; ev bomboştu. Bu sessizlikten nefret ediyordum, bu yüzden sırf evde ses olması için Mila'ya çektiğim birkaç videodan birini açtım ve onun konuşmalarını, gülüşmelerini dinledim. Evet, böyleyken evde biri var gibiydi. Gözlerimin önüne Mila'nın bu yatakta uyuduğu halini getirdim ve o hayalle uyumaya çalıştım. Tabii telefonum çalmasaydı.

Videodaki Mila'nın gülüşünü bıçak gibi kesen arama sesiyle ofladım ve arayana baktım. Kerem arıyordu. Doğrularak telefonu yanıtladım. "Evet?"

"Safir'in annesini aramak için mekânlara bakmamı söylemiştin ya," dedi, sesi uykuluydu. "Birkaç kişiye söylemiştim, bir tanesi aradı az önce. Bir gazinoda Maria adındaki kadının sahne aldığını duyunca haber etti bana, söyleyeyim dedim."

"O olduğuna emin miymiş?"

"Maria dedi."

"Tamam Kerem, neredeymiş bu gazino, adres at. Eyvallah."

Doğruldum ve kendime dolaptan bir başka pantolon seçerek üzerime geçirdim. Gri bir tişört giyip telefonumu ve anahtarımı aldığım gibi evden

ayrıldım. Gece ayazdı, bir an kollarımın üşüdüğünü hissettim ama dönmedim. Arabaya atladım ve Kerem'in gönderdiği adresi açtım. Bu semtte değildi ama gecenin ikisi olduğu için yollar boştu; bu yüzden kısa sürede varmıştım.

Son kez adresi kontrol edip arabayı kenara çektim ve mekâna bakarken koltuktan atladım. Ara bir cadde üzerinde, ucuz bir yerdi. Kapısının önünde bir adamla iki kadın vardı, yüksek sesli gülüşerek bir şeylerden bahsediyorlardı. İçeriden taşan kahkahaların, şarkıların sesini duyuyordum. Yol arasında, ucuz, basit bir pavyondu.

Başımı önüme eğdim ve bir müşteri gibi davranmanın daha mantıklı olacağını düşünerek sakince gazinonun geniş kapısına ilerledim. Başım önüme eğik olsa da kadınların ve adamın beni süzdüğünü hissetmiştim. Bir an başımı kaldırıp onlara baktım ve kadınların çapkın bakışlarından utanarak içeriye girdim.

Daha önce tanıdığım, seviyeli mekânlara giderdim ama ilk kez bir pavyona gelmiştim. Kapıdan girdiğim gibi beni dar, basık bir koridor karşıladı. Duvarlarda birkaç şarkıcı posteri vardı. Ellerim ceplerimde koridoru yürüdüm ve müziğin sesini takip ederek soldan döndüm. Aralık bir kapı vardı ve içeriden eğlencenin sesi geliyordu. Yüzümü buruşturdum, hiç de güzel kokmuyordu.

Dikkat çekmemeye çalışarak eşikten geçtiğimde, yanımdan geçen sarhoşun teki omzuma çarparak yürüdü. Dişlerimi sıktım ve dönüp terslenmemek için önüme baktım. İçeride kare şeklinde masalar vardı ve müşteriler masaların etrafını sarmış, yanındaki hanımlarla samimi sohbetler ediyorlardı. Herkesin kafalar kıyak, keyifler yerinde gibiydi.

Yoğun sigara ve alkol kokusundan midem bulanmıştı. Böyle mekânlarla hiç işim olmazdı, müşterilerin de niye geldiği belliydi. Çoğunun evli barklı adamlar olduğuna emindim, kadınlarla sevişmek için geldikleri açıktı. Hiçbir zaman aktif bir cinsel hayatım olmamıştı, kadınların üzerine hayvan gibi atlamamıştım, seks yapmak asla hayatımın en büyük ihtiyacı olmamıştı. Romantik ve duygusal biriydim; kadınlarla sadece seks yapmak için bir araya gelmek... bana göre değildi. Hiç tanımadığım, yüzünü daha önce görmediğim bir kadınla sırf fiziği güzel diye birlikte olmak benim boyumu aşan bir şeydi. Hiçbir zaman bunu aramadım.

Hep Mila'yı aramışım ben, biliyormuşum sanki ona âşık olacağımı, kimseye dokunmak gelmemiş içimden.

Zaten ortaokulu ve liseyi yatılı okumuştum, giriş çıkış saatlerim belliydi, kaçamak yapmak için fırsatım olmamıştı. Üniversiteye başlamak için

İstanbul'a döndüğümdeyse annem sayesinde kadınlarla görüşmeye başlamıştım ama hiçbiri bende beklediğim duyguları oluşturmamıştı. Tabii, seks yapmanın cazip göründüğü zamanlar da olmuştu ama kimseye yana yakıla bir istek duymamıştım.

Olduğum yerde durarak gözlerimi mekânın içinde şöyle bir gezdirdim. Basık olduğu için bazı açılar görünmüyordu ama Maria'yı bulacağımı umut ediyordum. Buradan çıkarır emniyete götürürdüm, onlar da hastaneye teslim ederdi.

Çünkü biliyordum, Mila buna takıp duracaktı. Onun için bu işi halletmeliydim.

Bakışlarım dikkatle gezindiği sırada duraksadı ve omuzlarım gevşedi. İşte, oradaydı. Sahnenin hemen önündeki gösterişli bir masada, bir adamla karşılıklı oturuyordu. Gülüyor, üzüm salkımından üzümler alarak adama yediriyordu. Saçı başı, kıyafeti, duruşu gayet iyiydi. Mutlu ve neşeli görünüyordu. Anlamıyordum, nasıl bu kadar Mila'nın zıttı olabilirdi?

Karşısındaki adama baktım; Maria'nın yaşlarında, takım elbiseli, mekânda sözü geçen bir adam olduğu çok belliydi. Maria'yı alıkoyduysa kendi rızasıyla vermezdi, bu yüzden Maria'yı yalnız yakalayıp çıkmak için ikna etmek daha mantıklı olurdu. Kafamda neyi nasıl yapmam gerektiğini hesap ederken izlenildiğim hissine kapılarak başımı yana çevirdim. İriyarı bir adam dik dik bana bakıyordu. Tabii ki gözleri açıktı, yabancıyı hemen fark etmişlerdi. Çok dikkat çekmemeye çalışarak ilerledim ve Maria'yla adamın oturduğu masanın arkasındaki boş masaya yerleşirken yüzümü buruşturmamak için direndim. Maria yalnız kaldığı an kolundan tuttuğum gibi çıkaracaktım.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken masada duran rakı ve sigara izmaritlerine baktım; birileri masadan yeni kalkmış gibiydi. Müşteri izlenimi yaratmak için başımı sahneye çevirirken omzumda bir el hissederek kasıldım. "Merhaba tatlım, birine mi baktın?"

Rahatsız şekilde arkamı döndüğümde kırklı yaşlarında görünen, suratında abartılı bir makyaj olan kadınla göz göze geldim. "Elini çeker misin?" diyerek hızla omzumu ileriye attım. Kızararak başımı önüme eğdim. "Kimseye bakmıyorum."

"Ay, utandı..." Kadın keyifle güldüğünde masaya biraz daha abanarak ondan uzaklaştım. "Git işine abla," diyerek sesimi sertleştirdim.

"Abla mı?" Kadının hayret ve sitemle gerilediğini duydum. "Daha otuz dokuz yaşındayım..."

Saçlarını savurarak yanımdan uzaklaşırken üzerime sinen parfüm kokusundan rahatsız olarak başımı bir daha Maria'nın masasına çevirdim ve adamın kalktığını gördüm. Heybetli, kır saçlı bir adamdı. Maria'nın saçlarını okşayarak omzumun arkasından bir yere baktı ve sonra masadan uzaklaştı. Çaktırmadan gözlerimle onu takip ettim ve gözden kaybolduğunda yavaşça yerimden kalktım. Herkes kendi masasıyla ilgileniyordu, bu yüzden dikkat çekeceğimi sanmıyordum. Maria'nın yanına eğildim ve o birkaç üzümü ağzına götürürken kolundan tuttum. "Kalk, gidiyoruz."

Şaşkınca yüzünü bana döndü. Sarhoşa benziyordu, bu yüzden yanına yaklaştığımı geç fark etmişti. "Bırak beni, sen de kimsin?"

Tanımamıştı çünkü kafası iyiydi. Bu şekilde olmayacağını düşünerek kolundan sertçe tutarak onu sandalyesinden kaldırdığımda sarhoş olduğu için karşı koyamadı ve İspanyolca bir şeyler söyleyerek beni itmeye çalıştı. Dikkat çekmemek için onu omzumun altına aldım ve müşterisiymiş gibi davranarak yüzünü göğsüme sakladım. Sarhoş olduğundan istediği gibi hareket edemiyor, ayakları dolanıyordu. Onu çıkışa sürüklerken başımı ona doğru eğip tısladım. "Hayatında ilk kez Mila için iyi bir şey yap ve yardım et ki seni şuradan çıkarayım."

"Mila... Kızım..." Sesinin rengi değişmişti ama kafa yoracak halde değildim. Göğsüme birkaç daha yumruk attığında üzerindeki ucuz parfüm kokusundan burnum düşecek gibi oldu. Başım önümde bir halde koridora çıktım ve tam derin bir nefes veriyordum ki kolumda sert bir baskı hissettim.

"Mekândan karı mı kaldırıyorsun lan sen?"

Son anda boka basmıştım, ne hoş! Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdiğimde o iriyarı herifi gördüm. Boyu benimle aynıydı ama cüssesi beni ikiye katlardı. Üzerindeki gömleğin düğmeleri patlayacak gibi duruyordu. Kolumu sertçe geriye çekerken, "Bırak lan!" diye hırladım. "Mekân da mekân olsa, bok gibi yer! Çek elini, bak işine!"

Aynı sertlikle yaklaşmamı beklemediğinden olsa gerek bir an eli gevşedi ama kısa sürdü. "Maria, patronun! Görürse seni de bizi de kurşun manyağı yapar! Gece gece başına bela alma, bak işine..."

O adamın patron olduğunu zaten tahmin etmiştim, Maria'yı alıkoymuştu ama Maria da bundan hoşnuttu. Zorla tutulmadığı için çeker giderdim ama Safir bu konuda mutsuzken bunu yapamıyordum.

"Başlayacağım patronuna da sana da, siktir git piç! Tanıyorum ben bu kadını, alıp gideceğim! Raconunuz da sikimde değil!"

Onu ittiğim için öfkeden gözleri yandı ama bana bir daha müdahale etmesine müsaade etmeden davranmaya kararlıydım. Sarhoş halde bir

şeyler geveleyen Maria'yı çekerek önüme dönerken arkamdaki herifin, "Çok pişman olacaksın," dediğini duydum ve önüme döndüğüm anda suratıma patlayan yumrukla kafam âdeta arkaya uçtu.

Yumruğun etkisiyle bir an gözlerim kararda ve bacaklarım arkaya doğru sendeledi. Ellerim refleks olarak yüzüme giderken Maria birkaç adım gerileyerek çığlık attı. Burnumdaki keskin acıya rağmen gözlerimi açmaya çalışıp henüz yüzünü bile görmediğim herife karşılık verecektim ki dizlerimin arkasında hissettiğim tekmeyle bacaklarım tutmaz oldu.

"Raconumuz sikinde değil demek, neymiş lan senin sikinde olan?"

Bacaklarım aniden güçten kesildiği için dizlerimin üzerine düştüm ve başımı kaldırıp yukarıya baktığımda iri kıyım bir başka herifin tişörtüme uzandığını gördüm. Arkamdaki adam Maria'ya bir şeyler söyleyerek onu içeriye yolladığında hissettiğim fiziksel acının üzerinden gelip karşımdaki adamın bana uzanan ellerini iterek savuşturdum. "Dokunma lan bana!"

"Bak, hâlâ rest çekiyor," diyen arkamdaki herifin sesini işittim ve dizlerim üzerinden kalkıyordum ki saçlarımda elini hissettim. Şerefsiz! Saçlarımı arkaya çektiğinde kolumu arkaya atarak onun bacağına doladım ve bacağını kolumun içinde sıkarak onu bağırttım. "Çağır lan adamları, dövsünler şunu."

Ulan Kerem, neredesin lan? Bir kişiyi döverdim, iki kişiyi de döverdim, üç kişiyle hırpalanırdım ama dörtten fazlasında dayak yerdim. Dirseğimi arkamdaki adamın bacağına geçirdim ve elimi kendime siper ederek dizlerim üzerinden doğruldum. Arkamdaki adam tişörtümün ense kısmından tutarken önümdeki adam da yumruğunu sallamak için yüzüme atakta bulundu.

O bir kere olur sikik!

Burnumdan ince bir sızıntı halinde akan kanı hissederken gelen her iki atağı da savuşturmak için bacağımla kolumu aynı anda kullandım. Ayağımı kaldırıp karşımdaki herifin suratına sertçe geçirirken dirseğimi de arkamdaki adamın suratına sapladım. İkisi de hırlayıp geriye sendelediğinde, olmadığını bildiğim halde bir umutla koridorda Maria'yı aradım.

"Sen şimdi görürsün..." Arkamdaki adam hesapladığımdan daha çabuk doğrulup kolunu boynuma doladığında gözlerimi devirerek külçe ağırlığındaki kolunun boynumu sıkmasına engel olmaya çalıştım. Yerdeki diğer adam da doğrulurken elimi arkaya attım ve adamın elime gelen kravatını yakalayıp uçlarından çekiştirdim. Kravat boynunu sıktığında adamın elleri gevşedi ve boğulurcasına sesler çıkardı.

"Kravat da gri," diye homurdanıp adamın zayıflığından yararlandım ve diğer kolumu kullanarak onu arkaya ittim. Çok iri bir adamdı ancak bir adım gerilemişti. Hızla kolundan çıkarak karşımdaki adamın gelen tokadından kaçmak için eğildim ve adam hızını alamayarak diğer adamın üzerine düştüğünde doğrularak sırtına bir tekme attım. "Burnumu kanattın köpek!"

İkisi de düşmemek için duvara tutunurken aklımı hızla çalıştırıp ne yapmam gerektiğini düşündüm. Maria'yı almadan buradan çıkmak istemiyordum ama olay büyürse, buradan hiç çıkamayabilirdim de. Yumruklarımı sıkıp hırlarken karşımdaki adamlar doğruldu ve üzerime doğru bir adım attılar.

Fakat ben darbeyi ensemden aldım. Aniden enseme yediğim darbeyle ve beynime sızan zonklamayla gözlerim dönmeye başladı. Önümdeki heriflerin görüntüsü bulanırken başım önüme düştü ve kendimi savunmak için fırsat bulamadan sırtımın ortasında ağır bir tekme darbesi daha aldım. Kemiklerim acıdı ve bedenim koridor zeminine yapıştı. Sonrasında hatırladığım şey dört kişinin birden üzerime çullandığıydı.

Olaya iki iri adamın daha katıldığını fark ettiğimde bedenim çoktan zemine serilmişti ama ilk birkaç dakika boyunca onlarla mücadele ederek kendimi savunmaya çalıştım. Fakat yerdeydim ve kalkmama bile müsaade etmiyorlardı. İkisiyle ilgilenirken diğer ikisi vücudumu hırpalıyordu. Bir an sonra fiziksel acı baskın çıktı ve ellerimde, kendime siper edecek gücü bulamadım.

Beni dışarıya sürüklediklerini, kapının önüne attıklarını hissettim. Birkaç kadın çığlığı kulağıma ulaştı. Tüm bu sesin arasında daha tanıdık bir sesi duymayı bekleyerek zihnimi karıştırırken karnıma ve yüzüme aldığım darbelerin acısıyla gözlerim tamamen kapandı. Yüzümden sızan kanı, karnıma gelen tekmelerin mideme kadar oturduğunu hissettim. İlk kez dayak yemiyordum, daha önce de kavgalar etmiş birkaç yumruk yemiştim ama ilk kez dört kişi tarafından aynı anda hırpalanıyordum.

Elimi yüzüme götürdüm ve daha fazla hasar açmamalarını diledim, Mila görürse kahrolurdu.

Sırtımın bir duvara dayandığını anladım ve elim yüzüme sıkıca yapışırken bileklikleri hatırlayıverdim. Adamlar bana saldırmaya devam ederken bileklerimin olduğu kolumu saklamaya çalıştım ve aynı anda ciğerlerimde bile hissettiğim darbeyle küfrederek bir herifin paçasından tuttum.

"Tamam, bırakın..." Boğuk sesleri kulağıma belli belirsiz ulaştı ve akabinde uzaklaşan adım sesleri duyuldu. Ayaz gecenin içinde soğuktan ve

acıdan titreyerek nefesler almaya çalışırken arkalarından bir ton küfür basarak gözlerimi açmaya çalıştım. İlk denemem başarısız oldu ama ikincisinde başardım ve gözlerimi açarak kapıdan giren adamların sırtlarına baktım.

"Dört kişi olmasaydınız döverdim de..."

Burnumdan sızan kan damlaları ağzımın içinde kaybolurken elimi karnıma götürdüm ve içeride bir şeylerin ters gittiğini hissederek alnımı pis zemine sürttüm. Çenem ağrıyor, dişlerim dilimi kesiyordu. Üzerine doğru yattığım omzumda keskin bir ağrı vardı. Gözlerim arkaya kayarken doğrulmak için hamle yaptım ve ikinci hamlede doğrulmayı başardım.

Arabam sokağın karşısındaydı ama oraya kadar gitsem bile arabayı kullanamazdım. Telefonu ezilen parmaklarımla çıkarıp bulanık görünen ekrana baktım ve son aramaya girerek Kerem'in adına dokundum. Telefon çalarken başımı daha fazla tutamadan öne bıraktım ve ağzımda kanın metalik tadını alırken açılan telefona doğru boğuk bir sesle konuştum. "Adrese... gel."

☽

İki gün sonra

Karnımdaki taze yaralar çürüyordu. Ama iki gündür karnımda çürüğe dönen yaralardan çok mücadele ettiğim bir şey vardı: Mila'ya duyduğum hasret. Bu geceyle beraber onu görmeden geçirdiğim üçüncü gün olacaktı ve boğazıma kadar sefil hissediyordum; üstelik bunun hissettiğim fiziksel acılarla alakası da yoktu.

O gece Kerem gelip beni hemen hastaneye götürmüştü ve geceyi hastanede geçirmiştim. Kerem ertesi gün o mekâna birkaç adamla gitmiş, o piçlere raconun nasıl kesileceğini göstermişti. Dün sabah eve geldiğimden beriyse ne şirkete ne de Mila'yı görmeye gitmiştim. Elimdeki ufak yaralara bile dayanamayan ürkek bir kalbin karşısına morarmış bir yüzle çıkarsam o kalbi hüsrana boğardım. Her aradığındaysa onu görmeye gidemediğim için bahaneler uydurmuştum. Onu görmeye gitmediğim için o gelmeyi teklif etmişti ama şirkette çok işim olduğunu söylediğim için son konuştuğumuzda, *Peki,* diyerek telefonu kapatmıştı.

İki gündür odamdaki çarşaflarla haşır neşir olmaktan, uzanmaktan gına gelmişti. Kerem sık sık geliyor, tembihlediğim gibi kimseye bir şey söylemiyordu. Bugün bana sıcak çorba getirmişti, Leyla yapmıştı. Ondan Safir'i görmeye gitmesini de istemiştim, döndüğünde bana onun biraz üzgün göründüğünü söylediği için aklıma takılmıştı. Sanırım onu görmeye gitmememi kafasına takmıştı.

Saat sekizi geçmişti, tamamen karanlık olmasa da akşam vaktiydi. Evin içi ıssız ve neredeyse kalp atışlarımı duyacağım kadar sessizdi. Arada Fıstık ve Fındık'ın atıştıklarını da işitiyordum sadece. Elimle yüzümü ovuşturarak sırtımın üzerine hafifçe döndüm ve kaburgalarım arasında kendini belli eden ağrıya küfrettim. "Hay babanın şarap çanağına..."

Dilimi dişlerimin üzerinde dolaştırdım ve tişörtümü başımdan çıkarıp terli ensemi sildim. Vücudumdaki çürüklere göz atarak tişörtü ensemde bıraktım ve başımı lacivert gökyüzüne çevirdiğimde kapı açılma sesi duyarak irkildim. Kerem yeni gitmişti. Annem miydi?

Bu adım seslerini tanıyordum. Bacaklarımı yataktan atıp kalkmaya yelteniyordum ki, "Hazer?" diyen sesi duydum ve tüm vücudumu sımsıcak bir his sardı. Daha kalkmaya fırsatım olmadan odamın kapısı açıldı. "Hazer?"

Uzanıp duvarın üzerindeki düğmeye bastı ve oda loş bir ışıkla aydınlanırken Mila'nın kafası önüne çevrildi. Saçları yüzünü süpürürken omzundaki çantası yere düştü ve dudakları aralık kaldı. Vücudumu görmesine bile gerek yoktu, yüzümdeki darp izleri dayak yediğimi açıkça gösteriyordu. O benim yüzümde acının izlerini görse de ben onun yüzünde güneşi, mevsimlerden yazı gördüm. Bana doğru birkaç sersem adım attı ve saniyeler içinde gözyaşlarına boğuldu. "Sen... Aman Tanrım, yüzün... Han, bebeğim..."

Kalbini hüsrana boğmamak için verdiğim çaba kül olmuştu. Yanıma çöküp ellerini titreyerek yüzüme götürdü ama dokunmaya çekinerek hemen kaçırdı. Bir şeyler uydurmak için dudaklarımı araladım ama tek yapabildiğim adını söylemek oldu. "Mila... İyiyim, lütfen."

"Yüzünde... yaralar var." Bir anda içli içli ağlamaya başladığında dökülen her damla gözyaşıyla kahrolarak kaşlarımı çattım ve yüzüne uzandım. Bir anda o kadar içli ağlamaya başlamıştı ki hayret ettim bu kadar hızlı ağlamasına. "Yüzünün şu haline bak, bana neden haber vermedin? Burada yalnız başına... Ah Hazer, dur bakayım yüzüne..."

Parmaklarımla gözyaşlarını temizlerken, "Kim yaptı?" diye sordu, canı acıyormuş gibi buğuluydu sesi. "Canım benim, nasıl da morarmış... Ne zaman oldu bu, hangi pislik yaptı bunu? Söyle... Onu gerçekten döveceğim!"

Gidip adama, *Lütfen bunu bir daha yapmayın, rica etsem elleriniz kırılabilir mi?* diyebilirdi.

Sırtımı tekrardan yatağımızın arkasına yasladım ve şefkatine ihtiyaç duyduğumdan başımı üzgünce salladım. "Birkaç kendini bilmezle dalaştık, sen bir de onları gör..."

Parmak uçlarıyla dudağımın kenarındaki, kabuk bağlayan yaranın üzerinden geçti. "Kabuk bağlamış, bugün olmadı yani... Dün mü oldu? Hayır, ondan da önce oldu değil mi?" Gri gözlerinin rengi berrak bir gök mavisine dönmüştü. "O yüzden kaç gündür görüşmüyorsun benimle. Ama neden hayatım, neden gelmiyorsun ki? Yardımcı olurdum..."

"Canını sıkacağıma bir kamyon dayak daha yerim Mila."

Dudaklarını sıktı ve gözlerini yaralarımdan çekip gözlerime kaldırdı. "Döverim ha seni!"

"Beni döveceğin günü bekliyorum," dedim ciddiyetle.

Gözlerini devirdi ve gözlerini kırpıştırıp bakışlarını indirdi. Siyah çarşafı çektiğinde, "Sapıklık yapma," diyerek onu güldürmeye çalıştım ama Mila çürükler içindeki vücudumu gördüğünde omuzları ileriye doğru sallandı. Hıçkırmaya başlayarak elini kaydırdı ve izlerle dolu, terli göğsümde dolaştırdı. Tenime hem incelikle hem de acıyla dokunuyordu. "Hangi acımasız yaptı bunu sana? Nasıl kıyabilmiş? Elleri kırılsın, şu haline bak..."

"*Lütfen elleri kırılsın* diyecektin herhalde," diyerek ona takıldım. Maksadım, üzerindeki hüznü savuşturmaktı.

"Canın acıyor mu? Tabii ki acıyordur," dedi, ona takılmama hiç karşılık vermeden. "Hastaneye gittin mi? Doktorlar ne dedi? İlaç alıyor musun?"

"Gittim," dedim kaygılarını azaltmak için hızlıca. "Ağrıkesici ve merhem kullanıyorum, ayrıca canım acımıyor. İşten kaytarmak için bahane oldu bana da, yatıyorum işte. Birkaç güne hiçbir şeyim kalmaz."

Gözyaşlarını toparlıyor ve yerine yenilerinin akmalarını çaresiz şekilde izliyordum. "Ben bir an kendimi kaybettim seni böyle görünce. Dur, şimdi sakinleşeceğim." Gözlerini yüzüme çıkardı ve dudakları titredi. "Bu kadar kasla nasıl dayak yedin sen?"

Çabuk karizmanı toparla Hazer!

"Ama Mila, dört kişilerdi ve hepsi benim iki katımdı! Yani mantıken sekiz kişi oluyorlar, Hulk* muyum kızım ben?"

Elini ağzına götürdü. "Dört mü? Oha! Tamam, gidip onlardan intikam alabiliriz. Sen, ben, Kerem, Behram dört kişi oluyoruz, dövebiliriz onları..."

Ne? Cidden mi? Çok manyakça olabilirdi ama Mila'nın bağırıp çağırmasını, birini dövmesini çok istiyordum; bu yüzden neredeyse bunu kabul edecektim ama sonra başımı iki yana sallayarak kendime geldim. Mila'nın yüzünü göğsüme doğru çektim. "Sakin ol aşkım. Biz erkekler biraz fevri

* Devasa ve çok güçlü bir Marvel karakteri. (ed.n.)

Parmak uçlarıyla dudağımın kenarındaki, kabuk bağlayan yaranın üzerinden geçti. "Kabuk bağlamış, bugün olmadı yani... Dün mü oldu? Hayır, ondan da önce oldu değil mi?" Gri gözlerinin rengi berrak bir gök mavisine dönmüştü. "O yüzden kaç gündür görüşmüyorsun benimle. Ama neden hayatım, neden gelmiyorsun ki? Yardımcı olurdum..."

"Canını sıkacağıma bir kamyon dayak daha yerim Mila."

Dudaklarını sıktı ve gözlerini yaralarımdan çekip gözlerime kaldırdı. "Döverim ha seni!"

"Beni döveceğin günü bekliyorum," dedim ciddiyetle.

Gözlerini devirdi ve gözlerini kırpıştırıp bakışlarını indirdi. Siyah çarşafı çektiğinde, "Sapıklık yapma," diyerek onu güldürmeye çalıştım ama Mila çürükler içindeki vücudumu gördüğünde omuzları ileriye doğru sallandı. Hıçkırmaya başlayarak elini kaydırdı ve izlerle dolu, terli göğsümde dolaştırdı. Tenime hem incelikle hem de acıyla dokunuyordu. "Hangi acımasız yaptı bunu sana? Nasıl kıyabilmiş? Elleri kırılsın, şu haline bak..."

"*Lütfen elleri kırılsın* diyecektin herhalde," diyerek ona takıldım. Maksadım, üzerindeki hüznü savuşturmaktı.

"Canın acıyor mu? Tabii ki acıyordur," dedi, ona takılmama hiç karşılık vermeden. "Hastaneye gittin mi? Doktorlar ne dedi? İlaç alıyor musun?"

"Gittim," dedim kaygılarını azaltmak için hızlıca. "Ağrıkesici ve merhem kullanıyorum, ayrıca canım acımıyor. İşten kaytarmak için bahane oldu bana da, yatıyorum işte. Birkaç güne hiçbir şeyim kalmaz."

Gözyaşlarını toparlıyor ve yerine yenilerinin akmalarını çaresiz şekilde izliyordum. "Ben bir an kendimi kaybettim seni böyle görünce. Dur, şimdi sakinleşeceğim." Gözlerini yüzüme çıkardı ve dudakları titredi. "Bu kadar kasla nasıl dayak yedin sen?"

Çabuk karizmanı toparla Hazer!

"Ama Mila, dört kişilerdi ve hepsi benim iki katımdı! Yani mantıken sekiz kişi oluyorlar, Hulk* muyum kızım ben?"

Elini ağzına götürdü. "Dört mü? Oha! Tamam, gidip onlardan intikam alabiliriz. Sen, ben, Kerem, Behram dört kişi oluyoruz, dövebiliriz onları..."

Ne? Cidden mi? Çok manyakça olabilirdi ama Mila'nın bağırıp çağırmasını, birini dövmesini çok istiyordum; bu yüzden neredeyse bunu kabul edecektim ama sonra başımı iki yana sallayarak kendime geldim. Mila'nın yüzünü göğsüme doğru çektim. "Sakin ol aşkım. Biz erkekler biraz fevri

* Devasa ve çok güçlü bir Marvel karakteri. (ed.n.)

varlıklarız, bu yüzden böyle çirkin kavgaların içinde bulabiliyoruz kendimizi. Hem... hani sen öç almazdın?"

Yüzü çıplak göğsüme yaslanırken, "Almazdım," diye fısıldadı, sesinde şaşkın bir tını vardı. "Almazdım değil mi? Tabii, polise şikâyet etmek daha doğru."

Onlara, onların raconuyla karşılık vermiştik ama bebeğim bunu bilmese de olurdu. "Her şey yolunda Mila, hallettim."

Kafası göğsümün üzerinde sallandı. "Peki bu kavga neden oldu?"

Annesini almaya gittiğimi, bu sırada olduğunu söylesem kendini suçlayacaktı. "Bir mekânda," diyerek kısa bir açıklama yaptım.

"Bensiz eğlenmeye mi gitmiştin?" dedi, dudakları göğsüme çarpıp kalbimi titretti.

"Kısa bir işim vardı bale..." Diyemedim o kelimeyi ve nefesimi üfleyip başını daha sert bastırdım göğsüme.

"Acımasın," diyerek başını göğsümden kaldırmaya yeltendi.

"Ağlarım," diye tehdit ettim onu.

"Ne? Duygu sömürüsü yapıyorsun şu an."

Evet. Yine de arzum üzerine başını göğsümde tuttu ama ellerini üzerime koymaya çekindi. Öyle bir dünya yoktu, o hep en yakınımda olacaktı. Onu bacaklarımın üzerine çektim ve kollarımı etraflıca sararak göğsüme yasladım. Başı şimdi çenemin altında kalıyordu ve saçlarının bahar kokusunu en içimde, kalbimin en derinlerinde hissediyordum. "Yaslanıyorum ama canın acıyacak," diye yakındı. "Dur, yanına geçeyim."

"İki gecedir yanımda yatıyorsun zaten, şimdi kalbimin üzerine uzan."

"Tabii, kafanın içinde benimle uyudun."

Evet, kucağımda tutmak canımı biraz yakıyordu ama ruhuma yaptığı katkının, şifanın yanında bunun lafı olmazdı. Parmakları bileğimdeki siyah beyaz bilekliklerde dolandı. "Affedersin, aç olup olmadığını sormadım. Senin için yemek ısıtayım mı?"

"Senden bir saat önce Kerem buradaydı, benim için çorba getirmişti. Çorbayı içip ilaçlarımı aldım."

"Kerem bile biliyor, ben bilmiyorum öyle mi? Haberin olsun sen benimle çıkıyorsun, Kerem'le değil."

Sesli bir şekilde güldüm. "Kerem'e, onu kıskandığını söyleyeceğim. Çok eğlenir."

Bileğimdeki elini yavaşça karnıma koyduğunda vücudum kontrolüm dışında bir tepki verdi. Tırnaklarındaki parlatıcılara gülümsedim ve par-

makları okşayarak karnımda gezerken saçlarını omzunda toplayıp elimi üzerindeki bluzun içine soktum. Teni ılık, yumuşaktı.

"Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınca.

"Seni çok özledim," diyerek yüzümü eğdim ve kulağının altından öperken kokusunu içime çektim.

"Beni görmeye gelmeyince korktum," diye fısıldadı düşünceli şekilde. "Çok özledim seni."

Parmaklarım sırtında gezinerek sutyen klipsinde durduğunda Mila'nın kalbinin kuş gibi çarptığını hissettim. "Sana dokunmaya çok alışmışım Mila, ellerim senden uzaktayken ne yapıyorlar bilmiyorum sanki..."

"Sırası değil," dediğini duydum, sesi çatlamıştı. "Elimi falan bir yerine çarparım, lütfen..."

"Asıl sana lütfen," diyerek klipsi çözdüm ve sutyenin gevşemesiyle göğüslerinin vücudumda yayıldığını hissettim. Nefesi ciğerinde sıkışmış gibi garip bir ses çıkardı. "Kızım, ben bilmiyor muyum sanki zamanı olmadığını? Ama sana dayanamıyorum işte, deli oluyorum..."

Parmak eklemlerimi sırtına bastırarak bir diğer elimi bacağına uzattım. Pantolon vardı ve bacaklarına kolayca ulaşamıyordum. Gözlerimi kalçasına, bacaklarına indirdim ve parmağımı dizinin içine sürttüm. "Hayır," diye gülerek kucağımdan kalkmaya çalıştı, niyetimi anlamıştı.

"Buradan etkileniyordun değil mi?" Dizinin arkasını okşarken başımı önüme eğdim ve sırtındaki elimi ön tarafa, karnına kaydırdım. Mila'nın gözleri kocaman açıldı ve o gri bakışlar geri döndü. Hızlı nefesler almaya başlarken çillerinin altında bir kırmızılık göründü. "Daha önce hoşuna gitmişti Mila, yeniden yapalım."

Bu kadar açık konuşmam onu utandırmıştı. Atölyede yakınlaştığımızda bundan hoşlanmıştı, o zaman neden bir daha yapmayacaktık ki? "İyileş," diye fısıldadı, vaat dolu bir sesle. "Sonra." Yataktan çıkarken kaşlarını çattım, çok geçmeden oda kardığında ışığı kapattığını anladım. Ben nefeslerimi düzene koyarken, "Bu gece senin hemşiren olayım mı?" diye sordu, sesinde utanç vardı.

Bu kez yatağın sağ tarafına, yanıma yerleşerek başını omzuma bıraktı. "Leo nerede?"

"Bahar Anne geldi bugün," dedi, sesinin rengi değişmişti. "Mustafa da. Behram, bana ev hediyesi olarak içinde oyuncak balıkları olan bir akvaryum almıştı, hatırlıyor musun? Mustafa Kemal ve Leo gün boyunca o akvaryumla oynadılar, sonra Bahar Anne giderken Mustafa, Leo da gelsin

diye diretti." Düşünceli şekilde iç çekti. "Leo da benden hemen sıkıldı galiba, gitmek istedi Mustafa'yla. Bu gece sizde kalacaklar yani. Aslında baban kızar diye müsaade etmek istemedim ama Mustafa'yı biliyorsun, inatçı biraz..."

Babam, Leo ve onun Adem'le benzerliği... Babam Leo'yu görürse... Annem bunu nasıl düşünememişti?

Mila'nın da fark etmediği bu detayı çaktırmamak için yüz ifademi sabit tutarak başımı salladım. Gözlerimi açtığımda çarşafın diğer ucunu da kendi üzerine çektiğini gördüm. Burada pijamaları vardı ama sanırım üstünü değiştirmeyecekti. Elini göğsüme koyarak dudağını çillerin olduğu omzuma sürttü. Yanımda karanlıktan korkmamasının gururu ve mutluluğuna rağmen uzanıp yine de abajuru yaktım. "Endişelenme, onlar bir odaya girer çıkmazlar."

"Leo çok mutlu Hazer, baban onu üzmez değil mi?" Bu soruyu sorarken kötü hissettiğini anladım.

Üzebilir ama daha korkuncu, onu sevebilir; Adem yerine koyabilirdi.

"Annem Leo'yla gerektiği şekilde ilgilenir, takma kafana."

Daha rahatlamış göründü ve parmak eklemlerini kalbime bastırdı. "Ben de sahaftan çıktım, aslında eve geçecektim ama ayaklarım beni buraya getirdi. Bu evimizin anahtarını da hep yanımda taşıyorum."

Ah, bebeğim. Evi ev yapan sensin, bir bilsen...

Bir anda neşelendim ve utanarak gülümsedim. "Şey, ben de senin evinin anahtarını hep yanımda taşıyorum."

"Taşıyabilirsin tabii hayatım, senin de evin orası..."

Bu kızı sevmemek o kadar zor ki en imkânsızım olsa yine vurulurdum ona. Fedakâr, özverili, iyi kalpli, sadakatli, neşeli, becerikli... Hem çok seksi hem çok hanımefendi... Yutkunarak çenesinden tuttuğumda başını mahcupça bana kaldırdı. Gece lambası sağ olsun, o tatlı yüzünü görüyordum. Alnını alnına sürterek altdudağından çaresiz, bitişi imkânsız olan aşkla öptüm.

Ve sevgilimin gümüş grisi gözlerinde güneşi gördüm.

☽

"Hile yapıyorsun Behram, vallahi hile yapıyorsun."

Elimdeki Playstation kolunu koltuğa fırlatarak başımı ona çevirdim ve ters ters bakmaya başladım. Bir süredir Behram'la oyun oynuyorduk ve her defasında onun kazanması canımı sıkmaya başlamıştı. Onların evindeydim,

bugün işe gitmiş ama erken ayrılmıştım. Sahafa geçip Safir'i almadan önce de Behram'ı görmek istediğim için onlara gelmiştim. Behram ve Gazel yüzümdeki morartıları görünce epey endişelenmişti. Onlara on kişinin bana saldırdığını söylemiştim. *Karizmamın dağıldığı yeterdi.*

Behram koltuğa fırlattığım kola baktı ve kahkaha atmaya başladı. "Mızıkçılık yapıyorsun," diyerek dirseğiyle koluma vurdu. Üzerinde beyaz bir tişört vardı, az önce sinirlenip üzerine limonata döktüğüm için rengi sarармıştı. "Kazanıyorum işte."

"Benim de karım olsa, bana şans öpücüğü verse ben de kazanırım," diyerek homurdandım.

Behram başını çevirip Gazel'e göz kırparken, "Evlenirsen senin de karın olabilir," dedi.

Hadi canım... Önümüzdeki uzun bir süre Mila'ya evlenme teklifi edecek cesareti bulamayacağımı hissediyordum. Reddedilmek kalbimi kırmıştı. Omzumu silkerek başımı önüme çevirirken, "Katılıyorum," diyen Gazel'in sesini işittim. "İlk siz tanışmanıza rağmen sona siz kaldınız."

"Hiç hatırlatma onu," diye ikisine de tip tip baktım.

"Safir'in öyle evlilik inancı pek yoktur," dedi Gazel, düşünceli şekilde. *Sağ ol ya, bir de sen vur.* "Yani... Ona göre birbirinizi sevin, mutlu olun, evli olmasanız da olur."

Hahaha. Güzel şaka.

"Çocuğun yüreğine indireceksin," dedi Behram, üzgünce Gazel'e bakarak.

"Yani bizlerin etrafında hiç iyi bir evlilik olmadığı, mutlu ailelerde yaşamadığımız için evliliğe karşı yatkınlığımız yoktu," dedi, sesi gerçekten bir şeyleri açıklamak ister gibiydi. "Nasıl anlatılır bilmiyorum, doğru kelimeleri bulamıyorum belki ama... Seni sevmemesiyle alakası yok, sana çok âşık."

"Biliyorum," dedim başımı önüme eğerek. *Ben de ona çok âşığım.* Onsuz elim tutmuyor, yemek yiyemiyorum. Uyku tutmuyor, uyuyamıyorum. *O da benim gibi mi acaba? Bensizken kanatları tutmuyor, uçamıyor mu?*

"Şey... Ben de ona çok âşığım."

"Bir kere daha denesen," dedi Behram, eliyle omzumu sıkarak. "O teklifin üzerinden çok zaman geçti, artık ciddi bir ilişkiniz var."

"Hı, aynen. Mila da öyle yüzüme bakıp, *Ne evlilik meraklısı çıktın Hazer,* der artık."

Gülüştüklerinde gözlerimi devirdim ve kafamı arkaya yaslayıp bileğimdeki saate baktım. Mila'nın çıkış saatine az kalmıştı, ona bir sürpriz yapa-

cağım için işten alacaktım ama haberi yoktu. "Hep kaybediyorsun, seninle oynamak sıkmaya başladı," dedi Behram, konuyu değiştirerek. Karısına dönerek eliyle yanına vurdu. "Gel, seninle oynayalım güzelim."

Gazel hevesli şekilde kalkıp Behram'ın diğer yanına otururken elmaşekerini ona uzattı. Behram kalan elmaşekerini kemirirken aklıma gelen şeyle doğruldum ve kenara attığım kola uzandım. Alıp Behram'a uzatırken, "Al," dedim hiçbir şey çaktırmadan. "Gazel'e ver, oynasın."

Tam onu kandırdığımı düşünüyordum ki kolu alırken, "Aklımda," diyerek bana sırıttı.

Ulan... Ona hırladığımda bir kahkaha daha savurarak karısına döndü ve konsolu ona vererek nasıl oynayacağından bahsetti. Onu yenerim sanmıştım ama Behram girdiğimiz ladesi bir türlü unutmuyordu; oysaki onu bale yaparken görmek hayatımın en büyük eğlencesi olabilirdi. Onlar oyuna dalarak birbirine utangaç gülüşler atarken keyiflerini hiç bozmadan doğruldum. "Kaçıyorum," diyerek salondan çıktım.

"Bir süre gelme," diyerek arkamdan bağırdı Behram.

Gözlerimi bir daha devirerek koridoru yürüdüm ve portmantodan ayakkabılarımı, askıdan ceketimi aldım. Üzerimde beyaz gömleğim vardı, kravatımı şirketten çıkarken çözüp omzuma atmıştım. Arabaya atlayıp ceketi koltuğa bıraktım ve gömleğimin üst birkaç düğmesini açarak dikiz aynasını düzelttim.

Sahafa vardığımda arabadan atladım ve Mila'ya daha güzel görünmek için sahafın camlarından kendime baktım. Gömleğimi, yakalarımı, saçlarımı düzeltip sahafın kapısına yaklaştığımda gözlerim direkt onu arayışa geçti. İçeride müşteri yoktu, tam çıkış saatinde gelmiştim. Birkaç çalışanı gördüm ve sonra havada dalgalanan saçlara kapıldım. Mila saçlarını ceketinin üzerine atarak bu tarafa döndü ve kendisine bir şeyler diyen çalışma arkadaşına nazikçe gülümsedi. Üzerinde ince, şeffaf ceket, altındaysa üzerinde H harfi olan bir tişört vardı. Yüksek bel kot pantolon giymişti. Kurdelesi gözüme çarptığında dudaklarımı iştahla yaladım ve Mila kapıyı açtığında yana kayarak karşısına geçtim.

"Selam bebeğim."

Şaşkınca kapıya yaslandığında dudağımın kenarını kıvırarak ona göz kırptım. Gözlerini üst üste kırpıştırıp sırtını kapıdan ayırdı ve beni görmenin şaşkınlığı, yerini bin ömre bedel bir tebessüme bıraktı. "Han," dedi, sahafın kapısını kapatarak bana gelirken. "Sen... nereden çıktın canım benim?"

"Canın mıyım gerçekten?"

Kıkırdadı ve bir an elini kolunu nereye koyacağını bilemeyerek yüzüme baktı. Elimi nazikçe yumuşak bel kıvrımına koyarak onu kendime yasladım ve yürümesi için teşvik ederken başımı eğip çilli yanağından öptüm. "Kız arkadaşımı işyerinden almak istedim."

"Çok iyi yaptın," derken yanakları güzel bir pembe rengine dönüştü.

Arabanın kapısını açarak onun koltuğa oturmasına yardımcı oldum. Kemerini bağlayıp kapıyı kapatmadan önce dizini okşadım. Şoför koltuğuna geçip oturduğumda kapıyı kapattım ve kendi kemerimi de takarak elimi onun dizine koydum. Safir'in güzel gözleri bana döndü ve heyecanlı şekilde yutkunup kafasını arkaya yasladı. Elini elimin üzerine koyarak, "Arabamı özlemişim," dedi. Üç gündür arabama binmediği için espri yapıyordu.

Başımı önüme eğip güldüm. "Arabam için benimle birlikte olduğunu biliyordum."

Utanmış gibi yaptı. "Yakalandım!"

Aracı çalıştırdım ve sokaktan ayrılarak ilk köşeden döndüm. Gelmeme çok mutlu olmuştu, hissedebiliyordum. "Günün nasıl geçti?"

"Havalar sıcak olduğu için insanlar sahafa pek uğramıyor, uğrasa bile sadece kitap alıp çıkıyor," dedi, sesinde beni elden ayaktan düşüren bir tını vardı. "Ben de müşterilerden çok kitaplarla ilgileniyorum."

"En sevdiğin kitap hangisi?"

"Mi amor, o kadar çok var ki..." dedi düşünceli şekilde. "Şiirleri romanlardan daha çok severim. Ama tabii bazı romanlar çok güzel. *Gurur ve Önyargı** mesela, okudun mu sen?"

"Si," dedim. "Ama en sevdiğim kitap o değil."

"Peki hangisi?"

"En sevdiğim kitap hakkında düşünmedim."

"Neden ki?"

"Enlerim yok Mila, senden başka."

Hayatımda hep bir şeyleri kıyaslayıp en sonunda hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar değerli bir şeye sahip olmuştum. Bana dönüp yüzümü izlemeye başladığında yolları karıştırmamak için bakışlarımı ona çevirmedim. Ona baktıktan sonra kafamı yerine toparlamam zaman alıyordu. "Eve gittiğimizi sanıyordum," dedi sorarcasına. "Doğrusu bu yollar da tanıdık geldi biraz."

* *Pride and Prejudice*, Jane Austen, 1813.

"Al şunu." Gömleğimde asılı duran, çözülmüş kravatın uçlarından tuttum ve üzerimden çekip kucağına bıraktım. "Gözlerine bağla."

"Şimdi de kravat mı?" dedi şaşkınca.

"Ne?" Dönüp kızaran yüzüne baktım ve sırıtmaya başladım. "Hayır be kızım, anladığın şekilde bir şeyden bahsetmiyorum. Ama bak, şimdi bunu aklıma soktun. Sen, ben, kravat?"

Kravatı alıp istediğim gibi gözlerine bağlarken elleri titremeye başladı. "Sen, benimle bir daha odaya girmemek?"

"Alfa," dedim gülümsemesini sağlamak için.

Kravatın altında kalan yüzü gevşedi ve parlatıcı sürdüğü dudakları kıvrıldı. Meraklı şekilde kıpırdanmaya başlamıştı. Gideceğimiz yere kadar onun heyecanını izledim.

Mila arabanın durduğunu fark edip kıpırdandığında kendimi dışarıya atım ve arabanın etrafını dolanıp onun kapısını açtım. Çantasını ve ceketimi koltukta bırakarak inmesi için ona yardımcı olurken güldüğünü gördüm. "Gülme, seni ceset gömmeye getirdim," dedim sırıtarak.

"Kimi öldürdün?" dedi, numaradan hayret ederken.

"Kerem'i."

Kıkırdadı ve parmakları gömleğimi avcunun içine aldı. Kolumu beline sararak kapıları kapattım ve onunla yolun karşısına geçtim. Mila hevesli, heyecanlı şekilde elini ileriye uzatıyor, nerede olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sol taraftan döndüm ve onu yavaşça girişe yönlendirdim. Spor ayakkabılarının içindeki ayakları telaşla yürüyordu. Birkaç adım attıktan sonra onu durdurdum ve arkasına geçerek ellerimi omuzlarına koydum. "Kravatı indiriyorum."

Kravatın uçlarını çözdüm ve görüş alanından çekerek onu serbest bıraktım. Gözlerini yumruklarıyla ovuşturup başını kaldırdı ve yüzünü görmesem de ağzının bir karış açıldığına emin oldum. Dudaklarından ufak bir çığlık kaçtı ve lunaparkın içine doğru koşmaya başladı. Kravatı boynuma takarak onu takip ederken Mila heyecanla yerinde zıplayıp kahkahalarla bana döndü. "Ama bunlar bozuktu... Şimdi bu oyuncakların hepsi çalışıyor!"

Utandım ve elimi enseme götürüp kaşırken kahkahalarla dönüp oyuncaklara bakmasını izledim. Eski oyuncakların çalışmasına bu kadar mutlu olacağını bilseydim çok daha önceden yapardım. Yanına kadar yürüyüp onu kendime çevirdiğimde saçları yüzümü süpürdü ve ışıl ışıl gözleri gözlerime tutundu. "Burası bana dünyanın en büyük acılarından birini verdi,"

dedim o geceyi kastederek. Gözyaşlarına boğulduğum atlıkarıncalarının önüne baktı. "İlk öpüştüğümüz yerin, ilk dans ettiğimiz yerin böyle acı bir hatırayla kalmasını istemedim. Bu lunaparkı hatırlayacaksan... Sevdiğin gibi ışıl ışıl hatırla."

Ve onun da şimdi bu oyuncaklar gibi ışıl ışıl olduğunu söylemek istedim ama gözlerinin içine bakarken bu kez iltifat etmeye utandım. Birkaç gözyaşı kirpiklerinde kaldı ve coşkuyla boynuma atlayarak kollarını etrafıma sardı. Belinden tutarak ayaklarını yerden kestim ve başının arkasından tutarak ona sımsıkı sarıldım. Bu garip bir şeydi; onu göğsümde saklıyordum ama istediğim zaman karşıma alıp sarılabiliyordum da. "Sen benim bu hayatta verdiğim en doğru kararsın," diye soludu. "Tanrım, çalışıyor mu şimdi bu oyuncaklar?"

"Atlıkarıncalar bile çalışıyor," dedim, yüzünü öpmemek için dudaklarını ısıra ısıra.

Oyuncaklara döndü ve parlayan atlıkarıncalara ilerledi. Elleri ağzındaydı, hâlâ hayret içindeydi. Göğsüm daraldı, kanatları kalbimi sıkıştırdı. Dans ettiğimiz, öpüştüğümüz, ağladığımız bu yere uzun uzun bakarak arkasından yaklaştım ve elinden nazikçe tuttum. "Binmek ister misin?"

Heveslî şekilde başını salladığında onu atlıkarıncaların olduğu tümseğe çıkarmak için merdivenlere yönelttim. Heyecanlı adımlarla basamakları çıktığında beyaz bir atlıkarıncanın üzerine oturması için yardımcı oldum. "Sen binmeyecek misin?"

"Kendimi... o sevimli atlıkarıncaların üzerine pek yakıştıramıyorum."

"Ah doğru, Ankaralı ruhun başkaldırıyor..."

"Hırr."

Parmağını dişlerinin arasında ezerek göz kırptığında kendimi atlıkarıncanın ortasından geçen silindire yasladım ve silindir onunla hareket etmemi ve birlikte dönerken onu izleyebilmemi sağlamıştı. Kendimle gurur duyduğum anlardan birini yaşıyordum. Onu mutlu etmiştim, o gülümsemeyi yüzüne ben koymuştum; bir başkası değil. "Dün bir karar vermiştim," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Doğru bir karar olduğundan bir kez daha emin oldum."

"Ne kararı?"

"Duyman için dudaklarımın kilidini açman gerek."

Beni öpmen gerek diyordu.

Tek kaşımı kaldırdım ve bu teklife dünden razı şekilde elimi ona uzattım. Atlıkarınca da geriye kaçtı ve gülerek, "Öyle kolay değil aşkım," dedi.

Gülümseyerek sırtımı tekrardan demire yasladım, o nasıl isterse öyle olurdu. Diğer oyuncaklara da binmesini istiyordum, eğlenmek hakkıydı; çocukluğu oyuncakçı dükkânlarında geçmemişti. Atlıkarıncayla tekrar önümden geçerken gözlerinin bir başka heyecanla baktığını gördüm.

"Gözlerini kapatırsan dudaklarımın kilidini açabilirsin."

"Körüm hatta ben," diyerek hızla gözlerimi kapattım ve yanıma gelip beni öpmesini bekledim.

Gözlerimi kapatsam da lunaparkın rengârenk ışık yansımalarını gözkapağımda hissediyordum. Mila herhangi bir şey demedi, aksine sessizleşti. Yutkundum ve öpmek için yanıma gelirken heyecanlandım. Kokusunu duyumsamak kalbimi daraltıı ve onun melek kanatları içimde sıkıştı.

"Madem bu lunaparkı güzel hatırlamak istiyorsun..." Mila'nın konuştuğunu duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım. Karşımda, hizamda görmeyi bekliyordum ama Mila'yı tek dizinin üzerine çökmüş halde bulduğumda hayatımın şaşkınlığını yaşadım. Bir an neler olduğunu anlayamadan gözlerimi kırpıştırdım. Mila başını kaldırdı ve içinde tektaş olan yüzük kutusunu açtı. Gümüşi gözler gözlerime kenetlendiğinde kalbim bir farkındalıkla kanat çırptı. Göğüs eşiğimden geçerken kırılmasından da mı korkmadın? O melek kanatlarını kalbimin içine nasıl sığdırdın?

"Benimle evlenir misin Hazer?"

Gülümseyerek sırtımı tekrardan demire yasladım, o nasıl isterse öyle olurdu. Diğer oyuncaklara da binmesini istiyordum, eğlenmek hakkıydı; çocukluğu oyuncakçı dükkânlarında geçmemişti. Atlıkarıncayla tekrar önümden geçerken gözlerinin bir başka heyecanla baktığını gördüm.
"Gözlerini kapatırsan dudaklarımın kilidini açabilirsin."
"Körüm hatta ben," diyerek hızla gözlerimi kapattım ve yanıma gelip beni öpmesini bekledim.
Gözlerimi kapatsam da lunaparkın rengârenk ışık yansımalarını gözkapağımda hissediyordum. Mila herhangi bir şey demedi, aksine sessizleşti. Yutkundum ve öpmek için yanıma gelirken heyecanlandım. Kokusunu duyumsamak kalbimi daraltı ve onun melek kanatları içimde sıkıştı.
"Madem bu lunaparkı güzel hatırlamak istiyorsun..." Mila'nın konuştuğunu duyduğumda gözlerimi yavaşça açtım. Karşımda, hizamda görmeyi bekliyordum ama Mila'yı tek dizinin üzerine çökmüş halde bulduğumda hayatımın şaşkınlığını yaşadım. Bir an neler olduğunu anlayamadan gözlerimi kırpıştırdım. Mila başını kaldırdı ve içinde tektaş olan yüzük kutusunu açtı. Gümüşi gözler gözlerime kenetlendiğinde kalbim bir farkındalıkla kanat çırptı. Göğüs eşiğimden geçerken kırılmasından da mı korkmadın? O melek kanatlarını kalbimin içine nasıl sığdırdın?
"Benimle evlenir misin Hazer?"

V

"MUTLULUK YA ÇOK YAKININDA YA ÇOK UZAĞINDA"

HAZER HAN DALGAKIRAN

Acılarınız, affederseniz özgür kalırdı. Ama Mila beni severek çektiğim acıları, affetmeme gerek kalmadan özgür kılmıştı.

Bana, benim ona aldığımdan bile daha güzel bir yüzük almıştı neredeyse...

Doğru duyduysam, delirmediysem veyahut bir rüyanın içinde değilsem Mila dizlerinin üzerine çökmüş bana evlenme teklifi ediyordu. Gözleri heyecan ve beklentiyle büyümüş, dudakları aralık kalmıştı.

Kalplerin arkasında kaburgalar vardı, sırtınızı dik tutardı. Göğsümün içinde de melek kanatları vardı, biri koparılsa ömür bana zindandı.

Utangaç şekilde gülümseyerek yüzük kutusunu bana uzattı. Sıktır, resmen beni evinin kocası, çocuklarının babası yapmak istiyordu. Bağıra bağıra evet demek istiyordum, onu çekip sarılmak, verdiği inanılmaz mutluluğu coşkuyla yaşamak istiyordum ama hareketsiz kalmıştım. Kalbimde, affedilecek hiçbir acı bırakmamıştı.

İlk tepki olarak genzimi temizledim ve heyecandan buz kesmiş elimi eline doğru uzatıp onun da buz kestiğini fark ettim. "Mila?"

"Evet demen gerekiyordu," dedi gözlerini kırpıştırarak.

Gülmeye çalıştım çünkü gözleri korkulu, çekingen bakmaya başlamıştı ama mutluluk boğazımı sıkıyordu, konuşamıyordum. "Bana tektaş almışsın," dedim parlayan taşa bakarak.

Dişlerini göstererek gülümsedi. "Evet, beğendin mi?"

"Ben erkeğim."

Gözlerini büyütüp küçülttü. "Gerçekten mi?"

"Bunun farkında olduğunu sanıyordum," dedim, birleşen ellerimiz titrerken. "Çok yakından hissetmiştin."

Güldü ve başını sallayarak beni onayladı. Neyi onayladığını bile bilmiyordu çünkü bana tektaş aldığının hâlâ farkında değildi. Yüzük

kutusunu bir kez daha bana uzatırken yüzüğe baktı ve sonra bir şeylerin ters gittiğini kavrayarak gözlerini kocaman açtı. "Siktir!"

Ne?

O küfür mü etmişti? Bu gece daha fazla şaşkınlığı kaldırabileceğimden emin değildim. Ağzımı zorla kapatıp dudaklarımı birbirine bastırırken Mila dizlerinin üzerinden kalktı ve arkasını dönüp ellerini yüzüne kapattı. "Aman Tanrım! Tektaş aldım, sana tektaş aldım! Alyans almalıydım, tektaş aldım."

Arkasından yaklaşıp kollarımı narin vücuduna doladım ve göğsüme çekerek ellerimi karnında birleştirdim. "Neden tektaş Mila? Beş taşı hak etmiyor muydum ben?"

Onu güldürerek rahatlamak istedim ama daha çok utanarak ayağını yere vurdu. "Hazer!"

"Evinin erkeği, çocuklarının babası mı yapacaksın beni?"

Kollarımın arasında bana dönerek yüzünü göğsüme gömdü ve küçük yumruklarını karnıma vurmaya başladı. Bedenini sardım ve ihtiyaç içinde başını göğsümün içindeki kanatlarına yasladım. "Elime yüzüme bulaştırdım," diye yakındı şaşkına dönmüş halde. "Ben kuyumcuya girmiştim, yüzüklere bakıp en güzelini seçmeye çalıştım. Hatta adam bana ölçü falan sorduğunda yanımda duran Kerem'in parmağında denedik! Bak sen... O sana tektaş aldığımı biliyordu, bana alyans almalısın demedi!"

Görüyorum... Kerem'i kovma vaktinin geldiğini görüyorum...

Gerçekten heyecanla, kendini bilemez şekilde hareket etmiş görünüyordu. "Sallama Mila," dedim, dalgalı saçlarının üzerinden öperek. "Parana kıyıp bana alyans alamadın, tektaş aldın ki kendin takabilesin değil mi?"

"Dalga geçmeye devam ediyorsun," diye sızlandı, sesi gittikçe kayboluyordu. Alnıyla göğsümü eşeleyip elleriyle gömleğime tutundu ve utanç dolu bir ses çıkardı. Sakinleşme ihtiyacının farkında olarak herhangi bir şey demedim ve uzanıp yumruğunun arasında tuttuğu yüzük kutusunu aldım. Buna rağmen kafasını kaldırmadı, neredeyse düğmelerini açıp kafasını gömleğimin içine saklayacaktı. Elimle ensesini okşayarak yüzük kutusunu bir daha açtım ve pırlantayı çıkararak elime aldım.

"Safir..."

"Yüzüğün faturası duruyor, kuyumcuya gidip değiştirebiliriz."

"Sen şimdi benim soyadımı Safkan da yapmak istersin."

Ayağını kaldırıp bileğime vurduğunda gülüşüm saçlarının arasında kayboldu. "Şaka yaptım."

Ay gibi parlak gri gözler kalbinin sahibini bulduğunda eline uzanıp aramıza doğru kaldırdım. "Sen benim soyadımı Safkan yapmak istemiyor olabilirsin ama ben senin soyadının yanına Dalgakıran eklemek istiyorum," diyerek pırlantayı yüzük parmağına geçirdim.

Mila Dalgakıran.

Yüzük tombul parmağından geçtiğinde Mila'nın dudakları bir süre aralık kaldı ve eliyle gömleğimin ucunu sımsıkı kavrayarak üst üste yutkundu. Saçları gözünün önüne gelmişti, onları alırken gülümsedim ve gömleğimin ucunda duran elini tuttum. "Oysa ceketimin ucundan tutmaya başlayarak ilk adımı atmıştın bana, şimdi de gömleğimin ucundan tutuyorsun."

Bu detayı yeni fark etmiş gibi gözlerini indirip gömleğime baktı ve gülümsedi. Konuşamadığını hissettim, bu yüzden zorlama gereği duymadan başını tekrardan göğsüme yasladım. Yüzük elbette parmağına bol gelmişti, her ne kadar Mila'nın parmakları tombul olsa da Kerem'in eli çok daha büyüktü. Yüzük olan elini avcumun içine hapsederek çenemi başına yasladım. Kalbinin büyük olduğunu biliyordum ama bu kadar cesur olduğunu yeni öğreniyordum.

"Kendi tektaşımı kendim almış oldum," dediğini duydum, sesi hâlâ hayret doluydu. Mila bana, bir tektaş alarak evlenme teklifi etmişti. Evlilik... O ve ben... Evlenecek miydik biz yani?

Gözlerim bir daha büyüdü ve pervasız bir tepki vermemek, bağırmamak ya da ne bileyim yumruklarımı havaya kaldırmamak için ona daha sıkı sarıldım. Demek ki onun kafasının içinde de böyle bir hayal, ümit, istek vardı.

"Si," dedim, saçlarını avuçiçime hapsederek.

"Hı?"

"Evet."

Bir dakika içinde neyi onayladığımı anlayarak gülmeye başladığında şakağından öperek kokusunu içime çektim. Cesaretine o kadar hayran kalmıştım ki ne yaparsam yapayım bu kadar cesur olamayacakmışım gibi hissediyordum.

"Ben yarın yıldırım nikâhı için gün almaya gideyim," dedim, ensesine bir öpücük bırakarak.

"Ne?" Yüzünü göğsümden kaldırdı. "O kadar çabuk mu?"

"Bir ya da iki ay içinde evlenelim," dedim kendimden emin, kararlı şekilde. "Yoksa kaçarım sana, benimle evlenmek zorunda kalırsın!"

"Bir ya da iki ay mı?"

"Si," dedim. "Dokuz aydır beni kullandığın yeter, evlen artık benimle kızım!" Yükselerek bağırdım. "Çocuk yapalım çocuk!"

Yanağını kaşıdı ve bir diğer elini yanağıma koyarak yüzüme daha dikkatli baktı. Onu ikna etmek için dudaklarına sert bir öpücük daha konduarak vücudunu okşadım. "Bebeğim... Dokuz aydır beraberiz, birbirimizi tanıyoruz; bir süre aynı evde de yaşayıp geçinebildiğimizi gördük. Hayatını yoluna koydun, birkaç ay sonra üniversiteye başlayacaksın, çalışıyorsun. Evlenmemiz hiçbir şeye engel olmaz. Çocuğu da... Üniversite bitene kadar erteleyebiliriz, sen daha gencecik..."

Dudaklarının ıslak dokunuşu beni en güzel şekilde susturduğunda gözkapaklarım düştü ve karanlıkta sahip olduğum en parlak ışığa tutunarak dudaklarımı araladım. Elimden gelen en büyük narinlikle ama sertçe onu öperek başından kendime bastırdım ve altdudağına küçük küçük ısırıklar bıraktım. "Tamam, istediğin gibi olsun. Ben zaten sade bir nikâh isterim, bana yeter. Kendi aramızda..."

"Benimle gerçekten evleniyorsun," dedim çilli yanağını okşayarak. İki ay şu an çok uzun geliyordu ama bunun kısa bir süre olduğunu biliyordum. Hayalini kurduğum şeye bu kadar yaklaştığımı bilmek beni hayrete düşürüyordu. "Şu an çok mutluyum Mila, mahcubum. Abuk sabuk tepkiler vermemek için zor duruyorum, bıraksan atlıkarıncanın etrafında beş tur koşarım."

"Han," dedi.

"Senin," dedim.

Ellerimi sırtında birleştirip onu kendime kenetledim. Yüzüm boynunda saklanırken kollarının geniş omuzlarımı sardığını hissettim. Ellerim küçük, yetemem demiyordu, hiç yapmamasına rağmen bir erkeğin nasıl kucaklanmayı sevdiğini sanki biliyordu. "Hayatımı yalnız geçirip, kimsesiz, yaşlı bir kadın olarak evimde öleceğimi düşünüyordum," dedi duygulu bir sesle. "Balerin olacağımı, bir evimin olacağını düşünüyordum ama âşık olacağımı aklıma bile getiremiyordum. Seninle karşılaşmasaydık meğer ne kadar eksik ayrılırmışım bu dünyadan... Senden başka birini sevme ihtimalini aklım almıyor. İfade etmekte yeterince iyi değilim belki ama sana o kadar âşığım ki artık geceleri *Hazer çok mutlu olsun* diye dua etmeden uyuyamıyorum."

"Mila," dedim, uyuyan bir bebeği ürkütmekten korkar gibi.

"Senin," dedi.

Benim, diye tekrarladım içimden. *Baksana, kanatların tam da benim göğsüme göre.*

Başının göğsümde durmasını öyle seviyordum ki o kaldırmadan kaldıramadım. Birkaç dakika sessiz kalıp ensemi, kısa saçlarımı okşadı ve sonra uzaklaşıp iki yanağımdan da öptü. Parlatıcısının yanağıma yapıştığını hissediyordum. O da bunu fark edip güldü ve parmak uçlarıyla yanağımı temizledi. "Yanakların kızardığında çok tatlı oluyorsun," dedi.

Bakışlarımı kaçırıp ellerimi belinde kaydırdım. "Kızarmadı, rujun bulaştı."

"Dudağının kenarındaki yara da geçmedi hâlâ," dedi, içine dert oturmuş gibi üzülerek.

"Yaraların kabuğunu soyup iyileşmemesine izin vermeme gibi bir alışkanlığım var, biliyorsun."

Babamın açtığı yaralardan kalma bir alışkanlık.

Mila'nın hassas kalbindeki titreşimi gözlerinde gördüm. Uzanıp dudağımın kenarındaki yaradan nazikçe öptü. "Gitmeden önce oyuncaklara biraz daha bineyim mi?"

"Tabii ki," diyerek yanağını sıktım.

Benden uzaklaşıp ellerini yanaklarına koydu ve etraftaki oyuncaklara baktı. Ben de basamaklara oturdum ve gönül rahatlığıyla bir sigara yakıp onu izledim. Etrafı gezip oyuncakları tarttı ve bazılarıyla konuşmaya başladığında onun gerçekten bir şapşal olduğunu düşündüm. Kurdelesi yeşildi, ilk kez bu renkte bir kurdele takıyordu. Saçları epey uzamıştı ama sanırım uzun kullanmayı seviyordu, onu tanıdığımdan beri hiç kestirmemişti. Beline kadar iniyordu, bu kadar uzun saçın bir gereği olduğunu düşünmezdim ama onun her teli çok kıymetliydi. En son lunaparkı dolanıp balerin oyuncağına doğru ilerledi ve zıplayıp aletteki oturaklardan birine yerleşti. Balerin dönmüyordu ama Mila böyle de eğleniyor gibi görünüyordu. Sigaramın külünü çöp bulamadığım için kenara doğru silkerek sevimliliğine sırıttım.

Bu gece yaşananlara inanmıyordum, hayatımda onun evlilik teklifi kadar şok olduğum başka şey olmamıştı. Tektaş almıştı yahu, tektaş!

Başımı önüme eğip güldüm ve basamaktan kalkarak yanına ilerledim. Ona yaklaştığımdan habersizce koltuğun üzerinde ayaklarının üzerinde yükseldiğinde sırıtarak kollarımı kalçasının az altına sardım. Ufak bir çığlık attığında bir elimi beline çıkararak onu koltuğun üzerinden aldım ve sırtıma attım. Kafası sırtımdan aşağıya düşerken, elleri düşme korkusuyla sırtıma yapışmıştı. Kalçasına bir tane vurarak onu omzumda dengeledim ve lunaparkın çıkışına yöneldim. "Yeter bu kadar, eve gidiyoruz."

"Başım döndü," diyerek bana kızdı ve ellerini sırtıma bastırarak başını doğrultmaya çalıştı. Uzanıp kalçasına bir tane daha vurduğumda pes edip yanağını sırtıma yasladı. "Kalçama vurmaya iyi alıştın Han."

Kızgınmış gibi davranmaya çalışması karşısında sırıtıp bacağını okşadım. "Sen bir de evlenince gör."

Utanarak kaskatı kesildi. Tepkilerini tatlı buluyordum, elimde değildi. Ne anlamıştı bilmiyorum ama bir anda düşünceli hale bürünmüştü. Sanırım bana evlenme teklifi ederken evliliğin seksi barındırdığını unutmuştu. Bana alyans yerine tektaş alan bu kızın, evlilikte seksi unutması beni şaşırtmazdı. Lunaparktan çıkarken gülmemek için genzimi temizledim. Düşünceli şekilde iç çektiğini duydum, ciddi ciddi bunu düşünüyor olabilirdi.

Arabaya yaklaştığımızda yere eğilip onu indirdim. Her ne kadar rızası olmadan kucaklamış olsam da arabaya taşıdığım için bana teşekkür etti ve sonra kapısını açarak koltuğa yerleşti. Arkamı dönerek yumruklarımı havaya savurdum ve coşkulu bir küfür basıp arabanın etrafını dolandım. Şoför koltuğuna geçerken oldukça sakin davranmaya çalışıyordum. Mila başını eğmiş, yüzüğe bakıyordu. Acaba ne düşünüyordu?

Arabayı sokaktan çıkarırken oksijenin yardımcı olması için camı indirdim. Havayı içime çekerken, "Titriyorsun," dediğini duydum Safir'in. Elini dizime koyup okşadı. "Dizin titriyor."

Elimin tersiyle yüzümden akan terleri silerek gaza yüklendim. "Uçurayım mı seni?" diye sordum, arabayı hızlı sürmeyi kastederek.

"Olur," dedi neşeyle.

Dönüp emniyet kemerini taktığından emin olduktan sonra gaza yüklenip önümüzdeki düz yolu saniyeler içinde bitirdim. Mila heyecanlı bir ses çıkararak kendini koltuğuna yasladı. Bu hızdan zevk aldığını düşünerek sırıtırken, "Leo hâlâ annemde," dedi Mila. Annem demesi gururumu okşuyordu, annemde sevgiyi görmesine mutlu olmuştum. "Onu alıp öyle geçebilir miyiz?"

"Elbette."

Annemlerin evine gitmek için ilk sapaktan girdim. Leo dünden beri o evdeydi, babamla karşılaşıp karşılaşmadıklarını merak ediyordum. Leo'nun Adem'le bariz bir benzerliği vardı, bunun bir çeşit imtihan olduğunu düşünüyordum. Leo'yu her gördüğümde Adem gözlerimin önüne geliyordu. Bana gülümseyen, her şeyden habersiz, hepimizden masum yüzü...

Babam ona ne tepki verirdi kestiremiyordum. Adem'e benzediği için Leo'yu suçlayacak kadar psikopat ruhluydu ama onu Adem yerine koyup

sevebilirdi de. Safir bana dokunuyor olmasa gerginlikten ellerimin taşa dönüşeceğini hissettim, neyse ki o vardı. Direksiyonu sağa kırarken dönüp Mila'ya baktım. İşaretparmağını cama yaslamış, bir şeyler yazıyordu. Onu rahatsız etmeden dizini okşadım. "Üzerindeki tişörtte H harfi yazıyor, gözümden kaçmadı."

Dalmıştı sanırım, sesimi duyunca başını bana çevirdi. "Bir yanlışın var hayatım, ben bu tişörtü seni tanımadan önce almıştım."

Öyle kalırsın işte Hazer.

Omzumu silktim. "Benim için aldığını düşünmedim zaten." *Evet, düşündüm.* "Görünce dikkatimi çekti."

Güldüğünü hissediyordum. "Sen öyle diyorsan..."

Yanaklarımın ısındığını hissettim ve yolun devamında onunla bir daha konuşmadım. Eve yaklaşırken annemi aradım ve babamla yüz göz olmamak için Leo'yu kapıya çıkarmasını söyledim. Mila camdan dışarıya bakıyor, geçen günkü gibi tedirginlik duyuyordu. Annemi seviyordu, buraya da ilk kez gelmiyordu. O halde... babamdan mı çekiniyordu? Dizini okşayarak dikkatini çektim ve bana döndüğünde göz kırptım. "Sen burada bekle, ben Leo'yu alıp hemen geleyim."

Bu teklifim onu rahatlatmış gibi derin bir nefes verdi. "Por favor."

Onu arabada bırakıp dışarıya çıkarken kravatımı suratına fırlattım, kıkır kıkır güldü.

Eve yürürken kapının aralık olduğunu gördüm. Annem bir yanında Mustafa, bir yanında Leo ile beni bekliyordu. Aceleci davranarak onlara yaklaştım ve annemin elini, yanaklarını öptükten sonra çocukların saçlarını karıştırdım. "N'apıyonuz la sıpalar?"

İkisi de bir ağızdan, "Sana ne?" diye bağırdığında gözlerimi devirdim.

İkisi de birbirine sırt dönmüş, kollarını önlerinde bağlamış, suratları sirke satar halde yere bakıyordu. Kavgalı görünüyorlardı, bir şey olduğu belliydi. Yüz yüze gelip Kemal'in yanağından öptüm. "N'abersin abim?"

"Sana ne dedim ya!"

Üzerindeki pantolonun askılarını çekiştirip onu gıcık ettikten sonra doğrulup Leo'nun elinden tuttum. Bana da Mustafa'ya da pas vermiyordu. Yalnızca anneme dönerek onun eteğini çekiştirdi. "Bana çikolata verdiğin için teşekkür ederim Bahar Teyze."

Annem gülerek eğildi ve Leo'nun altın sarısı saçlarından öptü. "Cebine de koyduk, eve gidince onları da yersin."

"Çok yersem dişlerim çürür," dedi Leo ve Mustafa Kemal'e sert bir bakış atarak bana döndü. Anneme *ne oluyor* dercesine baktığımda kafasını

iki yana sallayarak güldü. Leo'nun ağzını arayarak öğrenmeye bakacaktım, Mustafa Kemal'in üzerine gidersem ters tepebilirdi. Mustafa annemi, muhtemelen Leo'yla konuştuğu için iterek içeriye koşmaya başladığında, "Ne konuşuyorsun evin içinde lan?" diye bağıran sesi duydum ve kanımın çekildiğini hissetmem saniyelerimi aldı.

Sesine tepkisiz kalamayarak bakışlarımı ona yönlendirdiğimde babam da açık olan kapıyı fark ederek bu tarafa döndü. Beni fark ettiğinde yüzünü astı ve elleri kumaş pantolonun cebinde dururken buraya doğru ilerledi. "Kızıma selam söyle, olur mu?"

"Söylerim," dedim, annemin Mila'yı kastettiğini bilerek.

Babam buraya gelip benimle uğraşmadan önce basıp gitmek istiyordum, bu yüzden Leo'nun elini sıkarak arkamı dönüyordum ki babam Leo'ya gülümseyerek aklıma gelen korkunç şeyi başıma getirdi. Benimle veya annemle hiç ilgilenmeden dizlerinin üzerine çöktü ve Leo'yla aynı hizaya gelerek, bana hiç gülümsemediği şekilde gülümsedi ona. "Gidiyor musun Leo? Yakın zamanda yine gel, olur mu?"

Benimle hiç... bu kadar anlayışlı ve yumuşak bir ses tınısında konuşmamıştı.

Leo, babamın yüzündeki iyi insan maskesine kanarak gülümsedi. "Gelirim Cüneyt Amca."

Ellerini omuzlarına koyarak içimi parçalayan bir sıcaklıkla Leo'ya sarıldı. "Aslan parçası!"

Köpek.

Aslan Parçası.

Hiçbir tepki veremeden bu kucaklaşmayı izlerken annemin de beni izlediğini hissediyordum. Göğsümde bir boşluk açıldığını sandım. Onların kucaklaşmaları bitene kadar izlemekten başka şey gelmedi elimden.

"Gidelim enişte." Leo bana döndüğünde irkilip başımı salladım. Babam dizlerinin üzerinden doğrulup bana buz gibi bir bakış attı. Arkasını dönüp içeriye yürüdüğünde Leo'nun elini daha sıkı kavrayıp arkamı döndüm ve onunla arabama ilerledim.

"Ablam nerede? Çok özledim onu."

"Çok özlediysen gitmeseydin," dedim, bahçe kapısından çıkarken.

Leo'nun durgunlaştığını hissedene kadar ne dediğimi fark etmedim. Başımı ona eğdiğimde dudaklarının büzüldüğünü gördüm. Kendime söğüp yumruğumu sıktım ve hemen düzeltmeye çalıştım. "Yani... ablan da seni özler. Bırakıp gitme onu."

Kafasını kaldırdı ve çekingen gözlerle bana bakarken dişleri göründü. "Gitmem. Hem zaten ben Mustafa'yla küstüm, bir daha onunla görüşmeyeceğim."

Arka koltuğun kapısını açtım ve onu oturtup kemerini taktıktan sonra, "Açma sakın," diye uyardım.

"Tamam ahbap enişte."

Şoför koltuğuna geçerken Mila'nın çoktan arkasına dönüp kardeşini sevgiyle karşıladığını gördüm. Kemerimi takarak ellerimi direksiyona sabitlediğimde bana döndü. "Bahar Anne nasıldı?"

Konuşmak için zamana ihtiyacım oldu. "İyi," dedim, sesim boğuktu ve çatlamıştı. "Sana selamı var."

"Ayıp olmamıştır inşallah," diye yakındı.

Dudağımın kenarını kıvırarak olmadığını anlatmaya çalıştım. Konuşurken sesim çatlıyordu, sükûnete ihtiyacım vardı. Arabayı çalıştırdığımda Mila bir dakika kadar yüzümü izledi ve sonra arka koltukta oturan kardeşine döndü. "Mustafa Kemal nasıl?"

"Bana Mustafa demeyin!" Leo aniden sesini yükselterek bağırdığında Safir neye uğradığını şaşırdı. "Mustafa Kemal dostluğumuza ihanet etti! Düğündeki kıza o da âşık olmuşmuşmuş! Rüya'yı önce ben gördüm, ben evleneceğim!"

Çocuk aklı ya da çocuk masumiyetiydi işte, gördüğü ilk rüyaya kapıldığını sanıyordu. Düğünde, ikisinin de peşinden koştuğu kız çocuğunu hatırlıyordum, demek afacanlar âşık olduklarını sanıyordu. "Siz çok iyi arkadaş, hatta dostsunuz. Eminim ileride gerçek aşklarınızı bulursunuz, arkadaşlığınızı bir daha görmeyeceğiniz bir kız için neden bitiriyorsunuz?"

"Abla sen saf mısın?" diye yakındı Leo kızgın şekilde. Göz ucuyla Mila'nın yüzüne baktım, bozulmuş ve dudaklarını bükmüştü. Sevimliydi. "Ben Rüya'yla evleneceğim diyorum, sen bir daha görmeyeceksin diyorsun!"

"Rüyanda görürsün," diye geveledim.

Safir Mila önüne döndüğünde dudağımın kenarıyla gülerek dirseğimi camın kenarına yasladım. Mila çok geçmeden her araba yolculuğunda yaptığımız gibi elini dizime koydu. Varlığıyla daha da rahatlayıp babamın oluşturduğu acıyı göğsümden kaldırmaya çalıştım. Mila evine gitmek istiyordu, bana kalsa ikisini de evime götürür, güvenle uyuturdum. Fakat Mila'nın kendi başına hayatını idare etme çabasını görüyordum, bu yüzden teklifte bulunup onu kendi çabası ve bana duyduğu aşk arasında bırakmayacaktım.

Bu akşamın güzelliğini babam bozmayacaktı, bu gece aklımda Mila'nın bana evlenme teklifi ettiği gece olarak kalacaktı. Babamın sevgisini kıskandığım gece olarak değil.

Arabayı evin karşısına çekerek durduğumda Mila bana döndü. Kemerini çözüp bana yaklaştığında elimi beline sarıp yanıma doğru çektim. "Yarın nikâh için gün almaya gidelim," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Seni alırım bebeğim."

Yanağımı şefkatle okşayıp, "Kaçta buluşalım?" diye sordu.

"Yarın Muazzez'le kahvaltıya gideceğim," dedim, onun baş başa buluşma isteğini aradan çıkarma düşüncesiyle. "Oradan sonra seninle buluşur, beraber gideriz."

Mila tek kaşını kaldırarak yanağımdaki elinin hareketini kesti. "Ben de geleyim kahvaltıya," diye fikir öne sürdü. "Oradan sonra işlerimizi hallederiz hayatım."

"Çok isterdim ama yanımda sen olursan Muazzez'le konuşamam, dikkatim dağılır."

"Ben de bunu isterim," diye geveledi ağzının içinde.

"Bak sen," diyerek çenesinin altından öptüm. Onu öptüğümde bile gülümsemedi, kafası başka yere gitmiş görünüyordu. "Leo arabada olmasaydı çok pis öperdim seni."

Yanakları pembeleşti ama gözleri hâlâ düşünceliydi. Ona ne olduğunu sormak üzereyken, "Abla," diye sızlandı Leo. "Eve girelim, uykum geldi."

"Dur la, iyi ki bir öpüşeceğiz!"

"Abla bu eniştem ne diyor ya! Öpüşmek falan!"

Bir küçük kayınbiraderimiz eksikti...

Mila, Leo'ya göz kırparak yüzümü sıkıca tuttu ve gözlerime derin derin baktı. Onu öyle derinimde hissettim ki ben bile içimde bu kadar derinliğin olduğunu bilmiyordum. "Muazzez'le buluştuktan sonra hemen beni ara tamam mı? Bak hemen. Biz de buluşalım. Gidip nikâh günümüzü alalım."

Beni görmek, nikâh günü almak için bu kadar hevesli olması kalbimi sanki gümletti. "Elbette yavrum."

Daha rahatlamış göründü ve kirli sakallarımı elinin tersiyle okşayarak arabadan inmek için hamle yaptı. Leo'yu da arka koltuktan indirip elinden tuttu ve ben ilgiyle onu izlerken kapıyı kapatmadan önce son kez gözlerimin içine baktı. Onun bakışlarında da yıllardır hissettiğim şey vardı: sevgi görme ve gördüğü sevgiyi elinden kaybetmeme isteği. "Han, dünya üzerindeki herhangi bir başka kadın seni asla benim kadar sevemez. Sakın benim sevgimi, başka sevgilerle kıyaslama."

Kapıyı örtüp Leo'yla arkasını döndüğünde çenemi direksiyona yaslayarak eve yürümelerini izledim. Acaba onun sevgisini sürekli başka şeylerle kıyasladığım için mi böyle deme gereği duymuştu yoksa Muazzez'i mi kıskanmıştı? Çünkü Rabia'dan kıskanırken de buna benzer bakışlarını görmüştüm.

Evinin kapısını açarak Leo'yu eşikten geçirdikten sonra arkasına baktı ve yüzük olan elini bana sallayarak içeriye girmek için döndü. Önüne bakmadığı için alnını kapıya çarptı.

Hayranlıkla onu izledim ve gözden kaybolduğunda bir süre ışıkların yanmasını bekledim. Güvende olduklarından emin olarak oradan ayrıldım ve arabayı evime doğru sürerken yumruklarımı havaya salladım. "Kaptın la kızı, kaptın!"

Gülmeye başlayarak kafamı arkaya yatırdım ve camı sonuna kadar açıp gaza yüklendim. Babamı siktir etmiştim, bu gece sadece Mila vardı. Önümde diz çökmüştü ve hayır deme şansım varmış gibi ürkerek bana evlenme teklifi etmişti. *Dünyanın en şapşalca evlenme teklifiydi.* Yirmi gün demiştim, kabul etmişti. Kıyaslarımın hepsi saçmaydı. Mila beni, benim onu sevdiğimden daha az sevmiyordu. Ürkekti ama kalbi kocaman, cesurdu. Karım olacak, evimi, yatağımı, hayatımı paylaşacaktı. Evimize her döndüğümde onu yatağımızda bulacaktım, kalbim ne zaman kırılsa onu anlatacaktım, geceler boyunca onu ellerimle sevecektim. Gaza gelip yumruğumu torpidoya geçirdim. "Evleneceğiz la evleneceğiz!"

☽

Gönderilen: Benimki

Kızım, sabah sabah bana neden bu kadar güzel fotoğraf atıyorsun?

Mila'dan yanıt beklerken telefonu dizime bıraktım ve kirpiklerimin altından camdan dışarıya baktım. Yağmur yağıyordu ancak haziran ayında olduğumuz için birkaç dakikaya biteceğini düşünüyordum. Mila üşür mü diye düşündüm ama sonra elektrikli sobaları olduğunu hatırladım.

Telefonum kalbimle beraber titredi.

Gönderen: Benimki

Sana fotoğraf göndermedim?

Gülümsememi zapt etmeye çalıştım.

Gönderilen: Benimki

Tamam işte, gönder.

Kapıyı örtüp Leo'yla arkasını döndüğünde çenemi direksiyona yaslayarak eve yürümelerini izledim. Acaba onun sevgisini sürekli başka şeylerle kıyasladığım için mi böyle deme gereği duymuştu yoksa Muazzez'i mi kıskanmıştı? Çünkü Rabia'dan kıskanırken de buna benzer bakışlarını görmüştüm.

Evinin kapısını açarak Leo'yu eşikten geçirdikten sonra arkasına baktı ve yüzük olan elini bana sallayarak içeriye girmek için döndü. Önüne bakmadığı için alnını kapıya çarptı.

Hayranlıkla onu izledim ve gözden kaybolduğunda bir süre ışıkların yanmasını bekledim. Güvende olduklarından emin olarak oradan ayrıldım ve arabayı evime doğru sürerken yumruklarımı havaya salladım. "Kaptın la kızı, kaptın!"

Gülmeye başlayarak kafamı arkaya yatırdım ve camı sonuna kadar açıp gaza yüklendim. Babamı siktir etmiştim, bu gece sadece Mila vardı. Önümde diz çökmüştü ve hayır deme şansım varmış gibi ürkerek bana evlenme teklifi etmişti. *Dünyanın en şapşalca evlenme teklifiydi.* Yirmi gün demiştim, kabul etmişti. Kıyaslarımın hepsi saçmaydı. Mila beni, benim onu sevdiğimden daha az sevmiyordu. Ürkekti ama kalbi kocaman, cesurdu. Karım olacak, evimi, yatağımı, hayatımı paylaşacaktı. Evimize her döndüğümde onu yatağımızda bulacaktım, kalbim ne zaman kırılsa ona anlatacaktım, geceler boyunca onu ellerimle sevecektim. Gaza gelip yumruğumu torpidoya geçirdim. "Evleneceğiz la evleneceğiz!"

☽

Gönderilen: Benimki

Kızım, sabah sabah bana neden bu kadar güzel fotoğraf atıyorsun?

Mila'dan yanıt beklerken telefonu dizime bıraktım ve kirpiklerimin altından camdan dışarıya baktım. Yağmur yağıyordu ancak haziran ayında olduğumuz için birkaç dakikaya biteceğini düşünüyordum. Mila üşür mü diye düşündüm ama sonra elektrikli sobaları olduğunu hatırladım.

Telefonum kalbimle beraber titredi.

Gönderen: Benimki

Sana fotoğraf göndermedim?

Gülümsememi zapt etmeye çalıştım.

Gönderilen: Benimki

Tamam işte, gönder.

Altdudağımı ısırırken kafenin kapısına diktim gözlerimi. Dün gece eve dönerken Muazzez'e kahvaltıda buluşalım diye mesaj atmıştım, o da kabul etmişti. Onunla konuştuktan sonra Mila'yı alacaktım ve birlikte evlendirme dairesine gidecektik.

Behram'la da mesajlaşmıştık. **Piknik yapalım**, diye mesaj atmıştı. **Seni kıyıda köşede sıkıştırırım**, cevabım üzerineyse vazgeçtiğini söylemişti.

Telefonu masaya bırakırken adım seslerini duyup bakışlarımı ileriye çevirdim. Muazzez gelmişti. Onun selamlaşmadığını bildiğim için kalkmaya zahmet etmeden sırtımı sandalyeye yasladım ve karşıma otururken onu izledim. Siyah bir şal, beyaz ceket giymişti. Çantasını kenara bırakıp ellerini nereye koyacağını bilemiyor gibi masanın üzerinde birleştirdi ve başını kaldırıp bana baktı. "Merhaba, çok beklettim mi?"

"Merhaba, hayır yeni geldim sayılır," diyerek çalışan komiye el salladım. "Çok mu erken oldu? Bu saatte buluşalım dedim ama..."

"Yok yok," dedi hemen, sonra bakışlarını kaçırdı. "Zaten ben sabah namazından sonra uyumam."

"Doğru," dedim ve gülümsedim. "Buradan hastaneye mi yoksa okula mı gideceksin?"

Etrafına bakınarak, "Evet," diye dalgınca bir yanıt verince biraz şaşırdım. Nereye gittiğini söylememişti.

Garson yanımıza geldiğinde konuşmamız bölünmüştü. Ben kahvaltı tabağı isterken Muazzez kahve istemişti, yanına en azından çörek almasını önerdim. Kabul edip bir de çörek aldı. Garson yanımızdan ayrılırken sırtımı daha rahat şekilde sandalyeye yaslayıp dirseğimi sandalyenin yanına koydum. "En son Behram'la geldiğinde görüşmüştük, bayadır konuşamıyoruz. Nasılsın, her şey yolunda mı?"

"Her şey aynı rutininde devam ediyor," dedi sakince. "Sadece bazı kararlar vermem gerektiğini fark ettim, aslında biraz da bu yüzden seninle konuşmak istiyordum."

Dudaklarımı dilimin ucuyla yalayarak başımı salladım. "Benimle bu konuda mı konuşmak istiyordun? Ciddi bir karar mı? Fikrimi mi almak istiyorsun?"

Gerginliğini hissediyordum, konu sandığımdan daha mı derindi? Garson içeceklerimizi ve kahvaltı tabağımı bırakıp uzaklaştığında fincana uzanarak kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Muazzez, bir şey mi oluyor?"

Bakışları önündeydi, ellerinin titrediğini görüyordum. "Çöreğimi yiyebilir miyim?" dedi, bunun için benden izin alması gerekiyormuş gibi.

"Kızım bir garipsin ha. Ye tabii ki."

Derme çatma gülümseyip çöreğini yerken bana havadan sudan birkaç soru sordu. Konuşurken aklımın bir kısmı telefondaydı, Mila hâlâ bir fotoğraf göndermemişti. Çöreğinin bir kısmını yiyip kalanını tabağına bıraktı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Ben," diye başladı. "Aslında... Kendimi hiçbir zaman bu konuşmayı yaparken hayal etmemiştim. Çünkü yerimi de bu işin olmayacağını da biliyordum."

"Senin yerin neresiymiş ki?" dedim, neden bahsettiğini anlamayarak.

Bakışlarını önüne dikip bir dakika kadar ağzını açmadı ama parmakları hep hareket halindeydi, sertçe ovuşturuyordu. Alnının kırıştığını, yüzündeki kızarıklığın arttığını gördüm. "Mila seni sevmese de onu sever miydin Hazer? Yoksa zaten karşılık bulamayacağın bir aşk olduğu için vaz mı geçerdin?"

Mila'ya platonik olsaydım platonik olarak kalmazdı, hislerimi paylaşır, peşinde koşardım. "Mila'dan vazgeçmek kolay değil," dedim.

"Senden de."

Beynim ağır çekimde hareket etmeye başladı.

"Beni, sözlerimi hiç kesmeden dinle olur mu? Bir daha aynı cesareti gösteremem." Neredeyse nefes almadan konuşuyordu. "Daha önce, duygularımın hiçbir şekilde karşılık bulmayacağını bildiğim için ümidimi kesmeyi, yoluma bakmayı denedim. Olmadı, ne duygularıma söz geçirebildim ne de vaktim varken karşına geçip seninle konuşabildim."

Beynim artık daha ağır hareket ediyordu.

"Belki beni ayıplamandan, belki de reddedilmekten korktum." Sesi artık titriyordu ve o bana bakmasa da ben onun gözlerinin dolduğunu görüyordum. "Ne zaman olduğunu anlamadım, belki de ilk an olmuştu. Yanıldığımı düşündüm, reddettim ama büyüdükçe başa çıkamadım. Sana... plansız şekilde, karşılıksız âşık oldum."

Konuşmaya başladığı ilk andan beri reddettiğim her şey son cümleyle inkâr edilemeyecek hale geldi ve âdeta nevrim döndü. Muazzez kafasını kaldırıp bana bakmıyordu, bense devamını dinlememek için kalkıp buradan gitmek istiyordum. Kız kardeşim yerine koyduğum kız...

"Muazzez..."

"Biliyorum, senin için dost, arkadaş, kardeşim." Söylememe gerek olmadan, onun için ne hissediyorsam hepsini biliyordu. Şok etkisinin geçmesini ve ona, duygularını incitmeyecek şeyler söylemeyi istiyordum ama

"Kızım bir garipsin ha. Ye tabii ki."

Derme çatma gülümseyip çöreğini yerken bana havadan sudan birkaç soru sordu. Konuşurken aklımın bir kısmı telefondaydı, Mila hâlâ bir fotoğraf göndermemişti. Çöreğinin bir kısmını yiyip kalanını tabağına bıraktı ve başını kaldırıp bana baktı.

"Ben," diye başladı. "Aslında... Kendimi hiçbir zaman bu konuşmayı yaparken hayal etmemiştim. Çünkü yerimi de bu işin olmayacağını da biliyordum."

"Senin yerin neresiymiş ki?" dedim, neden bahsettiğini anlamayarak.

Bakışlarını önüne dikip bir dakika kadar ağzını açmadı ama parmakları hep hareket halindeydi, sertçe ovuşturuyordu. Alnının kırıştığını, yüzündeki kızarıklığın arttığını gördüm. "Mila seni sevmese de onu sever miydin Hazer? Yoksa zaten karşılık bulamayacağın bir aşk olduğu için vaz mı geçerdin?"

Mila'ya platonik olsaydım platonik olarak kalmazdı, hislerimi paylaşır, peşinde koşardım. "Mila'dan vazgeçmek kolay değil," dedim.

"Senden de."

Beynim ağır çekimde hareket etmeye başladı.

"Beni, sözlerimi hiç kesmeden dinle olur mu? Bir daha aynı cesareti gösteremem." Neredeyse nefes almadan konuşuyordu. "Daha önce, duygularımın hiçbir şekilde karşılık bulmayacağını bildiğim için ümidimi kesmeyi, yoluma bakmayı denedim. Olmadı, ne duygularıma söz geçirebildim ne de vaktim varken karşına geçip seninle konuşabildim."

Beynim artık daha ağır hareket ediyordu.

"Belki beni ayıplamandan, belki de reddedilmekten korktum." Sesi artık titriyordu ve o bana bakmasa da ben onun gözlerinin dolduğunu görüyordum. "Ne zaman olduğunu anlamadım, belki de ilk an olmuştu. Yanıldığımı düşündüm, reddettim ama büyüdükçe başa çıkamadım. Sana... plansız şekilde, karşılıksız âşık oldum."

Konuşmaya başladığı ilk andan beri reddettiğim her şey son cümleyle inkâr edilemeyecek hale geldi ve âdeta nevrim döndü. Muazzez kafasını kaldırıp bana bakmıyordu, bense devamını dinlememek için kalkıp buradan gitmek istiyordum. Kız kardeşim yerine koyduğum kız...

"Muazzez..."

"Biliyorum, senin için dost, arkadaş, kardeşim." Söylememe gerek olmadan, onun için ne hissediyorsam hepsini biliyordu. Şok etkisinin geçmesini ve ona, duygularını incitmeyecek şeyler söylemeyi istiyordum ama

boş boş bakmaktan ilerisine geçemiyordum. "Ama sen benim için abi değilsin Hazer, hiç olmadın. Elimde değil, seni başka türlü seviyorum. Endişe etme, sen bana hiçbir zaman ışık yakmadın. Abim neyse, ben de farksız değilim senin için. Bu benimle alakalı, sevdim işte seni. Bir ilişkin varken bunlardan bahsetmek beni çok utandırıyor ama bu duygu yıllardır içimde, itiraf etmeden yoluma bakamıyorum. Lütfen senden bir şey beklediğimi falan düşünme, sadece anlatıp rahatlamak istedim. Lütfen beni yargılama, kötü bilme, bunları hissetmek benim elimde değil ki..."

Bu aşkın... bende hiçbir zaman karşılığı olmamıştı. Onu kız kardeşim, dostum olarak öyle çok benimsemiştim ki bir gün için bile bana âşık olabileceğini düşünmemiştim. "Muazzez," diyebildim zorlukla yutkunurken. Onu bu karşılıksız aşka düşürdüğüm, acı çekmesine sebep olduğum için suçlulukla dolmuştum. "Lütfen ağlama, çok üzülüyorum."

Gözlerini, yüzünden akan damlaları silerek, "Bu konuşmayı yapmak benim için hiç kolay olmadı," dedi, hâlâ bana bakamıyordu. "Anlaşılmamaktan, seni rahatsız etmekten korktum. Beni suçlarsın diye cesaret edemedim ama artık dayanamıyorum, yoluma bakmak istiyorum. Bunca yıl sustum, yine sussaydın diyebilirsin. Fakat anlatmak, rahatlamak istedim. Senin de bir gün birine a... âşık olacağını hesaba katmamışım, hayatına birini aldığında... bocaladım. Yalan yok, Mila'yı da kıskandım ama yemin ediyorum, şu an hiçbir kötü niyetim yok. Sadece rahatlamak istedim, bu duyguları ayıpmış gibi yaşamak istemedim." Derin nefesler aldı. "Ve şimdi rahatladım."

Oysa ona evleneceğimi söyleyecektim. Omuzlarım çaresizlikle düştü ve başım önüme eğildi. Acı çekiyor olmalıydı, rahatlamak için duygularını açıklamıştı ve dediği gibi gerçekten rahatlamış görünüyordu. Benden bir şey beklediği de yoktu ama ben kendimi kabahatli hissediyordum. Uzanıp masanın üzerinde duran elini yumuşak şekilde tuttum. "Muazzez, seni asla suçlamam, aksine kendi körlüğüme çok kızıyorum. Sana verdiğim acı yüzünden özür dilerim. Çok kalın kafalıyım herhalde, hiç fark etmedim." Elini sıkıp bıraktım ve elimi geri çekip kucağıma koydum. "Sana karşılık veremem."

"Biliyorum, biliyorum." Ellerini tekrar önünde birleştirip titrek bir soluk çekti. Yanaklarında kızarıklıklar vardı. "Sadece söyledim, lütfen bana acıma, arkadaşlığımızı bitirme. Ben... bu aşkı içimde halledeceğim fakat seninle paylaşmadan halledemezdim. Arkadaşlığımızın devam etmesini istiyorum yoksa daha çok üzülürüm."

"Seni hayatımdan çıkaracak değilim." Böyle düşünmemeliydi, hissetmeyi bile istemediği duygular için onu hayatımdan atmazdım. Ben de başımı önümden kaldıramıyordum, bir anda sırtıma yük binmiş gibiydi. "Ama ben... hayatımla ilgili daha ciddi kararlar alıyorum Muazzez, bunlar seni üzebilir."

"Ne... Ne gibi?"

"Biz evlenme kararı aldık."

"Aaa..." Bu şaşırdığı için değil, canı yandığı için verdiği bir tepkiydi ve beklemediği çok açıktı. "Teb... Tebrik ederim."

"Muazzez..."

"Mila da fark etmişti sana olan hislerimi."

Bu o kadar gözle görülebilecek kadar açık mıydı? Benden başka herkes farkında mıydı? Mila bununla ilgili hiçbir ima yapmamıştı. Dün gece... bu yüzden mi kendi sevgisinin kıyaslanamaz olduğunu söylemişti? Muazzez'in bana duygularını itiraf edeceğini biliyordu, buna rağmen buna saygı duymuştu.

"Tebrik ederim," dedi. Biraz geçince fark ettim evlilik için tebrik ettiğini. "İmam nikâhınızı abim kıyar artık."

Bir süre sessizce karşılıklı otururak önlerimize baktık. Çayım buz oldu. Ne bir yudum içebildim ne de bir lokma yemek yiyebildim. Mila... Acaba o neler hissetmişti? Acaba Muazzez'le buluştuğum için mutsuz muydu?

"Ben kalksam iyi olur. Mila'ya selam söyle olur mu?"

O kalkmak için çantasını diğer koltuktan alırken ağzımı açtım ama tek hece dökemedim. Başımı sallayabildim, aptal gibi davranıyordum. Onunla ayağa kalktığımda, "Zahmet etme," dedi. "Hastane yakında zaten, bir taksiye atlar giderim hemen."

"Gözyaşlarına sebep olduğum için özür dilerim," diyebildim sadece, elimden sadece bunun gelmesi ne acıydı.

Gözden kaybolana kadar onu izledim ve sonra yorulmuş gibi koltuğa çökerek elimi masaya vurdum. Neden bana âşık olmuştu ki? Ne talihsizdi, asla karşılık bulamayacak bir aşktı bu...

Bir süre orada hareketsizce oturdum ve sonra Mila'yı alacağımı hatırlayarak mekândan ayrıldım. Muazzez hesabı giderken ödemişti, kasada öğrenmiştim. Dışarıya çıktım ve derin nefesler verip motoruma ilerledim. Mila, daha önce sevdiği için motorumla çıkmıştım ama yağmuru hesap etmemiştim. Motoruma binip kaskı taktım. Yola çıkmadan önce Mila'ya mesaj atıp parkın orada beni beklemesini ve pantolon giymesini söyledim.

Elbiseleri sevdiğini biliyordum ancak motorda rahat edemezdi. O da Leo'yu, bizimle sıkılmaması için Gazel'le Behram'ın yanına bıraktığını söyledi. Doğru, çocuk karmaşa içinde yorulurdu. Acaba Mila sahaftayken Leo'ya kim bakıyordu? Yanında götürüyor, ona kitap okumayı öğretiyor olabilirdi. Okulu açılana kadar bu şekilde idare edecek olmalıydı.

Motoru evinin oradaki küçük parka çevirdim ve kısa sürede varıp motoru park ettim. Parkın merdivenlerini inerken, yağmurun dağıttığı saçlarımı arkaya doğru taradım. Saat erken olduğu için parkta Mila'dan başka kimse yoktu. Ahşap salıncağa yerleşmiş, neyse ki hızlı değil de yavaşça sallanıyordu; neredeyse salıncak oynamıyordu bile. Zaten çocuk salıncağıydı, düşmezdi galiba. Yine de arkasından hızla yaklaştım ve onun gibi eğilip, "Benim," derken dalgalı saçlarının üzerinden öptüm.

Mila, salıncağın zincirinden tutarak bana döndüğünde yüzündeki harikalık beni gafil avladı. "Senin olduğunu hissediyorum," dedi. "Buenos días mi amor."

"Buenos días mi vida."

Salıncaktan doğrulmak için hamle yaptığında onu tutarak buna izin vermedim, buna tatlı tatlı gülüp ikinci kez hamle yaptı. "Kahvaltıdan mı döndün?"

Mila, Muazzez'in benimle ne konuştuğunu biliyordu, bunu bir de benden duymak istediği açıktı. Bu konuda suçlu, gergin hissediyordum. Üstesinden gelmeye çalışırken Mila'yı da üzmek istemiyordum. Bakışlarımı kaçırırken, "Si," dedim. "Muazzez'le konuştuk."

Elini çeneme koydu ve başımı kendisine çevirerek gözlerine bakmam için ısrar etti. "Sana... ne söyledi?"

Omuzlarım düştü. "Muazzez... bana birtakım duygular besliyormuş."

Daha fazla bir şey söylememe gerek yoktu, Mila zaten biliyordu; sadece onunla da paylaşmamı, dürüst davranmamı istenmişti. Başını önüne eğdi ve dudaklarını ısırarak tişörtümü çekiştirdi. "Peki... bu sana nasıl hissettirdi?"

Onun sevgisini kıyaslamamdan, Muazzez'den etkilenmemden mi korkuyordu?

"Suçlu," dedim derhal, aklına başka hiçbir şeyin gelmemesi için. "Ben onun abisiydim, öyle olduğumu sanıyordum. Onu o kadar kardeşim olarak benimsemişim ki hiç düşünmedim bunu. Sen... Sen de hiç bahsetmedin bundan..."

"Benim ne haddime?" dedi, başı hâlâ önündeyken. Tişörtümü sadece tutmuyor, sertçe sıkıyordu. "Muazzez'in söylemediği şeyi ben nasıl

söylerdim? Onu da anlıyorum, sana âşık olmamak elde değil. Ama... ne bileyim, senin hayalini kuran tek kadın ben olmak isterdim."

"Hayalini kurduğum tek kadınsın."

Dudakları büzüldü ve ilerleyen dakikalarda sustu. Kollarını okşarken bir kot pantolonla, köprücükkemiklerini leziz bir şekilde açıkta bırakan beyaz bluz giydiğini gördüm. Koluna bir bileklik takmış, fular bağlamıştı. Kolyesi gerdanını süslüyordu. Altdudağını parmağımla çekiştirirken yüzümü boynuna eğdim ve belirgin köprücükkemiğini öperek dilimin ucuyla yaladım. "Bluzunu çok beğendim, bir daha giyme bence."

"Kıskançlık yapma," dedi boğukça. "Bluzum çok münasip."

"Çok yakışmış, kıskandım," diyerek yaladığım yeri ıslak şekilde öptüm ve teninin kızarmaya başladığını görerek başımı yukarıya kaldırdım. "Tektaşım nerede benim?"

"Han," diyerek gözlerini kapattı ve güldü. Güzel saçlarını okşayıp motora binmek için el ele yürümeye başladık. Heyecanlı ama düşünceliydi, göz kenarları kırışmaya başladığında bir şeyler düşündüğünü anlıyordum. Parkta yürürken, "Bak şu beraber oturduğumuz bank," dedi eliyle bankları göstererek. Ben de ona, "Ha evet, seni tavlamaya çalıştığım bank," diye takıldım.

Kaskı Mila'ya taktığım için canımı riske attığımı düşünerek bana biraz kızdı ve arkamdan sarılarak sıkıca tutundu. Yakın zamanda bir kask daha almalıydık. Akşamüzeri Behram ve Gazel'le pikniğe gidecektik, ondan öncesinde tüm bu şeyleri halletmeliydik.

Motoru evlendirme dairesi önünde durdurduğumda Mila'yla indik. Onun kaskını çıkarıp saçlarını özenle düzeltirken hayran hayran bana baktı. Sonra ansızın yanağımdan makas aldı. "Çok incesin, teşekkürler."

Kalçasına vurdum ve elini tutarak onunla karşıdan karşıya geçtim. Merdivenleri çıkarken Mila'nın elleri titriyordu. Ona, bundan aylar önce evlilik imasında bulunduğumda belki kabul eder diye bir yüzük almıştım. Kasada duruyordu, onu Mila'ya vermeli, bu yüzüğü de alyansla değişmeliydik. Mila'ya bol geliyordu, hem daha da güzellerini hak ediyordu. Bebeğimin titreyen elini okşayarak içeriye girdim ve görevli çalışanın yönlendirmesiyle işlemleri yapacağımız odaya geçtik.

Bizden birçok şey istemişlerdi. Bir ara, *Mila hamile, biz hemen evlenmeliyiz,* diye bağırarak tüm bu prosedürleri atlamayı düşündüm ama sonra kendimi uyardım. Denecek şey değildi, Mila beni yumruklardı.

İşimiz bittiğinde yapmamız gerekenleri aklımıza kazıyıp oradan ayrıldık. Mila'ya kahvaltı yapıp yapmadığını sorduğumda Leo'ya yedirdiğini

ama kendisi heyecandan yiyemediğini söylemişti. Ona kızdım ve dans ederek parmak uçlarında motora ilerlemesini izlerken aklımın başımdan uçtuğunu hissettim.

"Akşam ya da yarın Behramlarla pikniğe gideceğiz," dedim, motora binmesine yardımcı olurken.

"Evet aşkım, Leo'yu bırakırken Gazel bahsetti. Behram, onu kıyıda köşede sıkıştırmayacaksan geleceğini söyledi. Ne demek istediğini pek anlamadım, şifreli bir konuşma mı bu?"

"Ben Behram'a yanığım, ondan bahsediyor," diye dalga geçtim.

"Kuma getir istersen üzerime Hazer."

Mila'yı sahile bakan bir pastaneye götürdüm ve yağmur yağmasına rağmen bankta oturmak istediğinde onun için çay ve birkaç küçük poğaça aldım. Pek yiyesim yoktu, bu yüzden tek başına yedi. Uzağına oturarak bir sigara yaktım ve yağmur damlaları ellerime düşerken Mila'nın bankta bana doğru kaydığını hissettim. Sigara içtiğim için kalkmak istedim ama kolumdan sıkıca tuttu. "Ben bebek değilim Hazer, yanımda sigara içebilirsin."

"Bebeğimsin," diyerek hafifçe uzaklaştım ama banktan kalkmadım.

Oradan ayrıldık ve sahafa geçtik. Şirkete geçmek yerine Mila ile sahafta kalıp onun çalışmasını izledim. İşe erken gittiği için patronu ondan memnun olmuş, bu da Mila'yı mutlu etmişti. Birkaç gün önce sınav tercihlerini yapmıştı, hangi üniversite çıkacağını merakla bekliyordu. Rafların arasında dolaşırken onun çalışmasını, müşterilerle ilgilenmesini izledim. Mila onu tanıdığım ilk günlerden daha cesurdu. Sanırım hayatta iyi erkeklerin de olabileceğini gördüğü için bir erkekle konuşurken çekinse bile çok telaşlanmıyordu.

Bir rafa yaslanıp korkuluklardan aşağıya, ona baktım. Kitapları raflarına koyup saçlarını arkasına atarken çalışma arkadaşlarından biri ona yaklaşıp bir şey dedi. Mila ona cevap verirken gülümsemeyi kesti, kız arkasını dönerken suratını asıp omuzlarını indirdi. Canı sıkılmıştı sanırım. Aşağıya inip inmemeyi düşünürken sahafın kapısının açıldığını gördüm; içeriye genç bir adam girdi. Tekrar Mila'ya döndüm ve müşteriyle ilgilenmesini izledim. Çocuk gençti, Mila'ya sık sık gülümsüyordu. Merdiven korkuluğunu sıktım ve çocuğun yaptığı kurları izledim. Mila yaşında görünüyordu, çapkındı. Mila onun için kitap ararken, "Burada yeni mi çalışmaya başladınız?" diye sordu.

Buradan hangi açıyla atlasam tam üzerine düşerdim acaba? Mila'nın rahatsız olarak çocuktan uzaklaştığını, sessiz kaldığını gördüm. Aksini

beklemiyordum zaten. Ellerimi sertçe çekip kot pantolonumun cebine koydum ve çocuğun Mila'ya, "Seni bizim okulda görmüş olabilir miyim?" diye sorduğunu duydum.

Bok gördün.

"Mümkün değil," diyerek soğukça konuştuğunu duydum Mila'nın ve ahşap basamakları hızla inerek ona yaklaştım. Bir kitabı raftan alarak adama döndü. Yaklaştığımda adamın bakışları Mila'nın omzunun üzerinden beni buldu. Kolumu nazikçe beline dolayarak kendimi Mila'ya yasladım. "Müstakbel karım bugün nasıl çalışıyormuş?" diyerek onu ziyarete gelmiş gibi davrandım.

Mila kızarık yanaklarla bana yandan bir bakış atarken adam kitabı alarak, "Teşekkürler," diye bir şeyler mırıldandı. Sonra arkasını dönüp hızla kasaya ilerledi.

Anca gidersin.

"Seninle flörtleşti," dedim tamamen Mila'ya dönerek. O da bana dönüp kaşlarını çattı ve bu onu huzursuz etmiş gibi kafasını iki yana salladı. Alnından bir öpücük aldım ve rafa dönmesini izledim.

Telaş içinde kitapları düzeltirken, "Ben sadece seninle flörtleşiyorum," dedi utanarak.

Omzumu rafa yaslayıp profilinden ona baktım ve dalgalı saçını kulağının arkasına koydum. "Biliyorum ve bu bana büyük mutluluk veriyor. Otuz yaşındaki beni, bir sürü genç adama tercih ediyorsun."

Rafı düzenleyen parmakları durdu ve başını kaldırıp aniden yanmaya başlayan alev alev gözlerle bana baktı. Kelimeler, hesapsızca, sanki bilinç altımdan süzülüp dudaklarımdan istemeden dökülmüştü. Mila bana doğru bir adım atarak elindeki kitabı sertçe göğsüme vurdu. Dudaklarının aralanıp kelimelerinin dökülmesini, yutkunarak izledim. "Ben sana evlenme teklifi ediyorum sen neler diyorsun? Bana bundan bir daha bahsedersen benimle flörtleşen ilk genç erkeğe, bir sevgilim olduğunu unutarak karşılık veririm! Yiyorsa bana bir daha genç olmadığından bahset de göreyim!"

☽

O bir kelebekti, hüznünü kozasında yaşıyordu.

Ertesi gün öğleden sonra pikniğe gitmek üzere yola çıkmıştık. Kerem ve Leyla, Kerem'in kendi arabasında, Behram'la Gazel bizim arabanın arka koltuğundaydı. Mila dünden beri bana bozuk atıyordu, sahaftan çıkıp gittikten sonra ona defalarca mesaj atmıştım ama ne kadar kızgınsa artık,

cevap vermemişti. Bu sabah önce Behram'la Gazel'i, sonra Leo'yla sevgilimi almıştım. Yola çıktığımızdan beri Mila, ben ne desem aksini söylüyor, *kibar* şekilde bana laf sokup duruyordu.

Leo'ysa arka koltukta Gazel'le Behram'ın arasında oturuyor, "Sizin çocuğunuz var mı?" minvalinde meraklı sorular soruyordu. Behram da tövbe çekerek göz deviriyordu.

Direksiyonu sol tarafa kırarken, "Mustafa'yı neden getirmediniz?" diye sordu Leo, bizim muhabbetimizden sıkılarak. "Aaa, ben Mustafa'ya küstüm, getirmeyin zaten!"

Behram onun başını omzunun altına aldı. "Üç günden fazla küs kalınmaz, günah."

Leo elini açıp parmaklarıyla hesap yaptı. "Zaten bugün ikinci gün, daha üç gün olmadı. Günah yapmadık biz!"

"Bakma sen ona Leocuğum," dedi Gazel, çocuğa dönerek burnunu sıktı. "Behram enişten de bana neredeyse bir ay küsmüştü."

Leo gözlerini kocaman açtı. "Otuz gün mü yani? Ben Mustafa'ya otuz gün küsemem, özlerim bir kere!"

Mila'nın güldüğünü duyduğumda gözlerimi dikiz aynasından alıp yanıma çevirdim. Üzerinde kiraz desenleri olan bir elbise vardı, altına da mayo giymiş olmalıydı. Saçları nemliydi, duş jelinin kokusunu alıyordum. Kollarını kendine sarmış, camdan dışarıyı izliyordu. Birkaç kez bacaklarını okşamaya çalıştığımda Behram'ın tekmesini koltuğumun arkasında hissetmiştim. Gözleri dalgındı, yüzük parmağında, kolye boynundaydı. Başına bir beyaz şapka takmıştı. Teninin güneşte beyaz beyaz parladığını görmesem çelikten olduğunu ve bizi birbirine çeken mıknatıslar taşıdığımızı düşünecektim.

Arabayı virajlı yoldan kırarak varacağımız yere çevirdim. Nehir kenarında, yeşillik bir yere gidiyorduk. Gözlerden uzak olmak istemiştim, hem rahatça yüzebilirdik de. Ben ikinci kez gidiyordum ama diğerleri oraya daha önce hiç gitmemişti. Hatta öğrendiğime göre Mila, Gazel ve Leo okul etkinlikleri dışında ilk kez pikniğe gidiyordu.

Araba yavaşladığında, "Geldik mi?" diye sordu Mila.

"Birkaç dakika yürümemiz gerekiyor güzelim," diyerek freni çektim.

Gazel ve Behram kapıları açıp inerken Leo'ya da inmesi için yardımcı oldular. Kerem arabasını benim arabamın arkasına park etti ve saniyeler içinde Leyla'yla indiler. Bagajı açıp Gazel'le Mila'nın hazırladıkları sepetleri aldığımda, "Birini bana ver," diyerek uzandı Behram.

"Senin, benim kadar kasın yok," diyerek kapıları kilitledim.

Ellerini beline koydu. "Ben spor salonunda geçireceğim vakti camide geçirdim kardeşim, öbür tarafta sana bir el çakarım."

Tadım kaçmış şekilde ona dik dik baktım. "İmamsın sen, hoşgörülü ol biraz."

"Git işine," diyerek bana arkasını döndü ve Gazel'le Safir'in yanına ilerledi. Başımı arkaya çevirdim ve bu tarafa doğru yürüyen Kerem'le Leyla'ya baktım. Kerem bana el kaldırıp ok işareti çaktı, istediğimi yapmıştı. Mustafa Kemal ikisinin arkasına saklanmış, bu tarafa doğru yürüyordu. Leo'nun yalnız kalmasını istememiştim, umarım barıştırlardı.

Kerem'le Leyla yanımıza geldiğinde Mustafa onların arkasından çıkarak yanıma koştu. Bu sırada Mila da Mustafa'yı görmüş kocaman gülümsemişti. Mustafa kolunu dizime sararak bana yapışırken Mila, Leo'ya bizi işaret etti. "Bak, Hazer Abi'n Mustafa'yı da getirmiş."

Dün enîştesiydim, bugün abisi olmuştum. Ne hoş.

Leo heyecanla bu tarafa döndü ve yüzüne aydınlık gelirken bir an olduğu yerden Mustafa'ya doğru koşmak için hamle yaptı. Fakat sonra küs olduklarını hatırlayarak ablasına döndü ve umursamazca omuz silkti. "Benim tek arkadaşım sensin ablacığım."

Mila'yı bugün bana bırakmayacaktı. Mustafa Kemal'i boşuna mı getirmiştim ben?

Behram'la Kerem'in kıs kıs güldüğünü duydum ve paçama asılan Mustafa'yla ilerlemeye başladım. Mila kardeşine kırıcı davrandığıyla alakalı birkaç şey söylerken Kemal de suratını astı. Onların peşine düştüğümde Leyla, Kerem'in yanından ayrılıp kızların yanına doğru koştu. "Salak ya, ne güzel koşuyor," diyerek aptal aptal sırıttı Kerem.

Dönüp ona dik dik baktım. Elinde bir sepet, başında şapka vardı. Beyaz tişörtle gri keten pantolon giyinmiş, Leyla'sına hayran hayran bakıyordu. Benim kendisine baktığımı fark ederek bana döndü ve göz kırptı. "Kıskanma ayol."

"Bak oğlum, sen iyice bana yürümeye falan başladın," diyerek dişlerimin arasından tısladım. "Ben Ankaralıyım. Sıfır altı lan benim arabamın plakası! Ankara'dan tanıdık çağırırım, beraber döveriz seni."

Gerçekten ürkmüş görünerek bir adım geriledi. "Şaka yapıyorum ayol." Eliyle ağzına vurarak kafasını iki yana salladı. "Ay ayol da ağzıma yapıştı ayol. Bak, yine dedim." Kendi kendine gülmeye başladı.

"Ankara'daki pavyonlara götüreceğim seni, böyle ayol dersen çok erkek tavlarsın..."

Önüme dönerek yürümeye devam ettiğimde Kerem de homurdanarak peşime takıldı. "Aşk olsun patron, bunu neden evlenmeden önce demedin? Evlenmezdim, Ankara'nın gülü olurdum."

Leyla arkasına dönerek Kerem'e gülümsedi. "Evlilikle ilgili bir şey mi dedin?"

Ben sırıtırken Kerem kısa bir öksürme nöbeti geçirdi. "Neden... daha önce evlenmemişim diyorum."

Leyla gülümsedi. "Çünkü bana rastlamamıştın."

Leyla önüne dönerek Mila'yla konuşmaya devam ederken Kerem sızlandı. Dudaklarımı yalayarak Mila'yı baştan aşağıya süzdüm. Ona güzel bir sürprizim vardı. Kerem bana dirsek atarak havadan sudan, iki gün sonraki Beşiktaş maçından bahsetmeye başladı. Anında Fenerbahçe'nin hiç şansı olmadığını, Beşiktaş'ın kazanacağını söylediğimde gülmeye başladı.

Kısa yokuşu, otları ellerimizle kenara ite ite yürüdük ve şükür nehir görünmeye başladı. Nehrin etrafı yeşillik ve düzdü, bezimizi serebilirdik. Uygun bir yer bulup sepetleri bırakırken Mila'yı gözümün önünden ayıramıyordum. Küçük çantasını bıraktı ve nehrin yanına doğru koşup hayranlıkla maviyle yeşilin karışımına baktı. Masallara inanmayan benim için bile peri gibiydi.

Gazel sepeti açıp geniş bir sofra bezi çıkardığında Leyla da ona yardımcı oldu. İkisinin de üzerinde yazlık elbiseler vardı ve iyi görünüyorlardı. Kerem beni bırakıp Behram'la uğraşmaya, elini Behram'ın karnına koyup çocuk yapmakla ilgili takılmaya başlamıştı.

"Allah'ım, bu kulların arasında akıl sağlığımı korumak için sana sığınıyorum," diye el açtığını gördüm Behram'ın. Kerem'le göz göze gelip sırıttık.

Kerem'le Behram da eşlerine yardım etmeye başladığında kafamı eğip hâlâ bacağıma yapışık duran Mustafa'ya baktım. Dizlerimi kırıp önüne eğildiğimde gözlerinin dolu dolu olduğunu gördüm. İçimin aniden büyük bir gürültüyle parçalandığını hissederek kafasını omzuma yasladım. "Abiciğim benim, niye ağlıyorsun sen?"

"Le... Leo benimle konuşmuyor," diye sesli şekilde ağlamaya başladı.

Hırçın ve agresif olduğu kadar hassastı. Sevilmediğini, reddedildiğini hissettiğinde ya gözü dönüyor ve öfkeleniyor ya da tam zıttı bir tepki vererek gözyaşlarına boğuluyordu. "Top getirdim. Leo'ya oynamayı teklif edersen seninle oynayacaktır. Çok az erkek futbola karşı koyabilir."

"Yaa..." Ağlama sesleri bir an kesildi ama sonra bir şey hatırlayıp hıçkırmaya devam etti. "Peki Rüya hangimizin olacak?"

"Oyuncak değil oğlum o kız, bu nasıl laf?" Gülmeye başlayarak saçlarından öptüm. "Leo mu Rilya mı?"

"Leo! Bin kere Leo!"

"Sen gerçek bir dostsun ahbap!"

Onunla yumruk tokuşturduk ve pantolonumun askısını düzeltip Kerem'e döndüm. Leyla'yı sıkıştırıyordu. "La," diye seslendim sertçe. Kerem başını bana çevirdi. "Arabamdaki topu al gel."

"Yetti Kerem..."

Topu almaya gitti ve birkaç dakika içinde döndü. Mustafa'yı dizimden kaldırdım ve topu eline tutuşturarak onu Leo'nun yanına yolladım. Leo ablasının yanındaydı, beraber nehre bakıyorlardı. Mustafa Kemal yanlarına ilerleyerek Leo'nun tişörtünden çekiştirdi. "Sana top getirdim."

Leo arkasını döndü ve kaşlarını çatıp Mustafa'ya baktıktan sonra kararsız kalmışçasına ablasına dönünce, "Mustafa büyük bir centilmenlik yapıyor, bunu reddetmek bir beyefendiye hiç yakışmaz Leo," dedi Mila.

"Anlayacağım gibi konuş abla," diyerek kafasını kaşıdı Leo.

Mila nefesini üfleyerek ikisine de kaş çattı. "Geçin de top oynayın işte ya!"

Leo başını salladı ve Mustafa'ya yaklaşıp, "Eniştemle küsünce ablama bir şey oluyor..." dedi. Sonra beraber ileriye koşup top oynamaya başladılar.

Ağacın gölgeliğine kurdukları sofraya doğru ilerlerken Mila da arkamdan geldi. Yan yana oturduğumuzda kısa bir an birbirimize baktık. Yaklaşıp kolunu beline sardım ve heyecanla kulağına yaklaştım. "Bebeğim, artık söyleyelim mi?"

Dudaklarını dişleyip heyecanla dizimi sıktı ve başını sallayarak bana karşıldı. Genzimi temizledim ve onunkinin benzeri bir heyecanla çocuklara döndüm. Gazel başını kaldırıp bize gülümserken Leyla da yanımıza geliyordu. Sofra bezinin üzerine, dizlerini kırarak oturdu. Gözlerimi Behram'la Kerem'e dikerek, "Buraya bir baksanıza," dedim. "Bir şey söyleyeceğiz."

Gazel de Leyla da bu tarafa döndü. "Ayrılıyor musunuz?"

Kafamı önüme çevirip onlara dik dik baktığımda gözlerini kaçırıp gülümsediler. Mila, Gazel'e kıkırdadı ve sonra şapkasını sıkarak eteğini düzeltti. Behram'la Kerem kaş göz yaparak yanımıza geldiğinde oturmaları için bekledim. Hepsi birbirine kaş göz yapıp gözlerini nihayet bize çevirdiklerinde uzanıp Mila'nın elini kibarca tuttum.

Behram bir anda gözlerini yumarak elini kalbine götürdü. "Siz... hamile misiniz?"

"He," dedim gözlerimi devirerek. "Hamileyiz!"

Ortamda bir anda sessizlik oluştu ve ardından Kerem'le başlayan bir gülme krizi başladı. Behram'ın kızmasından çekinseler de önce Kerem, sonra Leyla ile Gazel gülmeye başladı. Gazel uzanıp Behram'ın saçlarını karıştırdı. "Hamile misiniz ne aşkım? Hazer hamile olabilir mi sence?"

Behram kızarıp kafasını önüne eğdiğinde Mila da Behram'la aynı tepkiyi vererek sessizleşti. "Karıştırdım işte..." dedi Behram.

Mila'nın elini daha sıkı tutup gözlerinin içine baktım ve bana pusula olup yerimi, yönümü, yuvamı gösteren gözlerinin sevgiyi sadece benden görmüş gibi aşkla dolduğunu görüp yutkundum. Göğsüm şişince kanatlarını nereye sığdıracaktım? Bu yüzden kalbimin atmasından bile korktum. "Biz evlenmeye karar verdik."

Cümlem ortama bomba gibi düşüp ardında bir sessizlik bıraktı ve ilerleyen saniyeler boyunca kimseden çıt çıkmadı. Mila'yla onlara döndük ve hepsinin şaşkınca baktığını gördük. Ne vardı bu kadar şaşıracak? Onlar evlenebilirdi de biz mi evlenemezdik?

"Yaa çok tatlı," diyerek ilk tepkiyi Gazel verdi ve bana bakarak iç çekti. "Görüyor musun Mila, Hazer seninle evlenmeyi o kadar istiyor ki böyle şakalar yaparak evlenme imasında bulunuyor."

Ne? Elimin içiyle alnıma vururken Kerem de uzanıp omzumu sıktı. "Üzülme be Angaralı, bu dünyada olmazsa diğer dünyada kavuşursunuz."

"İmam nikâhı kıyarız," dedi Behram.

"Herkes evlenecek değil ya..." dedi Leyla.

Evleneceğimizi söylüyordum, kalkmış bana ne diyorlardı... Sinirle soluyup ağzımı açıyordum ki Mila birleşen ellerimizi havaya kaldırdı ve ileriye uzatarak âdeta onların gözüne soktu. "Hazer'e evlenme teklifi ettim," dedi yüzüğünü göstererek. "Şey... Yanlışlıkla tektaş aldığım için şu an ben yüzük takıyorum ama şaka falan değil, sizler gibi evleniyoruz."

"Siktir!"

"Allah'ın izniyle..."

"Mila ve evlilik teklifi mi?"

"Ayy, önce kim çocuk yapacak acaba?"

Hepsinin birbirinden ayrı verdiği tepkilere göz devirerek başımı salladığımda ortalığı bir cümbüş kapladı ve Gazel kalkıp Mila'nın yanına koştu. Hayretler içerisinde elini benim elimden çekip yüzüğe bakarken diğerleri de tebrik etmeye başladı. Gazel bu evlilik teklifine benden bile daha çok şaşırmış, gözleri dolu dolu olmuştu. "İnanamıyorum! Daha dün Hazer'e Mila evliliğe inanmaz diyordum, şoklardayım..."

"Hazer'e inanıyorum," dedi Mila, başını önüne eğip kibar gülüşünü saklarken. Ne gülüşünü ne sesini ne kahkahasını saklayarak yaşamasını istiyordum.

"Doğru yolu buldunuz mümin kardeşlerim," dedi Behram, uzanıp elimi sıkarken.

"Hem de tektaşla evlenme teklifi etmiş," diye araya girdi Kerem. Evet, sayesinde bana tektaş almıştı. Dönüp ona baktığımda yere yatmış, kahkahalar attığını gördüm. İşin içinde kendi parmağı yokmuş gibi sevgilimle alay ediyordu, alçaklık denirdi buna! Dirseğimi karnına geçirip kükredim. "La kız heyecandan, şaşkınlıktan yüzüğü senin parmağında denemiş de *Ne yapıyorsun Mila?* dememişsin!"

Kerem doğrulup sızlandı ve ona vurmamam için karısının yanına yaklaştı. "Heyecanlanmasaymış ya, ne yapayım?"

"İnanamıyorum Kerem," dedi Leyla, sitemle eşine dönerek. "Kızı mahcup duruma düşürmüşsün."

"Gelmeyin üzerime," diyerek yükseldi Kerem, darılmış gibi davranarak. "Nehre atlarım!" Diğerleri buna bir süre güldükten sonra Kerem tekrardan araya girip, "Bence ilk çocuğu bunlar yapacak," dedi. Eliyle bizi işaret ediyordu. "Zaten Hazer zor dayanıyor..."

Mila'nın utandığını gördüğümde dirseğimi bir kez daha Kerem'in karnına vurdum. "Seni hoplatırım Kerem, beni deli etme!"

Kerem, Leyla'sına biraz daha yaklaşarak bana ürkek bakışlar atmaya başladığında, "Ağzınızı bozmayın," diye bizi azarladı Behram. "Ayrıca çocuğu ilk kimin yapacağı belli olmaz."

Hayret içinde başlarımızı Behram'a çevirirken Mila şaşkınlıkla Gazel'e döndü. "Hamile misin?"

Gazel, Behram'a döndü. "Öyle miyim?"

Behram, Kerem'e döndü. "Öyle mi?"

Kerem bana döndü. "İkizleri olacakmış!"

Sırıtan yüzüne bir tane vurarak diğerlerine döndüm. İyi ki bir evleneceğimizi söylemiştik, mesele nerelere gelmişti? Kafamı iki yana sallayarak, "Şu çocuk konusunu kapatın," dedim Behram'a kaş göz yaparak. "Bizi tebrik edin. Behram, evliliğimizi tebrik etmek istiyorsan Beşiktaş maçı için bana bilet alabilirsin."

Behram gözlerini devirdi ve Gazel'i omzunun altına çekerek bakışlarını huzurlu görünen nehre dikti. "Kombinen var ya oğlum senin."

"Hayır, sen alınca daha zevkli oluyor," dedim ciddiyetle. "Senin aldığın biletle Beşiktaş'ın Fenerbahçe'ye atacağı golleri izleyeceğim."

"İzmir olmasam sana bir şey derdim Hazer."

Diğerleri de gülmeye başladığında gülümseyerek Mila'yı göğsüme doğru çektim. Parmak uçlarımla Mila'nın kolunu okşarken sevgilim de alıştığından ötürü elini dizime koydu. Gazel kocasının göğsünde gülerek başını Mila'ya çevirdi ve içten bir gülümsemeyle konuştu. "Çok mutlu oldum, biliyor musunuz? Daha çok erken ama tarih belirlediniz mi?"

"En geç iki ay," dedim derhal. Sesimdeki aşırı hevesten kızarıp başımı önüme eğdim. "Daha fazla bekleyemem."

Kerem etleri tabaklara koyup getirdiğinde Behram'ın Gazel'le ilgilendiğini gördüğüm için Kerem'in kulağına gizliden, arabanın arkasındaki beyaz şarabı getirmesini söyledim. Sırıtarak kalktı ve saniyeler içinde bir şişe şarapla döndü. Mila ve Leyla etleri tabaklara bölerken bir bardağa şarap koyarak meyve suyumuş gibi davrandım. Diğerleri anlamış, bıyık altından gülüyordu ama Behram dünyadan habersizdi. Dönüp kısık gözlerimle Mila'ya baktım, o da gülümsüyordu. Birazcık içmemde sorun görmüyordu.

Güneşten rahatsız olarak gözlüğümü indirdim ve şarabımı içerken Mila'nın benim tabağıma da bir şeyler koymasını izledim. Bu piknik iyi ki Behram'ın aklına gelmişti, herkes çok eğleniyordu. Kerem biraz daha et getirdiğinde hepsi afiyetle yiyip bir şeyler içmeye devam etti. Biraz meyve yemek için tabağa uzandım ve atıştırırken Mila'nın da ağzına tıkıştırdım. Çilleğin sulan çenesinden akarken gülmemeye çalıştı. Onu öpmek için hamlede bulunmamak dayanılmaz olsa da dayandım ve yalnız kalana kadar ona dokunmadım.

Eğlenerek yemeklerini yiyen Leo ve Mustafa nehre taş atmak için yanımızdan ayrıldı. Yemek faslı bittiğinde ikinci kadehime geçtim ve Gazel'in yaptığı keklerden yedik. Fındıklı, lezzetliydi. Behram çay içmeyi severdi, bu yüzden yanımızda termosla çay getirmiştik. Behram'la konuşmak istiyordum, Muazzez konusunu bilip bilmediğini merak ediyordum. Bunun gibi bir şeye dönüşmesini, Behram'ı bir kez daha hayal kırıklığına uğratmayı istemiyordum. Gazel konusunda kalbi kırılmıştı, tekrarlanmasına müsaade edemezdim.

Mila'nın rüzgârda açılan elbisesini düzelttim ve eğilip saçlarının üzerinden öptüm. Gözlerini kapatmış, yüzünü güneşe dönmüş, gülümsüyordu. Güneşe çıkmak onu mutlu ediyordu ama güneş gözlerindeydi, aynaya baksa yeterdi. Kirpiklerinin sakince oynamasını, dudaklarının kıpırdamasını izledim. Çilleri, güneşin ziyareti sayesinde parlıyordu. Uzanıp çillerini elimin tersiyle okşadım. "Bugün kurdele takmamışsın," dedim, yalnızca onun duyabileceği bir sesle.

"Artık sende benden daha çok kurdele var. Verirsin, takarım."

"Gri mi istersin mavi mi?" dedim takılarak.

Terleyen ensesini okşayarak çimlere doğru yatırmaya çalıştığımda beni iterek güldü. Yalnız olmadığımız için onu serbest bıraktım ve kalkıp kardeşlerimizin yanına gitmesini izledim. O uzaklaşınca bir sigara çıkardım ve tutuşturup derin nefeslerle içmeye başladım. Behram'la Kerem, çocukların futbol maçına katılmıştı. Bunun üzerine dayanamayıp ben de kalktım.

Kerem, Leo ve Mustafa'yla bir takım olurken ben de Behram'la bir takım olmuştum. Behram kaleyi korurken ben de küçük afacanlarla savaştım. Kerem diğer kaleyi koruyordu ama hiç şansı yoktu. Leo'yla Mustafa'yı kolayca ayağımın altından çekip kaleye yaklaştım ve onları gol manyağı yapım. Topları da hep Kerem'in kafasına attım. Maç bittiğinde yerde sızlanıyordu.

Kan ter içinde kızların yanına döndüğümüzde çok terlediğim için arabaya gidip bagajımdan yedek bir tişört aldım. Sık seyahatlere çıkan biri olduğum için *mutlaka* bagajda yedek birkaç şey olurdu. Diğerlerinin yanına döndüğümde Kerem'in hâlâ kalenin önünde ağladığını görüp ona abartmamasını söyledim.

Nehrin kenarına, Mila'nın yanına yeniden oturduğumda bana portakal suyu uzattı. Meyve suyuyla aram yoktu, sırf o istediği için içmeye başladım. Sırtımı geniş gövdeli ağaca yasladım ve Mila'nın başını göğsüme koyarak diğerlerine baktım. Burayı sevmişlerdi; Behram'la Gazel gölde balık ararken Kerem'le Leyla havaya attıkları erikleri ağızlarıyla yakalamaya çalışıyordu. Ne olduysa Leo ile Mustafa Kemal yine küsmüştü ve birbirlerine arkalarını dönmüş oturuyorlardı. Mila bana bir çilek uzattığında karşımdaki dudaklarının hayalini kurarak çileği yedim ve yaklaşıp yanağından öptüm.

"Bu geceyi... burada baş başa geçirmemizi ister misin?" diye sordum.

Buna, gözlerini kırpıştırarak tepki verdi. "Baş başa mı?"

"Evet," dedim dudaklarına doğru. "Leo bu gece Behramlarda kalır, zaten diğerleri kendi evinde kalacak. Biz de geceyi bu nehrin yanında geçiririz."

Altdudağını ısırarak hevesle başını salladı. "Ama... ayı falan gelirse n'olacak?"

Burası bir orman değildi, tehlikeli hayvanların geleceğini sanmıyordum. "Senin için kendimi önüne atarım."

Bir an üzülmüş gibi yaptı, ardından gözleri parladı. "Senden sonraki sevgilim kim olur acaba?"

Her ne kadar bana takılsa da bu düşünce beni inanılmaz rahatsız ettiği için kafasını göğsüme bastırarak homurdandım. Gülüş sesleri göğüskafesimi

kazıyıp kalbime kadar ulaştı. Bir daha gülmesine duyduğum ihtiyaçla aynı hareketi tekrarladığımda tıpkı arzuladığım gibi güldü.

"Senin yüzün hâlâ geçmemiş," diyerek bizi böldü Behram. Mila başını kaldırıp saçlarını düzeltti ve benden biraz uzaklaştı.

"Geçti sayılır," dedim konuyu değiştirmeye çalışarak.

"Elleri kırılsın," dedi Gazel, çenesini Behram'ın omzuna yaslamış, arkasında duruyordu. "On kişi saldırmışlar!"

Mila elinde çilekle kaldı. "On kişi mi?"

"Üzülme diye sana söylemedi galiba," dedi Behram, anlayışla bakarak. "On kişi birden saldırmış."

"Ama dört kişiydi," dedi Mila, kafası karışmış halde. Behram ve Gazel de diğerleriyle beraber bana bakmaya başladığında içimden küfürler savurdum. "On kişi mi dört kişi mi Hazer?"

Kerem çoktan gülmeye başlayarak sinirimi daha da bozarken durumu kurtarmak için bir şeyler aradım. "Siz üzülmeyin diye gerçeği söylemedim," diye uydurdum sesime ciddiyet ekleyerek. Kerem hâlâ gülüyor, âdeta onu dövmemi istiyordu. "Aslında sayamayacağım kadar çoklar..."

"Ya bir git," dedi Kerem kahkahalarının arasından. Diğerleri de kafası karışmış halde ona döndüğünde Kerem'e ortaparmağımı gösterdim.

Behram, "Gözlerim neler görüyor..." diyerek beni ayıpladı.

O sırada Kerem karizmamı çizmeye devam etti. "Dört kişiymiş, on falan değil ya. Mekân çıkışı yolunu kesmişler, baya da iri yarılar. Gittim bunu pezevenklerin elinden aldım..."

Gülmeye başladıklarında gözlüklerimin altından hepsine ters ters bakarak önüme döndüm ve nehri izlemeye devam ettim. Mila az sonra gülmeye son verip arkamdan yaklaştı ve başını omzuma yaslayarak nehri izledi. Günbatımına kadar orada oturup birbirinden alakasız şeyleri konuştuk, belki de hiç gülmedikleri kadar güldüler. Leo'yla Mustafa bir ara birbirine vurmaya başladığında onları nehre atmakla tehdit ettim, suspus olup bir daha çıt çıkarmadılar. Meyve yerken şişe çevirmeye oynadık ve kimse çıkıp da *Mila'yı öp Hazer* demediği için oyundan sıkıldım ve bıraktım.

Günbatımını, elimizde içeceklerle, yanımızda sevdiklerimizle karşıladıktan sonra onları uğurladık. Burada kalmamıza herhangi bir şey demediler. Leo, Gazellerde kalmak istemeseydi Mila da gidecekti ama Leo bunu memnuniyetle karşıladı. Onlar yola koyulduğunda ben de arabadan feneri getirdim ve kararmaya başlayan gökyüzünün altında nehri izlemeye kaldığımız yerden devam ettik. Yine yanımda getirdiğim kadehlere Mila ve

kendim için şarap koydum. Ağaca yaslandı ve şarabı tadarken eliyle bacaklarına vurdu. Ne istediğini anlayıp kafamı bacaklarına koydum ve ellerimi güzel bacağında gezdirerek gittikçe batan güneşi izledim.

Güneş kaybolmak üzereyken bize kızıl bir gökyüzü kaldı. Mila şarabını ufak yudumlarla içiyor, saçlarımı okşayarak ileriye bakıyordu. Burayı sevmişti. Çiftliği sevdiğini de hatırlıyordum. Demek ki şehirden uzak sakin yerler ona huzur veriyordu. Belki bir yazlık almalıydım, onu sık sık götürürdüm. Birkaç dakika boyunca onu izledim ve sonrasında başımı kaldırarak doğruldum. Gözlerini bana çevirdiğinde bacaklarını iki yana doğru açtım ve bacaklarının arasına girerek ona yaklaştım.

"Ne yapıyorsun?" dedi, elindeki kadehi yere bırakarak. Yanaklarındaki pembelik görünmeye başlamıştı. "Eteğim açıldı."

"Tam açılmadı, biraz daha açalım," diyerek eteğini uyluklarına kadar sıyırarak açtım. Bacağı sıcaktı, güneşte ısınmış olmalıydı. "Bana bir sözün vardı."

Kafasını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

"Poz kesme bana Mila," dedim sırıtarak. Burnumu yanağına, çenesine sürttüm. "Daha iki gün önce ben yatağımda yatarken bir daha yapmak istediğimi söyledim. Sen de önce iyileşmemi söyledin."

Ağzını açarak yalancı bir hayretle bana baktı. "Senin o gün ateşin çıkmış herhalde hayatım, rüyanda görmüşsün bunları."

Dilimi altdudağıma dokundurarak elimi bacağının içine doğru kaydırdım. Kalbindeki kelebeklerin aynı anda kanat çırptığını duyuyordum. "Mila," dedim, yüreğimden kopup gelenlerle birlikte. "Çok özledim seni."

"Hep yanındayım ya," dedi titreyen bir sesle.

Ona, onu ne şekilde özlediğimi göstermek için başımı hafifçe geriye çektim ve gözlerinin içine bakarak nazikçe örtünün üzerine yatırdım. Yiyecekleri topladığımız için örtünün üzerinde kadehlerden başka bir şey yoktu. Mila sırtını yere kavuşturmama müsaade etti ve ellerini enseme dolayarak bana tutundu. Altdudağından öperken, "Seni böyle özledim," dedim ve sonra da titreyerek üstdudağından öptüm. "Böyle özledim." Sonra dudaklarımı çenesinden aşağıya kaydırıp boynunda öptüm, yutkunduğunu dudaklarımda hissetmek inanılmaz haz verdi. "Nefesin kesildiği için Hazer diyemeden Han demeni özledim."

"Han..."

"Mila, Mila, Mila..."

Boynunda gülümsedim ve bahar kokusunu içime çekerek dişlerimi tenine sürttüm. Bedenimin altında sıkışıp baştan aşağıya titredi ve tırnaklarını

enseme geçirerek cılız bir ses çıkardı. Dişlerimi geriye çekerek ani gelen haz duygusuyla bacağının içini sıktım ve dilimin ucunu tatlı teninde dolaştırarak gözlerimi kapattım. Yumuşak hatları vücuduma uyum sağlayarak altımda kıpırdanırken kalbimin göğsümden dışarıya fırlayacakmış gibi attığını hissettim. Küçük öpücükler kondurdum ve ellerini sırtında gezdirdim.

"Hazer," dedi. Kanatlarına dokunabileyim diye sırtını okşadım. "Ellerini neden sürekli bir şey arıyormuş gibi sırtımda gezdiriyorsun?"

"Kanatlarını arıyorum," dedim dikkatle ona bakarken. Sırtından sertçe kendime bastırdığımda kalbim arkaya, kaburgalarıma dayandı. "Çok hafifsin Mila, nerede kanatlarının ağırlığı?

☽

Nefret, hissettiklerimi açıklamak için yeterli değildi.

Nefret, belki de birden fazla kişiye besleyeceğiniz tiksinti dolu bir duyguydu ama ben Hüseyin'e karşı hissettiğim tiksintiyi yalnızca nefretle açıklayamazdım. Nefret herkesin herkese hissedebileceği, dilden dile dolaşan bir histi ama benim ona karşı hissettiğim olumsuz hislerin başka bir adı olmalıydı. Zaman zaman babamdan da nefret ettiğimi düşünmüştüm ama o nefrete bu neydi diye düşünüyordum artık. Yasal olmasına gerek bile yoktu. Mila'yla ilişkimi mahvetmeyecek olsaydı Hüseyin'i çoktan öldürmüştüm.

Onu hapishanede ziyarete gidiyordum. Kendimi buna hazırlamak zor olmuştu ama kahrolduğunu, süründüğünü görmeden içim rahat etmezdi. Az önce Mila'yı evine bırakmış, kendi evime gelip hazırlanmıştım. Şirkete geçmeden önce hapishaneye gidecek, onun bittiğini görecektim. Bir süredir randevu almaya çalışıyordum ve araya birkaç adam sokarak bunu halletmiştim.

Mila'ya duyduğum aşk kadar nefret besliyordum Hüseyin'e. İkisi de sonsuzdu.

Araba bir saatten daha uzun bir süre sonra ilçedeki cezaevinin önünde durduğunda avukatın da geldiğini gördüm. İçeriye girmemiz için gereken izinler kendisindeydi. Kerem'le arabadan indik ve avukatla el sıkıştıktan sonra izin belgelerimizle cezaevine girdik.

Binaya girip üst kata çıktığımızda avukat bizi yönlendirdi. Bir odaya girdik ve cezaevi müdürüyle el sıkıştık. Az sonra yanımıza bir ceza infaz memuru geldi ve bize eşlik etti. Davacı yakını olduğum için yüz yüze görüşebilmek çok zor olmuştu ama araya tanıdık kişiler sokmuştum. Ceza infaz

müdürüyle basık, dar koridorları yürüdük ve ziyaretçi odasının kapısına geldik.

Avukat kulağıma doğru fısıldadı. "Lütfen sadece konuşun Hazer Bey, şiddete başvurmayın."

Ceketimin önünü düzelttim ve Kerem'le bir an bakıştım. Kerem avukatla burada kalacaktı. Önüme döndüm ve ceza infaz memuruyla, onun açtığı kapıdan içeriye girdim. Bir görüşme odasıydı ve içeride birkaç kişi vardı. Gözlerim tüm görüşme odasını baştan sona taradı ve nihayet odanın köşesinde, masanın arkasında oturan adamı buldu.

Tiksinti duygusu kendini midemde hissettirdi ve yüzüm buruştu. Başı önüne eğikti, ellerini izliyordu, beni henüz görmemişti. Ceza infaz müdürü bana yol verdiğinde tişörtümün yakasını çekiştirerek ağır adımlarla o masaya ilerledim. Görüşeceği kişinin kim olduğunu bilmiyordu, kafasını kaldırıp beni gördüğünde hem nefesinin kesildi hem de gözleri irileşti.

Ağır adımlarla masaya yaklaşıp onun karşısındaki sandalyeyi çektiğimde hâlâ şokta olduğu için tepki vermeden bakışlarıyla beni takip etti. Masaya yerleştim ve arkama yaslanıp yumruklarımı masaya koydum. Şok duygusu korkuya, korku da yerini sakinliğe bıraktı ve ellerini masanın üzerinde birleştirerek gözlerimin içine baktı.

Bu gözler haberi bile olmadan kaç kere değdi Mila'ya? Kaç kez uzanmak istedi onun masumiyetine?

Ellerim daha sert yumruklar halini alırken, "Halimi hatırımı sormaya mı geldin?" diye sordu, tiksinti uyandıran bir sesle. "Ölmedim, gayet iyiyim."

Neden ölmüyorsun, neden? Neden ben o kadar ölüyorum da sen bir kere ölmüyorsun?

Gerçekten de hayalini kurduğum kadar kötü durmuyordu, hatta neredeyse iyiydi. Oysa kahrolduğunu görmek için buraya gelmiştim ama karşısında otururken ben ondan daha çok ölmüş gibiydim. Kaç kere ölmem gerekiyordu onun bir kere ölmesi için, kaç kere?

"İmkânın varken beni öldürecektin," dedi gözlerimin içine bakmaya devam ederek. "Fark ettim ki aslında beni bu hapse tıkarak bir nevi hayatımı kurtardınız. Çünkü görüyordum..." Elini yüzüme doğrulttu. "Senin gözlerinde beni öldürme potansiyelini görüyordum. Buraya girmeseydim muhtemelen er ya da geç beni öldürecektin. Şimdi on bir yıl yatar, beslenir çıkarım."

Seni öfkelendirmek istiyor, diye hatırlattım kendime. *Sakin ol.* Beni sinirlendirdiğini görmemesi için yumruklarımı ondan sakladım. "Demek

keyfin yerinde," dedim çelikten sert bir sesle. "Bir tecavüzcü, tacizci olduğunu henüz öğrenmediler, o yüzden henüz rahatsın."

Bilhassa öğrenmemelerini istemiştim ama bugünden sonra öğrenilecekti. Rahattı, burada iyi şekilde barınabileceğini sanmıştı ama içerideki koğuş arkadaşları bunu öğrendiğinde ona hayatı zindan edeceklerdi. Böyle olmalıydı, içeride rahatça barınacaksa neden hapse girmişti ki?

Hüseyin'in yüzündeki keyifli ifade yerle bir olurken temkinle etrafına bakındı. "Neden beni ziyarete geldin?" dedi, sinirlenmişe benziyordu. "İstediğiniz gibi delikteyim işte! Neyi görmek için geldin?"

"Rezilliğini, mahvolduğunu görmek için..." Çizgilerle dolu, bakımsız, çirkin yüzünü süzdüm. Saçları uzamıştı, çok dağınık görünüyordu. "Sen kahroldukça ben tatmin olacağım."

Etrafına tedbirli şekilde bakarak, "Asla tatmin olamayacaksın," dedi hırslı şekilde. Güldü, boşluğa bakıyordu. "Daha yeni başlıyor."

Böğrüme kürekle vurmuş gibi hissettim ve masaya doğru abanarak tısladım. "Ne diyorsun lan?"

"Evleniyormuşsunuz," dedi aniden, gözlerini tekrar bana çevirdi. Kalbim buz gibi oldu ve gözlerim irileşti. Nereden biliyordu? Dışarıda adamı mı vardı? Elimi geriye çekerken alyansımı hatırladım, sabah gelirken değiştirmiştik. Buradan mı yola çıkmıştı acaba? "Tebrik ederim."

"Ne diyorsun amına koyduğum!"

"Hiç yakışıyor mu senin gibi klas bir beyefendiye..." dedi ve sırıtarak arkasına yaslandı. "Müstakbel, güzeller güzeli..."

"Devam etme sakın orospu çocuğu," diye kükreyerek ona uzanmak için sandalyemi itiyordum ki arkamdaki ceza infaz yetkilisi genzini temizledi. Gözlerimi kapatıp ellerimle sandalyenin kenarını sıktım ve başımı önüme eğdim. "Hayatımızı etkileyecek hiçbir şey yapamadan, bu delikte, hatta karanlık hücrende çürüyüp gideceksin!"

Gözlerime uzun uzun bakarken hâlâ sırıtıyordu. Hayatımda bu kadar pis, çirkin bakabilen birini görmemiştim. Mila ne kadar dayanmıştı bu bakışlara? Kaçmak isteyip de bir yere gidememek çok mu üzmüştü onu? Elini masanın kenarına yaslayarak eğildiğinde üstüne kusabilmeyi diledim. Gözlerimin içine, dünyanın en kirli bakışlarıyla bakarak, "Küçük Mila, ona uyanıkken yaptıklarımı biliyor," dedi fısıltıyla. "Ya o uyuyorken yaptıklarımı biliyor mu?"

Kelimeler beynime ulaştığında zihnimin ağır çekimde hareket etmeye başladığını hissettim. Gözlerimin önüne bir kararı çöktü ve bana hâlâ

hayatta olduğumu hissettiren tek şey kalbimdeki acı oldu. Nefes almayı kestiğimi, boğulurken fark ettim. O doğrulup bana bir kez daha sırıttığında Mila'nın masumiyet içindeki, çaresiz bakışları, *Beni neden korumuyorsun?* diye sitemle bana baktı sanki. O arkasını dönerken kulağımdan çıkan dumanla bir anda yerimden fırladım. "Neyi kastediyorsun?"

Onun üzerine atlamaya yeltendiğimi, arkamdan tutulan kollar sayesinden fark ettim. Haykırarak arkamdaki kolları iterken Hüseyin ellerini cebine koyarak ilerlemeye devam etti. Hararet ve acıdan gözlerimin içi yanarken, "Seni öldürürüm," diye kükredim, ardımdaki kolları iterek. Kapı açıldığında Kerem'le avukatın da içeriye girdiğini anladım. Hüseyin görüşme odasının kapısına doğru ilerlerken boğazımdaki alevlerle bağırdım. "Onu incittiğini, onu bir daha incitmeyi kastediyorsan... Yemin ediyorum, onu kaybetme pahasına bile olsa seni öldürürüm!"

Bir ceza infaz yetkilisinin Hüseyin'in kolundan tutup onu koğuşuna götürmek için harekette bulunduğunu gördüm. Kalbimdeki acı, zehir içmişim gibi hissettiriyordu. Kapı açıldı ve Hüseyin yanındaki görevliyle dışarıya çıkmadan önce son kez omzunun üzerinden bana döndü. Gözlerindeki pis bakışlar, göğsüme ateş açtı ama benden önce göğsümdeki melek kanatları tutuşmaya başladı. "Göreceğiz," dedi çıkıp gitmeden hemen önce. "Kim ağlayacak kim gülecek, göreceğiz."

VI

"KIRMIZI KURDELE"

SAFİR MİLA SAFKAN

Bir buçuk ay sonra

Fizik yasasının açıklayamayacağı bir şey var; onun yanında kalbimin nasıl bu kadar kuvvetli çarptığı...

Ağustos akşamlarında bir şey var, açıklanamaz şekilde beni mutlu eden. Ya da belki de bu ağustos akşamlarını neşeye ve mutluluğa boğan biri olduğu için böyle hissediyordum. Ağustos ayının son günlerini yaşıyorduk, bu günlerde zaman o kadar hızlı akıyordu ki elimi uzatsam hiçbir yerinden yakalayamıyordum sanki. Bu akşam da Bahar Teyze, evde Cüneyt Bey'in olmadığını söyleyerek bizi evlerinde bir akşam yemeğine davet etmişti. Biz de evlilik kararımızı açıklamak için de bu yemeği kabul etmiştik.

Evlerinin arka bahçesinde duran yemek masasında oturuyor, Bahar Anne'min kendi elleriyle yaptığı yemekleri yiyorduk. Haftada birkaç gün gelip kendisine yardımcı olduğunu söylediği emektarı da buradaydı ve serviste ona yardım ediyordu. Bahçede birkaç lamba olduğu için etraf seçilebilir derecede aydınlıktı ve Hazer hemen yanımda, elini dizime koymuş, annesinin yaptığı çorbayı içiyordu.

Bahar Anne beni arayıp ikinci kez yemek davetini hatırlatırken birkaç akrabayı daha çağıracağını, rahatsızlık duyup duymayacağımı sormuştu. Doğrusu gerilmiştim ama evlilik gibi ciddi bir birlikteliğe adım attığımız için onun yakın akrabalarıyla tanışma sorumluluğunu almam gerektiğini fark etmiştim. Bugün de bu yüzden kendime biraz daha fazla özenmiş siyah, omuzları kayık şeklinde olan bir elbise giymiştim. Göğüs kısmında hafif drapeleri olan, dizlerimin üzerine kadar inen, görünürde sade ama şık bir elbiseydi. Saçlarımı da düzleştirmiş, kurdele takmak yerine tamamen salık bırakmıştım.

Hazer bizi almaya geldiğinde beni görünce bir süre hiç kıpırdamadan durmuş, yalnızca bakmıştı. Yanımda oturmuş bacağımı okşarken o bakışlarının sebebini daha iyi anlıyordum. Bahar Anne tam karşımdaydı, Leo'yla Mustafa Kemal de yan yana oturmuş, çorbalarını içiyorlardı. Bahar Anne,

Hazer'in kuzenlerinin daha geç geleceğini söyleyerek yemeğe başlamamızı istemişti. Akrabalarıyla tanışacağım için gergindim ve bu yüzden çorbamın yarısını bile içememiştim.

"Safirciğim, çorbayı sevmedin mi yoksa?" Bahar Anne'nin sesini duyduğumda gözlerimi Hazer'in pürüzsüz yüzünden ayırdım ve büyük bir kabahat işlemiş gibi utanarak kendisine döndüm. "Bahar Anne, hiç olur mu öyle şey? Çok lezzetli, ellerine sağlık."

"Bana bakmaktan yiyemiyor," diye takıldı Hazer, annesine göz kırparak.

Bahar Anne kıkırdadı. "Bugün de çok mütevazısın oğlum."

Uzanıp Hazer'in dizini okşadım.

Bahar Anne benim gibi siyah bir elbise giymişti. Çok şık, güzel görünüyordu. Yemek masası da çok şıktı. Birden fazla yemek, meze, salata vardı. Hazer çorbasını bitirdiğinde kendisinden önce uzandım ve onun tabağını alıp ortadaki mantı tabağından biraz mantı koydum.

"Çok tatlısınız, nazar değmesin," dedi Bahar Anne, kulağını çekerek.

Hazer'in kadehine uzandığını gördüm. "Ben nazara inanmam anne. İki insan istiyorsa birlikte olur, başka hiçbir şey buna engel olmaz."

Onun mantı tabağını önüne bırakırken teşekkür niyetine bana göz kırptı. "Rica ederim," diyerek koltuğuma geri yerleşirken Bahar Anne, Hazer'e parmağını salladı. "Öyle deme çocuğum, bazen iki insan birbirine âşık olsa da hayat yüzünden bir araya gelemez."

"Ağzını hayra aç anne," dedi Hazer, tadı kaçmış gibi.

"Bir şey demiyorum, kızma hemen," dedi Bahar Anne. "Eee, siz bana ne söyleyeceksiniz?"

Onun parmağında alyans, benim de parmağımda çok kıymetli bir yüzük vardı, Bahar Anne elbet anlamış olmalıydı, belki de bu yüzden sürekli gülüp duruyordu. Hazer uzanıp heyecandan titreyen elime uzandı ve parmaklarımı kavrayıp bakışlarını annesine çevirdi. "Anladığın gibi anne, biz evlenme kararı aldık."

"Ay çok şükür!"

"Bir de çocuk yapacaklar!"

"Safir'le ben evlenecektim..."

Bahar Anne o kadar coşkulu şekilde koltuktan kalktı ki çocukların tepkisini görmeye fırsatım olmadı. Masanın etrafından dolanıp yanımıza kadar geldiğinde ben de telaşla koltuğumdan doğruldum. "Yüzüklerinizi görünce tahmin ettim tabii ama sizden duyunca daha bir mesut oldum," dedi, sesi sanırım ki mutluluğunun etkisinde olduğu için böyle titriyordu. "Canım kızım benim, bir daha hoş geldin ailemize."

Beni böyle bir yüce gönüllülükle kabul etmesi karşısında gözpınarlarının dolduğunu hissederek, "Hoş buldum," dedim. "Anneciğim."

Benden ayrılıp Hazer'e yöneldi, onu da kucakladı. "Hayatının en doğru kararını verdin oğlum, kutlarım seni."

"Teşekkür ederim anne," diyerek annesinin iki yanağından da öptü. "Bu arada, evlenme teklifi Mila'dan geldi..."

Hazer, annesinin omzunun üzerinden bana çekici şekilde göz kırptığında her ne kadar yaptığımla gurur duysam da biraz utanıp Hazer'e kızgınca baktım. Bahar Anne oğlunun kollarının arasından çıkıp hayret dolu yüz ifadesiyle bana döndü. Utancımı gülüşümün altına gömmeye çalışırken, "Cesaretine hayran oldum," dedi. "İzin ver sana bir kez daha sarılayım."

Bunu cesur bulması karşısında neşeyle dolup Hazer'e göz kırptığımda o da dudağının kenarındaki öldürücü gülümsemeyle bize baktı. "Kusura bakma, oğlunun soyadını Satkan yapacağım."

Bahar Teyze neşeli bir kahkaha atıp bizden uzaklaştı. Tekrar yerine geçerken, "Bak, evleniyorsunuz diye sakın okulunu, istikbalini ihmal etme," diye tatlı bir uyarı çektiğini duydum ve daha ona cevap vermeden hiçbirimize ait olmayan bir ses duydum.

"Kim evleniyor?"

Hepimiz başımızı aynı anda kaldırıp sese doğru çevirdiğimizde tanıdık bir sima gördüm. Ferhat, koluna girdiği bir kadınla buraya doğru yürüyordu. Kadının bir ara Leo'ya şaşkın şekilde bakıp sonra hemen döndüğünü görmüştüm. Adamıysa görür görmez tanımıştım, Hazer'in, bu gece de aramıza katılmasını beklediğimiz kuzeniydi. Bahar Anne gülümseyerek hızla onlara yürürken, "Gel Nazikeciğim," dedi ve ardından Ferhat'ın yanındaki kadına samimi şekilde sarıldı. "Oğlum ve sevgilisi evlilik kararı almış, onu söylüyorlardı. Siz de tam üstüne geldiniz."

Hazer, ayakta da olduğumuz için kolunu kolayca belime dolayıp beni kendine çekti. Ben de kolumu onun beline sardım ve gerginliğimin geçmesini bekledim. Ferhat, yengesine sarılırken aldığı haberin coşkusuyla bize döndü ve bir ıslık çaldı. "Kuzen, Gelin Hanım... Tebrikler, bu ne acele böyle?"

Ferhat... Görünürde hoş, komik bir adama benziyordu. Espriler, özellikle Hazer'i iğneleyen espriler yapmayı sevdiği açıktı. Kuru bir şekilde gülümseyip tebrikini kabul ederken, "Teşekkürler," dedi Hazer de sahte bir gülümseme göndererek. Ferhat'la aralarında birbirlerini gıcık eden bir iletişim vardı. "Acele ettiğimiz yok. Ciddi bir ilişki içerisindeydik, zamanı gelince de evlenme kararı aldık."

Adının Nazike olduğunu öğrendiğim ve Ferhat'ın annesi olduğunu tahmin ettiğim hanımefendi, kahverengi gözlerini bize çevirip gülümsedi. "Merhaba tatlım, çok memnun oldum." Masanın diğer tarafından bana el uzattığında ben de uzanıp elini sıktım. "Siz evlilik kararı almışsınız, biz daha yeni tanışıyoruz. Hazerciğim, getirip müstakbel eşini yengenle hiç tanıştırmıyorsun..."

Yengesi gayet tatlı, güler yüzlü, samimi bir kadındı. Bu yüzden büyük rahatlama yaşayarak, "Memnun oldum," dedim.

Hazer de belimi okşayarak yengesine mahcup bakışlar attı. "Haklısın yenge..." Gerçekten utanmıştı.

"Kutlarım çocuklar," diyerek sandalyesine yerleşirken Ferhat da Leo'yla Mustafa'nın enselerine bir tane vurarak sandalyelerden birini çekti. "Yok yok, siz bayağı acelecisiniz," dedi yerleşirken. Mustafa, Leo'ya, Ferhat'ın kim olduğundan bahsederken, o da aynı sırıtmayla parmağını Hazer'e uzattı. "Doğruyu söyle, yeğen mi geliyor?"

Ben onun münasebetsiz sorusuyla sinirlenip kızarırken annesinin ve Bahar Anne'nin de onu azarladığını duydum. Hazer yanımda sert bir soluk aldı ve koltuğumu çekerek oturmama yardımcı olurken başımın üzerinden de Ferhat'a alev almış gözlerle baktı. "İnsanın fikri neyse zikri de o olurmuş. Demek ki senin evlenmen için ancak partnerinin hamile olması lazım."

Yerime yerleştiğimde Hazer de kendi sandalyesini fazla sertçe çekerek oturdu. "Öyle deme hayatım," dedim Ferhat'a dönüp ellerimi çenemin altında birleştirirken. "Belki Ferhat da çocuk sahibi olmak istiyor ama zamansız yerlerde zamansız şeyler konuşmak gibi bir huyu olduğundan evlilik konusunda sıkıntılar yaşıyordur. Hoş karşılayalım."

Masada birkaç saniye süren sessizlik oldu ve akabinde Bahar Anne'yle Nazike Hanım'ın gülme sesleri sessizliği delip geçti. Ferhat'ın garip şekilde daha da keyiflendiğini görerek başımı sakince önüme çevirdim; sanırım anladığı iletişim şekli buydu. Büyük bir ayıp etmediğimi umut ederek Nazike Hanım'a mahcup bir gülümseme gönderdiğimde, "Kız arkadaşına bayıldım," dedi. Beni utandırmak yerine hakkımda bu şekilde konuşması karşısında ne diyeceğimi bilemedim. "Oğluma ağzının payını veren tek kişi Hazer'di, artık gelinimiz de eklendi."

Ben ensemi kaşırken hiç ummadığım bir şey oldu ve Hazer aniden uzanıp herkesin içinde yanağımı öptü. Gözlerimi kırpıştırarak ona döndüğümde gözlerinin bileklerime ipler bağladığını, ağırlığıma rağmen beni bulutlara çıkardığını hissettim. Bana baktıkça hafifledim, bahsettiği o kelebeklerden biri olup göğsünün arka kapısından içeriye girdim.

Bakışlarının mahşer yeri gibi sıcak olmasına dayanamayarak önüme döndüğümde Bahar Anne'yle Nazike Hanım'ın gülüşmeye devam ettiğini, masanın diğer tarafında oturan Leo ve Mustafa'nın da güldüğünü gördüm ve onlara göz kırptım. İkisi de koltuğunda sevimli sevimli hareketler yapıyordu. Çorbamı bitirdim ve annemin bizim için elleriyle yaptığı mantıdan yedim. Hazer'in eli çok geçmeden dizime yerleşmişti.

"Ee, düğün tarihini kararlaştırdınız mı?" diye sordu Ferhat, bir yandan da tabağını doldurduğu için yengesine teşekkür ediyordu.

"Si," dedim ve hemen, "Evet," diye düzelterek heyecanlı şekilde ekledim. "26 Eylül."

"Çok az kalmış," dedi Bahar Anne, o da bu haberi yeni almıştı. "Nasıl yetiştireceğiz bunca hazırlığı? Hem daha Mila'yı istemedik bile..."

"İstemek mi?"

"La, ben bunu unuttum..."

Bahar Anne, Hazer'le benim tepkilerimize gülerken lokmanın ağzımda büyüdüğünü hissederek gözlerimi önüme çevirdim. Tabii, Türk geleneklerinde böyle bir âdet vardı ama Hazer'in beni isteyebileceği kimse yoktu. Ne annem ne babam... Üzerime bir hüznün çöktüğünü hissettim ama çok şükür ki Bahar Anne bu konuyla alakalı daha başka şey sormadan konu yerini başka şeylere bıraktı.

"Ooo, misafirlerimiz varmış..."

Ben, kendi düşüncelerimin zihnime attığı kesiklere, umutlu tarafımla tampon yaparken tamamen beklemediğim bir ses duydum ve masadaki konuşmalar kesildi. Başımı kaldırmaya gerek kalmadan Cüneyt Bey bakış açımıza girdi. Hazer'in de kaşığını kenara bırakıp koltuğunda dikleştiğini görürken Cüneyt Bey'in hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm. "Leo," diye seslenirken sesi az öncekinin aksine neşeliydi. "Sen de mi buradaydın?"

Kimseye değil de ilk önce Leo'ya selam vermesinin şaşkınlığıyla kafamı o tarafa çevirdiğimde masadakilerin de benimle aynı tepkiyi verdiğini gördüm. Cüneyt Bey, daha önce kendisinde hiç görmediğim bir sempatiyle Leo'nun sandalyesinin önünde eğildi ve onun saçlarını okşadı. "Hoş geldin aslan parçası."

Bahar Anne'yle Nazike Hanım'ın bir şeyler fısıldaştığını duyarken beynimin bu sahne için mantıklı bir açıklama getirmesini bekledim. Fakat o an, bu düşündüklerimi arka plana atan başka şey fark ettim. Hazer'le Mustafa Kemal'in Cüneyt'le Leo'ya attığı iç parçalayan, kıskanç bakışlar... Bağırmaktan başka bir konuşma yolu bilmeyen babalarının, bir başka çocukla böyle sevgi dolu konuştuğunu duymak...

Leo ve Adem benzerliği... Cüneyt Bey'in Adem'e olan sevgisi...

Kafamın içindeki tüm düzensizlik yerine otursa da ben Hazer'in o bakışlarını gördükten sonra rahat bir nefes alamadım. Kardeşim, "İyiyim Cüneyt Amca," diyerek tatlı şekilde güldü. "Bahar Teyze bizi yemeye çağırdı."

"Çok iyi yapmış," dedi Cüneyt Bey, gözlerini ondan ayırmadan. "Hoş geldin. Çorba içiyorsun, afiyet olsun. Ama sadece çorbayla olmaz, sana karnını doyuracak başka şeyler de koyalım."

Masadaki diğer herkes de bir şeyleri az çok anladığı için sessizliğini koruyarak önlerine döndüğünde, "Baba," dedi Mustafa Kemal, kaşığıyla kâsesini gösterdi. "Ben de çorba içiyorum. Leo da çorba içiyor. Leo başka şey yerse ben de yiyeyim mi?"

Cüneyt Bey ona bakmaya lüzum bile görmedi. Mustafa Kemal birkaç saniye bekledi ama babasının cevap vermeyeceğini anladığında önüne dönerek kaşığını kâseye fırlattı. Leo, Mustafa'ya döndü ve gülümseyerek kendi kaşığını ona verdikten sonra kolunu da omzuna attı, bir gariplik olduğunu anlasa da tam olarak bir şeyleri kavrayamamıştı.

"Otursana Cüneyt," dedi Bahar Anne, bu garip ana son vererek.

Cüneyt Bey doğruldu ve ceketinin önünü düzeltip başıyla konuklarına selam verdi. Benim yüzüme bile bakmamıştı, ben de kendimi sırf o bakarsa değerli hissedecek değildim zaten. Bahar Anne'yle boşanma durumlarının nasıl gittiğini bilmiyordum. Hazer'e sorduğumda halletmeye çalıştığını söylemişti.

Cüneyt Bey, Bahar Anne'nin diğer yanındaki koltuğu çekip otururken, "Hoş geldiniz," dedi. Beni yok sayarak sadece yeğeni ve yengesine kibarlık ediyordu. "Hayırdır, davetlisiniz, haberim yok."

Korkularımı arka plana iterek elimi Hazer'in masada duran elinin üzerine koydum ve bunu bekliyormuş gibi yüz hatlarının gevşediğini gördüm. Bana dönüp ufak bir bakış attı ve sanki paylaştığımız duygulardan güç alarak omuzlarını dikleştirdi. Başını, babasının oturduğu yere çevirip, "Biz davet ettik," dedi ve hiç beklemeden konuştu. "Mila'yla aldığımız evlilik kararını akrabalarımla da paylaşmak istedim."

Cüneyt Bey'in elindeki kaşık masaya düştü. "Evlilik kararı?" diye tekrarladı, duyduğuna emin olmak için.

"Evet," dedim Hazer'den daha da önce davranarak. Bu aşk dağ kadar büyüktü, ben de bu dağı arkama alıyordum. "26 Eylül düğün tarihimiz."

"Senin gibi bir..." Cüneyt Bey'in gözleri alev aldı ama cümlesini tamamlamadan susarak kafasını önüne eğdi. Ben cümlesini nasıl tamamlayacağını biliyordum ama masadaki diğerleri muhtemelen anlamamıştı.

Hazer'in dişlerini gıcırdattığını, "Ağzını topla," diyerek yumruğunu vurduğunu gördüm. "Senden onay almıyoruz, haber veriyoruz!"

Derin bir sessizlik masayı kapladığında bana hakaret etme teşebbüsü gösterdiği için ona ağzının payını vermek istedim ama Hazer'in huzursuzluğunu artırmak istemiyordum. Bu yüzden kendime yapılan saygısızlığı kenara itip Hazer'in elini daha sıkı tutarken Cüneyt Bey'le aralarında imalı, yalnızca kendilerinin anlayabileceği bir bakışma yaşandı. Bunun sonrasında Cüneyt Bey sandalyesini hızla geriye itip doğruldu ve hışımla kalkıp tükürür gibi konuştu. "Ne haliniz varsa görün!"

Arkasını dönüp âdeta yeri döver gibi ilerleyip az sonra gözden kayboldu. Utanmam gereken bir şey olmadığı için omuzları dimdik tutup korkmuş şekilde bize bakan Leo'yla Mustafa'ya gülümsedim. Hazer elimin içini okşayıp gözümün önüne gelen saçlarımı çekti. " Hadsizliği için özür dilerim. Sakın üzülme, tamam mı aşkım?"

Ona gülümsedim ve uzanıp etrafta başkalarının da olmasını umursamadan yanağından öptüm. "Sen bir şey yapmadın, özür dileme."

"Siz onun aksiliğine bakmayın," dedi Bahar Anne, gülümseyerek masadaki gerginliği yumuşattı. "İçeceklerinizi tazeleyeyim."

Devamında kimse bu konuyla alakalı bir şey demedi. Hazer kalkıp bir sigara yakarken Ferhat da onun yanına gidip sigara istedi. Uzaktan sevdiğim adamı izlerken çocuklar da masadan kalkıp oyun oynamaya başladı. Bahar Anne'yle Hazer'in yengesine kulak vermeye çalışıp kendimi kederden, hissettiğim sıkıntıdan uzaklaştırmaya çalıştırdım.

Cüneyt Bey'i bir daha görmeden, diğerleriyle vedalaşıp oradan ayrıldığımızda saat on biri geçiyordu. Leo'yu arka koltuğa oturtup Hazer'in yanına geçtim ve araba çalıştığında çantamı kucağıma bırakarak ayağımdaki topuklulara uzandım. Nadiren topuklu ayakkabı giydiğim için ayaklarım birkaç saatte acımıştı. Siyah bilekten bağlamalı ayakkabılarımı çıkarıp kenara bırakırken, "Bileğin mi acıyor?" diye sorduğunu duydum.

Bileklerimi ovarken, "Biraz," dedim.

"Evimize gelirsen... Bu gece benimle kalırsan bileklerine masaj yapabilirim."

Parmağımı bileğimden çekerek doğrulurken, "Sen de kalmamızı mı istiyorsun?" diye sordum, sesim incelmişti.

Kafasını ağır ağır sallayarak dudaklarını yaladı. "Uzun zamandır sensiz uyuyorum Mila, canıma tak etti artık."

Başımı arkaya çevirip Leo'ya baktım. Cama yaklaşmış, buharlı yüzeye bir şeyler çiziyordu. Onun, açıklamayacağımız bir konuşmamıza denk

gelmesini istemiyordum. Başımı tekrar Hazer'e çevirdiğimde önünden geçtiğimiz bir sokak lambasının gölgesi yüzüne düştü ve amber gözler koyu bakır rengine dönüştü. "Tamam ama yaramazlık yapmak yok," dedim parmağımı suratına doğru sallayarak.

Elini dizkapağımın üzerine yerleştirerek elbisemi parmaklarıyla hafifçe kaldırırken, "Üzerinde, *Hazer benimle yaramazlık yap*, diyen bir elbise var ama," dedi çapkınca.

"Ne kadar da terbiyesiz bir elbiseymiş bu..." dedim, elimi elinin üzerine koyarken. Altdudağını ısırarak gülümsedi.

Araba, bir süredir gelmediğim evin önünde durduğunda kapıyı açıp arka koltukta oturan Leo'ya yöneldim. Hazer, torpido gözünden ehliyetini alırken Leo'ya inmesi için yardımcı olarak bahçe kapısına yürüdük. Gözlerim derhal çiçekleri buldu, beyaz çiçekler çok güzel büyümüştü; benim yokluğumda onları sulamıştı.

Eve girdiğimizde Leo buraya ilk kez geldiği için meraklı şekilde etrafına bakınıp, "Siz evlenince burada mı yaşayacağız?" diye sordu.

"Evet tatlım, sen de bizimle yaşayacaksın. Yukarıda bir misafir odası var, orayı senin için hazırlayacağız."

Ayakkabılarımla çantamı kenara bırakıp doğrulduğumda Leo da salonu gezmeye başladı. Hazer sokak kapısının kilidini döndürdü ve arkamdan gelerek kollarını etrafıma sardı. "Bu ev senin kokunla dolmayı özledi," dedi.

"Ya da parfümümün kokusunu," dedim espri yapmaya çalışarak.

Boynumda iç geçirdi. Yine kötü bir espri olmuştu galiba... Güldüm ve Hazer uzaklaşıp ceketini çıkardığında uzandım ve alıp koltuğun kenarına bıraktım. İlgime gülümsedi ve yanağımdan makas alarak Leo'nun peşine düştü. Onu, pikabın orada yakaladı ve sorduğu birkaç soruya cevap verdi. Parmağımı ısırırken göz kenarlarımı kırıştıran bir tebessümle onlara baktım. Çocuklara karşı merhametli ve şefkatliydi, annesine ve kadınlara karşı da... Evlenmek için çok doğru bir adamdı.

Hazer, Leo'yu yatırmak için onu omuzlarına alıp üst kata çıkarken mutfağa geçtim ve dolabı açıp içine baktım; yemek yoktu. Kahvaltılıklar falan vardı ama ısıtacağı bir yemeği yoktu. Aslında Hazer yemek yapmayı çok iyi bilen biriydi ama eve geç gelince üşeniyor olabilirdi. Hazır buraya gelmişken yarın da yiyebileceği bir çorba yapmak için kolları sıvadım.

Dolaptan domatesleri çıkardım ve rondodan geçirip püre haline getirdikten sonra bir tencere çıkarıp içine yağ ekledim. Tencereyi ocağa koyup yağda biraz un kavurdum ve az sonra püre haline getirdiğim domatesleri

tencerenin içine ekledim. Bu domates çorbası tarifini Leo'ya yapmak için geçtiğimiz günlerde öğrenmiştim. Sağlıklı yiyecekler yemeliydi, ben de bunun sorumluluğunu almıştım.

Ben çorbayı pişirene kadar Hazer de Leo da aşağıya inmedi. Çorbaya tuz, salça ve baharat eklemeyi unutmamıştım. Dolabı, rafları karıştırdım ve makinedeki temiz eşyaları yerlerine koydum. Onun için çorba pişirmek bile çok keyifliymiş mesela, asla düşünmezdim.

Bir dolabı açtığımda birkaç çikolatanın arkasında duran cici bebe bisküvisini gördüm ve geçtiğimiz aylarda benim için aldığını hatırlayıp gülümsedim. Paketi ve yanındaki bir çilekli lolipopu alarak bebe bisküvilerini yemeye başladım. Birkaç tane yedim ama daha fazlası tıkadığı için paketi kapatıp yerine koydum. Lolipopun ambalajını açtım ve pişen çorbanın altını kapatıp merdivenlere yol aldım.

Üst kata çıktığımda bir süredir onlardan hiç ses gelmediği için merakla odalara bakındım ve onları misafir odasında buldum. İçeride gece lambası yanıyordu, Leo çarşafın altına uzanmış, dikkatle Hazer'in anlattığı masalı dinliyordu. Hazer'in güzel masal anlattığını bildiğim için şekerimi yerken onlara kulak verdim.

Leo'nun altın sarısı renginde saçlarını okşarken, "O kahraman pelerinini çıkarmış ve içinden çok yakışıklı, genç mi genç bir adam çıkmış," dedi Hazer, sesine epey gizem katmıştı. "Kahraman kıyafetinin önünde de kocaman bir H harfi varmış. Artık bu kahramanının adının ne olduğunu da sen düşün kayınço."

"Aaa." Leo aydınlanmış gibi bir sesi çıkardı. "Masalın başından beri bir sürü şey yapan o kahramanın adı Hazer miydi? Sen miydin enişte?"

Hazer böbürlendi. "Ne sandın la?"

Gülüştüklerini duyduğumda ben de gülümsedim ve Hazer örtüyü omuzlarına kadar çektiğinde Leo da gözlerini kapatarak ona iyi geceler diledi. Ben fark edilmeden şekerimi yediğimi sanıyordum ama Hazer başını bana çevirip üstelik hiçbir şaşkınlık tepkisi göstermeden gözlerimin içine baktığında kalbim üçten geriye doğru bile saymadan hızlandı.

"Bensiz?" dedi elime bakarak. "Lolipop yiyorsun?"

"Dolapta gördüm, benim için sakladığını düşündüm."

Leo'ya bir göz atıp doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı. Kardeşimin iyi ve güvende olmasından memnuniyet duyarak kapıdan uzaklaştım ve Hazer yanıma gelip kapıyı arkasından kapattı. Elini bel hizama koyarak benimle odasına yürürken, "Allah'tan burada geceliklerim var," diye düşündüm ve bunu dile getirdim.

tencerenin içine ekledim. Bu domates çorbası tarifini Leo'ya yapmak için geçtiğimiz günlerde öğrenmiştim. Sağlıklı yiyecekler yemeliydi, ben de bunun sorumluluğunu almıştım.

Ben çorbayı pişirene kadar Hazer de Leo da aşağıya inmedi. Çorbaya tuz, salça ve baharat eklemeyi unutmamıştım. Dolabı, rafları karıştırdım ve makinedeki temiz eşyaları yerlerine koydum. Onun için çorba pişirmek bile çok keyifliymiş mesela, asla düşünmezdim.

Bir dolabı açtığımda birkaç çikolatanın arkasında duran cici bebe bisküvisini gördüm ve geçtiğimiz aylarda benim için aldığını hatırlayıp gülümsedim. Paketi ve yanındaki bir çilekli lolipopu alarak bebe bisküvilerini yemeye başladım. Birkaç tane yedim ama daha fazlası tıkadığı için paketi kapatıp yerine koydum. Lolipopun ambalajını açtım ve pişen çorbanın altını kapatıp merdivenlere yol aldım.

Üst kata çıktığımda bir süredir onlardan hiç ses gelmediği için merakla odalara bakındım ve onları misafir odasında buldum. İçeride gece lambası yanıyordu, Leo çarşafın altına uzanmış, dikkatle Hazer'in anlattığı masalı dinliyordu. Hazer'in güzel masal anlattığını bildiğim için şekerimi yerken onlara kulak verdim.

Leo'nun altın sarısı renginde saçlarını okşarken, "O kahraman pelerinini çıkarmış ve içinden çok yakışıklı, genç mi genç bir adam çıkmış," dedi Hazer, sesine epey gizem katmıştı. "Kahraman kıyafetinin önünde de kocaman bir H harfi varmış. Artık bu kahramanının adının ne olduğunu da sen düşün kayınço."

"Aaa." Leo aydınlanmış gibi bir sesi çıkardı. "Masalın başından beri bir sürü şey yapan o kahramanın adı Hazer miydi? Sen miydin enişte?"

Hazer böbürlendi. "Ne sandın la?"

Gülüştüklerini duyduğumda ben de gülümsedim ve Hazer örtüyü omuzlarına kadar çektiğinde Leo da gözlerini kapatarak ona iyi geceler diledi. Ben fark edilmeden şekerimi yediğimi sanıyordum ama Hazer başını bana çevirip üstelik hiçbir şaşkınlık tepkisi göstermeden gözlerimin içine baktığında kalbim üçten geriye doğru bile saymadan hızlandı.

"Bensiz?" dedi elime bakarak. "Lolipop yiyorsun?"

"Dolapta gördüm, benim için sakladığını düşündüm."

Leo'ya bir göz atıp doğruldu ve bana doğru yürümeye başladı. Kardeşimin iyi ve güvende olmasından memnuniyet duyarak kapıdan uzaklaştım ve Hazer yanıma gelip kapıyı arkasından kapattı. Elini bel hizama koyarak benimle odasına yürürken, "Allah'tan burada geceliklerim var," diye düşündüm ve bunu dile getirdim.

"Belki geceliklere ihtiyacın olmaz," diye fısıldadı, burnunu saçlarım üzerinden kulağımın arkasına bastırarak.

Odaya girdiğimizde belimdeki eli kalçama kaydı ve kapıyı arkamızdan kapattı. Onun dokunuşundan kaçmak için elimi kalçamdaki elinin üzerine yerleştirdim ve uzaklaştırdım. Buna güldü ve ben kendisine dönüp ağzımdan çıkardığım şekeri ona uzattığımda dünden razı şekilde şekeri ağzına aldı. "Güzelmiş. Bu limonlu," dedi.

Kollarımı boynuna doladım ve gülüp çenesinin altından öptüm. "Senin için çorba yaptım, içmek ister misin?"

Konuşmak için şekeri ağzından çıkardı ve tek kaşı kalkmış vaziyette, "Ne ara?" diye sordu, gülümsememek için zor duruyordu sanki. "Ne gereği vardı? Yemekten yeni döndük..."

"Hiç sıcak yemeğin yoktu dolapta. Yaptım ki işten dönünce ısıtıp güzelce iç."

"Tamam anneciğim..."

"Aşk olsun Han," dediğimde elini belimin tam ortasına bastırdı ve vücutlarımızı anlık olarak birleştirdi.

"Yapma Mila, beni kendine daha fazla hayran bırakma. Görmüyor musun kızım, başım çok fena dertte seninle."

Gözlerini kapattı ve hissetmekten ileriye gitmeden, sadece sırtımı okşayarak dudaklarımı küçük küçük öptü. Minicik, kibar öpücüklerdi. *Aşk bir uyuşturucu gibiydi ve hepsini de dudaklarından alıyordum.*

Şekeri tekrar onun ağzına götürdüm ve Hazer afiyetle yerken banyo yapmak için izin isteyip yanından ayrıldım. Dolaptan bir havlu alırken Hazer de gömleğini sıyırmaya başlamıştı. Islık çalarak saatini çıkardı ve makyaj masasının üzerine bırakıp gömleği de üzerinden sıyırdı. Onun sırtının nemlendiğini ve kemerinden sonra fermuarını indirdiğini gördüğümde daha fazla kalmadan banyoya girdim ama o nemli, pürüzsüz cildi bir süre gözlerimin önünden gitmedi. Kıyafetlerimi çıkarırken suyu açtım ve çamaşırlarımla duşkabine girdim.

"Mila..."

Hazer'in boğuk sesi, beni düşüncelerimin içinden çekip kurtardığında başımı omzumun üzerinden kapıya çevirdim. Saçlarım ve vücudum ıslanmıştı ama henüz sabunlanmamıştım. "Hazer?" dedim karşılık olarak.

"Müsait misin?" diye sorarken sesinde bir çekingenlik vardı.

Banyodaydım, müsait olmadığım açık değil miydi? Yani... O da müsait olmadığımı bildiği halde içeriye mi gelmeyi istiyordu? Benim için bir

sakıncası olmadığına kalbim ve mantığım da hak verdiğinde gözlerimi kapatarak ona seslendim. "Müsaitim."

"Oha!"

Alnım kırıştı ve Hazer şaşkınlık nidasını, bir boğaz temizleme sesiyle toparlayıp, "Şansımı deniyordum," diye fısıldadı. Sesi gittikçe boğuklaşıyordu. "Kendimi evet cevabına hazırlamamıştım, bir saniye..."

Ellerimi kendime sardım ve yüzümden akan ılık suyu hissederken kapının açıldığını duydum. Sırtım ona dönük olduğu için sadece fayansları görüyordum. Ayakları çıplak olmalıydı çünkü banyonun zeminindeki sesi duyabiliyordum. İç çamaşırlarımla önünde olduğumu değil de âşık olduğum adamla bir şeyler paylaştığımı düşünmek daha rahatlatıcıydı.

Birkaç dakika boyunca hiç ses gelmedi, kabine de girmemişti. Kapıyı kapatmış, beni mi izliyordu? Olgun davranmaya çalışarak gözlerimi açtım ve başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdim. Banyonun ortasında, üzerinde pantolonuyla dikiliyordu. Vücuduma bakacağını sanıyordum ama bakışları yukarıda, yüzümdeydi. Karşısında çıplak kalarak bir parça da olsa savunmasız olduğumu düşünmüştüm ama her nedense onun bakışları şu an daha savunmasız olduğunu gösteriyordu.

Ne tepki vereceğimi bilemediğim için sadece gülümsedim ve saçlarımı sırtıma atarak şampuana uzandım. Kabine girmedi, elleri iki yanında dururken hareketlerimi takip etmeye devam etti. Şampuanla saçlarımı köpürtürken, hatta başımı yıkayıp dururlarken de beni izledi. Acımasın diye yumduğum gözlerimi dakikalar sonra tekrar açtığımda hipnoz olmuş gibi gözlerime baktığını gördüm. Bir elim yanıma düşerken diğer elimle de yüzümden akan damlaları sildim ve gözlerindeki o garip bakıştan ürkerek, "Hazer?" dedim. Normal davranmıyordu.

"Hani üç ay sonra geçecekti Mila?" İlk birkaç saniye, kurduğu bu cümleye anlam veremedim ama zamanda geriye gidip başımı onun omzuna koyduğum, bu cümleyi kurduğum günü hatırladım. "Hani tamamen geçmese bile çektiğim acı azalacaktı? Ne geçiyor ne de azalıyor Mila!"

Bir süre gözlerine bakarken hareketsiz kaldım ve ağustos ayında olmamıza rağmen üşüdüğümü hissedip titrek bir soluk aldım. Beni çıplak gördüğünde aklına uğradığım tacizler mi gelmişti? Vücuduma bakmak bunları mı hatırlatıyordu? Ben o cümleyi, gerçekten inanarak söylemiştim. Onu avutmamış veya kandırmamıştım. Ama geçmediğini söylüyorsa... Başımı önüme çevirdim ve saçlarımı sırtına atarak yüzümden akan suları sildim.

"Üzgünüm, acı çekmeni istemezdim," dedim, kendimi suçlu ve kötü hissetmiştim. "Ben seninleyken tüm bunları unutuyorum. Hatta,

kendi vücudumla da senin sayende barıştım ama benim vücudumu görmek sana... talihsiz şeyleri hatırlatıyorsa, evlenmek konusunda bir daha düşünmeni öneririm sevgilim."

Ellerimi kollarıma sardım ve her nedense vücudumu örtme isteği duyarak duvara doğru bir adım daha attım. Hazer'in boğazından bir ses çıktığını duymuştum. Bana, vücuduma dokunduğunda eski kötü hatıralardan hiçbir eser kalmıyordu, farkında değil miydi? Adım seslerini duyarken, "Dışarı çıksan daha iyi olur," dedim, sesim yumuşaktı.

O dışarıya çıkmak yerine kabine girdi. Başımın üzerine akan suyu onunla paylaşıyordum. Ellerinin koluma yerleştiğini ve ellerinin sıcacık olduğunu fark edip titredim. Dokunuşunda hassaslık vardı, anlayış ve empati vardı. Ensemde çok derin bir iç geçirdi. "Çektiğin acıları unutamadığım, aklımdan çıkaramadığım için bana mı kızıyorsun Mila?"

Gözlerim ıslak siyah fayanslara sabitlenirken ellerinin tenime ektiği muazzam hisleri iliklerime kadar hissettim. "Sana kızmıyorum Han, anlıyorum da. Fakat benim ne kabahatim var ki acın geçmediği için bana sitem ediyorsun?"

"Mila, hayır," diye yakındı boynumda, sesi telaş ve itiraz içeriyordu. "Sana sitem eder miyim hiç meleğim? Sadece... Baksana, iç çamaşırlarınla banyo yapıyorsun, bunu görmeye dayanamıyorum. İster istemez nefret ve acı doluyorum, elimde değil."

Onu anlıyordum, ben de babası yüzünden acı çektiğinde çok üzülüyordum. Fakat ben kendi yaşadıklarımın üstesinden gelmeyi başarmıştım, o başaramadığımı mı sanıyordu? Ben iyiydim, onunla mutluydum. Buna ikna olursa daha iyi mi hissederdi?

"Artık iç çamaşırlarımla banyo yapmıyorum ki," dedim, açıklama ihtiyacı hissederek. "Birazdan çıkaracaktım hatta. Dediğim gibi vücudumla barıştım Hazer. Mutluyum, sen de unut bunları, n'olur. O hapiste, arzu ettiğim gibi olmasa da bir şekilde cezasını alıyor. Ben geçmişe saplanıp yaşamak istemiyorum, seninle mutlu yaşamak varken..."

Ondan bahsettiğimde Hazer'in ellerinin kaskatı kesildiğini hissettim ve sanırım bu yüzden de canımı acıtmamak için ellerini kollarımdan çekip iki yanına aldı. Alnını kafama daha çok bastırıp güçlükle yutkundu. "Ben seni tanıdığımdan beri mutlu ve iyi olman için çaba gösteriyorum Mila. Başka gayem yok, hayattan da başka bir şey istemiyorum ben."

"Ben mutluyum ama görünen o ki senin kafan çok karışık." Bir an duraksadım, hâlâ yüzüne bakamıyordum ama onu tanıdıktan sonra ne kadar

fazla yol aldığımı kanıtlarsam belki beni daha iyi anlayabilirdi. Elleri bu kez karnıma çıkıp göbek deliğimin üzerinde birleştiğinde tüm bu hüznün arasında fitillenen aşk ateşini hissettim. "Hazer, seninle ilk tanıştığımız o dans salonunda el sıkışmıştık ya hani... Seni üzmesin ama ben daha sonrasında gidip ellerimi yıkamıştım. Kişisel bir şey değil, benim hassasiyetimin korkunç boyutu bu. Ben... sayende bu korkunç hassasiyetlerimden kurtuldum. Etrafıma hâlâ çok güvenmiyorum, tetikteyim ama gün geçtikçe daha iyi oluyorum. O yazarın dediği gibi, sen bana başka bir hayatın da mevcut olduğunu gösterdin."

"Ellerini mi yıkamıştın?" derken sesi hayal kırıklığıyla doluydu ve bana kendimi çok kabahatli hissettirmişti. Tepkisini kontrol edemediği için böyle konuştuğunu biliyordum yoksa beni suçlamak aklından geçmezdi. Elleri bir an gevşedi, beni serbest bıraktı. Başını da ensemden kaldırarak benden uzaklaştığında kendimi inanılmaz üşümüş hissettim.

Bu konu o kadar hassastı ki sanki pamuk ipliğine bağlıydı. Birbirimize söylediğimiz, kurduğumuz birkaç kelime bile her şeyi alaşağı edebilirdi. Ben ona, hayatımı nasıl güzelleştirdiğini göstermek istemiştim ama o ne kadar berbat bir hayat yaşadığım kısmına odaklanmıştı. Başımı çevirip ona baktığımda sırtını çoktan bana döndüğünü gördüm. Sular sırtına çarpıp iniyordu. Dikkatli baktığımda dudaklarının titrediğini, yüzünü itinayla benden sakladığını gördüm. Ağlamak bir insanı neden utandırırdı ki? Sanırım ağlamanın bir güçsüzlük, zavallılık belirtisi olduğunu düşünen zihin yapısıyla alakalıydı. Bu dünyada ağlamak için bile özgür değildik.

Ama birbirimizin yanında özgürdük. Bu yüzden kollarımı kaldırıp onun etrafına doladığımda Hazer yüzünü gizlemek için başını biraz daha yana eğdi ama saklanmasını istemiyordum. Duygusalsa ne olmuştu, ağlamak çok insani bir özellikti. Fark etmiştim, son zamanlarda dalgın ve düşünceliydi. Bir keder bir katran misali kalbine doluyordu. Yanağımı, dövmenin olduğu omzuna yasladım.

"Aşkım, neyin var senin?" Bu soruyu sormamı bekliyormuş gibi gözyaşlarını serbest bıraktı ve bir elini yüzüne kapatırken omuzları iç çekişleriyle sallandı. Hızlı hızlı nefes alıyor, bir çocuk gibi ağlıyordu. "Neden acı çekmediğime inanmıyorsun?" diye sordum, bir çocuğunki gibi titreyen dudaklarına bakarken. "Hangi hüzünle doluyor kalbin böyle? Anlat bana Han."

"Anlatamam," dediğinde içimdeki o sıkıntının büyüyüp içimde balon gibi şiştiğini hissettim. "Anlatamam, anlatamam... Üzemem bebeğimi..."

Hissettiği keder, bir pıhtı gibi kalbimin üzerinde belirginleşiyordu. Dilim, "Hazer," derken, ellerim aşkım diyerek onu tutuyordu. Hazer yüzünü hiç kaldırmadan bana döndü ve elleri pençe gibi sırtıma inip beni kendine çekti. Pençe izlerinden ziyade parmaklarındaki ölümsüz aşkı hissettim. Başını göğsüme gömüp sığınır gibi kalbimin üzerine saklanıp ağlamaya devam ettiğinde kollarımı boynuna sararak kollarımı ensesine sardım. O yapılı omuzlar nasıl oluyor da bir çocuğunki gibi sarsılıyordu? O kadar özel bir adamdı ki...

"Neden anlatmıyorsun bana, neden?"

"Anlatmam bir şeyi değiştirmeyecek çünkü. Mila, lütfen bu konuda bana anlayış göster." Konuşurken sesine karışan hıçkırık, kalbime tam ortasından giren bir hançer gibiydi. "Ama... ne gerekirse yapacağım ne gerekirse..."

Kalbim korku seliyle doldu. Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Gizliyordu, bir sebebi olmalıydı. Omuzlarını okşarken gözyaşlarını başımızdan akan suya rağmen ayırt edebildiğimi düşündüm; yakıyorlardı.

"Gerekirseden kastın ne Han? Anlamıyorum. Çok anlaşılmaz davranıyorsun. Bir şey seni incittiyse söyle, beraber üstesinden gele..."

"Söyleyemem," dedi bu kez neredeyse bağırmıştı ama ona alınmama engel olan sebep, sesindeki yıkımdı. "Söyleyebilsem böyle ağlamazdım."

Onu böyle ağlatan sebebin düşmanı oldum ve en değerli şeyime, canımdan çok sevdiğim adama sarılarak boynunu öyle bir sıktım ki onu gerçekten kendime zincirlediğim düşünülebilirdi.

Seni anlıyorum Hazer. Çünkü anlatamadığım için dans ediyordum.

Ne kadar sorarsam sorayım bana cevap vermeyeceği barizdi. Bana sesini hiç yükseltmezdi ama az önce ısrarım yüzünden neredeyse yapmıştı bunu, söylememek için kararlıydı. Alınmıyor, aksine derdini paylaşamadığım için hüzünlü hissediyordum. Birinin bana sesini yükseltmesinden de hoşlanmazdım ama Hazer'in hassas kalbini bilirdim, aklından kötü şey geçmezdi. Kabinin içinde, sıcak suyun altında ilerleyen dakikalar boyunca dikildik. Ne desem fayda ederdi, bilemiyordum. Bu yüzden sadece ellerimle onu sevdim. Ellerim onu sevmeyecekse neden vardı ki zaten?

Omuzlarının sarsılması bittiğinde kendini daha iyi hissettiğini düşünerek rahatladım. Hazer'in beni kuvvetlice kavrayan elinin biri belimden aşağıya kayıp çıplak kalçama tutunduğunda aramızın yumuşaması için fısıldadım. "Duygusallığın çok çabuk bitti bakıyorum da..."

"Yanımda... kendini güvende hissedip neredeyse çıplak kaldığın ilk an. Ben de bunu mahvettim."

Hissettiği keder, bir pıhtı gibi kalbimin üzerinde belirginleşiyordu. Dilim, "Hazer," derken, ellerim aşkım diyerek onu tutuyordu. Hazer yüzünü hiç kaldırmadan bana döndü ve elleri pençe gibi sırtıma inip beni kendine çekti. Pençe izlerinden ziyade parmaklarındaki ölümsüz aşkı hissettim. Başını göğsüme gömüp sığınır gibi kalbimin üzerine saklanıp ağlamaya devam ettiğinde kollarımı boynuna sararak kollarımı ensesine sardım. O yapılı omuzlar nasıl oluyor da bir çocuğunki gibi sarsılıyordu? O kadar özel bir adamdı ki...

"Neden anlatmıyorsun bana, neden?"

"Anlatmam bir şeyi değiştirmeyecek çünkü. Mila, lütfen bu konuda bana anlayış göster." Konuşurken sesine karışan hıçkırık, kalbime tam ortasından giren bir hançer gibiydi. "Ama... ne gerekirse yapacağım ne gerekirse..."

Kalbim korku seliyle doldu. Neden bahsettiği hakkında bir fikrim yoktu. Gizliyordu, bir sebebi olmalıydı. Omuzlarını okşarken gözyaşlarını başımızdan akan suya rağmen ayırt edebildiğimi düşündüm; yakıyorlardı.

"Gerekirseden kastın ne Han? Anlamıyorum. Çok anlaşılmaz davranıyorsun. Bir şey seni incittiyse söyle, beraber üstesinden gele..."

"Söyleyemem," dedi bu kez neredeyse bağırmıştı ama ona alınmama engel olan sebep, sesindeki yıkımdı. "Söyleyebilsem böyle ağlamazdım."

Onu böyle ağlatan sebebin düşmanı oldum ve en değerli şeyime, canımdan çok sevdiğim adama sarılarak boynunu öyle bir sıktım ki onu gerçekten kendime zincirlediğim düşünülebilirdi.

Seni anlıyorum Hazer. Çünkü anlatamadığım için dans ediyordum.

Ne kadar sorarsam sorayım bana cevap vermeyeceği barizdi. Bana sesini hiç yükseltmezdi ama az önce ısrarım yüzünden neredeyse yapmıştı bunu, söylememek için kararlıydı. Alınmıyor, aksine derdini paylaşamadığım için hüzünlü hissediyordum. Birinin bana sesini yükseltmesinden de hoşlanmazdım ama Hazer'in hassas kalbini bilirdim, aklından kötü şey geçmezdi. Kabinin içinde, sıcak suyun altında ilerleyen dakikalar boyunca dikildik. Ne desem fayda ederdi, bilemiyordum. Bu yüzden sadece ellerimle onu sevdim. Ellerim onu sevmeyecekse neden vardı ki zaten?

Omuzlarının sarsılması bittiğinde kendini daha iyi hissettiğini düşünerek rahatladım. Hazer'in beni kuvvetlice kavrayan elinin biri belimden aşağıya kayıp çıplak kalçama tutunduğunda aramızın yumuşaması için fısıldadım. "Duygusallığın çok çabuk bitti bakıyorum da..."

"Yanımda... kendini güvende hissedip neredeyse çıplak kaldığın ilk an. Ben de bunu mahvettim."

İyi insanlar hep kendilerini suçlar.

"Neden bu çıplak kaldığım anı değerlendirmiyorsun?" dedim gülümseyerek.

Gülüşünün sesi göğsüme girip bir orkestra şefi gibi kalbimin ritmini yönlendirdi. Kirpikleri tenime sürtündü ve bu içini gıdıklayan bir his oluşturdu. Yüzü iki göğsümün arasındaydı, yaralarıma denk geliyordu. Göğüs uçlarımın sivrileştiğini hissediyordum, kendisi de farkında olmalıydı. Başını yavaşça göğsümden kaldırdı ve benimle göz teması kurdu. Kaderimi, gözlerinden takip ettim.

"Bakışların çok içten, kıyamıyorum sana." Burnunu burnuma sürttü. "Tamamen çırılçıplak da olsan, bir tarafım sana çılgınca dokunmak isterken diğer tarafım hiç kıyamıyor; sanki yanına uzanıp uyumak bile bana yetiyor."

Gözlerinin beyazına çöken kırmızılığa bakarken bana söylediklerini geç algıladım. Gereksiz ne kadar espri ve pervasızlık varsa yaptığım için bir tane daha yapmakta zarar görmeden dudaklarına doğru fısıldadım. "Ama bana yetmiyor."

Rahatladı ve ellerini sırtıma koyup okşarken dudaklarıma yaklaştı. Benim yaralarımı benden çok düşünmüştü. Nefeslerimiz sakinleştiğinde ve su, tenimizin altında biriken tutkuyu yatıştırdığında, "Çok iyisin," dedi. "Tüm iyilikler seni bulsun."

"Buldu," dedim ve öpüldüm.

İnsanlar mı aşkı seçer, aşk mı uçar gelir ve yüreğe konar bilmiyordum. Ne kadar yüksekten uçarsam uçayım, aşkın yaktığı kadar yanmayacaktı kanatlarım. Ne kadar aşağıya düşersem de düşeyim, aşkın ittiği kadar inemeyecektim derine.

☽

"Hazer seni Behram ve Kerem'den isteyecek ama sence Behram'la Kerem seni verir mi?"

Gazel'in sorusuna gülerek kendimi karşısında durduğum aynadan izlemeye devam ettim. Aradan geçen birkaç düşünceli günden sonra Bahar Anne ve Hazer beni istemeye geliyordu. Doğrusu buna Behram'la Kerem konuşup karar vermiş, Hazer'e, "Safir'i bizden isteyeceksin," demişlerdi. Benim için şart olan bir şey değildi ama Behram ve Kerem o kadar eğleniyordu ki beni de buna ikna etmişlerdi.

Ben, Kerem ve Leyla, Gazel'le Behram'ın evindeydik. Onlar içerideydi, ben de Hazer ve Bahar Anne gelmeden önce son kez kendime göz atıyordum. Gazel de hazırlanmış, sanırım eşi kadar eğleniyor ve gülerek beni

izliyordu. Üzerime açık, tozpembe bir elbise giymiştim. Önünde elbiseyle renkte, küçük düğmeleri vardı. Boyu, dizimin hemen üstündeydi. Göğsümü ve belimi sarıyor ama belimden aşağısı bollaşarak iniyordu. Tatlı, güzel, bugün için yeterince özenilmiş bir elbiseydi.

Saçlarımı özenle düzeltip Gazel'e döndüm. "Nasıl görünüyorum?"

"Harika," dedi ve yanıma yürüyüp arkama geçtikten sonra benimle aynaya baktı. "Evleneceğini hiç düşünmemiştim."

"Ben de," dedim gözlerimiz birleşirken. O an aynı şeyleri hissettik. Farklı farklı onlarca yaşanmışlık gözlerimizin önünden geçti. Sayısız anı, gülüş, gözyaşı biriktirmiştik.

Yanağımdan öptü. "Sayılı günler kaldı, heyecanlı mısın?"

"Çoook," dedim karnıma giren ağrıyla. "Hazer'le tanışma yıl dönümümüze de az kaldı, inanamıyorum."

"Çok mutlu olacağınıza eminim."

"Hazer'e bir şiir yazdım, biliyor musun?" dedim utanıp başımı önüme eğerken. "Evlendiğimiz gün ona okuyacağım."

Gazel gülmeye başlayarak benden uzaklaştı. "İlahi Mila, şiir mi yazdın? Tabii, düğünden sonra fırsatın olursa okursun..."

İmasına kaş çattım ve ona dirseğimle vurdum. Düğünden sonrası için ben de heyecanlıydım ama bunu rahatça konuşamazdım. Üstelik ona yazdığım şiiri gözlerinin içine bakarak okuyacağım için çok heyecanlıydım. Üstelik şiir yazmak oldukça zordu, çok uzun sürmüştü. Aynaya bakıp bir kez daha elbisemi düzeltirken odanın kapısına vurulduğunu duydum.

"Gelebilir miyim?" dedi Kerem.

"Gel gel," diyerek davet etti onu Gazel.

Kerem kapıyı açıp girdiğinde yanına koştum. "Nasıl olmuşum?"

Kerem beyaz gömlekle, siyah kumaş pantolon giymişti. Kumral saçlarını arkaya doğru özenle taramış, tıraş olmayı da ihmal etmemişti. Kolunu omzuma atarak, "Sana ağız dolusu yenge diyeceğim artık," dedi, göz kırptı. "Çok güzel görünüyorsun, maşallah."

Gazel uzanıp kolumdan çekti ve bana sarılıp gülümsedi. "Kıskanıyorum ama..."

Kerem elini uzatıp Gazel'in özenle yaptığı saçlarını bozdu. "Sen Safir'in esprilerine gülüyor musun? Yoo. Ben gülüyorum, bu bizi daha iyi bir kanka yapar."

Gazel'in yanağından makas aldım. "Haklı."

Gazel elimi itip bize dil çıkardı ve aynı anda sokak kapısı vuruldu. Kalbimin sertçe gümlediğini, ellerimin titrediğini hissettim. Gazel gülümseyip

saçlarımı düzeltti ve odadan çıktı. Tam onun arkasından kapıya bakmak için çıkıyordum ki, "Hoop," dedi Kerem, beni durdurup geriye çekerken. "Nereye kız? Bekle sen, nazlı ol azıcık. Biz de tanımadığımız adama kız verecek tip var mı bak bakayım?"

"Tanımadığın adam mı?"

"Tabii," dedi Kerem abartılı bir şekilde. Sokak kapısının açıldığını duymuştum. "Hırlı mıdır hırsız mıdır, nedir ne bileyim..."

"Kerem diye bir şoförü var, kovulmayı da hiç istemiyor. Şimdi tanıdık geldi mi?"

Tatsız bir şey yemiş gibi yüzünü buruşturdu ve kolumu bıraktı. "Tamam be, git de bak! Ama çok bakışmayın, daha istemediler seni.."

Gülümseyip kıyafetime son kez baktım ve dışarıya çıktım. Koridorun başında durup başımı çevirdiğimde onların içeriye girdiğini ve ayakkabılarını çıkardıklarını gördüm. Bahar Anne'min üzerinde gece mavisi şık ama sade bir elbise vardı ve Mustafa Kemal de beyaz gömlek, askılı pantolon giymişti. Ayakkabılarını koyarken Hazer'in dönüp Gazel'le konuştuğunu duydum.

"Manitama ne yaptınız? Göstermek için yüz görümlüğü falan mı istiyorsunuz?"

"Yedik," dedi Gazel.

Hazer ona dik dik bakıp başını çevirdi ve arayışla etrafına bakarken onu izlediğimi gördü. Ayağımdaki ev terlikleriyle ileriye doğru birkaç adım atarken tepeden tırnağa beni süzmeyi ihmal etmedi. Kendisi de diğer günlere göre çok daha özenliydi. Simsiyah, üzerine jilet gibi oturan bir ceketle kar kadar beyaz bir gömlek giymişti. Elbisemin eteklerini sıkarak yanlarına ilerledim ve Hazer gözlerini tutulmuş gibi bana dikmişken Bahar Anne'ye yaklaştım.

"Safir, güzel kızım..."

"Hoş geldiniz anneciğim," diyerek eğildim ve ilk kez elinden öpüp başıma koydum. Doğrulup yanaklarından da öperken, "Çok güzel görünüyorsunuz," dedim.

"Ay elimi öptü, yiyeceğim ben bu kızı..."

Uzaklaşıp dizlerimi kırdım Mustafa'nın ilgili bakışlarına gülümseyip papyonunu düzelttim. "Papyonun da senin kadar tatlıymış," dedim.

"Teşekkürler aşkım," dedi Mustafa, yanağını elime yaslayarak. Kıkırdayıp sevgi gösterisine karşılık vermek için yanaklarını okşadım ve doğrulduğumda Hazer'in elindeki çiçek saksısıyla çikolatayı bana uzattığını

gördüm. Ah tabii ki dalından kopmuş çiçek getirmemişti, saksıda getirmişti. İnce düşüncesine gülümseyerek hem saksıyı hem çikolatayı aldım.

"Teşekkür ederim hayatım."

"Bir tane öpeyim mi?"

Genzimi temizledim ve uzanıp yanağından saniyelik öpücük aldım. Hazer beni tutamadan uzaklaştım ve Bahar Anne'me dönerek içeriye buyur ettim. Gülerek Mustafa'yla içeriye yöneldiklerinde biz de Hazer'le onların peşine düştük. Gazel hemen yanımızdaydı, bu yüzden Hazer'in bana yeterince yaklaşamadığını hissediyordum. Salona girdiğimizde Leo, Behram'ın yanından fırlayıp Mustafa'ya koştu.

"Kanka, saatlerdir seni bekliyordum..."

Kemal de ona coşkuyla sarıldı. "Annem bir türlü hazırlanamadı kanka ya, bu kadınlar çok zor..."

Onlara gülüşürken Behram da koltuktan kalktı ve Leo'yu taklit ederek hızlıca Hazer'in yanına yaklaştı. "Kanka, saatlerdir seni bekliyordum..."

Onun dalga geçtiğini anladığımızda hepimiz gülüşmeye başladık. Hazer ona sevimsiz bakışlar atarak dirsek geçirdi. "Tabii, keyfin yerinde, acımayacaksın değil mi bana?" Sesi sonlara doğru korkulu çıkmıştı.

Behram yüzündeki sırıtmayla ona baktı. Hazer yanaklarını şişirdi. Behram, Bahar Anne'mle ve Mustafa'yla da selamlaştıktan sonra herkes koltuklara yöneldi. Leyla ve Gazel yan yana, Behram da tekli koltuğa oturmuştu. Hazer ise annesi ve kardeşiyle yan yana oturmuştu. Titreyen ellerimin arasındaki saksıyı ve çikolatayı eğilip sehpaya bırakırken, "Damat da pek çevreciymiş," dedi Behram, takdir dolu bir sesle. Sonra çikolataya bakarak tek kaşını kaldırdı. "Cimri de değil."

Gazel'den bir küçük kıkırdama sesi geldi ama çok çabuk toplayıp sessizliğini korudu. Doğruldum ve Gazel'le Leyla'nın yanına geçerken, "Evimizin tek bekâr kızı da Safir," dedi Behram, hepimizin gülmesine neden olacak kadar ciddi bir sesle. "Çok isteyeni var ama işte, nasip kısmet bu işler..."

Hazer ceketinin düğmesini gergince açtı ve diğerleri gülüşürken ben ona tebessüm etmekle yetindim. "Doğru doğru," dedi o sırada Leyla, Behram'a katılarak. "Çok doktorlar, mühendisler istedi."

Hazer bana döndü. "Gel kaçalım, bunlarla uğraşamayacağım."

Başımı önüme eğdim. "Behram Enişte ne derse o."

Hazer bana *sen de mi* dercesine bakarak kafasını iki yana salladığında herkes ona çaktırmadan gülüşmeye devam etti. Eteğimi düzeltip ellerimi dizlerimin arasına koyarken Bahar Anne genzini temizledi. "Eee, daha daha nasılsınız?"

Behram, "Sizi gördük, daha iyi olduk," diyerek epey büyük bir adam gibi cevap verirken Kerem'in kapıdan girdiğini gördük. Sırıtıyor, bize kaş göz yapıyordu. "Misafirlerimiz gelmiş," derken Hazer'i uzun uzun süzdü. "Kızımıza talip olan beyefendi siz misiniz?"

Hazer bugün kafayı yemezse daha da yemezdi herhalde. Bahar Anne'ye dönüp homurdandı. "Katil olursam bana kıyafetlerimi sen getir anne, müstakbel karım da karşı safta..."

Gazel ve Leyla'nın ağzından aynı anda bir kahkaha fırlarken, "İlahi çocuğum," diyerek Hazer'in haline annem de güldü. "Kız evi naz evi, o kadar olur."

"Hay çok yaşa Bahar Anne!" dedi Kerem, kolunu Leyla'nın omzuna atarak rahatça gerindi. "Eee, oğlumuz hep böyle asabi midir?"

Hazer sahte bir biçimde güldü. "Bir şoförüm var, agresifliğimi en iyi kendisi bilir."

"Allah o şoförün ayağına taş değdirmesin, size katlanmak zor olmalı," dedi Kerem, kendisinden üçüncü bir kişi gibi bahsederek.

Birbirlerine hırlarlarken çok komik görünüyorlardı.

"Yok, oğlumun hakkını yedirtmem," dedi Bahar Anne, hemen savunmaya geçerek. "Bazen aniden parlar ama çok namuslu, hakikatlidir benim oğlum."

Si, si.

Hazer'in hem yanakları kızardı hem de Kerem'e *görüyor musun* dercesine baktı.

Kerem, Leyla'ya döndü. "Bu adam benim patrona çok benzemiyor mu sence de Leyla?"

"Kovulacaksın," dedi Leyla fısıltıyla.

"Öyledir muhakkak," dedi Behram, bilge bir kişi gibi konuşarak Bahar Anne'yi onayladı. "Biz de Safir kızımız için namuslu, dürüst, eli ekmek tutan bir beyefendi isteriz."

"Buraya son model BMW ile geldim," dedi Hazer, elinin ekmek tuttuğunu göstermek istercesine.

"Çok para da zarar," dedi Behram, aynı davranarak. "İnsanı yoldan çıkarır Allah muhafaza..."

Hazer daha fazla dayanamayarak, "Çıktım lan yoldan," diye hırladı, ayağıyla Behram'ın ayağına sertçe vurdu. "Sadede geleceksen gel!"

"Allah şaşırtmasın," dedi Behram aynı sakinlikle, Hazer ona hiç kızmamış gibi.

Ben ve Hazer haricindeki herkes çok eğleniyordu. Hazer pes ederek kafasını iki yana salladı. En başından beri aksilik edecekleri belliydi,

eğleniyorlardı. Behram ve Kerem birbirine göz kırparken Hazer'in oynayıp durduğu parmaklarına baktım. Kendisi Behram'la çok uğraşıyordu, Behram da bunun intikamını alıyordu.

Bahar Anne genzini temizleyerek dikkatleri üzerine çekti. "Neyse çocuklar... Sebebi ziyaretimiz belli."

"Gel, kahve yapalım..." Gazel gülümseyip beni de beraberinde doğrulttuğunda şaşkınca onu takip ettim. Biz odadan sıvışırken Hazer çaresizce bana bakıyordu.

"Kocan çok acımasız," dedim koridora çıktığımızda.

"Bence çok tatlı," dedi Gazel, hayranlıkla iç geçirip.

Mutfağa girdiğimizde heyecandan elim ayağıma dolaştı. Terleyen alnımı elimin tersiyle silerek üstüme başıma bakarken Gazel de cezve ve kahve çıkardı. Titreyen dizlerimi ovup yanına ilerledim ve kahveyi yapmak üzere ocağın altını yaktım.

Kahveyi fincanlara bölerken, "Tuz mu koysak?" dedi Gazel.

"Lütfen Hazer'i daha fazla huzursuz etmeyelim," dedim ve fincanları tepsiye dizerek nefeslendim. Gazel gülerek başını salladı ve saçlarımı düzelterek heyecanımı yatıştırdı. Tepsiyi ellerimde dengeledim ve kalp atışlarım yavaşladıktan sonra mutfaktan çıktık. Gazel odaya benden önce girdi ve başımı önüme eğip tepsiyi dengede tutmaya çalışırken sesler boğuk şekilde kulağıma döküldü.

"Sözün özü... kızımızı oğlumuza isteyeceğiz."

Kerem güldü. "Hangisine?"

Herkes tekrardan gülerken Leo ve Mustafa Kemal de aşağıda, halının üzerinde kıkırdayıp birbirine sokuldu. Gülmemek için dudaklarımı yerken sırasıyla herkese kahvesini verdim ve en sondakini Hazer'e uzattım. Kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri bana ismimi bile unutturdu. "Ben içmeyeceğim," dedi kahveye dik dik bakarak.

"Tuzlu değil," dedim fısıltıyla.

Gülüşümü saklayıp bir daha uzattığımda kahveyi almaktan başka şansı kalmadı. Doğrulup geriye çekilirken gözleri gerdanımla oyalandı, kolyeme gülümsedi. Yerime otururken kahveyi kokladığını, dilinin ucuyla tadına baktığını gördüm.

"Allah'ın emri, peygamberin kavliyle," diye devam etti Bahar Anne. Nefesimi tuttum. "Kızımız Safir Mila'yı oğlumuz Hazer Han'a istiyoruz."

Ortamı derin bir sessizlik kapladı ve devamında Behram kahvesini höpürdeterek içti. "Kızımıza bir sormamız gerek tabii..."

"İsterim, isterim!"

Bir anda heyecanlanıp konuştum ve tüm kafalar bana döndüğünde hızla başımı önüme eğip elbisemi sıktım. Gülüşme sesleri birbirine karıştı ve Hazer böbürlendi. "Görüyorsunuz, konuşmaya gerek yok..."

"Kızımız da pek nazlıymış," dedi Mustafa Kemal, sonra dönüp Leo'yla fısıldaştılar. Leo, Gazel'in yaptığı sarmaları çalmaktan bahsediyordu.

"Madem kızımız da istiyor..." Behram kahvesini bir daha höpürdetti ve dönüp Kerem'e baktı. "Kırmayalım çocukları ahbabım..."

"Öyle öyle," dedi Kerem, ağırbaşlı şekilde. "Verelim gitsin."

Behram kafasını salladı. "Verelim madem. Hayırlı uğurlu olsun."

Bahar Anne coşkuyla yerinden kalktığında Hazer uzanıp elindeki kahveyi sehpaya bıraktı. Annemin bana doğru yürüdüğünü gördüğümde ben de doğruldum ve onun sarılmasına karşılık verdim. Hazer kalkmış, Behram'ın oturduğu koltuğa eğilmiş, onun gömlek yakalarından tutmuştu.

"Hatırlat, bir ara öldüreyim seni..."

"Kerem, al şunu üstümden," dedi Behram, kahvesini höpürdeterek içmeye devam ederken.

Kerem gülerek Hazer'in üzerine atladı ve onu çekip gülüştüler. Annemden sonra kızlarla da sarıldım ama ne dediğimi ne yaptığımı çok da farkında değildim. Beni tebrik ediyor, bu anı kutluyorlardı. Leo'yla Mustafa ayağıma takılmış, gülüşüyorlardı. Kerem, Hazer'i tebrik ettikten sonra yanıma gelip bana sarıldı.

"Çocuğunuzun adını Kerem koyarsınız artık, kız olursa da Keremiye."

Diğerleri kahkaha attı ve ben Behram'la da tebrikleştikten sonra Gazel, sehpanın üzerindeki tepsiyi alarak bize yaklaştı. Hazer'le karşı karşıya geldik ve kalabalık etrafımızı sararken birbirimizin gözlerine baktık. Gazel aramızda durdu ve kırmızı kurdeleye takılmış yüzükleri bize uzattı. Söz yüzüklerimizdi. Gelenek yerine gelsin istemiştik. Bahar Anne alyansı Hazer'in parmağına, tektaşı da benim parmağıma geçirdi ve gümüş makası eline aldı. Herkes sustu ve yüzlerindeki içten gülümsemelerle bu anımıza şahitlik etti.

Hazer'in yanakları al al olmuştu, benimkiler gibi. Kırmızı kurdeleyle birbirine bağlı olan ellerimiz, birbirine kavuşmak ister gibi titrerken gözüm ne etrafımı ne de ondan başka bir şeyi görüyordu. Hayatımdaki mutlulukların altında imzası olan adamın gözlerinin en derininde, bir inci kabuğunda saklanıyordum.

Annem makasın bıçaklarını açarak, "Allah mutluluğunuzu daim etsin," dedi ve ellerimizi birbirine bağlayan kırmızı kurdeleyi ortadan ikiye kesti. "Tüm güzellikler sizi bulsun."

İkimiz de aynı anda, "Buldu," diye fısıldadık.

Diğerleri alkışlayıp ıslık çalarken Hazer de ben de başımızı eğip ellerimize baktık. Heyecandan buz kesen, onunla kavuşmak için yaratılan ellerim ve parmaklarım... Hissetmiş gibi yine aynı anda kafamızı kaldırdık ve Hazer bana yaklaşıp elinin tersini yüzüme koydu. Heyecandan gömleğinin uçlarına yapıştım ve bu onun gülümsemesine yol açtı. Gözlerini huzurla kapatıp dudaklarını alnımla kavuştururken, "O melek kanatların hangi çatının altına sığar, bilmiyorum," diye fısıldadı, yalnızca ben duyuyordum. "Ama benim çatımın altımda senin kanatların asla incinmeyecek."

☽

Mesai saatim bittiği için eşyalarımı alarak sahaftan ayrıldım. Leo ,Gazel'in yanındaydı. Çalıştığım için sahafa gelmeden önce onu Gazel'in yanına bırakıyordum, neyse ki Leo bundan şikâyetçi değildi, Gazel'se dünden razıydı. Tabii, bazı zamanlar yanımda da getiriyordum ama bugün Gazel'in yanındaydı, onu alıp öyle eve geçecektim.

Hazer işe gitmemişti, eve gelen yeni mobilyalar olduğunu söylemişti.

Dans ederek kaldırıma çıktığımda telefonumun çaldığını duydum. Elimi pantolonumun arka cebine atıp çıkarırken Han'ın arıyor olabileceğini düşündüm ama numara yabancıydı. Kuşkuyla dolup aramayı yanıtladım ve kulağıma yasladığımda, "Safir Mila Safkan?" dedi tok bir ses. "Hanımefendi?"

"Evet," dedim durarak. "Kiminle görüşüyorum?"

"Ben emniyetten arıyorum, daha önce de konuşmuştuk," dedi ve kafamdaki sorular aydınlanmaya başladı. "Anneniz için."

"Evet," dedim, karnımda endişe düğümü oluşurken. "Hatırlıyorum."

"Annenizin nerede olduğunu bulduğumuzu söylemiştik ama anneniz olduğu yerde memnun olduğu ve hastane de raporu hâlâ bize ulaştırmadığı için müdahale edemiyoruz..." Sesinde bıkkınlık vardı, bu işlerle uğraşmaktan bıktığı belliydi. "Sanırım hastane de annenizden çok şikâyetçi."

"Kısacası kimse uğraşmak istemiyor," dedim.

Bir anlık duraksadı ve hemen ardından, "Annenizin durumunu size haber vermek istedim," dedi. Ben de daha bir şey demeden telefonu kapattım. Hastane de polisler de sanırım bir yerde ölüp kalmadıkça annemle ilgilenmeyecekti. Annem beni aradığında gerçekten halinden memnundu, sesinden bile belliydi ama onu için sokaklar bile hastaneden iyiydi zaten.

Notlara girip daha önce kaydettiğim adrese baktım. Polisler annemin bu adresteki pavyonda olduğunu söylemişti. Metroya indim ve evimden

ters istikamette olan yere gitmek üzere yola çıktım. Tamam, annemle sevgi bağımız yoktu ama en azından görmeliydim yoksa içim içimi yerdi. Metrodan indikten sonra bir de otobüse binmem gerekti ve uzun bir yolculuktan sonra yabancı bir durakta indim. İndiğimde Hazer'in aradığını gördüm ama ona dönemezdim. Kollarımı vücuduma sararak sokakları takip ettim ve numarayı bulduğumda önünde birkaç kişinin gülerek sohbet ettiği bir mekân olduğunu gördüm.

Ayaklarım yavaşladı ve vücudum gerginlikten taş kesildi. Dışarıdan anladığım üzere burası pek de bana hitap etmeyen, gürültülü ve kalabalık bir mekândı. Annemin, yanında kaldığını söylediği adamın mekânıydı. Annem zaten hayatının çoğunu böyle mekânlarda geçirmişti, kanında vardı sanki onun. Yine burada olduğu için mutluydu. Belki de onu bırakıp gitmeliydim, zaten iyileşmeyi kabul ettiği yoktu.

Fakat buraya kadar gelmişken sırtımı dönüp gidemedim, ağırlaşan bacaklarımla yürüdüm. Başımı önümden kaldırmadan korkuyla koridoru takip ettim. Koridor sonundan döndüğümde kendimi mekânın eşiğinde buldum ve sırtımı duvara yaslayıp kafamı içeriye uzattım. Tanrım, şu filmlerde veya dizilerde görüp ürktüğüm yerlerin tıpatıp aynısıydı. İçeride bir Türk Sanat Müziği çalıyor, insanlar masalarından bu şarkıya eşlik ediyordu. İçerisi bir cümbüş halindeydi; gülüşüyor, eğleniyorlardı.

Gözlerim bu karmaşanın arasında annemi aradı ve onu... bir adamın kolları arasında buldum. Sahnenin önündeki bir masada, kendisi yaşlarındaki bir adamın kolunun altındaydı. Gülüyor, elindeki bardaktan bir şey içiyordu. Kıyafeti abartılıydı. Saçlarını kabarık toplamış, hep istediği gibi dudağına rujunu sürmüştü. Olmayı istediği yerdeydi. Annem hep buydu, böyle biriydi. Her gün başka bir adamın kolunda, başka elbiselerin içinde, sahnede... Hayatta herkesin farklı seçimleri, istekleri olurdu. Âşık olmak istemez, keyif sürmek isterdi. Çocuk yapmak istemez, tek yaşamak isterdi. Bunlar kabul edilebilir seçimlerdi ama... babamın, benim günahımız neydi? Belki babamda da hata vardı, anneme kanmıştı ama annem, seçimleri ne olursa olsun nasıl beni sevmezdi? Anlamıyordum. Belki de zorlamamalıydım onu ve hep olmayı istediği hayatın içinde bırakmalıydım.

O, bir anne olmasına rağmen hayatına hep fahişe olarak devam etmek istedi.
Bir adamın koynu, bebeğine sarılmaktan daha çok ısıttı kalbini.
Bazı acılar dilsiz çünkü bazı insanlar kalpsiz.

Annemin hayatında hiçbir zaman kendime yer açamayacaktım, zorlamanın manası yoktu. Gitmeliydim, kendi hayatım vardı. Hastaneye bir

daha haber verir, sonrasında kendi hayatıma bakardım. Çok çabuk dolan gözlerimi temizlerken, "Sanki bir şey olsa da ağlasak diye bekliyorsunuz," diyerek gözlerime kızdım.

Anneme son bakışımda veda edip oradan ayrıldım. Arkamı dönüp süratle koridoru geri yürürken birinin, "Pişt güzelim," dediğini duydum ve o kadar korktum ki koşmaya başladım. İlk an arkamdan adım seslerinin beni takip ettiğini düşündüm ama sonra bunun korkularımdan ibaret olduğunu anladım. Mekânın kapısından, birkaç kişiyle temas etme mecburiyetinde kalarak koşup çıktım ve arka sokağa girene kadar koşmaya devam ettim.

Kimsenin beni takip etmediğinden emin olarak durdum ve anneme, kendi içimde ettiğim vedayı gözyaşlarımla kutlarken otobüs durağına yürüdüm. Hazer yine arıyordu ama açsam sesimden işlerin ters gittiğini anlardı. Otobüse bindim ve inene kadar kendime ağlama izni verdim.

Anneme bu kez gerçekten veda ettin Mila. Bugün buna ağlayabilirsin.

Otobüsten sonra metroya bindim ve Gazel'le Behram'ın evinin önündeki durakta indim. Kendime çekidüzen verip gözyaşlarımı temizledim ve evlerinin sokağına girdim. Gazel'i de endişelendirmiş olmalıydım, en azından bir mesaj çekme zahmetine girmem gerekirdi. Kendime kızarak bahçe kapısından girdiğimde sokak kapısının hafifçe aralık olduğunu gördüm. Evleri, geniş bir bahçenin içindeydi, bu yüzden sıcak olduğunda Gazel kapıyı açardı. Zaten aralık olan kapıyı biraz daha ittiğimde, "Kendi evine baktım, benim eve de baktım, yok," dediğini duydum Hazer'in. Sesi... son derece yüksek ve sertti. "Hiç böyle yapmaz ki bu kız! Mesaisi sekizde bitiyor, saat on buçuk!"

Ah, müstakbel kocam yokluğumda kafayı yemiş görünüyordu.

"Sakin ol," dedi Behram. "Kocaman kız, belki iş arkadaşlarıyla falan takılmak istemiştir."

"Bir şey oldu, bir şey oldu," diyerek kendi kendine konuştuğunu duydum Han'ın. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara bıraktım. Salonu talan eden fevri adım seslerini duyuyordum. Tamam, bencil davranmıştım ama bu kadar geç kalacağımı düşünmemiştim. Bana kızacaklardı, hakları vardı. Bu yüzden kabahatimin farkında olarak suçlu adımlarla koridoru yürüdüm ve salon kapısının önünde durdum.

"Abla!"

Beni ilk fark edip seslenen Leo'yu duydum ve Hazer de hışımla bana döndü. Ellerimi sıktım ve diğerleri de beni görüp rahatlarken Hazer neredeyse koşar adımlarla üzerime geldi. Gülümseyip korkusunu hafifletmeye

çalışırken Hazer beni kollarımdan tutarak kocaman açılmış gözleriyle başından aşağıya bedenimi taradı. "İyi misin?" diye sordu can havliyle.

"İyi... İyiyim," dedim telaşını yatıştırmak istercesine. "Bir işim var..."

"Benim aklımı kaçırmak gibi bir işin mi?"

Kollarımı bıraktı ve histerik biçimde inip kalkan göğsü yarışmaya başlarken arkasını dönüp salona geri döndü. Endişesinin çokluğunu hayretle karşılıyordum. Ensesini ovalayarak pencereye yaklaştı ve görebildiğim kadarıyla gözlerini kapattı. Diğerlerine baktım, onlar da Han'ın bu endişesini garip karşılıyor gibiydi. Leo bacağıma sarılmıştı, eğilip onu yanaklarından öperken gülümseyemedim bile.

"Çantamda şeker var, git de al," dedim, onu bu gerginliğin içinde bırakmak istemeyerek.

"Çok merak etmiştim seni." Yanağımdan öptü ve koridorda koştu.

Doğruldum ve Hazer'i birkaç dakika kendi haline bırakmaya karar vererek içeriye girdim. Koltuğun kenarına oturmadan önce Gazel'in yanağından öptüm. Behram da ayaktaydı, Hazer'in omzunu sıkıp kulağına bir şey söyledi ve sonra tekli koltuğa oturarak bize döndü.

"Hoş geldin, nasılsın yenge?"

Beni güldürmek için yenge dediğine emindim. Ellerimi dizlerimin arasında öldüresiye sıkarken, "İyiyim," dedim, kirpiklerim ağladığımdan dolayı hâlâ ıslaktı. "Endişelendirdiysem kusura bakmayın."

"Merak ettik," dedi Gazel, yanımda oturuyordu. "Hem Hazer aradı hem biz aradık ama sen açmayınca... Dünyanın bin bir hali var, korktuk tabii..."

"Epey," dedi Behram, kaşlarıyla Hazer'i işaret ederek.

"Kaşın gözün oynamasın Behram," diye homurdandı Hazer.

Ortam biraz yumuşadığında ben de bakışlarımı Hazer'e çevirdim. Topuklarının üzerinde bana döndü ve sırtını cama yaslayıp kollarını göğsünde birleştirdi. Kabahatimin farkındaydım, üste çıkmaya gerek yoktu. Hazer üzerime çok düşüyordu, bilmeliydim bu kadar endişeleneceğini. Üstelik son günlerde bu kadar sıkıntılı, düşünceli, kaygılıyken... Gözlerimin içine derin derin bakarak yavaşça yanıma ilerledi ve koltuğun boş kısmına oturarak yüzünü yüzüme çevirdi. "Telefonlarımı neden açmadın?"

Altdudağımı suçlu şekilde ısırıp, "Daha sonra konuşalım mı?" diye fısıldadım.

"Behram, gel biz çay koyalım," dedi Gazel aniden.

Behram kafasını iki yana sallayarak cık cıkladı. "Daha nikâhları kıyılmadı, olmaz."

"Biz nişanlıyız," dedi Hazer, alyansını göstererek.

Gazel güldü ve kalkıp Behram'ın yanına giderken televizyon kumandasını orta sehpadan aldı. Bunu yaparken serçeparmağını vurmuştu, bağırarak ayağını tuttu ve onun aniden bağırmasıyla Behram da yerinden fırladı.

"N'oluyor?"

"Ayağımı vurdum," dedi Gazel, kumandayı ona uzatırken. Diğer tekli koltuğa oturdu ve Behram uzanıp köşedeki terlikleri Gazel'e uzattı. "Çorap bile giymiyorsun Gazel, bizim yerler soğuk kızım."

"Ağustos ayındayız," dedi Gazel ama terlikleri giyerken bir çocuk gibi gülümsedi. "Ama doğru, giymeli, kendime dikkat etmeliyim..."

Behram gülümseyerek onun yanağından makas aldı.

"Beni izle, niye onları izliyorsun?"

Hazer'in sesini duyduğumda ona döndüm ve sırtıma koltuk minderini koyup arkama yaslandım. "Şu an senden daha tatlılar çünkü," dedim yutkunarak.

Bir an gözlerime çok dikkatli baktı. Daha da yaklaşıp gözlerini kocaman açtı. "Kirpiklerin ıslanmış," dedi canı yanmış gibi.

"Ağladım," dedim, gözleri kalbimin atış ibresini tamamen zorlarken. "Ama şimdi iyiyim, sonra anlatacağım."

Kaşlarını sertçe çattı. Bunu canı çok acıdığında yaptığını biliyordum. "Bir... Biri bir şey yapmadı değil mi?"

"Hayır hayır," dedim hemen, ellerimi dizlerimin arasında daha çok sıkarak. "Neden bu kadar endişelendin?"

Uzanıp çekingen şekilde kirpiklerimi temizlerken gözlerinin çok duygulu baktığını gördüm. Hep duyguluydu bu aralar, kalbini ikiye bölüp eline vermişler gibi... Başını eğip boğazımdan aniden, o kadar güzel öptü ki...

"Gördüm," dedi Behram ve Hazer'in kafasına leblebi uçtu.

"Yakalandık," diyerek benden uzaklaştı Hazer.

"Maç başlıyor!"

O sırada Gazel'in sesini duydum ve Hazer'den biraz uzaklaşıp aramıza mesafe koydum. Zaten o da çoktan beni unutmuş, gözlerini kocaman açarak televizyon ekranına çevirmişti. Ah, tabii ki... Beşiktaş maçı vardı ama sanırım endişelendiği için aklından çıkmıştı. Beşiktaş kolay kolay aklından çıkmazdı ama Hazer beni siyah ve beyazdan bile daha çok seviyordu.

"Susun şimdi," dedi tamamen ekrana konsantre olarak. Dirseklerini dizlerine yasladı ve gözlerini bile kırpmadan maçı izlemeye koyuldu. Maç okunuyordu. Behram ve Gazel'le bakışıp ona çaktırmadan güldük. Beşik-

taş'ın Galatasaray'la rekabet edeceği bir maçtı.

Leo elinde şekeriyle gelerek kucağıma çıktı. "Seni çok seviyorum abla."

Sanırım içinden gelmişti. Ona sımsıkı sarılıp altın sarısı saçlarından öptüm. "Bana o kadar büyük bir güç veriyorsun ki Leo..."

Gülümseyip şekerini yemeye devam ettiğinde başının üzerinden Hazer'e baktım. Marş bitmiş, hakem topu atmıştı. Hazer'in kafasını daha ileriye uzattığını, tamamen maça odaklı olduğunu gördüm. Behram onun bu haline çok eğleniyor, karşılık vermeyeceğini bildiği için kafasına fıstık kabuğu atıyordu.

"Beşiktaş bu maçı kaybederse küme düşebilir, biliyorsun değil mi Hazer?"

"Kümeyi yakarım Behram, dikkatimi dağıtma!"

Güldüm ve sehpaya uzanıp çerez kâsesini aldım, Hazer'in önüne bıraktım. "Sen de Behram'a atabilirsin aşkım," dedim.

Hazer gözlerini ekrandan ayırmadan sırıttı. "Sen iyice Ankaralı oldun ha..."

Gülümseyip kâsenin içindeki bademlerden birkaç tane aldım ve onun ağzına uzattım. Gözlerini ekrandan hiç ayırmadan bademleri yedi ve bir ara yanlışlıkla parmağımı ısırdı. Gülerek parmağımı geri çektim. "Salak..."

Hazer beni duymadı bile, ağzının içinde bir futbolcuya sövdü. Hazer'e ters bir bakış atarak Leo'nun duyduğu kelimeyi hafızasından silmeye çalışırken Behram da tövbe çekerek Hazer'e sertçe baktı.

"Ya sen n'apıyorsun?" diyerek aniden yerinden fırladı Hazer ve Gazel'le o kadar korktuk ki ikimiz de elimizdeki kâseyi düşürdük. Behram gözlerini devirip kafasını geriye atarken Leo da şok olmuş gibi Hazer'e baktı. Hazer sertçe televizyona doğru yürüdü ve ellerini çenesinin altına koyarak topu taca atan futbolcuyla konuştu. "Takım için yaptığın tek şey topu taca atmak şerefsiz! Oyna lan, adam gibi oyna! Ekrandan gireceğim, delirtiyorsun beni!"

Hepimiz onun hiddetinden dolayı suspus olarak yutkunurken Leo şekerini ağzından çıkarıp bana döndü. "Enişteme evlenmek istediğine emin misin ablacığım?"

"Duymuyor musun lan beni?" dedi Hazer, ekrandaki futbolcuya.

"He duyuyor," dedi Behram, gözlerini abartıyla devirerek.

Gazel gülüp orta sehpadaki meyvelere uzanırken başımı tekrar Leo'ya çevirerek kafamı iki yana salladım. "Artık çok geç Leo, kalbim tamamen onun esiri."

"Tüh," dedi Leo, eniştesine tip tip bakarak.

Maç esnasında ne kadar kendini kaybettiğini bildiğim için gülümsemekle yetindim ve o sırada Behram'ın bana döndüğünü gördüm. "Bir sen bir de Beşiktaş olunca bu çocuğun aklı eksiliyor."

"Çok tatlı," dedim bunun karşılığında ve hayranlık dolu bakışlarımı Hazer'e çevirdim. Leo kucağımdan fırladı ve onun yanına giderek Hazer gibi ekrandaki futbolcuyla konuşmaya başladı. Hazer'in üzerinde beyaz bir tişörtle siyah kot pantolon vardı; maç için özel hazırlanmıştı. Kolundaki siyah ve beyaz bilekliklere baktım, baya eskimişlerdi. Bir gün bile o bilezikleri çıkardığını görmemiştim, hep takıyordu.

"Hadi la, hadi!" Hazer'in sesi heyecanla yükseldi ve Leo, Hazer'in sırtına çıkıp onun gibi tezahürat yaparken Hazer de televizyonu iki yanından tutarak kükredi. "Evet, götür o topu kaleye, taca atma sakın!"

"Yatsı namazımı da kılmadım ama bu eğlenceyi bırakıp gidemiyorum," dedi o sırada Behram, tavanı izlerken. Gazel hangi birine güleceğini şaşırmış şekilde kahkahalar atmaya devam ederken meyve tabağından bir çilek alarak yedim.

"Gooool!"

Hazer bağırıp dizlerinin üzerinden kalktığında onun sırtında olan Leo yere düştü ve inleyip kafasını tuttu. Hazer, Leo'nun farkında bile olmadan yumruklarını havada sallarken hızla kalkıp Leo'nun yanına indim. Sert düşmemiş, sırtından kaymıştı.

Onu yerden kaldırırken, "Eniştem beni dövdü," diye ağlamaya başladı.

"Gol oldu lan, gördünüz mü?" Hazer sevincini yaşarken dönüp bize baktı ve ben Leo'yu koltuğa oturturken gelip beni yanaklarımdan öptü. Öpüşü ani, sevinç doluydu. Ben yanaklarımı tutarken Hazer koşarak Behram'ın yanına gitti ve kafasını tutup onu da alnından öptü. "Gördünüz değil mi? Ben konuştum, oraya git, taca atma dedim! Ben attım lan golü, ben!"

"Yok artık," dedi Gazel, o kadar gülüyordu ki karnı ağrıyacaktı. "Yalnız gol bahanesine kocamı da götürüyorsun, gözümden kaçmadı..."

Behram, Hazer'i omuzlarından iterek alnını sildi. "Iyy, ıslak ıslak öptü..."

"Gel beni öp," diyerek Hazer'e gülümsedim.

"Mübarek cuma günü," dedi Behram cık cıklayarak.

Hazer onların kendisiyle dalga geçmesine takmayarak bana döndü ve oturduğum koltuğun yanına kadar gelerek yanağımdan makas aldı. Yanağıma yerleşen parmaklarını tuttum ve avuçiçinden öptüm. Aşk, tenini kesti ve avuçiçi çizgilerine yayıldı. Damarlarına girip kanına karıştı. *Zaten sana karışmayan aşk, aşk mıdır?*

Maç esnasında ne kadar kendini kaybettiğini bildiğim için gülümsemekle yetindim ve o sırada Behram'ın bana döndüğünü gördüm. "Bir sen bir de Beşiktaş olunca bu çocuğun aklı eksiliyor."

"Çok tatlı," dedim bunun karşılığında ve hayranlık dolu bakışlarımı Hazer'e çevirdim. Leo kucağımdan fırladı ve onun yanına giderek Hazer gibi ekrandaki futbolcuyla konuşmaya başladı. Hazer'in üzerinde beyaz bir tişörtle siyah kot pantolon vardı; maç için özel hazırlanmıştı. Kolundaki siyah ve beyaz bilekliklere baktım, baya eskimişlerdi. Bir gün bile o bilezikleri çıkardığını görmemiştim, hep takıyordu.

"Hadi la, hadi!" Hazer'in sesi heyecanla yükseldi ve Leo, Hazer'in sırtına çıkıp onun gibi tezahürat yaparken Hazer de televizyonu iki yanından tutarak kükredi. "Evet, götür o topu kaleye, taca atma sakın!"

"Yatsı namazımı da kılmadım ama bu eğlenceyi bırakıp gidemiyorum," dedi o sırada Behram, tavanı izlerken. Gazel hangi birine güleceğini şaşırmış şekilde kahkahalar atmaya devam ederken meyve tabağından bir çilek alarak yedim.

"Gooool!"

Hazer bağırıp dizlerinin üzerinden kalktığında onun sırtında olan Leo yere düştü ve inleyip kafasını tuttu. Hazer, Leo'nun farkında bile olmadan yumruklarını havada sallarken hızla kalkıp Leo'nun yanına indim. Sert düşmemiş, sırtından kaymıştı.

Onu yerden kaldırırken, "Enişte beni dövdü," diye ağlamaya başladı.

"Gol oldu lan, gördünüz mü?" Hazer sevincini yaşarken dönüp bize baktı ve ben Leo'yu koltuğa oturturken gelip beni yanaklarımdan öptü. Öpüşü ani, sevinç doluydu. Ben yanaklarımı tutarken Hazer koşarak Behram'ın yanına gitti ve kafasını tutup onu da alnından öptü. "Gördünüz değil mi? Ben konuştum, oraya git, taca atma dedim! Ben attım lan golü, ben!"

"Yok artık," dedi Gazel, o kadar gülüyordu ki karnı ağrıyacaktı. "Yalnız gol bahanesine kocamı da götürüyorsun, gözümden kaçmadı..."

Behram, Hazer'i omuzlarından iterek alnını sildi. "Iyy, ıslak ıslak öptü..."

"Gel beni öp," diyerek Hazer'e gülümsedim.

"Mübarek cuma günü," dedi Behram cık cıklayarak.

Hazer onların kendisiyle dalga geçmesine takmayarak bana döndü ve oturduğum koltuğun yanına kadar gelerek yanağımdan makas aldı. Yanağıma yerleşen parmaklarını tuttum ve avuçiçinden öptüm. Aşk, tenini kesti ve avuçiçi çizgilerine yayıldı. Damarlarına girip kanına karıştı. *Zaten sana karışmayan aşk, aşk mıdır?*

"Bir sıfır öndesiniz," dedim onun sevincini paylaşarak.

Elini yanağımdan yumuşak bir hamleyle çekerek gülümsedi. "Evet aşkım! Sen de gördün değil mi? Ben adamla konuşup onu yönlendirdim, sayemde gol attı!"

"Harika bir teknik direktörsün," dedim gülümseyerek.

"Ama en çok seni seviyorum," dedi ve saçlarımı kulağımın arkasına koyup tekrardan ekrana döndü.

Televizyona yaklaşıp kaldığı yerden maçı izlemeye devam ederken Behram'ın telefonunu çıkarıp Hazer'e doğrulttuğunu gördüm. Hazer'in sırtı dönüktü, tamamen maça odaklıydı. Leo, az önce ona kızan kendisi değilmiş gibi Hazer'in kollarının arasına girdi ve dikkatle maçı izledi. Hazer onun başının üzerinden öperek tezahüratına devam etti. Behram'ın ilk an kamerayı neden Hazer'e doğrulttuğunu anlamamıştım ama sonra video çektiğini anladım.

"Kerem'e göndereceğim, güler..."

"Yaa, dalga geçmeyin sevgilimle."

"Çok geç," dedi ve onu kayda almaya devam etti.

Gazel oturduğu koltuktan kalktı ve sehpadaki diğer meyve tabağını alıp yemeye devam etti. Hepsini silip süpürmüştü, yerimden kalktım ve gidip tabağındaki çileklerden alacakken Gazel elime vurdu.

"Çilekleri bu kadar sevdiğini bilmiyordum!"

"Artık seviyorum," dedim ve çilekleri alıp Hazer'in yanına yürüdüm. Eğilip ona bir tane çilek verdikten sonra koltuğuma geri yürüdüm. Hazer çilek yediğinin bile farkında olmadan maçtaki bir başka adama kızarken elimdeki çileği kemirerek onu izlemeye devam ettim.

"Kerem gülüyor," dedi Behram, sırıtarak telefon ekranını bana göstertirken. Ah videoyu atmıştı, Kerem de bu kayda karşılık olarak gülmüştü.

"Koru kaleyi, koru kaleyi!" Han'ın bağırdığını bir daha duydum ve onun kaleciyi tokatladığını gördüm. Tabii şaşırmadım...

"Çok hızlı tokat atma, nevri dönerse topu göremez," diyerek dalga geçti Behram sevgilimle.

Bir süre daha maçı izledik. Hazer aniden bağırdığı için ara ara bizi korkutmuştu ama bir süre sonra alışmıştık. Maç bitene kadar kâh oturmuş kâh kalkıp zıplamıştı. Bir ara Beşiktaş ikinci golü attığında Leo'yla yerlere yatarak sevinç gösterisi yapmışlardı, biz de buna gülmekle meşgul olmuştuk.

Maç, Beşiktaş'ın iki sıfır üstünlüğüyle bittiğinde Hazer üzüntüsünden yataklara düşmeyeceği için rahatlayıp arkama yaslandım. Hazer yerinden fırlayıp Leo'yu omuzlarına aldı ve ıslık çalıp coşkuyla salonun içinde

döndü. Bacağımı kalçamın altına alarak güldüm ve Hazer gelip yanıma oturduğunda ona kola koyup eline verdim. "Terledin, al iç."

"Gracias," diyerek bardağı elimden aldı ve soğuk kolayı kana kana içti. O sakinleşene kadar Gazel'le Behram da fısıldaşarak bir şeyler konuştu. Leo da çok eğlenmiş görünerek aramıza oturduğunda Hazer elindeki bardağı bana uzattı ve ben bardağı alırken bir şey hatırlamış gibi duraksadı. Behram'a dönerek sırıttı.

Hemen sonra sehpaya doğru eğilip Behram'ın önündeki bardağını çekti ve ona kola doldurmaya başladı. Behram, Gazel'le konuştuğu için fark etmemişti. Leo kucağımda bana bir şeylerden bahsederken Hazer genzini temizledi ve çok normal bir şey yapıyormuş gibi bardağını Behram'a uzattı. Behram, Gazel'e bakarken uzandı ve bardağı alıp dudaklarına götürdü.

Hazer yerinden fırladı. "Lades, lades!"

Ah, tabii... Behram'la Gazel kafasını ona çevirdi ve Behram elindeki bardağa bakarken kaşlarını çattı. Evet, ladesleri neredeyse iki ay sürmüştü, hatta bir ara unutup birbirlerinden bir şey aldıkları da olmuştu ama unuttukları için bunun farkında değillerdi.

Hazer sırıtırken Behram bardağı hızla sehpaya bıraktı. "Sayılmaz, lades zaman aşımına uğradı."

Hazer açık açık güldü. "Öyle bir şey yok, kıymetlinden uydurma." Ona katılırcasına başımızı salladık. Behram bir çocuk gibi yüzünü astığında, "Hadi," dedi Hazer, arkasına yaslanarak. Bir ayağını diğer ayağının dizine atarak ellerini ensesinde birleştirdi ve bana göz kırptı. "Bale yap da izleyelim."

"Hayatta olmaz!"

"Söz verdin," diyerek atladım ve hemen sonra kızardım. "Hem ben de bale yapıyorum, ne olmuş yani?"

Gazel sanırım Behram'ın o halini gözlerinin önüne getirerek koltukta katıla katıla gülmeye başladığında Behram asabi bir bakış atarak bana döndü. Hazer o kadar keyiflenmişti ki ağzı kapanmıyordu. "Yani, baleye bir şey dediğim yok," dedi Behram, yanakları kızarmaya başlamıştı. "Hatırlamıyorum ben öyle bir söz verdiğimi!"

"Sarhoş muydun?" diyerek dalga geçmeye devam etti Hazer.

Behram yalandan tükürür gibi yaptı. "Allah korusun."

"Hadi hadi," dedi Hazer, eğlencesine devam ederek. Eliyle kalkması için Behram'ı teşvik etti. Bale yapmak istemediği barizdi ama sonuçta bir oyun oynamışlardı ve Hazer kazanmıştı.

Gazel de sanırım bu anı görmek istiyordu ki hızlı hızlı başını salladı. "Sözünde durmamak da günah hayatım, bence kalkıp yap."

Behram dudaklarını ısırarak Gazel'e döndü. "Günah, değil mi?" Hepimiz başımızı salladık. Behram, Leo'ya döndü. "Benim yerime oynar mısın?"

Hazer araya girerek Leo'yu göğsüne çekti. "Oynayamaz! Hadi, tütü eteğini giy de gel..."

"Hasbin Allah..."

Bir oyun oynamışlardı, onun için üzülsem de yapabileceğim bir şey yoktu. Üstelik dans etmek ve bale çok güzel şeylerdi. Onu teşvik etmek için aniden oturduğum yerden kalktım ve hepsi anlamsız bakışlarını bana çevirdiğinde salonun ortasında dikilip parmak uçlarıma yükseldim. "Gel, benim yaptığım birkaç hareketi tekrarla," dedim kibarca.

Behram yılgınca yerinden kalkarken, "Allah'tan Kerem'le Leyla yok," dedi.

O sırada Hazer kamerasını açıp bize odakladı. "Üzülme Behram, Kerem de görecek."

Behram ona, *Seninle nereden arkadaş oldum...* der gibi bakıyordu. "Allah seni ıslah etsin." *Behram ve klasik duası...*

"Yok ya, iyiyim ben böyle, serserilik de lazım hayata..."

Hâlâ dalga geçiyordu, isteme gününün hıncını aldığına emindim. Behram ona söylenerek yanımda durduğunda Gazel de Hazer de heyecanlanarak bize odaklandı. Leo da ayağa kalkıp gülerken, "Parmak uçlarında yüksel," dedim gülmemek için kendimi tutarak. "Kollarını da başının üzerine kaldır."

Behram ayaklarıma bakarak yanaklarını şişirdi ve kaçışı olmadığını fark ederek benim gibi parmak uçlarında yükseldi. Ben bunu yıllardır yaptığım için dengemi sağlayabiliyordum ama Behram sallanıyordu. Önce Hazer'den sonra da Gazel'den kısık gülme sesleri geldiğinde Behram onlara tip tip baktı.

"Sanata gülünmez!"

Gülmemek için kendimi sıkıp başımı hızla salladım. "Çok haklısın, sen onlara aldırma canım." Behram kollarını da benim yaptığım gibi başının üzerine kaldırarak dengede durmaya çalışırken, "Aynen öyle," diyerek onu teşvik ettim ve kendi etrafımda dönmeye başladım. Behram da beni izleyip kendi etrafında dönerken hafifçe bana çarptı ama dengesini sağladı. Güzel kıvırıyordu bu işi...

"Şu an Mila'ya bile bakamıyorum," dedi Hazer, gülmeyi sonlandırıp ciddi bir şekilde konuşurken. "O kadar iyi yapıyorsun ki gözlerimi senden alamıyorum."

"Ben de," dedi Gazel hemen.

İkinci dönüşümüzü yaparken başımı önüme eğip güldüm. Behram da benim gibi dönüp parmak uçlarında durmaya çalışırken, "Ben imam olmasam sana bir şey derdim," dedi.

Hazer ıslık çaldı. "Titrettin beni sarım."

Behram balesini, Hazer'in üzerine uçarak tamamlayabilirdi. Behram'a gülümseyerek öfkesini yatıştırdığımda beni taklit etmeye devam etti. Bir an sonra bunun ona da ilginç geldiğini gördüm, sanki ilgili bir şekilde dönmeye başlamıştı. Leo'nun kahkahaları evi çınlatıyordu. Parmak uçlarına yükseliyor, benim gibi ileriye doğru zıplamaya çalışıyordu. Dansın, sanatın cinsiyeti yoktu, evet ama böyle dans ederken Behram çok komik görünüyordu.

Dansımızı tamamlamak için son bir zıplayış yaptığımızda Behram ayağını sehpaya çarptı ve homurdanarak durdu. Tabanlarıma bastım ve ellerimi iki yana indirirken artık Hazer'in karnını tutarak güldüğünü gördüm. Elimi dudaklarıma koyup gülmemi bastırırken Behram da doğrulup ellerini iki yanına yasladı ve Hazer'e döndü.

"Umarım gönlünüzü hoş edebilmişimdir Hazer Bey! Başka etmemi istediğiniz bir dans var mı? Tonga falan?"

Hazer başını arkaya atıp gülmeye devam ederken o kadar güzel bir ses çıkarıyordu ki sesinden bir dizi öpücük almak istedim. "Onun adı tango, tonga değil..."

"Her neyse!" diyerek onu tersledi Behram ve koltuğuna geçip oturuyordu ki bir an duraksadı. Neden duraksadığını görmek için gözlerimi zorlukla Hazer'den ayırıp onun omzunun üzerinden ileriye baktım. Herkes eğlenip gülerken Gazel ellerini yüzüne kapatmış, hıçkırarak ağlıyordu. Hazer ve Leo derhal gülmeye son verip endişeye kapıldığında Behram kaygıyla ileriye doğru bir adım attı. "Gazel... Yavrum, niye ağlıyorsun?"

"Çocuğum," dedi Gazel, hiçbirimizin beklemediği şekilde. "Babasının ilk balesini izledi... Hamileyim ya ben..."

Hamile ne demekti, çocuk ne demekti, bir artı bir kaçtı, Gazel'le Behram çocuk yapmayı nereden öğrenmişti...

"Onu da mı önce siz yaptınız?" diyen Hazer'in hesap sorar gibi ayağa fırladığını gördüm ama beynim hâlâ bir şeyleri kavramakta güçlük çektiği için gözlerimi bile kırpmadan Gazel'e bakmaya devam ettim. Zihnim, işlevini yerine getirmek için var gücüyle çabalarken önümde bir şeyin yıkıldığını gördüm ve bir an sonra Behram'ın bayıldığını anladım. Bir Behram'ın kapalı gözlerine bir Hazer'in şaşkın yüzüne bir de Gazel'e bakarak, "İmam bayıldı," dedim ve Gazel hıçkırarak ağlamaya devam etti.

VII

"SEVGİ ÖLMEZ, SEN VE BEN KATİL OLMAK İSTEMEZSEK"

Çok aşk öldü, katiller serbest.

Hazer, onu tanıdığım ilk zamanlarda bu kadar çok sigara içmiyordu. Ona o zamanlardan daha çok âşık olduğum için gözlerim daha fazla onun üzerinde gezdiğinden miydi bu farkındalık, bilmiyordum ama evinin salonunda iki kül tablası vardı ve ikisi de ağzına kadar doluydu.

Evimizin salonu Mila... diye hatırlattım kendime.

Yeni mobilyalarımız gelmişti, üstelik bu kez yatak örtümüz bembeyazdı. Günler, beni ürküten bir sakinlikte ve hızda geçiyordu. Mutsuzken upuzun gelen saatler, hayatımın aşkının yanındayken saliseler gibi geçiyordu. Bakıldığında her şey güneşli bir günde akan nehir gibi sakindi ama sanki o nehrin altında uyanmayı bekleyen bir canavar vardı. Böyle hissettmeme neden olan, yanımda uzanmış yıldızlara bakan Hazer'di.

Düğün için hemen hemen her şey hazırdı, davetiyelerimizi yakın tanıdıklarımıza göndermiş, beraber yaşayacağımız evi hazırlamıştık. Birkaç gün kalmıştı ve her sabah, ona kavuşacağım günün heyecanıyla uyanıyordum. Sahaftan balayı için izin almış, Leo'yla okul kayıtlarımızı yaptırmıştık. Leo önümüzdeki hafta birinci sınıfa, ben de düğünden iki hafta sonra üniversiteye, Sosyal Hizmetler okumaya başlayacaktım. Kusursuza yakın bir sürecin içindeydik.

Gazel... üç aylık hamileydi. Açıkçası bunun şokunu henüz atlatamamıştık. Ben... Çok mutlu, duygu doluydum bu konuda. En yakın dostumun bir bebeği olacaktı, ilk duyduğumdan sonra birkaç kez ağlamıştım. Hazer hâlâ Behram'a sitem ediyor, Behram'sa bir çocuğunun olacağına inanamadığı için biri ona nasıl olduğunu sorduğunda evli ve çocuklu olduğunu söyleyerek garip tepkiler veriyordu.

"Milaaa..."

"Mi amor?"

"Üçüncü kişinin isminin harflerinden biri M."

A, K, M.

Hafifçe gülümseyip gözlerimi yıldızlardan çektim ve ona çevirdim. Hazer'in bahçesindeydik, temiz çimlerin üzerinde uzanıyorduk ve kolu, başımın altındaydı. Leo içerideydi. Sonbahar gelmişti, geceler ağustos ayında olduğu kadar yakıcı değildi ama hâlâ sıcaktı. Parmağı kolumda gezinirken, "Buldum," dedim burnunun üzerindeki çillere bakarak. "Bu bir kız ismi. Kızımıza koyacağımız isim üzerinden beni tavlamaya çalışıyorsun, hiç utanma arlanma kalmamış sende..."

Güldü ve yüzünü bana çevirdiğinde gözlerimiz dakikalar sonra kavuştu. Bazen o kadar hızlı koşardın ki ayakların yere basmıyormuş gibi gelirdi. Han'ın gözlerine bakınca tam olarak bunu hissediyordum. Gülüşünü, bir parça bile kalmayıncaya kadar temizleyip, "Kuzey Işıkları'nı görmeye hazır mısın?" diye sordu.

Nefesim o kadar hızlı kesildi ki gırtlağım acıdı. "Hass..." Elimi dudaklarıma kapattım. "Tanrım, ciddi misin?"

"Sen çok değiştin," dedi, neredeyse küfretmeme atıfta bulunarak.

Hazer'in verdiği tepkilerin aynısını vermeye, Hazerleşmeye başlamıştım.

Gözlerimi zar zor kırpıyordum çünkü çoktan mutlulukla dolmuşlardı. "Balayı için... sürprizin bu mu? Bunu sahiden yaptın mı? Bu kadar da mükemmel olamazsın!"

İltifatımdan utandı. "Kuzey Işıkları'nın en sık görüldüğü zaman 23 Eylül'le 21 Mart tarihleri arasıymış. Düğünümüz 26 Eylül'de, ertesi günü oraya uçarız. Muhtemelen orada kalacağımız on gün içinde Kuzey Işıkları'nı görürüz."

Hazer, ben ve Kuzey Işıkları.

Kuzey Işıkları'nı o tarihler arasında görebileceğimizi ben de biliyordum ama Hazer'in bunu düşünüp ayarlaması... beni şaşırmıştı. Elimi uzatıp yanağına koydum. "O zaman," dedim yutkunduktan sonra. "Seninle ilk gecemiz, ilk beraberliğimiz orada olsun, evliliğimizin ertesi günü, Kuzey Işıkları'nın altında."

"Görebildiğim tek ışık sensin," dedi gözlerini yumarak.

"Kuzey Işıkları benim hayalimdi," dedim, merhamet ve sevgiyle yanağını okşayıp. "Neden hayallerimi hayalinmiş gibi sahiplenip gerçekleştiriyorsun?"

"Sen, en büyük hayalimdin ve bir hayale kavuşmanın ne kadar mutluluk verici olduğunu öğrendiğimden sana da bu mutluluğu yaşatmak istiyorum."

"Sen kesin beni nikâh masasında falan terk edeceksin, bu kadar mutlu etmen normal değil..."

Güldü. "Şerefsiz miyim kızım ben?"

Kıkırdadım. "Şaka yapıyorum, alınma lütfen. Hadi, bana damatlığını göster."

"Olmaz." Güldüğünü, dudaklarından dökülen o güzel sesten anladım. Saçlarımı okşarken parmakları kurdeleye değdi ve yavaşça saçlarımdan çözdü. "Gelin tacın hazır mı?"

Parmaklarım heyecan ve utançla tişörtünün yakasını tutarken, "Benim için diktiğin çiçeklerden bir taç yapacaktım ama koparmaya kıyamadım aşkım," dedim.

"Mila... Ben seni gelinlikle görürsem bayılabilirim. Gelinliği çıkarınca da bayılırım..."

"Merdivenlere dikkat et," dedim, beni görüp düştüğü günü anımsayarak. "Düşersin falan..."

"Yaa," dedi utanarak.

"Yaa."

Bir dakika kadar sustu. Sessizliği huzur veren tek insan Hazer Han'dı. "İyi ki o seçmelere katılmışsın," diye fısıldadı, üşümememe rağmen kollarımı okşamaya devam ederek. "O gün en iyi dans eden sen olmasaydın seni seçmezdim ama peşini bırakmazdım. Ben... ilk görüşte beğenmiştim seni, pointlerini diktiğini gördüğümde. Kazanmasaydın da ben seni görmenin yollarını arar, seni kazanana kadar durmazdım."

Seni tavlamak için seçtim cümlesi kafamın içinde yankılandı.

Fakat hayır, az önce söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Güzel dans ediyordum ve bu yüzden seçilmiştim, kötü dans ettiğimi de kabul edeceğimi sanmıyordum. "İlk tanıştığımızda senden biraz ürküyordum ama sen o zaman da bana iyi davranırdın, yine kör kütük âşık olurdum sana."

Hazer'in dudaklarından, kalbimi derin bir mutluluğa boğan o kelimeler döküldü. "Ben... sana nasıl kötü davranılır nereden bileyim Mila? Düşünüyorum da ben sana sesimi bile nasıl yükseltebilirim? Benim, sana iyi ve şefkatli davranmaktan başka hangi seçeneğim olabilir? Melek gibisin, ben de yaraşır olmaya çalışıyorum."

Gülümsedim.

"Seni gördüğüm ilk gün... ellerine baktım, yüzüğün var mı diye... Yoktu. Sana dair ilk mutlu olduğum an, o andı."

Diyorum ya, o duyguları öldüremez, onları en derininde hisseder.

Yıldızların altında yarım saat kadar daha oturduk. Dolunay vardı ama önünden bulutlar tren gibi peşi sıra geçiyordu. Gözlerim acıyana kadar aya

baktım ve sonra Hazer doğrulup beni de sırtına attığında başımı sırtına yaslayıp onunla içeriye girdim.

Eve girdiğimizde beni bıraktı, ben de etrafıma bakınıp Leo'yu aradım. Hazer elimden tutup beni merdivenlere çekerken Leo'nun çizgi filmdeki çocukla konuşmaya çalıştığını gördüm; enişteşinin kopyası olmaya başlamıştı.

"Dışarıya çıkma sakın ablacığım," diyerek onu salonda bıraktım. Leo beni onaylayan birkaç şey söylerken karanlıkta basamakları çıktım. Beni, yenilenmiş odamıza çıkarıyor olabilirdi. Bir adım arkasından onu takip ederken başımı eğip ensesinin açıklığından öptüm. "Kot pantolon ve tişörtü sana daha çok yakıştırıyorum," diye itiraf ettim. "Ya da sık sık takım elbise giydiğin için kot pantolon ve tişört giydiğinde daha farklı geliyorsun gözüme."

"Uğraşma işte Mila. *Mükemmelsin Hazer*, de geç..." dediğinde ensesinden, saçlarının altından bir tane daha öptüm. Huylanıp kıkırdadı.

Koridor sonunda, artık yatak odamız olan odanın kapısının açtığında karanlık etrafı görmeme izin vermedi. Kapıyı arkamdan yavaşça örttüm ve onun beni çektiği yere memnuniyetle yürüdüm. Önce eğilip değişen komodinin üzerindeki gece mavisi ışık yayan abajuru açtı ve bana dönüp oturmam için yatağın kenarına vurdu. Ona tatlı tatlı gülümseyip yatağın ucuna oturduğumda komodini açtı ve içini karıştırıp geri kapattı. Gözlerini gözlerimden bir an ayırmadan gelip yanıma oturdu ve elini dizime koyup utangaç şekilde gülümsedi. "Sana bir şey aldım, kabul edersen tabii."

Ah.

Böyle utangaç davrandığına göre pahalı bir hediye aldığını düşünüyordum. Hevesini kırmamak için başımı sallayıp, "Görmeyi çok isterim," dedim.

Rahatlayıp elinin içinde tuttuğu küçük, beyaz kadife kutuyu dizimin üzerine bıraktı. Görür görmez anlaşılıyordu, bir yüzük kutusuydu. İyi de benim tektaşım, onun da zaten alyansı vardı; neden almıştı ki? Dizimi okşayıp heyecanlı şekilde, "Açsana," dediğinde kapağını kaldırıp yavaşça kutuyu açtım.

Evet, bir yüzüktü ama tektaş veya alyans değildi. Eşi benzeri olmadığını düşündüğüm özel bir yüzüktü. Gösterişli, beyaz altın işlemeli, kelebek görünümlü bir yüzüktü. Onu kutusundan çıkarıp daha iyi görebilmek için havaya kaldırdığımda Hazer mahcubiyetini belli eden bir ses tonuyla konuştu.

"Aslında... yapılmasını istediğimden daha büyük olmuş, daha küçük olacağını düşünmüştüm ama geldiğinde bunu da beğendim. Tabii, biraz ağır bir yüzük olduğundan hep takmanı bekleyemem ama takmak istediğin gün-

ler için saklarsın. Ben sana hep öyle diyorum ya hani, o yüzden böyle kelebek olsun istedim. Beğendin mi? Vallahi beğenmezsen üzülürüm!"

Zarif ama her gün takamayacağım kadar gösterişli olsa da emek verilmiş bir yüzük olduğu çok belliydi. Yalnızca, bana bir şeyler alma ihtiyacı hissetmesini istemezdim ama görünen o ki bana bir şeyler aldığında mutlu oluyordu. "Parmağıma olur mu dersin? Biraz tombul benim parmaklarım..."

Hediyesini kabul etmemden duyduğu o derin, göz yaşartıcı mutluluğu gözlerindeki gülüşte gördüm. Uzanıp elimi tuttu ve gözlerimin içine bakarak parmak boğumlarımdan öptü. "Parmakların... inceldi son zamanlarda."

"Son günlerdeki koşuşturmacadan olsa gerek, birkaç kilo verdim."

"Sen de heyecandan bir şey yiyemiyorsun değil mi?" dedi.

"Yoo, yiyorum," dedim.

Gülüştük ve Hazer'i odada bırakıp merdivenleri indim. Leo'yu televizyon karşısında bulduğumda uzanıp yanaklarından öptüm. Eve gitsek iyi olurdu, yarın işlerimiz vardı. "Gidelim mi tatlım?"

Gözlerini televizyondan ayırmadan, "Yukarıda ne yaptınız?" dedi şüpheci bir tavırla.

"Öpüştük," diyen Hazer'in sesini duydum. Leo'yla şok olduk.

Kardeşim başını hızla merdivenlere çevirip burnundan soludu. "Dudak dudağa mı? Yine mi? Ben Rüya'yı öpeyim mi diyorum, yok diyorsunuz ama siz hep dudak dudağa öpüşüyorsunuz!"

Sinirle yerinden kalktığında başımı Hazer'e çevirerek onaylamaz bakışlar attım. Biraz utandı ama bana göz kırpıp ıslık çaldı. Leo'nun peşine düştüm ve Hazer'i dövmek için merdivenleri çıkarken yakalamaya çalıştım. Hazer'e yumruk savurdu. "Ablamı öpüp durma artık! Sürekli öpüyorsun, dudakları kopacak!"

Ne?

Hazer kahkahalarına engel olmadan uzanıp Leo'yu kucakladı ve onu yanaklarından öpüp basamakları indi. Leo'nun tepkisinin tatlılığına gülmek istiyordum ama doğrusunu ona anlatmam lazımdı. Portmantoya yürüyüp eşyalarımızı alırken, "Kıskanma la," dedi Han, Leo'yu arkamdan taşıyarak. "Manitam o benim, sevdiğim kadın, elbette öpeceğim! Sen de ileride öpersin manitanı, şimdi olmaz..."

"Tövbe tövbe," dedi Leo.

Durup Hazer'le bakıştık.

"Behram'dan mı öğrendin bunu?" dedi Han, gülmemek için yanaklarını sıkıyordu.

Leo dudak büktü. "Hee."

"La sen çok tatlısın, biz senden bir tane yapsak mı?"

Hazer, Leo'yu öpücüklere boğduğunda kalbimin ikisini alabilecek kadar genişlediğini hissettim. Leo dayanmayıp gülmeye, onu çok sevdiğini Hazer'e söylemeye başladı.

"Ben de seni seviyorum," dedi Hazer.

Ayakkabılarımızı giydiğimizde Hazer de dışarıya çıkmıştı. Bizi bırakmak isteyecekti, bu konuda tartışmazdı bile. İçimi çektim ve Leo bisikletine koşarken ben de Hazer'in elinden tuttum. Geçen hafta Leo'ya dört tekerlekli bir bisiklet almıştık, bu aralar hep onu sürüyordu. O bisikletine binip bahçe kapısından çıktığında Kerem'in arabanın bagajında bir şeyle uğraştığını gördüm. Bahçe kapısını kapatıp onun yanından geçerken, "İyi geceler," diyerek el salladım. "Leyla'ya selam söyle."

Kafasını bagajdan çıkardı ve dönüp bize baktıktan sonra güldü. "Düğün üstü sürekli berabersiniz, uğursuzluk getirir derler. Biraz ayrılsanıza siz. Mesela sen Safir, düğüne kadar bir daha gelme."

Ciddi ciddi bunu düşünmeye başladığımda, "Yarın gelme," dedi Hazer, Kerem'e ciddi ciddi. Kerem'le bir an duraksadık ve Hazer'e baktık. "Yeni şoförüm gelecek yarından sonra."

Ah, şu tehditleri... Ona azar dolu bir bakış atsam da hiç etkilenmeden ciddiyetini sürdürdü. Kerem önce bunun bir şaka olduğunu sanarak güldü ama Hazer'in yüzündeki ifade devam ettiği için gülüşü soldu. "Beni aldatamazsın!" diye bağırdı bir anda. "Beni başka bir şoförle aldatamazsın! Beni beni, Kerem'ini!"

"Ciddiyim ben, zaten sen her ay maaşa zam falan istiyorsun, daha fazla uğraşamam seninle..."

"Yok," dedi Kerem hemen, kafasını iki yana sallayarak. "Vallahi daha zam istemiyorum, hatta son zammı da kaldırabilirsin. Yeter ki yerime başkasını alma..."

Hazer neredeyse yumuşuyordu ama son anda genzini temizleyip kafasını çaresizmiş gibi iki yana salladı. Kerem'in gözleri kocaman açılmış, gerçekten telaşlanmıştı. Ah, resmen çocuğa işkence ediyordu.

"Yok, hem yeni şoför daha genç, sen yaşlanmaya da başladın Kerem." Hazer üzülüyormuş gibi iç çekti. "Dikiz aynalarını karıştırıyorsun."

Kerem gözlerini kırpıştırıp bir bana bir de Han'a baktıktan sonra onun şaka yapmadığını düşünmüş olmalı ki yutkundu ve dudakları büküldü. Dirseğimi Hazer'e geçirdim ve buna son vermesi için gözlerimle konuştum. Dudağının kenarını kıvırdı ve tam ağzını açıp şaka yaptığını söyleyecekti

ki. "Sen beni kovamazsın," dedi Kerem aniden. Elindeki araba anahtarını arabanın bagajına fırlatıp sinirle bağırdı. "Ben istifa ediyorum!"

Ne?

Kerem'in kalbinin kırıldığını düşündüm ve o arkasını dönerken tek kelime edemedik. Havalı şekilde ceketini alıp omzuna astı ve, "Siz zaten bana layık değilsiniz," diyerek süratle yürümeye başladı. Yalnızca birkaç dakika içinde olanlara inanamayarak gözlerimi kırpıştırırken Kerem söylenerek yürümeye devam etti. Hazer şaşkınca bir şeyler gevelerken, "Umarım Beşiktaş küme düşer," dedi Kerem ve sonra sokağın köşesinden dönüp gözden kayboldu.

"Terk edildim," dedi Hazer çaresiz bir sesle.

Ağzımı açıp kapatmaktan başka şey yapamadım. Leo önümüzde bisikletini sürüyor, ara ara bize dönüp el sallıyordu. O da küçüktü, bisikleti gibi. Bisikletinin arka sepetine bir de kırmızı balon bağlamıştı, hafifçe uçuşuyordu. Ben geçirememiştim ama Leo'nun mutlu bir çocukluk geçirmesi için elimden geleni yapacağıma söz vermiştim.

"Kerem gerçekten istifa mı etti şimdi?" dedim, evimin sokağına girdiğimizde.

Hazer ensesini kaşıdı. "Yok, bence bu kez üstüne gittim. Alındı, o yüzden patladı bir anda."

Başımı salladım. "Evet, gücendirdin çocuğu."

"Sadece..." Başını önüne eğdi. "Şakalaşmak istemiştim."

Elbette öyle istemişti ama belli ki Kerem'in alınacağı tutmuştu. Bir adım öne geçerek Hazer'e döndüm ve geri geri yürürken hissettiği suçluluktan onu kurtarmaya çalıştım. "Kerem seni çok seviyor, asla da ayrılmak istemez."

"Hep kovacağım diye şaka yapmama alındı belki, sonuçta adamı ekmeğiyle tehdit ettim..."

"Aşkım, hayır," diyerek yüzünü tuttum ve yüzünü tutmamla büzüşen dudaklarına içim giderek gülümsedim. "Ne sen Kerem'i kovarsın ne de o istifa eder, yarın barışırsınız."

Başını salladı ama bir an sonra gözleri kocaman açıldı. "Ya başkasının şoförü olursa?"

"Senden başka kim maaş konusunda bu kadar cömert olur ki Kerem başkasının şoförü olsun hayatım?"

"Doğru," dedi, dudakları büzüldüğü için konuşurken tam anlaşılmıyordu. "İsterse ben onun maaşını üç katına bile çıkarırım. Tabii bunu bilmesin, ister falan..."

"Çok tatlısın."

"Gracias."

"Ben gracias."

"Abla?"

Leo'nun sesini duyduğumda Hazer'in öpücüğünden hızlıca kaçtım ve döndüğümde bana el salladığını gördüm. "Bak abla, şimdi ellerimi kaldıracağım, bisiklet kendisi gidecek."

Düşmesinden endişe edip ona yaklaştım ve Leo ellerini bırakıp kendi başına ilerleyen bisiklette kahkahalar atarken Hazer'in de aramızdaki mesafeyi açarak sigara yaktığını gördüm.

"Leo düşeceksin, tut artık bisikleti."

"Keşke Mustafa da olsaydı, onu arkama atardım."

Gülümsedim, küçücük sepete Mustafa'yı atma hayali çok tatlıydı. Evin bahçe kapısını açarken Han da sigarasını bitirmiş, bize yetişmişti. Leo'nun bisikletinden inmesine yardımcı olduğum sırada Hazer ellerini ceplerine koymuş bize bakıyordu. Eve kadar sessizce, az konuşarak yürüdük. Bizi eve bırakıp beni öperek uzaklaştığında bunların evli olmadan geçirdiğimiz son günler olduğunu fark ederek arkasından onu gülümseyerek izledim.

☽

Ertesi gün akşam Hazer, beni nereye olduğunu söylemediği bir yere götürüyordu.

Yol boyunca sessizliğimizi korumuştuk. Israr etsem de nereye gittiğimizi söylememişti. Elim elinin içinde terlemişti ama avuçiçini okşamayı seviyordum. Tenine izler bırakıp kanına karışmayı, elinin içine her baktığında dokunuşlarımı hatırlama ihtimalini seviyordum. Onun için bir ihtimal değil, kesinlik olmayı da...

Araba daha karanlık sokaklara girdiğinde arabanın ışığını yakma ihtiyacı hissettim. Hazer'in yanımda olması, ağır soluk alışverişleri huzur verse de karanlık bunaltıcıydı. Ben lambayı yaktıktan birkaç dakika sonra araba yavaşladığında etraftaki sokak lambaları nereye geldiğimizi anlamama yardımcı olmuştu. Babamın mezarlığına gelmiştik.

Dudaklarım büküldü ve hissettiğim neşe kayboldu. En son on gün önce kadar Leo'yla gelmiştik, zaten ayda birkaç kez mutlaka gelir, mezarını temizlerdim. Hazer'in neden gelmek istediğini anlamamıştım ama babamı özlediğim için memnuniyetle arabadan indim.

Hazer duygulandığımı fark edip, "Şişt," dedi ve arabanın etrafından dolaştı. "Gel balerinim."

Onun omzunun altına girip kollarımı etrafına sardığımda Hazer sırtımı sıvazlayarak mezarlığın girişine yürüdü. Karanlıkta burası daha ürkütücü, gerçekti. Hayatın diğer gerçekliğinde yürüyor gibi hissediyordum. Yalnız olsaydım çok korkardım.

Babamın mezarını seçebiliyordum, çok yürümemize gerek kalmamıştı. Mezarın başına geldiğimizde Hazer mermerin kenarına oturarak beni de dizine oturttu. Yüzümü iki yandan kaplayan saçlarımı hafifçe kenara çekip mezar taşına baktım. Çok kirli değildi ama tozluydu. Başımı Hazer'e çevirip, "Peçeten var mı?" diye sordum.

Beni dizinde dengeleyip kot pantolonunun cebinden sürekli yanında taşıdığı mendillerden birini çıkardı. "Al."

"Yıkayacağım," diyerek aldım ve katlarını açıp beyaz mendille mezar taşındaki tozu sildim. Evet, şimdi daha iyi görünüyordu. Mendili katlayıp kenara koyduktan sonra mezar taşında yazan ismine uzun uzun baktım.

Adnan Safkan.

"Baban anneni nerede görüp âşık olmuş?" diye sordu, kollarını etrafıma sımsıkı dolayıp.

"İspanya'da," dedim az buçuk hatırladığım kadarıyla. "Babam ailesiyle hiç anlaşamazmış, tek çocuk olduğu için ailesi üzerine çok düşer, babamı âdeta boğarmış. Babam da üniversite okurken bir cahillik yapıp ailesini bırakmış, birkaç arkadaşıyla yurtdışına çıkmış ve İspanya'da annemle tanışma fırsatı yakalamış. Annem... o zaman da... aynı işi yapıyordu ama babamla Türkiye'ye dönmeyi kabul etmiş. Annemin ailesini hiç tanımıyorum, zaten babamın ailesi yıllar önce vefat etmiş." Yavaşça nefes alıp verdim. "Annemle babam evlenmiş ama annemin istediği hayatla babamın verdiği hayat uyuşmayınca... felakete sürüklenmişler."

Ellerimi bulup üstünü naif şekilde okşadı. "Sen annen, ben de babam konusunda çok şanssızız."

"Babam beni çok severdi," dedim ama sonra bu duyguyu paylaşmamın onu incitip incitmeyeceğinden emin olamadım. Kendi babasıyla sürekli çatışmalar yaşayan, sevgisizlikten şikâyet eden bir adama bundan bahsetmek üzücü sonuçlar doğurabilirdi. Devam etmekten vazgeçip sustuğumda, "Ben de işte bu yüzden, evliliğimiz için babandan da izin alırız diye buraya gelmek istedim," dedi.

Az önce bunu zaten anlamıştım, bu kadar ince düşünmesi şaşılacak şey değildi. "Beni babamdan mı isteyeceksin?"

"Evet, Behram ve Kerem kadar uğraştırmayacağını ümit ediyorum."

"Bilemem, beni en çok seven insan o."

"Sen öyle san."

Görünmez yapar ayı ve yıldızı, onun aşkının alevleri.

"Hayatımın son gününe kadar kızını seveceğime, aldığım her nefeste onu mutlu etmek için çaba göstereceğime söz veriyorum." Hazer'in kendinden emin sesini duyduğumda babamın da bir yerlerden onu duymasını, benim kadar mutlu olmasını diledim. Onun da Hazer'i sevmesini istedim, hem de oğluymuşçasına. "Safir'i hep sarıp sarmalayacağım, her eksiğini kapatacağım, ona hep iyi ve merhametli davranacağım. Tüm samimiyetim ve içtenliğimle yemin ederim ki mevsim ne olursa olsun Mila'ya hep yaz gibi hissettireceğim."

Bu sözlerin benzerini ondan çok kez duymuştum ama hâlâ ilk kez duyuyormuş gibi etkileniyordum. Cümleler bazen çok değersiz, bir çırpıda silinen, yok sayılan şeyler olurken bazen kılıçtan keskin olabiliyordu. Babamın ne yazık ki Hazer'e vereceği bir karşılığı yoktu ama Hazer rızasını almış gibi hissediyordu.

"Ben de hep seni seveceğime, aynı samimiyet ve içtenlikle kucaklayacağıma yemin ederim." Kıvrılan dudaklarımı şakağına bastırdım. "Ha, bir de her Beşiktaş maçı olduğunda kumandayı sana bırakacağıma söz veriyorum."

Hazer kahkaha atacaktı ama sanırım mezarlıkta olduğumuz için kendini tuttu. "Teşekkür ederim, bu fedakârlığını nasıl karşılarım bilmiyorum..."

Omzumu silktim. "Bakarız."

"Sana bir bakarım..."

Karanlıkta da gülümsüyorsam onun sayesinde.

Bir süre daha orada oturduktan sonra dua edip ayrıldık ve arabaya geçtik. Geçmişe saplanıp kalmayı seven biri değildim, birisi beni üzdüyse, geleceğimi daha parlak yaparak geçmişten intikam alırdım. Hiçbir zaman umutsuz olmamıştım, hayatın bir yerinde hep neşe aramıştım ama işte bazı zamanlar geçmişi anımsadığımda birkaç saat duygusallaşıyordum.

Arabaya yerleştiğimizde Hazer direksiyonu arkadaşlarımızın evine kırdı. Yol üzerinde benden Kerem'i aramamı istedi çünkü onun telefonlarına çıkmıyordu. Aradım ama telefona Kerem değil, Leyla çıktı. Kerem, Hazer'in nikâh şahidi olacaktı ama küstüğü için gelmezse imam nikâhını kıyamayabilirdik. Leyla her şeyden haberdar olarak Kerem'i getireceğini söyledi ve telefonu kapattı.

"Gelecek mi?" diye sordu Hazer, umutlu gözlerle bana bakarken.

"Leyla ikna edebileceğini söyledi."

"Bilemem, beni en çok seven insan o."

"Sen öyle san."

Görünmez yapar ayı ve yıldızı, onun aşkının alevleri.

"Hayatımın son gününe kadar kızını seveceğime, aldığım her nefeste onu mutlu etmek için çaba göstereceğime söz veriyorum." Hazer'in kendinden emin sesini duyduğumda babamın da bir yerlerden onu duymasını, benim kadar mutlu olmasını diledim. Onun da Hazer'i sevmesini istedim, hem de oğluymuşçasına. "Safir'i hep sarıp sarmalayacağım, her eksiğini kapatacağım, ona hep iyi ve merhametli davranacağım. Tüm samimiyetim ve içtenliğimle yemin ederim ki mevsim ne olursa olsun Mila'ya hep yaz gibi hissettireceğim."

Bu sözlerin benzerini ondan çok kez duymuştum ama hâlâ ilk kez duyuyormuş gibi etkileniyordum. Cümleler bazen çok değersiz, bir çırpıda silinen, yok sayılan şeyler olurken bazen kılıçtan keskin olabiliyordu. Babamın ne yazık ki Hazer'e vereceği bir karşılığı yoktu ama Hazer rızasını almış gibi hissediyordu.

"Ben de hep seni seveceğime, aynı samimiyet ve içtenlikle kucaklayacağıma yemin ederim." Kıvrılan dudaklarımı şakağına bastırdım. "Ha, bir de her Beşiktaş maçı olduğunda kumandayı sana bırakacağıma söz veriyorum."

Hazer kahkaha atacaktı ama sanırım mezarlıkta olduğumuz için kendini tuttu. "Teşekkür ederim, bu fedakârlığını nasıl karşılarım bilmiyorum..."

Omzumu silktim. "Bakarız."

"Sana bir bakarım..."

Karanlıkta da gülümsüyorsam onun sayesinde.

Bir süre daha orada oturduktan sonra dua edip ayrıldık ve arabaya geçtik. Geçmişe saplanıp kalmayı seven biri değildim, birisi beni üzdüyse, geleceğimi daha parlak yaparak geçmişten intikam alırdım. Hiçbir zaman umutsuz olmamıştım, hayatın bir yerinde hep neşe aramıştım ama işte bazı zamanlar geçmişi anımsadığımda birkaç saat duygusallaşıyordum.

Arabaya yerleştiğimizde Hazer direksiyonu arkadaşlarımızın evine kırdı. Yol üzerinde benden Kerem'i aramamı istedi çünkü onun telefonlarına çıkmıyordu. Aradım ama telefona Kerem değil, Leyla çıktı. Kerem, Hazer'in nikâh şahidi olacaktı ama küstüğü için gelmezse imam nikâhını kıyamayabilirdik. Leyla her şeyden haberdar olarak Kerem'i getireceğini söyledi ve telefonu kapattı.

"Gelecek mi?" diye sordu Hazer, umutlu gözlerle bana bakarken.

"Leyla ikna edebileceğini söyledi."

"Umarım..." dedi başını üzüntüyle önüne eğerken.

Dudaklarımı ısırıp yolun devamında sessiz kaldım. Kerem işi biraz uzatıyordu, sanırım naz yapıyordu. Kötü bir şey düşünmeme gerek yoktu, onlar zaten hep atışırdı. Sokaklar boş olduğu için tahmin ettiğimden daha kısa sürede eve vardık. Kerem'le Leyla bizden önce gelmişti, araba kapının önündeydi.

Hazer geldiklerini görünce rahat bir nefes verip güldü. "Bana döneceğini biliyordum." Beni hem Behram'la hem de Kerem'le aldatıyor olabilirdi.

Kendi iç sesime gülerken Hazer'in yanında yürüyüp bahçe kapısından geçtik. Tamam, bu resmi nikâh değildi ama bu geceden itibaren evli olacaktık. Yarından sonraki gün de evliliğimiz resmileşecekti zaten. Ama birazdan ilk evetlerimizi söyleyecek, karı koca olacaktık.

"Bu kapıdan çıkarken evli olacağız," dedi Hazer, kapıyı çalmadan önce.

"Demek kaçmak için hâlâ vaktim var."

Bir an duraksadı, amber gözlerde karanlığın izleri vardı. "Tamam, bu komikti."

"Oley be!" diyerek havaya yumruk savurduğumda gülüp kapıya döndü.

Aynı esnada kapı açıldı ve Gazel'in yüzü bakış açımıza girdi. Bizi içeriye buyur ettiğinde ayakkabılarımızı çıkarıp girdik. İçeriden konuşma sesleri geliyordu, Hazer elimden tutup Gazel'in ardından içeriye yöneldiğinde gözlerim Leo'yu aradı. Gelinlikçiye de uğrayacağımız için Leo'yu onlara bırakmıştık. Behram'ın dizinde oturuyor, onun anlattığı şeyi dikkatle dinliyordu. Gözlerim salonu taradı, Kerem'le Leyla yan yana oturuyordu ve Kerem, Hazer içeriye girer girmez çenesini havaya kaldırıp başka yere döndü.

"Hoş geldiniz," dedi Hazer doğrudan ona bakarak. Sesinde mahcubiyet vardı.

Diğerleri de onlara bakarken, "Eski patronum da buradaymış," dedi Kerem.

Herkes sessizliğini korurken Hazer yüzünü biraz daha astı. "Neden eski diyorsun, alınıyorum..."

"İşte öyle," dedi Kerem, Hazer'i hiç duymamış gibi yaparak. Behram'a dönerek gayet ciddi şekilde konuştu. "Yeni iş teklifleri gelmeye başladı, sonuçta sahaların aranan şoförüyüm. Benim eski patron çok hırlayıp miyavlıyordu, hayvansal hareketler göstermeye başlamıştı, insan olan bir patron arıyorum..."

Diğerleri gülüşlerini dudaklarının altına saklarken Hazer, Kerem dahil olmak üzere hepsine kötü kötü bakarak bana döndü ve bir çocuk gibi sızlandı. "Şunlara bir şey de ya!"

"Miyav," dedi Kerem. "Ay, bu da patrondan bulaştı işte."

Altdudağımı ısırıp Hazer'in kızaran ve gücenmiş yüzüne bakarken, "Şakalaşıyor," dedim yumuşatmak için.

"Daha doğmamış çocuğumun da psikolojisi bozulacak," dedi o sırada Behram. "Ben bunlara o kadar okuyup üflüyorum, nereye gidiyor anlamıyorum ki..."

"Enişte, ben senin şoförün olurum," dedi Leo, masum yüzünü bize kaldırarak. "Bisiklet sürüyorsam araba da sürerim. Sonuçta araba da dört tekerlekli bisiklet de."

"Hayata senin pencerenden baksaydık her şey daha kolay olurdu," dedi Gazel, Leo'nun saçlarını okşayarak.

Hazer'in elini sıkıp diğer koltuğa çektiğimde gözlerini Kerem'den ayırmadan geldi ve yanıma yerleşti. Herkes çay içiyordu ama Gazel'in önünde süt vardı. Hazer dirseğini koltuğun kenarına dayayıp ona hiç pas vermeyen Kerem'e üzgün gözlerle bakarken, "Size de çay getireyim," deyip kalkmaya yeltendi Gazel.

Behram, "Ben getiririm, sen otur," derken ben de kendi çaylarımızı alabileceğimizi söyleyerek Hazer'in yanından kalktım. Hazer bir an, alışkanlık ettiği için az kalsın uzanıp kalçama vuruyordu ama neyse ki yalnız olmadığımızı fark edip kalkmaya yeltenen elini hemen indirdi.

Çaylarımızı doldurup döndüğümde salonda hâlâ bir sessizlik olduğunu fark ettim. Leyla, Kerem'e bir şeyler fısıldıyor, Hazer de çaresizce Kerem'in kendisine dönmesini bekliyordu. Çayımı içerken güldürmek için Hazer'e birkaç şey söyledim ama pek gülmedi.

Behram genzini temizleyip bize döndü. "Neyi bekliyoruz?"

"Çayını bitirmeni," dedi Hazer, ona dik dik bakarak. "Kıyacaksan kıy nikâhı, karımı alıp gideyim."

"Niye sinirini benden çıkarıyorsun ya?" dedi Behram, gözlerini devirerek.

"Karım yap lan Mila'yı!"

Hazer bağırarak yerinden kalktığında Kerem bile çaktırmadan güldü ve diğerleri de buna eşlik etti. Behram ona ayıplayan gözlerle bakıp tövbe çekerek ayağa kalktı ve odadan çıkarken abdest almamızı söyledi. O kadar heyecanlandım ki bir süre oturduğum yerden kalkamadım. Diğerleri de heyecanla bize bakmaya başladığında Gazel gelip elimden tuttu ve bana yardımcı oldu.

Çok geçmeden salona döndüğümüzde Kerem'le Gazel de şahidimiz olmak için yerlerine oturmuştu. Behram oturduğu yerden bize sırıtıyordu

çünkü Han da ben de heyecandan kıpkırmızı olmuştuk. Hayatımın aşkıyla evleniyordum, artık aramızdaki bağı resmiyete döküyorduk. Birbirimize eş, hayat arkadaşı olacaktık. Kalplerimizde birbirimizi eş olarak ilan etmiştik ama bunu resmiyete dökmek çok heyecan vericiydi.

Hazer kızarık yanakları, bir alev çemberinin içinde gibi duran amber gözleriyle uzanıp elimden kibarca tuttu ve benimle Behram'ın karşısına oturdu.

Diğerleri de sessizliğe bürünüp bu mutlu anımıza şahitlik etmek için etrafımızı sardı. Utandım ama o kadar mutluydum ki bu utancı sığdıracak yer kalmamıştı kalbimde; mutluluk her yeri kaplamıştı. Ellerim titriyordu, onları ne yapacağımı bilemiyordum Hazer'e uzatmaktan başka. Hazer de benden farksız değildi, zaten bizim paylaştığımız duyguları bir teraziye koysak, birimizinki diğerinden ağır gelmezdi.

Behram bize sorması gereken soruları sorduğunda biz de vermemiz gereken cevapları verdik ve böylelikle nikâhımız tahmin ettiğimden kısa sürede kıyılmış oldu. Her şeyi onaylamıştım, sesimin titreyişini boğazımda bile hissetmişim. Diğerleri bizi tebrik ederken gözüm sadece Han'ı görüyordu. Sonsuz aşkım, artık kocamdı. Evliydik, duygularımıza duyduğumuz saygıyı resmiyete dökmüştük.

Kader cesurlara gülermiş, aşk da korkaklara. Sevgi ölmez, sen ve ben katil olmak istemezsek.

Behram, "Şimdi öpüşüyor musunuz bakışıyor musunuz ne yapıyorsanız yapın," diyerek yerinden doğrulduğunda Hazer başını bana çevirdi ve dizlerimin üzerindeki ellerimden tutup yüzüme yaklaştı. Başıma örttüğüm siyah şal kayarken elinin içiyle yanağımı kaplayıp titreyen dudaklarını ilk kez kocam olarak alnıma bastırdı. "Seni çok seviyorum karım."

"Namusumsun artık," dedim ufak bir gülümsemeyle.

"Ağağağağağ." Kerem, Hazer'e küs olduğunu unutup gülmüştü.

Hepimizin başı ona döndüğünde bakışlarını kaçırıp gülmeyi bıraktı ve yüzünü asmaya devam etti. Diğerleri de gülerken Hazer elimden tutup kalkmama yardımcı oldu. Kendim de kalkabilirdim ama Hazer hep kibar, centilmen biriydi. Doğal bir zarafeti vardı, hiçbir şeyi zorlama değildi. Ona gülümseyip koltuğa, yanına oturduğumda, o da güzel bir gülümsemeyle saçlarımı okşadı. "Arkana yastık koyayım mı karıcığım, rahat mısın böyle?"

"Rahatım."

"Öğk," dedi Behram, gıcıklık olsun diye.

Hazer de ben de bunu umursamadık, birbirimizin gözlerine dalıp her şeyi bu aşk çemberinin dışında bıraktık. Ben geceleri yorganı başıma

çekmeden uyuyamazdım ama artık tavana bakıp hayaller kuruyordum. O beni yorganın altından çıkarmış, yastığımı düzeltmiş, uykularımı bölen kâbusları yakalamıştı. Artık kafamı hiçbir yere sokmak istemiyordum, onun göğsünden başka.

Küçücüktün kalbim, acın büyükken. Ama sen âşık olacağımızı belki de biliyordun, bu yüzden hep umut diyordun, umut...

O gece birlikte uyurken bana hiç aklımdan çıkmayacak bir şey söyledi: "Sen güneşsin ve ben sonsuza kadar gece yarısı güneşi altındayım."

☽

Ama güneş, sonsuza kadar seninle mi?

Kaderinizi kimsenin eline bırakmayın, kederiniz olur. Aşkın ellerine bile düşmemeli insanın kaderi, kimsenin merhametine kalmamalı. Aşk çok güzel şey, sevmek bulutlarda yürümek gibi bir şey ama aşk kaderin ellerine düştü mü, ölüm gibi bir şey.

Kaderimi kimsenin ellerine bırakmayı istemezdim, hep kendi başıma ayakta durmayı yeğlerdim, bunun daha güvenli olacağını düşünürdüm. Ama artık kaderimi biriyle paylaşıyordum, yarından sonra hayatımı da paylaşacaktım.

25 Eylül 2020
Cuma

Evimdeki son eksiklere bakıyordum. Eşyaların hepsi Hazer'in evine taşınmıştı, beyaz eşyaları da alt kata koymuştuk. Aylar önce ellerimle, hevesle kurduğum bu evi dağıtıyordum. Biraz buruk hissediyordum çünkü kendi ayaklarım üzerinde durma hissini sevmiştim. Ama Hazer'le birlikte olunca da kendi ayaklarımın üzerinde duracaktım. Kerem bahçedeydi, onu arayıp çağırmıştım, Hazer ise diğer evde, son eksiklere bakıyordu. Hemen hemen her şey tamamdı, yarına kavuşmak Hazer'e kavuşmaktı.

Kerem'e seslendim. "Canım, saksıları almama yardım eder misin?"

"Yettim Safir!"

Kerem diğer odadan yanıma geldi ve eğilip iki saksıyı aldı. Diğer iki saksıyı ben aldım ve doğrulurken ona gülümsedim. Bana küsmemişti ama Han'a hâlâ tripliydi. Dışarıya çıkıp sokak kapısını kilitlerken, "Hazer'e sitem etme artık," dedim, ricacı bir ses tonuyla. "Çok üzülüyor vallahi!"

Çenesini havaya dikti. "Beni hep kovmakla tehdit ediyor, benim de bir gururum var!"

"Şaka yaptığını biliyorsun kanka..."

"Evet ama trip atmak istiyorum!"

Yüzümü astım ve Leo'ya seslendim. "Ablacığım, gidiyoruz."

Koşarak yanımda bitti. "Geldim la..."

Anahtarı cebime atıp arabaya yürüdüm. Kerem'in gıcıklığı tutmuştu, süründürüyordu sevgilimi. Arabaya binerken bu tavrı yüzünden ona çok kızdım ama içinde *lütfen* geçen bir kızgınlık cümlesini ciddiye alamadığını söyleyip güldü.

Arabayı evin önünde durduğunda gitmemesi için onu tutup eve sürükledim. Sızlandı ama o da içeri girmek, Hazer'i görmek istiyordu. Bahçe kapısı açıktı, genelde kapalı olurdu. Atölye kapısının da açık olduğunu görüp Kerem'le oraya yaklaştığımızda Bahar Anne'nin sesini duydum. Hazer'in karşısındaydı, hararetle konuşuyordu; Hazer ise ellerini beline dayamış, annesini dinliyordu. Ciddi bir konuşma içinde olduklarını gözlemlediğim için bölüp bölmemekte kararsız kalırken, "Bir şey olmuş," dediğini duydum annemin. "Baban benden öyle kolayca boşanmazdı yavrum. Dün getirip boşanma celbini koydu önüme, inanamadım. Hazer'e dua et dedi, sen... nasıl ikna ettin babanı?"

"Anne, yüzüncü kez aynı soruyu soruyorsun," dedi Hazer ona. Kerem'le bakıştık. "Konuştuk, ikna ettim. Tek celsede bitecek." Annesinin yüzünü avuçlarının arasına alıp gülümsedi. "Mutlu olacaksın, gayrısını düşünme."

Bahar Anne'nin özgür kalmasına, boşanacak olmasına sevinmiştim ama Cüneyt'in ikna olması beni de şaşırtmıştı. Kulak misafiri olmaktan rahatsız olarak atölyeye yürümeye devam ettiğimde, "Baban senden bir şey mi istedi?" dedi Bahar Anne, şüpheciydi. "Benim mutluluğum senin mutsuzluğuna sebep olacaksa, ben mutlu olmasam da olur oğlum."

"Anne, nereden çıkarıyorsun bunları?" derken annesinden tekrar uzaklaştı ve adım seslerimizi duyunca her ikisi de bize döndü. Elimdeki saksıları göğsüme bastırıp tebessüm ettiğimde Bahar Anne yüzündeki şüpheleri, güzel bir gülümsemeyle süpürüp el salladı.

"Hoş geldiniz kızım."

"Sen de hoş geldin anneciğim," derken dönüp saksıları Kerem'e verdim. Bana göz kırptı ve Hazer'e trip dolu bir bakış atıp eve ilerledi. Önüme dönüp üzerimi düzelttim ve atölyeye yürüdüm. Hazer de tamamen bana dönmüş, ellerini kotunun cebine koymuştu. Sanki daha bir yakışıklıydı, beyaz ona çok yakışıyordu. Saçlarını dağınık bırakmış, sakallarını kesmişti. İçeri girip önce annemin elinden öptüm ve sarıldıktan sonra erkek arkadaşıma yaklaştım. Hazer kolunu belime dayayıp yanağımdan yumuşakça öperken, "Çok hoş geldin hayatım," dedi.

"Çok hoş buldum."

Ben de kolumu ona sarıp döndüğümde Bahar Anne çantasını almak için tezgâha ilerledi. Gidiyordu sanırım, iyi ki onu yakalayıp görmüştüm. Hazer'in gözlerini üzerimde hissederken, "Gidiyor musun anneciğim?" diye sordum.

"Gideyim," dedi, çantasını dirseğine asarak. Yanımıza yaklaşıp her ikimizin de kollarını sıvazladı. "Yarın erkenden düğün yerine geçelim, kıyafetleriniz orada, hazırlanın."

"Sen gelip yorulma anne, düğün vaktinde gelirsin," dedi Hazer, ben de ona katılıyordum.

"Yarın benim en mutlu günlerimden biri, yorulur muyum hiç?"

Bizimle vedalaştıktan sonra çağırdığı taksiye bindi. Ona kapıya kadar eşlik edip tekrardan atölyeye girdiğimizde Hazer vakit kaybetmeden, hiç yapmıyormuş gibi sakince belimdeki elini kalçama doğru kaydırdı. Okşayarak sıktı. Etkilendim ve bacaklarım titredi. Gülerek elini ittim ve geçip tezgâha oturdum. Yanaklarını şişirerek tezgâhın önündeki koltuğuna yerleşti ve bacaklarımın arasına girerek bana göz kırptı. "N'aber?"

"Çok heyecanlıyım," dedim.

"Ben de," derken gözlerinin içi gülüyordu.

"Ben zaten sende," dedim kırışan göz kenarlarını okşayarak.

Yanağını dizime yaslayıp aşağıdan bana bakarken gözlerimi sulandıracak kadar masum ve iyi duruyordu. "Pazar sabahı saat sekizde uçuyoruz, Leo'yu anneme mi bırakmak istersin Gazel'e mi?"

"Mustafa Kemal'le vakit geçirmek için sabırsızlanıyor," dedim, onun omzunun üzerinden bahçeye, Leo'ya bakarak.

"Mustafa, Leo'yu dövüyor arada, hırçınlaşıp kontrolden çıkabiliyor, anlaşmak zor olabiliyor. Umarım sorun olmaz."

"Sevgi üstesinden gelir," dedim.

Saçlarını okşayıp atölyeye baktım, burası iyi güneş alıyordu ve bana iyi hissettiriyordu. Tezgâhın üzerinde kil, taş parçaları ve irili ufaklı heykeller vardı. Bir ara, bir yıl kadar eğitimini aldığını söylemişti, bu yüzden iyi yapıyordu heykelleri. Okulunu da okumayı isterdi ama... babasını memnun edebilmek için okumamıştı. Ailemizin gözüme girmeye çalışıyorduk, onların gözü bizleri görmemeye yeminliyken.

"Bana hâlâ heykelimi göstermedin?"

Sandalyeden kalkıp arkasını döndüğünde saçlarımı parmağıma kıvırarak kalçasından düşecek gibi duran pantolonuna baktım. Tişörtü katlandığı

için belinin bir kısmı açılmıştı, güneş ışınları üzerine düşüyordu. Heykelleri koyduğu kilitli rafı açtı, bu önlemi Gazel heykellerini kırdıktan sonra almıştı. Dolabın içinden, üzeri yeşil saten bir kumaşla örtülü heykeli çıkardığında sabırsızca gülümsedim.

"Sana layık değil ama..." diyerek yanıma yürüdü.

"O ne demek öyle?"

Tekrardan sandalyesini çekip otururken heykeli kenara bıraktı. El çırpıp hevesle uzandım ve üzerindeki örtüyü kaldırdım. Daha önce defalarca kez ne yapmış olabileceğini düşünmüştüm ama bu... hayal ettiklerimin ötesindeydi. O gerçekten bir sanatkârdı. Minyatür, zarif bir heykeldi bu. Bir çift iri avcun içinde, kanatlarıyla uzanan bir kadın heykeliydi. Avuçlar onun avuçlarıydı, kanatlara ve o kırgın bakışlara sahip kadın da bendim. Elleriyle beni sarıp sarmalamış görünüyordu. Yüzümü, vücudumu, dalgalı saçlarımı, dudaklarımı, gözlerimi... Çok iyi yapmıştı; her bir çizgi, kıvrım harika görünüyordu. Avuçlarının içinde, kanatlarıyla uzanan ben... Gülümseyip çekingen şekilde elimi dokundurduğumda, "Kuruyalı çok oluyor, dokunabilirsin," dedi utangaç sesle.

"Kıyamam ki dokunmaya," dedim, kelimeler yüreğime sarılıp dökülmüşçesine sıcaktı.

"Beğendin mi?" dedi hevesle. "Başta seni yalnızca kanatlarınla yapmak istiyordum, sonra ellerime baktım... Seni hep tutmak isteyen ellerime, sana hep dokunmak isteyen ellerime... Bir anda aklıma geliverdi kanatlarınla avuçlarımda uzanman... Beğendin mi? Umarım beğenmişsindir."

Çok beğenmiştim, aslında ben de yalnızca heykelimi yapacağını düşünüyordum ama o kendi ince düşünceleriyle harmanlamıştı. Çok şık, güzeldi. Elime alıp daha yakından bakmak istiyordum ama kırılacakmış gibi geliyordu. "Çok beğendim."

Bu adamın hediyeleri de sürprizleri de bitmiyordu. Ben de ona sürekli sürprizler yapıp mutlu etmek istiyordum çünkü dünyadaki tüm iyilikleri hak ediyordu.

"Abla, sümüklüböcek var burada!"

Leo'nun sesini duyduğumuzda başımızı bahçeye çevirdik. Leo yere eğilmiş, bir çubukla toprağı kazıyordu. Bahçe temizleniyordu ama elbette bu tür şeylerin olması normaldi. Hazer erkeksi bir şekilde kıkırdarken omuzlarından iterek tezgâhtan kalktım. Gitmemem için bacağını kaldırıp ayağını tezgâhın kenarına dayadı. Burnumu kırıştırıp ona kötü kötü baktım ve elimle bacağını itmeye çalıştım.

"Kızıyorum Hazer."

Ayağını tezgâha daha sert dayayıp ellerini ensesinde kavuştururken dilini altdudağına dayayıp güldü. "Kızgınken çok ateşli oluyorsun, hep kızsana bana."

Ellerimi belime koyup tek kaşımı kaldırdım ve yüzümü ona çevirdim.

Sırıtışı kayboldu ve ayağını indirip gülümsemeye çalıştı. "Şaka yaptım, şaka."

"Ayağını denk al."

Tatlı tatlı gülümseyip yanından ayrıldığımda Leo'nun elindeki sümüklüböcekle bana koştuğunu gördüm. Üzerime atacaktı, ona kızarak kaçmaya başladığımda arkamdan kahkaha attı. "Gel buraya abla, yiyeceğiz seni..."

"Leo, ölecek hayvancağız." Kaçmaya devam ettim. "Bırak kenara."

"Seni yiyeceğiz..." Leo, elinde sümüklüböcekle peşimde koşarken Hazer atölyeden fırladı ve onu tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Ben gülüp onlara dönerken Leo da bağırıp elindeki sümüklüböceği Han'ın suratına fırlattı. Yüzümü buruşturup kahkaha attım. Hazer, Leo'yu kucağından atıp eliyle yüzünde sümüklüböceği ararken Leo da kahkaha atıyordu. "Enişte, araya girmeseydin böceği ablama verecektim, kendin kaşındın..."

Yanına koşarken, "Mila'ya gelecek olan bana gelsin," dedi Hazer dramatik bir edayla.

Hazer'in elinden tuttum ve Leo'yu bahçede bırakıp eve doğru götürdüm. Onu banyoya çıkarıp yüzünü yıkarken her yerinin sümük olduğundan yakınıp durdu. Kıkırdayıp suratına su çarptım. Beni banyoda kovalamaya çalışırken poposunun üzerine düştü ve bir süre yerden kalkmadı. Islanınca gerçekten baştan çıkarıcı görünmüştü gözüme. Oradayken karnım ağrıyana kadar güldüm. Hayatımın ileri bir zamanında bu günleri, hayatımın aşk ve mutluluk dolu günleri olacak hatırlayacaktım.

"Gül sen... Düğünden sonra ben de çok güleceğim."

☽

26 Eylül

16.00 Civarı

Kendimi bu gelinliğin içinde, dünyanın en mutlu insanı gibi hissediyordum.

Gözlerimi kapattığımda kuş ve kelebeklerin cıvıltısını, akın etmeye başlayan konukların sesini duyuyordum. Ellerimin titremesini durduramıyordum, ateşler avuçlarıma hücum ediyordu. Sabah uyandığımdan beri

her şey bir rüyanın içinde gibi geçiyordu. Buraya nasıl geldiğimi, hazırlandığımı bile doğru dürüst hatırlamıyordum. Gazel arkamda, gelinliğimin fermuarını çekiyor, aynadan bana gülümsüyordu.

Hazırlanma odasındaydım, Gazel yanımdaydı. Ah, tabii bir de yeğenim vardı. Leo ile Mustafa Kemal ben hazırlanmaya başlayınca Kerem'le az ilerideki düğün alanına geçmişti. Behram da onlara katılarak bizi yalnız bırakmıştı. Konukların sesini duyuyordum. Bahar Anne, Hazer'in yengesi ve amcası konukları karşılıyordu. Hazer, Ankara'dan dedesinin de geleceğini söylediği için ekstra heyecanlıydım. Cüneyt Bey'in geleceğini sanmıyordum, konuklar muhtemelen onu da arayacaktı ve bu Hazer'i üzecekti ama elimden bir şey gelmezdi.

Hazer henüz gelmemişti. Dün gece sabaha kadar Gazel'leydim, sabah da onlarla düğün yerine gelmiştim. Kerem'i burada bulduğumda Hazer'i sormuştum ama kravatını almaya gittiğini ve oradan geleceğini söylemişti. Saatler geçmiş olmasına rağmen henüz gelmemişti, birazdan geleceğini umuyordum. Ben gelinliğimi burada giymiştim ama o damatlığını evde giyip çıkmıştı, Kerem öyle demişti. Birazdan gelirdi.

Kuaför saçımı ve makyajımı yapmak için birazdan burada olurdu. Ellerimi ağzıma kapatıp kendimi baştan aşağıya süzdüm. Bu kadar güzel hissettiğim olmamıştı. Gelinliğin dikimi kısa sürmüş, tam da hayal ettiğimiz gibi olmuştu. Aslında oldukça sade, zarif bir gelinlikti. Tarzıma göre biçilmiş kaftandı. Düz kumaşın üzerine minik taşların işlendiği, hafif kabarık, şık bir gelinlikti. Vücudumu sararak iniyor, arkasında bir kuyruk oluşturuyordu. Kolları ve omuzları da aynı özenle işlenmişti. Bu gelinliğe uyumlu olarak inci küpeler takmış, beyaz saten ayakkabılar giymiştim.

"Çok şıksın, çok!"

Gazel'in övgüsüyle utanıp başımı önüme eğerken oda kapısının tıklatıldığını duydum. "Buyurun?"

Kapı açıldı ve içeriye, daha önce tanıştığımız kuaför girdi. Her ikimizle de el sıkıştıktan sonra geciktiği için özür diledi. Daha erken gelseydi saçımı gelinliği giymeden önce yapacaktık. Gelinliğin kırışmamasına dikkat ederek makyaj masasına oturduğumda Gazel de elimden tutup yanımda durdu. O da bugün çok güzeldi. Bej renginde, dizlerinin altına dek uzanan bir elbise giymişti. Kolları boldu, üst tarafı gövdesini sararken, belinden itibaren bollaşıyordu. Saçlarını dalgalandırıp sırtına bırakmış, kibar bir kolye takmıştı. Elbisenin üzerinde küçük parıltılar vardı ama kendisi daha çok parlıyordu.

"Çocuğum, teyzesinin bu güzelliği karşısında kendisinden geçecek," dedi karnını ovalayıp.

"Umarım o da teyzesi kadar mutludur."

"Çilek yedi, nasıl olmaz ki."

Tabii, zaman zaman aşeriyordu. Gülüp aynaya döndüm ve hanımefendi saçlarımla ilgilenirken heyecandan ağrıyan karnımı tuttum. Ağır ağır nefes alıyordum, midem resmen acıyordu. Hanımefendi saçlarımı önce tarayıp ardından hafif su dalgaları halinde olması için maşa yaptı. Bir ara topuz yapmayı da düşünmüştüm ama Hazer saçlarımı açık seviyordu. Kuaför, dalgaları tutması için sprey sıktı ve küçük gelin tacını başıma yerleştirdi. Gülümseyip taca dokunurken makyajımı yapmak için yanıma geçti. Gazel büyük bir mutlulukla beni izliyor, ara ara yeğenimle konuşuyordu. Makyajımın doğal görünmesini istedim, koyu renkleri tercih etmedim. Doğal renklerde, ışıltılı bir farın üzerine incecik eyeliner çekti ve kirpiklerime maskara sürdü. Kapatıcıyla kusurlarını kapattığımız yüzüme de aydınlatıcı ve allık sürdü. Canlı ve ışıltılı duruyordu. Dudaklarıma da hafif kırmızı ve şeftali arasında duran ruj sürüp parlatıcı geçtik, ardından makyajı yüzüme sabitlemek için sprey sıktık.

"Telefonumu verir misin? Han'ı bir daha arayacağım."

Gazel hızlıca kenarda duran koltuğa yürüdü ve telefonumu alıp bana döndü. Makyajım da saçım da sonlanmıştı. Sandalyeyi itip hanımefendiye teşekkür ettikten sonra yerimden doğruldum. Telefonu alıp son aramalara girdim. Telefon saniyeler boyunca çaldı.

"Çalıyor ama bakmıyor," dedim kaşlarımı çatıp.

"Telaşlıdır. Hem kuaföre falan da uğrayacaktı, duymuyordur."

"Muhtemelen," dedim gülümseyerek.

Telefonu masaya bırakırken gelinliğimin eteklerini düzeltip aynanın karşısında dikleştim. Kuaförün iltifatlarını kabul ederek teşekkür ettim ve odada dört dönmeye başladım. Düğünümüz altıda başlıyordu, havanın kararmaya başladığı zaman. Saat beşi geçmişti, muhtemelen yetişmek için acele ettiğinden telefonuna bakamıyordu. Gelinliğimi düzeltirken oda kapısı tıklatıldı ve Kerem eşikte göründü. Tamamen ona dönüp gülümsedim. "Nasıl görünüyorum?"

Kerem birkaç kez ağzını kapatıp açtı ve sonrasında içeriye bir adım atıp kafasını salladı. "Ağzımı kapatamıyorum, harika görünüyorsun yenge."

Gözlerim ışıl ışıl oldu ve dişlerim dudaklarımın arasında göründü. Kerem'in arkasından da Leyla içeriye girerken uzun bir ıslık çalıp el çırptı.

Utanıp başımı önüme eğdim ve parmaklarımla oynarken Kerem'in elini omzumda hissettim. Üzerinde şık siyah bir takım vardı. "Leyla'mdan sonra gördüğüm en güzel gelinsin."

"Saçlarım da güzel olmuş mu?" dedim, heyecanla kendi etrafımda dönerken.

Leyla kırmızı, şık elbisesinin içinde yanıma doğru süzüldü. "Hem de çok," derken kelimeleri sıcacıktı. "Davetlilerin birçoğu geldi, yerleşti. Hazer neredeymiş?"

Kendi etrafımda dönmeyi bırakıp gelinliğimin kırışmasından çok korktuğum için hareketsiz kaldım. Behram da açık kapıdan içeri süzülürken telefon ekranıma bakarak, "Açmadı telefonu," dedim heyecanlı şekilde. "Yoldadır, birazdan burada olur."

"Allah'ın izniyle." Behram da yanımıza kadar yürüyüp elini Gazel'in beline sardı. "Çok yakışıklı olmuşsun. Yani şey, güzel."

Hepimizin onun utangaç şekilde iltifat etmesine gülerken bile gözlerim telefondaydı. "Leo'yla Kemal nerede?" diye sordum.

"Ah," dedi Behram, Gazel'e dönerken gülümsediğini göz ucuyla gördüm. "Yine ikisi de bir kıza âşık oldu."

Hepimiz onların bu talihsizliğine üzülürken, "Bunlar büyüyünce de aynı kıza âşık olacak," dedi Kerem. "Aha buraya yazıyorum."

"Allah korusun," dedi Behram, ona kızgın bir bakış atarak. "Yazma bir tarafa."

"Saçmalama Kerem," diyerek tekrardan odada paranoyak gibi dönerken Behram'ın da telefonunu çıkardığını gördüm. Hazer'i aramış olmalıydı ama açmadı. Ellerimi ovuşturdum ve onlara gülümseyip kapıya ilerledim. Dışarı çıktığımda önümde uzun bir yol belirdi. Uzun yolun sonunda düğün alanı vardı, konuklar yerleşmiş, orkestra müzik çalmaya başlamıştı. Oksijeni içime çekip odaya döndüm ve kapıyı kapattım. Hepsi bana gülümsedi.

"Birazdan gelir," dedim ellerimi sıkarak. Tırnaklarıma parlatıcı sürmüştüm, Hazer'e gösterdiğimde beğeneceğini umuyordum. Ojelerimi yeniledikten sonra ona hep fikrini sorardım. Yeni bir kurdele alınca da beğenip beğenmediğini sorardım, o beğenince mutlu oluyordum.

"Tabii."

"Allah'ın izniyle."

Tam o esnada Kerem'in telefonu çaldı. Bir mesajdı galiba. Bir an Hazer olduğunu düşündüm ama önce beni arardı. Kerem ekrana bakarken bir

şey diyecek oldu ama yalnızca mesajı okudu. Başımı önüme çevirip sesi açık olmasına rağmen arama olup olmadığını görmek için ekranıma baktım. Yoktu. *Yolda,* dedim kendime. *Birazdan burada olacak.*

"Nikâh memuruna bakalım biz..." Kerem, Leyla'yı omzunun altına alıp yürümesi için teşvik ettiğinde hızlıca başımı salladım. Doğru ya, nikâh memuru da birazdan gelirdi. Bizim yerimize karşılamalarından mutlu olurdum. Onlar dışarıya çıktığında kuaför de bir eksiğimin olup olmadığını sorarak yanımızdan ayrıldı. Gazel ve Behram'la yalnız kaldığımda açıp terleyen avuçlarıma baktım.

"Su ister misin?" dedi Gazel, masadaki kapalı küçük sulardan birine uzanırken.

"Bir yudum alayım."

Suyu benim için açtığında dudağımdaki ruju bozmadan bir küçük yudum içtim. Gazel'le Behram'ın endişeli şekilde bakıştığını görüyordum. Suyu indirerek, "Birazdan burada olacak," dedim ve gülümsedim. "Siyah bir damatlık aldığını söyledi, çok yakışıklı görünüyor olmalı."

Titreyen elimdeki suyu masaya bırakıp doğrulduğumda ikisi de herhangi bir şey söylemedi. Gelin odasının içinde dört dönmeye devam ettiğim sırada kapının arkasına yaklaşan adım seslerini duydum. Büyük bir rahatlık göğsüme hücum ederken gülümseyerek kapıya döndüm. Kapı açıldı ve Leyla gülümseyerek, "Nikâh memuru geldi," dedi. Gülümsemem soldu.

"Biz de bakalım," dedi Behram, Gazel'in elinde tutarken.

"Ev... evet, siz de nikâh memurunu karşılayın," dedim karnımdaki ağrı yoğunlaşırken. "Zaten Hazer de gelir birazdan."

"Hazer gelene kadar bekleyebilirim," dedi Gazel.

Heyecanla yanına yürüyüp elinden tuttum. "Orkestranın yanında dur, biz çıkarken benim söylediğim şarkıyı çalıp çalmadıklarından emin ol, tamam mı? O şarkıyı çok seviyoruz."

"Tamam canımın köşesi." Yanağımdan öptü.

Üçü de yanımdan ayrıldığında gelin odasının içinde dikilmeye devam ederek derin nefesler aldım. Koşturuyordu muhtemelen ama keşke arayıp haber verseydi. Oturmak istemiyordum, bu yüzden odayı dolaşmaya devam ettim.

Başımı önüme çevirip yolu gözledim ve birkaç dakika bekledim. Nikâh memuru yerine oturmuştu, görebiliyordum. Gazel ve Behram arkası dönük halde ayakta dikiliyor, konuşuyordu. Leo ile Mustafa Kemal'in nikâh masasının etrafında koşuşturduğunu gördüm, takım elbiseleri içinde çok

sevimlilerdi. Dönüp davetli konuklara da baktım, tüm koltuklar dolmuş, ışıklar yanmıştı. Birçoğu fısıldaşıyor, bizi bekliyordu. Nikâh memurunun Kerem'e saati gösterdiğini gördüm.

Kalbim boğazıma fırlarken kapıyı çarptım ve titreyen bacaklarıma yüklenip makyaj masasına ilerledim. Telefonu alıp baktığımda saatin 18.03 olduğunu gördüm. Ama... nikâhımızın altıda başlaması gerekiyordu, nikâh masasında olmamız lazımdı. Tanrım, başına bir şey mi gelmişti? Kahrolurdum. Masadan destek alırken ekrandaki yüzüne bakıp rehbere girdim.

Sadece Hazer ♡ *aranıyor...*

Cevap vermiyordu. *Çok saçma, bu çok saçma.* Kalbim hızlı atıyordu ama dinlenmek istiyor, *Bana da acı,* diyordu. Arama tuşuna bir daha dokunup telefonu bıraktım ve masanın kenarını sıktım. Ne zaman ararsam cevap vereceğine söz vermişti, böyle yapmamalıydı!

Şimdi girecek, bu kapıdan girecek... O an kapı, beni yerimden sıçratacak bir kuvvetle açıldı. *Bu sefer kim?* Diye düşünerek umutsuzca kapıya döndüm ve Tanrım... Hazer ter kan içinde karşımdaydı. Vücudum sallandı ve kuvvetle nefesimi çekip gözlerimi kırpıştırdım. Nabzım hızla çarpıyordu, yüzümden akan teri hissediyordum. Gülümsedim ve hızla ileriye atıldım. Hazer Han eşikten içeriye girip kapıyı kapatırken sanki görmeyen gözlerle bana baktı. Yanına koşup ellerimi göğsüne bastırdım. Kalbi... Sadece benimle öpüşürken böyle hızlı atıyordu.

"Aşkım..."

"Mi... Mila..."

Gözlerimi kırpıştırıp yüzüne baktım. Buradaydı ama hali normal değildi. Yüzü bembeyazdı. Hayalet görmüş gibiydi. Pürüzsüz çehresinden soğuk terler akıyordu. Kirpikleri bile ıslaktı, yüzünü mü yıkamıştı? Üzerinde simsiyah takım elbisesi ve içine giydiği beyaz gömleği vardı. Siyah kravatını elinde tutuyordu, gömleği ve ceketinin yakası darmadağınıktı.

"Gelinliğin," dedi bir hayaldeymiş gibi. Başını önüne eğdi, beni süzdü. Ağzı açıldı, sonra kapandı, yumrukları iki yanındaydı. Yüzü kırıştı, yumruğunu uzatıp gelinliğime dokunmak istedi ama bir anda hızlıca kaçırdı elini.

Nevrim döndü. "Han, bebeğim?"

Gözlerinin içi korkunç derecede kırmızı ve yaşlıydı. "Çok güzelsin," dedi büyülenmiş gibi gelinliğime bakarken. Sesi o kadar boğuktu ki cümlesinin sonuna doğru kayboldu. "Ağlayacağım, çok güzelsin."

"Neyin var senin?" dedim bu garip tavırları yüzünden endişelenerek. Âdemelması hâlâ titriyordu, boynundan aşağıysa ter dökülüyordu.

Saçları darmadağınıktı, gömleği pantolonunun içinden çıkmıştı. Bunca saat ne yapmıştı, neredeydi, neden böyle dağınıktı? Hiç huyu değildi, düzene dikkat ederdi.

"Beyazlar içindesin. Rüyalarımda gördüğümden daha güzelsin."

"Gerçeğim," dedim nasıl bir tepki vereceğimi bilemeden ona dönerken.

"Hep benimle misin?" diye sordu, kafasını çok hızlı kaldırıp nefes nefese soludu. Dudakları kıpkırmızıydı ve titriyordu. Bu ne zamansız bir soruydu? Onunla evlenmiştim, birazdan bu evliliği resmiyete taşıyacaktık... Neden böyle davranıyordu? Ağlanacak bir şey olmuş gibi hissetmeye başlamıştım.

Yakasından, kırışmış gömleğinden tuttum. "Elbette seninleyim, hep seninleyim."

"Ben de..." Boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve gözlerime çok garip, daha önce hiç bakmadığı gibi bakarak üst üste yutkundu. Elini uzatmadı değil, bir sebepten ötürü uzatamadı. Yumruklarını sıkıp gözlerini kaçırdı, omuzları titredi ve tekrardan benimle buluştu.

"Sevgilim," diyerek elimi ona uzattım.

O benden önce davrandı ve ellerini indirip bir anda bana uzattı. Memnuniyetle elini tutup ona yarım yamalak gülümsediğimde, "Çabuk olmalıyız," diyerek kapıya uzandı. O kadar sert yapmıştı ki onunla savrulmuştum âdeta. "Hemen evlenmeliyiz."

Benim bir şey dememe fırsat tanımadan kapıdan çıktığında vücudum onunla savrulmuştu yeniden. Kuru rüzgâr cildime çarptı ve topuklarımın üzerinde dengede durabilmek için omuzlarımı dikleştirdim. Hazer elimi bırakıp koluna girmem için dirseğini kırarken hâlâ gelinliğime bakıyor, derin nefesler alıyordu. Bir şeyin içinde kıvranıyordu.

"Hazer..."

"Hadi Mila, bir an önce evlenmemiz lazım."

Aceleciydi, bir an önce evlenmek istiyor, âdeta çırpınıyordu. Gözleri hem öfkeli hem üzüntülüydü. İnsanların bizi görerek alkışlamaya başladığını duyduğumda yüzümdeki ifadeyi toparladım ve koluna girdim. Elim ceketini sıkarken Hazer de önüne dönüp hızlıca yürümeye başladı. Diğerleri de bize dönmüştü, alkış tutuyor, rahatlamış görünüyorlardı. Leo ile Mustafa'nın Bahar Anne'nin yanında gülüştüklerini gördüm. Konuklar ayağa kalkmış, neşeyle alkışlıyordu.

"Düşeceğim Hazer, yavaş olur..."

"Özür dilerim..." Telaşla konuşup çattığı kaşlarının altındaki üzgün gözlerle bana baktı. "Hemen evlenmeliyiz, ne olursa olsun... benimle evlenirsin değil mi?"

Başımı sallarken düşünmedim bile. "Si."

"Söz veriyorum Mila, söz veriyorum sevgilim, telafi edeceğim."

Nikâh masamıza giderken ağlayacakmış gibi hissetmem nasıl telafi edilirdi ki? Gözlerim buğulanmıştı, henüz sebebini bilmediğim bir nedenden ötürü canım yanacakmış gibi hissediyordum. Ona yetişmek için neredeyse koşar adımlarla yürüyordum. Gülümseyemiyordum, o şarkı çalıyordu ama ruhumu mutlu etmiyordu. Gelinliğimin kuyruğu arkamda sürükleniyor, rüzgâr özenle yapılan saçlarıma çarpıyordu. Böyle hayal etmemiştim...

Alkışların dinmesi, insanların fısıltıları, kelebeklerin sesi, ağaçların hışırtısı... Hepsi kulaklarımdan girip kafamda büyüyordu âdeta. Şarkımız çok güzel çalıyordu ama ilk kez dans edesimiz yoktu. Nikâh masasının arkasına geçtiğimizde Hazer uzanıp titreyen elleriyle beyaz sandalyemi çekti. Otururken insanların fısıldamaları arttı. Hazer kendi sandalyesini de çekip hemen oturdu.

Arkadaşlarımızın, insanların bakışlarını yüzümde hissediyordum. Garipliğin herkes farkındaydı. Orkestra, müziği kesti ve ortalığı sessizlik kapladı. Ellerimi kucağıma indirdim ve önünde durduğumuz, süslenen masaya baktım. Hazer de ellerini indirdi, masanın altından ellerimi tuttu. Parmakları o kadar titriyordu ki elim sabit durmuyordu. Elini sıktım.

Nikâh memuru mikrofona eğildi. "Şahitler de gelsin lütfen."

Gazel ve Behram'ın buraya doğru yürüdüğünü adım seslerinden anladım. Koltuklarına oturup kendilerini takdim ederlerken yalnızca önümüze bakıyorduk. Gazel'in elini dizimde hissetmiş olsam da bakamadım, onların da şaşırdığı açıktı. Gülmüyorduk, neşeli görünmüyorduk aksine korkuyorduk sanki. Nikâh memuru onları takdim ettikten sonra bize döndü. "Siz değerli konukların huzurunda nikâh akdini başlatmak isterim."

Alkış furyası koptu.

"Belediyemize yaptığınız başvuru incelenip onaylanmıştır." Tekrar herkes sessizliğe büründü ve nikâh memuru yumuşak sesiyle konuştu. Masa örtüsü ne güzeldi, şu gezen bir kelebek miydi? Taze çiçekler vardı, etraf güzel kokuyordu. İnsanlar bana bakıyordu, ben ellerimize. "Adınız soyadınız?"

"Hazer Han... Dalgakıran."

"Safir Mila Safkan." *Ekle, Dalgakıran.*

"Birbirinizle evlenmek istediğinizi bize yazılı olarak bildirdiniz. Şimdi de pek değerli konuklar huzurunda evlenmek istediğinizi sözlü olarak beyan eder misiniz?" Mikrofonuna biraz daha yaklaştı, önceliği bana verdi. Hazer başını kaldırdı, endişeyle yola baktı. "Siz Safir Mila Safkan Hanım, yanınızda oturan nişanlınız Hazer Bey'i kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

Masanın etrafındaki kelebek saçlarımıza doğru kanat çırptı. Hazer'in eli sıcak ve terliydi. *Hadi, çabuk cevap ver,* dercesine elimi sıkıyordu.

"Evet," derken sesim beklediğimin aksine coşkuluydu. *Her şeye evet ve zaten her şey de sen.*

Bir alkış cümbüşü oluştu, Mustafa Kemal'le Leo'nun sesini seçebiliyordum, ön taraftaydılar. İnsanlar garipliğimize rağmen bizi neşeyle kutluyordu. Gazel ve Behram'ın yüzüne bakmak için gözlerimi hafifçe kaldırdım. İkisi de deli gibi alkışlıyor, gülümsüyordu ama gözlerinde soru işaretleri vardı.

Dudaklarımı kıpırdattım. *Ne olduğunu bilmiyorum.*

İkisi de dönüp endişeyle birbirine baktı.

"Siz Hazer Han Bey, yanınızda oturan Safir Mila Hanım'ı kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet! Evet, evet..."

Hazer'in sesi ışıktan bile hızlıydı. Işıklar... Dönüp küçük ışıklara baktım, yanıyorlardı ama görebildiğim şey karanlıktı. Bir alkış gürültüsü daha oluşurken Hazer rahatlamış gibi elini gevşetti ama hemen sonra daha sıkı kavradı. Nikâh memuru Gazel'le Behram'ın da onayını aldıktan sonra nikâh defterine uzandı. Hazer çok sabırsızdı, adamın elinden nikâh defterini âdeta çekip aldı ve kenardaki kaleme uzandı. İnsanların hayret nidalarını duydum, Behram masanın altından Hazer'in ayağına vururken kendisi adının olduğu yeri imzalayıp kalemle defteri önüme uzattı. Gözlerini kaldırdı; *Çabuk imzala,* dercesine bakıyordu. Nefesimi tuttum, gözlerinin güzelliğinde boğulurken kalemi aldım, büyük bir şaşkınlık içinde imzaladım. İnsanlar bir daha alkışladı.

"Gelini öpebilirsiniz."

Gazel ve Behram da imzaları atıp doğrulurken Hazer sandalyesini çekip kalktı ve elimden tuttu. Robot gibi hareket ediyordu, hızlı ve aceleciydi. Ben de fırlar gibi onunla ayağa kalktığımda Hazer bana dokunmadan, elini yanağıma koymadan yaklaşıp sol yanağımdan öptü. "Sana âşığım," diye fısıldadı. Sonra sağ yanağımdan öptü. "Seni seviyorum," dedi.

Ceketinin uçlarından tuttum. Gazel ve Behram'ın bize endişeli bakışlar atarak yerlerine geçtiğini görürken orkestranın çaldığı şarkıyı duydum. Tanrım, yine o çok sevdiğim şarkı çalıyordu. Hazer bana bu kadar yaklaşmışken saçlarımı da derince kokladı ve uzaklaşırken elimi ucundan... tuttu.

Masanın etrafındaki kelebek saçlarımıza doğru kanat çırptı. Hazer'in eli sıcak ve terliydi. *Hadi, çabuk cevap ver,* dercesine elimi sıkıyordu.

"Evet," derken sesim beklediğimin aksine coşkuluydu. *Her şeye evet ve zaten her şey de sen.*

Bir alkış cümbüşü oluştu, Mustafa Kemal'le Leo'nun sesini seçebiliyordum, ön taraftaydılar. İnsanlar garipliğimize rağmen bizi neşeyle kutluyordu. Gazel ve Behram'ın yüzüne bakmak için gözlerimi hafifçe kaldırdım. İkisi de deli gibi alkışlıyor, gülümsüyordu ama gözlerinde soru işaretleri vardı.

Dudaklarımı kıpırdattım. *Ne olduğunu bilmiyorum.*

İkisi de dönüp endişeyle birbirine baktı.

"Siz Hazer Han Bey, yanımızda oturan Safir Mila Hanım'ı kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan özgür iradenizle eş olarak kabul ediyor musunuz?"

"Evet! Evet, evet..."

Hazer'in sesi ışıktan bile hızlıydı. Işıklar... Dönüp küçük ışıklara baktım, yanıyorlardı ama görebildiğim şey karanlıktı. Bir alkış gürültüsü daha oluşurken Hazer rahatlamış gibi elini gevşetti ama hemen sonra daha sıkı kavradı. Nikâh memuru Gazel'le Behram'ın da onayını aldıktan sonra nikâh defterine uzandı. Hazer çok sabırsızdı, adamın elinden nikâh defterini âdeta çekip aldı ve kenardaki kaleme uzandı. İnsanların hayret nidalarını duydum, Behram masanın altından Hazer'in ayağına vururken kendisi adının olduğu yeri imzalayıp kalemle defteri önüme uzattı. Gözlerini kaldırdı; *Çabuk imzala,* dercesine bakıyordu. Nefesimi tuttum, gözlerinin güzelliğinde boğulurken kalemi aldım, büyük bir şaşkınlık içinde imzaladım. İnsanlar bir daha alkışladı.

"Gelini öpebilirsiniz."

Gazel ve Behram da imzaları atıp doğrulurken Hazer sandalyesini çekip kalktı ve elimden tuttu. Robot gibi hareket ediyordu, hızlı ve aceleciydi. Ben de firlar gibi onunla ayağa kalktığımda Hazer bana dokunmadan, elini yanağıma koymadan yaklaşıp sol yanağımdan öptü. "Sana âşığım," diye fısıldadı. Sonra sağ yanağımdan öptü. "Seni seviyorum," dedi.

Ceketinin uçlarından tuttum. Gazel ve Behram'ın bize endişeli bakışlar atarak yerlerine geçtiğini görürken orkestranın çaldığı şarkıyı duydum. Tanrım, yine o çok sevdiğim şarkı çalıyordu. Hazer bana bu kadar yaklaşmışken saçlarımı da derince kokladı ve uzaklaşırken elimi ucundan... tuttu.

İnsanların dans etmemizi beklediğini anladım. Fakat öyle olmadı, Hazer masanın etrafından dolaşıp beni ve onlarca konuğu şaşkınlığa uğratarak tekrardan gelin odasının yolunu tuttu. Behram'ın yerinden kalktığını, Kerem'in de fırladığını gördüm. Gözlerim büyümüştü, anlamakta zorlanıyordum. Şarkı durmuştu, herkes hayret içindeydi. Hazer elini kaldırıp peşimize düşen çocukları durdurdu ve gelinliğimin eteklerine basmamı umursamadan beni gelin odasına çekiştirdi. Hayal ettiğim bu değildi... Hıçkırmaya başladım.

"Gözüm dönmüştü," diyordu Hazer, sayıklarcasına konuşuyor, gömleğinin yakasını söker gibi tutuyordu. "Ben bir şey yapmadım, o hak etti. Ben bir şey yapmadım, o hak etti..."

"Hazer, ne yaptın?"

Gelin odasının kapısını hızlıca açtı ve kapatıp bana döndü. Hiddetinden ürküp parmaklarımı ısırmaya başladığımda Hazer kendi etrafında dönerek saçlarını çekti, ceketini çıkarıp fırlattı. Gözlerini yumruklarıyla ovaladı, kafasını eğip avuçlarına baktı. Sanki avuçlarında benim gördüğüm sevgiden, iyilikten başka şey görüyormuş gibi hızla ellerini pantolonuna sürtmeye başladı. "Çok üşüyorum, çok kirlendim, çok üşüyorum!"

"Hazer, ben de çok... üzülüyorum."

"Hayır!" dedi kendi etrafında dönmeye devam ederek. "Hayır, üzemem bebeğimi, üzemezler bebeğimi! Sen üzülme diye, sen üzülme diye..."

Aman Tanrım! Aklımı toparlamalıydım, ne olmuştu kriz anlarındaki soğukkanlılığıma? Nevrim dönmüştü ama halletmeliydim, düzgünce sorup neler olduğunu öğrenmeliydim. Saçlarımı arkaya atıp titreyen adımlarla yanına yürümeye yeltendiğimde Hazer başını hızlıca kaldırdı ve daha fazla dayanamıyormuş gibi koşarak yanıma geldi. Kollarını ve ellerini vücuduma sardı. Bedenim kuvvetle ona çarparken ellerim aşkla yüzüne uzandı. Kalbimin böyle atmasını sağlayan kişinin elleri sırtımı okşarken kafası da boynuma yerleşti. Titreyerek, korkarak, neredeyse ağlayarak kemiklerimi bile ısıtacak şekilde beni kucakladı.

"Çok korkuyorum Mila, çok korkuyorum! Yalnız kalacağım, sen olmazsan... Üşür müyüm ki çok?"

"Üşümeyeceksin, tamam mı? Korkma, ben buradayım. Karın burada. Şimdi derin nefesler al ve bana neler olduğunu anlat."

"Sana yetişemeyeceğim diye çok korktum," derken dudakları boynuma çarptı, beni aceleci ve üzgün bir şekilde öptü. Boynuma kondurduğu öpücüklerin altında eriyip kaybolurken yüzünü tutup boynumdan kaldırdım

ve göz göze geldiğimizde çaresizliğini gördüm. Yıkılmıştı. Paramparçaydı. Gözlerimin içine bakarken yanaklarımdan, alnımdan, çenemden usulca öptü. Gözyaşı burnuma damladı. "Şimdi sana söyleyeceklerimi iyi dinle canım karım."

Dudak dudağa, nefes nefese konuşuyorduk. Gözlerimiz kapanıyordu. "Ne yaptın?"

"Şimdi gitmem lazım," dedi hızlıca, dudağımın kenarından, ortasından, kalp şeklindeki çizgisinden öptü. Kalbim sancıdı, bıçak mı girmişti? "Sana çok şey diyecekler, soracaklar ama sen sadece bana inanacaksın! Kocana!" Gözlerini kıstı, bir şeyler duymaya çalışıyor gibiydi. "Sabaha karşı gelip seni alacağım, beraber kaçacağız."

"Ne kaçması Hazer? Ne yaptın? Kim var peşin..."

Siren sesleri duyuldu. Dudaklarım açık kaldı, gözyaşlarım birbirine yaslı dudaklarımız arasından kaydı. Hazer kafasını iki yana sallayıp yüzümü tuttu, gri gözlerime bakarken boğulur gibiydi. "Hayır," diye haykırarak onun yakalarını sıkıca tuttum ama Hazer beni dinlemedi, uzanıp ellerimi yakasından koparıp, "Gece yarısı geleceğim," dedi hızlıca. Yanağımdan, burnumdan, dudağımın ortasından öptü. "Mila, beni bekle. Senin için geleceğim, hep gelirim!"

"Beni de götür, yalvarırım. Beni sensiz bırakma, nereye..."

Beni terk edeceğine, öldürse daha iyiydi.

"Şimdi gitmezsem, bizim için bir yol bulmazsam ayrılmak zorunda kalırız! Beklemelisin aşkım, lütfen..."

Dudaklarımı dudaklarına yasladım, belki beni öpmekten vazgeçemezse gitmezdi. Onu öpmeye başladığımda âdeta bağırıp ensemden tuttu ve kafamın arkasından bastırıp beni yer gibi öptü. Öpücüğü yoğun, arzulu, acı doluydu. Beni bırakmaya yeltendi ama yapamayıp daha şiddetli öptü.

"Sikeyim!"

Parmak uçlarıma yükselip sıkıca tutundum ve gözyaşlarımı dudaklarıma karıştırarak, "Bir şeyler söyle," dedim derhal. Dudaklarını çekemiyordu. "Nereye gidiyorsun, nereye kaçıyorsun? Ben ne yaparım, nerede beklerim se... seni?"

"Evimizde," dedi dudaklarını çekerek. Ona yapışıp gitmemesi için bir daha öpmek istediğimde kafasını iki yana salladı. Gözlerindeki o amber renk kopkoyu bakıra dönüşmüştü, kirpiklerini telaşla kırpıyordu. "Çaresini bulacağım, seni kaybedemem!"

Yüzü ellerimin arasından kaymaya başladı. "Hazer..."

"Seni alacağım, sabaha karşı!" Elimi kaldırdı, yüzüğün olduğu parmağımdan öptü.

"Sen ve ben Mila, tek gerçek bu."

Gerçek olduğu için mi bu kadar acı çekiyorum?

Siren sesleri yaklaşırken Hazer başımdaki tokamı alıp hızla benden uzaklaştı ve gömleğine yapışan parmaklarıma rağmen bana sırt çevirdi. Gözlerini acıyla yummuştu. Bağırıp gömleğinden daha sıkı tutmaya çalıştım ama Hazer durmadı, kapıyı açıp dışarıya fırladı ve gelin odasının etrafını dolanıp arka tarafa, ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladı. Dönüp arkasına bir kez bile bakmadı çünkü o da ben de biliyorduk. Bakarsa gitmezdi ama gitmesi gerekiyordu. Uzaktan gelen konuşma seslerini, polis sirenini duyuyordum. Birileri buraya doğru koşuyordu, Hazer artık yoktu, ağaçların arasında, karanlıkta kaybolmuştu.

"Hazer!"

Çığlık atarak ellerimi dizlerime yasladım ve onun gittiği yola bakarken gözyaşlarına boğuldum. Gitmişti, beni bırakmıştı! Hiçbir şey söylememişti, ne olduğunu anlamıyordum. Boğuluyordum, ölüyordum, çığlıklar atıp bir yerlere vurmak istiyordum. Sırtımı kapının pervazına yaslayıp yere kayarken, gözyaşlarım çenemden dökülüyordu. Hıçkırıklarım artıp vücudumu sarsarken, "Üşüyeceksin," dedim boğulurcasına. "Ceketini alsaydın keşke, üşü... üşüyeceksin."

"Safir?"

"Safir?"

Tanıdık sesler duyuyordum, kafamı çevirip bakamıyordum. Hazer'in kaybolduğu yere, ormanın derinliklerine bakıyordum ama gözlerimin önünde oluşan buğudan bir şey göremiyordum. Kalkamıyordum, bir zavallı gibi kapının önünde hıçkırıyordum. Birinin geldiğini, beni kolumdan tuttuğunu hissettim. Bir bez bebek gibi kollarımdan çekiliyordum, yüzümde yumuşak bir dokunuş vardı ama... sevdiğim sıcaklık değildi. "Hazer... Geri dön... Yalvarırım!"

"Aman Allah'ım! Safir, canımın köşesi, n'oluyor?"

"Hazer..."

"Hazer değil, Gazel! Benim Safir, bana bak!"

"Ah!" Gelinliğime takıldım ama Gazel beni tuttu, kaldırmaya çalışırken bir şeyler söyledi. Saçlarım önüme düşüyordu, bu topuklu ayakkabıları istemiyordum artık! Hazer'in gittiği yoldan gitmeye çalışırken Gazel'in yalvardığını duydum.

"Safir, kendine gel! Bana bak, polisler burada! Buraya geliyorlar! Safir ne olduğunu söyle..."

"Polisler..."

Polis, siren... Hazer, suçluluğu, pişmanlığı, utancı, korkusu, üşümesi... Başımı bir rüyadaymış gibi ağır çekimde omzumdan arkaya, düğün alanına çevirdim. Gazel elimden tutuyor, Behram telefonla birini arıyordu. Kerem ve Leyla'nın, gözleri kapalı olan Bahar Anne'nin başında durduğunu gördüm; Leo'yla Mustafa Kemal miydi köşede ağlayanlar? Polis memurları Kerem'in yanındaydı, birkaç tanesi de etrafa dağılmıştı.

Kocamı arıyorlar.

Evliydim, dakikalar önce resmi olarak da evlenmiştik. Devlet önünde de karı kocaydık, bu polisler kocam için gelmişti. Ama neden? Ne yapmıştı? Ne yaptığını bilmiyordum ama bir şeyler düşündüğü açıktı, gece yarısı gelip beni alacağını söylemişti. O zaman... bu polisler onu yakalarsa gelip beni alamazdı, neler olduğunu anlatamazdı. Hızlı düşünmeliydim, kahrolmayı bir kenara bırakıp kendimi Hazer'e siper etmeliydim. Sakin olacaktım, parçalara ayrılma zamanı değildi. Dönüp arkama karanlığın içinde uzanan yola baktım, onun peşinden koşmak istiyordum ama nereye gittiğini bilmiyordum.

Sabaha karşı gelecek, beni alacak.

Hızla gözyaşlarımı sildim ve bayılacak gibi hissetmeme rağmen gelinliğimin eteklerini toplayıp düğün alanına doğru ilerlemeye başladım. Dizlerimde tonlarca yük vardı sanki. Bir saat önce mutlulukla uçan ben artık yürüyemiyordum bile. Behram'ın oflayıp pofladığını, Gazel'inse peşimden koştuğunu duydum. Dizlerimin vücudumu taşımasına hayret ediyordum, attığım her adımda düşecekmiş gibi hissediyordum. İnsanların bana döndüğünü, Kerem'le Leyla'nın korkuyla baktığını gördüm. Siyah boya gözyaşlarımla yüzüme akıyordu, koştuğum için saçlarım önüme düşüyordu.

Bir polis memuru Bahar Anne'ye doğru eğilmiş bir şeyler sorarken beni fark etti ve doğrulup hücum eder gibi üzerime doğru yürüdü. "Eşiniz nerede?" Başıyla geldiğim yeri, gelin odasını işaret etti. "Şuraya bakın."

"Yok," dedim önünü ardını düşünmeden. Doğrusunu yanlışını, ne yaptığımı bilmiyordum. Düşünebildiğim tek şey onun *korkuyorum, üşüyorum* diyen sesiydi. Onu korumam, ısıtmam lazımdı. Gelinliğimin eteğini sımsıkı tuttum. "Burada yok, gidin düğünümden!"

"Hanımefendi," dedi adam, Gazel ve Behram'ın da hemen arkamda yer aldığını, Leo'nun eteğime yapıştığını hissettim. Polis memuru kaşla-

rını çattı. "Eşiniz olay yerinden kaçtı, kendisi şüpheli, sorguya alınması gerekiyor!"

Eşim, olay yeri, şüpheli...

Diğer polis memurlarının o tarafa ilerlediğini görünce korkuyla nefes alamadım. Ya bulurlarsa Hazer'i, kendini açıklayamadan ona zarar verirlerse? Bilirim, polisler adaleti sağlar ama... Hazer her şeyi yoluna koyardı, onu yakalayamazlardı. Kelimeler dudaklarıma kadar geldi ama sormaya cesaret edemedim. *Eşim ne yaptı?* diyemedim.

"Polis Bey, neler olduğunu izah ederseniz..."

Behram'ın bir adım öne çıktığını, korkuyla bir şeyler sorduğunu duydum. İnsanlar merakla bakıyor, artık fısıldaşma gereği görmeden açık açık sorular soruyorlardı. Biri, "O zaten katil değil miydi?" diyordu.

Başımı hücumla arkaya, kalabalığa çevirip kimden geldiğini anlamadığım o soruyu yanıtladım. "Değildi! Değil! Kes sesini, değil!"

Gazel kolumdan tuttu, sakinleşmem için beni kendine çevirmeye çalıştı ama benim buğulanan gözlerim tekrar polis memuruna döndü. Karşımdaki polis memuru Behram'a bakarak bir şeyler açıklıyordu. "Hastaneden çıkarken kameraya yakalanmış," diyordu, kulağım çınlıyordu. Duyduğum her kelimeye onun korku dolu sesi karışıyordu. "Mahkûm ölmüş, odasından çıkarken görülen son kişi de arkadaşınız. Lütfen izin verin de işimizi yapalım..."

Behram kurşun yemiş gibi geriledi, Gazel'in eli kolumdan düştü. Bahar Anne'nin bağırdığını duydum. Hangi birine yeteyim, nereye bakayım, kime üzüleyim? Hıçkırdım, hıçkırdım, yetmiyormuş gibi bir daha hıçkırdım! Polis memuru kafasını iki yana sallayıp tıpkı diğer polisler gibi gelin odasının yolunu tutmaya yeltendiğinde kirlenen gelinliğimin üzerine basarak hızla yana kaydım. Onun önüne geçerek, "Yok," diye bağırdım bir daha. "O tarafta değil, gidin buradan! Mahvettiniz düğünümü! Kocamın peşini bırakın, o kötü bir şey yapmaz! Buradan... gidin!"

"Sizin düğününüzü bizzat eşiniz mahvetti hanımefendi!"

Polis memuru beni fevri şekilde kenara ittiğinde sırtım Gazel'in göğsüne çarptı ve ayaklarım burkuldu. Beni itip kendine açtığı yola doğru koşmaya başladığında dolu gözlerimle donmuş gibi karşıma bakmaya devam ettim. "Bırakın kocamı! Rahat bırakın!"

İnsanlar bana acıyarak bakıyordu. Bahar Anne ağlıyordu, Leo giden polis memuruna bağırıyor, eteklerime dolanıyordu. Mustafa Kemal, "Abim..." diyerek etrafta geziniyor, çaresizce benim gibi abisini arıyordu.

Sizin düğününüzü eşiniz mahvetti!

Hayır, yapmış olamaz, onun ismi hiçbir kötülükle yan yana gelemez.

"Çok üşüyor," dedim diyecek başka kelimem kalmamış gibi. Burkulan ayaklarımın üzerinde bir adım attım, artık Gazel de beni tutamayacak kadar şaşkındı. Kafamı eğip gelinliğe bakarken gelin odasına doğru yürümeye başladım. Polis sirenleri, insanların acıyan bakışları, kalbimin korkuyla çarpışları... İleriye giderken zamanda da geriye, çok acı çektiğim zamanlara gidiyordum sanki. Ben, gece on ikiye kadar dans eden bir Kül Kedisi'ydim, düğün sandığım bu şey de kendi hikâyemde kayboluşumun görkemli bir kutlamasıydı. Bunca hazırlığı, bu kayboluş hikâyemin başlangıcı için yapmışım meğer, ne acıydı! Önümü göremiyordum acıdan, nereye yürüdüğümü bilmiyordum. Ceketini almalıydım, ona götürmeliydim. Üşürdü, üşüdüğünü söylemişti. Uğurlu olduğunu düşündüğüm ama uğursuz olan o kelebek benimle belirsizliğe uçarken hep aynı şeyi sayıkladım. "Üşüyorum dedi, korkuyorum dedi. Üşüyor, korkuyor..."

VIII
"NORVEÇ"

Melek Yakut. Kızımıza vermek istediği isim buydu.

Kanatlarım kırılıp rüzgâra teslim oldu. Fırtına şiddetliydi, sis vardı, önümü açmak zordu. Kırıldıklarını hissettim ama nereye uçtuklarını takip edemedim. Kalbimin arkasındaki acıdan anladım kanatlarımın yokluğunu. Hazer'e sorsanız sırtımın hafifliğinden anlamam gerekir kanatlarımın yokluğunu. Fakat ben hafif hissetmiyorum aksine dünyanın en ağır insanı olduğumu hissediyorum. Sanki gözyaşlarım içimde donup bir buz kütlesine dönüştü, kalbimdeki mutluluk şatosu gözlerimin önünde yıkıldı.

Evlilik gecemin böyle biteceğini düşünmemiştim. Bitmeyecek, upuzun bir gece olacağını biliyordum ama hayatın benim için böylesi bir gece hazırladığını aklımın ucuna getirmemiştim. Gerçekten kanatlarım olsa ve biri gelip hırçınca koparsa bile bu kadar yanmazdı canım. İçimde, onun giderken bıraktığı bir dağınıklık vardı; kalbimi toplayamıyordum.

Parçalar kafamın içinde yavaş yavaş birleşmeye başlamıştı ama hâlâ kendime gelememiştim. Öyle ki emniyete ne zaman geldiğimi, sorgu odasına ne ara alındığımı hatırlamıyordum. Büzülmüş, küçülmüştüm. Gözlerimin önünde bir buğulu cam, kelimelerin önünde sis vardı. Bir sandalyenin üstündeydim, karşımdaysa ellerini masaya yaslayarak bana doğru eğilmiş bir polis memuru vardı. Dudakları sürekli kıpırdıyordu ama söyledikleri kulaklarıma ulaşmıyordu. Sarılabildiğim tek şey, nikâh defterimizdi.

Polis memurunun elini masaya vurmasını uzaktan izledim. Oda etrafımda dönüyor, duvarlar üzerime yürüyordu. Diğerleri koridordaydı ama Han'ın en son konuştuğu kişi olduğum için beni sorguya almışlardı. *Tam diyorum bir nefes alacağım, Hazer düşüyor aklıma, boğulurcasına nefes vermeye başlıyorum. Ağzımı açıyorum ama sadece... "Hazer..."*

"Eşiniz nerede?"

Soru sormaya devam ediyordu ama ona ne cevap vereceğimi bilmiyordum. Kerem'in dışarıda bağırırcasına konuştuğunu duyuyordum; beni

yalnız bırakmamak için içeriye girmek istemişti ama almamışlardı. Hazer'in nereye gittiğini bana söylediklerini sanıyorlardı galiba ama bilmiyordum eşimin nerede olduğunu.

Elimi dudaklarıma götürdüm, son busenin izini okşadım.

"Hanımefendi, lütfen bizimle eşinizin size ne söylediğini paylaşır mısınız? İnanın saklamanız size bir şey kazandırmaz, söyleyin biz de suçlunun o olup olmadığını anlayalım."

"Hazer... çok masumdur."

"Bu gece değil hanımefendi."

"Üzerindeki... suçlamaları kabul etmiyorum," diyebildim gelinliğimin eteğine bakarak.

Hazer'i sonuna kadar savunmalıydım. O bana suçlu olduğunu söylemedikçe kabul etmeyecektim! O suçluyum dediğinde de onu sonuna kadar dinleyecektim.

"Eşiniz kaçarak suçlamaları kabul etmiş oluyor Safir Hanım."

Tamam, yalnız kaldığımda deli gibi ağlayacaktım ama dik durma zamanıydı. Aşkıma, ona sahip çıkma zamanıydı. Belki Hazer yapmaması gereken bir şey yapmıştı ama önce onu dinleyecektim. Bu yüzden eğik başımı yavaşça kaldırdım, sol yanağımdaki gözyaşlarını temizlerken omuzlarımı dikleştirdim. "Avukatım gelene kadar konuşmayacağım!"

Yapamazdım, bir kez daha onun katil olmakla suçlanmasına izin veremezdim. Onun itibarını da kalbini de koruyacaktım. Eşi olarak, o gerçekleri anlatana kadar bunu yapacaktım. Herkesle bir olup onu suçlayamazdım, canımı alsalar yapamazdım. Tamam, çok üzülmüş, gecemizi böyle devam ettirdiği için gücenmiştim ama her şeyin telafisi olurdu. *Yeter ki o üşümesin.*

"Hazer Bey'in yakalanması çok uzun sürmeyecektir. Anlıyorum, eşiniz ama siz de yardım ve yataklıktan..."

"Ne yardım ve yataklığından bahsediyorsunuz? Haz... Hazer kimseye zarar veremez! Üstelik bunu böyle so... soğukkanlı şekilde planlamaz. Elinizde ne var bilmiyorum, kaçması size ne düşündürür onu da bilmiyorum ama... lütfen bize anlayış gösterin. Çocuk gibidir o bazen, lütfen..."

"Hanımefendi, Hüseyin Boduroğlu öldü!"

Canavar, şeytan ya da Hüseyin. Hepsi aynıydı işte. Bir an dünyam sarsılmadı değil, sarsıldı. Ölmüştü, dünya onun gibi bir insan müsveddesinden arınmıştı. O polis memurlarını gördüğümden beri aklıma gelen bu ihtimal gerçekse... Biliyordum, bunu hiç hazmedememişti ama yapmazdı, düğün günümüzde yapmazdı.

"Onun ölümü... dünya için büyük iyilik," deyiverdim. Küçüklüğümün bir yerden beni izlediğini hissederek etrafıma bakındım.

"Bu dediğiniz kayıtlara geçiyor hanımefendi. Ölümünden memnuniyet duymanız..."

"O bir canavardı," diye bağırdım titreyen dudaklarımla. O çok kötü biriydi, duygularımı harap etmişti. Bana yaşattıklarından sonra öldüğüne memnun olmamak elimde değildi. "Kusura bakmayın, niyetim saygısızlık etmek de... değil. Onun neden hapiste olduğunu zaten biliyorsunuzdur, bildiğiniz halde niçin ölmesinden duyduğum memnuniyeti yargılıyorsunuz ki?"

"Safir Hanım..." Bir an yüzünün kızardığını görür gibi oldum ama bu bir yanılma da olabilirdi. Başımı yana çevirip gözyaşlarımı temizledim. Polis memuru ellerini masadan kaldırırken sorgu odasının kapısı tıklatıldı ve adım sesi duyuldu.

"Merhaba, ben Safir Hanım ve Hazer Bey'in avukatı."

"Merhaba, hoş geldiniz."

Başımı umutla kaldırdım ve içeriye giren hanımefendiye bakıtım. Şükürler olsun, bir süredir tanıdığım avukat nihayet gelmişti. Burnumu yavaşça çekip evlilik cüzdanımızı daha sıkı tutarken avukatımız bana gergin şekilde gülümseyip polis memuruna döndü. "Safir Hanım'la yalnız kalabilir miyim?"

"Yalnız sorgudaydım..."

"Beyefendi, müvekkilimi zorla konuşturamazsınız, susma hakkına sahip." Avukat Hanım bana döndüğünde Hazer'e yardım edebilecek birine sahip olmanın verdiği mutlulukla dudaklarımı kıvırdım. "Safir Hanım, beyefendiye söylemek istediğiniz bir şey var mı?"

"Yok," dedim derhal. Zaten bir şey de bilmiyordum, buradan çıkıp evime gitmeliydim, Hazer sabaha karşı dönecekti. "Sa... Saat kaç?"

Avukatın bu soruma şaşırdığını görür gibi olurken, "Neden ki?" dedi polis memuru, onun bu şüpheci tavrı beni daha da kahrediyordu. "Saatin önemi var mı şu an?"

Kendisine cevap vermek istemediğim için çenemi kaldırıp avukatımıza döndüm. "Bittiyse Safir Hanım'ı çıkaralım, görüldüğü üzere kendisi de bir şeyin farkında değil. Aksine günün mağduru o, lütfen anlayışlı olalım."

Polis memurunun bakışlarını hissetsem de kendisine bakmadım. "Peki, çıkabilirsiniz."

Bunu duyduğum an sandalyeden kalktım ve evlilik cüzdanımızı sıkıca tutarak kapıya davrandım. Avukatımız polis memuruyla konuşurken kapıyı açıp hızla dışarıya çıktım. Ben daha adımımı atar atmaz Gazel'in bana

doğru koşmaya başladığını, onu Kerem'in takip ettiğini gördüm. Behram bir polisle konuşuyorken dönüp bana baktı.

"Safir!" Gazel yanımda bitti ve diğer tarafımda Kerem belirdi. Etrafı nüyordu, çıkış neredeydi? Evimize gitmeliydim, Hazer gelecekti. Gazel yüzümü tuttuğunu, Kerem'in başımı göğsüne doğru yasladığını hissedi kolları etrafımdaydı. "İyi misin canımın köşesi? Çok istedik ama içeri almadılar bizi, ben de çok korktum sen korkuyorsun diye. Ayakta duracak halin yok, gel de otur..."

"Saat," dedim, tek diyebildiğim buymuş gibi. "Sabah olmadı değil mi daha?"

"Yok," dedi Gazel. "Daha on iki ya da bir, bakmadım, bilmiyorum. Sen... neden bunu soruyorsun canımın içi? Gel de otur şöyle. Ya da yok, gidelim, sen buraya layık değilsin."

Kimseye bir şey söyleyemezdim, sadece başımı salladım. Gazel sonra arkasını dönüp Behram'ın yanına giderken, "Koşma," deyiverdim. Bebeğe bir şey olur muydu?

"Safir..." Kerem'in fısıltısını duydum ve beni hafifçe çekip sorgu odasının kapısından ayırdığında ona ayak uydurdum. Bahar Anne ve çocuklar neredeydi? Üzüntüden kahrolmuştu onlar da. Üstelik Leyla da yoktu. Kerem beni bıraktı ve Hazer'in ceketini omuzlarıma bıraktı. Etrafını kolaçan ederek bana döndü ve fısıldayarak konuştu. "Bir şey söylemedin değil mi?"

"Bir... bir şey bilmiyorum ki," dedim çaresizce. "Sen bir şey biliyorsan yalvarırım söyle Kerem!"

Elinin tekini omzuma koydu ve diğerini yanağıma götürdü. İlk kez Hazer'den başka bir erkek gözyaşlarımı sildi. "Ben de çok şaşkınım Safir, neler olduğunu anlamıyorum! Arıyorum ulaşamıyorum, deliye döndüm! Senden fazla şey bilmiyorum, yemin ederim!"

Omuzlarım küçük küçük sarsılmaya başladı. "Hüse... O pislik ölmüş!"

"Gebersin piç!" dedi ama sonra bu ölümü gerçekleştirmiş olabilecek şüpheli, ikimizin de çok sevdiği o kişi olduğu için sıkıntıyla yanağımı okşadı. "Dur dur, ağlama sakın. Ben de duydum olanları, birkaç polis memuruyla konuştuk. Eve gidelim, neler olduğunu oturup konuşalım. Gelinliğin de kirlendi, kıyamam ben sana..."

Evimize gitmek, kocamı beklemek istiyordum. Hazer'i çok seviyordum, onu hep savunacaktım. Bir şey olduysa ve bunu yaptıysa bile... onu hep sevip bekleyecektim. "N'olur Kerem, eve gidelim. Burada olmak, herkesin Hazer'i bir suçlu gibi aramasını görmek canımı çok yakıyor!"

"Gideceğiz güzelim, sen... buraya hiç yakışmıyorsun."

Omuzlarımı okşadığında yalnız olmadığımızı hissettiğim için bir nebze olsun rahatladım. Hazer sabaha karşı gelecekti ve konuşup neler olduğunu anladıktan sonra bu suçlamalardan kurtulacaktık. Ama değil saatler, bir dakika bile sabredemiyordum; görmediğim her an acı çekiyordum.

"Bahar Anne'yle çocukları revirden alalım."

Behram'ın sesini, yaklaşan adım seslerini, avukatın sesini duydum ama o kadar ağlıyordum ki utandığım için başımı Kerem'in göğsünden kaldıramadım. Polis memurları bizi daha fazla tutmaya çalışmıyordu. Kerem ne kadar güçsüz hissettiğimi farkına varmış olmalıydı ki başımı göğsünde tuttu ve yürümeme yardımcı olurken, "Korkma," diye fısıldadı.

Hazer'le artık bir aileydik. Bu aileyi bir arada tutmak için güçlü kalmalıydım. Kerem beni doğrudan arabaya yönlendirdi, diğerlerinin arkamızdan gelip gelmediğini bilmiyordum. Az sonra arabanın önünde durduğumuzda elimi uzatıp kapıyı açtım ve şoför koltuğunun yanındaki koltuğa yerleştiğimde titreyen ellerimle uzanıp gelinliğimin eteklerini topladım. Kırışmasından korkarak güzelce kucağıma koyduğumda Kerem de bana yardımcı olup gelinliğimi düzeltti. "Merak etme Safir, ben de Kerem'sem senin için en güzel düğünü yapacağım."

"Düğün umurumda değil, Hazer'i isti... istiyorum."

"Her şey yoluna girecek güzelim."

Gözyaşlarımı bir daha silerek arkasını döndüğünde kafamı arkaya yaslayıp yanıma baktım; Hazer'in çoğu zaman oturduğu koltuğa. Boşluğu canımı yaktı ve elim kalbimi tuttu. Masumiyetinin böyle suçlamalarla karalanması yüreğime eziyet ediyordu. Onun elmas kalbinin...

Başımı diğer tarafa çevirdiğimde Bahar Anne'nin Behram ve Gazel'in kolları arasında olduğunu, yorgun şekilde bu tarafa yürüdüklerini gördüm. Özel şoförleri buradaydı, Cüneyt Bey gelmemişti; gereği de yoktu. Leyla, Leo ve Mustafa Kemal'in elinden tutmuş, buraya doğru getiriyordu. Canlarım benim, her şeyden habersiz o kadar masum ve ürkmüş görünüyorlardı ki. Yüreğimdeki acı ne kadar büyük olursa olsun onlara sahip çıkma dürtüsü ağır bastı ve ayaklarımı arabadan dışarı attım.

"Abla!" Leo bana doğru koşup gelinliğime yapıştığında, titreyen ellerimi omuzlarına götürerek onu yatıştırmaya çalıştım.

"Tatlım, ağlama lütfen."

"Ama... herkes ağlıyor abla."

Altın rengindeki saçlarını okşayıp gözlerimi Mustafa Kemal'e çevirdim. Gözünden yaşlar akıyor, hıçkırıyordu. Kerem ona doğru bir adım atacak

olduğunda Leyla'nın elini bıraktı ve koşarak annesine gitti. Bahar Anne'nin arkasına saklanıp öfkeli şekilde bana baktı. "Senin... yüzünden oldu!"

Say Safir say, kaç kurşun oldu, say.

Yüreğime, bir başka yükün ağırlığı oturdu ve gözlerim ona bakarken yaşlarla ışıldadı. "Ablam bir şey yapmadı," dediğini duydum Leo'nun. Hırçınca bağırıyordu. "Çok korktu bir kere o! Baksana, ağlıyor!"

Bir Leo'ya baktım bir Mustafa'nın sakladığı yüzüne. Bahar Anne'nin önce Mustafa'yla ardından üzgün bir şekilde benimle konuştuğunu gördüm ama kelimeleri duyamadım. Kerem belimden tuttu, sanırım düşecek gibi hissettiğimi anladı. Leo'yu serbest bıraktım ve çıplak ayaklarımla ileriye doğru birkaç adım attım. Gözyaşlarımı elimin tersiyle silip annemin karşısında durdum ve uzanıp ellerinden tuttum.

"Hazer masum anne, sa... sakın kızma ona."

Perişan görünüyordu, kendini harap etmişti. Gazel, annemin kolundan çıkıp bana sarılırken Behram da bunları duymaya dayanamıyormuş gibi kafasını öteki tarafa çevirdi. "Biliyorum anneciğim," dedi Bahar Anne, o da ellerimi sıktı. "Her şeyin mutlaka bir açıklaması vardır. Sen o güzel yüreğini sıkma, bunu hak etmiyor. Evimize gidelim, dinlen."

Gazel gözyaşlarımı sildiğinde ona minnet dolu bakışlar attım ve Bahar Anne'yi arabasına götürdüm. Avukat az ötede sabırla bizi bekliyordu. Bahar Anne koltuğa oturduğunda dönüp Mustafa'ya baktım ama o bana bakmadan Behram'ın elini tutuyordu. Eğilip onu öpmek istedim ama başını Behram'ın arkasına saklayıp, "Abimi istiyorum!" diye bağırdı.

Ben de abini istiyorum. Onu anlamaya çalışsam da kalbim çok kırıldı ve dudaklarım büküldü. Behram içini çekip bana kahır dolu baktı ve Mustafa'yı arabaya bindirdi. Gazel bir daha koluma girerek omuzlarımı okşadı. "Küçük o daha, özel sebeplerden ötürü hırçın da. Sakın bir de buna üzülme."

Kendime haksızlık etmeyi hiç sevmezdim çünkü bu yaşanılanları hak etmemiştim. Ama... içimdeki ufak bir parça kendimi suçluyordu. Behram, Bahar Anne'yle Mustafa'yı uğurladığında Gazel ve Leyla'yla tekrardan arabaya doğru yürüdük. Kalktığım yere oturdum ve Leo'yu kucağıma çektim. Kollarımı etrafına sıkıca dolayıp çenemi başıma yasladığımda Gazel, Behram ve Leyla arka koltuğa yerleşiyordu.

Avukat Hanım elimi sıktı. "Arkanızdan geleceğim," diyerek kendi arabasına geçti.

O gözden kaybolduğunda Kerem de sıkıntılı biçimde arabayı çalıştırdı. Behram'ın alçak bir sesle dua ettiğini duydum. Leo kucağımda bana

döndü ve çenemin altına saklandı. Evlilik cüzdanımızı kalbime bastırarak hıçkırıklarımı tutmaya çalıştım. "Ablacığım, Mustafa saçma saçma konuşuyor, eniştem duysa ona çok kızardı. Ben de çok kızdım, seni üzdü çünkü! İstersen bir daha konuşmam onunla."

Kaşının üstünden öptüm. "Bana duyduğun bu sevgi beni çok mutlu etti ama... Mustafa'ya sakın küsme."

O sırada Gazel, "Leo," dedi, sesini neşeli çıkarmaya çalışıyordu. "Kucağıma gelmek ister misin tatlım?"

"Ablamın bana ihtiyacı var."

O ağırlık yapmazdı bende, olsa olsa kalbimi hafifletirdi.

"Hazer böyle bir delilik yapmış olamaz," dedi Behram, sesi ıstırap doluydu. "Durup durup düğün gününde niye böyle bir şey yapsın, deli mi bu adam? O pislik ölsün, kimin umurunda? Ama benim kardeşim... Mila, sakın sırt çevirme ona, kahrolur! Dinlemeden yargılama, tamam mı? Oturup konuşalım."

Hararet içinde kafamı salladım. "Tabii ki onu dinleyeceğim Behram, ne derse ona inanacağım!"

"Sana neler dedi?" diye sordu Gazel, kaygı dolu bir sesle. "Onunla en son sen konuştun canımın içi."

O an, yaşananlar, söyledikleri, veda eder gibi öpüşleri... "*Üşü... Üşüyorum, korkuyorum,* dedi. *Ben yapmadım, o... hak etti,* dedi."

Yolun devamında konuşacak hal bulamadım kendimde, onlar da bunun farkında olup yalnızca beni teselli ettiler. Yalnızca benim değil, hepimizin teselliye ihtiyacı vardı aslında çünkü hepimiz Hazer'i çok seviyorduk.

Yol boyunca saati takip etmiştim. Araba evin önünde durduğunda gözyaşlarımı kurulayıp kapıyı açtım ve önce Leo'yu indirip sonra kendim arabadan çıktım. Gazel'le Behram derhal yanıma gelip beni omuzlarının altına aldı ve Kerem, Leyla'sını arabadan indirip elinden tuttu.

"Aman Allah'ım, sen ne zamandan beri ayakkabısızsın?"

Gazel'in sesini duydum ama dönüp cevap veremedim, Kerem'in açtığı bahçe kapısından içeriye koşarak girdim. Evlilik cüzdanımızı elimin içinde simsıkı kavrayıp kendi etrafımda dönerken gözlerim merak ve hevesle etrafta dolaşıyordu. Saçlarımın dalgaları suratıma çarparken başımı kaldırıp bir de eve baktım ama hiçbir ışık yanmıyordu. Gelseydi, burada olsaydı ışıkları yakardı çünkü karanlıktan korktuğumu bilirdi.

"Gel Safir, gel canımın köşesi."

Avukat ve diğerleri de arkamızdan gelirken onun kollarında girmeyi hayal ettiğim eve Gazel'le girdim. Hazer mobilyaları ve halıları değiştirmişti,

bu yüzden yeni bir eve giriyormuş gibi hissederek etrafıma bakındım. En son beraber dinlediğimiz pikabın önüne yürüyüp parmaklarımı üzerine dolaştırırken diğerlerinin endişeli bakışlarını hissettim. Kerem'le Leyla avukatı buyur edip koltuğa otururken Behram da Gazel'le fısıldaştı. Leo'nun ürkek bir şekilde koltuğa çıktığını gördüğümde gözyaşlarımı saklayarak başımı önüme eğdim.

"Safir Hanım," dedi avukat. "Ne olduğunu Hazer Bey'den sonra en iyi bilen sizmişsiniz. Bir şeyler anlatıp bize yardımcı olabilir misiniz?"

Hazer, Hazer, Hazer...

"Ben de size yardımcı olmayı çok isterim ama ne yazık ki bir şey bilmiyorum," dedim, Hazer'in bu pikaptan yükselen şarkıyı dinlerken ve bana sarılırken ne kadar huzurlu olduğunu anımsayarak. "Çok üşüyor..." Üzerimdeki ceketine sarıldım. "Tek bildiğim bu. Bir... Bir de korktuğu."

"Kaçması hiç iyi olmadı," dedi avukat, sesi düşünceli ve kaygılıydı. "Telefonu üzerindeyse ve birini ararsa muhtemelen hemen bulunur. Kamera kayıtlarını ben de izledim, polis memurlarının dediği gibi odadan koşar gibi çıkmış. Oklar ne yazık ki onu gösteriyor ama Hazer Bey'i dinlememiz, mutlaka ulaşmamız lazım."

"Bu adam bunu yapacak biri değil, üstelik düğün günü." Behram oturamıyormuş gibi ayağa fırladı, göz ucuyla görmüştüm. "Peki ölüm sebebi... Yani... Neymiş ölüm sebebi?"

Kerem nefesini üfledi. "Ya bu adam hapishanede ağır dayak yemiş, hastaneye kaldırılmış." Kerem bu hastane konusuna açıklık getirdi ve gözlerim merakla ona döndü. "Hazer zaten bu adamı sürekli takipteydi, eziyet çekmesinden memnuniyet duyuyordu. Hastanede olduğunu da biliyordu demek ki. Hüseyin'in bağlı olduğu... makinenin fişi çekilmiş, o makine olmayınca uzun süre nefes alamayıp ölmüş."

Çenem titrerken önüme döndüğümde, "Başka biri de çekmiş olabilir o fişi," dedi Gazel hemen. "Öyle bir pisliğin eminim ki birden fazla düşmanı vardır. Sonuçta ben de denemiştim onu öldürmeyi..."

Gazel... Böyle bir adamın kızı olmanın ağırlığı altında eziliyordu hâlâ.

"Ben bizzat araştıracağım, o gün Hüseyin'i başka biri ziyaret etmiş mi öğreneceğim." Avukatın gözlerini yüzümde hissettim. "Hazer Bey şu an şüpheli, suçlu değil. İtibarını korumak için bunu magazinden uzak tutacağım, endişeniz olmanız. Sizden ricam Safir Hanım... Hazer Bey sizi ararsa bana dönüş yapın."

Ararsa... Keşke arasa, bir an bile olsa sesini duysam. Cevap vermedim, avukat da bir daha aynı şeyi söylemedi. Üzüntüme duyduğu saygıya

minnettardım. Uzanıp başımdaki ağırlık yapan tacı aldım ve pikabın üzerine bırakarak hıçkırıklarımı dudaklarımla ezdim. Dışarıya çıkmalı, Hazer'i beklemeliydim. Sokak kapısına yürüdüm.

"Safir!" Gazel'in yerinden fırladığını gördüm.

"Hava alacağım Hazer, lütfen..."

"Hazer değil... Gazel..."

Sokak kapısını açtığım gibi kendimi rüzgârlı eylül gecesine teslim ettim ve kapıyı çekiyordum ki koşan adım seslerini duydum. Dönüp tam Gazel'e gelmemesini söyleyecektim ki onun eğilip ayaklarımın önüne bir çift ayakkabı koyduğunu gördüm. "Bunları giy, öyle çık."

Başımı salladım ve sandaletleri ayağıma geçirip ona arkamı döndüm. Beni yalnız bırakmaktan çekindiğini hissettim ama ısrar etmedi. İçeriden beni gözetleyeceğine emindim. Ceketine sarılıp ihtiyaçla kokladım ve geçip salıncağa oturdum. "Salıncaktan düşersem gelir misin acaba?" Salıncağa binmeme ne kadar da kırılıyordu.

Geldiğinde beni salıncakta görürse üzülebilirdi, bu yüzden salıncaktan kalkıp benim için diktiği çiçeğin yanına oturdum. Bağdaş kurup gelinliğimi düzelttikten sonra saçlarımı ceketin üzerine attım ve en sonunda cekete sarılıp çiçeğimize baktım. Capcanlı ve beyazdı, tıpkı umutlarımız gibi. Başımı kaldırıp aya baktım.

N'olursun kaç kurtar kendini bu diyardan yâr,
*Güneşi ararken peşini bırakmaz ay.**

Bana söylemeyi en sevdiği şarkı bu olabilirdi, öyle ki şarkının o meşhur sözü bile Hazer'e aitmiş gibi hissetmeye başlamıştım. Her şeyi soğukkanlılıkla karşılayıp mantıklı düşünen biriydim ama o an yüreğim alevlerin ortasında öyle yanıyordu ki düşünemiyordum.

Evlilik cüzdanımızı açıp içindeki fotoğraflarımıza ve isimlerimize baktım. *Safir Mila Dalgakıran.* Pes etmeyecektim, Hazer'i bekleyecek, her şeyin açıklığa çıkması için uğraşacak, hayatımın kahramanı olacaktım.

"Yemin ederim Hazer, sen ve ben çok mutlu olacağız."

Gri gözlerimi bahçe kapısına çevirirken altdudağım titredi. Yolunu gözledim, sokaktaki adım seslerini dinledim. Bana doğru koşan adım sesleri yoktu. Nerede olduğunu, ne yaptığını düşündüğümde... sokağa fırlayıp onu arayasım, bir delilik yapasım geliyordu. Tanrım... O ormanda ne yaptı, nereye kayboldu? Ya karşısına kötü niyetli biri çıkarsa, onu incitirse? Ya... ya bir köpekle karşılaşırsa?

"Sabaha kadar nasıl bekleyeceğim ben..."

* Can Ozan. "Sar Bu Şehri", 2018.

Kerem'in avukatı uğurladığını görürken iç çektim. Telefonum neredeydi? Belki beni aramak isterdi! Ama onun telefonu yanında mıydı? Uzanıp ceketin ceplerine baktım ve telefonu görünce hayal kırıklığına uğradım. Telefonu buradaydı, beni arayamazdı. O zaman ne yapacak, kime ulaşacaktı?

O bir şeyler düşünmüştür, diyerek kendimi teselli etmeye çalıştım. *Öyle olmasa sabaha karşı geleceğim demezdi.*

Telefonu elime alıp çıkardım ve burnumu çekip ekranı aydınlattım. Beni siyah bir ekran karşıladı. Kilidi açtığımdaysa kendi fotoğrafım. Elimi alnıma vurup iç geçirdim ve mesajlara girip son konuşmalarımıza tebessüm ettim. En son bana, *Gece Yarısı Güneşi'm*, diye bir mesaj atmıştı. Başka bir şey dememişti, içinden gelmişti galiba.

Saat ikiyi bulana kadar oturdum, birlikte olan fotoğraflarımıza baktım ve videolarımızı izledim. Bir ara Gazel'in gelip üzerime battaniye örttüğünü, sonra geçip salıncağa oturduğunu gördüm. Videoları hiç kapatmadım, seslerimize gülümsedim.

Saat üçü buldu, artık neredeyse sabaha karşıydı.

Bu yüzden mutlu oldum, heyecanla yerimden fırladım ve Gazel'i arkamda şaşkınca bırakıp sokak kapısına koştum. Normalde ne kadar da korkardım böyle karanlıktan ama şimdi yalnızca sevinçle doluydu içim. Uzanıp sokak kapısını açtım ve kendimi dışarıya atıp kaldırıma çıktım. Ceketine sıkıca sarıldım, geldiğinde ona verirdim, giyerse daha az üşürdü.

Saat dördü buldu, gün ağarmaya başladı.

Cekete daha çok sarılıp gözlerimi sokağın bir sağ tarafına bir sol tarafına çevirdim. Sokağın aşağısından bir köpek havlayarak geçtiğinde yalnızca Hazer'in yalnızlığını düşündüm. Kimden yardım istemişti, ne yapmıştı, bu durumla nasıl baş etmişti, çok merak ediyordum.

Saat beş oldu, artık sabahtı.

Altı oldu, karanlık belli belirsiz ışıkla dağıldı.

Gözlerim sokağın ucuna bakarken rüzgârın havada bıraktığı o sisin içinde Hazer'in kokusunu aradım.

"Mila... Hadi kuzum, içeri girelim artık..."

Bir gözyaşı düştü kirpiklerimden.

"Bittin, tükendin. Gel de bir sıcak duş al, dinlen."

Hıçkırığımı tuttum.

"Safir, Hazer'i bekliyorsan... gelemez."

"Gelecek," dedim, onu savunma içgüdüsüyle. Geleceğini söylemişti ve o sözlerini hep tutardı. Birazdan gelecekti; o cesurdu, söz verdiyse ne pahasına olursa olsun gelirdi. "Saat daha üç, sabaha var..."

"Safir..." Omzumda elini hissettim. "Saat üç değil, yediye geliyor."

"Üç dedim Gazel, üç! Bu gecenin üçünde... Söz verdi çünkü, bu gecenin üçünde yanımda olacaktı... O dönene kadar üç!"

"Yapma böyle, n'olur." Kolları beni sardı ama kendimi hiç ısınmış hissetmiyordum aksine üşüyordum. "Elbet dönecek, her şey yoluna girecek, suçsuzluğu ortaya çıktığında o huzurlu hayatınıza devam edeceksiniz."

"Ama... şimdi dönsün Gazel, onun ne yaptığını, nasıl hissettiğini düşünmekten kafayı yiyeceğim sanki." Gün ışığıyla yanan gözlerimi kapatıp açtım. "Hayatımda ilk kez güneşin doğması, sabah olması bana acı verdi. N'olur Gazel, biriniz, biri bir şey yapsın..." Başımı önüme eğdim. "Uzun zaman sonra... ilk kez söndü sanki o ışıklar."

"Kendine gel!" Gazel'in kıpırdadığını, bir an sonra önümde durup dirseklerimden tuttuğunu hissettim. Beni yavaşça sarstı ve saçlarım yüzüme düştü. "Saatlerdir ayakta, gelmeyeceği halde onu bekliyorsun! Görmüyor musun, evin etrafında polisler var Safir? Görmüyorsun tabii... Ben de isterim gelsin ama gelemez. O gelemedi diye böyle burada bekleyecek misin? Bunun ona ne yardımı olacak? Ona yardımcı olmak istiyorsan eve girip kendine çekidüzen ver ve mantıklı düşün!"

"Hazer..."

"Allah'ım ben ne diyorum, o ne diyor..."

Bu kez yüzümden tuttu, saçlarımı önümden çekip yüzümü kendisine çevirdi. "Yapma," diyerek başımı çekti ve göğsüne yasladı. Elbisesinin yakalarını yumruğumun içine aldım. "Bak, yeğenin de çok üzülüyor bu halini görünce, hissediyorum. *Teyzeciğim ağlama,* diyor."

"Özür dilerim..."

"Hadi, üzme bizi de evine gir..."

Hıçkırırken boğazımdan kesik kesik sesler çıktı. "Ama Hazer..."

"Hazer de gelecek tabii ki canımın köşesi, sadece biraz zaman alacak."

"Norveç'e uçacaktık..."

"Hazer epey zengin, yine uçarsınız. Hem aşk olsun, Norveç'ten hiç bahsetmedin..."

Beni eve doğru çekmeye başladığında ayaklarım gitmemek için diretti ve başımı kaldırıp iki yana salladım.

"Hadi, hadi..."

Saçlarımın dalgasını yüzümden çektim, bahçe kapısından girene kadar sokağın girişine baktım ve bahçeye girerken geleceğine dair umutlarımı kaybederek gözyaşlarımı serbest bıraktım. Gazel kolumdan yumuşak

şekilde tutup kapıya kadar bana eşlik etti ve kapıyı Behram açıp derhal bizi içeriye buyur etti.

"Sizin için süt ısıttım, geçin de için. Saatlerdir ayakta aç susuzsunuz..."

Biz içeriye girdiğimizde Gazel'in Behram'a bir şeyler fısıldadığını duydum ve eğilip ayakkabılarımı çıkardım. Kenara koyup doğruldum ve ceketi omuzlarımdan çıkarıp göğsüme bastırdım. Kimseye bakmadan doğrudan merdivenlerin yolunu tuttuğumda Behram'la Gazel'in kederli kederli fısıldaştığını duydum. Ellerinden bir şey gelmediği için çok üzgünlerdi, anlıyordum.

Kendimi, gelinliğimin eteklerini tutarak koridora attığımda banyodan çıkan Leyla'yı gördüm ve ikimiz de aynı anda duraksadık. Yüzü üzüntüyle gölgelenmişti. Yanımdan geçerken, "Üstünü çıkarmana yardım edelim mi?" diye sordu kibarca. "İstersen senin için duşu da ayarlayabiliriz güzelim. Ayrıca Leo'yu merak etme, uyuduğunda Kerem odasına taşıdı."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanabildim yalnızca ve koridor bitimindeki odanın kapısını yavaşça açtım. Beni, sabah ışıklarıyla belli belirsiz aydınlanan oda karşıladı ve kapıyı arkamdan usulca kapattım. Leyla'nın adım sesleri az sonra kayboldu ve beni, ikimizin seslerinin karıştığı bu odaya hapis bıraktı. Acıyan, kirli tabanlarımla yatağımıza ilerledim ve kendimi ucuna bırakarak etrafıma baktım. Oda eski halinden çok daha beyaz, ferah, klas görünüyordu. Stor perdeler kapalıydı, bu yüzden oda yeterince aydınlanmamıştı. Ne yapacaktım?

"Gazel ne kadar da haklı, şimdi ağlamam onunla bana ne acı ki hiçbir fayda sağlamaz! Ona yardımcı olmak için ne yapabilirim ki? Tanrım, bir işaret gönder bana, lütfen..."

Yüzümü ovuşturarak yatakta geriledim ve başımı yastığa koyup ceketine sarıldım. Gelinliğimin eteği yataktan süzülüyordu, bacaklarım birbirine değdiğinde buz kestiğini hissederek gözlerimi yumdum. Ama üşümek iyi hissettirdi, onu anlamaya biraz daha yaklaştığımı hissettirdi.

Kapı tıklatıldı. "Girebilir miyim canım?" diye soran Kerem'di.

Endişelerini yatıştırmam gerektiğini düşünerek, "Gel Kerem," dediğimde kapı yavaşça açıldı.

Ardından kapandı ve Kerem biraz sonra bakış açıma girdi. Yanağımdan kayan gözyaşım cekete düştüğünde Kerem de yavaşça yatağın ucuna oturdu. Uzanıp yatak örtüsünü üstüme örttü. "Hazer gelsin de bir şikâyet edeyim seni, sabaha kadar dışarıda kaldı diyeyim..."

Omzumu silktiğimde battaniyeyi ayaklarıma doğru da çekip kafasını iki yana salladı. "Buz gibi olmuşsun."

"Üşümek iyi geldi, Hazer'e daha... yakınmış gibi hissettim."

"Çok üzgünsün, biliyorum ama kendini bırakma." Elleriyle yüzünü ovaladı, yıllardır sahip olduğu dostunun kaybı ve belirsizliği onu da hüsrana boğuyordu. "Hazer bensiz iş yapmaz, bir şey yapacaksa bana söyler, her şeyini benimle paylaşır. Düşün, sana âşık olduğunu bile ilk bana söyledi... O bir şey yapmayı kafasına koymuşsa, bu kötü bir şey de olsa bana söylerdi. Ortada planlı, soğukkanlı bir cinayet falan yok Safir!"

"Biliyorum," dedim derhal, öyle olduğunu bir an bile düşünmemiştim. Hepimiz yanılıyor olamazdık. "Fakat... bize onu savunacak hiçbir şey vermedi. Neden kaçtığını anlamıyorum, öldürmeyecekse neden hastaneye gittiğini de... Düşünüyorum, düşünüyorum..."

"Bırak, ben senin yerine düşüneyim Safir." Ses tonu yumuşaktı, her zamanki eğlenceli sesinin yerinde yeller esmesi olduğumuz durumun vahametini gösteriyordu. "Sen sadece dinlen, kendini sağlıklı tut, dua et. Avukatla irtibattayız zaten, Hazer'e ulaşmanın yollarını arıyorum. Senin kendini kahretmen, düşünüp durman eziyet olur yalnızca."

Eziyet... Belki de şimdi hissettiğim duyguların tek açıklaması buydu. Titreyen altdudağımı ısırıp başımı komodine çevirdim, evlilik öncesi çekildiğimiz fotoğraflara baktım. Ben beyaz bir elbise giymiştim, Hazer de gri bir takım. Özel olarak çekildiğimiz bir fotoğrafı ve çerçeveletip komodine koymuştuk.

"Safir, cevap ver bana. Senin kalbinin, beyninin sağlığından emin olayım, daha iyi hissedeceğim. Birazdan çıkıp gideceğim, sorup soruşturacağım... Aklım sende kalmasın."

"Benim de... seninle gelebilme şansım..."

"Safir, olmaz." Sesi kararlı, bakışları netti. Altdudağımı bırakıp güceniş bakışlarımı duvara diktim. "Telefonun açık olsun, bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım ama benimle gelip o belirsizlikte harap olmana göz yumamam. Bir şeyler ye, iç, aklını toparla."

"Kolaymış gibi konuşuyorsun."

"Kolay olmadığını biliyorum ama seni de biliyorum Safir. Aklı başında oluşunu, mantıklı oluşunu, sakinliğinle her şeyi halledebildiğini... Ben o kızı tanıyorum, silkelenip kendine gel."

Kendim uzaklarda, onunla bir yerlerde. Burnumu çekerek başımı bir daha salladığımda oturduğu yerden kalkıp yukarıdan bana baktı. "Hazer için yapabileceğin en iyi şey ne, biliyor musun?"

Umutla gözlerimi kırpıştırdım. "Söyle lütfen."

"Kendine iyi bakman."

Yapamıyordum. Ruhum bile burada değildi, onunlaydı. Nasıl davrandığımın pek farkında olmadığımı görmüyorlar mıydı?

"Acı verici de olsa döndüğünde bana dürüst olacaksın tamam mı Kerem? Ne öğrendiysen söyleyeceksin."

Alnı kırıştı ve bana doğru eğilip omzumu okşadı. "Uyu da rüyanda kocanı gör."

"İlahi Kerem..."

Battaniyeyi omuzlarıma daha çok çekti ve kapıdan çıkana kadar dönüp dönüp bana baktı. Nereye gideceğini bilmiyordum çünkü o da bilmiyordu. Hazer kimseye bir şey söylememiş, gidişinin ardında acıdan başka şey bırakmamıştı. Kamera kayıtları olduğunu söylemişlerdi, o kayıtları izlemeye yüreğim yetecek miydi? O ormanın içinde nereye kaybolmuş olabilirdi? Yürüyerek ne kadar yol kat ederdi ki?

"Tanrım bir işaret, iyi olduğuna dair bir işaret..."

Gözlerimi kapattım ve dişlerimi birbirine bastırarak düşüncelerimin düzgün bir yola girmesini bekledim. Daha önce nasıl sakin kaldığımı unutmuş gibiydim. Ceketi avuçlarında sıktım. Tamam, bir şey olmuş değildi, bu talihsiz tesadüfler ve acılar silsilesi Hazer ortaya çıkar çıkmaz bitecekti. Demek ki halletmesi gereken bir işi vardı, halleder halletmez dönecekti.

"Mutluluk çok yakınında; uzağında olduğunu düşünürsen uzağına gider Safir. Mutluluk yakınında..."

Mutluluk yakınımda, yolda, bir yerde ama bir şekilde bana doğru geliyordu. Belki yavaş, belki zor bir şekilde ama geliyordu, emindim. Uzağımda değil, yakınımdaydı.

Ne kadar zaman geçtiğini takip etmeyi bıraktım. Leyla telefonumu getirip yanıma bıraktıktan sonra kulaklarımı dikip birilerinin aramasını bekledim. Uyumadım ama uykudaymış gibi bir bilinçsizlik halindeydim. Leyla'dan sonra Gazel de geldi, elinde bir bardak süt ve kek dilimleri vardı. Yemem için o kadar ısrar etti ki doğrulup bir parça yedim. O gittiğindeyse banyoya zor yetiştim, kusup elimi yüzümü ağlayarak yıkadım.

Yatağa döndüm ve battaniyenin altına girip kendimi tekrardan o bilinçsizliğe bıraktım. Zamanı takip etmiyordum, yalnızca anılarımızı ve hayallerimizi düşünüyordum. Sanki uzun bir yolculuğa çıkmıştım; bir trende, cam kenarında oturuyor, yalnızca oraya varana kadar hayallerimi düşünüyordum.

Akşam mı oldu sabah mı bilemeden geçti zaman. Odaya girip çıkanlar, konuşanlar, söylenenler, çalmayan telefon, bağırışlar, Leo'nun

ağlayışları... Sanki hepsi başka bir dünyada oluyordu, benim olmadığım bir dünyada.

Uyuyakaldığım bir zaman dilimi hatırlıyordum ama ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. Gözlerimi o uykudan nefes nefese açıp yataktan fırladığımda yine kendimi banyoda buldum ve elimi yüzümü yıkayıp döndüğümde ilerleyen dakikalar boyunca yatağa oturup ağladım.

Gazel geldi, Leyla geldi, Behram geldi. Bir gün oldu, iki gün oldu, gece oldu, sabah oldu. Süt içtim, tuvalete gittim, her seferinde dönüp ağlamaya devam ettim. Leo yanıma geldi, yatağa çıkıp saçlarımı okşadı. Zaman bir şekilde geçti, Hazer'siz... ama geçti. Kerem'i ve getireceği bir haberi bekledim ama gelmedi. Dakikalar, saatler, günler geçti ama kapımdan içeriye bir o gelmedi.

Sonra eylül bitti, ekim geldi.

Yatağın içinde dönüp kıvrandığım gecelerden birinde nasıl oldu, neden oldu bilmiyorum ama bulanık uykumdan bir bağırışla uyandığımda odanın içerisi tamamen karanlıktı. Yataktan fırlayıp boğazımı sıkarken ne olduğunu anlayamadan ışıkların yandığını ve herkesin koşup geldiğini anladım. Kapıyı açmış şaşkınca, nefes nefese bana bakıyorlardı.

"Hazer..."

Çocukların kederle iç çektiklerini, Gazel'in koşarak yanıma geldiğini, Leo'nun Behram'ın arkasına saklanarak ağladığını duydum. Gazel yatağa çıkıp bana sarıldığında kollarımı ona dolayıp başımı boynuna bastırdım ve hıçkırıklarımı onunla paylaştım. Diğerlerinin kapıda durup üzgünce bize baktığını hissederken Gazel'in tişörtünü yumruklarımın içine alıp, "Çok kötüydü," dedim, kâbusu anımsayarak. "Çok kötüydü Gazel."

"Az kaldı canımın köşesi, geçecek..."

Ona sımsıkı sarıldım, Hazer'e ne kadar sarılmak istiyorsam o kadar sarıldım Gazel'e. Omuzlarım sallanırken Gazel'in ellerini sırtımda hissettim. Gelinliğimin üzerinden sırtımı okşayıp kulağıma sürekli fısıldadı. "Geçecek, yemin ederim geçecek. Bak, Kerem eve girmiyor, çocuk günlerdir izini sürüyor olayların. Geçecek bebeğim, n'olur dirayetli ol..."

"Özür dilerim, özür dilerim... Sizi de bu halimle perişan ediyorum..." Kelimeler sayıklar gibi çıkıyordu dudaklarımdan.

"Saçmalama," diyen Behram'ın sesini duydum ve bize yaklaştığını anladım. "Bizim canımızda can gidiyor aslında siz böylesiniz diye. Hadi Safir, biraz kalk da bize karış, açıl, toparlan..."

"Biliyorum, hiç mantıklı davranmıyorum ama... sağa dönüyorum o, sola dönüyorum o... Yokken bile o... Gözüm hiçbir şeyi görmüyor."

"Biliyorum." Gazel ellerini sırtımdan çektiğinde kendimi yine boşlukta hissedip daha sıkı sarıldım ama çenemi tutup yüzümü geriye çektiğinde gözlerinin içine bakmak zorunda kaldım. "Fakat böyle devam edemezsin, ayağa kalkmalısın."

"Nasıl yapacağım?"

Behram'ın elini omzumda hissettim, sanırım bana ilk kez bu kadar yakındı. Gerçek abim omzumu sıvazlamış gibi hissedip dönüp ona bakarken, "Önce bu gelinliği çıkarmakla başlayalım," dedi Gazel.

Hızla kafamı ona çevirip gelinliğimi tuttum. "Ama... Hazer kendisinin çıkaracağını söylemişti..."

"Daha sonra giyersin, yine çıkarır," dedi Gazel, sesi benim kısık sesime oranla keskin, kendinden emindi. "Duşunu alıp temiz kıyafetlerini giyiyorsun, ardından bir şeyler yiyeceksin."

Geri çekilip omuzlarımı silktim ve gelinliğimin eteklerini düzeltip duvardaki saate baktım. Üçtü, sabaha karşıydı. Belki bu gece gelirdi çünkü sabaha karşı geleceğim demişti, hangi sabah olduğunu söylememişti. "Bu gece de bekleyeceğim," dedim boğazımdaki yanmayla. "Bu gece de..."

"Safir, sen böyle korkak bir kız değilsin." Behram'ın sesini duymamla gücenik bakışlarımı ona çevirdim. "Gerçeklerle yüzleşmek istemediğin için yorganın altına saklanan bir kız olduğunu hiç düşünmemiştim."

Ellerimle gelinliğimi sıkarken seğiren çenemi dikleştirdim. "Ben korkak biri değilim."

"Neden günlerdir yorganın altına saklanıyorsun o zaman? Acı çektiğin için mi? Gözlerini açıp yanında onu görmek istiyorsun, göz açıp kapayıncaya kadar her şeyin bitmesini istiyorsun." Kelimeleri kulağımda bir kereden fazla çınladı. "Her sorun bitsin, ben yalnızca yorganın altında kalayım istiyorsun. Mücadeleci bir ruhun olduğunu düşünmüştüm, yanıldığıma üzüldüm doğrusu."

Yorganın altına saklanmak küçükken hep yaptığım bir şey aslında ama... Hâlâ öyle mi yapıyordum, saklanıyor muydum? Onların önünde gözyaşlarımı dökmeye devam etmek istemediğim için arkamı dönüp sessiz kaldım.

"Tamam, biraz daha yalnız kalsın," dedi Leyla yumuşak bir sesle.

Behram'ın iç çekip arkasını döndüğünü duyarken yataktaki ağırlığın da hafiflediğini hissettim. Gazel kalkmıştı, kalmadan önce saçlarımı öptü. Kollarımı ovuşturarak gardıroba bakarken Leyla'nın ardından çıktıklarını gördüm; gece vaktiydi ama onlar da uyumamış, sürekli tetikte bekliyorlardı. Gerçekten öyle miydi? Kalkıp hiçbir şeyle yüzleşmiyor muydum?

"Abla... Ben kalabilir miyim?"

Leo'nun sesini duyduğumda dolu dolu bakan gözlerimi yavaşça kapıya çevirdim. Kapının ağzında durmuş ürkek şekilde bana bakıyordu. Pijamalarının içindeydi, uykusundan uyanmıştı. Saçları dağınık, masum bakışlara sahip gözleri kızarıktı.

"Gel tatlım."

Dudağının kenarında küçük bir gülüş belirdi ve kapıyı kapatıp yanıma yürüdü. Yatağa tırmanıp yanıma oturduğunda elimi kaldırıp başına koydum. "Uykundan uyandırdığım için... çok üzgünüm."

"Bir şey oldu sandım sana, çok korktum." Sanırım ona uzaklığımdan olsa gerek başını omzuma yaslarken çekingen davrandı ve bu vicdanımı büyük ölçüde huzursuz etti. Ona gülümsedim ki iyi hissetsin. "Seninle uyuyabilir miyim? Belki aynı rüyayı görürsek rüyada korurum seni."

"Siz erkekler bayılıyorsunuz değil mi birilerini korumaya?" Eğilip saçlarından öptüm. "Çok centilmensin, teşekkür ederim."

"Centilmen ne demek? Enişte de öyle olmamı söyleyip duruyor. Ona tamam diyorum ama aslında ne dediğini anlamıyorum."

Hazer'in Leo'yu iyi şekilde eğitme çabasının farkındaydım. Duygulanıp onu yanıma biraz daha çektim. "Enişten de bu kelimenin anlamını bilmediğini biliyordur tatlım ama bu şekilde öğrenmen için sana bunu söylüyordur."

"Anlamadım."

"Çok tatlısın. Seni yalnız bıraktığım için... güceniyor musun bana?"

"Hayır ablacığım, yalnız değilim ben. Hem... Sen beni yalnız bıraksan bile ben geceleri yanına geliyorum, üstünü örtüyorum, saçlarını da okşuyorum."

"Tatlım..." Yanağından öptüm. "Hissettim geçen gece."

"Eheheh."

Gülüşü çok şirindi, bir nebze olsun iyi hissettirmişti. Dudaklarımı yanağından çekip elimin tersiyle yüzümü kuruladım ve onu koltuk altlarından tutup yatağın başına dek çektim. Sevimli bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Sevilmek için hiç yaramazlık yapmayan bir çocuktu. Battaniyeyi üstüne çekip ben de onun yanına uzandım ve başımı onunla aynı yastığa koydum.

"Bugün Gazel Abla'mın çocuğuyla konuştum, elime tekme attı..."

"Yaa," dedim dudaklarım kıvrılırken. Gazel hamileydi ve ben... ona destek olmak için ne yapıyordum? Koca bir hiç. Utanıp bakışlarımı önüme çevirdim. "Kardeşin sayılır o."

"İnşallah kız olur. Rüya kadar da güzel olur belki..."

Cinsiyeti... Sahi cinsiyetini hâlâ öğrenmemiş miydi? Sormamıştım bile, yeterince ilgilenememiştim. "Kız ya da erkek... Çok güzel olacağına eminim."

Kollarını battaniyenin altında bana sarıp esnedi ve gözlerini yavaşça kapattı. Keşke biri de bana Hazer'in geleceğini söyleseydi de ben de huzurla gözlerimi yumabilseydim. Dudaklarım onun alnında kalırken gözlerimi pencereye diktim ve güneşin doğmasını bekledim. Aslında güneşi değil, Hazer'i bekliyordum. Bir türlü gelmiyordu, kaç sabah daha beklemeliydim, bilmiyordum. Haklılardı, buna bir son vermeli, hayatımın iplerini daha sıkı tutmalıydım. Tamam, bu gece sondu, bu geceden sonra onun sabaha karşı geleceğine dair umutlarını bir kenara bırakmalıydım.

"Mutluluk çok yakınında Safir, uzağında olduğunu düşünürsen uzağa gider, çok yakınında..."

Gecenin devamında gözlerimi yummadım, sabahı kovaladım. Kulağım hep telefonda, kapıdaydı ama her ikisi de çalmamıştı. Bu sabah da gelmeyeceğini içten içe biliyordum ama kabullenmek zor oldu. Bir şeyleri kabullenmek... Belki de bunu yapmıyordum, kaçıyordum, oysaki yeterince cesur olduğumu düşünmüştüm...

Sabah ışıklarının görünmeye başladığı sırada battaniyeyi üzerimden kaldırdım ve bacaklarımı yataktan çıkardım. Kirli ayaklarımı görünce utandım ve parmaklarımı yere değdirip bir süre oturdum. Gözlerimi ceketine diktim ve elimi uzatıp okşadıktan sonra oturduğum yerden kalktım.

"Tanrım, bacaklarım..."

Bacaklarım inanılmaz uyuşmuştu, bir an beni taşımayacaklarını düşündüm ama ikinci adımdan sonra kan akışım başladı. Çıplak ayaklarımla odada ilerledim ve ne yapacağımı, nereye gideceğimi bilemeyerek etrafıma bakındım. Önüme düşen dalgalı saçlarımı kulağımın arkasına koydum ve ellerimi etrafıma sarıp kapıya yöneldim.

Günler sonra ilk kez odamızdan dışarıya adım atıyordum. Gelinliğimin kuyruğu da beni takip ederken koridorda usulca yürüdüm. Ev, büyük bir sessizliğin içinde kaybolmuştu. Attığım adımlar yeterince yere basmıyor gibiydi, boşluktaydı. Kendime gelebilmek için omuzlarımı dikleştirdim ve koridor bitimine gelince ahşap merdivenleri indim.

Çıplak ayaklarım basamaklarda hafif ses çıkarıyordu, ev ölü gibiydi. Bu evin kahkahalarımızla dolmasını seviyordum. Birkaç basamak daha indiğimde bakış açıma önce salon, sonra Gazel'le Behram girdi. Behram namaz kılıyordu, sabah ezanının sesini duymuştum. Gazel'se koltukta, eliyle karnını okşayarak Behram'ı izliyordu.

Her nedense içimizdeki tek umudun o olduğunu hissettim.

Gazel'in ellerini çözdüğünü gördüğümde bakışlarını takip ettim ve Behram'ın seccadesini katladığını gördüm. Seccadeyi koltuğun kenarına koydu ve dizlerinin üzerinden kalkmadan uzanıp Gazel'in karnından öptü. Gazel onun yanaklarını tuttuğundaysa hafifçe yükselip dudağının kenarından öptü.

"Abdestini bozdum," diyerek gülümsedi Gazel.

"Hayır," derken eğilip bir daha Gazel'in karnından öptü Behram. Sesi bile yorgundu, bakışı, oturup kalkması, nefes alışı bile yorgundu sanki. "Namazımı kılarken beni dik dik izleme demedim mi ben sana? Dikkatimi dağıtacaksın bak, günah kızım..."

Gazel esnedi ve yorgun yüzünü ovuştururken Behram'ın saçlarını düzeltti. Uykusuzlardı, yanımdan ayrılıp evlerine gidemiyorlardı. "Seni izlemek hoşuma gidiyor, çok huzurlu görünüyorsun."

"İbadet ederken öyle hissediyorum çünkü."

Gazel onun gözlerinin kenarlarını okşadı. "Çok yorgunsun."

"Hazer'i çok merak ediyorum Gazel, gözüme uyku girmiyor ki..."

Gazel'in tişörtünün üzerinden karnını bir daha öpüp dizlerinin üzerinden doğruldu ve kendini Gazel'in yanına atarken bakışları tesadüfi şekilde benimle birleşti. Utanıp bakışlarını kaçırmasını izlerken Gazel de gözlerini kırpıştırıp onun bakışlarını takip etti. Beni gördüğünde ağzı açıldı ve oturduğu yerden fırlayıp yanıma koştu.

"Gelinliği," dedim ve tamamlamak için yutkundum. "Çıkarmama yardım edebilir misin?"

Gazel rahatlamış görünerek elimden tuttu. "Ay, buz gibisin... Gel, gel sıcak bir duş alalım."

"Benim de yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Behram.

Gözlerimi çevirip teşekkür eder gibi baktım. "Bundan daha fazla ne yapabilirsiniz, gerçekten bilmiyorum."

Behram ellerini önünde birleştirip başını önüne eğdi. Bitkindi. "Hiçbir şey yapabildiğimiz yok."

Yanımda olmaları bile yetiyordu, bu konu hepimizi aşıyordu çünkü. Benim kaprislerimi, kırık kalbimin sebep olduğu dengesizliğimi gönüllü çekiyorlardı. "Öyle deme Behram," dedim, artık benim de bir şeyleri ele almamın zamanı gelmişti. "Durmadan onun için dua ettiğine eminim."

Mahcupmuş gibi başını biraz daha eğdi. "Tek yapabildiğim bu işte."

Gazel, Behram'a şefkatli şekilde gülümseyerek bana döndü. "Gel canım, hazır sen biraz kendine gelmişken banyoda yardımcı olayım sana."

Başımı salladım ve onunla az önce indiğim basamakları çıkıp koridoru yürüdüm. Kerem evde yoktu, çıkıp gittiği o günden beri neredeyse hiç gelmemişti. Bir şeylerin peşindeydi, bazen Behram'ın da onunla gittiğini duymuştum. Gazel odanın kapısını yavaşça açtığında odaya girdim ve Leo'ya baktım. Uyuyordu.

"Beyaz olsun," dedim yalnızca.

"Sana en çok yakışan renk!"

Seçtiği kıyafetleri yatağın üzerine bırakıp bana döndü ve gözlerimin içine bakıp onayı aldıktan sonra yavaşça arkama geçti. Gözlerimi kapattım ve Gazel inci düğmeleri çözerken dudağımın sarkmasına mâni olamadım. Böyle hayal etmemiştim. Bu gelinlik üzerimden çıkarken heyecanlanacağımı, utanacağımı, Hazer'in omuzlarımdan başlayarak beni öpeceğini düşünmüştüm... Birbirimize teslim olacağımız bir gece olacağını düşünmüştüm.

"Gel canım..."

Gazel'in sesiyle irkilip başımı salladım ve kollarımı göğsümden çekip gelinliğin üzerinden kaymasına izin verdim. Çok sevdiğim gelinlik yere yumuşakça düştüğünde içinden çıktım ve eğilip gelinliği aldım. Özenle yatağın ucuna bıraktım ve bornozumu aldıktan sonra utandığım için kollarımı kendime sarıp hızla banyonun yolunu tuttum.

"Yardım edeyim mi?"

Banyonun kapısını açıp içeriye girmeden önce bir an duraksadım. "Teşekkür ederim Gazel. Lütfen... sen kendine ve... bebeğine dikkat et."

Kapıyı kapatıp sırtımı soğuk yüzeyine yasladım. Elimi duvara götürüp düğmeyi aradım ve etraf aydınlandığında beyaz çamaşırlarımla ilerledim. Aynanın önünden geçerken kafamı kaldırıp kendime baktım. Ürkütücü görünüyordum. Dudaklarım hayretle aralandı. Yüzüm bembeyaz ama göz altlarım âdeta mordu. Elimi yüzüme götürdüm ve çillerimin, çatlak dudaklarımın üzerinden geçtim. Sanki çirkinleşmiş, ölüye dönmüştüm. Saçlarım darmadağınık, kirliydi. Yanağımda yastık izi duruyordu. Elimi saçlarıma götürdüm ve okşayarak bu halime hayretle bakmaya devam ettim.

"Güzelleşmem lazım, Hazer birkaç güne döner..."

Kendi kendime başımı salladım ve titreyerek duşkabine ilerledim. Girip sıcaklığı ayarladım ve kendimi sıcak suya bırakıp gözlerimi yumdum. Su, neredeyse donmuş bedenimi, tutulmuş kaslarımı çözerek vücudumdan aktı. Gözlerimi açıp kafamı sola çevirdim ve hep kullandığım şampuanı alıp saçlarıma döktüm. Yoğun şekilde, âdeta diplerini acıtarak saçlarımı yıkadım. Bunu ikinci, ardından üçüncü kez tekrarlayıp vücudumu

sabunladım. Hazer'in dediği gibi saçlarım çok uzamıştı, neredeyse belimi geçiyordu. Durulandıktan sonra sıcak suyun altında bir süre dikildim. Artık yaralarımı görmüyorum zaten, Hazer hepsini bir şekilde yok etmişti.

Sırtımı fayansa yaslayıp suyun altında, vücudum mayışıp kaslarım eriyene dek kaldım. Hücrelerimin yenilendiğini hissediyordum ama hâlâ kötüydüm. Yüzümü, temizlenmesini için o kadar yıkamıştım ki kıpkırmızı olduğuna emindim. Bir süre sonra parmaklarım buruş buruş olduğunda suyu kapattım ve kabinden çıkıp dolabın üstüne koyduğum havluya ilerledim.

Bornozu geçirip başımı kaldırdım ve bir de şimdi aynadaki yansımama baktım. Yüzümden damlalar akıyordu, köprücükkemiğimde de su birikintisi vardı. Cildim o soluk beyaz haline dönmüştü, ek olarak kızarıktı. Bornozun kuşağını bağladım ve çillerime parmak uçlarımla dokunup zamanın bıraktığı hatıraları okşadım.

"Kendine gel Safir, kendine gel. Bu kadar insan bunu diyorsa... doğrudur."

Silkelendim ve saçlarımı küçük bir el havlusuyla kurulayıp tarakla düğümlerini açtım. Yavaşça taradım, saçlarıma özen göstermeyi severdim. Gözlerimin içleri kıpkırmızıydı, geçmeleri için bir şey yapmak bile istemiyordum. Saçlarımı taramayı bitirdikten sonra bornozumla banyoyu terk ettim.

Odaya geçtiğimde Leo'yu yatakta bulamadım, üstelik içerisi daha da aydınlıktı şimdi. Yavaşça giyinip Gazel'in benim için seçtiği beyaz tişörtle düz siyah pantolonu bacaklarıma geçirdim. Kendime dair bir özenme isteğim yoktu, yalnızca... kurdele takmak istiyordum. Belki gelip saçımdan alırdı... Makyaj masama ilerledim, artık bu eve gönül rahatlığıyla kendi evim diyebiliyordum. Rafı açıp sayısız kurdelemden birini aldım ve saçlarımın yarısını toplayıp kurdeleyi özenle bağladım.

Güvende, diye teselli ettim kendimi. *O senin kalbinde ve orada güvende.*

Aynanın önünden çekilip yatağa geçtim ve beyaz örtüsünü düzenleyip ceketini kibarca kenara koydum. Leo aşağıya inmiş olmalıydı, o da huzursuzdu. Telefonumu aldım ve bir ümit ekrana baktım, onun fotoğrafının olduğu ekranda herhangi bir mesaj, arama yoktu.

"Kötü bir şey olsa... mutlaka duyardın Mila, böyle düşün."

Böyle düşünmek de fayda etmiyordu, gözyaşlarım uzun süredir gözpınarlarımda bekliyordu. Telefonu avcumda sıkıp yatağa sırt çevirdim ve odadan çıktım. Ayaklarım üşüyordu ama bu his ona daha yakın hissetmemi sağlıyordu. Merdivenleri indiğimde Behram'ın camın önünde telefon konuşması yaptığını, Gazel'in de Leo'ya bir şeyler yedirdiğini gördüm. Son

basamaktan da inmemle başlarını bana çevirdiler ve Leyla tezgâhın önünden bana doğru yöneldi. "Aa, kalkmışsın."

"Banyo bile yaptı," dedi Gazel.

Leyla'ya gülümsedim ve salondaki yenilenmiş koltuklarımıza yöneldim. Geçip koltuğa otururken, "Ablacığım," dedi Leo, ağzı dolu dolu. Tezgâhın etrafındalardı, yalnızca Leo yiyordu. "Gel, sana ballı ekmek süreyim." Dünyanın en tatlı çocuğu olabilirdi.

"Sen benim yerime de ye."

Yüzü düştü ama gülümsemeye çalıştı. Önüne dönüp tezgâhın altındaki ayaklarını sallarken Gazel de elindeki ekmek dilimini onun ağzına uzattı. Leo hiç şikâyet etmeden yiyor, Leyla ve Gazel de endişeli gözlerle bana bakıyordu. Onlara özür diler gibi bakarken, "Tamam Kerem," dediğini duydum Behram'ın ve hızla başımı ona çevirdim. Gözlerim umutla kocaman oldu. "Geliyorum dostum."

Nereye gidiyordu? Behram telefonunu kapatıp arkasını döndü ve yüzünde daha canlı bir ifadeyle bana gülümsedi. Ayağa fırladım ve yanına doğru yürüdüm. "Ne... Ne dedi Kerem?"

Behram beni umutlandırmaktan korkar gibi sakin, yumuşak bir şekilde konuştu. "Heyecan yapma, dur bir. Kerem kamera kayıtlarının peşindeydi, hastane yönetimi polislere verdik, size veremeyiz falan diyerek uğraştırıyordu. Avukat da izin almaya çalışıyordu. Kerem günlerdir ikna etmek için hastanenin açığını arıyordu işte... Şimdi de bulmuş, gidip adamlara ya kayıtları gösterirsiniz ya da bunları polise veririm demiş." Kulaklarım her kelimeyi şaşkınca dinliyordu. Soluklandı. "Beni de çağırıyor, gel beraber izleyelim, benim gözümden bir şey kaçar, belki sen görürsün diyor."

Bu... güzel bir haber olmalıydı çünkü neyin ne olduğunu tam anlayamadığım için gelişmelerin ne kadar iyi olduğunu çözemiyordum. Gazel ve Leyla'nın sevinçle yerlerinden doğrulduğunu gördüm, demek ki onlar da bu gelişmeleri yakından takip ediyorlardı. Dudaklarımı büzerken Behram konuşmaya devam etti. "Odanın kamera kaydı yok, yalnızca koridorun var. Dolayısıyla odanın kapısı da görünüyor, bu şekilde odaya kimin girip çıktığını kayıttan görebiliriz. Belki polislerin ihtimal vermediği biri yapmıştır, Hazer kaçtığı için polisler doğrudan ona yoğunlaştı ama belki işin içinde başka iş vardır." Bana güç verir gibi gülümsedi. "Belki de Hazer'in kaçmasını açıklar."

Hararetle başımı sallayıp parmaklarımı kıvrılan dudaklarıma yaslarken, "Tamam, harika," dedi Gazel. "Diyelim birinden şüphelendik, kanıtladık... Hazer neden bunu kanıtlamak yerine ortadan kayboldu?"

"Korkmuştur," deyiverdim.

"Gazeli mi bu adam Sabit?" dedi Leyla.

Yüzümü asıp omuzlarımı silktim. Hazer eli ayağına karışan biriydi. Duygularını söylemek, birine karşı savunmaya geçmek için cesurdu ama katil damgası yemek... onun en büyük korkularından biriydi. Gazel'le Leyla belki bu korkudan, Adem olayını bilmedikleri için haberdar değillerdi ama ben biliyordum o damgayı yemekten ne kadar korktuğunu. Belki de bu yüzden kaçmıştı ve suçsuzluğunu ispat edebileceğine güvendiğinde dönecekti.

Beni de alacaktı belki ama... o gece polisler evin etrafındaydı.

"Korkmuştur," dedi o sırada Behram, sesi düşünceliydi. O da biliyordu Adem'i, bu damganın Hazer'i ne kadar üzdüğünü. Bir ortama girdiğinde bunun kendisini ne kadar rencide ettiğini, davetlere bu sebepten az katıldığını... Bana anlayışlı gözlerle baktı. "Evet, Hazer dışarıdan çok cesur, korkusuz görünüyor, öyledir de tabii ama... hepimizin gibi onun da zaafları, kaçıkları, korkukları var. Ama benim için rahat, kalbim ferah. Bir şekilde hissediyorum Hazer'in suçsuz olduğunu."

"Ben de," dedim derhal. "Düşünmeyeceğim, onun suçlu olduğunu düşünmeyeceğim."

"Ne suçu abla?"

Kimse Leo'ya bir cevap veremeyeceği için bir an derin sessizlik oluştu ve akabinde Behram yanımdan çekilip koltuğum kenarındaki ceketine uzandı. Bakışlarımla onu takip ederken, "Ben de geleyim," dedim derhal. Hatta portmantoya gidip ayakkabılarımı giymek için harekete geçiriyordum ki, "Hayır," dedi Behram. "Sen kalıp dinlen, betin benzin atmış. Biz izleyelim, sana da gelip anları..."

"Hayır," dedim sözünü keserek. Omuzlarımı dikleştirip kararlı şekilde portmantonun kapaklarını açtım. "Geleceğim. İzin verirsen eşim hakkında ne yapacağına kendim karar vereyim."

İç çekişler duydum. "Hadi gidelim Memati'," diye bana takıldı Behram.

"Ağağağağa." Leo'nun gülüşü...

Leyla'nın Leo'ya güldüğünü gördüm. "Kocam gibi gülüyor, duydunuz mu?"

Portmantodan kot ceketimi aldım ve üzerime geçirip ayakkabılarımı giymek için eğildim. Hızlı hızlı bağcıklarımı bağlayıp doğrulduğumda hepsinin bana baktığını gördüm. Önüme gelen saçımı hızla arkama atıp ellerimi sıkıp gevşetirken Behram da yanına dönüp eğildi ve Gazel'in yanağından öptü. "Bebeğimiz iyi mi?"

---

* 2003 ve 2005 yılları arasında gösterimde olan *Kurtlar Vadisi* isimli televizyon dizisindeki karakter. (ed.n.)

"Evet, bugün çok uslu."

Behram, Gazel'in karnını okşayıp ondan ayrıldı ve yanıma yürürken Gazel de onu takip etti. Behram ayakkabılarını giyerken Gazel de beni kollarının arasına alıp saçlarımdan öptü.

"Çekil Gazel, ben de sarılayım." Leo, Gazel'i geri çekip bacaklarıma yapıştı. Onunla aynı hizaya geldim ve tüm bitkinliğime rağmen bir gülümseme armağan edip yanağını, saçlarını okşadım. İlgi görmek onu çok mutlu ediyordu, gülümsemesi kızarık yanaklarının altında küçük küçük görünüyordu.

"Memati," dedi o sırada Fıstık.

"Görüşürüz Memati," dedi Leo da ben ondan ayrılırken.

Ona ve diğerlerine gülümseyip Behram'ın arkasından evden çıktığımda gün ışığı acıyan gözlerimi yakmaya başladı. Kot ceketimin bilek kısımlarını avcumun içine alıp Behram'ın arkasından bahçeden çıktım ve kapının önünde duran arabasına yöneldim. Koltuğa, Behram'ın yanına oturup ellerimi önümde birleştirdim ve çok çabuk oraya varmayı diledim.

Hazer'i gördüğümde ona onu ne kadar çok sevdiğimden daha çok bahsedecektim.

Araba yola atıldığında avuçlarımı kendim bile farkında olmadan açıp dua etmeye başladım. Yapabildiğim tek şeyin bu olması beni hüzne boğuyordu. Araba bir hastanenin bahçesine girdiğinde hem gerildim hem de çok heyecanlandım. Bu yüzden neredeyse araba durmadan kendimi koltuktan dışarıya attım ve etrafıma bakınıp Kerem'i aradım. "Yukarıda," dedi Behram, arabasının kapısını kapatıp.

Yaramazlık yapmış bir çocuk gibi utanıp Behram'ın peşine düştüm. Ellerimi sertçe ovuşturuyordum. Gerginlikten terlemeye başlamıştım. Hazer'in suçsuzluğunu kanıtlayacak o şeye sahipsek korkularım yarı yarıya azalacaktı.

"Buradan yenge."

Behram'ın sesine kulak verip sol taraftan döndüm ve nereye girdiğimize bile bakamadan onu takip ettim. Behram da etrafını inceliyor, sanki bir yer arıyordu. Sonunda bir kapının önünde durduğunda ben de durdum ve Behram kapıyı açtığında kocaman aralanan gözlerimi içeriye doğrulttum. İçerisi bir kamera gözlem odasıydı, birçok bilgisayar ekranı vardı ve Kerem bir güvenlik görevlisinin yanında oturuyor, ekrana bakıyordu.

"Kerem?"

Kerem ve güvenlik görevlisi bu tarafa döndüğünde tırnaklarımı avuçlarıma batırıp bir adım attım. Kerem, Behram'ın yanında beni görmenin

şaşkınlığıyla ağzını açıp kapattı ve sonra iç çekip koltuğundan kalktı. "Hiç şaşırmadım aslında," dedi, yanımıza gelip. Gözleri benimkilerden bile kırmızıydı, hiç uyumadığı belliydi. Göz altları şişmiş, sanki birkaç günde zayıflamıştı. "Ama ne işin var senin burada?"

"Ben de bir şeyler yapmak istiyorum."

Kafasını sallayıp Behram'a döndü ve onunla selamlaştıktan sonra bilgisayarların olduğu tarafa döndü. Biz de birkaç adımda bilgisayarlara yaklaştığımızda Kerem güvenlik görevlisinin omzundan sıkarak, "Hadi, sen bir çık, beş dakika sonra gelirsin," dedi.

"Kızarlar abi, burada kalayım..."

"Çık lan çık!" dedi Kerem, hiç tahammülü kalmamış gibi. Onun bağırdığını ilk kez duymuştum galiba.

Koltuk çekilme sesi geldi ve az sonra kapı açılıp kapandı. Kerem bize dönüp yanına çağırdı ve hevesle bilgisayar ekranına yaklaştığımızda masaya eğilip bilgisayarları karıştırdı. Her ekran hastanenin başka bölgelerini gösteriyordu: koridorlar, yemekhane, bahçe...

"Şu bilgisayara yönlendireceğim görüntüyü." Kerem işaretparmağıyla sol taraftaki bilgisayarı gösterdiğinde Behram'la aynı anda başlarımızı o tarafa çevirip ekrana odaklandık. Ellerimi o kadar sıkıyordum ki canım acıyordu.

Heyecanla ekrana odaklandık. Nefesimi tutup elimi bilinçsizce ekrana uzattım. Ekranda koridor ve iki odanın kapısı görünüyordu. Kerem, "Sol taraftaki oda," diyerek bizi bilgilendirdiğinde tamamen o odanın kapısına odaklandık. Koridordan doktorlar, hemşireler geçiyordu... Kimse o kapıya yaklaşmıyordu. İlk birkaç dakika nefes nefese o görüntüleri izledik ama az sonra Kerem görüntüleri hızlandırdığında hiçbir ayrıntıyı kaçırmamaya çalıştım. Odanın kapısını açan ilk kişi bir hemşire oldu ve kısa sürede çıktı. Hemşire veya doktorlardan başka birini...

Tam bunu düşünüyordum ki koridora birinin girdiğini görerek onu takip ettim ve o canavarın odasının önünde durduğunda hepimiz şaşkınlığımızı belirttik. Kerem kısık sesli bir küfretti ve Behram kafasını ileriye uzatıp ekrana daha yakından baktı. Adamın yüzü görünmüyordu, başında bir şapka vardı ama genç biri olduğu belliydi. Endişeli görünmüyordu, rahat bir şekilde kapıyı açıp içeriye girmişti.

"Kim bu sikik?" dedi Kerem kendini tutamayarak.

Onlar görmemiş gibi parmağımı ekrana doğru sallayıp hararet içinde konuştum. "Hazer'den önce biri girmiş işte! Ne... Ne belli fişi onun çekmediği? Kötü biriydi o, düşmanları vardı elbet!"

"Bu adamı bulmalıyız," dedi Behram.

Kerem kamera kaydını durdurup bize döndü ve hızlıca kafasını salladı, "Bulacağım her kimse, bulacağım."

"Devamını da oynatsana," dedim ekrana dönerek. Az sonra kayıt kaldığı yerden oynamaya devam etti ve o adam on dakika kadar sonra başı eğik şekilde odadan ayrıldı. Yalnızca çenesinin çevresi görünüyordu, kimseye benzetememiştim. O adam kaybolduktan sonra da izlemeyi sürdürdük ve o adamdan yaklaşık on dakika sonra koridorda... Hazer göründü.

Hazer, Hazer, Hazer'im...

Koridora âdeta koşar gibi nefes nefese girmişti. Bunu gördüğüm an yaşlar gözlerimden boşandı ve ellerim hızla yüzüme kapandı. Hayır, bu görüntüleri izlemeye yüreğim dayanmazdı. Koridorda onu görür görmez kalbim nasıl da çarpmıştı.

"Safir, kurban olayım böyle yapma..." Behram'ın sesini duydum ve elini çekimser, belli belirsiz şekilde omzumda hissettim. "Ağlama artık, vallahi yüreğim dayanmıyor."

"Günlerdir görmüyorum, bir an görünce..." Ellerimi yavaşça yüzümden indirip yumruk yaptım ve dönüp onlara bakarak başımı salladım. "Devam et."

Kerem önüne dönüp bir tuşa bastığında kaçamak bakışlarıma cesaret yerleştirmeye çalışıp ekrana döndüm. Başımı çevirmemle Hazer'in oda kapısını açıp fırtına gibi girmesi bir olmuştu. Üzerinde damatlığı varken hangi sebep onu düğün günümüzde buraya getirmişti ki?

"Hüseyin denen şerefsiz, evleneceğinizi biliyordu, düğün gününüzü de biliyorsa... bir şey yapmış olabilir."

Behram ağzının içinde bir şeyler mırıldanırken, "Ondan her şeyi beklerim," dedim tiksintiyle. "Ne de olsa canavar!"

Kerem kaydı tekrar açtığında gözlerimi yine ekrana diktim ve Hazer'in odadan çıkmasını bekledim. Kerem kaydı ileriye sardı, biraz sonra kocam o kapıdan, nefes nefese çıktı. Kafasını kaldırıp etrafına, gözlerini eğip ellerine baktı. Korkmuş, kaygılı görünüyordu. Takımı dağılmış, kravatı çözülmüştü. Elini uzatıp gömleğinin yakasını çekiştirdi ve sonra koridordaki hemşireye doğru atakta bulundu. Ama vazgeçti ve kafasını iki yana sallayıp ellerine bakarak hızla koridoru yürüdü. Panik halindeydi, ellerini pantolonuna sürtüyordu. Canım benim.

"Ve arabasına binip doğrudan düğün yerine geliyor," dedi Kerem.

Kamera kaydı, Hazer'in kayıttan çıkmak üzere olduğu o son anda durdu ve bakışlarım onun yüzüne odaklandı. Ağlama güdüsü dudaklarımı

titretti ve gözyaşlarıma baskı uyguladı. Kerem'le Behram o adamı bulmaktan bahsederken parmaklarım uzanıp ekrandaki yüzüne dokundu. Kalbimde güvendeydi ama ya dışarıda ona neler oluyordu? Hâlâ üşüyor ve korkuyor muydu?

Tanrım, göğüskafesine sığmayacak kadar büyük bir kalbi var onun, sırf bunun için bile merhameti hak ediyor.

☽

15 Ekim

Onun avuç kadar kalbine sığan ben, artık hiçbir yere sığamıyordum.

Bedenlerimiz nerede olursa olsun kalplerimiz ve beyinlerimiz olduğumuzu hayal ettiğimiz yerdeydi. Aslında hiçbir yerde olmamak bile Hazer'in yanında olamamaktan daha iyiydi. Dünyanın her yerinde olayım, herkese uzak düşeyim, gerekirse hiçliğin içinde kaybolayım ama Hazer'in uzağında kalmayayım.

Hayatımın iyileşmesine dair duyduğum sabır, aşkımı beklerken duyduğum sabırdan daha fazlaymış. Kendi hayatımın mutsuzluğunu kabul edebilirmişim ama bu aşkın mutsuzluğunu kabul edemiyordum. Yatıyorum, uzanıyorum, dönüyorum, kalkıyorum, aynaya bakıyorum; paramparça hissetmeme rağmen tek parça olduğumu görüp hayrete düşüyorum.

Gece ile gündüzü ayırt edemiyorum artık, o solgun ayın güneşten farkını göremiyorum. O kadar uzun süredir yatıyordum ki yastığımda bir göçük oluşmuştu. Çarşaflar buz gibiydi, tıpkı kâbuslar gibi.

On gün daha geçmişti, takvim yaprakları bunu gösteriyordu. O günden sonra Behram'la Kerem sürekli koşuşturmaca halindeydi, sık sık gidip geliyorlardı, her defasında bir haber bekliyordum ama elle tutulur bir şey bulamadıklarını söylüyorlardı. Vaktimin çoğunu odamızda geçiriyordum çünkü karanlık olsa bile onun yokluğunda en aydınlık yer burasıydı.

Bu sabah kaçta kalktığımı hatırlamıyordum ama az önce telefonuma bir mesaj düştüğünde neredeyse kalp krizi geçirecek kadar heyecanlanmışım. Fakat mesajın Hazer'den değil de bugün başlayan üniversitemden geldiğini görünce hayal kırıklığına uğramıştım. Üniversitenin ilk günüydü. İstikbalim için hayalini kurduğum o gün...

Odamın kapısı açıldığında gözlerimi kırptım ve yastığımı yumruğumun içine sıktım. Kapı yavaşça kapandığında gözlerimi camdan çevirdim ve Gazel'e döndüm. Üzerinde tişört, düğmelerini kapatmadığı bir gömlek ve pantolon vardı. Karnına baktım ve göbeğinin belirginleştiğini görünce dudaklarım titredi.

"Hazırlandığını umut etmiştim," dedi, yanaklarını şişirerek. Sesindeki o sabır, yumuşaklık yerine bu kez kızgınlık ve gerginlik vardı. "Bugün okula gidecektin."

Doğru, Gazel benim hakkımdaki çok şeyi bildiği için bunu da biliyordu. Belli ki benim yerime de sevinmişti *ama* ben... kendimde o başlangıca dair umut göremiyordum. "Gerçekten bugün gidebileceğimi düşünüyor musun?" dedim umutsuzca. "Benim pek inancım yok da..."

"Yapamayacağını düşündüğüm hiçbir şey yok."

Ben de kendim hakkında bunu düşünürdüm, kendim için cesurca adımlar atmayı severdim ama... bugün değil.

"Kalk ve giyin Safir, seni okula bizzat ben götüreceğim."

Gözlerimi kırpıştırarak dudaklarımı araladım. Sesi çok ciddi, kararlıydı. Ona karşı koymak için bir şeyler demek istedim ama ansızın yatağa yaklaşıp yorganı üzerimden çektiğinde yalnızca bakakaldım. Üzerimde beyaz bir elbise vardı, dün gece duş almıştım. Eğilip dirseğimden tuttu ve sırtımı yataktan kaldırırken, "Üzerine bir ceket alman yeterli," dedi karar vererek. "Hadi hadi, doğrul!"

"Gazel..."

"Kusura bakma ama yaşadığın ruhsal buhranın ileride sana keşkeler dedirtmesini istemiyorum. Bugün üniversitenin ilk günü, sen de gideceksin."

Kalkmadığımı gördüğünde bana kızgın bir bakış atarak dirseğimden tuttu ve zaten halsiz olduğum için doğrulmuş bulundum. Ayaklarım üzerinde durduğumda bana kızgınca bakarak aynanın önüne doğru sürükledi. Ağzımı açtım ama yine müdahalede bulundu. "Başlayacağım aşkının ıstırabına demek istiyorum, şu haline bak."

Bakışları aynadan benimkilerle kesiştiğinde kendimi aynadan çok onun gözlerinde gördüm. Bitkinliğim, mutsuzluğum... *Sevgi bazen ölmez, seni ve beni öldürür.*

"Hazer için hepimiz çok üzülüyoruz ama senin burada yatman maalesef ki Hazer'in olduğu bu meçhul duruma fayda sağlamıyor. O yüzden ilk okula git, kendini bundan mahrum etme."

"Okula gitsem, derse girsem ne olacak ki Gazel? Sanki bir şey anlayabileceğim. Bugünü hiç böyle hayal etmemiştim."

"Biliyorum, çok talihsiz şeyler yaşadın ama... kendi için bu kadar mücadele vermiş bir kızın yarı yolda vazgeçmesi beni çok üzüyor. Hissettiğin keder, kendin için çabalamaktan vazgeçirmesin seni, lütfen. Sence Hazer, kendine yaptığın bu haksızlıktan memnuniyet duyar mı? Bence üzülür ve suçluluk hisseder."

Hazer... Sevgilim, eşim... Elbette bundan memnuniyet duymaz, kendini pekâlâ da suçlu hissederdi. Gazel çok haklıydı ama... hayata ve mücadelelere duyduğum sevgi ölmüştü, anlamadığı buydu. "Elbette suçlu hisseder, üzülür," dedim.

"Hatta Hazer'i de bir kenara bırak," dedi Gazel, kafasını iki yana sallayarak. "*İnsan her şeyden önce kendi içindir* demez misin sen? İnsan kendi hayatının kahramanıdır. Âşık olabilirsin, üzgün ve kederli de olabilirsin ama sen en başta kendi hayatının insanısın. Hazer için yine üzgün ol, uyu, ağla ama gerektiğinde ben güçlüyüm, yaparım deyip gerekeni de yap. Çünkü güçlüsün."

"Kendimi Hazer olmadan... anlamsız ve eksik hissediyorum."

"Yani ağlamak, o canavarı bir şekilde mutlu etmek istiyorsun? Bir şekilde, dolaylı yoldan da olsa seni karanlığa itmesine göz mü yumuyorsun?" Tek kaşını kaldırmış, *Sen bu musun?* der gibi bakıyordu. "Sen, yalnızca kendin istersen karanlığa düşecek bir insansın. Kendin için o kadar çabalıyorsun ki seni karanlığa iten şey sadece kendi vazgeçişlerin olur. Sana bunları söylüyorum çünkü aynaya dönüp kendime hiç söylemedim." Omuzlarımı daha sıkı tuttu. "Sen yapabilirsin Gazel diyemedim ama sen yapabilirsin Safir. Kaderini kimsenin vicdanına bırakmadın, işte bu yüzden sen yapabilirsin!"

Yapabilirim ama Hazer olmadan neye yarar ki?

"Sen Hazer'den önce de vardın; bir insansın, kadınsın, âdeta savaşçısın Safir. O yüzden yorganın altına saklanmaktan vazgeç ve meydana çık."

Elime kılıç almadan çıktım ben her savaşa, kalbimle. Kaybettiğim her savaş için de kalbimden biraz verdim, gerektiğinde kalbimden bile vazgeçtiğim bu mücadeleyi yarım bırakamazdım. En savunmasız olduğum zamanlarda bile güçlüydüm. Artık Hazer ve aşkım gibi savunmalarım, siperlerim vardı, daha da güçlüydüm. Gazel'e bakarken başımı aşağıya yukarıya salladım.

Gülücükler saçtı. "Sen çok özel bir kadınsın."

Dudağımı büktüm ve dönüp ona sarıldım. Birine sarılmaya çok ihtiyacım vardı, kalbimdeki anlamsızlıklar yığını yüzünden bitap düşmüştüm. Gazel de bana sarılıp saçlarımdan öptü. "Los quiero mucho* Gazel."

"Ben de seni canımın köşesi."

Benim için dolabımdan bir ceket seçmesini izlerken aynanın önüne geçip kendime beyaz bir kurdele seçtim. Kurdeleyi özenle bağlayıp

*(İsp.) Seni çok seviyorum

saçlarımı düzeltirken Gazel de yanıma gelip yüzüme allık sürdü. Engel olmak istesem de çok solgun göründüğümü savunarak buna devam etti ve ceketi giymeme yardımcı oldu. Beyaz elbisemin üzerine kot ceketimi giydiğimde, "Yağmur yağıyor, şemsiye alalım," dedi Gazel.

Suçu aylara atmayalım bayım. Bulutlar ağlamak istiyorsa, bırakın ağlasınlar.

Başımı çevirip yağmurlu havaya bakarken onu öpen dudaklarımı okşayarak güçlü şekilde yutkundum. Odadan çıkmadan önce omuzlarımı dikleştirip kararlı şekilde başımı salladım ve Gazel'in ardından koridoru yürüdüm.

"Ablam!"

Leo o kadar içten bir şekilde söylemişti ki bunu gözlerim direkt onu buldu ve yüreğim biraz olsun ferahladı. Alevlere biraz soğuk su serpildi sanki. Gazel'in ardından son basamağı da indim ve bana doğru koşan Leo'yla aynı hizaya gelip sevgiyle yanaklarından öptüm.

"Bir yere mi gidiyorsun ablacığım?"

Leo geçtiğimiz hafta okula başlamıştı, sağ olsun benim haricimdeki herkes onunla ilgilenmişti ama ben... bir kez daha abla olmayı becerememiştim.. "Senin gibi okula gidiyorum!"

"Ya!" Leo heyecanla gözlerini açıp bir sevinç nidası attı. "Leyla Abla da birazdan beni götürecek!"

"Biliyorum," diyerek onunla doğruldum ve ileriye yürüdüm. Henüz formasını giymemişti, okula giderken oldukça istekli ve heyecanlıydı. İlk gün ürktüğünü ama ikinci günden sonra alıştığını söylemişti Gazel. "Bugün derste işlediğiniz her şeyi bana anlatırsın."

"Sen yeter ki iste canım ablam."

Sanırım kendi çekirdek ailemde sahip olduğum tek iyi şey, Leo'ydu.

"Taksi geldi Safir." Gazel portmantodan ceketini alırken Leo'yu bir daha öpüp doğruldum ve tezgâhın ardından çıkan Leyla'ya el salladım. O da bana el sallayıp Leo'nun yanına yürüdü. Bazı telefon konuşmalarına kulak misafiri olmuştum, sanırım ailesiyle arasını bir nebze olsun düzeltmişti.

Gazel'le taksinin arka koltuğuna yerleştiğimizde beyaz spor ayakkabılarımı birbirine bastırarak dakikalarca camdan dışarıyı izledim. Behram'la Kerem yine bir şeylerin peşindeydi. Ne onlar ne de emniyet Hazer'den haber almıştı. Bunu iyiye yormak istiyordum, Hazer bir şeyleri halledip dönecek, sorunlarımızı kökünden çözecekti.

Evlilik yüzüğümü çevirdim. Hazer'e diyerek kendime aldığım yüzüğü... Dudaklarım buruk bir şekilde kıvrıldı ve aynı saniyelerde taksi durdu.

irkilip gözlerimi kırpıştırdım ve Gazel'e döndüm. O da önce önünde durduğumuz binaya, sonra bana baktı ve genişçe gülümseyip ellerimden tuttu.

"Seninle gelmemi ister misin?"

Onu, iyi olduğumu gösteren bir gülümsemeyle ikna ederek, "Eve dön," dedim ve uzanıp karnını okşadım. "Bebeğimiz yorulmasın."

Karnını okşarken bir an mutlu göründü. "Çok hareketli bugünlerde."

Gazel'i öpüp taksiden indim ve giderken ona el salladım. Taksi gözden kaybolduğundaysa çantamın zincirini tutarak tamamen okula döndüm. Yanımdan iki genç kız geçti ve okulun bahçesine giriş yaptı. Gösterişli üniversitenin bahçesi büyüktü. Etrafta birçok öğrenci yürüyordu ve her ne kadar üniversite okumak hayallerimden biri olsa da bu kalabalığa, yabancı insanların arasına karışma düşüncesi beni kaygılandırmıştı.

Koç Üniversitesini kazanmıştım. Hazer'in okuduğu üniversite olduğu için özellikle tercihime burayı yazmıştım. Uzun duvarları olan, geniş koridorlara açılan, ferah ve iç açıcı bir binaydı. Estetik görünen şeyleri, güzel duvarları severdim. Etrafıma bakarak birçok öğrenciyle koridorda yürüdüm. Dersim saat onda başlayacaktı, dersliğimi bulmam gerekiyordu. Ders seçimimi yapmıştım ama ilk günde hangi derslerin olduğunu hatırlamıyordum. Nereden öğrenmeliydim, nereye gitmeliydim?

Aklıma gelen en iyi çözüm Öğrenci İşleri olduğu için orayı aradım. Neyse ki umduğumdan kısa sürede buldum ve kapının önünde biraz beklesem de istediğim cevaplara ulaştım. Dersliğimi hanımefendiden öğrendim ve tarif ettiği yere yürüdüm.

Bir kat çıktım ve dersliğimi bulduğumda zaten aralık kapıdan içeriye yavaşça girdim. Başımı önüme eğme içgüdüsünü zorla engelleyerek etrafa bakındım. Büyük bir sınıftı, o hep hayalini kurduğum öğrenci dersliği ve öğretmen kürsüsü vardı. Çantamın askısını sıkan elimi çektim ve terleyen avcumu elbiseme silip kendime boş bir sıra bakındım.

Hep yaptığım gibi, kalabalığa en uzak sırayı seçtim. Dersliğin içinde biraz yürüyüp göze kestirdiğim sıraya oturdum ve çantama koyduğum bir not defteriyle kalemi çıkarıp çantamı kenara bıraktım. Sınıfta on beş kişi vardı, herkes dağınık yerlere oturmuştu ve birkaçı dışında konuşan yoktu. Elbisemi düzeltip ellerimi dizlerimin arasına koydum ve ilk dersim olan Sosyal Hizmetler Tarihi'nin öğretmeninin girmesini bekledim.

Öğretmen derse girdi ve bunun daha çok bir tanışma, alanımızdan bahsedeceğimiz bir ders olduğunu söyledi. Çok kulak veremedim, Han'ı düşündüm. Camdan dışarıya baktım, şemsiyemi izlerken onun başıma

şemsiye uzattığı anı hatırladım. Yüzüğümü okşadım, kolyemi tuttum, bir derste yapılmaması gereken çok şeyi yaptım.

İkinci ders de birinci ders gibi hızla aktı ve hemen hemen aynı şeyler konuşuldu, aralarda dışarıya çıkmadım, yerimden kalkmadım. Bazen üzerimde bakış hissedip gerildim ama ona rağmen başımı kaldırmadım. Üçüncü dersin genç erkek öğretmeni de derse girdi ve dersimiz bittiğinde sorunsuz bir ilk üniversite günü geçirdiğimi düşünerek saatler sonra sıradan kalktım.

Herkesle derslikten çıktığımda çoktan bazı kızların kaynaştığını fark ettim, toplum içinde insanlara nazik davransam da ilk aşamada yabani gibi görünüyordum. Alt kata indim ve Hazer'in geçtiği, büyüdüğü, öğrendiği koridorları, etrafıma bakarak yürürken kendimi bir odanın önünde buldum.

Dans ve Gösteri Odası.

Ayaklarım, beynimden aldığı bir komutla yavaşladı. Tesadüfen buradan geçiyordum ama dansla ilgili herhangi bir şey bile kalbimi çarpıtmaya yetiyordu. Altdudağımı ısırarak şemsiyemi daha sıkı tuttum ve hafifçe yaklaşıp kafamı aralık kapıdan içeriye uzatıverdim.

Direkt sahne görünüyordu ve sahnede bir grup vardı. Bir kısmının sırtı, bir kısmının yüzü görünüyordu. Sahneye bakarken dans etmeyi ne kadar özlediğimi fark ettim ve Hazer'in karşısında dans ettiğim, nefesini kestiğim, nefesimin kesildiği günleri anımsadım. Sahnede yüksek sesle konuşan, dans hocası olduğunu düşündüğüm bir beyefendi vardı.

"Bu böyle olmuyor Peri," diyordu, sanırım karşısındaki kıza. Karşısında, taytı ve beyaz tişörtünün içinde, başını önüne eğmiş bir genç kız vardı. "Sana defalarca şans verdim ama olmuyor, koreografide gerimizde kalıyorsun, alt gruba geçmen daha iyi olacaktır."

Peri olduğunu öğrendiğim kız başını kaldırdı ve ellerini çenesinin altında birleştirip hızlıca konuştu. "Son bir şans daha, lütfen. Alt gruba geçersem çok vakit kaybederim, bu grupta daha hızlı yol alırım."

Arkasındaki birkaç kızın ona gülüştüğünü duydum. Yüz ifadesinden Peri'nin buna bozulduğunu anladım.

Kızlar, dans eğitmeninin uyarısından sonra sustu ve Peri adındaki genç kız istekli, içten gözlerle karşısındaki eğitmene bakmaya devam etti. Zayıf bir yüzü, koyu renkli gözleri vardı. Dans eğitmeni iç çekerek, "Bilmiyorum Peri," dedi, ses tonu sıcak değildi. "Aramıza geç katıldığın için zorlanıyorsun, anlıyorum ama bizi de yavaşlatıyorsun. Üzgünüm, alt gruba geçsen daha iyi..."

"Ben yardımcı olabilirim," deyiverdim. *Sen önce kendine yardım et,* dedi iç sesim. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, konuşmalarına dahil olmam saygısızcaydı ama dansı bu kadar severken, kızın çırpındığını görürken yardımcı olma içgüdüme yenilmiştim.

Dans eğitmeni, "Sen bizi mi dinliyorsun?" diye çıkıştı.

"Affedersiniz," dedim derhal. Son zamanlarda o kadar hassastım ki biri sesini yükseltse kalbim kırılıyordu. Kendimi açıklama ihtiyacıyla hızlı hızlı konuştum. "Kulak misafiri oldum, yanlış anlamayın. Ben... danstan çok anlarım, dilerse Peri'ye yardımcı olurum."

Sahnedekilerin birbirine baktığını, Peri'nin hayret ve sevinç dolu bir yüz ifadesiyle beni izlediğini gördüm. Kaçıp gitme, ağlama isteğimi bastırırken, "Henüz ne dansı yaptığımızı bile bilmiyorsun," dedi eğitmen, haklı olarak. "Peri'ye, bilmediğin şey hakkında nasıl yardımcı olacaksın?"

"Ben... yetenekliyim. Vücudum her dansa yatkın, bir kere izlediğimde kaparım hangi dans olursa olsun..." Kibirli görünmediğimi umuyordum. "En azından vücudunu kullanması, daha esnek olması konusunda yardımcı olurum."

"Yetenekli olduğunu söyleyen çok kişi gördüm ben," dedi eğitmen, o benden daha kibirli görünüyordu. Yalan söylemiyordum, ben gerçekten yetenekliydim. "Hünerlerini göster, Peri de kabul ederse birebir yardımcı olursun. O kısmı zaten beni bağlamaz."

Arkadaki kızların gülüşmeye devam ettiğini gördüm, Peri'nin de iyimser şekilde bana baktığını. Hünerlerimi göstermemi mi istiyordu? Ona daha iyi bir şey gösterecektim. Sahneye kadar dik bir şekilde yürüdüm ve basamakları zarifçe çıkıp eğitmene yaklaştım. "Bir saniye," diyerek saçlarımı omzuma savurdum ve telefonumu çıkarıp Gazel'e çekip gönderdiğim o fotoğrafı açtım. Eğitmene gösterdim. Kuğu Gölü Bale Müzikali davetiyemdi. Sanırım bu onu daha iyi ikna ederdi.

İçten içe çektiğim acıları yüzüme yansıtmadan cansız gözlerle eğitmene bakmaya devam ettim ve onun ağzının açılmasını, yüzündeki kibrin hayretle yer değişmesini izledim. Diğerleri de göz ucuyla telefona bakmaya çalışırken, "Peki," diyerek takdir eder gibi bana baktı eğitmen. Genç, en fazla otuz beş yaşında bir adamdı. "Peri kabul ederse yardımcı ol ama bu son şansı, ben söyleyeyim."

Herhangi bir şey demedim ve eğitmen sırt dönüp merdivenleri sertçe inerken başımı Peri'ye çevirdim. Ansızın elimi tutup telefonu kendine doğru kaldırdığında irkildim ve onun yüzüne hayranlık dolu bir ifade

yerleştiğinde mahcup olup telefonu indirdim. Amacım bu değildi. Diğerleri de birbirlerine kaş göz yaparken Peri, renginin kahve olduğunu gördüğüm gözlerini benimkilerle birleştirip kocaman gülümsedi.

"Ben Peri," dedi neşeli bir sesle. Egosuzdu, hareketim ve ona yardımcı olmak istemem çok şükür ki gururunu yaralamamıştı. Diğerleri homurdanırken Peri uzun kirpiklerini kırpıştırdı. "Senin adın ne kahramanım?"

"Safir Mila."

"Ne hoş, derslerimize ne zaman başlıyoruz?"

Böylece hayatımda gördüğüm en pozitif insanla tanıştım. Bunu nasıl yaptığımı, nasıl bir şeyin altına girdiğimi bilmeden ona dürüst bir şekilde iyi hissetmediğimi, iyi hissettiğim ilk anda ona yardımcı olacağımı söyledim. Zaten dans etmeyi çok özlemiştim, dans ederken ona da yardımcı olacaktım. Diğerleri söylenerek bizden uzaklaşırken Peri de onu çok bekletmememi rica edip sevinç gösterileri yaptı. Sol yanağında ufacık gamzesi vardı, mutluluktan deliye dönmüş gibi davranıyordu. Ona cevaplar verirken özlemle, acıyla sahneye baktım.

Lütfen dön Hazer; dön de mutlu, musmutlu danslar edelim.

Kızlardan birinin yüzüğüme baktığını görünce konunun evliliğime, kocama gelmesinden ve ağlamaktan korktum. Peri'nin numarasını alıp oradan ayrıldım ve açık havaya çıktığımda şemsiyemi açıp yavaşça yürüdüm.

Yağmur damlaları hafif, zayıftı. Şeffaf şemsiyemin üzerinde bıraktığı sesleri işitiyordum. Bahçe boyu yürürken yalnızca ayaklarıma baktım ve okuldan çıktıktan sonra kaldırım kenarından yürümeye devam ettim. Telefonumun titrediğini hissettiğimde derhal elimi cebine attım ama umduğum gibi bir şey göremedim. Bahar Anne arıyordu.

Omuzlarım çöktü, annemin de halini hatırını arayıp sormamıştım hiç. Aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma yasladım. Yere düşen damlalara bakarken, "Safir?" dedi annem. Sesi yorgundu. "Nasılsın çocuğum? Çocuklar sürekli uyuduğunu söylediği için aramak istemedim ama bugün ilk okul günün olduğu için nasıl olduğunu öğrenmek istedim. Gittin mi kızım okuluna?"

"Evet anne, az önce çıktım," dedim, sesimi iyi tutmaya çalışarak. "Asıl sen... sen nasılsın? Arayıp hiç halini hatırını sormadım, ne desen haklısın."

Bir an adımı söyledi ama sonra kararsız kalmış gibi devam etmeyip, "İyiyim anneciğim," dedi yumuşak bir sesle. "Sakın okulunu ihmal etme, darılırım. Merak etme, çok kısa zamanda her şey yoluna girecek." Bir an duraksadı. "Hazer'i... çok mu özledin?"

"Çok," dedim tek nefeste. Kelime, hıçkırık gibi çıkmıştı dudaklarımdan. "Ama onu özlemekten daha çok... güvenliğinden, sağlığından endişeliyim anne. Daha önce de ayrı kaldık, iş gezilerine gidiyordu, biliyorsun. Özlemden ayrı bir şey bu... Acı çekiyor olmasından yana derin endişe duyuyorum."

"Sen merak etme kızım," dedi, sesi güven ve teminat veriyordu. "Görüştüreceğim sizi."

Ben daha, bunun ne anlama geldiğini soramadan veda ederek kapattı. Telefonu kulağımdan çekmek vakit aldı ve şaşkınca cebime koyarken nasıl görüştüreceğini anlamaya çalıştım. Bir şeyler... biliyor olabilir miydi? Ama biliyorsa bana neden söylememişti ki? Sanırım Hazer'i bulmak için elinden geleni yapacağını kastediyordu.

Gözlerimi kurulayıp önüme döndüm ve etrafıma bakınıp yürümeye devam ettim. Bahar Anne güçlü bir kadındı, Hazer'e ulaşmak için her şeyi denediğine emindim. Şemsiyemi tutarken halsiz bir şekilde kaldırımı indim. Sol köşeden döndüm ve her ne kadar sokaklara bakmayı sevsem de yalnızca kaldırımın taşlarını izledim.

Yüzümü havaya kaldırdım ve yağmur dolu bulutların arkasında görünen güneşin yüzümden öptüğünü hissettim. Gözlerim sulandı ve kirpiklerime bir damla daha düştü. Hemen hemen bu saniyelerde telefonumun bir daha titrediğini hissettim ve bir ümitle telefonumu çıkardım.

Kerem arıyordu.

Ben daha konuşmadan Kerem, "Çabuk eve gel Safir," diyerek telefonu kapattı. Sesi aceleciydi.

Elimde telefonla öylece kaldım. Muhakkak beni böyle acele şekilde eve çağırmasının bir sebebi vardı. Ümit edip hayal kırıklığına uğramaktan korksam da bunun Hazer'le ilgili olduğunu düşünüp heyecanlandım ve koşarak taksiye bindim.

"Hazer'den başka bir şeyse neden böyle acele çağırsın ki eve? Hazer'le ilgili bir şey olmalı..."

Taksi sokağa girdiğinde para çıkarıp borcumu ödedim ve direkt kendimi arabadan attım. Hızla açık olan bahçe kapısından içeriye fırladım ve sokak kapısına kadar koştum. Elimi hızlı hızlı kapıya vurdum ve içeriden adım sesleri duyuldu.

Gazel kapıyı açıp kaygılı şekilde bana baktı. "N'oldu? Aklım çıktı, nasıl vurdun öyle?"

"Lo siento*," diyerek hızla içeriye ilerledim ve salona kadar koşup etrafıma baktım. "Kerem nerede?"

* (İsp.) Üzgünüm.

"Gelmediler ki," dedi Gazel, arkamdan gelerek.

Omuzlarım çöktü ve kurumuş dudaklarımı yalayıp çantamı yere bıraktım. Yolda olmalıydı, birazdan gelirdi. Nemli saçlarımı omzuma atıp halsizce koltuğa yürüdüm ve kendimi bırakıp yüzümü avuçlarımın içine aldım.

Leyla'nın, "Kim geldi?" diyerek merdivenlerden indiğini duyarken içimi bir ağırlık doldurdu. "Ne oldu Safir?"

Kurumuş boğazımı zorladım. "Kerem eve gelmemi istedi."

"Acaba yeni haber mi var?" dedi Leyla coşkuyla.

Ümit etmeli miydim, bilmiyordum. Leyla'nın önüme bıraktığı suya uzanıp küçük yudumlarla içtim, suyu bile kusmak istiyordum. Bardağı geri bırakıp elimi kalbime götürdüm, onunla ilgili ne olsa kalbimi acıtıyordu.

Araba freninin sesini duyduğumda koltuktan fırladım ve sokak kapısına koştum. Kapıyı açtığım gibi dışarıya çıktığımda Kerem'le Behram'ın da önlü arkalı bahçe kapısından girdiğini gördüm. Adımlarım heyecanla yavaşladı ve Kerem tedbirli bir gülümsemeyle yanıma ilerledi. Gazel'le Leyla'nın da hemen sokak kapısında, arkamda dikildiğini hissettim.

"Hazer?" dedim.

Behram da hemen onun yanında durarak derince iç çektiğinde Gazel'in elini kolumda hissettim. Yağmur damlaları, bana güzel bir şeyleri hatırlatır gibi alnıma, kirpiklerime düşerken Kerem ağır ağır soluklanıp başını salladı. "Onu bulduk."

Acıdan sonra gelen mutluluğun, fırtınadan sonra görünen güneşten ne farkı vardı ki? Gazel ve Leyla'nın sevinç çığlığını duyana kadar bunun, kulaklarımın duymak isteyeceği bir yanılsama olabileceğini bile düşündüm ama gerçekti. Vücudumdan güçlü bir sarsıntı geçti ve mutlulukla gülümseyip elimi ağzıma kapattım. "Nerede?" diye sorarak gözyaşlarımı serbest bıraktım. "Hadi... Durmayalım, daha fazla... Gidelim."

Kızlar da sabırsız şekilde söylenirken Kerem dönüp temkinli şekilde Behram'a baktı. Behram da mutlu görünüyordu ama kaygılarının olduğu da su götürmez bir gerçekti. Kerem bana dönüp hevesli yüzüme bakarken, "Onu hemen göremeyiz," dedi ve bakışlarını yavaşça uzaklaştırdı. "Hazer... hapiste."

"O suçsuz," dedim beynim bir şeyleri kabul etmeyi reddediyordu ama dudaklarımdan bundan dökülmüştü.

Behram bir adım öne çıkarak, "Biz de bunu kanıtlamakla uğraşıyoruz," dedi derhal. "İstedik ki... Her şeyi halledip sana öyle söyleyelim ama..."

Gazel'in sesini duydum. "Daha önce biliyor muydunuz?"

Kerem'le Behram gözlerini kaçırdı.

Kıyafetlerimi giyip aynanın önüne geçtim ve beyaz bir kurdele seçip saçlarımı yarım atkuyruğu yaptım. Doğal dalgalar omuzlarıma düşüyordu, yanaklarımda heyecandan bir kızarıklık vardı.

O öperse diye dudaklarıma hiçbir şey sürmedim. Siyah çantamı aldım ve aynada son kez kendime bakıp odadan çıktım. Koridoru uçar gibi yürüyüp merdivenleri indiğimde diğerlerinin salonda olduğunu, çoktan hazırlandığını gördüm. Başlarını bana çevirdiler ve Gazel koltuktan kalkıp yanıma kadar geldi. "Sen bir şeyler yemeden gitmeyeceğiz."

Ben henüz itiraz etmeden hepsi hiddetli şekilde başını salladı. Onlarla mücadele etmek vakit kaybetmemize sebep olacağı için indim ve orta sehpada duran tepsiyi kucağıma çekip boğulurcasına yedim. Bir sandviçle sıcak çaydı. Tadını bile almayı önemsemeden sırf hemen gidebilmek için iki dakika içinde sandviçi yedim ve nefes nefese başımı kaldırıp onlara baktım. "Hadi, gidelim."

"Hamile olduğunda seni düşünemiyorum," dedi Leyla, şişkin yanaklarıma bakarak.

Tepsiyi sehpaya bıraktım ve hemen kalkıp portmantoya koştum. Leo da arkamdan gelip, "Ben de gelebilir miyim?" diye sorduğunda ayakkabılarımı indirip ona döndüm. "Okuluna git, döndüğünde sana güzel şeyler anlatacağım."

Esnedi ve uslu şekilde başını salladı. "Enişteme selam söyle, ev Leo'ya emanet de."

Behram onun başını okşadı. "Bana Behram, ona enişte. Darılıyorum, haberin olsun."

Leo ona dil çıkararak bacaklarıma sarıldı. Behram ayıp bir şey görmüş gibi hayrete düştü ve yanındaki Gazel'e dönerek karnına baktı. "Ya çocuğum bana dil çıkarırsa?"

Kerem arkadan gelerek Behram'ın ensesine bir tane vurdu ve yanımdan geçerek sokak kapısını açtı. "Dil çıkarmayan çocuk mu olur kardeşim ne diyorsun ya? Bizzat ben öğreteceğim hatta dil çıkarmasını Abdullah Han'ıma."

Abdullah Han mı?

Behram ensesini sıvazladı ve benim ardımdan dışarıya çıktı. Gazel ve Leyla evde kalacaktı, zaten isteseler de Hazer'i göremezlerdi. Arkamızda bıraktıklarımıza sıkıca sarıldık ve Hazer'e gitmek için arabaya bindik.

"Çok güzel olmuşsun," dedi Kerem, dikiz aynasından bana bakarak.

Sessiz kalıp başımı cama çevirdim, ikisine de çok dargındım. Hazer'den bir hafta önce haber aldıklarımız [illegible] da ben kahrımdan

ölürken. Evet, her şeyi halledip beni tüm bu üzücü şeylerden uzak tutmak istemişlerdi ama Hazer'in sağlığından bile endişe duyarak kendimi kaybetmiştim.

"Safir," dedi Behram, onun da sesinde mahcubiyet ve yumuşaklık vardı. "Hazer'in hapiste olduğunu söylemedik çünkü seni daha da kahretmekten başka işe yaramayacaktı bu. Görüşme iznini alamıyorduk, ne olduğunu bilmiyorduk. Gidelim, konuşalım, ne olduğunu öğrenip sana temiz bilgilerle gelelim istedik ama... kocan seni istiyor."

"En azından... güvende olduğuyla alakalı bir şeyler diyebilirdiniz," diyerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Rica ederim konuşmayın benimle."

"Boş ver hayatım, üzgün o şu an," dedi Kerem, Behram'a.

"Ne diyon la hayatım falan?" diyerek tövbe çekip koltuğunda geriledi Behram.

Kerem gözlerini kırpıştırarak Behram'a döndü. "Yok la... Leyla'ya dediğim için ağız alışkanlığı."

Ben cama dönerken Behram da ceketinin önünü kendine siper etti. "Benden sana yâr olmaz," dedi Kerem'e.

Dudağımın kenarını kıvırdım ve ellerimi dizlerimin arasına koyup sabırsız şekilde yolu takip ettim. Kısa sürede E-5'e çıktık ve hiç görmediğim yollara saptık. Başka ilçelere geçtik, epey yol aldık. Behram'ın da Kerem'in de ara ara beni kontrol ettiğini hissettim ama onlara bakmadım. Ne kadar farkındalardı, bilmiyordum ama Hazer benim zaafımdı ve bu konuda benden bir şeyler gizledikleri için sitemliydim.

Nihayet araba, uzun bir süre sonra dar bir sokağa girerek ilerledi ve etrafı geniş, uzun duvarlarla çerçevelenmiş cezaevinin önünde durdu. Kerem daha elini el freninden çekmeden kapıyı açıp kendimi dışarıya attım.

"Allah'ım, sen hayırlara çıkar," dediğini duydum Behram'ın.

Kendimi yağmurlu havaya attığım an kalbim göğsümün içinde delirmiş şekilde hopladı. Onların da arkamdan geldiğini hissederken neredeyse koşar adımlarla cezaevinin kapısına ilerledim. Hazer bu duvarların arkasında, içeride beni bekliyordu.

"Dur canım, dur..." Kerem bana yetişerek eliyle omzumu tuttuğunda üniformalı bir güvenlik görevlisinin kabinden çıktığını göz ucuyla gördüm. Behram adama yaklaştı ve kısaca konuştuktan sonra bir belge çıkardı, tam da o esnada bir araba freni duyuldu. Kerem bana gülümsedi. "Avukat da geldi."

"Hazer'le ben görüşeceğim, vaktimi almayın sakın," dedim sitemle.

"Kız, bizim de görüşmemiz lazım," dedi Kerem, omzumu sıkarak.

Avukatın yanımıza geldiğini görürken sabırsız şekilde geniş, demir kapıların açılmasını bekledim. Az sonra Behram yanımıza döndü ve avukat birkaç şeyden bahsederken demir kapı arkaya doğru açıldı. Buraya hapsolduğuna inanamıyordum. Kapıdan girdiğimde önüme büyük ve eski bir bina çıktı. Hazer'in bu kocaman binanın neresinde olduğunu düşünürken ağzımı kanla doldurmuşum gibi hissettim.

"Buradan," dedi avukat, cezaevinin kapısını göstererek. "Yarım saatlik bir görüşme izni ayarlayabildim."

"Yarım saat çok az..." dedim hayal kırıklığı ve acıyla ona dönerek.

"İnanın üzgünüm," dedi, yüzünde gerçek bir mahcubiyet vardı.

Başımı önüme çevirdim ve dolanan ayaklarımla cezaevinin kapısından girdim. Duvarlar üzerime yürümeye başlamıştı, heyecandan kalbimin sesini kulaklarımda duyuyordum. Ellerimin içine ve yüzüme ateş basmıştı. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez bu kadar uzun süre ayrı kalmıştık. Avcumu kalbime bastırdım ve onların adımlarını takip ederek merdiven basamaklarını çıktım. Hiç sakin değildim, Hazer'i gördüğümde nasıl tepki vereceğimi kendim de bilmiyordum. Dudaklarım kıpırdıyordu ama kendi söylediklerimi duyamıyordum. Dizlerim titremekten birbirine çarpıyordu, onu görünce bayılabilirdim.

Az kaldı aşkım, çok az.

Bir kat daha çıktık ve beni uzun kasvetli koridor karşıladı. Hazer'in bu duvarlar arasında, bu kadar korkunç bir yerde kalmasının verdiği o derin acı gözlerimden damlalar halinde süzüldü.

"Hazer Bey'i müdürün odasına almışlar, daha rahat görüşmeniz için..."

Başımı salladım öylesine. Duyduklarımdan emin bile değildim. Gözlerim kararıyordu, Hazer'i görene kadar bu his geçmeyecekti. Aşk duygusunun göğsümü aç bir şekilde eşelediğini, özleminden etrafa saldırışa geçtiğini hissettim. Ben onu öldürmedim ama sevginin beni neredeyse öldürmek üzere olduğunu hissettim.

Bir kapının önünde durduk. Hazer... bu kapının arkasında mıydı? Beni mi bekliyordu? Aman Tanrım...

Avukat kapıyı tıklatmak üzere elini kaldırmıştı ama ben bir saniye daha duramadım. Bir anda kulpa yüklenip kapıyı hızla açtım ve titreyen dizlerimle âdeta içeriye hücum ettim. Süratimle birlikte kapı arkaya gidip duvara çarparken beynim ve vücudumun büyük sarsıntıda olduğunu hissettim. Yaşlı gözlerimi sol tarafa çevirdim ve... onu gördüm.

O an dünyanın en tarifsiz duygularından birini yaşadım ve Hazer oturduğu koltuktan başını hızla kaldırdığında amber gözlerini gördüm. Gözlerini görünce... günlerce çektiğim susuzluk, açlık ehlileşti ve iyileştirilebilir hale gelip göğsümde yatıştı. Sol tarafını uyuşturan acı yerini bir dünya mutluluğa bıraktı. Birbirimizin gözlerine tutulduk ve hareket edemeden birbirimize baktık.

Her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini hissederken avukatın sesini yanımdan duydum ve içeriye doğru sersem bir adım attım. Hazer'in yüzü... özlediğim gibiydi ama fazlası vardı, gözü mordu ve dudağının kenarı patlamıştı. Yüzünde ölümün tortusu toplanmıştı ama gözleri beni gördüğü an yaşam diye bağırmıştı.

"Haz... Han..."

Önümden bir gölgenin geçtiğini gördüm ve bunun müdür olduğunu anladım. Hazer'e dönüp bir şeyler söyledikten sonra yanımdan geçti ve çıkarken kapıyı kapattı. Onun ve diğer hepsinin kapının arkasında kaldığını anladığımda bir adım daha attım. Hazer yerinden fırlayıp bana doğru koştu.

Çantam elimden düştü ve aynı anda ben de ona doğru bir adım attım. Ama ikinci adımımı atmadan Hazer önümde bitti ve bir saniye içinde kendimi kollarında buldum. Ayaklarım yerden kesildi, beni belimden ve başımın arkasından tutup hızla kendine çekti ve yüzünü boynuma gömüp âdeta her yerimden kucakladı. Ellerim büyük bir coşkuyla onun boynuna dolandı ve ayaklarım, dizlerinin altına çarparken Hazer'in omuzları sarsılmaya başladı. Bana ilk kez bu kadar sıkı sarılıyordu.

"Seni..." Boynumu öptü. "O kadar..." Hızlıca yanağımı, çenemin altını, kulağımın arkasını toplamda bir saniye içinde öptü. "Özledim ki!" Kokladı, kendi etrafında döndürdü, gözlerime bakmaya vakit bulamadan diğer yanağımdan, saçlarımın üstünden, alnımın köşesinden hızlı hızlı öptü. "Bebeğim, bebeğim..."

"Hazer!" Onun kollarında olduğumu yeni kavrıyormuş gibi irkildim ve öpücüklerinin altında kendimden geçtim. Kollarımı sımsıkı dolayıp tıpkı onun gibi yanağından, alnından, bulabildiğim her boşluğundan öptüm. Tanrım, günler sonra bu kokuyu içime çekebiliyordum. "Aşkım, aşkım... Canım benim, ben de seni çok özledim! Ölecektim neredeyse!"

"Mila, Mila, Mila..." Vücutlarımız birbirine yaslanmış, kollarımız dolanmıştı. Üzerinde bir gri tişört olduğunu fark ettim ve o tişörtü avuçlarımda sıkarken gözlerini görme ihtiyacıyla kafamı arkaya çekmeye çalıştım.

Hazer yanağıma sokularak, "Hayır hayır, biraz daha sarılayım," dedi muhtaçça.

"Yüzünü bile göremedim, bir yüzünü göreyim bebeğim, n'olur..." Yüzümü geriye çekerken sakalları, dudakları yanaklarıma değdi ve tenimde dünyanın en güzel hissini bıraktı. Kollarım boynuna sarılırken ve ayaklarım yerden kesilmiş sallanırken başımı geriye çektim ve hasretle gözlerine, yüzüne baktım. "Gözün... neden mor senin?"

Sakalına sürtünen saçlarımı çekip o da uzun uzun, özlemle yüzüme baktı. Gözlerinin içleri kıpkırmızıydı, sol gözüyse açık şekilde darbe aldığını gösteriyordu. Altdudağım titrerken Hazer'in kederli gözlerinin içinde apaçık bir mutluluk göründü. "Gelmezsin... Bana kızarsın diye çok korktum."

Mümkün müydü? Titreyen ellerimi yüzüne götürüp parmak uçlarımla gözünün altını, elmacıkkemiklerini okşadım. Nefes nefese birbirimizin yüzünü izlerken, "Nasıl gelmem? Saniyeleri saydım," dedim içimden dualar ederken. "Ama gözün, dudağın..."

"Bir şey yok bebeğim, sakın üzülme," dedi hemen. Alnını alnıma yasladı ve gerçekten burada olduğuma inanamıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıp durdu. Dudağının kenarını, uzayan saçlarını ve sakallarını okşarken Hazer son kez gözlerini kapatıp açtı. "Etin, kemiğin, sıcaklığın, çılgınca atan o kalbin olmasa... Hâlâ hayal olduğunu düşüneceğim."

"Gö... gözüne n'oldu, neden söylemiyorsun?"

"Şimdiden dırdırcı bir eş olmuşsun sen, aynı şeyi sorup duruyorsun."

Hıçkırıp başımı boynuna gömdüğümde Hazer aynı şekilde yanaklarımı, saçlarımı, ensemi, boynumu öpüp odada ilerledi. Birkaç adımdan sonra kalçamın bir yere yerleştiğini, Hazer'in uzaklaştığını hissettim. Onu tutmak istedim ama çoktan beni oturttuğu koltuğun önünde, tek dizinin üzerine eğilip ellerimden tutmuştu. Koltuğa yerleşirken Hazer ilk kez bakışlarını yüzümden indirip vücuduma, kıyafetlerime, ayakkabılarıma baktı. "Çok güzelsin."

"Seni göreceğim için... güzel olayım istedim."

Yüzündeki yığınla kederin yanında dudaklarının kenarı kıvrıldı ve aşağıdan bana bakmaya devam etti. Üzerinde bir kot pantolon vardı, düğün gününde yanımdan ayrılırken giydiği kıyafetleri değildi. Baştan aşağıya, dolu gözlerimle ona bakmaya devam ettim. Sanki biraz kilo vermişti, çok bitkin ve yorgundu. "Sensiz ölecektim Mila... Gerçekten böyle hissettim."

Her ne kadar ona yakın olmak istesem de dizinin üzerinde görmeyi istemediğim için, "Koltuğa otur," dedim yumuşak bir sesle. "Ne yapıyorsun böyle? Dizin acıyacak."

"Sorun değil bebeğim, seni çok özledim." Sakallarını sürterek dizkapağımdan öptü.

"Lütfen," dedim.

İç çekip yanağımı son kez okşadı ve doğrulup önümde duran orta sehpaya oturdu. Dizlerimiz birbirine değerken yüzlerimiz hemen hemen aynı hizaya gelmişti. Ellerimi iri avuçlarının içine alıp hasretini dindirememiş gibi tüm yüzümü dolaştı. "Nasılsın? Her şey yolunda mı?"

Bunu sorması bir anda tepemi attırdı. Sitem ettim. "Tabii ki değil Hazer! Hepimiz senin için endişe duyduk, ölesiye merak ettim seni. Geleceğim dedim, gelmedin... Sürekli sabahı, güneşin doğumunu karşıladım."

"Özür dilerim, özür dilerim!" Fısıldayarak alnını alnıma yasladı ve sıcak, özlem duyduğum nefesi yüzümdeki hasretini biraz olsun dindirdi. "Gelemedim, doğru şeyi seçmeye çalışırken çok bocaladım! Seni... bilinmeze sürüklemek korkunç olurdu, yapamazdım. Mantıklı olmak için birkaç gün kafamı dinledim. Eşime... hak ettiği hayatı vermek için durumu toparlamalıydım."

"Sana bir şey oldu sandım," derken dudaklarım dudaklarına çarptı.

"Bana olan tek şey sensizlik ve bu, bana olabilecek en kötü şey."

Sana bensizlik olmaz, ben sana bensizlik yapmam. Acıyan kalbini tutarken Hazer'in kirpikleri ıslandı ve gözlerini benden kaçırdı.

"Hazer... Ağlama lütfen, bak buradayım ben."

Bahane uydurdu. "Gözüm acıyor... Ona ağlıyorum."

Kalbinin üstündeki eline baktım. "Gözüm acıyor diyorsun ama kalbini tutuyorsun Hazer."

Gözlerini kaldırıp bir an bana bakakaldı ve sertçe yutkunup ellerini ihtiyaç haliyle vücuduma doladı. Ona daha fazla sarılmak, öpüp okşamak, aşkını haykırmak istiyordum ama vaktimiz azdı; sormam gereken şeyler vardı. Dudakları yanağımdan kayıp kısık bir inilti ve muhtaçlıkla dudaklarıma yaslandığında alnının kırıştığını ve üstümdeki hırkayı avuçladığını hissettim. "Hazer..."

"Senin." *Sahiplenilme isteğinin naifliği...*

"Çok üşüdüm Mila, sen yokken çok üşüdüm. Lütfen, biraz ısınayım..."

Ellerimle çenesinin altından tutup nazikçe kaldırdım. Gözlerindeki bu ihtiyaç ve aşkı tanıyordum, aynaya her baktığımda kendimde görüyordum. "Bana bir şeyler anlat. Günlerdir yüreğim alev alev, söyle de ferahlat."

Ellerini hırkamdan içeriye sokup askılımın üzerinden sırtımı okşamaya başladı. Bunu, sıcaklığımı daha çok hissetmek için yaptığını anlayıp

şefkatle gülümsedim. Hazer biraz daha rahatlamış göründü ve kafasını sallayıp, "Kendimi sana karşı açıklayamayacağım bir duruma düşürmekten, beni dinlememenden çok korkmuştum," diye itiraf etti.

"İyi günde kötü günde," dedim ona, evlilik yeminimizi hatırlatarak.

Çok derin bir nefes verip sırtımı okşadı. "İyi günde kötü günde."

"Anlat bebeğim."

Gözlerini kaçırdı ama suçlu gibi davranmasından mutsuzluk duyup çenesini yukarıya kaldırdım. Tekrar gözlerimle birleşti ve sesi daha kısık olmaya başladı. "Ben... Onu ben öldürmedim Mila."

Bunu zaten biliyordum ama ondan duymak... büyük bir rahatlamayla gözlerimi yumdum.

"Evliliğimiz için çok heyecanlıydım Mila, senden bile daha heyecanlıydım, itiraz etme." İtiraz etmedim, o benden daha çok istemişti evliliği. Bir çocuk gibi sızlanmasına tebessüm ettim. "O gün benim için çok özeldi, çok heyecan doluydu ama... beklemediğim şeyler oldu. Eve kargo geldi." Bakışlarını yine kaçırdı.

"Ne kargosu?" dedim anlam veremeyerek. Rahatsız olmuş gibi boynunu iki yana kütletip sırtımı okşamayı bıraktı. "Hazer?"

"Hazır olana kadar bunu söyleyemem... Yalnızca, beni çok kahreden bir kargoydu, gözümü döndürdü, önünü ardını düşünmeden kendimi o hastanenin önünde buldum." Sesinde, o canavara duyduğu nefreti ve öfkeyi seçtim. "Hastanede olduğunu zaten biliyordum, o kargoyu da onun göndertttiğini... Odasına girince onu hastane yatağında gözleri kapalı yatar halde buldum, kablolara falan bağlıydı. Mila, ben onu ilk andan beri öldürmek istedim ama o an... gerçekten bir anda ellerimin onu boğmaya başladığını hissettim, gözlerim ne yaptığımı görmüyordu sanki." Uzanıp sırtımdaki elini tuttum. "Ellerim boğazına yapışmış sıkıyordu ki... bir gariplik olduğunu hissettim, hiç tepki vermiyordu. Sanki... zaten nefes almıyordu."

Ağzım açık kaldı ama dehşetimi hissedip daha kötü olmaması için yanağını okşadım. Kaşlarını sertçe çatmış, dizlerime bakıyordu. Kokusunu çok özlemiştim, burnumu yanağına yaslayıp içime çektim. "Ölmüştü Mila, ben öldürmedim onu. Ölmemiş olsaydı onu boğmaya devam eder miydim, ne yaptığımı fark edip onu bırakır mıydım, bilmiyorum ama... o an onu öldürmediğime eminim."

Öyle diyorsa tabii ki öyleydi. Yanağından öperek konuşmasının devamını bekledim. "Elimi çekince bile hâlâ bir tepki vermemesi garibime gitti,

üstelik onu boğmaya çalışmama rağmen cihazlardan bir ses gelmiyordu." Huzursuzca kıpırdandı. "Gözüm ister istemez bağlı olduğu cihaza kaydı ve çalışmadığını fark ettim. Fişi zaten çekilmişti. Hüseyin... ben odaya girmeden ölmüştü Mila."

Kerem fişin çekildiğinden zaten bahsetmişti. Bu kez onu kimin öldürdüğü sorusu kafamın içinde büyüdü ve hafızam cevap olarak önüme bir görüntü sundu: Hazer'den önce odaya giren o genç adam.

"Onun zaten öldüğünü görünce dehşete düştüm, ne yapacağımı bilemeyip yine de nabzını yokladım. Öldüğüne emin olunca duramadım, kendimi dışarıya attım..." Nefes nefese, beklemeden, hepsi gözünün önünde canlanıyormuş gibi anlatıyordu. "Koridorda hemşire vardı, ona söylemek istedim ama... onu boğmaya yeltenmiştim, benim yaptığımı düşünecekler diye korktum."

"Anlıyorum canım benim."

Duraksadı ve başını hafifçe kaldırıp gözlerimin içine baktı. Onu felaket özlemiştim, doyabilmiş değildim. Bakışları içime işledi ve bir an sonra kendimi dudaklarından öperken buldum. Dudaklarım dudaklarına özlemle yaslandı ve Hazer ürperdi.

"Gece Yarısı Güneşi'm, eşim."

"Peki sonra n'oldu hayatım?"

"Senin yanına geldim," dedi başını sallayarak. "Ama biliyordum, fark edileceğini ve benden şüpheleneceklerini biliyordum."

O anlar gözlerimi yakarak zihnimden geçti ve kalbimi, zehirle tatlının beraber yaşandığı günün anıları doldurdu. "Ama aşkım suçsuzken neden kaçtın?"

"Çünkü suçun üzerime kalmasından korktum!" Adem'de öyle olmuştu, suçsuz olmasına rağmen suç üstüne kalmıştı. Belki psikolojisindeki o derin hasar olmasa bunu daha soğukkanlı ve mantıklı karşılayabilirdi. "Kaçmayı düşündüm, sabahına seni yanıma almayı. O yüzden bok ettim her şeyi, zaaflarım yüzünden senin en mutlu gününü de batırdım." Kafasını iki yana salladı. "Arabaya atlayıp oradan uzaklaştım ve doğrudan çiftliğe sürdüm."

"Sonrasında ne yaptın hayatım?"

"Seni almaya gelmeyi düşündüm ama... böyle şuursuzca davranamazdım. Aramak istedim ama durumdan ötürü telefonlarının dinlenmesinden korktum." Elini enseme götürüp beni kafamın arkasından dudaklarına doğru bastırdı. "Fişi kimin çektiğini düşündüm, ne yapabileceğimi, asıl öldüreni nasıl bulabileceğimi... Bir arkadaşımı aradım, onun telefonu

dinlenmiyordur diye. Birebir anlattım, o da kamera kayıtlarında görüntüleceğini söyledi ve benim için... hastane nahiliini biraz zora soktu. Görüntüleri izledikten sonra beni aradı, bir tane adamdan bahsetti..."

O solunmak için sustuğunda anlattıkları parçaları bir araya getirdim. "Biz de izledik o görüntüleri," dedim hızlıca.

Kafası karışmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "O adamı gördünüz mü? O adamı bulmamız lazım Mila. Arkadaş o adamdan bahsedince kendimi güvence altına aldığımı hissedip şehre döndüm, doğrudan emniyete teslim oldum. Fakat... hâkime ne dersem diyeyim, kaçtığım ve onu boğmaya çalıştığım için bu herif yakalanana kadar hapiste kalmama karar verildi."

İşte şimdi her şey gerçekten açıklığa kavuşmuştu. "Peki tüm bunlar olurken neden beni arayıp iyi olduğumu söylemedin? Neden şehre dönünce yanıma gelmedin?" Başımı boynuna gömdüm. "Kalbim buz gibi oldu Hazer, uyuştu, sanki kalbimin de bir aklı vardı ama yitirdi... Hiçbir şey için değil, en çok bunun için kırıldım sana."

"Mila, balerinim benim, en son istediğim şeydi seni üzmek. Yalvarırım anla korkularımı." Yüzümü daha sıkı tutup burnunu bebek saçlarıma sürttü. Eli... Bir şey eksikti, yüzüğü yoktu. O metalin soğukluğunu hissetmeyince irkildim. "Cesaret edemedim. *Sen ne yaptın Hazer?* demenden korktum. Seni görmeye hazır hissedemedim kendimi, tepkilerinden korktum. Ölürdüm ben Mila, sen bana sırt çevirirsen! Çünkü öyle oldu, Adem öldüğünde tanıdığım herkes benden bildi, parmağıyla gösterdi..."

"Benim kalbim sen diye atıyor, nasıl vazgeçerim senden?"

Bakışları yumuşadı, sevgiye büründü. "Biliyorsun Mila... Ben bir günümü bile geçiremiyorum sensiz, sözkonusu sen olduğunda çocuk gibiyim."

"Çok tatlı bir çocuk," dedim yüzümü avcuna yaslarken. "Ve çok aşık bir adam."

"Çok," dedi derhal. Elimi tuttu, avcumun üstünden öptü. "Şu kapıdan girdiğin, seni gördüğüm an... dünyalar benim oldu Mila."

Şefkatle gülümsedim. "O duyguyu biliyorum bebeğim."

"Bir haftadır falan buradayım, teslim olduğum günün ertesi sabahında nöbetçi mahkemeye çıkardılar beni." Dudakları durmuyor, susuzluğunu gidermek ister gibi yumuşacık, tatlı öpücüklerle yüzümün hatlarında geziniyordu. "Avukat, Kerem'le Behram'a söylemişti ve onlarla görüşmem için izin de ayarlayacağını söyleyince... seni görmek istediğimi söyledim. Seni beklerken günler eziyet gibi geçti, gözüme uyku girmedi."

"Annen de biliyordu," dedim. Sadece ben eksik kalmıştım beni tamamlayanımdan.

"Mila, dayanabilsem çıkana kadar söylemeyeceklerdi sana. Ben her şey bitsin, öyle geleyim istedim ama dayanamadım." Altdudağım büzülünce Hazer yumuşacık bir şekilde öperek özür diler gibi bana baktı. "Özür dilerim, tüm yaşattıklarım için."

"Ben seninle bir hayatı kabul ettim, iyisiyle kötüsüyle. Elbet mutsuz günlerimiz de olacaktı, çok normal aşkım." Onu sevgiye boğmak istiyordum. "Çabuk özgür kal, başka bir şey istemiyorum."

"Polisler de avukat da, anladığım üzere Kerem'le Behram da o adamı arıyor," dedi yüzünü buruşturarak. "Avukat, Hüseyin'in bir yeğeni olduğunu söyledi, onun yapmış olabileceğini düşünüyorlar. Adam ortada yok ama... ortaya çıkıp konuştuğunda ben de özgür kalabilirim."

Kafam karışmıştı, ensesini okşadım. "Yeğeni neden öldürsün ki?"

"Kızının öldürmeyi istediği adamı yeğeni de öldürmek ister Mila."

Duyduğum en haklı cümlelerden biriydi. "Peki ne zaman bulunacak aşkım?"

"Önümüzdeki hafta duruşma var," dedi ve nefesi ciğerlerinden taşıyormuş gibi hızlı hızlı soludu. "O zamana kadar bulunursa haftaya özgür kalacağım."

Bir sevinç çığlığı atıp kocaman gülümsediğimde Hazer de belli belirsiz gülümseyip sarılmak için beni bir daha göğsüne çekti. Başımı boynuna gömdüm ve tişörtünü avuçlayıp sıcaklığını hissetmeye çalıştım. Gözlerimden düşen mutluluk gözyaşlarıydı, her şey hallolacaktı. "Çok sevindim Hazer, yıllarca olsa da beklerim seni ama yüreğim dayanmaz burada durmana. Çok mutluyum şimdi, çok!"

"Güzel karım benim." Elini saçlarımda hissettim ve bir saniye sonra... artık kurdelem onun avuçlarındaydı. Bu ikimizi de kıkırdattı.

Aklımı kurcalayan tek şey kalmıştı. O kutuda ne vardı? Ama sormamamı söylemişti, kalan vaktimizi buna harcamalı mıydım? Belki de bunu konuşmak için daha derin bir zamana ihtiyacımız vardı.

"Yüzüğün nerede?"

Hazer nefesini sertçe vererek, "Girerken aldılar," dedi huzursuzca.

"Ah, ne hakları vardı buna?"

O da benim elime, yüzüğüme bakarken, "Zayıflamışsın," dedi, vücudumu süzdü. Suçlu gibi koltukta büzülüp omuzlarımı silktim. Kaşlarını çattı ve bana despot bakışlarını attı. "Yemek ye."

"Peki kocacığım mı dememi bekliyorsun?"

"Cığım, ciğim ekleri sadece seninle güzel," dedi çenemi okşayarak.

"Herkese söylüyorum ki. Hoşuma gidiyor sevdiklerime güzel kelimeler kurmak."

"Meleksin çünkü sen," diyerek çenemden kendisine doğru çekti ve dudağımın ortasından minik bir öpücük alırken gözlerini yumdu. "Meleğimsin."

Dudaklarım, onun sıcacık dudaklarının altında âdeta erirken ellerimi tekrardan yüzüne koymak için hareket ettim ama kapıdan ses geldiğinde irkildim. Hazer de başını kaldırıp kapıya baktıktan sonra duvar saatine döndü ve yüzünde yıkılmış bir ifade oluştu.

"Vakit dolmuş."

"Ah..."

"Mila, sana diyeceğim son bir şey var." Yanından ayrılmanın acısını atlatamadan gözlerimi tekrar onunkilerle buluşturdum ve sözlerine kulak verdim. "Öncelikle isteyeceğim şeye itiraz etme," dedi.

"Etmem," diye güvence verdim. İstediği her şeyi yapardım.

"Mila?"

"Hazer?"

"Norveç'e, Kuzey Işıkları'na git."

Başımı geriye çekip şaşkınca gözlerine baktım. "Tamam aşkım, sen çık, beraber gideceğiz iş..."

Elini saçlarımda kaydırırken, "Seni oraya götüreceğimin sözünü verdim ama götüremedim," dedi, büyük bir suçluluk vardı sesinde. "Mahkeme gününe kadar Kerem ve Leyla ile oraya git, ışıkları gör, hayalini yaşa."

Yüzümün ifadesi ne kadar değişti bilmiyorum ama söylediklerinde mantıklı hiçbir şey görmüyordum. "Ne gereği var Hazer,? Sen serbest kaldıktan sonra gideceğiz."

"Sonra yine beraber gideriz," dedi hemen, parmak uçlarıyla çillerimin üzerinden geçti. "Ama... hevesini kursağında bıraktığım için çok üzülüyorum. Git, davadan önce dönersin güzelim. Bizim için ışıkları gör, belki bize uğur getirir."

"Ama Hazer... Ben beraber gidelim istiyorum."

"Sen bu hayali benimle kurmadın Mila." Yaklaşıp nefis dudaklarını çillerimin üzerine koydu. "Bu senin hep hayalindi, ben olmasam da görmek için çabalayacaktın. Şimdi git, o ışıkları bizim için gör ve döndüğünde davama gülen gözlerinle gel. Sen hâlâ anlamadın mı Mila? Ben senin gözlerinin ışığıyla mutlu oluyorum."

Bana duyduğu aşktan ağlayabilirdim. O tanıdık kelebeklerin günler, haftalar sonra içimde kanat çırptığını hissettim. "Çok iyisin Hazer ama sen

buradayken ben nasıl gider, orada olmaktan mutluluk duyarım ki? Üniversite okulum başla..."

"Doğru," dedi dudaklarını hafifçe geriye çekip gözlerime hem gurur hem üzüntüyle baktı. "Nasıldı okulun?"

"Sadece seni düşündüm," dedim omuz silkerek.

"Mila..." Kapı bir daha tıkladığında Hazer'in omuzları düştü ve yüzümü tekrar avuçlarının içine alıp ayın güneşe tutulduğu gibi tutuldu gözlerime. "Git, ışıkları gör. Çünkü çıkamazsam... Dava bizim için kötü sonuçlanırsa... oraya gitmeyi hiç istemezsin. Git ve hayalini yaşayıp bana dön."

"Hazer..."

"Benim için o ışıkların altında dans da et."

"Seninle dans edecektim ben o ışıkların altında."

Başını çevirip saate baktı ve biraz daha yıkılmış gibi bana döndü. Yakışıklı yüzüne karışan acıdan nefret ettim. Burnunu alnıma yaslayıp çok derinden saçlarımı kokladı ve ellerimden tutarak, "Beraber de edeceğiz," dedi yumuşak sesiyle. "Olur da ben çıkamazsam daha sonra hiç gitmeyeceksin, beni bekleyeceksin. O sebepten şimdi Kuzey Işıkları'na git, hayalini gerçekleştir, dans et ve dönüp beni buradan al."

Oturduğu yerden kalktığında ben de hızlıca doğruldum ve ayrılacağımız için kendimi inanılmaz mutsuz hissederek boynuna sarıldım. Hazer de ayaklarımı yerden keserek beni sarıp saçlarıma ve yanaklarıma öpücükler dizdi. Onu bırakmak istemiyordum, yanımda götürmek için ölüyordum. Ağladığımı görmemesi için gözyaşlarımı tişörtüne sildiğimde, "Seni çok seviyorum," diye fısıldadı kulağıma. Saçlarımı avuçladı. "Teşekkür ederim benimle evlendiğin için."

"Lütfen kendine iyi bak, lütfen..."

"Kendimi sende bırakıyorum, sen iyi bak."

Beni serbest bıraktığı an başımı önüme eğip yüzümdeki yaşları sildim ve uzanıp koltuktan çantamı aldım. Hazer de ellerini belinin iki yanına yaslayıp beni izlerken çantamı omzuma geçirip saçlarımı düzeltim. Eteğimi, hırkamın yakasını düzeltip kapıya doğru birkaç geri adım attım. Gözlerimi kaldırıp son kez alev alev olan gözlerine baktım. "Görüşürüz."

Kafasını hızlı hızlı salladığında bunu devam ettiremeyeceğimi, bir an önce vedalaşmanın ikimiz için de daha iyi olacağını anladım. İçimdeki âşık kız boynunu bükerken gözlerimi o inanılmaz derin, âşık bakan gözlerinden zorlukla çekerek önüme döndüm. Elimi kapıya uzattım ama bir güçle geriye çekilmem bir saniye sürdü.

Başımın arkaya dönmesiyle saçlarım yüzüme savruldu ve dudaklarım baskın bir gücün altında kaldı. Ensemden tutup beni kendine hapsetti ve başını bana eğip sertçe dudaklarımdan öpmeye başladı. Kafamın arkasından beni kendine bastırıp aceleci, turkulu şekilde öptü. Alını, üstünü, kenarlarını, dudaklarımın kalıp şeklini...

"Bana bir daha bakmadan çıkıp git yoksa bırakamam seni..."

Dudakları dudaklarımdan koptuğu an başımı salladım ve buna son vermem gerektiği için bir daha yüzüne bakmadan kendimi odadan dışarıya attım. Kapıyı kapatıp çıktım ve başımı kaldırmadan kapıdan uzaklaştım. Benim çıkmamla kapıda bekleyen Kerem'le Behram'ın içeriye girmesi bir oldu ve avukat omzumu sıvazlayarak bana gülümsedi.

"Benim... Hava almaya ihtiyacım var."

"Tabii Safir Hanım, biz de inceğiz şimdi."

Behram'la Kerem'in girdiği kapıya baktım ve avukata başımı sallayıp orayı terk ettim. Gözyaşlarımı silerek koridoru yürüdüm ve merdivenleri inerek kendimi serin havaya bıraktım. Cezaevinin kapısı önünde durup kollarımı kendime sardım ve onların gelmesini beklerken gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Kapısının önünde, içeriye giremeden koridorda duramazdım. O kadar yakınındayken uzağında olmak... Burada olmak daha iyiydi.

Rüzgârda savrulan saçlarımı omzumdan arkaya itip yanaklarımdan akan damlaları sildim. Elbette yetmemişti, yarım saat nasıl yeterdi ki? Sağlığı yerindeydi, şükürler olsun iyiydi, suçsuzdu, bir hafta sonra serbest kalacaktı. Her şey yoluna girecekti, mutlu olacaktık, birbirimizi kaybetmeyecektik. Tüm bunlar mutluluk sebebiydi ama yine de onu burada bırakıp gitmek...

"Bir de Kuzey Işıkları'na git diyor, benim onsuz elim ayağım tutuyor sanki..."

Benim hayallerimi çok önemsediğini biliyordum, kendi hayalleri gibi sahiplendiğini de. Bu yüzden çok müteşekkirdim ama onu bırakıp nasıl gidecektim ki?

"Burada kalmamı istemiyor. Onu beklememi, kötü hissetmemi, yolunu gözlememi istemiyor. Bu ona daha da suçlu hissettiriyor. Her şeyin göz açıp kapayıncaya kadar bitmesini, buradan uzaklaşmamı istiyor. Ah Hazer, ah..."

Onu memnun etmek için her şeyi yapabilecek olsam da bunu yapmak zordu. Bu hayali yaşarken mutlu olacağımı düşünmüştüm, böyle olacağını değil. Bacaklarımı birbirine sürterek başımı arkaya çevirdim ve yukarıya,

camlara baktım. Ummadık anda Hazer'i camda gördüm, odanın camından bana bakıyordu. Sanırım Kerem ve Behram'la görüşmesi bitmişti.

Tam o esnada kapıdan Kerem'in, Behram'ın ve avukatın çıktığını gördüm. Yanıma geldiler ve Kerem elini omzuma koyarken Behram da diğer tarafıma geçti. Onlarla ilerlerken gözlerimi camdan, onun yüzünden bir an olsun ayırmadım. Gülümseyemedim, zaten o da mutlu görünmüyordu. Kaldırıp bana el salladığında ona başımı salladım.

Kapıdan çıktığımızda artık aramızda duvarlar vardı. Arabaya binmeden önce avukatın Kerem ve Behram'la konuştuğunu gördüm. Koltuğuma yerleştim ve yanağımı cama yaslayıp gözlerimi yumdum. Daha iyiydim ama onu geride, o soğuk ve kasvetli duvarların arasında yalnız bıraktığım için kötü hissediyordum.

Bir hafta, bir hafta sonra her şey yoluna girecekti. Değil mi?

Kerem'le Behram da gelip arabaya yerleştiğinde yola çıktık. Bana bir şey sormadılar, sanırım duygusallığımın farkındalardı. Fakat üçümüz de daha iyi hissediyorduk; Hazer'i görmek ve konuşmak, sarılmak çok iyi gelmişti.

Gözüne ve dudağına ne olduğunu da bir türlü söylememişti. Kavga mı etmişti acaba? Cesurdur, kavgadan kaçmaz, iyi huyludur ama gerçekten sinirlendiğinde nahoş hareketlerde bulunabiliyordu. Onun sağlığı, iyiliği için yol boyunca dua ettim ve araba uzun dakikalar sonrasında evin önünde durduğunda ilk inen ben oldum. Kerem'le Behram kısık sesle konuşarak arkamdan gelirken bahçe boyu yürüdüm ve kapıyı çaldığımda açan Leyla oldu.

"Hoş geldiniz," diyerek sevinç ve merakla bizi karşıladığında bir parça gülümseyip içeriye girdim. Ayakkabılarımı ve çantamı portmantoya bıraktım.

"Hoş bulduk Leyla'm," diyerek içeriye girdi Kerem. Onu, yanaklarından sulu sulu öptü.

Behram da ağırbaşlı şekilde içeriye girip Leyla'nın selamını alırken doğruldum ve onları sokak kapısının önünde bırakıp içeriye yöneldim. Behram salonda durmuş, etrafına ve mutfağa bakınıyordu. Leo okuldaydı. Gözlerim Gazel'i ararken, "Gazel nerede?" diye sordu Behram.

Leyla ve Kerem peş peşe salona girdi. "Yukarıda, dışarıdan geldiğinden beri inmedi daha."

Behram kaşlarını hafifçe çattı ve hastalığından dolayı endişelenmiş olmalıydı ki doğrudan basamaklara yöneldi. Ben de onunla aynı endişeyi paylaşıp onun ardından basamakları çıktım. Behram, Leo'nun odasının

yolunu tuttu ve kapıyı yavaşça açıp kafasını içeriye doğru uzattı. "Gazel, yavrum?"

"Be... Behram?"

Behram hızla içeriye girdiğinde ben de Gazel'in sesindeki titreyişten korkup hemen içeriye girdim. Gazel artık Leo'ya ait olan yatağın üzerinde oturmuş, yüzünü siliyordu. Saçları yüzünü örttüğü için ağlayıp ağlamadığına emin olamadım ama Behram direkt geçip onun yanına oturduğunda bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

"Ağlıyor musun, n'oldu sana?"

Gazel kafasını kaldırıp önce bana, ardından Behram'a baktı ve utanmış görünerek ellerini ovuşturdu. Yatağın kenarına dolanıp diğer tarafına da ben oturdum ve kızarık ellerinden tutup sıcak gözlerle ona baktım.

"Bir sorun mu var?"

Gazel beklemediğim şekilde güldü. "Sorun denmez."

Ben de ona eşlik edip gülümsediğimde Gazel saçlarını düzeltip önce bana, ardından Behram'a baktı. "Doktor randevum vardı."

"Ah." Behram sıkıntıyla inleyip gözlerini yumduğunda Gazel'i yalnız bırakmaktan duyduğu üzüntüyü hissettim. Özür diler gibi ona bakıp yanağını okşadı. "Neden bana hatırlatmadın?"

Gazel sorun değil gibi omzunu silkti. "Arkadaşını görmeni istedim."

"Çok anlayışlısın, bir daha olmasın," dedi Behram, onun yanağını sıktı.

Sevdiğim insanların mutluluğunu izlemek benim için bir hobiydi galiba. Gülümsediğimden habersizce onları izlerken, "Peki ağlamana sebep olan ne?" diye sordum ellerini okşayarak.

Gazel bir daha güldü ama bu kez sesli şekilde. Onun kötü bir sebepten değil aksine mutlu eden bir sebepten ağladığını anlayıp rahatladım. Bana ve Behram'a bakıp başını önüne eğdi ve elleriyle karnını okşayıp, "Bugün bebeğimizin cinsiyetini öğrendim," dedi. Gülümsemesi güneşi yerinden kaydırıp evimizden içeriye buyur etti sanki. "Oğlanmış."

☽

"*Chek-in*lerimizi yaptım, doğrudan kapıya gideriz."

Maalesef o gün gelmişti. Hazer'in isteği üzerine Norveç'e, Kuzey Işıkları'nı görmeye gidiyordum. Oraya Hazer'le gideceğimi düşündüğüm için hiç keyif almıyordum. Üstelik Hazer böyle müşkül bir durumdayken benim oraya gitmem hâlâ manasız geliyordu.

Derin düşüncelere boğulmuşken arabadan indik ve büyük havaalanında kalabalığa karışıp güvenlikten geçtik. Leyla koluma girmiş, sürekli

Hazer'in iyi olacağından, hayalimi yaşayacağım için mutlu olmam gerektiğinden bahsediyordu. Güvenlikten geçtik ve bir kat inip kapımıza yürüdük. Kapıların açılmasına az vardı, Kerem bana ve Leyla'ya sıcak çikolata alıp döndü. Tatsız bir şey içiyormuş gibi sıcak çikolatamdan birkaç yudum alırken bir mucize olur ümidiyle sürekli etrafımda Hazer'i aradım.

Elbette yoktu. Muhtemelen bir başına oturmuş düşünüp duruyordu. İç savaşımı yaşarken kapının açıldığını gördüm ve Leyla'yla doğrulduk. Biletlerimizi gösterip uçağa giden koridoru yürüdük. Koridor sonunda uçağa bindiğimizde koltuk numarama baktım ve Leyla'yla yan yana oturduğumuzu anladım. Kibarlık edip bana cam kenarını almışlardı.

Yerleştik ve kemerlerimizi takıp uçağın kalkmasını bekledik. Kerem diğer tarafta ama bizimle aynı sıradaydı. İlk kez uçağa bindiğimde Hazer'le İspanya'ya gitmiştim, ikincisinin böyle olacağını hayal bile edemezdim. Zaten böyle bir şeyi hayal etmezdim.

"Şimdi yanımda olman vardı, beraber uçmak vardı."

"Bana mı dedin güzelim?"

Uyarıları dikkate alarak telefonumu kapatırken, "Hayır," dedim Leyla'ya.

Pilotun sesini duyduğumda kalkışa geçeceğimizi anlayarak gözlerimi bir daha yumdum. Son hazırlıklar tamamlandı ve birkaç dakika içinde uçak kalkışa geçti. Uçağın kalkışı sırasında gerçekleşen mide bulantım ve baş dönmem hissedildi. Kalkışı tamamlaması uzun sürdü ama o dakikalardan sonra uçak gökyüzünün semalarında uçmaya başladığında gözlerimi açıp bulutlara baktım.

Maceramın böyle devam edeceğini düşünmemiştim. Aşk maceram... Güzel başladı, güzel devam etti ama sonu gerçekten meçhuldü. Bu meçhul sona karşı elim kolum bağlı durmaktan mutsuzdum. Önümü göremiyordum, günler sonra ne olacağını bilmiyordum, yalnızca bekliyordum.

Yol boyunca gökyüzünü izledim. Bir ara Leyla uyumuş, başı omzuma düşmüştü. Kerem'se şarkı dinliyor, arada bize göz atıyordu. Gitmekle o kadar ilgilenmemiştim ki çıkmadan önce yolun kaç saat süreceğine bakmamıştım. Uçağımız akşam altıda kalkmıştı ve aydınlıktan karanlığa geçip dört saat sonra Norveç havaalanına inmişti.

Uçağın yere değmesiyle Hazer'den o kadar uzaklaşmış hissettim ki ağlayasım geldi. Uçağın içinde bir kargaşa oldu ve Kerem koltuğundan kalkıp bizim yanımıza geldi. Doğrulduk ve valizlerimizi yukarıdan aldık. Kerem valizlerimizi taşımak istedi ve yanımıza aldığımız montları giymemizi söyledi. Norveç soğuktu.

Bir yığın insanın ardından uçaktan indik ve ayaklarım yere bastığında şehrin soğuğundan ürperdim. Karanlıktı, burada saat akşamın sekiziydi. Kerem bize yol gösterdi ve havaalanına girdiğimizde etrafa ürkek bakışlar attım. İnsanlar farklı dil konuşuyor, yabancı hissettiriyordu.

"Taksi bulalım," dedi Kerem, dönüp bize bakarken. Leyla'nın yanağından öptü ve havaalanının diğer kapısından dışarıya çıktık. Havaalanının önü de kalabalıktı, Kerem bir güvenlik görevlisiyle İngilizce konuşup taksi sordu ve beyefendi bize yardımcı olup ilerideki taksilerden birini çevirdi.

"Eyvallah hocam," dedi Kerem, güvenlik görevlisine. "Baba adamsın."

Güvenlik görevlisi anlamsız gözlerle ona baktı. Leyla'yla arka koltuğa yerleştiğimizde Kerem de ön tarafa yerleşip şoföre gideceğimiz yeri tarif etti. Muhtemelen Kuzey Işıkları'na yakın bir otelde kalacaktık, yine uyuyabileceğimi sanmıyordum.

Taksi durduğunda o ışıltılı sokakların tümünden geçmiş, köhne bir yere varmıştık. İrkildim ve çantamı elime alıp taksinin kapısını açtım. Ayaklarım yere bastığında soğuk hava içeriye hücum etti. Kapıyı kapatırken Leyla'yla Kerem'in de inip yanıma geldiğini gördüm. Burası araziye benzeyen, boş bir alandı ve etrafta dağınık duran evler vardı. Dağ evi gibi bir yerdi ve hiç de böyle bir yere geleceğimizi ummamıştım.

"Otelde kalacağımızı sanıyordum," dedim etrafın büyüleyiciliğine bakarken.

"Bu evler özellikle Kuzey Işıkları civarına yapılmış, kiralayıp konaklayabiliyorsun. Kuzey Işıkları gökyüzünde göründüğünde sen de evin arka tarafındaki camından görebileceksin muhtemelen. Tabii ben seni bizzat ışıkların altına da götüreceğim..."

Çok... güzeldi ama eksikti. Hazer olsaydı tamam olurdu. Başımı salladım ve düşen kar tanelerine hayranlıkla baktım. Kristal görünümlü kar taneleri hızlanmaya başlayarak yüzüme düştü ve eriyip kayboldular. Kendi etrafımda dönerek aylar sonra gördüğüm karlara bakarken Kerem'le Leyla ilerideki şirin eve ilerledi.

"Hadi Safir, gel de ısınalım. Belki bu gece vardır, Kuzey Işıkları'nı da görebilirsin gökyüzünde..."

Leyla'ya dönüp hafifçe tebessüm ettim ve elimi açıp kar tanelerini toplarken onların ardından eve yürüdüm. Eve vardığımızda Kerem kapının kenarındaki posta kutusunu açıp içinden anahtarı aldı, kiraladığı adam söylemiş olmalıydı. Kapıyı açtığında bizi bir karanlık karşıladı ve Leyla önümden içeriye girdi. Onların peşinden girdim ve Kerem birkaç adım

ilerleyip bir ışık yaktığında etrafımı görebildim. Kapı, doğrudan bir oturma odasına açılıyordu. Leyla bir ıslık çalıp ilerlerken ben de ayakkabımı çıkarıp kenara bıraktım.

"Burası çok tatlı," dedi Leyla, heyecanla el çırparak. Doğrulup montumun fermuarını çözerken etrafıma ilgiyle baktım. Aslında küçük, kutu kadar bir oturma odasıydı ama sıcak, tatlı görünüyordu. Her şey kahverengi ve beyaz rengindeydi, kenarda bir şömine vardı, yanıyordu. Işık sarıydı, bu yüzden etraf loş görünüyordu. Çok kalabalık bir salon değildi, az ve işe yarar eşyalar vardı. Yerden tavana kadar uzanan pencereler dışarıda yağan kar manzarasını net şekilde gösteriyordu.

"Beğendin mi Safirciğim?" diyerek sol taraftan hole girdi Kerem ve gözden kayboldu. Valizi sürüklüyordu, Leyla da onun ardından koştururken ellerinin üşüdüğünden sızlandı. Çıkardığım montumu elimde tutarak salondan görünen mutfağa baktım, hemen hemen her şeyin ahşap olduğu, tatlı ve küçük bir mutfaktı.

Kerem'le Leyla'nın gülüşerek bir odaya girdiğini gördüğümde başımı arkaya çevirdim ve dudaklarımı bükerek hole baktım. Holde kaybolmuş, kalacakları odaya girmişlerdi. Parmak uçlarımda, başımı hüzünle yana eğerek o hole girdim ve burada birden fazla kapı gördüm. Banyo, tuvalet de buradaydı. Kerem ve Leyla'nın sesinin geldiği odanın kapısına bakarak karşı taraftaki kapılara ilerledim. Açtığım ilk kapı beyaz ve sade bir banyoya açılıyordu. O kapıyı kapattım ve yanındakinin de tuvalet olduğunu düşünerek diğer kapıya ilerledim.

Belki de bu gece gidip görmeliyim Kuzey Işıkları'nı, Hazer'in istediği gibi.

Ahşap kapıyı açtığımda beni bir karanlık karşıladı. Kapıyı arkamdan kapatıp içeriye süzüldüm ve doğrudan cama ilerledim. Beyaz bir tül vardı, onu kenara çekip ıslak camdan dışarıya baktım. Cam genişti, üzerinde damlalar akıyordu. Etrafta dağınık şekilde bu tarz evler vardı ama en yakındaki bile bir hayli uzaktı. Gökyüzüyse çok açıktı, yıldızlar parlaktı.

"Kuzey Işıkları'nı bu gece görebilir miyim acaba..." diyerek tülü serbest bıraktım ve yatağıma kadar gerileyip kendimi ahşap ayaklı yatağın üzerine bıraktım. Kalçam yumuşak yüzeyle buluştu ve yorgun vücudum âdeta yığıldı. Ellerimi arkaya koyup başımı yana eğdim ve bana göz kırpan yıldızlara hayranlıkla baktım.

"Ah Hazer, burada olmadığın için o kadar üzgünüm ki..." Yorgun vücudumu, üzerinde beyaz bir çarşaf olan yatağa doğru bırakarak gözlerimi

yumdum. Vücudum hafifledi ama kalbim hâlâ çok ağırdı. Gözkapaklarımda ışığın gölgelerini hissederken elimi yanağımın altına koyup Hazer'in yanımda olduğunu düşledim. Şimdi değildi belki, ileride bir gün burada beraber olacaktık ama hayal kurmak serbestti. Yanıma yürüdüğünü, önümdeki ışığı gölgesiyle kestiğini, saçlarımı okşadığını, kulağıma eğilerek güzel şeyler fısıldadığını hayal ettim. Kendimi burada değil de kanatlanmış o hayale uçarken buldum ve sırtımda o kanatları taşımanın ağırlığıyla uykunun kollarına çekiliyordum ki bir gıcırtı sesi duydum. Odanın içinde, benden başka birinin nefesi gezindi ve o yumuşak, kibar ses odanın içini doldurdu.

"Üzülmek mi? Ben demedim mi sana, artık üzemezler bebeğimi."

IX

"KUZEY IŞIKLARI"

Mila, aynanın önüne geç ve şöyle de: Artık yıldızları aramana gerek yok, yıldız sensin ve ay hep peşinde.

Ben kaç kez düştüğümü hiç saymadım, saymışsam da kaç kez kalktığımı öğrenmek için saymışımdır. Hiç vazgeçmediğimi söyleyemem, vazgeçtim çünkü hayatımızda duraklar vardı ve durduğum o durağın adı vazgeçiş olmuştu. Ama devam etmek de bir duraktı ve ben oradan da geçmiştim. Bazen o durakların önünden ciğerlerim patlayan kadar koştuğum da oldu ve durup kafamı kaldırdığımda o durağın tabelasında *parladın* yazdığını gördüm. Sonra bir durak daha koştum, yoruldum ama değdi çünkü son durağın adı aşk oldu.

Aşkın adı Hazer.

Hazer, Hazer, Hazer...

Adını üçlememi azımsama, yere düşsem dizime bile üç kere üflemem ben. Ama senin yaralarına... son nefesime kadar üflerim.

"Mila, iki gündür benimle konuşmuyorsun, üzülüyorum ama..."

Hazer'in sesini duyunca irkildim ve dışarıdaki kar yağışını izlerken derin bir iç çektim.

"Kerem'le Leyla'yı evden kovduğum için mi kızdın? Yani kovmak demek istemedim, başka bir yere gitmelerini rica ettim. *Kerem, karımla baş başa kalabilir miyim?* diye sordum, daha nazik olamazdım..."

Sırtım ona dönük olduğu için gülüşümü herhangi bir şekilde saklamama gerek kalmadı. Dediği gibi Kerem'le Leyla'ya lüks bir otelde balayı süiti tutmuş, kibarca kovmuştu. Kerem bozulmuş gibi davransa da sevindiği belliydi, kral dairesinde balayı süitiydi sonuçta.

"Mila, sadece beni gördüğünde sarıldın bana, ondan beridir yüzüme bakmıyorsun."

"Beni kandırdın," demek için birbirinden ayrıldı dudaklarım ve bu kelimelerden sonra hüzünle aşağıya büküldü.

Beni kandırmıştı, benim iyiliğim için olduğunu söylese de ben kahrolurken arkamdan işler çevirmişti. Eksik söylemişti, üstelik ben haricindeki

herkesin haberi vardı. Meğer beni zaten burada bekliyormuş, bir gündür. Bu eve, ardından odaya girip yatağa uzandıktan sonra onun sesini duyduğum o an... Mutluluk ve sevinçten deliye dönüp kendimi onun kucağına atmam, sonra ona tokat atıp ağlamaya başlamam... Resmen trajikomikti.

"Yalvarırım kandırmaktan bahsetme, ben seni kandırmam." Sesindeki mahcubiyet dolu tını başımın arkaya doğru çevrilmesine sebep oldu. Çaprazımdaki koltukta, üstüne hiçbir şey giymeden oturmuştu. Kalbimin çarpmadığını söylemek tutkulu bir yalan olurdu, gözlerini görür görmez nasıl da attı. "Geçtiğimiz iki gün boyunca sana sebeplerimi açıkladım. Canın yanıyordu, senin mahkeme odalarında sürünmeni istemedim. Her şey hallolmuş şekilde karşına çıkmak istedim."

"Neden çıplak geziyorsun?" diye soruverdim gözlerimi göğsünden aşağıya indirerek.

"Karımla çıplak münasebetler yaşama ümidi yüzünden..."

Başımı iki yana salladım ve gülüşümü görmemesi için önüme döndüm. Ofladı ve edepsizliği muhakkak ki yanaklarımı kızarttı. Edepsizlik diyemem aslında, sonuçta ben onun eşiydim. Eşi... Evliliğimizin tadını çıkarmak mümkün olmamıştı ama artık karı kocaydık.

"Mila, beni görmeye geldiğin o gün davanın olduğu gündü, sana söylemiştim." Dün anlattığı şeyleri bir kez daha açıklıyordu. "Ama sana söylemek istemedim, o mahkeme odasında duruşmayı izlemeni istemedim."

Devam edecek olabilirdi ama araya girerek, "Neden?" diye sordum, sesim olabildiğince nazikti. "Baş edemeyeceğimi mi düşündün? Ya da dayanıksız olduğumu mu? İnan ki dayanıklıyım, hassasım ama bir şeyle savaşırsam muhtemelen kazanırım."

"Dayanıksız olduğunu düşündüğüm için mi olduğunu sanıyorsun?" dedi, onunla konuştuğum için sevinmiş gibiydi. Koltukta kıpırdandığını seslerden anladım.

"Elbette dayanıklısın ama o gün davayı kazanmama ihtimalim de vardı Mila, sen oradayken kazanamamak, gözyaşlarını izlemek... Bunları birbirimize yaşatmayı istemedim. Gözünün önünden, bileklerime takılan bir kelepçeyle ayrılma ihtimalim... Korkunç geldi Mila, korkunç! Kandırmadım, ikimizin iyiliği için bazı şeyleri eksik anlattım."

Onu görmeye gittiğim gün aslında davası vardı ve kazanmış, ertesi gün Norveç'e uçmuştu. İyi niyetinden şüphe ettiğim yoktu, yalnızca tüm bu süreçte onun yanında olamadığım için eksik ve mutsuz hissetmiştim. Düğün öncesinde benden duygularını, düğün günü olanları, düğünden sonra

davayı hep gizlemişti. Burada, yanımda olduğu için dünyanın en mutlu insanıydım ama tüm bunları yalnız atlattığı için kızgındım.

"Seni o duvarların arasında yalnız başına bıraktığımı düşünüp hayallerimin şehrine mutsuz ve üzgün geldim," dedim, kendince kızgınlığımın gerekçelerini açıklayarak. "Buraya gelirken o kadar kötü oldum ki neredeyse seni aldatıyormuş gibi hissettim. Sen oradaydın, dudağın patlaktı, gözlerinin içi kıpkırmızıydı ve bense hiçbirini umursamıyormuş gibi buraya uçuyordum. Her şeyi beraber atlatıp başımı omzuna koymak, öyle uçmak isterdim bu ülkeye."

"Mila... Yine olsa yine aynısını yapardım." Beni duymamış gibi neler diyordu hâlâ.

"Safir, ikimiz de kendimizce haklıyız. Senin kızmak için sebeplerin vardı, benim de bunları yapmak için. Hadi, öpüşüp barışalım artık... Seni çok özledim."

Ben de onu çok özlemiştim. Başımı tekrardan ona çevirdiğimde koltuktan kalkıp şömineye doğru yürüdüğünü gördüm. Üzerinde gri eşofmanı vardı, ayakları da çıplaktı ve üşüdüğünden endişe etmiştim. Omzundaki dövmeye bakarken eğilip yanda duran kütüklerden bir tane aldı ve yavaşça şömineye koydu.

"Pekâlâ," dedim, vücudumu da ona doğru döndürerek. Üzerimde ince askılı beyaz bir elbise vardı, üzerine de ince bir hırka atmıştım. Bağdaş kurarak saçlarımla oynamaya devam ettim. "Dinlemeye hazırım, davada neler olduğunu anlatır mısın?"

Doğruldu ve bana dönüp ellerini gri eşofmanın ceplerine koydu. Şömine arkasında kalmıştı ve omuzları dik şekilde, gergince bana bakıyordu. Saç tellerimden ayak parmaklarıma kadar beni süzerek dudaklarını yaladığında yanaklarımın altındaki sıcak baskıyı hissettim. "Dava gününe kadar avukatım ve babam kanıt toplamaya başlamıştı. Tahmin ettiğimiz gibi o piçi öldüren, yeğeninin ta kendisi."

Kamerada gördüğümüz o adam... yeğeniydi.

Düşünceler rahatsız edici bir karın ağrısı gibi beynimin içinde yer almaya başladığında, "Bana gönderdiği kutudan bahsetmiştim sana," dedi. Ya tabii, bir de içinde henüz ne olduğunu öğrenemediğim bir kutu vardı. "O kutuyu gördükten sonra delireceğimi biliyorlardı, yeğeni de biliyordu. Amcasını hastanede ziyaret edeceğimden emindi, emin olmasa bile bir şans, kendisi için fırsattı. Amcası olacak piçten kurtulmak istiyordu, bu yüzden fişi çekti ama cinayetin benim üzerime kalması için bunu ben odaya girmeden biraz önce yaptı."

Tahmin ettiğim gibiydi. *Ne yazık* diyemiyordum, ölümüne sevinmeden yapamıyordum. Yeğeni... Demek ki amcasından o da bıkmıştı, Gazel'le olduğu gibi mecburi bir bağdı. O katil, Gazel'in de kuzeniydi. Fırsat yakalamıştı, bunu kullanıp amcasını öldürmüştü.

Ben düşüncelerimle bir masaya otururken, "Kamera kaydı vardı, emniyet güçleri adamın peşine düşmüştü ama bulmaları vakit almıştı," diye konuşmasını sürdürdü. Anlatırken stresliydi çünkü Hazer'in zihni berrak, temiz bir zihindi ve tüm bunların içinde olmak onu da yormuştu. "Adam bulunduğunda itiraf etmişti ama mahkeme gününde cinayetten yargılanmasam da adam öldürmeye teşebbüsten yargılanabilirdim. Mahkeme gününde ne olacağını avukat da ben de kestiremedik Mila, bu yüzden seni o gün orada görmek istemedim."

Doğru, cinayetten olmasa bile adam öldürmeye teşebbüsten yargılanabilirdi. Bu kelimeler... ona ve bana ne kadar da uzaktı.

"Ama serbest kaldım çünkü fiilen yaptığım hiçbir şey yoktu ortada. Zaten ölmüş bir adamı öldüremezdim, bu da katil olmakla ilgili tüm varsayımları çürütüyordu."

Olayların bu şekilde gelişmesi, yeğeninin tüm suçu Hazer'in üzerine bırakmaya çalışması, Hazer'in orada geçirdiği günler, korkuları, kaçışı... Bir felaketin eşiğinden dönmüştük ve açıp baktığımda göremesem de avuçlarımda ince ince sızlayan kesikler vardı.

"Düşüncelere de kelepçe inemeyeceği için... Serbest kaldım ve Norveç'e uçtum, sana sürpriz yaptım."

Düşüncelere kelepçe inmez mi? Başımı önüme eğip ellerimle oynamaya başlarken gözlerimi kapatıp şükrettim. O buradaydı, hiçbir cinayetle ilgisi yoktu, yarın gitmek zorunda değildi, kaçmak zorunda hiç değildi.

"Baban sana neden yardım etti?" diye sordum mahcup şekilde. Babası tarafından ne kadar az sevildiğini yüzüne vurmak istememiştim ama başka türlü nasıl sorabilirdim ki?

"İtibarı içindir," dedi düşünceli şekilde.

"İstanbul'a ne zaman döneceğiz peki?" diye sorma gereği duydum ve gri gözlerimi yavaşça kaldırıp onun güzel gözleriyle birleştirdim.

Bir an dargın göründü, dudakları büküldü. "Dönmek mi istiyorsun Mila?"

Hayır. "Okulum var," dedim, şiş dudaklarımı yalayarak. Uyandığımda genelde dudaklarım şiş oluyordu.

"Bana ne!" Omzunu silkti, kaşlarını haylaz bir çocuk gibi çattı. "Okulun daha yeni başladı, ilk hafta gitmesen bir sev olmaz. Eksiklerini beraber

kapatırız. Götürmüyorum. Karım değil misin? Burada kalmanı istiyorum işte!"

Bir de bayıl istersen Hazer. "Despot," dedim, gülüşüm dudaklarımı yukarıya doğru çekerken.

Ellerini cebinden çıkararak bana doğru bir adım attı. "Kocanım ben, bana öyle diyemezsin."

"Bal gibi de derim," dedim, tatlı şekilde gülerek. Geniş omuzları ve çıplak gövdesiyle bana doğru bir adım daha atmasını izledim. "Despot!"

Tam önümde durduğunda başım karnıyla aynı hizada yer aldı ve elini uzatıp yumuşak şekilde çenemin altından tuttu. Önce elinin tenime uzanmasını izledim, sonra çenemden tuttuğunda gözbebeklerim istemsiz şekilde büyüdü. İşaretparmağını bastırarak başımı hafifçe arkaya itti ve boğazımı izlerken, "Bal gibisin zaten," diye fısıldadı.

Teşekkür eder gibi dudağımın kenarını kıvırdığımda çenemdeki parmağını arkaya doğru itip boğazıma taşımaya başladı. "Yüzüne bakınca sana sürekli şiirler okumak istiyorum," dedi, beni görmek için gözlerini yukarıya hareket ettirdi. "Bu huydan nasıl vazgeçeceğim?"

İltifatı karşısında kızardı yanaklarım. "Ben yaşlanınca geçer sanırım bu huyun, yüzüm buruşunca şiir söylemekten ziyade seninle nereden evlendim ben diyebilirsin."

"Şimdi demediğim ne malum?"

"Ne?"

Abartılı tepkime gülümsedi ve boğazımı okşarken, "Çok tatlı bir nine olursun," dedi. Sanırım gözünün önüne gelen hayalim onu keyiflendirmişti, kahkaha atmamak için genzini temizledi. "Sen yaşlılara çirkin mi demek istedin az önce?"

"Öyle demek istemedim tabii ki."

Parmaklarını boğazımdan kaydırıp omzuma taşımaya başladığında ne yapacağını görmek için ona izin verdim. Kalp atışlarımın hızlanmaya başladığını anladı ve arkasından gelen şömine sesleri duyuldu. Hırkamı omzumdan itmeye çalıştı. "Çıkarsana şunu."

"Soğuk," diye fısıldadım.

"Tamam işte." Amber renkli gözleri omzumdan kayıp tekrar gözlerime çevrildi. "Isınırız."

"Şu an avına sinsice yaklaşıp omu yemeye çalışan bir avcı gibisin." Hırkamın yakasını omzuma çektiğimde dudakları huysuzca büküldü.

Nabzımdaki atışın hızını fark edince koltuktan doğruldum ve Hazer bir adım gerileyip geçmeme izin verdiğinde hırkamın kollarını avuçlarıma

çekip ona arkamı döndüm. Elini kaldırdığını gördüm, refleks haliyle kalçama vuracaktı ama yapmadı. Yürürken gülümseyip mutfağın yolunu tuttum ve atıştıracak bir şeyler aradım. Kahvaltı yapmıştık ama canım bir şeyler istiyordu. Küçük, ahşap malzemenin ağırlıkta olduğu mutfağa bakınıp dolap kapağını açtım ve içeride bulduğum çikolatayı alıp ambalajını açtım. Birkaç ısırık alıp kendime sürahideki suyu doldurdum ve döndüğümde onu şömineyi karıştırırken buldum. Başı bana döndü. "Acıkın mı bebeğim?"

Beyaz elbisemin içinde onun yanına ilerleyip fıstıklı çikolatamı ona verdim. "Yemek ister misin, çok lezzetli. Fıstık seversin sen."

Uzattığım çikolataya bakarken yüzünde birkaç haylaz mimik oluştu. "Fıstık'ı özledim."

Ah. "Onları Behram'la Gazel'e bıraktık, biz dönene kadar."

Çikolataya uzandı. "Biliyorum mi vida."

Çikolatayı hışımla geri çekip, "Tabii biliyorsun," diye homurdandım ve arkamı dönüp pencereye ilerledim. Her şeyden haberi vardı.

"Ama çikolata yiyecektim..."

"Zıkkım var, alır mısın aşkım?" dedim, camın önünde durup dışarıyı izlerken.

"Benim karım çok değişti," dedi, sesinde gerçekten bir korku ve dehşet vardı.

Etrafın güzelliğine baktım. İki gecedir dışarıya çıkmış ama ışıkları görememiştik, insanlar gece olduğunda buraya geliyordu ama henüz görememişlerdi. Bu gece de çıkacaktık, artık görmeyi umuyordum. En yakındaki ev neredeyse üç yüz metre ilerideydi. Etraf gündüzken tenhaydı ve beyaz örtüyle kaplanmış görünüyordu.

Çikolatamdan bir ısırık daha alıp ardından bir yudum su aldım, fıstıkları ezerken gözlerimle bir kar tanesini takip ettim. Aslında kızgınlığım bu iki günde hafiflemişti ama onunla eğlenmek hoşuma gidiyordu. Suyumu kenara bırakıp çikolatamı kemirmeye devam ederken uzatıp sisli camın üzerinde parmağımı kaydırdım.

Hazer ♡ Mila

Yaklaşan adımlarının sesini duyduğumda nefesimi o yazıya örterek kapattım ve çocukluğumu görmemesini umdum. Bana sokulduğunu hissettim ve elleri yumuşak, kibar şekilde iki yandan belime yerleşti.

"Bana ilk okul gününü anlatmadın, arkadaş edindin mi?"

Dudağımın köşesini ısırdım ve sırtımı gönlümce onun göğsüne yaslayıp bir elimi belimdeki eline götürdüm. Dışarıdan nasıl göründüğümüzü

merak ettim çünkü içeriden çok âşık hissediyordum. "Nasıl geçtiğini anlamadım, hep seni düşündüm. Yalnızca... Peri diye bir kızla tanıştık, dans konusunda birbirimize yardımcı olacağız."

"Senin dans konusunda yardıma ihtiyacın yok," diye iltifatta bulundu bana, sesi gerçekten samimiydi. "Başka arkadaşların oldu mu? Hani böyle cinsiyeti kız olmayan falan... Yani, öylesine soruyorum."

Tabii, tabii... Herhangi bir erkek arkadaş edinip edinmediğimi sorabildiği en nazik ve tatlı şekilde sormaya çalıştığını anladım. "Henüz değil," dedim. "Birileriyle tanışmadım, zaten tanışsam da arkadaş olacak kadar güvenmem zaman alır. Benim, yanında güvende hissettiğim tek erkek sensin, bu muhtemelen ölene kadar böyle kalacak."

"Hayır," diye fısıldadı ansızın. Nefesi ense açıklığımdan içeriye girip omuzlarımda salındı. "Oğlumuzun yanında da güvende hissedeceksin."

"Yaa Hazer..."

"Yaa Mila."

Gülümsedim. Belimin yanlarını nazik şekilde okşayıp dudaklarını da ensemde usul usul gezdirirken, "Barıştık mı?" diye sordu, sesi sıcacıktı. Güçlü kollarını, kaslarını çok net hissediyordum. İki gündür neredeyse hiç temas etmemiştik, ondan önce de zaten günlerce görüşememiştik. Kendimi ona yasladığımı fark etti ve ensemden daha sert bir öpücük aldı. "Barışmışız."

"Sen de olsan sana küs kalamazsın."

"Yanılıyorsun; ben kendimle, sana âşık olunca barıştım."

Güzel sözleri, güzel ruhlar söylerdi. Başımı eğip belimi okşayan eline baktım ve boştaki elini kavrayıp kemikli parmaklarını okşarken bu eldeki eksikliği fark ettim. Bir anda Han'ın kollarından çıktığımda irkildi ve ben sırtımı dönüp odaya koşarken arkamdan baktı. Hole çıktım ve iki gecedir kaldığımız odaya geçtim. İçeriye girdiğimde o geceki gibi beyaz, temiz ve güzel oda beni karşıladı. Kıyafet dolabına yürüdüm ve yanımda getirdiğim çantayı açarak içinden Hazer'in alyansını çıkardım; parmağındaki eksikliğini görmeye dayanamıyordum. Doğrulup odadan çıkmadan önce beyaz komodin üzerindeki merhemi de yanıma aldım.

Salona döndüğümde Hazer'i aynı yerde buldum. Ellerini tekrardan ceplerine koymuş, camdan kar yağışını izliyordu. Temiz görünen, parlak tenini izleyerek ona yaklaştım ve elimi bileğine doğru indirip cebinden çıkardım. Kafasını ağır şekilde bana çevirdi ve ben alyansını parmağına takarken, "Yanında mı getirmiştin?" diye sordu sevgi dolu sesiyle.

"Seni getiremeyince... Seninle ilgili her şeyi getirdim."

Alyansını parmağına yerleştirdikten sonra elini yumuşakça yanına bıraktım ve getirdiğim merhemin kapağını açtım. Dudağının ve gözünün altındaki morluklar beni endişelendiriyordu, iki gündür merhem sürmemize rağmen henüz geçmemişti.

"Ah."

Elimi bir an geri çektim. "Hâlâ mı acıyor?"

"Şerefsiz nasıl çaktıysa, ağzımın kenarı yarıldı resmen..." Gözleri öfke ve kinle genişledi.

Bana ne olduğunu tam söylememişti ama bu olayı hapishanede yaşadığı su götürmez bir gerçekti. İncinmesine verdiğim tepkileri ruhumun içinde yaşarken merhemi daha nazik şekilde yaralarına sürdüm. "Hani erkekler canları acısa da acımıyor derdi?" diye sordum ona, bana söylediği bu cümleyi anımsayarak.

Yaralarının bana verdiği acı, gözlerinin merhametiyle azalıp ruhumu serbest bıraktı. "Erkekler bir kadını çok sevip ona canlarını emanet edecek kadar güveniyorsa her şeylerini söylerler Mila. Sadece de o kadının yanında ağlarlar, acıdan veya başka şeylerden."

İçimi kaplayan mutluluk karşısında parmaklarım yanağında dolaşmaya başladı. "Yani herkese hır, sana miyav diyorsun?"

Elini tekrardan belime yerleştirip okşadı. "Sana da hır."

"Aşı zamanın geldi senin," dedim, içimden yakıcı gözlerine doğru gidenlerle.

İşim bitmiş olsa da elimi yanağından çekmedim, o da bunu arzu etmiyordu zaten. Parmaklarının hassas dokunuşları asabileşmeden hemen önce yüzünü çarpıcı bir yakınlıkla yüzüme eğdi ve çilli burnumun ucunu ısırdı. "Odamıza gidelim mi?"

Bakışmamızı yarıda kesmedim, cesaretle gözlerinin içine bakarken elimi kaldırıp ısırdığı burnumu kaşıdım. "Bugün bence dışarıya çıkıp gezmeliyiz."

Yanaklarını şişirdi ve elini kaldırıp camdan dışarıyı gösterdi. "Al işte, Norveç. Daha neyini görebilirsin? Ben sana daha güzel bir şeyler gösterebilirim aşkım..."

"Ne gibi şeyler olduğunu sormaya korkuyorum," diyerek bir adım geriye çıktığımda Hazer kafasını arkaya attı ve ellerini tekrardan cebine koydu.

Seksi olmakla alakalı pek bir şey bilmiyordum, onu tanıyana kadar. Bir insanın bir insanı seksi bulması bu şekilde oluyordu demek ki. Gri

eşofmanını, çıplak vücudunu süzerken ellerimi arkamda bağlayıp gerilemeye devam ettim. "Ben üstüme kalın bir şeyler giyeyim, öğle yemeğimizi dışarıda yiyelim o zaman."

Odaya geçtikten sonra bir süre dolabımı karıştırdım. Birkaç dakika ne giyeceğimi karar verip dolaptan çıkardım. Seçtiğim beyaz bluzla pantolonu üzerime geçirdikten sonra köşedeki makyaj masasına geçip sandalyeye yerleştim. Göğüs dekoltemi hafifçe düzelttim, bu şekilde daha kibardı. Boynumda *ilham perisi* kolyem vardı. Saçlarımı fırçayla tararken kapının açıldığını duydum, Hazer yavaşça içeriye süzüldü. Sabah bu odanın da şöminesini yakmıştı, bu yüzden üşümüyorduk. Gün içinde burada uyuduğum için yakma gereği duymuştu. Beni süzmeyi ihmal etmeden dolaba yürüdü ve kapakları açıp kendine kıyafet baktı.

Saçlarımı güzelce fırçaladıktan sonra yanımdaki tek beyaz kurdeleyi aldım ve hep yaptığım gibi saçlarımın yarısını atkuyruğu yaptım. Aynadan Hazer'i görebiliyordum, önce altına bir basketbolcu atleti geçirdi ve üstüne gri kazak giydi. Omzuna attığı kot pantolonuna baktım ve eşofmanını indirirken de onu izledim. "Kazağın ince," dedim, pantolonu için kemer seçmesini izlerken. "Daha kalın giy."

Omzunun üzerinden bir anlığına bana döndüğünde kırmızı bir ruja uzanıyordum. "Yüzüne bir şey sürme, çillerin kapanınca hiç hoşuma gitmiyor."

Rujumu sürerken masadaki kapatıcıya bakıp sürmemeye karar verdim, çillerimi ben de seviyordum. Hazer kazağını çıkarıp daha kalın bir kazak seçtiğinde memnuniyet duyarak gülümsedim ve ruju sürmeyi bırakıp saçlarımı omuzlarıma attım. Hazer kemerini takıp bana döndü ve oturduğum sandalyenin yanına kadar gelerek ellerini omuzlarıma koydu. Aynadan gözlerimiz kesiştiğinde bakışlarındaki alevleri gördüm.

"Güzelliğin göreceli olamayacak kadar aşikâr," diye fısıldadı ve eğilip saçlarımın üzerinden sertçe öperken gözlerini yumdu. "Mila, Mila, Mila..."

Saçlarımı o kadar yoğun ve ihtiyacı varmış gibi öptü ki saçlarımı bile böyle öpen dudakların tenime neler yapabileceğini düşünürken titredim. "Rujumu beğendin mi?" diye sordum.

Gözlerini açtı ve aynada görmek yetmemiş gibi çenemden tutup başımı kendisine çevirdi. Saçlarım havada süzüldü ve başparmağı dudağımın kenarını okşadı. "Bayıldım bebeğim."

"Ben yirmi bir..." Bir saniye, yarın yirmi iki yaşıma giriyordum, yarın 22 Ekim'di.

Hazer, cümlem yarıda kaldığı için bir ses çıkardığında, "Yarın," diye fısıldadım yanağımda kalan elinden tutarak. Parmağına bulaşan rujuma baktım. "Aramızda sekiz değil, yedi yaş kalacak."

"Niye la, küçülüyor muyum?"

Kendimi sıktım ama düşünmeden verdiği tepkiye kıkırdamadan edemedim. *La* demesi kadar tatlı olan çok az şey vardı. Sandalyeden kalkıp beyaz montuma doğru ilerlerken Hazer de beyninden bir şeylerin hesabını yapıyordu. Yüzüne bakmamıştım ama anladığı belliydi ya da zaten biliyordu. Beyaz montumu üzerime geçirdiğimde yanıma kadar geldi ve beni montumun yakasından sertçe kendine doğru çekip hırladı. Uzanıp fermuarımı boğazıma kadar çekti.

"Sana dünyanın en güzel eşi olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Tabii tabii," dedim, tombul parmaklarımla saçlarını sol tarafa yatırarak. "Senden önce on beş kişiyle evlendiğim için dediler."

"İmamımı arayıp eşinin kocasıyla dalga geçmesi caiz mi diye soracağım Mila."

Kahkaham gülüşümü dudaklarıyla kesene kadar devam etti. Odamızdan çıkmadan önce Hazer eldiven aldı ve kendi ellerine değil, benimkilere giydirdi. Kırmızı eldivenli ellerime bakarak onunla odadan çıktım ve sokak kapısına yürüdük. Buraya gelirken yanımda getirdiğim siyah botlarımı kapının yanından alırken Hazer de kendi ayakkabılarını alıp giydi. Çantama uzandım ve alıp omzuma astığımda Han kapıyı açtı. Kar taneleri rüzgârda uçuşup yüzümüze kondu. "Atkına iyi sarın."

Kapıyı arkamızdan kapattık ve Hazer elimden tuttu. Parmaklarımız kenetlenirken birkaç santimetrelik karların üzerine basarak ilerlemeye başladık. "Nereye kadar yürüyeceğiz?"

"Taksi aradım, yoldan alacak bizi."

Başımı salladım ve kardaki ayak izlerimize bakarak onunla ilerledim. Etraf tenhaydı, taksi ancak o yolun başına kadar gelebilirdi. Tuttuğum ele baktım ve parmaklarının soğuk havada üşümesinden endişe duyarak birleşen ellerimizi montumun cebine sokmaya çalıştım. Hazer bana döndü ve sıcak nefesi havada süzüldü.

"İki dakikadır yerden kar alıp yüzüme fırlatmanı bekliyorum, kendimi bunun için hazırlıyordum."

"Çocukça bulursun sandığımdan yapasım gelmiyor," diye itirafta bulundum ve yüzüme gelen saçı çektim.

"Mila, neredeyse benimle barış diye çocuk gibi zıplayacaktım. İnan bendeki çocukluklar senden fazla."

Kıkırdadım. "Zıplasana."

"Allah'tan Ankaralıyım da yapmam."

Birkaç santimetre olan karların üzerinde yürüyüp yol ağzına vardığımızda bir taksinin beklediğini gördük. Hazer benim için arka kapıyı açtı ve ben oturduktan sonra kendisi de diğer taraftan binerek yanıma yerleşti. Atkımı ağzımdan çekip nefes alacak alan açtım ve Hazer taksiciyle İngilizce bir şeyler konuştu; yarısını anladım, yarısını anlamadım. Taksi hareket ettiğindeyse bana dönüp eldivenlerimi elimden çıkardı ve birleştirip nefesini parmaklarıma üfledi. "Sıcak bir çorba içelim önce. Sonra burada bir nehir varmış, onu görmeye gidelim."

"Işıklı caddelerden de geçer miyiz?" dedim ellerim nefesiyle ısınırken.

Yüz hatları yumuşadı ve parlayan gözlerime bakarak, "Mum alalım mı?" diye sordu, dudaklarıma bakmaya başladı. "Gece yakarız, madem ışığı seviyorsun."

"Romantizmin gözlerimi yaşartıyor."

"Ne sandın kızım, ben bile bazen kendime şaşırıyorum."

Başımı cama çevirdim ve geçtiğimiz yollara baktım, gelirken keyifsiz olduğum için pek izleyememiştim. Hazer'in gözlerini üzerimde hissediyordum, tenimi âdeta didik didik inceliyordu. Hapishanede geçirdiği günleri sormamıştım yalnızca, orada beklerken ne kadar acı çektiğini de. Göz altındaki morluğun ve dudağındaki patlağın nasıl olduğunu söylememişti. Karşısındaki kişi ben değilsem, muhtemelen genelde asabi olurdu. O anki yaşanmışlıkları da düşününce...

Taksiden indiğimizde eldivenlerimi ceplerime sokarak başımı durduğumuz kaldırımda sağa ve sola çevirerek sokağa bakındım. Çok tatlı, ışıl ışıl bir sokaktı. Sokak boyu karşılıklı olarak dizilmiş kafeler, restoranlar vardı ve yerde çok az kar görünüyordu. Evin olduğu yerdeki kadar çok ve birikmiş değildi. Başımı çevirip, camlarından içerisi görünen kafeye baktım. İçeride birkaç masanın dolu olduğunu görüyordum ve sarı ışıkların yandığını.

Restorana girdiğimiz an sıcaklık vücutlarımıza tesir etti ve Hazer beni gözüne kestirdiği ahşap kare şeklindeki masaya doğru ilerletti. Karşılıklı olarak oturduk ve kırmızı beremle atkımı çıkarırken Hazer de telefonunu masaya koyup montunu çıkardı. İçeride bir müzik çalıyordu ama rahatsız ettiğini söyleyemezdim. Hazer nemlenen saçlarını yana doğru tararken masaya koyduğu telefon titredi ve bakışlarım oraya kaydı.

Gönderen: İmamım

Bana zırt pırt mesaj atma Hazer, vallahi artık Gazel başka biri var sanacak.

İkimiz de gelen mesajı aynı anda okuduk ve tek kaşımı kaldırarak Hazer'e döndüğümde sırıttı. "Kerem senin baş belan, sen de Behram'ın," dedim.

"Abartıyor, *hayırlı sabahlar* diye mesaj atmıştım," dedi bana göz kırpmadan önce.

Ekranına bir daha bakarak saçımı kulağımın arkasına iterken neredeyse gülümsüyordum. "İmamım yazısının yanındaki kalbi kaldırmışsın."

"Evliyim artık, sadece senin isminin yanında kalp var, namusluyum kızım ben..."

Gülmemek için dudaklarımı kemirirken Hazer ayağını masanın altından ayağıma vurdu ve gülme isteğim katlanıp dudaklarımda çağladı. Ayağımı iki ayağının arasında kıstırıp yoğun şekilde gülüşümü izlerken bir beyefendi yanımıza gelip siparişlerimizi aldı. Çorba seçeneklerine bakıp damak zevkimize en hitap edeni seçtik ve çorbanın yanında garip bir salata geldi; lezzetli görünüyordu ama buna benzer hiçbir şey yememiştim. Hafifçe eğilip çorbanın kokusuna bakarken, "Biraz daha yana çeksene sandalyeni," dedi Hazer düz bir sesle. Başımı kaldırıp ona döndüm ve yüzünde herhangi bir şey bulamadım, tam karşısına oturmamı istediğini düşünerek sandalyemi hafifçe kenara çektiğimde kibar şekilde gülümsedi. "Hadi, ye."

Garipsesem de üstünde durmadım, gülüşündeki nezaket dediği her şeyi yapma isteği uyandırıyordu. Kaşığı beyaz kâsenin içine daldırıp çorbadan bir kaşık aldım ve tadına bakarken içimin sıcaklıkla dolduğunu hissettim. Sıcak, lezzetli bir kâse çorba içmeyi gerçekten özlemiştim.

"Ellerin hâlâ kırmızı," dedi, yüzüğümün olduğu parmağımı okşayarak. "Keşke eve yemek söyleseydik. Bu kadar üşümezdin, hem seni içimden geldiği an öpebilirdim."

Geldiği o gün sarıldığımızda öpmüştü ama sonrasında dargın olduğum için hiç öpmemişti. "Dudağının yarısı yarık, beni öpebileceğini sanmam," diyerek takıldım ona, gülümsemesi için. Çünkü her nedense bana geçen gerginliğini fark etmiştim.

Hazer omzunu silkip kadehini parmaklarının arasına aldı ve yüzük parmağımı çevirerek, "Bardağı dudaklarıma yasladığımda bile canımı acıtıyor, doğru," dedi ama sızlanır gibi söylemiyordu. "Ama seni, çok acısa da öperim."

Az yediği için yemeye devam etsin diye bir dilim ekmeği önüne iterek, "Eczaneden daha güçlü bir merhem alalım," dedim sıcacık bir sesle. "Gece de sanırım gözün ağrıdı, bir ara uyanıp salona geçtin. Ağrıkesici de alalım."

"Uyku tutmadı, son günlerde olanları düşünüp durdum." Dudaklarını birbirine bastırdı ve dudağındaki yarık can yakıcı şekilde belirginleşti. "Öyle tadım kaçtı, uyanıp bir süre evin içinde gezdim."

"Ağrıların olduğunu sanmıştım," diye mırıldandım.

Omzunu silkti ve elimi kaldırıp öptü, buna şaşırmadım. Temas bağımlısıydı, hem de ileri derecede. "Bazı insanlar mutlu olsa bile en derininde, içlerinde hep huzursuz bir ses olur ya Mila, seninle ben o tür insanlarız. Ruhlarımızda var bu, çok mutlu olsak da beynimizi, ruhumuzu didikleyen melankoliler oluyor. O yüzden kahkaha atmak yerine genelde gülümsüyoruz."

"Hissettiklerimi böyle açıklayabilen başka kimse olmamıştı."

Ellerimizi indirip bahsettiği tatlılıkta gülümsedi. "Ruhlarımız bir."

Elini sıkarken kafamı kaldırıp etrafıma ve camdan dışarıya bakındım. Norveç insanları açık tenli ve soğuk görünümlüydü. Pek sıcak görünmüyorlardı ama zaten herkesin de böyle olmasını bekleyemezdim. Ben de pek sıcak değildim.

"Tatlı yiyelim," dedi Hazer, elimi tutmakta çok ısrarcıydı.

Garsona tatlı söyledik ve çikolatalı tatlılarımız geldiğinde keyfini çıkararak yedim. Çikolata sosunda eli açık davranmışlardı.

"Ağzındaki çikolata sosunu sil," dedi Hazer, kadehinden son yudumlarını alırken.

Omzumu silkerken gözlerimle dudağımın kenarına bakmaya çalıştım. "Yoo."

Ayağının ucunu ayak bileğimde gezdirmeye başladı. Hemen peçete alıp dudağımın kenarını temizlerken yanaklarım belli belirsiz kızardı. Peçetemi tabağın kenarına bırakıp birkaç yudum su içerken, "Evet," dedi ayağını geriye çekerek. "Bazen despot olmak işe yarıyor."

Bardağı bırakıp onu duymamış gibi elimi çeneme koydum ve kadehini bitirene kadar sessizce izledim. Bittiğinde hesabı istedik, Hazer bir kart kullandı; sanırım yurtdışında kullanılabilir özellikleri olan bir karttı. İmrenilesi zenginliğine, her şeyin kontrol altında olmasına iç çekerken Hazer doğruldu ve kalktığımda montumu nazikçe omuzlarıma bıraktı. "Eldivenlerini tak bebeğim."

Gösteriş yapar gibi saçlarımın üzerinden öptü.

Kafeden el ele ayrıldık ve kaldırımda omuzlarımız birbirine sürterken ilerledik. Bir yere gitmek için konuşmadık, yalnızca uçuşan kar tanelerinin altında sakince yürüdük. Yerde karlar birikmediği için ayak izlerimizi takip etmedim ama Hazer elimi okşarken bunu yapmak zaten kolay değildi.

Hazer dönüp suratıma karşı, *Sen benimsin Mila,* dememişti ama ellerimi öyle nazik bir kuvvetle sahipleniyordu ki demesine zaten gerek kalmıyordu.

"Bu dükkânda mum vardır bence," dediğinde ellerimizi izlemeye ara verip başımı ilerideki dükkâna çevirdim. Tatlı, ışıltılı, hediyelik eşyaların satıldığı bir dükkâna benziyordu. El ele dükkâna girdiğimizde bir hanımefendi bize ne aradığımızı sordu ve yardımcı oldu. Hazer'e bakışları gözümden kaçmadı ama umursamamaya çalıştım. Daha önce onu sayısız kere kıskanıp belli etmemiştim, yine başarırdım. Mumlara bakarken kokularını dikkate aldım, en güzel kokanları almadan yapamadım.

"Bu da güzel," diye bir şeyler mırıldanıyordu hanımefendi, Hazer'e mum seçeneklerini gösterirken. İngilizceyi çok iyi bilmediğim için tam olarak neler dediğini anlamamıştım.

Hazer'in, "Seçimi eşime bırakıyorum," gibisinden şeyler dediğini yan buçuk anladım.

"What a pity..."* dedi kadın yanımızdan giderken.

Kafamı çevirip arkasından ağzım açık bakarken Hazer de omuzlarını ne yapabilirim dercesine silkti. Gözlerimi devirdim ve sinirimi içimde yaşayıp seçtiğim mumları kucakladım. "Sorun yok Mila," dedi sakince.

"Lütfen hayatım, beni beğenen erkeklere karşı da bu kadar nazik ol." Yapmacık şekilde gülümsedim.

"Ağızlarını kıra... Yani, ağzımla konuşurum onlarla."

Bir torbayla dükkândan çıktığımızda Hazer uzanıp elimden bir daha tuttu ve parmaklarımı sımsıkı kavrayıp, "Ben seninim," dedi. Bunu duymaya ihtiyacım olduğunu sanıyorsa yanılıyordu, ben onun ruhen ve bedenen bana ait olduğunu biliyordum. Ben kadının hadsizliğine kızmıştım. Saçlarımı düzelttim ve zarifçe yürürken elinin içini okşadım.

"Tiyatro izleyelim mi?"

Hazer, birkaç dakika sonra önünden geçtiğimiz binanın kapısında durarak bana dönüp bu soruyu sorduğunda başımı hevesle salladım ve kabul ettim. Binaya girdik ve tiyatro salonuna yaklaşırken biletleri sormak için ona baktım ama elinde iki bilet olduğunu görünce şaşkına döndüm. Biletleri daha önce almıştı, bir de dışarıya çıkmamak için numaralar çeviriyordu; aslında önceden hevesli olduğu belliydi. Gülümsedim ve biletin üzerinde yazılı olan saate bakarken zaten her şeyi ayarladığını gördüm.

İzleyeceğimiz oyun *Romeo ve Juliet*'ti**. Ona okuması için önerdiğim ilk kitabın oyunu.

---

* (İng.) Ne yazık.

** William Shakespeare, *Romeo and Juliet*, 1597.

Kalbim sıcacık oldu ve onun yumuşak bakışlarıyla tıkabasa doldu. Tiyatro salonundaki numaralı koltuklarımıza otururken hayranlıkla onu izledim. Sanata dair her şeye büyük ilgi duyuyordum, tabii Hazer de duyuyordu. Bu yüzden bunu ayarlaması, düşünmesi çok hoşuma gitmişti. Yerlerimize yerleşip montlarımızı çıkarırken diğer koltukların da dolduğunu gördüm. Önce ışıklar kapandı, sonra perdeler açılmaya başladı. Tiyatro salonunu derin bir sessizlik kaplamadan hemen önce Hazer'e döndüm. Sanattan bir farkı olmayan merhametli gözlerine bakarak ellerinizi dizimin üzerine koydum.

"Sen Hazer, hayatında olmadığın herkes için çok büyük bir eksikliksin."

Benden sık sık iltifat almasına rağmen alışamamış gibi tatlı bir kırmızıya büründü yanakları ve elimin üzerinden öperek bir şey demeden sahneye döndü. Ben de başımı sahneye çevirdim ve sessizliğin ardından bir kısık müziğin yankılandığını duydum. Bu dileğimi hayallerimin şehrinde gerçekleştirmek kalbimi sarıp sarmalamıştı, duygu dolu hissediyordum. Ruhum da vücudumla kendini bu koltuğa bırakmıştı sanki. Müziğin sesi azalarak bitti ve sahnede oyuncular görünmeye başladı. Nefesimi tuttum ve tiyatro salonundaki kalabalıkla oyunu izlemeye başladım.

"Mila, seni mutlu etmek bu kadar kolay mı? Kolay olan şeyler nasıl bu kadar güzel olabilir?"

Boğuk sesindeki aşkın, karanlık salonda dalgalar halinde süzülüp kulaklarımdan içeriye aktığını hissettim ve kibarca gülümseyip gözlerimi sahnede dolaştırdım. Hazer anını beni izlemekle oyunu izlemek arasında değerlendirdi ve ilerleyen dakikalar boyunca sessiz kaldı. Bu oyunu izlemek için çok sabırsız, istekli olduğum için nefesimi tutup izledim. Oyunculuklar çok iyiydi, yüzlerindeki herhangi bir mimik bile kalbime dokunuyordu.

Tiyatro boyunca duygudan duyguya geçiş yaptım, izleyiciler de öyle. *Romeo ve Juliet* sevilir ya da sevilmez fark etmezdi, en nihayetinde bir efsaneydi. Uzun dakikalar sonra oyun bittiğindeyse ayağa fırlayıp tıpkı diğer seyirciler gibi oyuncuları kuvvetle alkışladım. Montlarımızı giydik ve kalabalıkla tiyatro salonundan ayrıldık. El ele dışarıya çıktığımızda havanın birkaç ton koyulaştığını, koyu gri bulutların gökyüzünü kapattığını gördüm. Atkıma sarınırken dönüp Hazer'e baktım ve elinden sıkıca tutarken parmak uçlarımda yükseldim. Dudaklarım soğuk havanın içinden geçip onun yanaklarına kavuştu. "Çok iyisin sevgilim, tüm iyilikler seni bulsun."

Ellerini belimin iki yanına koyup beni ansızın havaya kaldırdı ve ayaklarım yerden kesildi. Beni etrafında döndürüp önüne koydu ve ayaklarım

bir daha yere basarken, dudağımın altından küçücük öptü. "Çok iyiyim madem, sadece yanağımdan öpmek olmaz."

Kıkırdadım. "Daha önce hiç tiyatroya gitmemiştim, harikaydı! Biletleri ne ara aldın?"

"Almasını Kerem'e söylemiştim," dedi mahcup bir tavırla.

Hava kararmış olduğu için eve dönmekte karar kıldık ve giderken içecek aldık. Taksiye atladığımızda telefonum çaldı. Montumun cebinden çıkarıp arayanın kim olduğuna baktım ve Gazel'in ismini görünce aramayı heyecanla yanıtladım. Bu birkaç gün içinde konuşmuştuk, onların da Hazer'in geleceğinden haberi varmış ama hamile olduğu için Gazel'e kızamamıştım.

"Gazel!"

"Ablacığım, benim." Leo'nun tatlı sesini duyunca gözlerim parladı, Hazer başını çevirip telefon konuşmamı izledi. "Seni çok özlediğimi söyleyince Gazel Abla arayalım dedi. Seni çoook özledim, neler yapıyorsun?"

"Bebeğim," dedim başımı cama yaslayıp gülümserken. "Şu an bir taksinin içinde, enişten le kaldığımız eve dönüyoruz. Ben de seni çok özledim, dün konuşacaktım ama Gazel uyuduğunu söyledi."

"Yaa evet," diye sızlandığını duydum. "Okulda çok yoruluyorum, artık gitmeme kararı verdim."

Bunun, kendi kararı olduğunu düşünmesine kıkırdadım. "Hani sen büyük adam olacaktın?"

Duraksadığını hissettim, arkadan Behram'la Gazel'in gülüştüklerini duyuyordum. "Evet, olacağım," dedi Leo ve acı gerçeği fark etmiş gibi iç çekti. "Büyük adam olmak için okula gitmem gerekiyor değil mi?"

"Birazcık öyle tatlım," dedim. "Kendini yetiştirmen çok önemli."

"Hımm," dedi, son harfi uzatarak. Esnedi, uykusunun gelmiş olabileceğini düşündüm. "Şirinler izliyorum ben, geliştiriyorum kendimi, merak etme."

Taksinin koltuğunda kahkahaya boğulmamak için elimi dudaklarıma bastırdım ve Hazer dikkatle beni izlerken, "Harika," dedim yumuşakça. "Sen çok uslu bir çocuksun, bunu sorduğum için bana kızma ama Gazel Abla'nı yormuyorsun değil mi?"

"Hiiiç yormuyorum abla," dedi. Gazel hamileydi, endişelenmeden edemiyordum. "Ona yardım ediyorum, ağır şeyler kaldırmasına da izin vermiyorum. Biliyor musun..." Kıkırdadı, neşeliydi. "Gazel'in karnına yatıyorum, bebek de kafama tekme atıyor."

Hazer konuşmalarımızın bir kısmını duymuş olmalıydı ki dudağının kenarını kıvırdı. Bir süre daha konuştuk, sonra telefon Gazel'e geçince ona

bir daha yere basarken, dudağımın altından küçücük öptü. "Çok iyiyim madem, sadece yanağımdan öpmek olmaz."

Kıkırdadım. "Daha önce hiç tiyatroya gitmemiştim, harikaydı! Biletleri ne ara aldın?"

"Almasını Kerem'e söylemiştim," dedi mahcup bir tavırla.

Hava kararmış olduğu için eve dönmekte karar kıldık ve giderken içecek aldık. Taksiye atladığımızda telefonum çaldı. Montumun cebinden çıkarıp arayanın kim olduğuna baktım ve Gazel'in ismini görünce aramayı heyecanla yanıtladım. Bu birkaç gün içinde konuşmuştuk, onların da Hazer'in geleceğinden haberi varmış ama hamile olduğu için Gazel'e kızamamıştım.

"Gazel!"

"Ablacığım, benim." Leo'nun tatlı sesini duyunca gözlerim parladı, Hazer başını çevirip telefon konuşmamı izledi. "Seni çok özlediğimi söyleyince Gazel Abla arayalım dedi. Seni çoook özledim, neler yapıyorsun?"

"Bebeğim," dedim başımı cama yaslayıp gülümserken. "Şu an bir taksinin içinde, enişten le kaldığımız eve dönüyoruz. Ben de seni çok özledim, dün konuşacaktım ama Gazel uyuduğunu söyledi."

"Yaa evet," diye sızlandığını duydum. "Okulda çok yoruluyorum, artık gitmeme kararı verdim."

Bunun, kendi kararı olduğunu düşünmesine kıkırdadım. "Hani sen büyük adam olacaktın?"

Duraksadığını hissettim, arkadan Behram'la Gazel'in gülüştüklerini duyuyordum. "Evet, olacağım," dedi Leo ve acı gerçeği fark etmiş gibi iç çekti. "Büyük adam olmak için okula gitmem gerekiyor değil mi?"

"Birazcık öyle tatlım," dedim. "Kendini yetiştirmen çok önemli."

"Hımm," dedi, son harfi uzatarak. Esnedi, uykusunun gelmiş olabileceğini düşündüm. "Şirinler izliyorum ben, geliştiriyorum kendimi, merak etme."

Taksinin koltuğunda kahkahaya boğulmamak için elimi dudaklarıma bastırdım ve Hazer dikkatle beni izlerken, "Harika," dedim yumuşakça. "Sen çok uslu bir çocuksun, bunu sorduğum için bana kızma ama Gazel Abla'nı yormuyorsun değil mi?"

"Hiiiç yormuyorum abla," dedi. Gazel hamileydi, endişelenmeden edemiyordum. "Ona yardım ediyorum, ağır şeyler kaldırmasına da izin vermiyorum. Biliyor musun..." Kıkırdadı, neşeliydi. "Gazel'in karnına yatıyorum, bebek de kafama tekme atıyor."

Hazer konuşmalarımızın bir kısmını duymuş olmalıydı ki dudağının kenarını kıvırdı. Bir süre daha konuştuk, sonra telefon Gazel'e geçince ona

nasıl olduğunu sordum. Yalan söylemedi, mutlu olduğundan bahsetti; zaten sesinden de anladım.

Biz eve varana kadar Norveç biraz daha kararmış, saat yediyi bulmuştu. Kar hâlâ yağıyordu ama tutacak kadar değil. Taksi iyice kaldırım kenarına yaklaştığında Hazer benim için kapıyı açtı ve benden sonra binerek kapattı. "Keşke araba kiralasaydım," diye mırıldandı, parfümünün kokusu burnuma çarparken.

"Zengin olunca böyle oluyor demek ki..." dedim hâlâ bu yaşadığım lüksü garipseyerek.

Uzanıp soğuk parmaklarıyla yanağımdan makas aldı. "Senin kocan milyarder kızım, kendine gel," dedi.

"Tabii tabii, vergi rekortmenisin," dedim, şüpheyle ona bakarak. Milyarder olamazdı değil mi? O kadar lüks yaşamıyordu bile. *Lüksten çok anlarsın zaten,* dedi iç sesim alayla.

"Evet," dedi Hazer, kaşlarını çatarak. Saçlarımı kulağımın arkasına koydu. "Vergi rekortmenlerinin içindeyim ben, gir bak inanmıyorsan."

Ona şüpheyle baktım ama Han gayet ciddi görünüyordu. Telefonumu cebimden çıkarıp ekranı açtım ve internetimi de açarak arama motoruna yazdım. Önüme çıkan birkaç sayfayı kontrol ettim ve gerçekten babasıyla onun adını listenin içinde görünce gözlerime inanamadım. Varlıklıydı tabii ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Doğru, adamın çiftliği, yazlığı, arabası, motoru vardı. Üstelik yıllardır ihraç ettikleri bir markanın sahibiydiler. Telefonumu kucağıma bıraktım ve onun gömlek yakalarını tutarak, "Bana uçak al," dedim sarsarak. "İstediğim zaman Norveç'e uçar, ışıkları görürüm."

Hazer bir saniye kadar yüzüme baktı ve sonra kahkahalara boğuldu. "Uçak senin köpeğin olsun kızım."

Gülümseyerek ellerimi kazağından çektim ve düzelterek ona göz kırptım. Elbette şaka yapıyordum, böyle bir şey istemiyordum. Eğilip yanağımdan sertçe öptüğünde sıcak nefesi beni ürpertti ve dudaklarım ihtiyaçla sızladı. Gülüşü azalana kadar dudaklarıyla tenimde bir yol çizdi ve uzaklaşıp ellerimden tuttu.

Kuzey Işıkları'nı görebilmek için konakladığımız bu evin iki yüz metre kadar ilerisine yürümemiz gerekiyordu. Kaç gecedir göremiyorduk, artık bugün görmeyi umut ediyordum. Hazer elini paltomun üzerinden belime yerleştirdi ve uzun çizmelerime bakarak yürümem için hafifçe itti.

Çoğu gece olduğu gibi insanlar bu gece de birikmiş, ışıkları görme umuduyla gökyüzüne bakıyordu. Karların üzerinde yürüyerek başımı

gökyüzüne kaldırdım ve kendi etrafımda dönerek sabırsızca iç çektim. "Gökyüzü bugün daha açık, bence bugün görebileceğiz."

Birkaç metre ilerimizde de bir çift vardı, neşeyle bir şeylerden bahsediyorlardı. Kuzey Işıkları birçok farklı yerden görünüyordu ve bu çevrede yaşayan insanlar da ışıkların görülebileceği aralıklarda evlerinden çıkıp buraya kadar yürüyordu. Ellerimi çenemin altında birleştirip yıldızlara bakarken Hazer kollarını vücuduma doladı.

"Neden Kuzey Işıkları?"

Omzumu silktim, öptü. "İlkokulda öğrenmiştim dünyanın bir yerinde böyle renkli ışıkların olduğunu. O zamanlar yaşamak için bir şeylere tutunma ihtiyacı hissediyordum. Ben de imkânsıza yakın bir şey istedim ki kolayca gerçekleşmesin. Sanki hemen gerçekleşebilecek bir hayal olsaydı, gerçekleştikten sonra başka tutunacak bir şeyim kalmayacaktı. En uzağımdakini istedim ki yoluma devam etmek için hep bir amacım olsun."

"Mila... Bunun ardında böyle bir hikâyenin yattığını bilmiyordum."

Anlayışla başımı sallayıp, "İmkânsıza yakın olanı gerçekleştirdim neredeyse," dedim, gözlerimi yumdum. "Belki senin sayende, yalnız başıma değil ama..."

Sözümü keserek, "Ben yalnızca biraz daha erken yapmana vesile oldum," dedi, samimiydi. "Sen, tüm ideallerini gerçekleştirebilecek birisin, idealistsin."

"Si," dedim, süzülen kar tanelerini görmek için gözlerimi yeniden açtım.

Elleri belimi iki yandan okşadı ve sonra etrafımda dönüp karşıma geçti. Uzanıp paltosunun yakalarını düzelttiğimde ellerimi yakalayıp avuçlarında sıktı. Kar taneleri teğet geçiyordu, rüzgârın dudaklarımı delicesine sızlattığını hissediyordum. İçimden geçirdiklerimi anlamış gibi bakışlarını dudaklarıma indirdi ve elimi tutan eli titredi.

"Dans edelim mi?"

"Burada mı?" dedim ve içimden geçirdim: *Alev alev yanan gözlerinde mi?*

"Burada," derken elimi kalbine bastırdı.

Onunla dans etmemizin üzerinden epey zaman geçmişti, bu yüzden hevesle bu teklifini kabul edip ona doğru bir adım daha ilerledim. Hazer dudaklarını ağzının içine çekerek ayağımızın altındaki karları hafifçe iteledi. İnsanlarının gözleri önünde dans etmeye alışkın olduğum için sorun etmedim, birleşen ellerimizin yukarıya kalkmasını izledim.

Hazer belimdeki elini sırtımın tam ortasına çıkararak beni kendine çekti ve vücutlarımız temas etti. Paltosunun üzerinden bile sıcaklığını

neredeyse hissettim. Bir elim, onun eliyle havada dururken diğer elim ensesine yerleşti. Yüzlerimiz arasında böylelikle çok az mesafe kaldı ve Hazer sola doğru bir adım attı. Müzik yoktu ama ritmi yakalamıştık, kalplerimizin ritmini.

"Ayağına basmamak çok zor," dedi, ben de sol tarafa doğru bir adım atıp onun ritmini yakalarken.

"Dikkatini mi dağıtıyorum?"

Bu kez sağ tarafa doğru adım attığında ben de onun kollarının arasında bir adım geri çıkıp sağ tarafa doğru adım attım. Karların etrafa dağılışını, bacaklarımızın birbirine sürtünüşünü hissetmiştim. "Bugün çok güzelsin."

Havadaki ellerimiz sayesinde beni kendi etrafında yavaşça döndürdü ve tekrardan kendisine döndüğümde vücutlarımızı birleştirip alnını alnıma koydu. "Yemek için özendim."

Arkaya doğru bir adım attığında benim de vücudum onunla ilerledi ve saçlarım arkadan vuran rüzgârla yüzüne uçuştu. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde sol tarafa doğru kaydım ve Hazer de beni takip ederek sola kaydı. Ayağımı yarım bir daire çizerek onun ayağının etrafında dolaştırdım ve ayağımı arka taraftan iki ayağının arasına itmiş oldum. Hazer bu hareketimle beraber dizini ileriye doğru kırdı ve kumaş pantolonunu bacaklarımın içine sürtüp bir ateş çıkardı.

"Etmeyi istediğin... bir dans var mı?" Bunu sorarken yüzüme eğilmiş, ısırılayan dudaklarıma bakıyordu.

"Yalnız yapılabilecek tüm dansları yaptım neredeyse. Partner dansı sorunsan... Tango, tango yapmak isterim."

"Partnerine iletirim," dedi, dudaklarını yanağıma sürtmekte sakınca görmeyerek. Dudaklarının soğuktan kuruduğunu hissedip iyileştirmek istedim.

Beni bir daha, bu kez gözleriyle işaret vermeden geriye itip kendi etrafımda döndürdüğünde yüzüme dökülen kar taneleri arasında tebessüm ettim. Tekrar ona döndüğümde ve vücutlarımız birleştiğinde ensesinden tutup alnımı onunkine yasladım.

"Mila," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. Dudaklarımız arasında santimetreler vardı ve cennete kavuşmama saniyeler kalmıştı.

"Hımm?" dedim kafamı yana yatırıp hayranlıkla onu izlerken.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzümdeki saç tellerimi çektim ve tıpkı onun gibi başımı arkaya yatırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlardan ve beyaz benekli aydan önce dikkatimi, belli belirsiz ışıklar çekti ve ellerim

neredeyse hissettim. Bir elim, onun eliyle havada dururken diğer elim ensesine yerleşti. Yüzlerimiz arasında böylelikle çok az mesafe kaldı ve Hazer sola doğru bir adım attı. Müzik yoktu ama ritmi yakalamıştık, kalplerimizin ritmini.

"Ayağına basmamak çok zor," dedi, ben de sol tarafa doğru bir adım atıp onun ritmini yakalarken.

"Dikkatini mi dağıtıyorum?"

Bu kez sağ tarafa doğru adım attığında ben de onun kollarının arasında bir adım geri çıkıp sağ tarafa doğru adım attım. Karların etrafa dağılışını, bacaklarımızın birbirine sürtünüşünü hissetmiştim. "Bugün çok güzelsin."

Havadaki ellerimiz sayesinde beni kendi etrafında yavaşça döndürdü ve tekrardan kendisine döndüğümde vücutlarımızı birleştirip alnını alnıma koydu. "Yemek için özendim."

Arkaya doğru bir adım attığında benim de vücudum onunla ilerledi ve saçlarım arkadan vuran rüzgârla yüzüne uçuştu. Topuklu ayakkabılarımın üzerinde sol tarafa doğru kaydım ve Hazer de beni takip ederek sola kaydı. Ayağımı yarım bir daire çizerek onun ayağının etrafında dolaştırdım ve ayağımı arka taraftan iki ayağının arasına itmiş oldum. Hazer bu hareketimle beraber dizini ileriye doğru kırdı ve kumaş pantolonunu bacaklarımın içine sürtüp bir ateş çıkardı.

"Etmeyi istediğin... bir dans var mı?" Bunu sorarken yüzüme eğilmiş, sızlayan dudaklarıma bakıyordu.

"Yalnız yapılabilecek tüm dansları yaptım neredeyse. Partner dansı soruyorsan... Tango, tango yapmak isterim."

"Partnerine iletirim," dedi, dudaklarını yanağıma sürtmekte sakınca görmeyerek. Dudaklarının soğuktan kuruduğunu hissedip iyileştirmek istedim.

Beni bir daha, bu kez gözleriyle işaret vermeden geriye itip kendi etrafımda döndürdüğünde yüzüme dökülen kar taneleri arasında tebessüm ettim. Tekrar ona döndüğümde ve vücutlarımız birleştiğinde ensesinden tutup alnımı onunkine yasladım.

"Mila," diye fısıldadı esrarengiz bir sesle. Dudaklarımız arasında santimetreler vardı ve cennete kavuşmama saniyeler kalmıştı.

"Hımm?" dedim kafamı yana yatırıp hayranlıkla onu izlerken.

Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yüzümdeki saç tellerimi çektim ve tıpkı onun gibi başımı arkaya yatırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlardan ve beyaz benekli aydan önce dikkatimi, belli belirsiz ışıklar çekti ve ellerim

Hazer'in vücudundan düştü. Bir adım geriye çıkıp bir sevinç çığlığı attım ve hemen sonra elimi ağzıma kapatıp yerimde zıpladım. "Işıklar..."

"Evet bebeğim."

Yeni yaşıma dakikalar kala, sonsuz aşkımın kollarında bir hayalimi daha gerçekleştirdim böylece. Gözlerim mutluluk gözyaşlarıyla ışıldarken Hazer de benimle Kuzey Işıkları'nı izledi. Etrafımızdaki birkaç insan da coşkuyla ışıkları izlerken hayalini kurduğum her şeyi gerçekleştirmenin sevinciyle bir damla gözyaşı yanağımdan aktı. O ışıkları görmek yalnızca bir doğa olayı değildi, hayallerimi gerçekleştirecek kadar güçlü olduğumu görmekti. Eskiden kalbim, bir kuşun yüreğinde uçamayacak kadar ağırdı acıdan ama öyle hafiflemişti ki artık kanadında bile uçabilirdi.

"Muy hermoso*," diyerek, uzanabilirmişim gibi elimi ışıklara uzattım ve onların gökyüzünde yaptığı o dalgalara kapılır gibi ben de kendi etrafımda döndüm. Birden fazla renkteki ışıklar gittikçe çoğalarak gökyüzünde belirginleşti ve âdeta gökyüzünün rengini değiştirdi. Etrafı aydınlatmakla kalmamış, bir büyü denizinin içine doğru çekmişti bizi sanki.

"Çok güzel, çok..." diye sayıklayarak Hazer'in kollarının arasına koştum ve o beni kaldırıp ayaklarımı yerden kestiğinde başımı arkaya yatırıp bu büyülü anı izledim. Çok mutluydum, ışıkların tılsımı kalbimi sevince boğmuştu. Mor ve yeşil renk ağırlıktaydı, geniş bir alanı kaplıyordu. Muhtemelen evimizin camlarından da görebilirdik, uyumadan önce izleyebilirdik.

"Evet, çok güzel," dedi Han. Beni bıraktı ve ayaklarım yere kavuştu.

Ellerimi tekrar çenemin altında birleştirirken Hazer'in telefonunu çıkardığını gördüm ve bu anı da diğer özel anlarımız gibi fotoğraflayacağını anladım. Önce gökyüzünü fotoğrafladı, görmeyi beklediğim bu manzarayı. Sonra telefonu bana çevirdiğinde kadraja beni aldığını anladım. Başımı hafifçe yana eğdim, Kuzey Işıkları arkamda kalırken telefonun kamerasına gülümsedim. Hazer fotoğrafladı ve telefonu indirip cebine koyduktan sonra ellerini ovuşturdu. Yanına koştum ve ellerini ellerimin arasına alıp ısıtırken ona gülümsedim. "Güzel çıktım mı? Karanlık, çok güzel çıkmamışımdır doğrusu."

Ellerini ellerimin arasında tutarak gözlerini gözlerime sabitledi. "Evet, güzel çıkmadın. Beraber çekilelim, daha güzel çıkarsın."

Bir elini, iki elimin arasından çekip çıkardı ve kabanına uzatıp tekrardan telefonunu çıkardı. Ekrana birkaç kar tanesi düştü ve Hazer kamerayı açıp telefonu bize doğrulttu. Başımı onun omzuna yasladım ve Hazer bizi

* (İsp.) Çok güzel.

fotoğraflarken tebessüm ettim. Elimle paltosunun yakasını tuttum ve Hazer kameradan çıktığında gözlerim saate takıldı. Tam gece yarısıydı.

Hazer de bunu gördüğünden olsa gerek telefon ekranına birkaç saniye baktı ve ardından telefonu cebine atıp bana döndü. Yirmi ikinci yaşıma, yirmi birinci yaşıma olduğu gibi karanlık bir sokakta yalnız girmediğim için çok şanslı olduğumu düşündüm. Hazer çenemden tutarak yüzümü kendine doğru eğdi ve gözlerime, yüzüme, dudaklarıma bakarak derin derin iç çekti. Bakışlarının, gözlerinin ruhuma bir müjde almış gibi iyi gelmesini bir türlü aşamıyordum.

"İyi ki doğdun sevgilim." Ellerini belimde birleştirdi, usul usul yaklaştı. *İnsan ya yaşama bu kadar hevesle yaklaşır ya da öleceğini bildirse bile delicesine arzu duyduğu şeye.* Önce diliyle baktı dudaklarımın tadına, sonra sert bir öpücük kondurdu. "Ben otuz yaşıma girmeden bir yaş daha büyüdüğün için nasıl mutluyum anlatamam..."

Kar taneleri yüzümü süpürüp geçerken ellerimle ensesini sıkıca kavradım. Boğazındaki o kavis bir çıkıntı oluşturmuş, dudaklarımı hafifçe sızlatmıştı. Sert biçimde yutkunarak parmak uçlarımda yükseldim ve kırmızı rujlu dudaklarımı ileriye uzatıp gırtlağındaki kavse bastırdım.

"N'apıyorsun?" dedi Hazer, başını önüne eğdi ve böylelikle dudaklarım geriye çekilmiş oldu.

Boynuna sürtünen kırmızı rujuma bakarken omzumu silktim. "Öpüyorum."

Elini boynuna götürdü ve ruju dağıttı. Altdudağımı ısırıp ensesini okşarken Hazer gözlerini tekrar gözlerime çevirdi ve belimdeki elini aşağı kaydırarak dudaklarıma yaklaştı. Dişlerini çıkarıp altdudağıma geçirdi ve böylelikle dudaklarımı dişlerimin arasından kurtarmış oldu. Nefesimi kesti ve gözlerime bakarken dişleriyle ısırdığı yere yumuşacık bir öpücük bıraktı.

"Hadi, odamıza... Yani, evimize gidelim."

Sersemce başımı salladım ve başımı çevirip bir daha ışıklara baktım. Bir gülüş suratıma oturup dişlerimin görünmesine sebep olurken bu anı hafızama kaydettim. Gökyüzüne bakıp da yıldız ve aydan önce başka şeyi aradığım ilk andı bu. Işıklar hep büyüleyici olmuştu benim için, parlama isteğini bana veren de bu gökyüzü olmuştu, kimse olmasa da beni takip eden bir yıldızım olmuştu.

Hemen ayrılamadım, yıllarca görmeyi beklediğim bu ışıkları bir süre daha izledim. Bir süreden sonra üşüyüp titremeye başladığımdaysa Hazer elimden tutup evimize doğru çekiştirdi. Beyaz ahşap kapıyı açtığında

beraber içeriye girdik ve ayakkabılarımızı çıkarıp kenara koyduk. Hazer ışıkları yakmadı, doğrulduğumda elimden tutup gözlerimin içine bakarak beni direkt odamıza doğru yavaşça çekti. Holü yürüdük ve el ele içeriye girdik.

"Ev... soğuk," dedim, sırf konuşmak için. Aramızda gerilim veren bir sessizlik vardı.

"Şömineyi yakayım," dedi, odamızın kapısını kapatırken.

Başımı hızlıca salladım ve Hazer elimi bırakıp şömineye doğru yürürken ben de odadaki pufa doğru ilerledim. Yürürken dizlerim titriyordu ve yüzüme çoktan bir sıcaklık basmıştı. Üşüdüğüm resmen bir yalandı. Çantamı ve paltomu pufun üzerine koyduktan sonra dün geceden kalma mumlara baktım, hâlâ aynı yerdelerdi. Başımı omzumun üzerinden arkaya çevirdiğimde Hazer'in de paltosunu çıkarıp yatağın kenarına bıraktığını gördüm. Onu boğuyormuş gibi parmaklarını beyaz gömleğinin yakasına götürdü ve birkaç düğmeyi çözerken gözlerini bana çevirdi.

Aramızda, kalbimin bu aşktan asla gidemeyeceğini kanıtlayan bir bakışma geçti. Kalbimin onu hiç sevmediği bir zamana dönmektense ölmeyi yeğleyeceğimi düşündüm.

Genzini temizleyip önüne döndü ve bir düğmesini daha açarak arkasına baktı. Yavaşça şömineye yürüdü ve tek dizinin üzerinde eğilip şömine önündeki çıraları aldı. Cebindeki çakmağı çıkarıp çırayı tutuşturdu ve ben boynum tutulana kadar onu izlerken kütükleri yavaşça şöminenin içine bıraktı.

Yutkundum ve önüme dönüp ilerideki mumlara doğru ilerledim. Dün yaktığı için burada bir kibrit vardı, kibriti çakıp mumu yaktım ve parlaklığa gülümseyip diğer mumların yanına ilerledim. Kalan dördünü de yakıp doğrulduğumda Hazer'in de kalktığını görüp zorla gülümsedim. Ellerine baktı ve sonra kafasını kaldırıp sertçe soluklandı.

"Ben... Bir duşa gireyim."

"Ol... Olur," dedim neredeyse fısıldayarak.

"Sen de gelmek ister misin?" diye sordu, benim kadar kısık sesle. Hem utangaç hem çok istekli görünüyordu.

"Yok," dedim, ellerimi arkamda bağlayıp hülyalı şekilde yüzünü izlerken.

Kafasını salladı ve bir daha genzini temizleyip ahşap dolaba yürüdü. Loş ışıktaki omuzlarını izleyerek dudaklarımı yaladım. Dolabın kapaklarını açıp havlu alırken, "Yine de bana katılmak istersen gelirsin," dedi, umutsuzluğa kapılmış görünüyordu. Gülmemek için dudaklarımı yerken Hazer dönüp son kez umutlu gözlerle bana baktı ve odadan çıktı.

Kapıyı örtüp gözden kaybolduğunda ellerimi yüzüme kapatıp birkaç saniye kendime izin verdim. Sonra dolabıma yürüdüm, kapakları açıp hâlâ çantanın içinde olan geceliğe uzandım. Yanıma elbette böyle bir gecelik almamıştım, Leyla çantasına benim yeni aldığım bu geceliği koymuştu. İpek geceliği ellerimin arasına alıp doğruldum ve yatağımıza dönüp kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

Birkaç dakika içinde pudra pembe rengindeki geceliği giydim. Şömine yandığı için içerisi ısınmıştı, bacaklarım veya kollarım üşümüyordu. Geceliğimin alt kısmı dantel olduğu için külotum belli belirsiz görünüyordu ama sorun etmedim, ellerimi ovuşturarak yatağa ilerledim. Yatağın ucuna, beyaz çarşafın üzerine otururak odaya dönmesini bekledim.

Karnın düğüm düğüm, kalbin güm güm. Bu geceye kadar sana yaşadığını hissettiren her şey, bu gece oldu ölümün.

Gelecekten gelen bir sesin kulağıma fısıldadığını duydum ve aşkın ölümle de bir ilgisi olduğunu kalbime gösterdim. Ürpertiyle kollarımı okşayarak banyodan taşan suyun sesini dinledim.

Çok geçmeden bir kapı örtülme sesi geldi; ondan önce de suyun kesildiğini anlamıştım. Ellerimi indirip altımdaki saten çarşafı avuçladım ve adım seslerine kulak verdim. Onu kapının arkasında hissettikten iki saniye sonra kapı yavaşça açıldı. Gözlerimi kapıdan giren kocama odakladım ve Hazer içeriye doğru bir adım atıp başını kaldırdığında benimle göz göze geldi.

"Ha... Siktir."

Avuçlarımın arasındaki çarşafı daha sıkı kavrarken Hazer sayısız kere gözlerini kırpıştırdı ve kapıyı aniden kapatıp dışarıya çıktı. Ağzım açık kaldı ve kaşlarım bu durumu garipseyerek çatıldı. Hazer bir kez daha kapıyı daha sert açıp bana baktı ve kafasını iki yana sallayıp içeriye doğru bir adım attı.

"Ne yapacağımı karıştırdım, bir saniye..."

"Kapıyı kapat hayatım," diye fısıldadım.

Hazer sakince kapıyı kapatıp içeriye doğru bir adım atarken gözlerini de ikinci kez bedenime çevirdi. Vücudumun büyük kısmı çıplaktı ve odayı aydınlatan mumlar sayesinde bu gayet açıktı. Üzeri çıplaktı, altında da bir gri eşofmanı vardı ve elinde, saçlarını kurulamak için el havlusu tutuyordu. Saçları ıslakken hep alnına düşüyordu, yine öyle olmuştu ve göğsünden su damlaları akıyordu. Gözleri tüm vücudumu ağırca, istekli şekilde süzdü; öyle ki ayak bileklerime bile vakit ayırdı.

"Çok güzelsin," dedi Hazer ama bunu öyle bir söyledi ki ilk kez söylediği zamanki gibi etki yaptı.

"Gracias. Sen de çok yakışıklısın."

Gri eşofmanını ve çıplak göğsünü gösterdi. "Bu halde mi?"

"Özellikle bu halde," dedim, cesaret edebildiğimde.

Harelerinin ortasındaki alevler, suya damlatılan mürekkep gibi dağılıp tüm gözlerini kapladı. Dudaklarını aheste bir tavırla yalayıp sol tarafına döndü ve ilerlerken saçlarını havlusuyla kuruladı. Bir iki dakika kadar saçlarını kurulayıp camdan dışarıya, görünen Kuzey Işıkları'na baktı. Gündoğumuna kadar ışıkların orada olmasını umut ettim. Biraz sonra havluyu pufa, elbisemin üzerine bırakırken kıyafetimi okşamayı da unutmadı.

Arkasını dönüp üzerime doğru yürümeye başladığında terleyen ellerimi çarşafın üzerinden çektim ve dizlerimin arasına koyup başımı kaldırdım. Yatağımıza kadar yürüdü ve ayakları ayaklarıma değene kadar yaklaştı. Başını yavaşça sol tarafa eğip elini bana uzatmasını izledim ve çenemden tuttuğunda kalbimin boğazıma fırladığını hissettim.

"Benim için mi hazırlandın?"

Onun için değil, bizim için hazırlanmıştım. Çenemi hafif hafif okşadıktan sonra uzanıp dişlerimin arasındaki parmağıma uzandı. Parmağını dişlerim arasından çekip aldı ve kendi ağzına kaldırıp ıslak parmağımı dudaklarının arasına aldı. Öptü.

"Hazer..."

"Senin."

Tek dizinin üzerinde eğildiğinde yüzü dizlerimin hizasına gelmişti. Ben geceliğimin mini eteğini sıkarken Hazer ellerini bacağımın iki yanına yerleştirip başını ileriye uzattı. Dudaklarını önce sol, sonra sağ dizime bastırıp tatlı şekilde öptü. Kalbim çarptı, göğsüm delicesine attı, sanki benden bir adım önde koşmaya başladı.

"Han," dedim kesik kesik.

Geceliğimin zaten dantel olan etekleri biraz daha yukarıya sıyrıldı ve Hazer başını aşağıya eğip bacaklarımın arasına baktı. Gözlerindeki o bakış aniden değişti, hırçınlaşıp koyulaştı. İşaretparmağını bacağımın kenarından üzerine doğru kaydırıp nefes nefese okşadı. "Dokunduğum yer hemen kızarıyor."

Kızaran yüzüne baktım. "Sen, daha ben dokunmadan kızardın."

"Kocanı bozma."

Dilimi çıkarıp yüzüne doğru salladım.

"Bilerek yapıyorsun..." dedi, bacağıma çimdik atıp beni irkiltirken.

Kafamı, oyuncu bir şekilde iki yana salladım. Gülümseyip dizimin üzerinden yumuşacık öptü. Öpücükleri dizimden başlayıp bacağımın üzeri

"Gracias. Sen de çok yakışıklısın."

Gri eşofmanını ve çıplak göğsünü gösterdi. "Bu halde mi?"

"Özellikle bu halde," dedim, cesaret edebildiğimde.

Harelerinin ortasındaki alevler, suya damlatılan mürekkep gibi dağılıp tüm gözlerini kapladı. Dudaklarını aheste bir tavırla yalayıp sol tarafına döndü ve ilerlerken saçlarını havlusuyla kuruladı. Bir iki dakika kadar saçlarını kurulayıp camdan dışarıya, görünen Kuzey Işıkları'na baktı. Gündoğumuna kadar ışıkların orada olmasını umut ettim. Biraz sonra havluyu pufa, elbisemin üzerine bırakırken kıyafetimi okşamayı da unutmadı.

Arkasını dönüp üzerime doğru yürümeye başladığında terleyen ellerimi çarşafın üzerinden çektim ve dizlerimin arasına koyup başımı kaldırdım. Yatağımıza kadar yürüdü ve ayakları ayaklarıma değene kadar yaklaştı. Başını yavaşça sol tarafa eğip elini bana uzatmasını izledim ve çenemden tuttuğunda kalbimin boğazıma fırladığını hissettim.

"Benim için mi hazırlandın?"

Onun için değil, bizim için hazırlanmıştım. Çenemi hafif hafif okşadıktan sonra uzanıp dişlerimin arasındaki parmağıma uzandı. Parmağımı dişlerim arasından çekip aldı ve kendi ağzına kaldırıp ıslak parmağımı dudaklarının arasına aldı. Öptü.

"Hazer..."

"Senin."

Tek dizinin üzerinde eğildiğinde yüzü dizlerimin hizasına gelmişti. Ben geceliğimin mini eteğini sıkarken Hazer ellerini bacağımın iki yanına yerleştirip başını ileriye uzattı. Dudaklarını önce sol, sonra sağ dizime bastırıp tatlı şekilde öptü. Kalbim çarptı, göğsüm delicesine attı, sanki benden bir adım önde koşmaya başladı.

"Han," dedim kesik kesik.

Geceliğimin zaten dantel olan etekleri biraz daha yukarıya sıyrıldı ve Hazer başını aşağıya eğip bacaklarımın arasına baktı. Gözlerindeki o bakış aniden değişti, hırçınlaşıp koyulaştı. İşaretparmağını bacağımın kenarından üzerine doğru kaydırıp nefes nefese okşadı. "Dokunduğum yer hemen kızarıyor."

Kızaran yüzüne baktım. "Sen, daha ben dokunmadan kızardın."

"Kocanı bozma."

Dilimi çıkarıp yüzüne doğru salladım.

"Bilerek yapıyorsun..." dedi, bacağıma çimdik atıp beni irkiltirken.

Kafamı, oyuncu bir şekilde iki yana salladım. Gülümseyip dizimin üzerinden yumuşacık öptü. Öpücükleri dizimden başlayıp bacağımın üzeri

boyunca devam etti ve kafasını karnıma yaslayıp bir süre orada durdu. Nefesi ve yüzü bacaklarımın arasına çok yakındı. Terleyen ellerime baktım ve sonra götürüp onun nemli olan saçlarını okşayarak ayaklarımı çıplak beline koydum.

"Ayakların buz kesmiş," dedi hissederek.

"Heyecandan," diyebildim.

Karnımın üzerine bir öpücük koyup başını tekrar kaldırdı ve şöminedeki sesler kulaklarıma taşındı. Hazer dizinin üzerinden yavaşça kalkıp ellerini belimin iki yanına koydu ve ben kuvvetli kollarına tutunurken vücudumu nazikçe yatakta itti. Başım iki yastığın arasına düşerken Hazer de dizlerinin üzerinde yatağa çıkıp ellerini başımın iki yanına koydu. Âdeta sarmaş dolaştık.

"Üşüyor musun peki?" diye sordu, yutkunup saten çarşafı yumruklarının içine alırken.

Ellerimi sırtına götürüp okşarken, "Hazer, içinden geleni söyleyebilirsin ya da ne yapmak istiyorsan yapabilirsin," diye fısıldadım açıkyüreklilikle. Konuşurken soluk soluğa kalmıştım. "Bu da aşkımız gibi kendiliğinden olacak, hiçbir şey beni korkutmuyor ya da germiyor. Sürekli iyi hissettiğimi ya da iyi olduğumu kontrol etme ihtiyacı duyma."

Bana dokunurken hep iki kez düşünmesini istemiyordum. Biliyordum, yaşadıklarım yüzünden öyle hissediyordu ama ben artık bedenime baktığımda tacize uğradığımı değil de dans edebildiğimi, tenimi, çillerimi, göğüslerimi, bacaklarımı görüyordum.

"Artık temizlenmediğimi hissetmiyorum, temiz olduğumu hissediyorum," dedim. "Bana dokunurken iki kez düşünme ve bu konu, bu gece sonsuza kadar kapansın."

Gözlerimin içine bakarken, vücudunun sertleştiğini hissettim. Elinin birini çarşaftan çekip bacaklarımın arasına götürdü ve çamaşırımın üzerinden bana dokunduğunda başım yastıkların arkasına düştü.

"Mila?"

"Han..."

Tarifi olmayan şeyleri cümleler haline kim getirebilirdi ki? Çılgınca olduğundan başka ne diyebilirdim? Yüzünün yaklaştığını hissettim ve şakağımdan öptüğünde inleyerek tırnaklarımı sırtına geçirdim. "Vücudumun sana karışma isteğiyle başa çıkamıyorum," dedim muhtaç bir şekilde.

"Daha yeni başlıyoruz bebeğim."

Dudakları yüzümde bir hat çizip beni kuşatırken bir eliyle saçımdaki incili tokaya uzandı. Onu alıp kenara bıraktı. Başım arkadaydı ve gözlerim

mum ışıklarının gölgelerini görüyordu. Kokusuna karşı duyarlılığım hat safhadaydı. Kalçalarım yataktan kalkarken Hazer'in dudakları çeneme kadar indi.

"Her anın tadını çıkarmak istiyorum Mila, her anın. Bunun bir anda bitmesini istemiyorum, usul usul, tüm gece devam etmesini istiyorum."

Heyecanlı bir tebessüm dudaklarımı yukarıya çekti ve vücudum bunu korkuyla değil, mutlulukla karşıladı. Hazer gözlerimin içine bakarak elini bacaklarımın arasından çekti ve hafifçe doğrulmaya çalıştı. Kafamı iki yana sallayıp onu ensesinden kendime çektiğimde dudaklarımın üzerine sert bir öpücük bırakıp, "Gitmiyorum," dedi ve tamamen doğrulup dizlerinin üzerine oturdu. Elimden tutup beni de yavaşça kaldırdı, onun gibi dizlerimin üzerine oturduğumda beni baştan aşağıya süzdü. "Bir şeyi ters yapacağım, seni inciteceğim diye ödüm kopuyor."

"Bana bir daha dokun," dedim kafamı ona eğip, başka biri duyabilirmiş gibi fısıldayarak. "Az önce dokunduğun gibi."

Gözlerinde yırtıcı bir duygu açığa çıktı ve bakışları bacaklarımın arasına odaklandı. Elini çarşaftan çekip bana uzattığında dizlerimin üzerinde ona kaydım. İnleyip dudaklarını bekledim ve dudakları göğüs ucuma kavuştuğunda kafamı arkaya yatırıp kendimi kollarına bıraktım. Vücudum hem ağırlaşıyor hem de hafifliyordu. Saçlarımı sertçe eline sararken dudakları yumuşak başlayıp sertleşti.

"Mila, keşke... saatlerce bunu yapabilsem bebeğim."

Parmaklarım güçsüzleşip ensesinden yavaşça kaymaya başladı. Gözlerim tavandaydı ve şömine ateşinin seslerini duyabiliyordum. "Han..."

"O da senin Mila."

Elini saçlarımdan çekti ve boğazından hırıltılı bir ses çıktığı sırada uzanıp geceliğimin askılarını indirdi. Göğüslerim tamamen çıplak kaldı ve gecelik karnımda birikti. Gövdem tamamen çıplaktı, loş ışıkta vücudum parlıyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim hayranlıkla yüzünü, vücudunu süzerek. Bir elim saçlarına karıştı ve Han, kafasını tekrar öne yatırarak ellerini belimden aşağıya kaydırdı.

Nefes alıp verişi çok hızlanmıştı, çenesi hafifçe titriyordu. "Kalk," dedi çatlayan sesiyle. "Ve sen de çok güzel görünüyorsun."

Titrek şekilde gülüp titreyen dizlerimin üzerinden kalktığımda gecelik karnımdan aşağıya düştü ve beni bir çamaşırla bıraktı. Ellerimle omuzlarını kavrayıp geceliğin içinden çıktığımda Hazer geceliği aldı ve nazikçe kenara bıraktı. Başı karnıma hizalıydı.

"Neredeyse her yerinde çiller var. Hepsini öpmek mümkün olsa keşke."

Başımı yumuşak şekilde sallarken bacaklarımı birbirine bastırarak onun omuzlarını okşadım. Hazer gözlerime, yüzüme, bacaklarıma bakarak neye ihtiyacım olduğunu fark etti ve ellerini kalçalarıma sabitleyip başını ileriye uzattı. Gözlerimin içine bakarak dudaklarını tenime üzerine bastırdı.

"Öpülmek ve dokunulmak mı istiyorsun?"

Kafamı salladım. "Sadece senin tarafından." Onu öpme isteğiyle savaşmadım, başımı boynuna eğip boğazından öpmeye başladım.

"Lütfen Mila, daha çok öp."

Elimi göğsüne koydum ve onu yatağa ittim. Sırtı yatakla bütünleştiğinde bacaklarımı iki yanına attım ve nazikçe karnına oturdum. Bacaklarımın arasında karın kaslarını hissetmek dizlerimin güçsüzleşmesine sebep oldu. Hazer'in elleri tekrardan tenimi bulurken dudaklarımı köprücükkemiğine koydum ve aşağıya kaydırmaya başladım. Hazer'in yanakları kızarmıştı, alnında ter damlaları birikiyordu.

Dudaklarım kaymaya devam ederken kalbinin atışını hissettim. Başımı hafifçe aşağıya eğip kulağımı kalbine yasladım ve saçlarım göğsünde sürünürken birkaç saniye dinledim. İlk kez bu kadar yakından duyuyordum, sanki kilometrelerce koşmuştu. Gülümseyip dudaklarımı daha aşağıya, karnına kadar kaydırdığımda Hazer'in kontrolsüzce titrediğini fark ettim.

Parmak uçlarımı vücudunda dolaştırırken, "Her şeyi unutabiliyorum," diye fısıldadım. Konuşurken dudaklarım titriyordu, kalbim bir değil bin kere atıyordu. Eğildim, dudaklarımı onunkilere yasladığımda ikimiz de inledik. "Dün yediğim yemeği, sabah kahvaltıda ne içtiğimi, en son okuduğum kitabı... Ama senin hiçbir heceni, suratındaki hiçbir mimiği nedense unutamıyorum."

Alnı acı ve tutkuyla kırışırken ellerini belime kaydırarak sırtını kaldırdı ve dudaklarımdan öpmeye devam ederken beni üzerine oturttu. Bacaklarım belinin iki yanından arkaya uzandı ve saçlarım çıplak sırtımda dalgalandı.

"İddia ediyorum Mila, hafızanı kaybetsen, beni unutsan bile... Yine bana âşık olursun sen. Senin kalbin Hazer diye titriyor, Han diye atıyor."

Ellerim yüzüne yerleşti ve bir an soluk soluğa bakıştıktan sonra dudaklarımız sert, yoğun bir öpüşmeye tanık oldu. Yer ayaklarımın altından çekildi, zeminle gök değişti, ruhlarımız süzülüp birbirine karıştı.

Hazer dizlerinin üzerinde hafifçe yükselip ellerini eşofmanının iki yanına koydu ve gözlerimin içine bakarak yavaşça indirdi. Yüzüne bakıyordum, gözlerine, kırmızı dudaklarına. Eşofmanı paçalarından sıyırıp attı ve yalnızca çamaşırıyla kaldığında, "Uzan," diye fısıldadı bana nazikçe.

Büyülenmiş gibi ona bakarak vücudumu arkaya, yumuşak yatağa bıraktığımda Hazer gözlerini kapatıp bir küfür savurdu ve gözlerini tekrar açtı. Çırılçıplak şekilde kokularımızın karıştığı yatakta uzanırken Hazer gözlerini yavaşça aşağıya indirip bacaklarımın arasına baktı. Utanıp yüzümü diğer tarafa çevirdim ve dışarıdaki ışıklara bakarken Hazer'in sızlandığını duydum.

Güçlü vücudu zarifçe vücuduma süzüldü ve ellerini başımın iki yanına yaslayıp üzerime doğru eğildi. Ellerim çarşafı sıkarken mumun kokusunu aldım. Hazer de benim gibi kafasını eğip gözlerimizi birleştirdi ve kendini yavaşça üzerime yasladı. Birbirimizin gözlerine bakarken nefessiz kaldık ve aynı anda, aynı ölçüde yutkunduk. Burnunu burnuma sürtüp, "Ölüyorum senin için," dedi duygulu, tutkulu bir sesle.

Aşkla titreyen ellerimi yüzüne götürüp dudaklarından öptüm. Gülüşü gözlerine kadar ulaştı ve arzudan, mutluluktan parladı. Uzanıp yüzümü, çilli burnumu, yanaklarımı öptü. Bir an ağlayabilecek kadar duygusal olduğunu hissettim, bir an sonra arzudan bayılacak kadar tutkulu olduğunu. Gözleri yoğunlukla bakarken tekrar dizlerinin üzerinde doğruldu ve ben onu izlerken ellerini siyah çamaşırının iki yanına koydu.

Kalbi bir adım önden gidiyordu, öyle çılgınca atıyordu. Göğsünden ter damlaları akarken omuzları hiddetle titriyordu. Bakışlarım vücudundaki tüm girinti çıkıntıları izleyerek tekrar kasıklarına kaydı ve Hazer çamaşırını aşağıya çektiğinde gözlerimi kırpıştırıp ona elimi uzattım. "Por favor..."*

Ona uzanan ellerimden tuttu, başımın iki yanına koyup nazikçe bacaklarımın arasına süzüldü. Mahrem bölgelerimizin temasıyla ikimiz de gözlerimizi açıp birbirimize baktık, bitmesini hiç istemediğimiz bir anın içine yavaşça hapsolduk.

"Mila, Mila, Mila..."

"Yüzüklerimizin sesini duydun mu?" diye fısıldadım aklım başımdan giderken.

Dudaklarını, dudaklarımın tam ortasına bastırıp öptükten sonra birleşen ellerimize heyecanla baktı. "Duydum bebeğim."

Ellerimiz öyle sıkı kenetlendi ki kemiğimden ses geldi. Sıcak, alev alev yanan çarşafın üzerinde, etrafımızı saran ışıkların büyüsünde vücudunu bir daha vücuduma sürttü. Ona alışmamı beklediğini anladım, titreyen bacaklarımla daha fazla yer açtığımda Hazer sert biçimde yutkundu. Gözlerimin içine bakarken dans ediyormuşuz gibi birbirine uyum sağladı vücutlarımız.

* (İsp.) Lütfen.

Bu gece kadar aşk hakkında bildiğim her şey işte bu andan sonra çoğaldı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadık aynı anda, kulağımda patlamalar oluyordu sanki, sesler bombalar... Gözlerimin önündeyse ışık huzmeleri... Ruhumda hıçkırıklar, kalbimde dize dize şiirler... Hiçlik, yokluk... Nefes almak ve yaşamak. Nefes almak ve yaşamak arasındaki fark. *Sen o farksın sevgilim.*

Hazer, vücudum ona alıştığında gözlerimin içine izin ister gibi baktı ve sonra alnını alnıma yaslayarak bu kez daha sert şekilde kendini içime itti. Boğuk bir ses çıkardım ve Hazer özür dileyip dudaklarımdan öptü. Varlığı tüm bedenimi, kalbimi ve ruhumu uyuşturarak içime girdi. Hafif bir acıyı, vücudumdaki doluluk hissi takip etti. Dudakları dudaklarımdayken, aldığım her soluğa sonsuz aşkımın adı, nefesi karıştı.

"Ha... Hazer.."

"Lütfen bunu her gün yapalım," dedi kocaman olmuş gözlerle bana bakarak.

Kalbimin kaldırabileceğinden daha fazlasını hissederek ona bakarken her şeyin ağır bir çekimde ilerlediğini hissediyordum. Kalbim bile şaşkındı, dengesi bozulmuştu, nasıl atacağını şaşırmıştı. Müzik çalmıyorsa ritmine kapıldığım bu şey neydi? Aşk mıydı?

"Hazer," dedim nefes alabildiğimde.

"Bana mı sesleniyorsun? Çünkü şu an adımı bile unuttum..."

Dudaklarımı ileriye uzatıp dudaklarına bastırdığımda Hazer inledi. Hareket etmiyordu ama içgüdüsel olarak hareket etmesi gerektiğini hissediyordum. Altdudağımı yavaşça öptüğünde kalçalarımı hafifçe kaldırdım ve bu onun vücudumda daha da derinleşmesini sağladı.

"Neyi ne kadar yapmam konusunda kaygı duyuyorum, rahatsız hissetmiyorsun değil mi Mila?"

Bulgarcada sevgili, İspanyolcada harika, Slavcada aşk demekti Mila. Acaba ismimi hangi dildeki anlamıyla söylüyordu?

"Kaygılanma, içimizden geldiği gibi davranalım," dedim ve baş dönmesi yaşayarak gözlerimi kapattım. Harika kokusunu içime çekiyordum, yüzümdeki ışık gölgelerini hissediyordum. Etrafımda bir büyü vardı sanki, ellerim güzel vücudunda hesapsızca dolanıyordu. Parmaklarını sımsıkı kavrayıp başımı arkaya ittiğimde Hazer nazik biçimde hareketlendi.

"Nasıl tatlısın," dedi, alnını yanağıma yaslayıp ağırca üzerimde hareket etti.

Dişlerimi dudaklarımdan çekip gözlerimi açtım ve onun alev alev gözlerinin içine bakarak yüksek sesle inledim. Bundan duyduğu memnuniyeti saklamadan dudağının kenarını kıvırdı.

"Sevişmek kelimesini söyleyebilir misin?"

Bu durumda bile benimle alay etmesine kızmakla gülmek arasında kalıp bir elimi yüzüne götürdüm ve dudak kenarlarını okşadım. "Sevişmek bir küfür değil, dilimizdeki kelimelerden biri hayatım; elbette söylerim."

"Hmm," dedi bir inlemeyle.

Vücudu o kadar hızlanmıştı ki yatak başındaki demiri tuttuğu için yatağın gıcırdadığını duymaya başlamıştım. Başım yastıktan kaymış, saçlarım etrafa dağılmıştı. Kalçalarım ve bacaklarım onu karşılamak için sürekli kavis halindeydi ve vücudumdaki isteği, damarlarımdaki heyecanı hissediyordum. Vücutlarımızın uyumu, karşı koyulamaz ateşi, onun arzudan dönen gözleri... Hepsi beni bitiriyordu.

Kulaklarım onun, "Beraber," diye fısıldadığını duydu ve gözleri açılıp beni bir daha ateşle el ele bıraktı. Bacaklarımdaki titreyişi hissettim, Hazer uzanıp yüzümdeki saçı nazikçe kenara çekti ve gözlerini kapatmamaya çalışarak daha ağır şekilde, neredeyse gücü bitmiş halde hareket etti. Vücudum bu son hamlesiyle kontrolsüzce titremeye başladı ve kalçalarımda onu karşılayacak bir güç kalmazken Hazer gözlerimin içine bakarak adımı haykırdı. Bacaklarımın arasında sıcaklık hissettim ve ellerim onun yüzünden yatağa doğru düşerken Hazer'in de gevşeyip rahatladığını hissettim.

"Rüya gibi..."

Gözlerimin önünde buğu vardı, görüşümü kazanamamıştım. Onun elini yatak başlığından çektiğini, vücudunu geri aldığını ve bacaklarımın arasından çıktığını hissettim. Nefes sessizlerimiz çok gürültülüydü, yaşadığımız rüyanın farkındalığına varmak çok zordu. Etrafımdaki her şey tekrardan belli olmaya, dünya yerine oturmaya başlamıştı.

"Rüya gibi," diye onayladım onu.

Hazer'in başı yastığın üzerinde bana doğru döndü ve kızarmış, ıslak yüzü bakış açıma girmiş bulundu. Çilleri, kızarık yanaklarının altında kalmıştı. Elleri benim gibi çarşafı tutuyor, omuzları hiddetli şekilde yükselip kalkıyordu. Omzundaki dövmeyi öpmeyi aklıma kazıyıp hafifçe gülümsediğimde Han da yanağını yastığa sürterek dudaklarını kıvırdı.

"İyi misin?"

"İyi misin?"

Aynı anda birbirimizin iyiliğini sorguladık ve yine aynı anda başımızı salladık. Bir dakika kadar bekledik, birileri kovalıyormuş gibi çarpan kalplerimizin sakinleşmesini umut ettik. Nefeslerimizin telaşı, gürültüsü dindiğinde Hazer çarşafı sıkmayı bırakıp elini yüzüme uzattı ve birkaç tutam saçımı çekip, "İyi ki seni beklemişim," dedi yalnızca.

Tebessüm ettim ve bir elimle üzerimi örtmek için çarşafa uzandım. Hazer bunu anlayışla karşıladı ve kendisi de karnından aşağısını örttü. Vücudumu da ona döndürüp çarşafı göğsümün altında tutarken, "Böyle olacağını biliyordum," dedim parlayan gözlerimle. "Hiç korkmadım, yalnızca doğru olduğunu ve güzel hissettireceğini biliyordum."

"Çok güzel diyecektin herhalde?" Tek kaşını kaldırdı.

Başımı sallayıp bir elimi ona uzattım ve terli göğsünü okşayıp yatakta kaydım. Hazer benim için göğsünü açtı ve başım göğsüne yerleştiğinde elini saçlarıma koyup kibarca okşadı.

Bir müddet hiç konuşmadan uzandık, sarılıp gülümsedik. Mumlar yavaşça eriyordu, şöminenin birkaç oduna daha ihtiyacı vardı. Odanın içinde ışık gölgeleri ve huzur vardı. Elimi uzatarak kendi gölgelerimize dokundum. Vücudum hafiflemiş, mayışmış olsa da uykum yoktu; tüm geceyi onunla uyanık geçirmek istiyordum.

"Su ister misin, kendime bir bardak alacağım."

Hazer'in kulağıma fısıldadığını duydum ve kafamı iki yana sallayıp başımı göğsünden kaldırdım. Kendimi kenara bırakırken Hazer de doğruldu ve yerdeki çamaşırına uzandı. Onu giyerken arkasından baktım ve Hazer ellerinin üzerinde yatağa eğilip göğüslerimin arasından öptü. "Duş almak ister misin?"

"Devam etmeyecek miyiz?" diye soruverdim.

Hazer'in dudakları kıvrıldı ve herhangi bir şey demeden doğruldu. Elimi, öptüğü yere götürüp okşarken Hazer de ensesini kaşıyarak kapıya ilerledi. O koridorda kaybolurken başımı çevirip ışıklara baktım. Çarşafı vücudumdan kaldırıp kalktım ve çırılçıplak vücuduma bakarak bir adım attım. Bacaklarımın arasında hafif bir sızı, ağrı hissediyordum ama tatlı bir ağrıydı. Hazer'in yerde duran beyaz gömleğine eğildim ve alıp onu vücuduma geçirdim. Beyaz gömlek kalçalarıma kadar uzanmıştı, bir iki düğmesini kapatıp cama yürüdüm ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

"Her şeyin bu kadar huzurlu olması inanılmaz," diye fısıldadım, başımı eğip gömleğini koklarken.

Camlar içeriden dışarıyı görse de dışarıdan içeriyi göremiyordu, camın önünde böyle rahat durmam da bu yüzdendi. Işıkları izlerken oda kapısı tekrardan açıldı ve dönüp bakmasam da Han'ın içeriye süzüldüğünü anladım. Başımı arkama çevirdiğimde elinde bir bardakla beni süzdüğünü gördüm. "Yataktan niye kalktın?" diye sordu mızmız bir çocuk gibi.

Elimle camdan dışarıyı gösterdim. "Işıkları görmek için."

Hazer'in erkeksi kıkırtısını duydum. Onu gülümsetebilmekten memnun olarak arkamı döndüm ve onun şömine önünde eğildiğini gördüm, odanın soğumaması için bir odun daha atıyordu. Parmak uçlarımda dans ederek yanına süzüldüğümde yere oturdu ve elimi tutup beni kucağına yerleştirdi. Başımı omzuna yasladım ve onunla şömineyi izlerken, "Çok mutluyum," dedim duygusal bir sesle.

Saçlarımın üzerinden öperek omzumu okşadı. "Ben de Mila, ben de."

Yanağımı çilli omzunda hissetmek bana güzel bir şey hatırlattı ve ona dönüp, "Arkanı döner misin aşkım?" diye rica ettim. Yanaklarım kızarıyordu, aklım ve kalbim yatağımızdaydı. Hazer yüzüme, dalgalı saçlarıma, dudaklarıma bakarak merakla tek kaşını kaldırdı ve yavaşça arkasını döndü. Önümde beliren sırtına bakarak ellerimi güçlü omuzlarına koydum ve dizlerimin üzerinde yükselip dudaklarımı dövmenin olduğu omzuna bastırdım.

Artık üzemezler bebeğimi...

Hazer dövmenin üzerinden öptüğümü anlayıp başını sol tarafa eğdi ve yanan ateşe bakarken yüzündeki ifadeden bu anın tadını çıkardığını anladım. Yanağımı ensesine koyup dudaklarımı omzunda tuttum ve kollarımı etrafına sararak ellerimi karnında birleştirdim. Hazer dopdolu bir iç çekti, hayattaki en önemli şeyini kollarının arasına almış gibi. Bu akşam daha diyecek hiçbir şey kalmamıştı, ruhlarımız gibi bedenlerimiz de ışıkların altında sonsuza dek kenetlenmişti. Son bir şey vardı. Dudaklarımı aralayıp onun için yazdığım şiiri fısıldadım.

Acı, bir çocuğu kestirdi gözlerine,
Tanrı olmaz dese de uzandı küçük kalbine.
Önce ince bir sızıydı,
Çocuk, her canı acıdığında kalbini tutmaya başladı.
Çilleri, gecelerin yıldız haritası oldu,
Ayı peşine takıp koştu.
Önce acıyla tanıştı,
Hiç geçmez sandı,
Aşksa bir karın ağrısı olarak başladı
Ne şanslıydı, kader ondan yanaydı.
Kızın da yüzü, çillerle yamalıydı.
Tanrı zamanında acıya,
Acıysa kendinden daha büyük olduğu için aşka kızdı.

Oğlan o gece ayın peşine düştü,
Melek sıfatına bürünen bir faniyi aradı.
Acı kibrinde boğulurken,
Gördün mü dedi Tanrı'sı,
Seni de ben var ettim,
Onun acıyan kalbini de,
Seni gönderdim ki aşkın değerini anlasın,
Güneşi gönderdim ki ay hiç yalnız kalmasın.

X

"YİRMİ GÜN"

HAZER HAN DALGAKIRAN

Yirmi gün, birine âşık olmak için çok kısa bir zaman mıydı?

Tanışmamızın yirminci gününde, yine Mila'nın dans etmesini izlerken, *Bence değil,* diye düşündüm. Yirmi gündür neredeyse her gün, günümün birkaç saatini burada, salonda, Mila'yı izleyerek geçiriyordum. Beni, Mila'yla alakalı ama dans etmesinin dışında bir şey buraya çekiyordu. Elleri mesela, tombul elleri. Saçları belki, dalgalı uzun saçları. Naif gülümsemesi de olabilirdi ama bana attığı o ürkek, tatlı bakışları da olabilirdi. Belki de hepsiydi, Mila'daki her şey beni her gün buraya bir şekilde getiriyordu. İnsan sabah uyandığında yüzünü bile yıkamadan nasıl bir başkasının yüzünü getirebiliyordu aklına?

Melek gibi, diye bir düşünce sızdı aklıma. *Gibisi fazla,* diye karşılık verdim düşünceme.

"Dönüşüm bu kez nasıl oldu?"

Sesini duyunca elimi çenemin altından çektim ve oturuşumu düzeltip yutkundum. Dalgınlıkla onu izleyen bakışlarım yalnızca yüzüne yoğunlaştı ve adı gibi safir olan grimsi gözler beni karşıladı. Sahnenin ortasında nefes nefese kalmış, tütü eteğini tutuyor ve ölçülü şekilde gülümsüyordu. Saçlarını balerin topuzu yapmış, ellerini beklentiyle önünde birleştirmişti. Yanakları tatlı şekilde kızarmıştı, hayret ettiğim çilleriyse parlıyordu. "Çok güzeldi," dedim boğuk bir sesle.

Neşelendi, onu neşelendirmek için birkaç güzel kelime veya iltifat kâfiydi. Tütü eteğini düzelterek sahnenin çıkışına ilerlemeye başladığında yüzümü astım. Bir anda içime nedeni bilinmez, nedenini kabul edemediğim bir keder çöreklendi; ayrılma vakti kalbime bunu yaptı.

Ben de seyirci koltuğundan doğrulup kravatımı çekiştirdim ve ona doğru ilerlerken Mila'nın bileğindeki kurdelenin kayıp düştüğünü görünce mutlu oldum. Mila, ilkinde olduğu gibi bu sefer de bunu hiç fark etmeden ilerleyip koltuğa bıraktığı suyuna uzandı. O su şişesini almak için eğilirken

arkasında kaldım ve bir anda eğilip kurdeleyi kaptım, derhal ceketimin cebine attım. Doğrulup geriye adımlarken Mila da bana dönüp şişeyi indirdi ve gereksiz olsa da, "Affedersin," dedi. Birinin karşısında ağzına pet şişe dayamak bile onun için kabalıktı.

Sen affedersin, bir kurdelen daha eksildi.

"Suyunu içmeye devam et lütfen," dedim ona yaraşır bir kibarlıkla.

Suyun kalanını da küçük yudumlarla içti. Babası öğretmiş ona suyun üç yudumda içildiğini. Dudağının kenarından akan su damlasını gözlerimle takip ettim. Yapmamalı, onu bu şekilde düşünmemeliydim ama engel olamıyordum. Mila'yı o şekilde düşünüyordum, neredeyse hiçbir kadını düşünmediğim şekilde. Dudaklarını görüyordum ve onları düşünüyordum. Ellerini görüyordum ve bana uzandıklarını düşünüyordum. Gülüşünü görüyordum ve benim için güldüğünü düşünüyordum. Kalbini görüyordum ve benim için atabilme ihtimalini düşünüyordum. Birinin kalbini kazanmayı hiç istememiştim.

"Siz de ister misiniz?" diyerek pet şişesinin ağzını bir peçeteyle sildi ve sırf nezaket olsun diye sordu.

Hemen atıldım. "Susamıştım." *Yoo.*

Su şişesini benimle paylaşmaktan hafif bir utanç yaşadı ve ben suyu içerken elinin tersiyle kızarmış yanağını sildi. Şirin, tatlı, sevimli kelimeleriyle hayatımın içine öylece girmişti ve ben tüm bunların hayran bir seyircisiydim. Şişeyi ona uzattığımda parmaklarıma dokunmamak için fazladan dikkat ederek şişesini geri aldı. Temas etmekten çok fazla ürküyordu ama neden?

"Ben çıkayım o halde, sahafa geç kalmayayım." Hafifçe tebessüm etti ve reverans yapıp doğruldu. Dizlerini kırıp eğilmesi, nazikçe gülümsemesi, eli, yüzü...

"Ol... Olur." *Salaksın oğlum.*

Arkasını dönüp zarif adımlarla uzaklaşmasını izledim. İçeriye girip gözden kaybolduğunda cebimden çıkarıp kırmızı kurdeleye baktım. Yaptığım hoş değildi ama ne yapayım, o da bu kadar hoş olmasaydı o zaman! Kurdeleyi özenle katlayıp cebime geri koydum, telefonumun kamerasını açıp nasıl göründüğüme baktım. *Fena değilsin Ankaralı.* Telefonu cebime geri koyarken kapı sesini duydum, hızlanan kalp atışlarımı hissettim ve başımı ona çevirdim. Pantolonunu, bluzunu ve montunu giymiş, saçlarını açmıştı. İnce, zarif, hassastı. Buradan bile görüyordum o hassaslığını, uzağındayken bile hissediyordum. Gözüne düşen saçını almak, kulağının arkasına koymak isterken, onun başını eğip etrafa baktığını gördüm.

"Bileğimdeydi ama..."

Suçluluk ve utanç duygumu bastırıp, "Ne arıyordun?" diye sordum.

"Kurdelem yine kaybolmuş!"

Sanat eserleri konuşamaz ama o konuşuyor.

"Bak sen Allah'ın işine..."

Yanaklarını şişirdi ve omuzlarını düşürüp çantasına ilerledi, açıp bir de çantasına baktı ama bulamadı. Bir an uzatmak istedim ama artık geçti, cebimden çıkarıp vermek olmazdı. O ağır çantasını alıp omuzlarına astı ve çantasının yanında küçücük kaldı. Tatlılığına gülmemek için yanağımın içini ısırdım. "Ah!"

Başını bana kaldırdı. "Hazer... Hazer Bey?"

"Yanlışlıkla yanağımı ısırdım..."

Gülmemek için yanaklarını sıktı. Ömrümü uzattığını söylesem acaba güler miydi?

Arkasını dönüp yavaşça salonun kapısına ilerlemeye başladığında paltomu alıp ben de onu takip ettim. Yavaş yürüyordu, acaba o da mı benden hemen ayrılmak istemiyordu? Saçlarının kahve ışıltılarını izlerken beraber koridora çıktık, iyi ki Meliha gelmemişti. Yolu ona verip centilmenlik ettim, paltomu tutarken gözlerimi ondan alamadım. Parmaklarını birleştirmiş sabırsızca ovuyor ve ara ara bana bakıp hemen önüne dönüyordu. Yanaklarında eskimeyen bir kızarıklık, gülüşünde canımı paralayan çok tatlı bir şeyler vardı.

Kafamı iki yana sallayıp silkelenirken onunla katları indik, zemin kata ulaştık. Artık dakikalar kalmıştı onunla ayrılmamıza, belki saniyeler. Binanın dış kapısını onun için açtığımda, "Gracias," dedi, bana istediği her şeyi yaptıracak olan seksi aksanıyla.

"Ben gracias..."

Kıkırdayıp parmaklarını dudaklarına bastırdığında kendime sövüp arkasından çıktım, onunla kalan merdivenleri indim. Hava serindi, üşüyor muydu? Montu çok kaliteli ve kalın durmuyordu, ona yenisini almak da kabalık olurdu, açıklayamazdım neden aldığımı. Onu sahafa bırakmayı teklif etsem yine kabul etmezdi, bu yüzden bunu yapmadım. Kerem'in arabadan indiğini, benim için kapıyı açtığını gördüm.

"Safir Hanım, bugün de ışıl ışılsınız," diyerek benimkine iltifat etti. Ona dik dik baktığımda sinsice güldü.

Genzimi temizledim ve vedalaşmak üzere Mila'ya döndüm. Uzağımda duruyordu, yakınımda hiç olmamıştı zaten. Ellerini montunun ceplerine

koyup Kerem'e, "Teşekkür ederim," dedi kibarca. Onu düşlediğimi anlaması için benim de mi böyle açık açık iltifat etmem gerekiyordu?

Ben sana bir yükseliyorum kızım mı demeliydim?

Neyiniz var Hazer Bey? derdi kesin.

Kerem'le gülüşmelerini izledim ve bana döndüğünde Allah'tan ellerim cebimde diye düşündüm yoksa ellerimi nereye koyacağımı bilemez, aptala dönerdim. Kahverengi, aralarında hafifçe kızıl gölgeler olan saçları rüzgâra karşı koyamadan uçuştu. Ve kıskandım tenine değen her şeyi, kalbine değecek olan her şeyi.

"Yarın görüşürüz o halde," dedi yumuşak bir sesle. "Tabii, benden sıkılmadıysanız."

"Böyle bir ihtimal mümkün değil," dedim.

Ne kadar anladı bilmiyorum ama saçlarını süpüren rüzgâr yanaklarına da değdi, yüzü hafifçe pembeleşti. Mahcup olmuş gibi bakışlarını kaçırıp Kerem'e el salladı ve dönüp yürümeden önce, "Görüşmemize kaç saat var acaba?" diye mırıldanınca mutlu oldum.

Gözden kaybolana kadar onu izledim, dağılan saçlarını takip ettim. Çantasını taşımak istiyordum, onu arabama almak ve gideceği yere götürmek istiyordum. Güvenliğinden emin olmak istiyordum, gülümsemeye devam ettiğinden de. Nasıl aşabilirim o zamanı, nasıl aşabilirim aramızdaki bu kırıcı mesafeyi? Kırılgan ve narindi, bu besbelliydi; ona yaklaşırken yapacağım en ufak hata benim sonum olurdu. Gülüşünü çoğaltmam lazımdı, şu sıra hayatımda lüzum gördüğüm tek şey buydu.

"Hazer Bey, yine daldınız. Bu sıralar pek bir dalıyorsunuz, özellikle Safir Hanım'a..."

"Kerem, seni gerçekten kovacağım."

"Ağağağa."

Yaklaşıp üstüne yürüdüğümde kaçıp şoför koltuğuna ilerledi. Homurdandım ve benim için açtığı kapıdan girip paltomu kenara bıraktım, koltuğa yerleşip kafamı arkaya attım. Kerem direksiyonu çalıştırdı ve araba ilerlemeye başlarken parmaklarım cebime uzandı. Kurdeleyi çıkardım ve parmaklarımın arasından süzülmesini izlerken yanağımı koltuğa sürtüp parmağımın ucuyla okşadım. Yumuşak, saten bir kurdeleydi.

"Kerem?"

"Hazerciğim?"

İç çektim. "Hazerciğim ne ya?"

"Sen de bana yanıksın patron gizleme artık."

Gözlerimi devirdim. "Sence..." dedim dirseğimi camın kenarına yaslayarak, "...yirmi gün, birine âşık olmak için çok kısa bir zaman mı?"

☽

SAFİR MİLA SAFKAN DALGAKIRAN

Hiçbir an, değmeyecek biri için acı çektiğini fark ettiğindeki kadar acı değildi belki de. Sen Hazer, başkalarının öldürdüğü bu kalbin ömrüsün.

Bir erkeğe ruhumu, bedenimi açacağımı düşünmezdim, kaderimin bana Hazer'le meydan okuyacağını da bilemezdim.

Ertesi gün öğlen hamburgerlerimizi yiyorduk. Orta sehpada yan yana oturmuş, birbirimize utangaç şekilde gülümsüyorduk. Yine bana gülümsediğini görünce başımı önüme eğdim ve asitli içeceğimi içtim. Hamburgerim bitince patatesleri atıştırmaya başladım. Dirseklerimi sehpaya yaslayıp Hazer'e bırakmamak için tüm patatesleri yerken uslu kalmayıp popoma vurdu ve öne sıçramamla ağzımdaki patates düştü. Kahkaha attı.

"Mila, Mila, Mila..."

Ona dönüp peçeteyle dudağının kenarını sildim ve yemek yemesi için bir şımarıklık yapmadım. Hamburgerinin kalanını ve sonra dönüp kalan patatesleri yedi. İçeceğinin bittiğini gördüm ve ondan önce kalkıp odamıza gittim, şampanyayı alıp döndüm ve Han'ın kadehine doldururken, "Başka bir şey ister misin?" diye sordum.

"Seni."

Tebessüm edip tekrardan şöminenin önüne oturdum ve saçlarımı parmaklarımın arasına kıvırıp onu izlemeye devam ettim. Geceden sonra tahmin ettiğimden daha az utanıyordum çünkü bunu iki yetişkin, karı koca olarak aşkla yaptığımızı biliyordum. Daha önce ruhlarımız da yakınlaşmıştı, bir olmuştu; bedenlerimiz de bunu yaşamıştı.

Birbirinden habersizce uzanan ve birbirine yaklaşan ellerimize baktım; o bir melek olduğumu söylemişti, bense kanatlarımı onun için yakabileceğimi.

"Bana o kadar iştahlı bakma Mila, aklından başka şeylerin geçtiğini düşüneceğim."

Dudaklarına baktığımı, o bunu dile getirince fark ettim ve sataşmasına gülümsedim. "Dudağında sos kalmış ona baktım."

"Aynen, yala."

Gülümsememi saklayıp başımı önüme eğdiğimde hafifçe yanağımı okşadı, dokunuşu tatlı ve sıcaktı. Dizlerimin üzerinde gözlerine bakmaktan

sıkılıp ona yaklaştım ve bir elimle omzunu tutarken dudaklarına yaklaştım. Han yemeyi kesip ellerini indirirken nazikçe dudağının kenarındaki sosu temizledim ve çekilip gözlerine baktım.

"Aşk öpücüğü dudağının kesiğine iyi gelebilir," dedim ve bir daha yaklaşıp dudağının kenarına tüy kadar hafif bir öpücük bıraktım.

"Öpmek için bahane arıyorumdur..."

Uzaklaşmama müsaade etti ve ama beni yine de yanında tuttu, hamburgerinin kalanını yerken birkaç kez bana sataştı. İçeceğini bitirdi; üçüncü kadehi olduğu için sarhoş olabileceğini düşündüm ama sarhoşluğunu sezmedim. Saçlarını düzelttim, çillerine yakından bakarak onu güldürdüm ama ondan uzaklaşamadım.

Çalmaya başlayan telefonun sesini duyduğumuzda Hazer doğruldu ve yanağımdan makas alıp odaya yürüdü. Başımı şömine ateşine çevirip izlerken Hazer'in dönmesini bekledim ama dönmedi, sanırım odada konuşuyordu. Genelde iş görüşmelerini uzakta yapardı, belki şirketle alakalıydı.

Dudağımın içini ısırıp sabırsızca parmaklarımla ritim tuttum, uzanıp ateşin içine bir odun koydum. O sırada Hazer'in yükselen sesini duydum ama ne dediğini anlamadım, başımı koridora çevirip kaşlarımı çattım. Bir saniye sonra sesi kesildi ve kapı sertçe açıldı. İrkilip geriye sıçradığımda Hazer koridorun köşesinden döndü ve gözü direkt beni buldu, burun kemerini sıkarken sert bir soluk aldı.

"Babam sana ne söyledi?"

Vücudumda irkilme hissettim. "Affedersin hayatım... anlamadım?"

Gözlerini kapatıp açtı ve elinin içiyle yüzünü ovalayıp bana doğru önce bir, sonra iki adım attı. Arayan babasıydı ama telefon görüşmesi nasıl geçmişti de bana bunu soruyordu? Ellerini yüzünden indirdi ve yanıma kadar yürüyüp dizlerinin üzerinde önüme eğildi. Ellerimi sıkıp hafifçe geriledim.

"Babam, 'Zaten ona da ağzının payını vermiştim,' dedi Mila. Neyi kastetti? Aranızda bilmediğim ne geçti?"

Babası... Onunla aramızda yalnızca bir kere sert bir konuşma geçmişti ve evet, bunu Hazer'le paylaşmamıştım. Gözlerinin içine baktım, yine öfke krizindeydi. Hazer'in siniri saman alevi gibiydi, parlamasıyla sönmesi neredeyse bir oluyordu. Bu huyunu çok iyi bildiğim için sert kelimelerden kaçınıp sakince, "Bir çocuk gibi gelip babanı sana şikâyet edecek değildim," dedim. "Ve sana eksik anlatmış, ona ağzının payını veren bendim."

Nasıl da mosmor olmuştu. Histerik şekilde gülüp dizlerinin üzerinden doğruldu ve elindeki telefonu koltuğa fırlatıp parmaklarıyla şakaklarını

sertçe sıvazlayıp odanın içinde dönmeye başladı. O da kendi öfkesinin bilincindeydi, birkaç dakikayı sessiz geçirmesi gerektiğinin farkındaydı.

Parmaklarımla oynamaya başlarken Hazer salonun içinde bir o tarafa bir bu tarafa giderek kafasını anlamsızca salladı. Belki de kırıcı olmamak için konuşmuyordu, doğrusunu yapıyordu. Babası yalnızca bir kelimeyle bile Hazer'in canına okuyabiliyordu, babasına karşı nasıl bu kadar zayıftı?

"Evet, baban son derece kırıcıydı ama o gün bunu söylemenin yeri veya zamanı değildi," dedim kibarca. Babasının sahafa gelip bana hakaret ettiği gün ruhsal olarak çok fazla zarar aldığım bir gündü.

"Nerede, ne zaman?"

Sesindeki asabiyetin tadına vardım ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, "Hiç hoş değil," dedim gerilerek. "Daha geçtiğimiz günlerde benden sakladığın şeyler için seninle tartışmıştık. Nasıl benden hiçbir şey saklamamışsın gibi rahatsız edici bir üslupla konuşuyorsun? Üstelik babanla aramızda geçen konuşmalar doğrudan seni alakadar eden konuşmalar değildi ama senin sakladıkların ikimizin hayatını da alakadar ediyordu. Özür dilerim, bu tatsızlıkları yarıştırmak istemezdim ama ortada kabahatli olduğumu düşündüğüm hiçbir husus yok."

Odanın ortasında sabit kalarak yine aynı şekilde burun kemerini sıktı ve ellerini indirip beline yaslayarak dudaklarını sıktı. İkimizin de bu huyu vardı, o sinirlendiğinde kendisini tutamıyordu, neyi ne kadar kıracağını hesap edemiyordu. Ben de haksızlığa uğradığımı hissettiğimde kelimeleri sivriltiyor, âdeta bir ok kadar keskinleştiriyordum.

Bir daha histerik şekilde gülüp, "Sen benim karımsın," dedi tane tane. "Babamla aranda, kalbini kıracak kadar ciddi bir tartışma geçtiyse elbette haberim olacak. Babam bana değil, sana hakaret etmiş Mila. Bu en üst sınır, bunun bir üstü yok! Elbette bunu benimle paylaşacaktın!"

Bu konuda ayrıldığımızı hissettim ama hâlâ kalbini kırmaktan korku duyduğum için kelimelerimi seçerek konuştum. "Neden babana karşı bu kadar zayıfsın Hazer?"

Bunu duymayı beklemediği dudaklarının aralanmasından belli oldu, kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde sert bir duvar belirdi. Bu gerçekliği kabul etmediğini ilk o an fark ettim, yüzünü çevirmesiyle de emin oldum. "Yanılıyorsun," dedi sert bir reddedişle. "Babam duygularıma etki etmiyor artık, beni kıramıyor. Ben... kırılmıyorum onun söylediklerileyle, yaptıklarıyla."

Üzgünüm ama bu tamamen palavra, kandırmaca.

Hazer babasına çok kırılıyordu, çok gönül koyuyordu ve bu yüzden böyle şiddetli şekilde sinirleniyordu. Kıskançlıklarını, başkalarına duyduğu

öfkeyi bile kontrol altında tutmayı öğrenmişti ama babasına karşı hâlâ küçük bir çocuk kadar hassastı. Önce bunu kabul etmesi gerekiyordu, ancak o zaman aşardı belki bu hassasiyetini.

Birimizi kurtarma şansım olsaydı seni kurtarırdım sevgilim. Annemin beni değil, babanın seni sevmesini isterdim.

"Ama bak, birkaç dakikalık telefon konuşmasında bile çıldırmışsın..."

"Sana hakaret etti! Ve bunu daha önce de zaten yaptığını söyledi!" Gözlerini tekrar açtığında daha sakinleşmiş bakışlar bekliyordum ama merhametsiz ateş bana başka şeyler söylüyordu. "Sana daha önce ne dedi?"

"Annem gibi bir fahişe olduğumu ve oğlunun hayatından çıkmamı."

Madem öğrenmeyi bu kadar istiyordu, kalbinin kırılmasının önüne geçemeyeceğim belliydi. Hazer'in kontrolsüzce titremeye başlayan dudaklarını çenesi takip etti ve sert biçimde yutkunup başını sertçe savurdu. Vücudunu sarmaya başlayan kızarıklığı gördüm, baş etmek için çaresizce sindirmesini izledim. Ellerini belinden indirdi ve aniden ortadaki sehpaya sert bir tekme atıp kabaca küfretti.

"Para da teklif etmiştir kesin! Beni, paralarını gözden çıkaracak kadar sevmez ama..."

"Ona hak ettiği şekilde cevabını verdim," dedim, başımı şömineye çevirip ellerimle kollarımı sıkarken. "Üstelik o gün çok şey yaşanmıştı, kalbim kırılmıştı ve seninle... neredeyse küstük."

Bir adım attı ama çok yaklaşmadı. "O gün mü?" diye sordu, sesinde kocaman bir derinlik vardı. "Küs olduğumuz, tartıştığımız yalnızca bir gün var Mila. O yüzden mi gelip anlatmadın bana?"

"O gün çok şey olmuştu," dedim, kendime daha sıkı sarılarak. Hayatımın en unutulmaz günlerinden biriydi ve en hoyrat... "Senin söylediklerin, annem, Leo, baban, Behram..."

"Behram mı?"

Ah! O gün Behram da beni çok kırmıştı ama bugüne kadar yalnızca kalbim bilmişti, bunun ortalığa dökülmesi taraftarı değildim. Omuzlarımı düşürüp, "Önemsizdi," diye geçiştirmeye çalıştım ama fayda etmedi.

"Behram... seni kırdı mı? Bizim Behram, imam olan?"

Başımı ona çevirmedim ama sesindeki o derin şaşkınlığı soludum, hayrete düşmüştü. Behram'ın birini kırabileceğine inanmıyordu ama o da bir insandı, herkes herkesin kalbini kırabilirdi.

"Hazer, iki kişi arasında geçen diyaloğu neden seninle paylaşayım? O gün Behram... bir konudan ötürü bencilce davranmıştı, ben de alınmıştım. Üzerinden zaman geçti, bir kırıklığım kalmadı."

"Ama Mila..." Yanıma biraz daha yürüdü, dizlerinin üzerinde eğildi. Elini uzattı ama sonra indirdi, ne yapacağını bilemediğini hissedip gözlerimi yavaşça ona çevirdim. "Behram bile olsa birinin seni kırmasına dayanamam. Söyle, ne dedi sana?"

"Neden kurcalıyorsun?" diye sordum, bu kez asabice. "Behram senin arkadaşın diye aramızda geçen konuşmaları sana anlatacak değilim Han."

"Behram benim arkadaşım diye değil Mila, sen benim karımsın diye anlatacaksın. Kusura bakma lütfen, bu konuda senin kadar medeni olamıyorum. *Ah, tamam karıcığım, özelin sonuçta*, deyip geri çekilemem." Bu konudaki katılığı gözlerindeki bakışa yansımıştı. "Seni koruma, kollama, güvenliğinden emin olma içgüdülerimi durduramam. İşte bu yüzden kimin seni kırdığıyla çok yakından ilgileniyorum."

Ben de onu kimin kırdığıyla yakından ilgilenmek isterdim, bir yere kadar söyledikleri anlaşılabilir şeylerdi ama üzerinden zaman geçmişti, üstüne düşmek manasızdı. "Benden, sen ve Muazzez'i baş başa bırakmamı istemişti," diye dile getirdim o gün kalbimi kıran şeyi. "Sana ihtiyacımın olduğu bir andı. Annemden darbe almıştım, babandan darbe almıştım, senden darbe almıştım ama yine de sana ihtiyacım vardı. Eve gelince seninle tüm bunları konuşma isteği duydum ama Behram o gün kapının önünde Muazzez'in seninle olduğundan, açıkça benim de sizi rahatsız etmemenden bahsetti. O an kırıldım, bu isteği bencilce geldi. Belki hassas bir gün yaşadığım için alınganlık ettim ama gücenmiştim işte."

"Mila... Bu çok yerinde bir kırgınlık." Fısıltısı üzüntü doluydu. "Ben de olsam kırılırdım. Sen zaten Muazzez'in duygularını farkında olup anlayışla karşılıyordun, hatta belki katlanıyordun. Behram'ın yaptığı gerçekten benecillik olmuş."

"Buna kırıldım işte," dedim, omuzlarımı silktim. "O da Muazzez için bir şey yapma ihtiyacı hissetmiş demek ki."

"Bu şekilde olmamalıydı," dedi Han, yüzümü izliyordu. "Birinin bencillik seviyesini empati yaparak ölçersin Mila. Behram senin yerinde olsaydı, sen Galip'le Gazel'i konuşması için baş başa bırakıp Behram'dan da bunu isteseydin o da çok kırılır ve öfkelenirdi. Kendisinin bu denli kırılıp öfkelenebileceği şeyi senden istemesi... çok duyarsız olmuş."

"Bizim bile birbirimize duyarsız davrandığımız zamanlar oldu, delicesine âşık olduğumuz halde. Başka birinin de bize duyarsız davranmaması... dünya gibi bir yerde zaten imkânsız."

"Dünyaya bu şekilde bakarsan herkesi anlayışla karşılarsın Mila ve herkesi anlayışla karşıladığın bir dünyada tamamen ezilirsin."

"Yapma," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Behram'dan bahsediyoruz, ona anlayışlı olmayacağım da kime anlayışlı olacağım?"

"İmamımdan... Pardon, artık Behram..." Neredeyse gülecek oldum. "Behram'dan bahsetmiyorum Mila. Herkese karşı fazla toleranslısın. Aman o da öyle demek istememiştir, o da kendince haklıydı, zaten pişman olmuştu... Herkese bu şekilde bir anlayış beslersen kendine anlayış beslememiş olursun."

Bu benim insani, doğuştan gelen bir huyumdu. "Herkesle empati yap Mila ama unutma, onlar seni kırarken seninle empati yapmadılar."

Belki de doğruydu, herkesi anlayışla karşılayıp kendimi yok sayıyordum ama iyi bir insan olmak bu değilse neydi? Neden beni böyle bir sorgulamanın içine itmişti ki? Gözlerimi, canını yakan dudak yarasından çekip şömine ateşine çevirdiğimde Han'ın dizlerinin üzerinden kalktığını gördüm. Bir ricada bulunarak, "Lütfen bu konuyu Behram'a açma, aylar sonra sana söylememde haklı olarak bir art niyet arar," dedim.

"Trip atacaktım ama kesin anlamaz ayı..."

"Ayı mı? Sen bugün yemeğine abartma tozu falan mı kattın Hazer?"

"Seviştiğimizin ertesi gününde tüm bu saçmalıklarla uğraştığım için hak verirsin ki kızgınım Mila!"

Gözlerimi devirip aksi şekilde, "Saçmalıkları ben çıkarmışım gibi tavır alman çok lüzumsuz," dedim.

"Çünkü beni anlamıyorsun Mila. Babam neler söyledi bilmiyorsun!"

Anlatmıyorsun... Babasının ne söylediğini bilmiyordum ama onun kalbini kırdığını biliyordum. Camdan dışarıyı izlemeye başlamadan önce çok derin bir nefes verdi. Omuzları belki de son kez o nefesle beraber sertçe yükselip indi, yanağında asabi bir mimik göründü. Hazer babasına rağmen olmayı istediği kişiydi ama bir türlü aşamıyordu işte babasıyla alakalı psikolojik sorunlarını. Ellerimle oynamaya başlayıp hüzünle iç çektim.

"Annemin bana karşı olan sevgisizliğinin beni ne kadar üzdüğünü sana söylemiştim Hazer, sen neden babanla ilgili şeyleri bana söylemiyor..."

"Mila, şunu deme artık! Babamın lanet sevgisine ihtiyacım yok!"

Şirkette işe girme sebebinin babasının memnuniyeti kazanmak olduğunu söylemişti bir zamanlar. Ama memnuniyetini kazanmaktan vazgeçtiğinde onunla rekabete girişmişti çünkü babasından asla istediği sevgiyi alamamıştı. O adamı görmüştüm, Hazer'e neredeyse hiç sevgi hissetmediğini görmüştüm. Bu nasıl mümkün oluyordu diye sormayacaktım, annemin de beni benzersiz bir sevgisizlikle bıraktığını hissetmiştim. Yalnızca farkı-

mız Hazer'in hâlâ ümit ediyor, aşamıyor olmasıydı. Ben annemin zengin adamları bana tercih ettiğini kabul etmiştim ama Hazer babasının, aşkı ve Adem'i kendisine tercih ettiğini kabul edemiyordu.

Mutfağa ilerlediğini gördüm, dolabın kapaklarını açtı ve daha önce de orada olduğunu gördüğüm ilaçlarını aldı. Sakinleştirici almasını bir daha izlemek istemedim, başımı önüme çevirip parmaklarımla üstünde oturduğum halıyı çekiştirdim. Dudaklarım bükülmüştü, ne zaman üzülsem aynısı oluyordu. Onun sırtı bana dönükken sessizce doğruldum ve çıplak ayaklarımla bu kez dans etmeden odamıza ilerledim.

İçeriye girdiğimde odamızın mum ve ayırt edilebilen şekilde biz koktuğunu fark ettim. Çıplak ayaklarımı ahşap zeminde sürtüp yatağımıza ilerledim ve ucunda otururak dün geceki geceliğime baktım. Utanıp bakışlarımı gecelikten kaçırdım ve dönüp yatağa baktım, uzanıp yastığımızı kavradım ve karışan kokularımızı içime çekip sıkıca sarıldım. "Şu an benimle tartışmaya o kadar müsait ki... Onu yalnız bırakmak en iyisi."

Yatağın içine kıvrılıp yastığı göğsüme bastırdım ve gözlerimi yumdum. Dün geceyi uykusuz ama mutlu geçirmiştim, bu yüzden günün erken vakti olmasına rağmen uykum gelmişti. Neyse ki şömine hâlâ yanıyordu, üzerimi örtmeye gerek bile görmeden ayak parmaklarımı kıvırdım ve çok da huzurlu olmayan bir uykuya daldım.

Bir süre sonra gözlerimi daha karanlık olan bir odada açtım ve esneyip yatakta dönmeye çalıştığımda vücudumun sarılı olduğunu fark ettim. Hazer'in yatağa gelip bana sarıldığını, beni sıkıca tuttuğunu anlayınca gevşeyip sırtımı ona yasladım. Uyumadan önce aramızda yaşanan ufak gerginliği unutmuştum bile. Bir elinin sırtımda dolaştığını anlayınca uyanık olduğunu da anlamış oldum. Veyahut el alışkınlığıyla bunu yapıyordu çünkü uyuşuk bir sesle, "Mila, kanatların," diye fısıldıyordu.

Sevgilim, onlar yalnızca senin hayallerinde.

XI

"EVE DÖNÜŞ"

Herkes bir yerde ama çok az insan gerçekten ait hissettiği yerde.
Sen neredesin?
Ben buradayım işte.

"Sen sahiden benim karım mısın? Hâlâ inanamıyorum, dur bir daha bakayım." Hazer elindeki evlilik cüzdanına baktı. "Vallahi benim karımsın."

Parlatıcı sürdüğüm dudaklarımı dişledim. "Yok, yanlış bakmışsındır. Kocanım ben senin, bir daha bak..."

Onu alaya aldığımı fark ettiğinde utanıp kızgınca baktı. Omuzlarımı silktim ve gülüşümü saklamadan uzanıp pürüzsüz çenesinden kibarca öptüm. Hazer kızardı ve ben uzaklaşırken elimi daha sıkı tutarak valizi sürükledi. Her ikimizin de elinde valizler vardı, İstanbul'a az önce inmiş ve kapılardan çıkmıştık. Kerem ve Leyla bizden bir gün önce, yani dün İstanbul'a inmişlerdi ve Kerem bizi almak için gelmişti. Diğerlerinin geleceğimizden haberi yoktu, sürpriz olacaktı. Norveç'te, Kuzey Işıkları'nın altında geçirdiğimiz masal gibi geceler uzaklarda kalmıştı, daha bu sabah bile şömine seslerini duyarak yatağımızda vakit geçirmiştik ama artık İstanbul'daydık.

Evden ayrılırken ikimiz de buruk hissetmiştik. Çünkü o evde geçirdiğimiz vaktin, mutluluğun eşsiz olduğunu biliyorduk. Birbirimizle hiç olmadığı kadar samimi yakınlıklar kurmuş, sabahlara kadar hiç kimseye anlatmadığımız şeyleri anlatmış, bir insanın diğer insanda keşfedeceği her şeyi keşfetmiştik. O kadar mutlu hissetmiştik ki neredeyse kanatlanıp uçacak olmuştuk.

"Hâlâ geç değil Mila, bir sonraki uçağa atlayıp Norveç'e dönebiliriz. Ya da başka bir ülkeye, güneye mesela. Sıcak bir ülkeye."

"Herkesi çok özledim. Düşün, henüz doğmamış yeğenimi bile çok özledim..."

"Abdurrahman Han'ım," dedi Hazer.

Çocuğun adı böyle kalacak diye korkuyordum artık.

"Hazer." Sesimin tınısı bir anda değişti. "Rica ederim Gazel'le Behram'ın yanında da böyle söyleme. Baskı altında hissediyorlar, istemedikleri halde çocuğun adına Han ismini ekleyecekler senin yüzünden."

Parmaklarımı okşadı. "Han isminin neyi varmış?"

"Şöyle düşün," dedim, otomatik şekilde iki yana ayrılan kapılardan dışarıya çıktığımızda. "Behram ve Gazel'in oğlu, bizim çocuğumuzun en yakın arkadaşı olacak. Yani kalbimden geçen bu. Kızımız en yakın arkadaşına da mı Han desin? Sonuçta babasının adı..."

Hazer başını etrafa çevirip arabamızı aradı ve beni arabamızın olduğu yöne çekiştirirken kafası karışmış göründü. "Doğru, bir tuhaf oldu böyle söyleyince. Sonra kızım kalkıp bana da Han diyebilir. Ben de, *Babacığım öyle şey olur mu?* derim. O da bana, *Olur babacığım,* der. Ben de kıyamam, *Olsun bakalım,* derim. Ama olmaz yani Mila..."

Kerem'i görünce valizimi bırakıp ona doğru koştum ve kolları arasına girince sıkıca sarıldım. Kerem de aynı şekilde beni kucaklayıp saçlarımın üzerinden öperken Hazer henüz doğmamış kızıyla araları bozulacak endişesi taşıyarak yanımıza yürüdü.

"Mila, Han koymasınlar adını, vazgeçtim..."

Sanki koyacaklardı da... Kerem'den ayrıldım ve beraber Hazer'e döndüğümüzde onun bagaj kapılarını açtığını gördüm. Kerem'in omzunun altından onun güçlü şekilde hareket eden kollarını izlerken, "Bu adama üzülüyorum," dedi Kerem, dertli bir iç çekerek. "Evlenip çocuk çocuğa karışınca eski karizması falan kalmadı hiç..."

"Sen öyle san," dedim onu çıplak gördüğüm son anı, yani bu sabahı düşünerek. "Aksine artık daha karizma ve seksi..."

"Ağağağ."

Kerem'in gülüşündeki fesatlığın farkına varınca trençkotunun üzerinden göğsüne hafifçe vurup, "İlahi Kerem," dedim.

"Ne bu samimiyet?" Hazer bagajı kapatıp yanımıza yürüdüğünde Kerem de uzaklaştı ve bizim için arka kapıyı açtı. Nazikçe teşekkür edip arabaya yerleşirken Hazer yaklaşıp dik dik ona baktı. "Ne yaptın sen az önce?"

Kerem kaşlarını çatıp, "Ne yapmışım?" dedi ve ürkerek bana baktı.

Sarılmamızdan bahsediyor olamazdı, Hazer böyle ilkel bir adam değildi. Bir adım daha öne çıkarak Kerem'e biraz daha yaklaşırken dilini dişlerinde dolandırdı. "Mila'ya sarıldın, bana sarılmadın!"

Dudaklarımın arasından bir gülme sesi çıktığında Kerem de rahatlamış göründü ve işaretparmağını Han'ın yüzüne sallayarak, "Yaa salak," dedi ve güldü. "Kıskandın mı?" Utanmış gibi elini yüzüne kapattı. "Çok harikayım ama siz benim yüzümden kavga etmeyin. Bak Hazer, sakın bana olan aşkın yüzünden Mila'yı terk etmeyi de düşünme! Tamam, beni çok seviyorsun ama..."

"La, siktir!"

Hazer, Kerem'in cıvımasıyla arkasını döndü ve açık kapıdan içeriye girip yanıma otururken Kerem de büyük bir sinsilikle gülüp kapımızı kapattı. Gömleğinin kollarını kıvırarak başını bana çevirdi, göz kırptı. "Korkma, seni boşayıp Kerem'i almayacağım."

"Şu an inanılmaz rahatladım," dedim ve uzanıp gömlek kollarını düzeltirken yanağımı da koluna sürttüm. "Çok yakışıklısın."

"Hımm..." Parmakları bir şekilde yaklaştı, parmaklarıma dolandı. "Sen ondan öyle bakıyorsun... hülyalı hülyalı..."

"Hülya kim?"

"Mila'nın kötü esprileri son gaz devam ediyor demek," dedi Kerem, arabayı çalıştırırken. Havaalanının kalabalığından çıktık. "Aa, fark ettiniz mi? Ben arabaya paravan yaptırdım, arka koltukta daha iyi cilveleşin diye."

Kıpkırmızı kesildim, başımı omzundan kaldırdım ve arabada paravanı ararken, "Çok iyi yapmışsın la," dedi Hazer, bakışları etrafta gezindi. "Hani, nerede?"

"Şaka yaptım lan, şaka! Gülün diye." Tek gülen kendisi oldu ve arabayı kahkahaları doldururken Hazer sabırla soludu.

Ardından başımı tekrar omzuna koyup camdan dışarısını izledim ve çizme olan bacaklarımı birbirine yaslayarak elimi Hazer'in dizine koydum. Sabırla iç çektiğinde bile Kerem'e gülmemek için çabaladığını biliyordum. Kerem ortamı birkaç dakika esprisiz bıraksa, *Hadi, espri yapsana,* derdi. Kerem sadece bir şoför değildi, hep daha fazlası olmuştu.

Hazer'in parmaklarını saçlarımda fark edince yüzüm cama dönük olsa da gülümsedim. Dalgalı tutamları parmağının etrafına bir kereden fazla doladı ama kurdelemi almadı. Üzerimde lila renkli gömleğim, siyah eteğim, yanımda da üşürsem diye aldığım trençkotum vardı. Sonbahardaydık, Hazer'le tanıştığımız ayda, kasım ayındaydık. Sahafa benim için girdiği, okumasına rağmen ben dokunduğum için aynı kitabı aldığı o kasım ayındaydık. Parmaklarım kolyeme gitti, sevişirken bile çıkarmadığım tek şey hep o balerin figürlü kolye olmuştu. Hazer'in de sevişirken bile üzerinden çıkarmadığı şey siyah beyaz ip bilekliklerdi. Düşüncelerimden haberdarmış gibi elini bacağımda gezdirdi.

"Behram sabah bana mesaj attı," dedim, kırmızı ışıkta durduğumuzda. "Çocuğa üç gündür mesaj atmıyor, aramıyormuşsun. O da haliyle merak etmiş. *Ben ikinci lige düşecek adam mıydım...* dedi. Bence bir ara."

"Behram mı?" Sesinde bir tık asabiyet vardı, Behram'dan çok bacağımla ilgileniyordu. "O da kim, çıkaramadım?"

"Han," dedim, gözlerimi yumduğumda gün ışığını gözkapaklarımda hissettim. "Behram seni, bizi affetmişti. Susup söylemediğimiz her şeye rağmen."

Bu onu düşündürmüş olmalıydı ki sessiz kalıp çenesini omzuma koydu. Unutulacak kadar zaman geçmemişti, bu yalnızca aylar önce olmuştu. Behram'ı telafi edilmesi zor şekilde incitmiştik, o da zaman geçse de bizi affetmişti.

"Kerem, arabayı Behram'ın evine sür," dediğinde dudaklarıma bir gülümseme kazındı ve kalbime kadar uzandı. "Leo'yu özlediğimden yani..."

Tabii tabii...

Kerem bilindik gülüşünü atıp arabayı çevirdi, Behram'la Gazel'in evine sürdü. Onları, kardeşimi göreceğim için çok mutluydum. Leo'mu, sarı civcivimi çok özlemiştim. Her gün, hatta bazen günde iki kez konuşmuştuk ama ona sarılmayı çok istiyordum. Gazel ve Behram'ı da elbette çok özlemiştim ama Leo'nun bana ihtiyaç duyduğunu hissettiğim için onu daha fazla kucaklamak istiyordum.

"Safir Mila..." Hazer'in adımı söyleyişindeki bir şey gözlerimi açıp ona dönmeme sebep oldu. "Bugün için doktor randevusu aldım. Doğum kontrol yöntemleri için bir doktora danışalım istedim. Bilgisizce hap kullanmak bana mantıksız geldi."

Başımı sakince salladığımda boynumun köşesinden öptü. Gülümseyip saçlarımı parmaklarıma doladım, bu konu hakkında bir şey söylemedim. Çocuk sahibi olmayı çok fazla istediğini biliyordum, yirmi dokuz yaşındaydı ve baba olmak için daha fazla gecikmek istemiyordu. Ben hem okuyup hem çocuk yetiştirebilirdim ama bunu planlamak istemiyordum. Kendiliğinden olursa olurdu, olmazsa da ilerleyen yıllarda zaten kendimiz isteyerek denerdik.

"Gazel'in karnı büyümüştür," dedim heyecanla ona dönerken. "Giderken hediye alalım."

"Daha doğmamış çocuğa mı?"

"Şiş alıp patik mi örsem?"

"Canım benim, sen ne anlarsın patikten?"

Kerem ön taraftan, "İyice yaşlı neneye bağladı," dedi, biraz korkmuş görünerek.

"Ya, o benim oğlum sayılır," dedim duygulandığımı hissederek. Ona ne hediye alabilirdim, teyzesi olarak alacağım ilk hediye olacaktı. Özel bir şey olmasını istiyordum ama bir türlü bulamadım. Gazellerin eve gitmeden

önce bir alışveriş merkezine girdik, tatlı aldık ve ilk yeğenimiz için hediye baktık. Hazer ona Beşiktaş forması almamız gerektiğini düşündü, hatta bununla da kalmayıp Beşiktaş forması aldı. Forma o kadar tatlıydı ki itiraz edemedim. Ben de meleğimiz için bir albüm aldım, madem Hazer fotoğraf çekmeyi çok seviyordu, dünyaya geldikten sonraki günleri fotoğraflayabilirdi. Hepsi bu albümde birikirdi. İleride olursa kızımızın fotoğrafları da bu albüme eklenirdi.

"Mila, düşünsene Behram'ın oğlu rockçı olup kulüplerde çıkıyormuş."

Alışveriş merkezinden çıkarken o kadar ansız bir kahkaha attım ki kendime gelebilmek için elimi dudaklarıma koymak zorunda kaldım. "Behram'ın yanında da bahsetme bundan, adamın kalbine iner..."

"O zaman kesin bahsedeyim..."

Kerem yetişip Hazer'in elindeki torbaları aldığında ona gülümseyip teşekkür ettim. Koltuğa tekrar yerleşip eşimin yanında seyahat ettim. Maalesef Hazer'in söyledikleri aklımdan çıkmadı, Behram'ın yanında siyahlara karışmış, yüksek sesle şarkılar dinleyen, hırçın bir rockçı hayal ederken arabanın içinde kıkırdayıp durdum. Hazer saçlarımı okşadı ve aklımdan geçenleri bildiği için tebessümle beni izledi.

Gazellerin yaşadığı sokağa girdiğimizde heyecanla doğruldum, araba birkaç saniye sonra durdu ve Hazer'le aynı anda indik. Kapıyı örtüp saçlarımı düzeltirken çantamla trençkotumu elimde tutarak bahçe kapısına yöneldim. Hazer'le Kerem hemen bir adım arkamdan konuşarak gelirken heyecanla bahçeyi yürüdüm. Duygusal biriydim ve hem Leo'yu hem de arkadaşlarımı görecek olmak neredeyse beni ağlatacaktı. Kapıya kadar yürüdüm, Han'ın saçlarımı düzelttiğini hissederken kulağımı kapıya dayayıp içeriden gelen sesleri dinledim.

"Gazel, şu çocuğu doğurur musun artık? Benim hiç arkadaşım yok," diyordu Leo.

Kıkırdayıp heyecanla kapıyı çaldım, saniyeler içinde koşuşturma sesleri geldi. "Behram Enişte geldi," diyerek kapıya koştu Leo. Hazer arkamdan, "Tek eniştesi bendim..." diye söylenirken kapı hevesle açıldı.

Beni görünce Leo'nun gözleri kocaman oldu, dudakları açıldı. Eli kapının kulpundan indi ve ağzının üzerine kapandı. Gözlerim, onu görmenin mutluluğuyla ışıldarken dizlerimin üzerine indim ve onu hızla kendime çektim.

"Abla! Ablacığım... Canım ablam benim, gelmişsin!"

"Leo, seni çok özledim!"

Gazel'in bağırtısını duydum ve onun koşarak koridora çıktığını görürken Leo'yu sımsıkı kucakladım. Kollarımın arasında heyecanla tepinip zayıf kollarını boynuma doladı, saçlarımdan ve peşi sıra yanaklarımdan öperken Gazel de şaşkınlıkla buraya doğru ilerledi. Ona gülümseyip Leo'nun altın sarısı saçlarından öptüm. "Yedin kızı," diye mırıldandı Han, Leo'ya takılmak için.

Leo sanırım duygulanmış olmalı ki başını boynuma gömdü, omuzları sarsıldı. Ah, bebeğim benim. Sahiden ablasını çok özlemişti. Onun yüzünü kaldırıp ıslak gözlerinden öptüm. "Çok mu özledin sen ablanı?"

"Ço... Çok... Hep korktum bir daha gelmezsin diye..."

Tabii, sürekli terk edildiğini hissederek büyümüştü, psikolojisini ve burkulan yüreğini anlayabiliyordum. Onu bir daha bu kadar uzun süre yalnız bırakmamayı kafama yazdım. "Asla," dedim, tüm kalbimle ona güvence vererek. "Yemin ederim ki seni asla bırakmayacağım."

"Biliyorum ablacığım." İç çekerek yanağımı okşadı, dudakları tatlı şekilde titriyordu. "Sen gitmek istemedin, enişte zorla götürdü zaten..."

Hazer küçücük çocukla alay etti. "Bir de şöyle kollarıma doğru bayıl istersen Leo..."

"Bundan sonra benim tek enişte Behram," dedi Leo, Hazer'e çocukça bir trip atarak ve tekrar bana dönerek yüzüme hayran hayran baktı. "Çok güzelleşmişsin ablacığım..."

Onu bir daha göğüskafesime bastırıp sıkıca sarıldıktan sonra nazikçe ayrıldım ve doğrulup bana dolu dolu gözlerle bakan Gazel'e doğru iki adım ilerledim. Aynı anda birbirimizin kollarına atılıp kuvvetlice sarıldık, şiş karnını aramızda hissettiğimdeyse afallayıp hızla geriye kaçtım.

"Gazel... Bu inanılmaz."

Geriye kaçmama aldırmadan beni kendine bir daha çekip kollarını boynuma sardı, burnunu omzuma sürttü. "Bu gerçekten inanılmaz Mila, karnım her geçen gün daha da büyüyor."

Sırtını yumuşakça okşadığımda aldığı kiloları hissetmek beni gülümsetti. Geriye çekildim ve Kerem'le Han da içeri girerken ellerimi Gazel'in karnına yaslayıp güldüm. "Yanakların da şişmiş, çok tatlı görünüyorsun."

Hazer uzanıp Gazel'in o tatlı yanağından makas aldı. "N'aber kız? İmamım nerede?"

"Camide. Birazdan gelir." Hazer'e gülümsedi.

Çok güzel, tatlı, parlak görünüyordu. Yanakları kızarıktı, gözlerinin içi gülüyordu. Bu kadar güzel gülen gözlerin ağlayabileceğine hiç inanası

gelmiyordu insanın. Yirmi iki yaşındaydı ve hayatının en mutlu zamanlarını yaşadığı çok belliydi. Parlak, yumuşak saçlarına uzanıp kulağının arkasına koydum.

"Leo da çok, çok iyi görünüyor. Sana ne kadar teşekkür etsem az Gazel, o kadar iyi bakmışsın ki ona..."

"Ben de Gazel'e baktım," diyerek bacağıma sarıldı Leo.

Gazel onun saçlarını okşamak için elini uzattı. "Saçmalama Safir, sen nasıl kardeşimsen, Leo da kardeşim."

"Üç kardeşiz." Leo zıpladı.

Gazel, Kerem'e, sonra da Hazer'e sarılmak için benden uzaklaştığında eğilip kardeşimin yanaklarından bir daha öptüm. Kulağına fısıldadım. "Farkında mısın, artık kocaman bir ailen var."

Heyecanla başını salladı. "Si si."

İspanyolca aksanına gülümseyip doğruldum ve Gazel'e sarılıp Kerem'le Han'ın arkasından salona yürüdük. Oturmadan önce banyoya ilerledim, yolun kirini atmak için ellerimi birkaç kere yıkayıp yüzüme su çarptım. Banyodan çıktığımdaysa bana seslenildiğini duydum ama salondan gelmiyordu ses. Tanıdık başka bir sesti. Gülümseyip sesleri takip ettim, mutfağa girdiğimde Fıstık'la Fındık'ı tezgâhta gördüm. İkisi de adımı bağırıyordu. İçeriden sesleri duymuş olmalılardı. Yaklaşıp Fıstık'a, sonra da Fındık'a öpücük attım. "Sizi de çok özlemişim çifte kumrular, hâlâ atışmaya devam mı?"

"Sarma vardı, yer misiniz?"

Gazel'in mutfağa girerken sorduğu soruyu duyduğumda iştahla dudaklarımı yaladım. "Uçakta bir şeyler atıştırdık ama sarmaya hayır demem."

Buzdolabına kadar ilerleyip içinden geniş bir cam tabak çıkardı, tezgâha yöneldi. "Norveç nasıldı? Balayınız? Çok mutlu görünüyorsun."

"Çok mutluyum," dedim, sesimdeki neşeyi saklamakta zorlanıyordum. "Kuzey Işıkları'nın altında dans ettik, inanabiliyor musun? Ben hâlâ inanamıyorum. Sonra Kuzey Işıkları'nın altında se... Sohbet ettik."

Gazel pervasızlığımı görmezden gelip üstünde durmadı ama sinsi gülüşünü yakalayıp ofladım. "Tabii, sohbettir o... Neyse, sonunda Kuzey Işıkları'nı gördün demek ki... Azme bak, göreceğim dedin ve gördün. İmreniyorum sendeki şu kafana koyduğun her şeyi yapma huyuna. Sen bu gidişle kariyer de yaparsın çocuk da..."

Buzdolabından bu kez cam bir sürahi içinde ayran çıkardığında hızla yetişip elinden aldım. Gözlerini devirdi. "Abartma Mila, bir litre ayranı da taşırım yani..."

Hızla yanağından öptüm. "Biz senin yerine taşırız."

"Harbiden ya, ben neden sinirleniyorum ki? Bence de benim yerime taşıyın..."

Ayranı bardaklara aktardım ve bardakları da tepsiye koyarken gülümsedim. Gülümseyerek karnını okşamaya başlamıştı, oğluna çok içten şekilde bağlandığı belliydi. Gazel'in Behram'a sarılırken bile böylesine mutlu olduğunu görmemiştim, bu bambaşka bir şeydi. Hissettiğini anlamam için anne olmam gerekirdi yoksa anlayamazdım muhtemelen.

"Kaç ay kaldı şimdi?" diye sordum, tepsiyle bahçeye çıkarken. Bu bahçe güneşi çok iyi alıyordu, gül kokuları etrafı sarmıştı. Tepsiyi ahşap masaya bırakıp arkamdan yürüyen arkadaşıma döndüm.

"Erken doğum olmazsa üç buçuk ay," dedi, sesi mahzunlaşmıştı.

"Neden erken doğum olmazsa dedin ki? Bu hamileliklerde sık görülen bir şey mi?"

Başını bana kaldırdığında rüzgâr güzel saçlarını uçuşturdu. Uzanıp şefkatle saçlarını düzeltirken gözlerinin bir anda dolduğunu görüp kaygılandım. "Psikolojik, ağır ilaçlar aldığım için hamileliğim bir tık riskliymiş, bu yüzden erken doğum olabilirmiş. Doktorum... çok endişe etmememi söyledi ama kendime çok dikkat etmemi de ekledi. Bu yüzden erken doğum da ihtimaller arasında. Resmen kendi hastalığım yüzünden bebeğimi riske attım!"

"Şişt, sakin ol." Yumuşak bir sesle onu sakinleştirmeye çalıştım ama benim de kalbimi bir korku kaplamıştı. Yine de güven verici şekilde gülümseyip elimi, karnındaki elinin üzerine koydum. "Onu burada sabırsızlıkla bekleyen çok kişi var, bence o da şimdiden bunu fark edip bize kavuşmak için gün sayıyordur. Hatta bu ilgiden biraz da sıkılmıştır, o yüzden senin karnında bekleyip tam gününde doğar."

"Şapşal mısın ya?" Gülmekle ağlamak arasında garip bir ses çıkarıp göğsüme vurdu. "Sanki hamile değil de bipolarım, o kadar hızlı değişiyor duygularım."

Konuyu dağıtmak için, "Yeğenime isim düşündünüz mü?" diye sordum heyecanla. Yanağından makas aldım. "Şey, fikrimi sormak istersen ben de birkaç isim düşündüm."

Kıkırdadı. "Hayır, sormuyorum."

Kalçasına bir tane vurup önüme döndüm, neyse ki anlık gerginliği kaybolmuştu. Hamileliğinde risk olduğundan hiç bahsetmemişti ama elbet o kadar ağır ilaçların olumsuz etkileri de olurdu. Yüzümdeki sıkıntıyı

çaktırmadan tezgâhtaki sarma tabağını alırken bir elin tabaktaki sarmalara uzandığını gördüm ve yüzük sayesinde Hazer olduğunu anlayıp tebessüm ettim. Ona döndüğümde yarısını yediği sarmayı dudaklarıma uzattı, ağzımı açıp sarmayı yedim. Parmağı dudağımda kaldı ve sarmayı yerken kaşlarını çattı.

"Gazel böyle sarma yapmayı nereden öğrenmiş?"

Evet, gerçekten tadı harikaydı. Zeytinyağlı ve limonlu. Dayanamayıp bir sarmayı daha ağzıma atarken, "Sarmaları alıp kaçsak mı?" dedim.

Arkamızdan bir ses geldi. "İmamın evinde hırsızlık mı?"

Hazer parmaklarını dudağımdan çekti ve başını arkaya çevirdi. Gülümseyip başımı yana doğru eğdim ve mutfak kapısındaki Behram'ı gördüm. Üzerinde siyah, ilk düğmesi açık bir gömlekle koyu kot pantolon vardı. Sanırım saçları rüzgârda dağılmıştı, karmaşık görünüyordu. Yüzünde şaşkın ama mutlu bir ifade vardı, Hazer'i görünce resmen gözleri ışıldamıştı.

Ona el sallayıp, "Hazer'den gözlerini alamıyorsun," diye takıldım.

Behram bana mahcup bir bakış atarak ensesini kaşıdı, içeriye doğru bir adım daha geldi. "Hoş geldiniz. Çok şaşırdım, hiç haber vermediniz." Bakışları tekrar Han'a döndü, onun tepkisizliğiyle kafası karışmış göründü. "Hazer de... son günlerde beni hiç aramadığı için tamamıyla sürpriz oldu."

Gözlerimi kırpıştırıp Hazer'e döndüm, uzanıp elinden tuttum. Sorun kalbim ve onun kırılmasıysa artık kırgın değildi, bunu ona anlatmıştım. Hazer de bir adım öne çıkarak Behram'a dik dik baktı. "Balayımda da seni aramayayım bir zahmet. Hayır, balayımda seni düşünüyorsam kendimi de bir sorgulayayım hatta."

Gülmemek için dilimi ısırdım, bu olayı öğrenene kadar Behram'a hasret duyan bendim sanki. Hazer güldüğümün farkına varıp kalçama çimdik attığında Behram'ın rahatladığını gördüm ve sarılmak için Hazer'e uzandığında derince bir nefes verdim. Hazer konuyu açmamıştı, onu neden aramadığıyla ilgili balayını bahane etmişti. Bir an gerçekten Behram'a olan kırgınlığını gösterecek sanmıştım ama o istediğim gibi bunu kalbinin arka kapısına saklamıştı. Bir an bocaladı ve ardından elleri Behram'ın sırtında buluştu. "Ben de seni özledim."

"Özlemişmiş... Bırak, aklına geldik mi acaba?"

Hazer ondan ayrılırken dargınmış gibi göründü. "Her an seni düşündüm, vallahi!"

Behram biraz ürkmüş göründü, bana baktı ve tekrar Hazer'e döndü. "Umarım her an düşünmemişsindir... Tövbe, tövbe..."

Hazer sinsilikle sırıttı, Behram utanıp onu elinin tersiyle itti ama sataşmalarını özlediği belliydi. Mutfağa ve koridora bakınıp, "Gazel nerede?" diye sorduğunda, başımı bahçeye çevirdim.

"Bahçede..."

"Şey, ben bir bakayım nasıl..."

Hamile olduğu için Gazel'in üzerine daha bir başka düştüğü belliydi, gülümseyerek kafamı salladığımda Hazer'in omzunu dostane bir şekilde sıkıp bahçeye yöneldi. Arkasından biraz bakıp eşime döndüm, elimi uzak tutamayıp yüzüne koydum, sevgiyle okşadım.

"Gracias."

"Ben gracias..."

Dudaklarıma büyüğünden bir gülümseme yerleşti. "Bilerek yapıyorsun."

"Evet, şimdi seni öpeceğim mesela. Bu da bilerek olacak."

Ben daha karşı koyamadan dudaklarını hissettim ve sırtım tezgâha çarptığında gömleğinin yakasından tutarak sert öpücüğünü karşılamaya çalıştım. Vücudum hemen birbirinden sıcak anıları hatırlayıp eridi ve Hazer'in elleri sırtıma çıkıp kanatlarımı ararken dudaklarım onun dudaklarında aşkla gezindi.

"Tövbe estağfurullah..."

Hazer'i hızla ittirdim ve Behram'la Gazel'i görür görmez arkama dönüp titreyen ellerimle tabağa uzandım. Han'ın da biraz kızarıp bozardığını anladım, Gazel'in gülme sesi geldi ve Behram mutfaktan çıkarken, "Üç aya kalmadan kesin bana yeğen gelecek," dediğini duyup morardım. Gazel elimdeki sarma tabağını aldı ve gülerek bahçeye çıkarırken kızgın bakışlarım Hazer'i buldu. "Rica ederim olur olmadık zaman..."

Uzanıp dudaklarımdan sert ve hızlı bir öpücük kapıp geri çekildi. Elimi dudaklarıma götürdüm. "Aşk olsun..."

"Olsun diye öpüyoruz herhalde kızım..."

Ona karşı koymak çok zordu ama nasıl yaptıysam bir şekilde arkamı döndüm, ellerimi sıcaklayan yanaklarıma koyup bahçeye çıkarken arkamdan ıslık çaldığını duydum. Eteğimi düzeltip bahçeye çıktım ve temiz havayı içime çekerken Leo'nun şirin kahkahalarını duyup gülümsedim. Ben daha arkamı çevirip bakmadan Leo, Kerem'in omuzlarında bahçeye çıktı. Bahçede yürürken Leo da kollarını iki yana açıp Kerem'e teşekkür etti.

"Hadi Kerem Abi, şimdi de at ol..."

"Yok devenin şeyi," dedi Kerem.

Leo hemen üzülerek, "Kerem Abi mızıkçılık yapıyorsun ama," diye sızlandı.

Kerem ona kıyamayıp başını salladı ve Leo ellerini heyecanla çırptı. Hazer arkamdan yaklaşıp benim gibi onları izlemeye koyuldu, Kerem eğilip Leo'yu omuzlarından aşağıya bıraktı ve ardından dizlerinin, ellerinin üzerinde biz pozisyon alarak atmış gibi davrandı. Leo heyecanla onun sırtına bindi. "Hadi, kişne..."

Hazer'in boğazından gülme sesi çıkarken Kerem de kişnedi.

"Bugünkü at belli," diyerek bahçeden çıktı Behram, saçlarını karıştırarak.

Gazel de onun arkasından geldi ve Kerem'in çaresizliğine gülerek masaya yöneldi. Hafifçe üşüdüğümü hissedip kollarımı ovuştururken Hazer de belime bastırarak beni masaya yönlendirdi. Gazel'in karşısına, Hazer'in de yanına oturup sarmalardan birine uzandım.

"Bunlar çok lezzetli," dedi Hazer, dudaklarını yalamadan önce. "Nereden öğrendin bunu yapmayı?"

"Şey... Muazzez'le yaptık, yani içini o hazırladı, beraber sardık... Sağ olsun, ihtiyacım olur diye sürekli benimle."

Masada bir anlık sessizlik oluştu. Gülümsememi devam ettirmekte biraz zorlanıp lokmamı yuttum ve ayran dolu bardağı önüme çekerken Hazer'in bir an için Behram'a baktığını gördüm. Sonrasında elini sildi, Gazel'e başını salladı ve kolunu omzuma atıp yalnızca benimle ilgilendi.

"Ellerinize sağlık," dedim başımı Leo'ya çevirerek.

"Sen... bana biraz bozuk musun?" Behram Hazer'e yöneltmişti bu soruyu.

Masanın altından Han'ın dizini sıktım, Gazel de şaşkınca gözlerini ikisi arasında çevirirken, "Sonra konuşuruz," diye mırıldandı Hazer, üzerinde durmadan ve bana dönüp yanağımı okşadı.

Behram kaş göz yaptı, huzursuzca Han'a baktı. Ben de Gazel'e baktım, dudaklarımı sessizce kıpırdatıp sorun olmadığını söyledim. Onu yok yere üzeceğime kafama bir taş falan vurmayı tercih ederdim. Bir sarma daha kapıp masadan kalktım, Leo'nun yanına koştum. Onu ansızın Kerem'in omuzlarından alıp kaldırdım, neye uğradığını şaşırıp gülerken kollarımın arasında döndürdüm.

"Ablacığım, bir şey söyleyebilir miyim?"

Başının dönmesinden endişe edip onu durdurdum, yere bırakıp dağıttığım saçlarını okşadım. "Ben senin o cıvıl cıvıl sesini çok özledim, ne istersen söyle tabii ki."

"Mustafa Kemal'i çok özledim, beni ona götürür müsün?"

Tabii ya, özlemez olur muydu. Ben de annemle Kemal'i çok özlemiştim, bu akşam onlara da sürpriz yapmayı konuşmuştuk. Bu meleği de yanımda götürürdüm, Mustafa Kemal bana biraz kızgındı ama Leo'yu çok özlediğine emindim.

"Sen iste ben seni dünyanın öbür ucuna bile götürürüm Leo."

"Ablacığım, o zaman beni Disneyland'e götür!"

Ben daha bir tepki veremeden, "Ben bu gidişle fakir olacağım," dedi Hazer.

Leo ona döndü. "Paralarımız mı bitiyor?"

Hazer'in sessiz gülüşünü fark edip Leo'yu kendime çevirdim. Ona doğrusunu anlatma gayretiyle, "Onlar eniştenin parası," diye fısıldadım. Yanağını okşadım. "Sen ihtiyaçlarını bana söyleyeceksin, enişteye değil."

"Çocuğun aklına yanlış şeyler sokuyorsun," diyerek yanıma yaklaştı Hazer ve Leo'yu ellerimden alıp kucağına kaldırdı, kalbine doğru bastırıp ellerini sırtında birleştirdi. Leo'da kolunu Han'ın boynuna dolayıp meraklı şekilde onu dinledi. Elimle gömleğinin ucuna tutunup kafamı iki yana salladım.

"Ben seni Disneyland'e götürürüm."

Leo'nun gözleri neşeyle açıldı, biraz duygusallıkla doldu, başını hevesle salladı. "Yok enişte, götürmesen de olur, götürürüm demen yetti."

"La sen beni mi deniyorsun, benim hassas duygularımla mı oynuyorsun?"

Leo kıkır kıkır gülerek ona sarıldı ve eniştesinin yanaklarından öptü. Eve adımımızı attığımız ilk an biraz tripliydi ama onu da özlediği belliydi. Han da onu aynı sevgiyle kucaklayıp göğsüne bastırdı, gün ışığında daha parlak görünen sarı saçlarından öptü.

"Ama yine de çok ısrar ediyorsan gidebiliriz enişte..."

Uzanıp Leo'nun kolunu ısırdığımda bana dönüp hırladı, imalı şekilde Han'a baktım ama o sanki Leo bu huyu kendisinden almamış gibi, "Ayıp," dedi Leo'ya. Güldüm, saklayamıyordum, gülerken ses çıkarmaktan korkmuyordum. Her şeyimi aldı benden, kötü olan her şeyimi. Parmaklarımla gömleğini sıkıp Leo'yla şakalaşmasını izledim, onun her yaştan bir adam olduğunu düşünürken ne kadar haklı olduğumu anladım. *Canım benim.*

Leo terlediğini söylediğinde Hazer onunla yakındaki büfeye gidip dondurma almak için evden çıktı. Behram da onlarla gitti, baş başa kaldıklarında konuşacaktılar muhtemelen. Gazel'le içeriye geçtiğimizde ona hediyelerimizi vermek için torbayı heyecanla yanına taşıdım, açıp albümü

gösterdim. İçi henüz boştu, meleğimiz doğduğunda eşsiz anlarını fotoğraflayıp bu albüme koyacaktık. Gazel, Hazer'in Beşiktaş forması aldığını gördüğünde kahkahalara boğuldu, onun fanatikliğiyle dalga geçip, "Hayret, hâlâ seni maça götürmedi," dedi.

Sevgilim dönene kadar ben Leo'nun eşyalarını misafir odasından toplayıp küçük valize koymuştum. Onun geldiğini pencereden görüp sokak kapısına koştum, kapıyı açtığımda Behram'la onu yan yana gördüm. Gülmüyorlardı ama kavgalı da görünmüyorlardı, yalnızca durgunlardı. Bahçeye çıkarken Leo'nun çenesinden akan dondurmayı görüp gülümsedim, arkasından külahta bir dondurma çıkarıp bana verdiğinde neşeyle yanaklarından öptüm.

"Sen çilekli seviyormuşsun abla, eniştem öyle dedi."

"Si."

Dondurmamı yerken eve girdim, valizi alıp kapıya bıraktım. Gazel arkamdan yetişti, Behram'a sarılıp onun elinden dondurmasını kaptı. Gülümsedim ve Han, Leo'nun çantasını arabaya götürürken Gazel'e sıkıca sarıldım. Karnını, yeğenimi tekrar aramızda hissedince kıkırdadım. Eğilip karnından öptüm, yeğenimle vedalaştım, sonra Behram'la. Hazer de dönüp Behram'a sarıldığında birbirlerine kırgın kalmadıklarına şükrettim, Leo'nun Gazel'e yürüyüp sarılmasını izledim. Kollarını Gazel'e dolayıp, "Kardeşimi öpebilir miyim?" dedi biraz utangaç şekilde. Gazel onun karnını öpmeyi istediğini anlayıp başını salladığında Leo tatlı bir öpücük koydu. "Ben gelmeden doğma tamam mı?"

Behram onun başını şefkatle okşayıp, "Doğmaz, doğmaz," dedi.

Leo bu kez Behram'a ilerledi, onun bacaklarına sarılıp iç çekti. Behram'la Gazel'e alıştığı çok belliydi, on günden fazladır buradaydı. Onun gibi bir çocuk için vedalar da kavuşmalar da fazla duygusaldı. Ağlarken Gazel'e bir daha sarıldı. "Gazel sakın ağlama, ben yine geleceğim..."

"Tabii ki gel ama ağlamıyorum canım, merak etme..."

"Ağlasana o zaman! Bak, ben ağlıyorum!"

Hazer eğilip onu gıdıkladı, ardından kucaklayıp arabaya götürdü. Bir daha arkadaşlarımla vedalaştım, arabaya binerken el salladım. Bizi geçirmek için bahçeye kadar çıktılar. Gazel, Behram'ın omzunun altından bana öpücük attı. Kıkırdayıp koltuğa yerleştim, Kerem ıslık çalarak şoför koltuğuna geçti ve araba yavaşça hareket etti. Camların ardından onlara baktım ve Behram'ın eve giderken Gazel'i kucakladığını görüp gülümsedim. Leo dizlerime uzanıp Hazer'i koltuğun diğer tarafına ittiğinde Hazer esneyip

başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. Gün ışığının çillerinde gölgelenmesini izlerken Leo'nun parlak saçlarını okşadım.

"Mustafa Kemal'e mi gidiyoruz?" diye sordu Leo.

"Hayır oğlum, daha önce bir yere uğramamız lazım." Han'ın sesi daha yorgun çıktı ve şakağını ovuşturdu. Uçak yorgunluğunun üstüne Behram'la da tatsız şeyler konuştuğu belliydi ama sormadım, daha fazla müdahale etmek istemedim.

"Oğlum mu?" Leo başını dizlerimden kaldırıp Hazer'e döndü ve gidip ona sarıldı, başını göğsüne koydu. "Oğlun muyum ben senin?"

"Yani... Tabii istersen oğlum da derim."

"De." Leo mutlu olmuş gibiydi. Çocuklar küçücük şeylerle mutlu oluyordu, tıpkı kendileri gibi küçük şeylerle.

İlişkilerinin güzelliği yüreğimi tatlı bir mutlulukla sardı. Leo'ya gülümseyip Han'ın yüzüne baktım. Çoktan Leo'nun saçlarını okşamaya başlamıştı, bir yandan da şakağını ovup duruyordu. Saçlarını birkaç kereden fazla karıştırmıştı, güneş sayesinde saçlarında kızıl tutamlar görüyordum. Yakışıklı çehresinde bir huzursuzluk vardı, silip götürme dürtüsüyle eline uzandım. Parmaklarımı hissedince ürperdi, yüzüklerimiz çakışana kadar okşadım elini ve başparmağımı bileğine koyarak nabzını saydım. Yanakları hafifçe kızardı, dudakları kıvrıldı. Başımı yana eğmemle saçlarım birleşen ellerimize düştü ve Han bir tutam saçımı parmağına doladı.

"Gülümsüyor musun? Öyleyse gözlerimi açacağım, bakıp geri kapatacağım."

Fısıldayarak, "Gülümsüyorum," dedim.

Kirpikleri telaş etmeden kıpırdadı, sonra gözkapakları açıldı ve doğrudan gözlerimle bağ kurdu. Sonsuz bir mutlulukmuş gibi durdu gözleri, sonra dudaklarımı buldu. Gülümsememi görüp, "Güzel," dedi ve ardından tekrar yumdu gözlerini. "Gülümsemeye devam et."

Sonrasında konuşmadık, okşamayı bırakmayı istemeyince ben de saçlarımı çekmedim. Araba bir kliniğin önünde durunca Kerem arka koltuğa geçti, Leo'yu oyaladı. Biz de arabadan indik, el ele tutuşup kliniğe yürüdük. Bir yandan çantamın askısını tutarken diğer yandan da Hazer'in elini tuttum. İçeriye girdik ve lobide görevli hanımefendi bizden biraz beklememizi isteyince yan yana koltuklara oturduk.

Sıramız geldiğinde hanımefendinin odasına el ele girdik, karşılıklı koltuklara oturduk. Hanımefendi ikimizin de biraz utangaç olduğunu fark edip konuyu bizim yerimize açtı, doğum kontrol yöntemlerinden bahsetti.

Birkaç test yaptık ve az sonra tekrar odasına döndüğümüzde bana birkaç ilaç yazdı. Düzenli olarak kullanabileceğimi söyledim.

Hazer, "İlaçları ben içebilirim," deyince doktor, "Hazer Bey, siz zaten hamile kalamazsınız," dedi. Hazer Han doktora dik dik baktı.

Doktorun odasından ayrıldığımızda Han'ın şapşallığına hâlâ gülmemeye çalışıyordum, o da bunu fark edip bana huysuzca bakıyordu. Aşağıya indiğimizde arabamıza kadar yürüdük. Kapıyı açarken Kerem'in Leo'ya, "Anlaştık, gece hiç uyuma," dediğini duydum ama buna bir anlam veremedim.

Kerem gülümseyerek arka koltuktan indi, şoför koltuğuna geçerken Han'a sırıttı. Kocam bunu görmeden arabanın arka koltuğuna yerleşti, Leo'yu kucağına çekti. Kafamı iki yana sallayarak koltuğa yerleştim, kapıyı kapatıp Leo'nun yanına yerleştim. Kardeşim Han'ın göğsünde yatarken bana da gülümsedi. "Enişte kocaman, üstünde çok güzel yatılıyor."

Saçlarımı yavaşça düzelttim. "Evet, sahiden öyle."

"Sen de enişte üstünde yatıyor musun?"

Bakışlarımı Leo'dan kaçırdım. "Neden böyle sorular soruyorsun sen?"

"Sohbet ediyoruz işte ablacığım, seni çok özledim..."

Şirinliğine gülümseyip eğildim ve onu gıdıklamaya başladım. Gözleri fal taşı gibi açıldı, çığlık atıp elimden kaçmaya çalıştı. Paçalarından tuttum ve onu kendime çekip koltuk altlarından gıdıklamaya devam ettim. Hazer Han gözlerini kapattı ama neşeli seslerimize gülümsedi. Leo'yu yorulana kadar gıdıkladım ve araba Bahar Anne'nin evine yaklaşırken onu rahat bıraktım.

Geleceğimizden haberi yoktu, sürpriz yapacaktık. Arabadan indiğimizde Leo bahçe kapısına koştu, Mustafa'yı görmek için deliriyordu. Hazer elini belime koydu ve beraber eve yürürken Kerem de arkamızdan geldi. Bahçeyi yürürken omzumun üzerinden Kerem'e baktım. "Leyla nasıl? N'apıyor? Soramadım hiç, kusura bakma."

Samimi bir mahcubiyetle, "Ben şoförünüzüm Mila, bunları sormak zorunda değilsin," dedi. Kaşlarım asabice çatıldı, duyduklarım hiç hoşuma gitmedi. "Leyla'm da iyi, bugün ailesini görmeye gidecekti."

Kerem'e, yalnızca şoför olduğunu hissettirecek bir şey mi yaptım diye düşünürken Hazer'in kapıyı tıklattığını görüp aceleyle önüme döndüm. Kerem benim arkadaşımdı, elbette soracaktım. Leo'nun kapıya vurarak Mustafa Kemal'in adını bağırdığını duyunca yüzüme bir gülümseme kondurarak başımı kaldırdım. Aynı anda sokak kapısını da açıldı ve Bahar

Anne bizi görür görmez elini ağzına kapattı, Mustafa Kemal annemin arkasından koşa koşa geldi.

"Çocuklarım," dedi annem önce bana, sonra Hazer'e bakarak. "Siz nereden çıktınız?"

"Yumurtadan." Leo kıkırdadı ve koşarak eşikten girdi. Mustafa Kemal, Leo'nun sesini duyunca annesinin arkasından çıktı ve gözleri kocaman açıldı. O da Leo'ya doğru atakta bulundu ve zıplayarak birbirlerinin kollarına atıldıklarında içimi sevinç doldurdu. "Seni çok özledim Mustafa!"

"Ben daha çok, ben daha çok!"

Birkaç saniye onların coşkulu sarılmasını izledik ve Bahar Anne aynı şaşkınlıkla bize döndüğünde eşikten geçip ona sarılmaya yeltendim. O da aynı sıcaklıkla beni kucaklayıp neredeyse titreyen bir sesle, "Eşek sıpaları," diye serzenişte bulundu. "Niye haber vermediniz? Sizin için yemekler yapardım, tatlı hazırlardım... Oldu mu hiç böyle?"

"Anneciğim..." Bir adım geriye çıkıp dirseklerinden tuttum, içtenlikle gülümsedim. "Sürpriz yapmak istedik, sizi yormak değil. İnanın sizi görmek yetti bana..."

"Ay ben bu kızı yiyeceğim." Bahar Anne gülümseyip yanaklarımdan öptü, bana bir daha sarılıp Hazer'e döndü. Hazer çoktan içeriye girmiş, eşyalarımızı portmantoya bırakmıştı. Üzerindeki gömleğin kollarını kıvırarak annesine göz kırptığında annem de ona yaklaşıp yanaklarından öpmek için eğilmesini izledi. "Sırık gibi öpemiyoruz da..."

Hazer hafifçe eğildi ve annesi yanaklarını sulu sulu öptüğünde silmemek için çabaladığını görüp gülüşümü tuttum. Her ne kadar bu sulu öpücükleri abartılı bulsa da annesine sıkıca sarılıp göğsüne doğru bastırdı, saçlarının üzerinden öptü. "Nasılsın?"

"Sizi gördüm ya, benden mutlusu yok. Çok şükür sağ salim geldin evine anneciğim..." Annemin sesi duygusaldı. "Bu dudağının, gözünün hali ne böyle? Elleri kırılsın..."

"Anne, lütfen."

"A... Abi..."

Mustafa Kemal'in titreyen sesini duyunca hepimiz ona döndük. Leo ile sarılması bitmiş, şaşkınlıkla abisine bakmıştı. Düğün günü olanlar onun için bir travmaydı, abisini kaybettiğini sanıp benimle dahi küsmüştü. Norveç'teyken telefon görüşmesi yapmışlardı ama yüzünü haftalar sonra ilk kez görüyordu. Çekik gözlerinden damlalar düştüğünü gördüm ve Hazer annesini nazikçe itip dizlerinin üzerine eğildi, Kemal'i hızla kollarının arasına çekti.

"Buradayım abim, buradayım. Bak, geldim, tıpkı konuştuğumuz gibi." Hazer, Mustafa Kemal'le doğrulduğunda Kerem de arkamdan geldi ve kapıyı kapattı. Ona gülümsedim ve Bahar Anne elimden tutup beni salona doğru çekerken Leo, Han'ın bacaklarına yapıştı.

Salondan girdiklerinde ben de arkalarından girdim. Hazer kucağında Kemal'le beraber şık koltuğa otururken Leo da koltuğa tırmanıp yanlarına yerleşti. Mustafa ve Hazer'in kardeş bağına özeniyor, kendisine orada yer açmaya çalışıyordu. Bu çabasındaki tatlılığı, yuva kurma arzusu beni neşeliden ziyade hüzünlü bir kelebeğe çevirdi. Neyse ki Han onu da ihmal etmedi, bir eliyle onun saçlarını okşadı.

"Güzel kızım." Bahar Anne ellerimden tuttuğunda ona dönüp kibarca ben de ellerini sarmaladım. Üzerinde bir pantolonla bluz vardı, saçlarını ensesinde topuz yapmıştı. "Bakıyorum da gözlerini kocandan alamıyorsun..."

Mahcubiyetimi saklaması için kızarık yanağımı kaşıdım. "Çocukları çok özlemişim de."

"Yemin ederim yüzüne ışıltı gelmiş, güzellik gelmiş. Tü tü tü nazar değmesin." Beni baştan aşağıya parlayan gözleriyle süzdü. "Aaa bak, sakın yanlış anlama, sen hep güzeldin ama ayrı bir asillik, bir zarafet gelmiş sana."

"Mutluluktan olmalı," dedim başımı yana eğerek.

"Dur, yoksa." Elini heyecanla kalbine götürdü. "Hamile misin? Hamilelik ışıltısı mı bu? Bak, doğruyu söyle..."

"Kadın doğumcuya gittiler zaten," diyerek bombayı ortaya attı Kerem ve orta sehpada duran çikolatalardan bir tanesini afiyetle yemeye başladı.

"İnanmıyorum!" Bahar Anne mutlulukla kollarını bana doladığında ağzım açık bir halde Hazer'e döndüm. Göz kırptığında etrafta ona fırlatacak bir şey aradım. Annem aynı neşeyle geriye çekildiğinde yanlışı toparlama gayretiyle, "Anneciğim yok öyle bir şey," dedim yumuşakça. "Rutin kontrollerdi, yanlış anladın."

Annem dönüp Kerem'e *aşk olsun* der gibi baktı ve sonra tekrar bana bakıp, "Zaten daha erken," dedi içtenlikle. Elimi okşadı. "Daha dur, evleneli şurada ne kadar olmuş. Genceciksin sen daha."

Hemen tavır değiştirmesine gülmemek için başımı sallarken Hazer'den yana bir bakış attım. Çocuklarla ilgilenirken anneme göz deviriyordu, sanırım o da annesinin bu kadar çabuk tavır değişmesiyle alay ediyordu.

"Bak ben annenim, bana gözlerini devirme öyle..." Bahar Anne ayağındaki ev terliğine uzandığında Hazer gözlerini bu kez daha da abartıyla devirip Mustafa'yı kaldırdı, annesinin terliğine siper etti.

Leo başını arkaya atıp güldü. "Abin seni sattı Mustafa..."

"Kardeşinin de maşallahı var," dedi annem, terliğini geri giyip gülümserken. "Dünya tatlısı."

Heyecanla başımı salladım. "Değil mi?"

"Yol yorgunusunuzdur şimdi siz," dediğinde kendimi öyle hissettiğimi fark ettim. Yorgundum ama enerjim düşük değildi, tenimdeki ve gözlerimdeki mutluluk ışıltısını hissediyordum. "İstersen yukarıya çık, Hazer'in odası vardı, orada uyu anneciğim. Bak, sakın utanma, darılırım..."

"Yeni gelin o, ziyarete geldiği evde uyuyamaz," dedi Hazer gayet ciddi şekilde.

"Sus sen!" Annem bir kez daha terliğine uzandı. "Ayrıca o benim kızım, sensin gelin."

"Çizilecek kadar bile karizmam kalmadı artık," dedi Hazer, çaresizce onun saçlarını iki kulak yapmaya çalışan Leo'ya dönerek.

"Bu model sana yakışıyor enişte."

Mustafa Kemal kıkırdadı. "Dur, annemin lastiklerinden alıp geleyim..."

Kerem'in kahkahaları çınladı, ben de ona eşlik ettim. Bahar Anne de oğlunun çaresizliğiyle eğlenerek ağzına bir çikolata atarken Hazer dişlerini sıkıp ikisini de kucağından itti. "Çocuklar o kadar da değil yani..."

Leo ile Mustafa gülüşüp kalktı ve el ele tutuşup kenardaki koltuğa koşturdular. Hazer gömleğinin yakalarını düzeltip ellerini Leo'nun bozduğu saçlarına attı. Leo ile Kemal'e dik dik bakarak saçlarını yana doğru tararken kıvırdığı gömlek kollarına bakıp iç çektim. Hazer çocukla çocuk olabilirdi ama bana dönüp göz kırptığında çocukluktan eser kalmıyordu, tam bir seksilik abidesi oluveriyordu. Heyecanlanan ellerimle oynayarak bakışlarımı kaçırdım, Mustafa Kemal'e baktım ama onun bakışları beni hiç bulmadı. Sanırım hâlâ dargındı, hassas bir çocuk olduğu için doğru ilerişini bulmakta da zorlanıyordum. Üstüne gidemezdim, onun bana gelmesini bekleyecektim.

"Sen benimle bir odaya gelsene..."

Başım, Han'ın sesine doğru hareket etti. Koltuktan kalkmıştı, ensesini kaşıyarak yanıma yürüyordu. Parmağımla kolye tuttum. "Neden?"

"Gel işte ya..."

Annem tüm bu konuşmalara misafir olduğu için kızarıp, "Sen çık," dedim yumuşak bir sesle. "Su içeyim, gelirim."

"Bana da getirirsin o zaman." Yanımdan geçerken elinin tersi yüzüme nazikçe değdi, dokundu, okşadı. Çillerim dokunuşundan nasiplenip âdeta tenimde ışıldadı.

Yanımdan kaybolup üst kata çıktı. Aşkı, annemin yanında böyle derinden hissetmek beni mahcup ettiğinde, "Sana çok âşık," dedi annem, sesi memnuniyet doluydu. "Ben onu hiç böyle görmedim. Kendine bir eş bulsun diye ona sayısız randevu ayarlamıştım, bir kere bile memnuniyetle dönmedi. Hep seni bekliyormuş demek ki. İşte, nasipten öteye gidilemiyor."

Hazer birkaç kere laf arasında annesinin bunu yaptığından zaten bahsetmişti. Onun başka kadınlarla defalarca çıktığı randevuları düşünmeyi hiç istemeyerek, "Kader," dedim fısıltıyla. "Ben gerçekten kimsesiz biriydim ama Hazer'le artık öyle değilim. Aşkın yanında bana çok değerli başka duygular verdi ve tabii siz de öyle. Teşekkür ederim."

Omzumu kibarca okşayıp Leo'yla Mustafa'ya döndü. Bu kez Kerem'in saçlarını bağlamaya çalışıyorlardı ve Kerem bunu dert ediyormuş gibi görünmüyor, kendisi de onların saçlarını dağıtıyordu. Annemin elini sıkıp koltuktan kalktım, eteğimi düzelttim ve saçlarımla oynayarak mutfağa yürüdüm. Bu eve daha önce geldiğim için aşinaydım. İçeriye girdiğimde daha önce de yüzünü gördüğüm yardımcı hanım bana gülümsedi.

"Bir isteğiniz var mı Safir Hanım?"

"Su almaya geldim, siz işinizle ilgilenin lütfen."

İlerideki masaya ilerleyip sürahideki suyu bardağa koydum, kaç saattir su içmiyordum acaba? Suyu üç yudumda içip bir bardak da Hazer'e doldurmak için sürahiye bir daha uzandım. Aynı anda bacağımın altında bir dokunuş hissedip gülümsedim. "Hazer?"

"Yenge, benim."

Gözlerim kocaman oldu, elimde değildi. Sürahiyi hızla bırakıp arkama döndüğümde Mustafa Kemal'in kırpıştırıp durduğu gözlerine denk geldim. Belli belirsiz şekilde bacağıma dokunuyordu ki bu, Han olduğunu düşünmem için yeterli bir sebepti. Kendi rızasıyla yanıma gelmesinden çok büyük mutluluk duyarak dizlerimin üzerine eğildim.

"Söyle bebeğim?"

Bakışlarını önce kaçırdı, etrafta dolaştırdı. Çekingenliğine alışkındım, aniden yaptığı hırçın çıkışlarına da. Birini incitmeyi isteyen hiçbir zaman ben olmadığım için elbette onunla çatışacak değildim, o daha bir çocuktu. "Sen benimle küs müsün?" diye sordu, iki yana doğru sallanarak.

"Yok daha neler!" dedim, kollarından nazikçe tutarak. Geri çekilmesi için fırsat vererek yavaşça eğilip tombul yanağından öptüm. "Hazer'e bile küserim, sana küsmem!"

Biraz gevşediğini hissettim, sıkıp durduğu dudaklarını serbest bırakıp parmaklarını saçlarıma uzattı. "Uzamışlar."

"İki kulak yapmak ister misin?"

Hevesle başını salladıktan sonra saçlarımla oynaması için dizlerimin üzerine oturdum, o da coşkuyla saçlarımla oynamaya başlayarak bana birkaç soru sordu. Konuşurken sık sık duraksıyor, kekeliyor, ne söyleyeceğini karıştırıyor gibi oluyordu ama ona gülümsediğimde rahatlıyor, dilinin bağı çözülüyordu.

Leo içeriden, "Mustafa nerede kaldın? Kerem yine at oldu, hadi," diye coşkuyla bağırınca gözlerini heyecanla açtı. Bir saniye duraksadı, sonra uzanıp yanağımdan şirince öptü ve koşarak mutfaktan ayrıldı.

Ben doğrulurken, "Yine buraları dağıttı," dediğini duydum yardımcı hanımın ve tek kaşımı kaldırıp suratına negatif şekilde baktım. "Saçlarınızı yolmuş," diyerek durumu toparlamaya çalıştıktan sonra hafifçe gülümsedi ve hızla arkasına döndü.

"Çocuklar böyle şeyler yapar, lütfen siz Mustafa'ya müdahale etmeyin."

Arkasından birkaç saniye daha bakıp elimde su bardağıyla ayrıldım. Buraya daha önce geldiğimde Han'ın gençken kaldığı odayı görmüştüm. Merdivenleri çıkıp koridoru döndüm, saçlarımı düzeltip odasının yolunu tuttum. Müsait olduğunu düşünerek kapıyı tıklatmadan açtım, Hazer'i neredeyse çıplak buldum.

"Ay!"

"Karıcığım?"

Dolabının önündeydi, kendisine burada bulunan kıyafetlerden bakıyordu. Gömleği yatağının üzerindeydi, yorgun hissettiği için başka bir şey giymeyi istemişti anlaşılan. Odasını süzdüm, gençlik yıllarında kaldığı odaydı. Tek kişilik bir yatak, çalışma masası, daha eski model kıyafet dolabı vardı. Elimdeki su bardağını bırakmak için çalışma masasına ilerledim ve az ilerideki bir dosya dikkatimi çekti, tam oraya uzanıyordum ki bir şey oldu. Han'ın kolları hem bacaklarımın altından hem de kolumdan geçti, ayaklarımı yerden kesti ve bir saniye içinde onun kucağında ilerlerken buldum kendimi.

"Hazer, saçmalama por favor... Burada olmaz."

"Senin de aklın hemen nereye kayıyor ya..."

Saçlarım çıplak omuzlarına düşerken Hazer beni yatağına götürdü. Yatağa bıraktığında saçlarım alev dalgaları gibi etrafıma saçıldı. Hazer alnımdan öpüp doğruldu ve üzerindeki kot pantolonla çalışma masasına yürüdü. Bir tutam saçımı parmağıma doladım ve Han çalışma masasından dönerken elinde iki kâğıt olduğunu gördüm. Hayranlıkla yüzünü izleyip

yatağın kenarına oturduğunda tombul parmaklarımı göğsüne koydum. Parmaklarıma gülümseyip elindeki kâğıdı uzattı.

"Seni tanımadan önce... hayalimdeki kızı çiziyordum. Baksana, sana benziyorlar; çilleri de var."

"Aşkım..." Kâğıdı hevesle elinden aldım ve parmaklarım çıplak göğsünü okşarken çizime yakından baktım. Elbette profesyonel bir çizim değildi ama küçük yaşına göre çok başarılıydı. Uzun, dalgalı saçları olan bir kız çizmişti. Benim gibi çilleri, duru bir yüzü vardı. Küçük bir kızdı, belki benim küçüklüğümdü. Uzanıp diğerine de baktım, kız bu kez gülümsüyordu. Gülümseyip her iki çizimi de kalbimin tam üzerine bastırdım. "Çillerin olduğu için mi çilli bir kız çiziyordun?" diye sordum.

Yanakları çillerinin altında hafifçe pembeleşti, avcunun içini göğsümdeki parmaklarının üzerine yasladı. "Yani... o zamanlar çevremdeki hiç kimsede böyle çiller yoktu, ben de yalnız hissetmemek için çilli bir kız çiziyordum. Ferhat hep dalga geçiyordu!"

"O onun ayıbı aşkım." Hafifçe yan döndüm ve yüzüm karnına sürtündü, yine de uzaklaşmadım. Alnımı karın kaslarına dokundurdum. "Sen çok incesin, harikasın."

Parmaklarının saçlarım arasına girdiğini hissettim. "Sen de fena değilsin."

Kıkırdayıp başımı kaldırdığımda bir sürü yıldızı olan gözleriyle karşılaştım. Saçlarımı daha bir şefkat ve sevgiyle okşayarak hiçbir şey demeden gözlerime baktı. Mutluluk anın içinde saklıydı, bir anda insanın göğsünden fışkırıyor ve karnında sayısız kelebeği döndürüyordu. Yine aynısı oldu ve mutluluk kanatlarını çırpa çırpa kalbimde döndü.

"Burası da benim yatağım işte," dedi Han, yatağın içine doğru kayarak. Benim de vücudum onunla kaydı ve alanım küçüldü, Han'ın elleri vücuduma nazikçe yerleşti. "Bence sevişelim, böylece ikimizin yatağı olmuş olur."

Vücutlarımız düzensiz biçimde birbirine yaklaştı, küçük yatakta âdeta iç içe geçip birbirimizin nefesini yüzümüzde hissettik. Dudaklarımızın yakınlığı sol tarafımda bir sancı olarak başladı, vücuduma orantılı şekilde yayıldı.

"Aile evindeyiz," dedim yumuşakça. "Annen aşağıda. Kardeşlerimiz de. Hiç hoş olmaz."

"Ama sen çok hoşsun, sen bu kadar hoş olunca ben dayanamıyorum..." Dudaklarımın ucuna telaşsız, abartısız, minik bir öpücük koydu. "Ne renk?"

"Yaaa!" Gülerek göğsüne vurdum.

"Döv beni," dedi Hazer hemen.

"Hazer... Sen mazoşist misin? Bak bebeğim, öyleysen söyleyebilirsin. Bir psikoloğa gidebiliriz..."

Eğlendiğimi fark etti ve kafasını arkaya atıp bir kahkaha attıktan sonra tekrar boynuma sokuldu, dudakları tenimi yavaşça süpürdü. Öpücük olmadı, temas olarak kaldı. "Hayır Mila, saçmalama Allah aşkına. Ben sadece... Sen hep sakinsin, anlayışlısın, bir kere ağzıma sıçsan nasıl olur diye düşünüyorum."

Bu kez ben kahkaha atıp onun göğsünü okşadım. "Hazer saçmalama, neden ağzına sıça... Yani sana kızayım?"

"Böyle avazın çıkana kadar bağırsan, öfkeli öfkeli bana çatsan... Ateşli olur bence, sence olmaz mı?"

"Sen kafayı yemişsin," diyerek yüzümü yastığıma sürttüm. Ellerini vücudumda yavaşça gezdirip belimden kaydırdı, kalçamı buldu. Eteğim olduğu için kalçamı kolayca kavradı ve vücudunun bir kısmını üzerime yasladı.

"Aşkın bana kafayı yedirtti işte kızım, yoldan çıkardı. Gün yirmi dört saat, ben yirmi altısında senin hayalini kuruyorum..."

"Neden yirmi yedi değil?"

Kahkahalarımız aynı anda yayıldı ve Hazer başını boynuma koyup esnedi. Canım benim, hakikaten yorulmuştu. Kıpırdamadım, biraz orada kalıp dinlenmesine müsaade ettim. Yarın şirkete dönecekti, ben de okula. Yani bu uçtuğumuz son gündü, yarın inişe geçecektik. Okul için heyecanlıydım, yeni bir ortama gireceğim için de ölesiye gergindim. Peri'ye bir söz vermiştim, ona yardımcı olacaktım. Dans etmeyi de çok özlemiştim, benim için güzel olacaktı.

Bir süre daha uzandı, boynumu öpüp durdu. Birkaç dakika sonra kalkıp saçlarımı örmeye kalkıştığında esneyerek ona müsaade ettim. Sanırım Leo ve Mustafa'ya özenmişti, deniyordu. Saçlarımı toplu görmeyi sevmiyordu, ben toplamadıysam.

"Mila, saçların örülmüyor, bence sorun var saçlarında."

Neşeyle güldüm. "Aynen, sorun kesin saçlarımdadır, senin örememenle bir alakası yoktur."

Popoma vurdu. "Mila!"

Kurdelemle, yarı düzgün yarı saçma şekilde ördüğü saçlarımın uçlarını tutturdu. Birkaç tutam yanağıma düşmüştü, onları da alıp nazikçe kulağımın arkasına koydu. Saçlarımı örebildiği için gerçekten mutluluk duyduğunu anlayınca aslında örememesine hiçbir şey demedim. Tekrar yanıma

uzanırken cebinden bir lolipop çıkardı ve bana bu odada ilk ağladığı anı anlatırken çilekli lolipopu beraber yedik.

Bir saat kadar dinlenip indiğimizde yemeğe katıldık, afiyetle hazırlanan yemekleri yedik. Yemek sırasında yardımcı hanımefendiyi izledim, objektif olmaya çalıştım. Mustafa Kemal'e nasıl davrandığını gözlemlemeye çalıştım, gerçekten onu anlayamıyorsa Bahar Anne'me bundan bahsetmek isterdim. Yaşadığım şeylerden sonra bir çocuğun susturulmaya maruz kalmasına hayatta göz yumamazdım. Belki kadının bir anlık hareketiydi, Mustafa Kemal'e gayet nazik davranıyordu ama emin olmam gerekirdi. Yemeklerimizi yerken kadının herhangi bir şeyine denk gelmedim, rahatlayıp Hazer'e yer vermeden yanıma oturan çocuklara döndüm, gülümsedim. İkisi de ışıl ışıl bana gülümsedi. Hazer masanın altından ayağıma vurdu. Düşmanlarıyla ittifak yapmama sinirlenmişti sanırım.

Evdekilerle ayrılıp çıktığımızda havanın epey kararmış olduğunu gördüm. Mustafa Kemal'in hepimizden ayrılması zaman almıştı ama Leo'dan hiç ayrılmak istememişti. Bu yüzden giderken onu da yanımıza aldık, Bahar Anne'yi öpüp arabaya yerleştik. Leo ile Mustafa'nın mutlulukla cıvıldaması beni mest etti, Kerem arabayı çalıştırırken onlara takıldı. Hazer üzerine giydiği tişörtle üşümüyormuş gibi rahatça camı indirdi, serin havayı içine çekti. Dirseğini camın kenarına yaslayıp karanlığı izledi. Ay çıkmıştı ama ayı değil de güneşi arayan bir adam için fazla uzun izledi ayı ve yıldızları.

Eve geldiğimizde Hazer yorgunca odaya çıktı, Mustafa Kemal'le ilgilenmeyi istemişti ama ben yapabileceğimi söyledim. İkisiyle de ilgilenmeyi seviyordum. Hazer odamıza çıktığında Kerem kuşların kafesini mutfağa koydu. Etrafımda dönüş onlarca anı paylaştığımız eve hasretle baktım, Kerem'e dönüp göz kırptım. "Sana içecek bir şeyler hazırlayayım mı?"

Leo'nun ve bizim valizleri salonun kenarına bırakıp doğruldu. "Yok canım, çok yoruldun. Ben eve gideyim, zaten Leyla'mı özledim."

Parmak uçlarımda yanına koşup ona sarıldım, Kerem de kollarını bana dolayıp içtenlikle karşılık verdi. Eskiden korkunç olan şeyler artık nasıl da güzel ve güvende hissettiriyordu. "Leyla'yı benim yerime öp," dedim ayrılırken.

"Ben onu sadece öpmem; yerim, yerim."

Kıkırdayarak kapıya yürüdük, onu gülümseyerek uğurladım ve gözden kaybolduğunda sokak kapısını örttüm. Arkama dönüp çocukların çıktığı odaya yöneldim. Burayı Leo için hazırlamıştık, daha çocuksu ama güzel bir odaya çevirmiştik. Hazer'in telefonunu almışlar, bir şey açmaya

çalışıyorlardı. Leo'nun kıyafetlerini dolabına yerleştirirken, "Aa ablam," dediğini duydum Leo'nun. Onun için pijama seçip arkaya döndüm. "Video, acaba ne var?"

Gözlerim kocaman açıldı, kalbim kaygıyla çarptı ve vücudum ileriye doğru fırladı. Hızla uzanıp Leo'nun elinden telefonu aldığımda neye uğradığını şaşırdı. Telefonu arkama saklayıp onlara güldüm. İkisi de dudak büzmüş anlamsızca bakıyordu. Gülümseyerek geçiştirmeye çalıştım.

"Pijamalarınızı giymeyecek misiniz?"

İkisi de başını sallayıp yataktan fırladı. Rahat bir nefes verip başımı önüme eğdim, telefonu arkamdan çıkarıp olduğu açmak üzere oldukları videoya baktım. Ah, neyse ki endişelerimin yersiz olduğu bir videoydu. Hazer'in, ona aşkımı söylerken çektiği bir kısa klipti, zararsızdı. Gülerek telefonu eteğimin cebine sokuşturdum ve başımı çevirip oğlanlara baktım. Önce Mustafa Kemal'e yardımcı oldum, benden biraz utandı ama güvendiği için müsaade etti. Ondan sonra Leo'yu giydirdim ve onları yatağa yerleştirip yorganı üzerlerine örttüm. Kıkırdayıp benimle eğlendiler, beni de yatağın içine çekmeye çalıştılar. İstedikleri kadar onlarla ilgilendim, oynadım, güldürdüm. Sonra ikisinin de yanaklarından öptüm, odadan ayrılırken gece lambasını korkmasınlar diye açık bıraktım.

"Kerem Abi, gece git eniştenle ablanın yanında uyu dedi ama ben seninle uyuyacağım."

"Niye öyle dedi ki Leo? Abimle yengem korkuyorlar mıymış?"

"Galiba ya, yazık."

Kapıyı kapatırken duyduklarım neredeyse beni güldürecek oldu. Kerem bize komplo kurmuştu. Elimi saçlarıma attım ve örgüden çıkan tutamları parmağıma dolayıp odamıza geçtim. Eve, odamıza haftalar sonra ayak basıyordum. Bu ev her bakımdan özeldi, her metre karesinde bir anımız vardı sanki. Bu koridorda koşarak kahkaha attığımı dün gibi hatırlıyordum ya da beni öptüğünü. Sanırım yaşlanana kadar bu evde yaşamak isteyecektim çünkü sayısız anısı vardı.

Odamızın kapısını yavaşça açtığımda aşina olduğum o loş ışığın etrafı kapladığını fark ettim. Tamamen girip kapıyı kapattığımda banyodan su sesi geldiğini duydum, duş alıyordu. Eteğimin içinde artık daraldığımı hissedip yandaki fermuarını indirirken banyoya ilerledim. Odamızda olduğu için kapıyı tamamen kapatmamıştı, başımı hafifçe eğip içeriye baktığımda suyun altında çırılçıplak dikildiğini gördüm. Başından köpükler

akıyordu, gözleri kapalıydı. Onunla suyun altına girmeyi düşündüm ama hemen sonra vazgeçtim, yalnız başına, rahat bir duş almasını istedim. Bir süre çıplaklık vücudunu süzdüm, neden izlemeyecektim ki? Avuçlarımda ona dokunmak için bir hasret başlayana kadar izledim ve bunun bir sonu gelmesi için arkamı döndüm.

"Gelsene içeriye..."

Tabii ki odaya girdiğimi fark etmişti, gözleri kapalı olsa da hissetmişti. Yatağa ilerlerken eteğimi çıkardım ve ikiye katlayıp kenardaki pufun üzerine yavaşça bıraktım. Üzerimde gömleğim, çamaşırlarım ve külotlu çorabımla yatağa ilerledim. Siyah serin çarşafların üzerine yerleşip gömleğimin düğmelerini çözdüm ve lila rengindeki gömleği kenara bırakıp yatağın ortasına kıvrıldım.

"Mila... Gece Yarısı Güneşi'm..."

Beni banyoya davet ediyordu ama hayır, gitmeyecektim. Yanağımı çarşafa sürterek esnediğimde Han'ın huysuz bir ses çıkardığını duydum. Dudaklarım, tatlılığının farkında olup kıvrıldı ve bacaklarımı kalçama doğru çekip gözlerimi kapattım. Yorucu bir gün olmuştu ve nihayet evimdeyim, yatağımızdaydım. Ve nihayet gün sonunda da yalnız değildim, vücudum ve ruhum en doğru, en güvenilir yerdeydi.

Göz kapaklarım daha da ağırlaşırken su sesinin kesildiğini fark ettim. Odamızda hafif bir ıslık çaldı, dolap kapakları açıldı, ağzımın içinde bir şeyler geveledi. Gözlerimi açmasam da yatakta kayıp onun için yer ayırdım, gelip bana sarılmasını bekledim. Çok geçmeden yatak onun ağırlığıyla çöktü, elleri kalçamdan başlayarak vücudumun yukarısına çıktı. Üzerinden duş sıcaklığını, şampuan kokusunu alıyordum. İçimi huzurla çekerken dudaklarının bileğimden yukarıya çıkarak omuzlarımda yoğunlaştığını hissettim.

"Duş almayacak mısın?" diye sordu.

"Han, çok yorgunum," dedim vücudum ona doğru yakınlaşmaya başladı ve bu Hazer'i güldürdü. "Sabah, okula gitmeden önce alırım."

"Karımı okula götüreceğim, ilginç."

Dudaklarını omzumdan çekti ve az sonra parmakları çorabımı kalçamdan aşağıya çekmeye başladı. Çorap ayaklarımdan da çıktı ve Han bacağımı boydan boya okşayıp kalktı. Az sonra geldiğinde gözlerimi açıp bir kere kırpıştırdım ve loş ışıkta ona baktım. Elinde kendine ait bir tişört vardı, bana güç kırptı. Esneyerek doğruldum ve hızla inip kalkan omuzlarını izledim. Su damlaları hâlâ akıyordu, tişörtünü başımdan geçirdiğinde kıkırdadım.

"Neden kendi tişörtünü giydiriyorsun?"

"Aşka geldim," dedi.

Gri tişört başımdan geçip vücuduma yerleşti, kumaşın bir kısmı karnımda birikti. Hazer belimden tutup beni nazikçe yatağa bıraktı ve gözleri saçlarıma kayınca kaşlarını çattı. "Örgünü bozmuşsun!"

Çok gevşek örmüştü, muhtemelen kurdelem kendiliğinden düşmüştü. Sırtım yatakla buluşunca bakışlarımla etrafta kurdelemi aradım. "Ben bozmadım, kurdelem düşünce kendiliğinden bozulmuştur."

Kurdelemi yatağın kenarında gördüm ve Han benden önce uzanıp kurdeleyi aldı, komodin üzerine bıraktı. Sonra üzerinde yalnızca gri eşofmanıyla yatağın diğer tarafına yerleşti, beni göğsünün üzerine çekti. Tombul ellerim boynunun altında iki zayıf yumruk oldu ve çıplak bacaklarım onun bacaklarına dolandı.

"Yarın okulda kendine çok dikkat et Mila, öğünlerini atlama tamam mı? Yemeklerini de ye."

"Beslenme çantamı hazırlarsın," diye takıldım.

Hazer ofladı ve nefesi saçlarımın arasına süzüldü. "Neredeyse uyuyacaksın, hâlâ espri peşindesin."

"Ama sen de espri yapmamı ister gibi konuşuyorsun..."

Bana daha sıkı sarıldı. "Sen kocanı ciddiye almıyorsun galiba."

"Şaka bir yana... Ben yarından biraz korkuyorum Hazer." Gözlerimi yavaşça kapattım. Korkularımı gözlerim açıkken itiraf etmek cesaret istiyordu. "İlk gün gittiğimde zaten pek kendimde değildim. Korkularım, senin yokluğunun gölgesi altına gizlenmişti. Ama yarın... O ürkek, kimseyle konuşamayan kadın olacağım diye korkuyorum."

Çarşafı üzerimize örttü, beni can kulağıyla dinlediğinden o kadar emindim ki tüm korkularımdan bahsetmek istedim. Yine öldürdü tüm korkularımı. Beni rahatlatmak için elinin içiyle sırtımı sıvazladı. "Benim güzel kokulu karım, bebeğim..." Sesinin yumuşak, özverili fısıltısı gelgitlerimi durdurdu, beni sakinleştirdi. "Ben korkularının üzerine senin gibi yürüyen kimseyi görmedim. Korktuklarının hiçbiri olmayacak, neşenle insanları büyüleyeceksin. Yani şey... çok da büyüleme tabii."

Bana aşıladığı güvenini farkında değildi, ben omzumu ona yaslayıp bu yolda yürüyordum. Söylediği her şey sanki gerçekmiş, sahiden olabilirmiş gibi hissettiriyordu. İnsanlar düşüncelerimi kolay kolay etkileyemezdi, beni düşürüp yükseltemezdi ama o bir şekilde yapıyordu. Gözlerim, tüm uyku ihtiyacıma rağmen aralandı ve onun göğsüne denk geldi. Başımı

kaldırdım ve gözlerimi, tüm içtenliğini gördüğüm gözlerine kaldırdım. Gözlerinin yansıttığı aşkla çaresiz kalışını gördüm ve elimin tersiyle içimden geldiği gibi onun yüzünü okşadım. "Seni canımdan bile çok seviyorum." Söylediğim son kelimeler bunlar oldu ve Han'ın kolları beni sıkı sıkı sardı.

☽

Bir ay sonra

Aralık ayı girdiğinden beri İstanbul'a neredeyse iki günde bir yağmur yağıyordu ve o gün de bu günlerden biriydi. Hava dokuz dereceydi ve montuma sarılmasam donacaktım sanki. Akşam olmuştu, bugün epey dersim vardı ve dersten sonra çoğu zaman yaptığımız gibi yine Peri'yle buluşmuştuk.

Bu yirmi gün çok sıkıntılı geçmişti. Hazer'le iki kez tartışmıştık, babasıyla aralarında belirgin bir gerginlik vardı ve bize yansıyordu. Onun gerginliğine, sinirlerinin bozulmasına hak veriyordum; bu yüzden tartışmalarımızı alttan almıştım. Hem bunları makul karşılıyordum, ufak tefek tartışmalar her evde mutlaka olurdu. Günün sonunda ikimiz de o yatağa girip birbirimize sarılmadan, bir bütün olmadan uyumuyorduk; önemli olan da buydu.

Şemsiyemi hafifçe silktim ve üzerine düşen yağmur damlaları yere indiğinde Peri'ye gülümsedim. O da şemsiyemin altındaydı, okuldan birkaç dakika önce çıktığımız için beraber yürüyorduk. Başımda beyaz bir bere vardı, beyaz paltomla uyumluydu. Peri'nin giyim tarzı bana göre daha sportifti, şişme montunu giymiş, sırt çantasını takmıştı.

Geçen arabaya yol vermek için onunla kaldırıma çıktığım sırada, "Hoca ilerleme kaydettiğimi söyledi," dedi sevinçli bir sesle. "Gün sonunda ne kadar yorgun olursan ol benimle ilgilendiğin için çok teşekkür ederim. Sana sürekli teşekkür etmek istiyorum, kusuruma bakma."

"Ben de birine minnettar hissedince böyle oluyorum," diyerek gülümsedim. Bu konuda öylesine örtüşüyorduk ki hayret ettiğim oluyordu. "Sürekli *gracias gracias* diye peşinde dolanıyorum."

Bana dirsek attı. "Eşinin mi?"

Ona Hazer'le tanışma hikâyemizi anlattığım için bu soruyu sormuştu. Başımı yavaşça salladım. "Evet, ona da sürekli teşekkür ediyordum. Bana çok yardımcı oluyor, güç veriyordu."

"Ya, seni birkaç kez okuldan aldı ama hiç tanışamadım eşinle. Ona olan sevgini her fırsatta dile getirdiğin için harika biri olarak hayal ediyorum Hazer'i."

"Olabildiğinin en harikası," dedim, sevgim göğüskafesimden taşarken. "Çok şanslısın. Herkes harika bir erkeğe sahip olamıyor."

Ben bir erkeğe değil, harika bir aşka sahibim. O erkeği yanımda tutan da bu aşk. Mahcup bir gülümsemeyle karşılık verip iki adım daha attım ama sonra çok yakınımdan duyduğum fren sesiyle sıçradım. Peri de fren sesi çok yakınımızdan geldiği için dönüp arkasına bakma gereksinimi duydu, benim bakışlarımsa onu takip etti. Araba kaldırımın yanında durdu ve içerideki kornaya bastı.

Peri önüne dönüp kolumdan tuttu. "Taksiyle mi gideceksin?"

Etrafıma bakındım. Beni ya Kerem ya da Hazer alıyordu. Elbette kendim de gidebilirdim, yorulmalarına gerek yoktu ve zaten ikisi de ortalıkta görünmüyordu. "Si," dedim Peri'ye. "Eşim de arkadaşım da yok."

"Gel, taksi çe..."

Korna sesi daha baskın şekilde yükseldi. Peri omzunun üzerinden arkasına döndü. "Kuzey..."

Ah. Kuzey, Peri'yi dans için aralarında istemeyen gruptan bir çocuktu. Ona alt kademelerdekilerle dans etmesini söyleyip duruyordu. Aralarındaki nefret ilişkisi her gün daha da artarak devam ediyordu. Her gün okulun bir yerinde, bazen dans salonunda onları atışırken görüyordum. Tartışıyor, seslerini yükseltiyor, birbirinden nefret ettiklerini tekrarlıyorlardı. İlişkiler konusunda yeterince müthiş olmadığım için aralarındaki bu yüksek gerilimli ilişkiye herhangi bir müdahalede bulunamıyordum; zaten buna da hakkım yoktu. Fakat garip şekilde birbirlerinin gözünün önünde olmayı sevdiklerini de seziyordum.

"Konuşacaklarınız varsa ben durağa yalnız yürürüm," dedim.

Yüzünü tekrar bana çevirerek derin bir iç çekti. Bir anda gözüme çok yorgun görünmüştü, ayrıca kırgın da. "O arızayla uğraşamam," dedi ve ilerlemeye devam etti.

İyi hissetmesi için gülümsemiştim ki Kuzey o gür sesiyle, "Peri," diye bağırdı.

Fakat bu kabalığa giriyordu. Yolumuzu kesmişti, Peri de farkında olup gelmeyeceğini göstermişti ama hâlâ ısrar ediyordu. Bu kez arkama Peri'den önce döndüm ve kaşlarımı çatmadan edemedim. Başını arabanın kapısından dışarıya çıkarmış Peri'ye bakıyordu. Yağmur yağdığı ve çok yakınımda olmadığı için duygularını anlamakta zorlanıyordum ama bir konudan ötürü çaresiz görünüyordu.

"Pes etmeyecek," dedi Peri, ıslanan yüzünü bana dönerek. Kuzey'in arabadan çıkmak için hareket ettiğini gördüm. "Ben onunla konuşayım, sen duraktan kendine bir taksi çevir."

Gitmek için hareket ettiğinde kaşlarımı çatıp elinden sıkıca tuttum. "Affedersin, niyetim asla işinize karışmak değil ama onunla gitmek zorunda değilsin. İstediği hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin. Anlıyorum, iletişim şekliniz biraz farklı ama kimsenin seni yönlendirmeye hakkı yok."

Dönüp Kuzey'e baktım. Arabasının önünde, yağmur altında ıslanarak Peri'nin yanına gelmesini bekliyordu. Kusura bakmasın ama bunun yalnızca bir seyircisi olamazdım, gerektiği yerde hiçbir kadını yalnız bırakamazdım. Peri bana gülümseyip, "Dediğin gibi bizim iletişim şeklimiz farklı," diye izah etti. "Bana bir şey yapmaz."

Evet, her ilişkinin benim istediğim gibi olmasını elbette bekleyemezdim. Yine de Kuzey'in kendisine karşı yapabileceği herhangi bir zorlamaya karşı uyarmak istemiştim. Onların iletişim şekli buysa haddimi çok aşamazdım. Başımı sallayıp, "Dikkat et," dedim ve onu serbest bıraktım.

Arkasını dönüp Kuzey'e ilerledi. Kuzey onun kendisine doğru ilerlediğini görünce rahatlamış göründü, ellerini belinden indirip bekledi. Peri yağmurun altında koşarak yanına vardı ve ellerini kaldırıp bir şeyler söylemeye başladı. Kuzey'se onun dirseğinden tutup kendisine çekti, yüzüne eğilip daha sakinlemiş şekilde bir şeyler söyledi. Dirseğini okşayıp arabayı gösterdi.

Peri söylenerek arabaya bindiğinde Kuzey ıslak saçlarını düzelterek kapıyı açtı ve şoför koltuğuna yerleşti. Önüme döndüm ve şemsiyeyi tutan, kızarık elime bakarak taksi durağına ilerledim. Araba birkaç saniye sonra yanımdan geçip sokağın köşesinden dönmüştü. Bir taksi çevirip Leo'yu almaya gitmeliydim.

Durağın olduğu sokağa girdim ve üşüyen elimi nefesimle ısıtarak hızla yürüdüm. Daha fazla ıslanmak istemiyordum, üşütebilirdim. Rüzgârla paltomun önü açıldığında düzeltmek için hafifçe eğildim ve aynı anda yüksek sesli bir fren duydum. Yerde biriken sular çizmelerime sıçradığında başımı hayretle kaldırdım. Neyse ki ilerimdeki araba bizim arabamızdı.

Ah, Kerem gelmiş olmalıydı. Arabanın içini göremiyordum, zaten akşam vaktiydi ve hava sisliydi. Kerem'e el salladım ve koşa koşa arabamıza ilerledim. Kapıyı açmadan önce şemsiyeyi kapatıp sularını silkeledim ve kapıyı açıp kendimi içeriye atarken yüzümü silip şoför koltuğuna döndüm.

"Hazer?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Merhaba bebeğim," diye fısıldadı.

Onu görmeyi beklemediğim için dudaklarımı nasıl kapatacağım bilemedim. Şaşkınlığımın geçmesi için bana izin verdi ve ben şemsiyeyi ayaklarımın önüne, çantamı da arka koltuğa bırakırken buğulu gözleriyle beni

izledi. Arabanın tavan lambası yanıyordu, sileceklər de harıl harıl çalışıyordu. Önüme döndüğümde, "Palton ıslanmış," dedi yumuşak bir sesle. "Onu da çıkar." Gözleri yanıyordu.

Başımı sakince sallayıp düğmesini açtım ve beyaz paltomu çıkarıp kenara bıraktım. Bugün hava soğuk olduğu için abartıp boğazlı bir kazak elbise giymiş, bacaklarıma çizme geçirmiştim. Belimde ince, zarif bir kemer vardı ve her zamanki gibi kurdelem saçlarımdaydı.

Hazer sabah benden önce uyanıp gittiği için bugün ilk kez beni görüyor, benimle konuşuyordu. Elini uzattı ve kibarca dizimin üzerine koyup, "Hii," dedi iç çekerek. Yüzünü buruşturdu. "Üşümüşsün."

"Isınırım... aşkım."

"Arka koltuk?"

Eline bir tane hafifçe vurdum. "Han!"

Elinin içiyle bacağımı sıvazlayıp ısıtmaya çalışırken diğer eliyle direksiyonu çevirdi ve araba hareket etti. Ellerimle kollarımı sıvazlarken, "Dün ben uyuduktan sonra gelmişsin," diye fısıldadım üzülerek. Akşam yemeğine gelmemişti, geç kalacağını özür dileyerek söylemişti ama bu kadarını tahmin etmemiştim. Onu beklerken koltukta uyuyakalmış, yatağımızda uyanmıştım. "Çok üzüldüm."

"Özür dilerim," dedi bir daha. Aslında özür dilemesi gereken bir şey değildi, biz Norveç'teyken inanılmaz iş birikmişti ve o açığı kapatmaya çalışıyordu. Daha anlayışlı olmam gerektiğini hissettiğim sırada elini bacağımdan alıp üşümüş yanağıma koydu. "Bayağı iş birikmiş, üstelik şirkete zarar verdiğim için kendimi kötü de hissediyorum. Birkaç gün daha böyle olmak zorunda."

"Tabii, anlıyorum." Yaşananlar yüzünden işleri epey aksamıştı, görmemek için zaten kör olmak gerekirdi. Benimkisi bencil bir duyguydu, ona olan aşırı düşkünlüğüm yüzündendi. Neşelendim ve elinin üzerini okşayıp bakışlarımı yüzüne çevirdim. "Beni özlediğin için mi geldin?"

"Seni sinemaya götüreceğim. Bugün yemek bile yemeden çalıştım ki erken çıkayım, seninle olayım."

"Yaaa!" Neşeyle ellerimi çırpıp koltuğumda ona dönerken Han'ın parmakları ıslak saçlarımın arasına yavaşça sızdı. "Seninle film izleyeceğiz!"

Bu kadar neşelenmemi beklemiyormuş gibi biraz şaşırdı ve hızlıca başını salladı. "Evet, hiç sinemaya gitmediğimizi fark ettim. Tabii film mi izleriz, film mi çevririz bilemem..."

"Olur olur, ikisi de olur..."

Bana gülümseyip parmaklarını dalgalı saçlarım arasından, ona has bir zarafetle kaydırdı. "Günün nasıl geçti?"

"Seni düşündüm," diye itiraf edip omzumu koltuğa yasladım. "Yeni bir hocayla tanıştım. Derste söz aldım. Biraz gerildim ama söyleyeceklerimi eksiksiz söyledim."

"Orada olup o anı izlemeyi isterdim," dediğinde sesinde içtenlik vardı.

Onun pürüzsüz çenesini, sakince aşağıya ve yukarıya doğru kalkan açık renkli kirpiklerini izlerken, "Öğrencin olabilirim," diyerek kendisine takıldım.

Direksiyonu soldan kırıp başka bir sokağa girerken gözlerini ufak bir aralıkta bana çevirdi ve baştan aşağıya süzerek dudaklarını iştahlı şekilde yaladı. "Ben de öğretmenin olurum o halde. Sana bazı *çok önemli* şeyler anlatırım, öğretirim."

Sesindeki edepsiz ima karşısında yanaklarım kızarsa da ona gülümsemekten vazgeçemedim. Onu, yalnızca bir gülümsemeyle bile kazanabildiğimi biliyordum. Hazer de bana göz kırpıp tekrar önüne döndüğünde, "Leo?" dedim çıkış saati geldiği için. "Onu almayı unutmayalım."

"Kerem'den ricada bulundum. Alıp ilgilenecek."

"Ama beni isterdi o şimdi, aç gelecek okuldan..."

"Mila, dolap ağzına kadar dolu. Kerem'le olacak, niye aç kalsın?"

Tabii öyleydi, çok şükür yiyebileceği sınırsız şey vardı ama onu okuldan alıp her şeyiyle ilgilenmeye, onun için bir şeyler yapmaya çok alışmıştım. Beni arardı, biliyordum kardeşimi. Ona başımı sallasam da telefonumu çıkarmama engel olamadım, Kerem'i arayıp Leo'yla konuştum. Okuldan yeni çıkmıştı, sesi iyi geliyordu ve derhal öğretmenin verdiği ödevler yüzünden sızlanmaya başlamıştı.

Telefonu kapattım ve heyecanla Hazer'i izledim. Onu özlemiştim, birlikte vakit geçirmek beni çok mutlu edecekti. Hazer ısınamadığım için yol üzerinden ikimize de sıcak içecek aldı. Kerem olsa yine kapitalizmden bahsederdi sanırım ve boykot edip kahveyi içmezdi. Onun elinden sıcak çikolatamı alıp içtim ve içeceğin yanına aldığı kurabiyeyi yedim.

"Güzel," dedim kurabiye yerken.

"Güzel mi?" diyerek beni taklit etti.

"Bu zamanlar bana hep seninle tanıştığımız o ayları, haftaları hatırlatıyor."

"Bana da sırf seni görmek için sahafa gelip aptalca bahaneler ürettiğim zamanları anımsatıyor."

Kıkırdadım, demek böyle yapıyordu. Biraz ağzını arasam fena olmazdı. Fakat ona soru sorduğumda dudaklarına hayali bir fermuar çekerek beni

cevaplamayacağını belli etti. Yine de sıcak çikolatamı içerek ona ısrar ettim, kendini utandıramayacağını söyledi.

Arabamız bir alışveriş merkezinin önünde durduğunda elimdekileri torpidoya bıraktım ve arka koltuktan paltomu aldım. Hazer de kendi siyah kabanını giydi ve sonra ilgiyle benim düğmelerimi kapattı, sıcak dudaklarını çenemin altına bastırıp, "Bugün de apayrı bir tatlısın," dedi.

"Tatlı krizine girme," diye şaka yaptım ona. Bu kez gözlerini bile devirmedi.

Onunla aynı anda kapılarımızı açıp dışarıya çıktık. Çizmelerim bacaklarımın ıslanmasını büyük oranda engelliyordu. Hazer çabucak yanıma yetişip elimden tuttu ve benimle basamakları çıktı. İçeriye geçip güvenliği aştıktan sonra yürüyen merdivenlere ilerledik. Bir kat çıktık, bir kat daha çıkmak üzereydik ki Hazer gülümseyerek bana ilerideki pahalı bir iç giyim mağazasını gösterdi.

Muhtemelen beni tatlı şekilde utandırmayı planlıyordu ama ben elinden tutup onu mağazaya çekmeye başladığımda ağzı bir karış açık kaldı. Hafifçe kızarmaya başladı ve ben onunla mağazaya girince, "Mila, sen baksan ya," dedi kısık bir sesle. Ensesini kaşıdı. "Bu kadar iç çamaşırı arasında ne yapmamı bekliyorsun?"

"Sadece parfüm alacağım," dedim ve onu zor durumda bırakmaktan keyif aldım.

Beraber parfümlerin bulunduğu reyona ilerledik ve Hazer omzunu reyonun kenarına yaslayıp beni izlerken uzanıp denemek için bir parfüm aldım. Ambalajı çok hoşuma gitmişti, kapağını açtım ve Hazer'in bileğine uzandım. Parfümü bileğinin içine sıktım ve bileğinin altından nazikçe tutarak burnumu yaklaştırdım. "Hımm, çok şekerli."

Bileğini bıraktığımda Hazer de elini kaldırdı ve sıktığım parfümü koklarken dudak büktü. "Evet, hoşlanmadım. Tenin daha iyisini hak ediyor."

Eliyle yanağını okşarken reyona baktı ve gözüne kestirdiği parfüme uzandı. Ambalajı çok şık, uzun, pembe renkli bir parfümdü. Bana dönüp parfümün kapağını açtı ve bileğimi nazikçe tutup hafifçe sıktı. Parfümün kokusu hafifçe yayıldı ve ben havayı koklarken Hazer de bileğimi koklayıp hoşnut kalmış gibi gülümsedi. "Bayıldım, çok yakıştı. Kibar bir koku, tam senlik."

Ben de baktım ve kokunun hoşuma gitmesiyle fiyatını görmek için başımı çevirdim. "Çüş... Ah, bu ne?"

Hazer tepkime gülümseyip parfümün fiyatına baktı ve sonra burnuma fiske atıp kutusundaki açılmamış parfümü aldı. Elimi tutup yürümemi

sağladığında, "Çıldırdıysan söyle," dedim kısık bir sesle. "Bu çok pahalı. Ben kendi paramla almak istiyordum, senin almanı değil. Bu beni biraz aşıyor hayatım."

"Dün gece seni yalnız bıraktım. Rica ederim bunun telafisi olarak düşün..."

"Üç bin iki yüz liralık bir telafi mi? No, mi vida, no..."

Her ne kadar sızlansam da Hazer gayet ciddi şekilde kasaya yürüdü ve parfümü alırken kartını kullanmayı istedi. O halde yarı yarıya ödeyebileceğimizi söyledim, normalde bunu da kabul etmezdi ama gerçekten böyle olduğunda daha iyi hissedeceğimi gözlerimde gördüğü için kabul etti. Parfümü beraber aldık, böyle kendimi gerçekten daha iyi hissettim.

Mağazadan çıktığımızda hâlâ çok beğendiğim parfümü bileğimden kokluyordum. Bir kat daha çıktık, sinema salonunun olduğu yere ilerledik. Uzun dar koridora girip gişeye girdik ve filmlere baktık.

"Korku filmi?" dedi, kolunu omzuma atarken.

"Animasyon?"

Bu onun için romantik bir filmden daha iyiydi, bu yüzden başını sallayıp animasyon filminin afişine baktı. Korku filmleri benim için değildi, bir dram filmine de girmek istemiyordum. Hazer'i ikna etmek için önüne geçip kollarımı boynuna doladığımda dudaklarını alnıma koyup başını salladı.

"Karım ne isterse, ne zaman isterse, nasıl isterse..."

"Çok iyisin Hazer, tüm iyilikler seni bulsun."

"Bunu o kadar çok söyledin ki gerçek oldu; sen karım oldun ve bütün iyilikler beni bulmuş oldu."

Gişeden biletlerimizi alıp salona girdik ve en arkalarda filmi rahat izleyebileceğimiz koltuklara oturduk. İçerisi sıcak olduğu için paltomu çıkardım, dizlerime örttüm. Han da beni takip edip paltosunu çıkardı, gömleğinin düğmelerini kapatıp koltuğu hafifçe arkaya doğru yatırdı.

"İki paket mısırı yiyebilecek misin Mila?"

"Seninleyken çok mutlu oluyorum. Mutlu olunca da bir şeyler atıştırmayı seviyorum."

Mısır paketini dizlerim üzerine bırakırken, "Sana kilo aldırmayı bu şekilde planlamamıştım," diye mırıldandı.

Hazer Han ve sayısız kere yaptığı çocuk iması. O önüne dönerken ben ona sevgi dolu gözlerimle baktım ve o an içimden gelen bir karar verip mutlulukla ellerimi sıktım. Saçlarımı, boğazlı elbisemin omuzlarına koyup kafamı da koltuğa yasladım ve istemsiz şekilde onun elini

arayışa çıktım. Parmaklarımız denk geldiğinde kendi parmaklarımı elinin içine kaydırdım ve geniş ekrandaki fragmanlara baktım. Hazer de elimi hisseder hissetmez kavradı ve diğer elini hiç de sürpriz olmayan bir yere koydu; dizime. Tamam, ben de onun omuzlarını çok seviyordum ama bu bacak sevdası...

Reklamlar bittiğinde ve filmin jeneriği başladığında uzanıp mısırımdan bir tane ağzıma attım. Animasyonun ilk sahnesi açıldığında gözlerimi salonda dolaştırdım. Kalabalık bir salon değildi, daha çok küçük yaşta insanlar vardı. Ve gençler. Mısırımdan atıştırmaya devam ederken animasyonun neşeli müziğine gülümsedim.

"Bu kalbim için hiç adil değil," dediğinde neyi kastettiğini anlamak için ona döndüm. "Böyle güzel gülmen hiç adil değil."

Bileklerimi ona uzattım. "Tutukla beni." Tebessüm edip önüme döndüm, mısırımı yiyerek animasyonu izledim. Animasyonların daha eğlenceli olduğunu sanıyordum ama bu duygusal başlamıştı. Hazer tüm dikkatini vererek izlemiyordu, bunu dizimdeki elinin ritmik oynamasından anlayabiliyordum. Yüzüğü dizime çarpıyordu, parmakları çizmemin başladığı noktaya inip sonra tekrar yukarıya çıkıyordu. Yüzüne bakamadan biraz mısır uzattığımda dudakları parmağıma sürttü ve çerez elimden kayboldu.

Filmin ilk yarısı boyunca neredeyse dudaklarım titremişti, bazı sahnelerde gülmüştüm ama çoğunda duygusal hissetmiştim. Hazer de çok sessiz kalmış, yalnızca dizimi tutmuştu. Sıcaklığımla, bana temas halinde olmakla kafayı bozmuştu. Filmin ilk yarısı tamamen bittiğinde ve ışıklar açıldığında ona döndüm ama onun gözlerinin kapalı olduğunu görünce afalladım. Ah, bu kadar mı yorgundu? Bu rahatsız edici koltukta oturacak kadar mı? Ah bebeğim, bilseydim eve gitmemize teklif ederdim. Bir de bencillik edip çok çalışmasından şikâyetçi olmuştum. Bizim için, sahip oldukları için fedakârca çalışıyordu. Onu anlamakla beraber ona üzülüyordum da. Kıyamayarak elimi boynuna götürdüm, gömlek düğmesinin birini açarak onu rahatlattım.

"Evde olsaydık sana masaj yapardım."

Elimi boynuna koydum ve animasyon kaldığı yerden devam ederken çillerini görmek için başımı biraz ona yakınlaştırdım. Çillerini görünce kalbim hoşnut kaldı, bir şekilde onu daha iyi tanıdığımı hissettim. Boynunda sakince atan nabzı okşarken bir diğer eline uzandım ve onu nazikçe sıcak karnıma koydum. Elinin sıcaklığını hissederken sonsuzluğumun yüzüne bakarak huzurla gülümsedim.

XII

"AİLE"

Hayattaki her adımını,
iki dudağının ucundan çıkan kelimelerle atarsın.

Günler, elimden düşüp yerde dağılan bir kolyenin boncukları gibi o kadar hızlı geçip gidiyordu ki şu aralar tek tasam anı yaşayamamaktan korkmamdı. Anlar... Yalnızca zamanın içindeki küçük anlar, Hazer'le yaşanılan o minik anlar kalbimde böyle çırpıntılar oluşturabilirdi. Hiçbir şey yapmadan, yalnızca birbirimize gülümsediğimiz, birbirimize baktığımız, gecenin bir yarısı sıçrayıp uyandığımızda birbirimizi sakinleştirdiğimiz... Mutluluğu aramıyordum, küçücük anları mutluluğa çeviriyordum. Ve bu benim Hazer'le bulduğum mutluluk formülümdü.

Şirkete gelmiştim. Hazer'in odasında, hatta yanındaydım. Tırnaklarımı gömleğinde gezdirerek onu izliyordum. Yanağımı omzuna sürttüğümde dikkati dağıldı ve Kerem'le konuşmayı nazikçe bitirip bana döndü. Yakıcı amber gözleri onunla defalarca kez paylaştığım bedenimi tepeden tırnağa süzdü. Bir omzu düşük gri bir kazakla deri eteğimi giymiştim. Çizmelerim de dizlerimin üzerine kadar uzanıyordu. Hazer Han okula giderken bu kadar efor harcamama gerek olmadığını söylüyor, çok güzel göründüğüm için sitem ediyordu.

Gözleri, vücudumdaki serüvenini omuzlarımı, boynumdaki balerin figürlü kolyeyi izleyerek bitirdi ve daha sıcak şekilde gözlerimin içine baktı. Benden etkilendiğini fark edip utangaç şekilde gülümsediğimde dizini çıplak bacağıma sürterek beni bozguna uğrattı. Hızla bacağımı geriye çekerek gözlerimi kırpıştırırken saçlarımı okşayıp ukala şekilde göz kırptı.

"Kardeşim sizin cicim ayınız bitmedi mi artık?" diye isyan edip yanımızdan geçti Kerem ve Hazer'in ofisinin kapısına ilerledi.

"O ay hiç bitmez," diye cevap verdi Hazer ona. "Bebeğimle ne yapacağımı sana mı soracağım la?"

"Yiyorsa bebek yap," dedi Kerem, Hazer'i zaaf noktasından vurarak.

"Yaparız, sana ne?" dedim ona sırıtarak.

"Tövbeler olsun..." Kerem bizden korkmuş gibi hızla kapıyı kapatıp gözden kayboldu.

Han aniden koltuğunda döndüğünde bocaladım ve bir adım geriye çıktım. Koltuğunun arkasını masasına yaslayacak şekilde pozisyon alıp ellerini bana uzattı ve beni dizine oturturken, "Demek öyle," dedi. Gözlerimin içine dikkatle bakarak elini bacağımdan yukarıya çıkarmaya başladı. "Soyun o zaman."

"Han..." Susması için elimin içini ağzına kapattım ama sonra bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu fark edip elimi geriye çektim. En sevmediğim şeyi ona yapmıştım. Hızlıca, "Özür dilerim," dediğimde neden bahsettiğimi anlayıp elime baktı ve sonra elimi tutup kaldırdı, yanağına koydu.

"Bazen eylemler aynı görünse de niyetler birbirinden farklıdır Mila. Bazen birilerini susturman gerekir, bu her zaman kötü değildir. Bazen o kişiyi susturup felaketlerin önüne geçmen gerekir."

Haklı olabilirdi. Her söylenilen şey iyi olamazdı nihayetinde. Fakat birine sus demek, elimle ağzını kapatmak... sanki onu geri dönülemez şekilde incitirdi. "Olsun," dedim, dudağının kenarını okşayarak. "Ben kimseyi susturmam."

Gözlerinde biraz ışık belirdi, yönümü bulup evime gidebilmeme yetecek kadar ışıktı. "İleride... Bir bebeğin olduğunda onu susturmak isteyeceksin."

Yanağıma düşen bir tutam saçı parmağıma dolayıp, "Bebeğimi hiç susturmam ki," dedim, bu düşünceye bile kırılarak.

Parmağıma kıvırdığım saçlarıma, sonra aniden yüzüme çöken hüzne bakıp yüzünü boynuma sürttü. "Susturmayı isteyeceksin çünkü o ağlayacak ve sen onun ağlamasına hiç dayanamayacaksın."

Annem nasıl dayanmıştı acaba ağlamama? Beni doğru düzgün emzirmemişti bile, onun yüzünden doğduğum ilk yıllarda çok bakımsız, zayıf bir bebek olmuştum.

Bu hüzünlü anıları düşünmenin yeri de zamanı da değildi ama kalbim benzer şeyleri yaşadığımda anılarımı bana hatırlatıyordu. İster istemez kendimi onun yerine koyuyor ve her defasında bu kadar bencil, doyumsuz, kötü bir kalbi olduğu için hüzünleniyordum. Annemi... artık tamamen unutmalıydım. Hazer çok haklıydı, ben bir bebeğin ağlamasına dayanamazdım; benim bebeğim olmasa bile. Elimle onun yüzünü okşayarak, "Hayali çok güzel," dedim açık açık. "Seninle benim bebeğimizi susturmak için çabalamamız... kulağa yorucudan çok zevkli geliyor."

Gözlerinin ışığı daha bir canlandı, hevesle yutkundu ama sonra bunu belli etmekten kaçınır halde, "Gerçek olabilir," dedi ve dudakları yaklaşmışken öpmeden de duramadı. Tatlı, sıcak nefesinin esintisi tenimi gıdıklayıp saçlarımın arasında kayboldu ve dudakları bir iyilik yapar gibi kulağımın altından öptü.

Ona bir başka şey söylemek için dudaklarımı açtım ama telefonu çaldığında omuzlarımı düşürdüm. Telefonu çıkarması için onun dizinden kalkıp eteğimi düzeltirken Han da siyah kumaş pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı. Telefonunu dün yine değiştirmişti, daha iyisi çıkınca onu almayı seviyordu. Birkaç aylık telefonunu da Kerem'e vermişti. Hatta Kerem o telefonu alabilmek için Han'la iddiaya girip kazanmıştı.

O telefonunu yanıtlarken kazağımın omzunu da düzeltip elimi saçlarıma götürdüm. Tebessüm ederek Han'ın koltuğunu çevirirken, "Ne demek hastanedesiniz anne?" diye hiddetlendiğini duyup ellerimi koltuktan çektim. Hızla arkasından çıkıp korkuyla yüzüne bakmaya başladığımda, "İyi mi?" diye sordu bu kez. Koltuktan kalktı ve koltuğun arkasında duran siyah ceketini kapıp elime doğru uzandı. Onunla masanın arkasından çıkıp kapıya yürürken, "Geliyorum," dedi ve daha başka kelam etmeden telefonu kapattı.

"Hazer," dedim ama daha ne olduğunu soramadan beni aydınlattı.

"Mustafa... hastanedeymiş. Evde kaza geçirmiş sanırım, annem ağlamaktan tam anlatamadı."

Kalbime bir şey oldu, sanki çok ağır bir yük bindi. Çok telaşlı ve korkmuş görünüyordu, elimi farkında olmadan sıkıyordu. Koridordan fırtına gibi geçerken bir beyefendiyle konuşan Cüneyt Bey'i gördük ve Hazer ona bir şey söyleme gereği duymadı.

Asansöre yöneldik ve o düğmelere rasgele basarken ben de sabırsızca ayağımı yere vurmaya başladım. Asansör çıktığında içeriye girdik ve inerken kaygıyla yüzüne bakıp durdum. Çehresinde, midesi bulanıyormuş gibi bir ifade vardı ve eliyle alnını ovalıyordu. Elimi tutan elinin her saniye daha da üşüdüğünü fark edip parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım.

"Annem başka ne söyledi canım?"

Sabırsızca indiğimiz katları gösteren asansör düğmelerine bakarken, "Sadece ağlıyordu," dedi korku dolu bir sesle. "Mustafa üşümüş dedi, ev kazası dedi. Anlamadım neden bahsettiğini. Konuşamıyormuş, sadece titriyormuş."

Bu nasıl bir ev kazasıydı Tanrı aşkına? Evin içindeki bir çocuk nasıl üşürdü? Aklımın bu soruları alması için daha fazla bilgiye ihtiyacı

vardı ama Hazer'in konuşmak için fazla endişeli olduğunu düşünüyordum. Asansör inince dışarıya çıktık, el ele güvenlik kapısından geçtik. Birinin ona seslendiğini duydum ama Hazer ilgilenemedi. Arabayı otoparka değil, bahçedeki alana park etmiştik. Arabaya ilerlerken kaputa yaslanmış olan Kerem'e seslenerek, "Direksiyona geç," dedi.

Kerem'in olması gerektiği anlarda çok çabuk ciddiyete büründüğünü daha önce de deneyimlemiştim. Yine aynısı oldu ve muhtemelen son günlerde sık sık oynadığı oyunu sonlandırıp telefonu cebine attı, şoför koltuğuna geçti. Biz de arka koltuğa yerleştik, önce Hazer'in sonra da kendi emniyet kemerimi takıp ceketlerimizi kenara koydum. Hazer yüzünü ovalayıp gömleğinin üst düğmelerini açarken, "Nasıl böyle bir ev kazası olabilir?" diye tısladı. Kerem arabayı park alanından çıkardı. "Evin içinde nasıl üşüyebilir? Sıcacık evde! Dışarı mı çıktı, kayıp mı oldu?"

Kerem dikiz aynasından huzursuz bir bakış attı. "Hangi hastaneye?"

"Evin civarındaki, şu özel hastane."

Kerem başını sallayıp önüne döndü, arabayı olabildiğince hızlı kullanmaya başladı. Koltukta kendisine doğru dönüp kravatına uzandım, daha rahat olması için çekip aldım. "Annen size çok düşkün, o yüzden Mustafa'nın eline diken batsa oturup ağlar bence. Eminim Mustafa iyidir, annem duygulanmıştır."

Kravatı katladım ve çantamın içine koyarken Han'ın bana döndüğünü gördüm. Yüzünü çepeçevre saran kaygının uzaklaştığı yoktu ama gözbeboklerindeki nabız daha sakin atıyordu. "Umarım dediğin gibidir ve annem evham yapıyordur."

"Umarım bebeğim."

Arabanın kırmızı ışıkta durduğunu fark edince sırtımı koltuğa yaslayıp başımı omzuna koydum. Dirseğini camın kenarına yasladı. Gergin olduğu araba yolculuklarında hep bunu yapıyordu. Camı açıp dirseğini de camın kenarına yaslıyor, mümkün oldukça havayı içine çekiyordu. Dizlerimi birbirine yaslayıp dua etmeye başladım. Dua etmeyi seviyordum. Ortada herhangi bir tasam olmadığında da dua etmeyi seviyordum. Beni, kalbime daha çok yakınlaştırıyordu, o kalbin gerektiği gibi atmasını sağlayan Tanrı'ya da.

Uzun uzun plazaların olduğu ilçeleri geride bırakıp onların evinin civarlarına yaklaştık, birkaç dakika sonra da Kerem arabayı bir hastanenin otoparkına çekti. Hazer hepimizden önce davranıp dışarıya çıktığında çantamı dahil olmak üzere her şeyimizi orada bırakıp ben de arabadan indim.

Hazer'e yetişip yanında yürürken Kerem de arabayı kilitleyip arkamızdan asansöre geldi.

Yukarıya çıktığımızda istemsiz bir şekilde yine Han'ın elinden tutmuştum. Asansörden çıkınca Hazer koridordaki masaya yaklaştı, hanımefendiye sorma ihtiyacı duyduğu her şeyi sordu. Sabırsızca ayağımı yere vurmaya başladığımda kadın bilgisayardan yararlanıp bizi bilgilendirdi ve böylelikle üst kata çıktık.

Basamaklar bittiği an Bahar Anne'yi bir odanın kapısı önünde görüp Han'ın elini sıktım. O da farkına varıp hızla annesine ilerlerken Kerem arkamızdan endişeyle geldi. Bahar Anne yere çarpan telaşlı adım seslerini duyunca başını kaldırdı ve gözyaşları içinde Hazer'in kolları arasına girerek, "Ah oğlum," dedi. Onun geldiğini görünce çok rahatlamış gibiydi. "Kalbime inecekti, kalbime."

Hazer sakinleşmek için annesinin omuzlarını hafifçe okşadı. "Hangi odada? Neyi var anne? Nasıl üşür, nasıl hastaneye gerek duyacak kadar üşür anne?"

Bahar Anne geriye çekildi, elinde bir peçete vardı. Kapı sesini duyup başımı hafifçe çevirdim. Doktor kapıdan çıkıp sırasıyla hepimize baktı, yatıştırıcı bir şekilde gülümsedi. "Merak etmeyin, Mustafa Kemal çok iyi." Başını Hazer'e çevirdi, onu tanıdığı o kadar aşikârdı ki anında fark etmiştim. Sanırım bizzat Mustafa Kemal'in doktoruydu. "Hoş geldin."

Hazer, Kemal'in iyi olduğunu duyunca rahatladı, elimi tutan eli ilk kez o an gevşedi. "Hastanede olduğumuz için hoş bulamıyorum," dedi ve gözlerini doktorun omzunun üzerinden ileriye çevirdi. "Görebilir miyiz?"

"Bahar Teyze, Mustafa'nın hipotermi* geçirmesinden korkmuş sanırım ama yalnızca biraz fazla üşümüş." Bahar Anne'nin omzunu okşayıp içten şekilde gülümsedi. Genç bir kadındı, ışıltılı gülümsemeye sahipti. "Haliyle çok korkmuş Mustafa, Bahar Teyze'yi de telaşa sokmuş."

"Evin içinde nasıl üşür?" Hazer anlam veremeyerek odaya girdiğinde elini tuttuğum için onunla sürüklenmek durumunda kalmıştım. Yanından geçerken anneme gülümsedim ve Hazer'le odaya geçtiğimizde Mustafa Kemal'i yatakta uzanırken gördük. Gözlerinden yaşlar akıtarak yere bakıyordu.

"Abi!"

*Hipotermi, insan vücudunun faaliyet göstermesi için gerekli ısıyı, ürettiğinden daha hızlı kaybetmesi sonucunda ortaya çıkan ve vücut ısısının tehlikeli derecede düşmesine neden olan bir acil tıbbi durumdur.

Hazer onun yatağının kenarına oturunca ben de temkinli şekilde dizlerimin üzerinde alçalıp Mustafa'nın tombul eline uzandım. Neyse ki ürkmedi, parmakları kuvvetsiz şekilde elimi sıktı. Hazer iri avuçlarıyla onun yüzünü kavrarken, "N'oldu abim?" dedi, sesinin tonunu düşürerek. "Üşüyor musun?"

Mustafa Kemal başını hafifçe eğdi, odanın kapısından dışarıya bakmaya çalıştı. Bunu neden yaptığını anlayamadım ama derslerimden öğrendiğim kadarıyla bir şeyden korktuğu açıktı. Hazer de kafasını çevirip kapıya baktı, sonra kardeşine döndü. "Mustafa, abiciğim? Bir yerinde ağrın sızın var mı? Nasıl üşüdün sen, dışarıya mı çıktın?"

Mustafa Kemal elimi, ancak bir yetişkinin sıkabileceği kadar sıkıp beni daha da kaygılandırırken hiçbir şey demeden başını Hazer'in göğsüne koydu. Hazer bu sessiz tepkisinden ne mana çıkaracağını bilememiş gibi kafası karışmış halde onun saçlarından öperken acıyan elime baktım. Neden bu kadar sıkı tutuyordu? Sanki yardımıma ihtiyacı vardı.

"Mustafa," dedim en yumuşak sesimi kullanarak. "Yengene anlatmak istediğin bir şey var mı?"

Hazer onu yanına biraz daha çekerken Kemal de başını hafifçe çevirip bana baktı. Çekik gözleri gözyaşlarıyla parlarken, "Dışarıda mı üşüdün?" diye sordum, onu suçlamadığımı gösterircesine gülümsedim.

Kafasını abisinin göğsüne sürtüp yalnızca gözlerini kapıya çevirdi, kalın dudakları büküldü. "Bal... Balkonda."

Ah, balkonda mı kalmıştı? Belki biri farkında olmadan kapıyı onun üstüne kilitlemişti. Bunun nasıl gerçekleştiğini sormak istedim ama korkmuş gibi ufak yüzünü tekrar Hazer'in göğsüne koydu. O sırada doktor, Bahar Anne'mle içeri girerek, "Psikiyatristle konuşabiliriz," dedi. "Mustafa daha önce de aynı psikiyatristle konuşmuştu."

Evet, bu gibi durumlar ve özel farkındalıkları olan çocuklar için makul olan buydu ama Mustafa buna da yanaşmayacak gibiydi. Elimi sıkıca tutarak iç geçirirken, "Anne," diyerek gayet huzursuz şekilde Bahar Anne'me döndü Hazer. "Balkonda kaldığını söyledi. Çocuğu balkonda mı unuttunuz?"

"Ben evde değildim," dedi Bahar Anne direkt. Gözlerinin yaşı henüz kurumamıştı. "Geldiğimde onu aradım evde çünkü hiç sesi soluğu çıkmıyordu. Sonra odamın balkonunda ağlarken buldum, sakinleştiremeyip direkt buraya getirdim. Hipotermi geçirdiğini sandım, o telaşla ne olup bittiğini de anlayamadım ki oğlum."

Yavaşça elimi Mustafa'nın elinden çekmeye çalıştım, kafasını kaldırıp bana baktı ve parmaklarını gevşetti. Ona güven sağlaması için gülümseyip doğruldum ve annemin yanına ilerlerken, "Balkonun kapısı kilitli miydi?" diye sorduğunu duydum Han'ın.

Bahar Anne bir şeyleri yeni kavrıyormuş gibi gözlerini kırptı ve bana bakıp, "Evet," dedi. Haklıydı, o korku ve telaşla kadın bunları nasıl düşünüp anlam verebilirdi. "Ben... Sesi duyunca açtım, onu görünce direkt de şoförü çağırdım, apar topar hastaneye geldik."

"Anne, kapıyı kim kilitler çocuğun üzerine?" Hazer bağırarak yerinden fırladığında Mustafa Kemal'in irkilerek geriye kaçtığını gördüm. Hızla hasta örtüsünün altına girdiğinde Bahar Anne de endişeyle ileriye çıkıp, "Evde sadece Hatice vardı," dedi aydınlanamamış bir şekilde fısıldadı. "Ona bırakıp çıktım, her zaman yaptığım gibi."

Hazer'in amber gözlerinde ihtiyacım olan tüm ateşi görüp yutkundum ve o hızla yanımızdan geçip odanın kapısına ilerlediğinde peşinden iki adım attım. Kapıdan fırtına gibi çıkıp başını koridorun sol tarafına çevirdiğinde o gün dikkatimi çeken yardımcılarının orada olduğunu gördüm. Arkasından koştum ve kolundan tutup nefes nefese, "Lütfen bana bırak," dedim.

"O benim kardeşim! Benim!"

Bu kez onu sakinleştiremeyeceğimin farkındaydım. Son günlerde öfkesi, bir silahın ucundaki kurşun gibi tetikte bekliyordu zaten. Beni nazikçe kenara itip yanımdan geçti ve kızın oturduğu koltuğa ilerledi. Kız kafasını kaldırmış, gözlerini de kocaman açmıştı. O an Hazer'in öfkesinin haklı olduğunu anladım, kızın bakışları suçlulukla doluydu.

"Hazer Bey..."

"Onu balkona kilitledin mi?" diye kükredi Han, kıza doğru eğilirken. Kız koltuğunda geriye sıçrayarak dudaklarını açtı ama bir şey diyemedi. "O daha küçücük bir çocuk, ne yaptığını sanıyorsun lan sen?"

Kerem yerinden fırlayıp Hazer'in yanına gitti, kıza herhangi bir fiziki zarar vermeyeceğinden benim kadar emin olsa da kolundan tutup onu geriye çekmeye çalıştı. "Kerem, bırak! Ne yapmış, duymadın mı? Kardeşimi kilitlemiş, balkonda soğuğa teslim etmiş!" Kerem'i sertçe itti ve bir daha kıza doğru yürümeye başladı, yardımcı kızsa suçlulukla ağlıyordu. "Sen bu çocuğun özel bir çocuk olduğunu biliyordun lan! Madem böyle vicdansızlık yapacaktın baştan girmeseydin çalışmaya!"

"Ben yalnızca... Onu eğitmek için..."

"Biz onu eğitmek için ona ceza vermiyoruz!" Bu kez bağıran Bahar Anne'ydi. Odanın kapısı önünde, hayal kırıklığı ve öfkeyle yardımcısına bakıyordu. "Onun özel bir çocuk olduğunu sana en başından söylemiştik! Üstelik ona ceza vermek sana mı kalmış? Yapacağın tek şey ona yardımcı olmaktı!"

"Hak... Haklısınız." Kız koltuktan titreyerek kalktı, onu kurtarabilirmişim gibi yardım isteyen gözlerle bana baktı. "Nasıl yaptım, bilmiyorum. Çok agresifti, bana vurmaya kalkıştı. Hatta... bana saldırmaya bile çalıştı, gömleğimi falan açmaya..."

Bağırtıları duyan Mustafa, "Öy... Öyle bir şey yapmadım!" diye bağırdı odadan.

Mustafa Kemal'in bağırdığını duyunca başımı çevirdim, annesinin eteğine yapışmış kafasını şiddetle iki yana sallıyordu. Bahar Anne ve doktor ona müdahale etmeye başladığında Hazer, Mustafa Kemal'in bembeyaz kesilmiş suratına baktı ve bir an sonra kızın üzerine fırladı. "Bir de kardeşimi, seni taciz etmekle mi suçluyorsun?"

Kızın herhangi bir çocuğu bu şekilde ve kolayca suçlayabilmesi midemi bulandırdı. Hazer bunu duyduğunda kontrolünü kaybettiği için bir şeyler yapma gereği duydum. Yerimden fırlayıp kendimi onun önünde buldum, ellerimi de göğsünün üzerinde. Hazer bir adım daha atamadı, omzumun üzerinden karşısındaki kadına, gözlerinde çağlayan bir nefretle baktı. Gömleğini sıkarak, "Ellerin," dedim. "Her nasılsa bırak öyle kalsın, masum. Lütfen sakinleş, bunun bir yere varmayacağını biliyorsun. Polisi arayalım."

Kalbi, yarı yumruk olan elimin altında kuvvetle çarpıyordu. Omuzları ileriye doğru gidiyordu sanki, onu sabit tutmak zordu. Ben yapamazsam buradaki başka kimse yapamazdı, onu sakinleştiremezdi. "Kerem, polisi ara!"

Kerem'in ceketinin cebine davrandığını görürken tuttuğum nefesi verdim ama arkamdaki kız, "Lütfen," diye bağırınca o gerginliği tekrar hissettim. "Bir daha böyle bir şey yapmayacağım, yemin ederim! Lütfen beni polise ihbar etmeyin! Biz... Biz şakalaşmak istemiştik!"

"Kesin öyledir bacım," dedi Kerem.

O polisi ararken Hazer kadının çırpınışlarını yok sayarak omzunun üzerinden arkasını döndü, doktorla annemizin yatıştırmaya çalıştığı Mustafa'ya baktı. Çocuğum, hakikaten titriyor, hızlı hızlı soluk alıp veriyordu. Bu yaşananlar onu, herhangi bir çocuktan daha çok etkilemişti çünkü yaradılışından gelen bir hassaslığı vardı. "Ara Kerem," diye tekrarladı bir daha.

"Aradım Hazerciğim..."

"Hazer Bey, lütfen!" Kadının bize yaklaştığını hissettim ve kafalarımız Hazer'le aynı anda arkaya döndü, gri gözlerim ıslanmış yüzüyle karşı karşıya kaldı. "Yemin ediyorum sizden tazminat bile istemeden işten ayrılacağı..."

"Bir de tazminat isteseydin şıl... Tövbe tövbe..." Kerem söylenip telefonunun ucundaki polise döndü. "Polis Bey..."

"Sana, en fazla bu kadar iyi olabilirim," dedi Hazer, sesinin altındaki tehdit dolu tını tenimden bir rüzgâr gibi geçti. "Gücümü sonuna kadar kullanıp en ağır cezayı alman için elimden geleni yapacağıma da emin olabilirsin. Buradan hiçbir şey olmamış gibi gitmene izin vereceğimi nasıl düşünürsün?"

Kadının omuzları hıçkırıklarıyla sarsılmaya başlamıştı ama içimde bir hüzün kırıntısı dahi belirmemişti. Çocuklara karşı büyük bir hassasiyetim vardı, masumiyetlerine gönülden inanıyordum ve bir zamanlar ziyan olan çocukluğumun acısını her gece yastığımın altına koyup da uyuyordum. Bunlar, ona üzülmeme engel oluyordu.

"Boşluğuma geldi, daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Bir anlık gafletimdi, lütfen anlayış gösterin!"

"Onu oradan çıkarmadın bile," dedi Bahar Anne, sesinde daha önce hiç duymadığım bir öfke vardı. "Dört saate yakındır dışarıdaydım ben, Allah bilir kaçtan beri oradaydı! Diyeyim şeytana uydu, yine kabul edilemez bu ama bir anlık olsa, aklın başına geldiğinde onu çıkarırdın! Donmuştu çocuğum, donmuş!"

Üstelik yalan söylüyordu. O akşam yemeğinde Mustafa'ya karşı tahammülünün olması gerekenden çok daha az olduğunu anlamıştım. Keşke o an müdahale etmiş olsaydım lakin... kimsenin günahını da almayı istememiştim.

"Safir Hanım da geçtiğimiz günlerde yemeğe geldiğinde ona kızdı," dedi kadın, bu kez inanamadığım bir şekilde beni hedef haline getirerek. Eliyle suçlayıcı bir şekilde beni gösteriyordu ama gözlerimin içine bakamıyordu. Bakamazdı tabii. Ama madem bu konuda yalan söyleyebiliyordu, gözlerime bakmaya da cesareti olmalıydı. "Mutfağı dağıttığını söyledi, arkasından söylenip dur..."

"Karım hakkında doğru konuş!"

"Safir kızım öyle bir şey yapmaz!"

Hazer, belimdeki ellerini daha da sıkılaştırıp beni kendine yasladığında uğradığım iftira yüzünden soka uğramış vaziyetteydim. Karşımızdaki

kadın, kimsenin ona inanmamasıyla bozguna uğrayıp pes etti ve ellerini yüzüne kapatıp ağlamaya başladı. Ona, bana bunu neden yaptığını sormak, kendimi asla böyle bir şey yapmadığımla ilgili savunmak istiyordum ama o kadar ani bir saldırı olmuştu ki bünyem toparlanmaya ihtiyaç duyuyordu.

"Çabuk Mila'dan özür dile," dedi Hazer, benim kendimi savunmama ihtiyaç duymadan kabahatsiz olduğumdan öyle emindi ki... "Bir de günahına onu ortak etmeye çalışıyorsun! Kafayı mı yedin lan sen, bu neyin cesareti? Sana diyorum, özür di..."

"Özür dilerim, özür dilerim..."

Kadın özürler sıralayarak daha çok ağlamaya başladığında Hazer öfkeli soluğunu serbest bırakıp ellerini sırtımda dolaştırdı ve başını Kerem'e çevirdi. "Ne dediler?"

"Bir memur gönderip tutanak tutacaklarmış."

Kadının gözlerinin içine bakmaya çalışıyordum ama beni görmüyordu. Neden? İftira atarken görüyordu, gözlerime bakmasa da yüzüme bakıyordu. Benimle işi bitince mi yok olmuştum? Normalde kendimi hep savunurdum, ileriye çıkar, söylemem gerekenleri bir bir söylerdim. Fakat bu kez yapamamıştım, her nedense ağzımı bile açamamıştım. Zaten kendimi savunmaya ihtiyacım yoktu, sevdiğim kimse benden kuşku duymamıştı ama ağzımı açıp layığını ona söylemek isterdim. Bunun yerine dönüp Hazer'e sarıldım.

"Meleğim benim." Kulağıma fısıldadı ve saçlarımı okşayıp Mustafa Kemal'e döndü.

Şakağımdan öpüp kardeşine doğru ilerlemeye başladı ve yanına varıp dizlerinin üzerinde eğildi. Kardeşini kucaklayıp yüzüne sayısız öpücük kondururken rahatlaması için de bir şeyler fısıldadı. Kerem kıza yaklaşıp söylenirken ben de ellerimi kendime sarıp Mustafa Kemal'in yanına ilerledim.

"Bir de iftira atıyor," dedi Bahar Anne beni kucaklarken. "Gel kızım gel anneciğim."

Anneme duygusal bir şekilde sarılıp Hazer'le kardeşimizin kucaklaşmasını izledim ve gözlerim sevdiğim adamla kesişince içimdeki bir şeyleri yerinden oynadığını hissettim. Birinin, hem de canımdan çok sevdiğim birinin bana bu şekilde inanması... Bu hayatta, uğruna savaşmam gerekmeden kazandığım ilk şey oldu. İlk kez bir şey kendiliğinden oldu, düş gibiydi ama çok gerçekti. *Doğrusu düşlerimden bile düşerim ben, onun gözlerinden düşmektense.*

Ondan sonra her şey takip edemediğim bir hızda gelişti. Polis memuru geldi, tutanak tutuldu, bir psikiyatrist Mustafa Kemal'le konuştu. Polis memuru, kadını da alıp gittiğinde biz de çıkış işlemlerini yapıp hastaneden çıktık. Hazer bir ara yine emniyete uğrayacaktı.

Hepimiz bir arabaya bindik, Hazer annesiyle kardeşini yanında istemişti. Mustafa ağlamıyordu, hâlâ yaşadığının etkisindeydi, titreyerek Han'ın yanında oturuyordu. Bahar Anne gözlerini kapatmış Mustafa'nın elini okşuyordu. Ben karşılarındaki koltuktaydım, Hazer'in yüzüne bakıyordum. Kemal'in saçlarını okşuyor, üzerine gitmeden yanında olduğunu hissettiriyordu. O kadar iyi bir abiydi ki imreniyordum.

"Anneciğim." Bahar Anne'nin sesini duysam da Hazer'in ellerini bırakamadım. Sevgi dolu gözlerle ona döndüm. "Senin okulun yok mu?"

"Bugün erken çıktım," dedim, Hazer'in dudakları parmak boğumlarımda gezinirken.

"Ben aldım," dedi Han.

"Abi." Mustafa Kemal'in cılız sesi çıktığında hepimizin gözleri onu buldu. Başını Han'ın ceketinin altına soktu. "Bu gece Leo ile uyuyabilir miyim?"

"Elbette," dedim, Han'a sormuş olsa da.

Hazer elimi yumuşakça bırakıp Kemal'e döndü ve onun kafasını ceketin içinden çıkarmaya çalıştı. "Şişt, buraya gel. Bir daha o kadını görmeyeceksin, tamam mı?"

Kafasını abisinin göğsünden çıkarmadı, hatta ellerini de ceketin içine soktu. "Üşüdüm."

"Kerem araba..."

"Açtım."

Daha tam söylemeden açmıştı ısıtıcıyı Kerem. Hazer, Leo'yu kendine daha sıkı bastırıp ellerini sırtında gezdirmeye başladı. Önce Bahar Anne'mi evine bıraktık, dilerse onunla kalacağımızı söyledik ama kafa dinlemekten bahsetti. Ondan sonra Leo'yu okuldan almak için yola devam ettik. Okulun oraya varınca arabadan inip şemsiyeyle onu beklemeye başladım. Az sonra merdivenlerden çanta askılarını tutarak indi ve yanıma koştu.

"Bir daha okula gitmeyeceğim! Sınav ne ya? Sınav ne abla? Bana nasıl soru soruyorlar ya, ne hakla? Bir şey der misin şunlara abla, lütfen."

Kardeşim ilk sınavına girmişti. Üstelik onu Hazer'le çalıştırmıştık. Ona yorgun şekilde gülümseyip çantasını sırtından aldım. "Bu sınav yorgunluğuna ne iyi gelir peki?"

"Okulu bırakmak!"

Altın rengindeki saçlarını okşadım ve arkama dönüp kapıyı onun için açtım. Behram gibi söylenmeye başlamıştı ki kafasını çevirip Mustafa Kemal'i gördü ve ağzı kocaman açıldı. "Mustafa Kemal!"

Mustafa onun sesini duyup başını çevirdi ve heyecanla yerinde zıpladı. Leo da hızla arabanın içine girip onun yanına oturduğunda Kemal'in Leo'yu öyle bir kucaklayışı vardı ki farklı bir dünyadaymışız ve bu dünyaya iyilik hâkimmiş gibi hissettim.

"Seni çok özledim!"

"Ben daha çok!"

Onların kucaklaşmasını duygusal gözlerle seyrettim ve arabanın içine binip koltuğa yerleştim. Leo, Mustafa'dan ayrılıp ona gülümserken Kemal'in de yüzünde bir tebessümün kök saldığını gördüm. Hazer onların başını okşadı ve koltuktan kalkarak yanıma geldi, oturup kolunu belime sardı.

"Ağlamışsın sen!" dedi Leo hayretler içinde. Mustafa'nın gözleri ve göz altları kızarıktı, kardeşim anlamıştı. "Enişte mi bir şey söyledi?" Leo bu tarafa dönüp işaretparmağını Han'ın suratına salladı. "Kankama ne yaptın enişte?"

Hazer belimi okşayarak Leo'ya kısık gözlerle baktı. "He, kızdım desem ne yapacaksın la?"

Mustafa Kemal kafasını bir abisine bir de kankasına çevirirken, "Enişte!" dedi Leo, küçük parmağını sallamaya devam ederek. "Beni çok hafife alıyorsun!"

"La otuz kilosun. Ablanın parmağındaki yüzük senden ağır. Seni hafife almayıp ne yapacağım?"

"Enişte! Ayıp oluyor, sözlerini geri al!"

Mustafa Kemal'in elini ağzına kapatıp gülmeye başladığını görünce Han ve kardeşimin tatlı kavgasını bölmekten vazgeçerek Kemal'in tebessümüne gülümsedim. Hazer de sanırım Kemal'in kafasını dağıtmak için bu atışmaya devam ederek, "Almıyom," dedi rahat bir tavırla. "Napcan?"

"Sen bir kere Türkçeyi doğru konuş enişte! *Napcan* değil, *ne yapacaksın* denir. Seni öğretmenime söylerim, tahtanın önünde tek ayak üzerinde beklersin!"

Han'ı tıpkı öyle hayal ettim ve saçlarımı kulağımın arkasına koyarak kıkırdamaya başladım. Mustafa Kemal de daha çok gülmeye başlayıp abisinin yüz ifadesini izlerken, "Tek ayak üzerinde mi bekledin?" diye sordum Leo'ya. Hazer buna sırıttı.

Leo'nun beyaz tenindeki yanakları kızardı ve bu kez parmağını bana salladı. "Hayır! Ben kendi rızamla tahtanın önünde bekledim bir kere!"

"Atma," dedi Mustafa.

Leo seyrek, sarı kaşlarını çatıp başını çevirdi ve ona sitem dolu bir bakış attı. "Ben burada senin için enişteme kızıyorum, *Iphone* sevdamdan vazgeçiyorum! Sen bana böyle diyorsun. Küstüm Mustafa!"

Leo koltukta kayıp ondan uzaklaşınca Kemal hızla ellerini sallayıp tekrar ona yanaştı. "Özür dilerim. Küs... Küsme bana. Ben sana *Iphone* alırım." Leo omzunu silkti. "Naz yapma ama," dedi Kemal ve onun bu deyimi nereden öğrendiğini merak ederek ona baktık.

Leo gülmeye başladı ve başını sallayıp Kemal'e döndü, tekrar neler olduğunu sordu. Mustafa onun kulağına baş başa kaldıklarında anlatacağını söyleyince Leo başını salladı ve öğretmenin neden onu tek ayak üzerine kaldırdığını sordu.

Leo, "Sınavı saçma bulduğum için," deyince kıkırdadım. Onlar fısıldayarak konuşurken sevgilime döndüm ve onun başını eğip düşünceli şekilde arabanın döşemelerine baktığını gördüm. Çok huzursuzdu, kardeşinin yaşadığı şeyler yüzünden bir suçluluk hissettiğine imzamı atabilirdim. Yanlış seçimler yaptığını düşünüyordu çünkü o çalışanı kendisi seçmişti. Kendimi, belimdeki kola yaslayıp başımı da boynunun açığına gömdüm. "Şirkete dönecek misin?"

"Leo beni evimize almayacak gibi," dediğinde Leo'nun ara ara kısık gözlerle ona baktığını gördüm.

"Okul yüzünden çok gergin," dedim.

"Anlayabiliyorum. Ben de hep gergin bir çocuktum."

Keşke Hazer küçükken yaşadıklarını benimle daha çok paylaşsaydı. "Şirkete gidecek misin?" diye sordum bir daha.

Başını önünden kaldırmadı, yalnızca belimin kıvrımını okşuyordu. "Gitmem gerekiyor."

Gitmesini istemiyordum çünkü yorgundu ve hüzünlüydü ama şirkette de yığınla işi vardı. Hâlâ haber bültenlerinde şirketlerinin yaşadığı büyük hisse düşüşünden bahsediliyordu. Eve gelmesi için ısrar etsem bunu kabul ederdi ama sonra başına daha çok iş kalır, gece yarısından önce eve gelmezdi.

"Akşam istediğin bir yemek var mı?"

Elini belimden çekti, yeni adresi saçlarım oldu. Bir tutam saçı parmağının arasına dolayıp, "Yemek değil," dedi ve her ne söyleyecekse kulağıma yaklaştı. "Akşam benim için dans et."

Leo'nun beyaz tenindeki yanakları kızardı ve bu kez parmağını bana salladı. "Hayır! Ben kendi rızamla tahtanın önünde bekledim bir kere!"

"Atma," dedi Mustafa.

Leo seyrek, sarı kaşlarını çatıp başını çevirdi ve ona sitem dolu bir bakış attı. "Ben burada senin için enişteme kızıyorum, *Iphone* sevdamdan vazgeçiyorum! Sen bana böyle diyorsun. Küstüm Mustafa!"

Leo koltukta kayıp ondan uzaklaşınca Kemal hızla ellerini sallayıp tekrar ona yanaştı. "Özür dilerim. Küs... Küsme bana. Ben sana *Iphone* alırım." Leo omzunu silkti. "Naz yapma ama," dedi Kemal ve onun bu deyimi nereden öğrendiğini merak ederek ona baktık.

Leo gülmeye başladı ve başını sallayıp Kemal'e döndü, tekrar neler olduğunu sordu. Mustafa onun kulağına baş başa kaldıklarında anlatacağını söyleyince Leo başını salladı ve öğretmenin neden onu tek ayak üzerine kaldırdığını sordu.

Leo, "Sınavı saçma bulduğum için," deyince kıkırdadım. Onlar fısıldayarak konuşurken sevgilime döndüm ve onun başını eğip düşünceli şekilde arabanın döşemelerine baktığını gördüm. Çok huzursuzdu, kardeşinin yaşadığı şeyler yüzünden bir suçluluk hissettiğine imzamı atabilirdim. Yanlış seçimler yaptığını düşünüyordu çünkü o çalışanı kendisi seçmişti. Kendimi, belimdeki kola yaslayıp başımı da boynunun açığına gömdüm. "Şirkete dönecek misin?"

"Leo beni evimize almayacak gibi," dediğinde Leo'nun ara ara kısık gözlerle ona baktığını gördüm.

"Okul yüzünden çok gergin," dedim.

"Anlayabiliyorum. Ben de hep gergin bir çocuktum."

Keşke Hazer küçükken yaşadıklarını benimle daha çok paylaşsaydı. "Şirkete gidecek misin?" diye sordum bir daha.

Başını önünden kaldırmadı, yalnızca belimin kıvrımını okşuyordu. "Gitmem gerekiyor."

Gitmesini istemiyordum çünkü yorgundu ve hüzünlüydü ama şirkette de yığınla işi vardı. Hâlâ haber bültenlerinde şirketlerinin yaşadığı büyük hisse düşüşünden bahsediliyordu. Eve gelmesi için ısrar etsem bunu kabul ederdi ama sonra başına daha çok iş kalır, gece yarısından önce eve gelmezdi.

"Akşam istediğin bir yemek var mı?"

Elini belimden çekti, yeni adresi saçlarım oldu. Bir tutam saçı parmağının arasına dolayıp, "Yemek değil," dedi ve her ne söyleyecekse kulağıma yaklaştı. "Akşam benim için dans et."

Gözlerine yumuşak, sevecen bir ifadeyle bakıp burnumu boynuna sürttüm. "Bana, dans ettiğim sırada âşık olduğunu bazen unutabiliyorum."

"Sen dansla bir bütünsün Mila ve benimle."

Sanki çok iyi dans ediyorsun da. Ne zaman dans etmekten bahsetsek aklıma bu cümle geliyordu. Artık bu konuda kırgın değildim ama aklıma geliyordu, anılara engel olunmuyordu. Çenemi omzuna koydum, araba Hazer'i şirkete bırakmak için ara sokaklara girdiğinde sessizce oturdum. Leo, Mustafa'ya iyi gelmişti, onu çok güldürüyordu.

Araba şirketin otoparkına girdiğinde çantamdaki kravatını çıkardım. Beyaz gömleğinin yakasından geçirdim. Kravat yapmayı öğrenmiştim, Han'la her açıdan ilgilenmek hoşuma gidiyordu. "Akşam seni bekliyorum."

Kravatını sıkıp başını sakince salladı ve çenemden tutup yüzümü kendine doğru çekti, sonraysa çok sevdiğim bir şey yaptı. Dudakları yaklaşıp çillerimle buluştu, beni nefessiz öpüp çenemi okşadı.

"Tövbe tövbe..."

Leo'nun kızgınlığını fark ettim ve Hazer uzaklaşıp arabanın kapısını açtığında parmaklarımı çillerimin üzerine koyup uzaklaşmasını bekledim. Ceketini giyerek asansöre yöneldi, tuşa basıp gelmesini bekledi ve binip gözden kayboldu.

Leo'ya döndüm. "Bir daha ayıp bir şey yapıyormuşuz gibi böyle söyleme, tamam mı? Bu kelimeyi doğru yerde kullanmayı öğren artık, neye tövbe ediyorsun sen?"

Leo yerine sinip gözlerini kırpıştırdı. "Niye kızıyorsun ki şimdi?"

"Kızmıyorum," dedim sesimi düşürerek. Arabanın hareket ettiğini hissettim. "Yalnızca öğrendiğin her kelimeyi, ne anlama geldiğini bilmeden kullanıyorsun. Bu hiç doğru bir şey değil."

Mustafa Kemal meraklı şekilde dudaklarını bükerken Leo hemen kendini savunmaya geçti. "İyi de Behram Enişte öpüştüğünüzde böyle diyor. O diyorsa doğru diyordur abla."

Mustafa da ona katılarak hızlı hızlı başını salladığında yanaklarını şişirip arkama yaslandım ve kazağımla oynayarak sessiz kaldım. Belki de ben takılıyordum, çocuktu, elbet böyle şeyler yapacaktı. Yalnızca... ideal bir abla olmaya çalışıyordum. Tekrar fısıldaştıklarını duyarken, "Kerem," diye seslenerek arkamı döndüm. Dikkatle arabayı kullanıyordu. O da başını bir anlığına arkasına çevirip, "Söyle kanki," dedi.

"Ya çocukları bir yere mi götürsek?" diye sordum, Mustafa'nın yaşadığı bu olaydan çok etkilendiğim için ona tamamen iyi hissettirmek istiyordum. "Mustafa en çok neden hoşlanır?"

Karizmatik bir bakış attı. "Benim espirilerimden elbette."

"Elbette," diyerek gülüşüne karşılık verdim ve Kerem önüne dönüp yolu kontrol ettikten sonra tekrar bana döndü. "O zaman eve gidince Mustafa'ya şaklabanlık yap, olur mu?"

Yanaklarını şişirdi ve arabayı yavaşlattı. "Çoluk çocuğa karışacağım ben artık Mila, artık eskisi kadar komik davranamam. Hiç karizmatik yanımın kalmadığını fark ettim, buna çok üzüldüm."

Yüzüme hüzün, gözlerime de bir korku çökünce Kerem gülmeye başladı ve o an bir şeyler ters gitti. Önce gürültülü bir korna sesi duydum, bu sesi Kerem'in küfrü takip etti ve hızla önüne döndü ama geç kalmıştı. Arabanın kontrolden çıktığını hissettim ve yüreğim hızla çarparken çarpışma anını iliklerime kadar hissettim. Mustafa ile Leo'nun çığlığı aynı anda yükseldi ve bedenim, oturduğum koltuktan sıçradı. Başımın, oldukça sert biçimde cama çarptığını fark ettim ve gözlerim ağırlaşırken Kerem'in bağırdığını duydum.

"Mila, çocuklar!"

Kulaklarımda bir çınlama oluştuğu için sesleri duyamaz oldum, elimi refleks olarak alnıma götürdüm ve elime gelen sıvıyı hissederken gözlerimi açmaya çalıştım. Çarpışmanın çok şiddetli olmadığını ama etrafta kargaşanın oluştuğunu hissediyordum. O kargaşanın içinde ağlama sesi duydum, gözlerimi ikinci kez açmaya çalışırken de adımın seslenildiğini işittim. Bilincim açıktı, bayılmadığımı biliyordum ama sanki bir el gözkapaklarımdan bastırıyordu.

"İyi misiniz? Hanımefendi?"

Gözlerimi bir daha açmaya çalıştım ve gördüğüm ilk şey ağlayarak bana bakan Leo oldu. Bulanık görüşümü temizlemek için gözlerimi kırptım ve yerimden kalkarken şakağımdan süzülen kanı fark ettim. "Leo? Mustafa?"

"Başım..." Mustafa'nın ağlayarak başını tuttuğunu gördüm ve dizlerimin üzerine çökerek ona uzandım. Elini çekip başına baktım ama herhangi bir darp izi göremedim. Araba kapısının önündeki yabancının bir daha, "İyi misiniz?" diye sorduğunu duyunca dönüp oraya baktım. Bir adamla kadın kapıyı açmış, kaygıyla bize bakıyordu. Birkaç insanın da araba etrafında olduğunu, ambulanstan bahsettiklerini duydum.

"Çocukları alalım," dedi kadın ve nazikçe Leo'ya uzanıp onu arabanın koltuğundan kaldırdı, dışarıya bıraktı. Tekrar Mustafa'ya döndüm ve doğrulup onu da koltuktan kaldırırken, "Bebeğim, iyi misin?" diye sordum, bir elimle şakağımı tutarak. "Gel böyle."

Arabadan onunla indim ve Mustafa'yla Leo sarılırken dizlerimin üzerine eğilip ellerimle vücutlarını kontrol ettim. Görünürde herhangi bir darbe yoktu, ikisi de korkudan ağlıyordu. "İyi misiniz?" diye sordum çocuklara.

"Abla, başın..." diyerek Leo hızla elini şakağıma uzattığında kazağımın koluyla akan kanı silmeye çalıştım ve derin bir nefes verdim. "İyiyim. Çok iyiyim bebeğim. Şükürler olsun siz de iyisiniz." Etrafıma baktım. Civarda insanlar üşüşmüştü, ilerideyse bağırtılar yükseliyordu. "Şöyle kaldırımın kenarına oturun." Gözlerim kararıyordu ama... "Kerem..."

Dizlerimin üzerinden doğruldum ve bana yaklaşan kadının ne dediğini duyamadan birkaç adım attım. Boğazımdaki endişe yumağıyla ön koltuk kapısını açarken çarpıştığımız arabaya baktım. Kaputlar birbirine girmişti ama ön camlarda bir kırık yoktu. Diğer arabanın kapıları açıktı ve içeride kimse yoktu. Arabaların önünden hafif bir duman yükseliyordu, kaputtan dökülen birkaç parça yere düşmüştü. Korkuyla ve gözyaşlarıyla açtığım kapıdan içeriye baktığımda bir adamın içeride olduğunu ve Kerem'in başının direksiyona çarptığını gördüm. Gözleri kapalıydı ve kolları aşağıdaydı. Göğsüm sıkıştı ve ağzım açık kaldı, nefes bile alamadım. Kendimde bir balığın çaresiz çırpınışını gördüm ve gözlerimden yaşlar dökülürken, "Ambulansı aradık," dedi beyefendi, bana dönüp. "Siz iyi misiniz? Başınız kanıyor."

"Ke... Kerem..." Kendimi arabanın içine atmak istedim ama hareket edemiyordum. Bir anda hüngür hüngür ağlamaya başladım. "O nasıl? O... Benim yüzünden! Aman Tanrım! Dik... Dikkatini dağıttım. Başı kanıyor. Neden ayılmıyor?"

"Nabzı atıyor," dedi adam, arabadan inerek. Ayaklarım geriye gitti ve bir kadın titreyen bedenimi tuttu, kolumu nazikçe kavradı. "Muhtemelen bayıldı. Siz endişe etmeyin."

"Siz de oturun şöyle kaldırıma," dedi bu kez, kolumdan tutan sarışın hanımefendi.

Onları dinlemedim ve gözlerim kararırken adamın yanından geçip araba koltuğuna oturdum. Yanağımdan süzülen kanları hissederken dizlerimin üzerinde Kerem'e yaklaşıp korkuyla elimi boynuna uzattım. "Por favor por favor," dedim histerik biçimde. Şükürler olsun, nabzı atıyordu, soluk alıp veriyordu. Direksiyon üstündeki kafasına baktım ve yanlış bir şey yapmaktan ölesiye korkarak ellerimi hızla geriye çektim. "İlkyardım... İlkyardım nasıl yapılıyordu? Aman Tanrım, her şeyi unuttum."

"Hanımefendi, siz de iyi değilsiniz. Lütfen inin, bizim arabada ilkyardım çantası olacaktı, alnınızdaki yaraya bakalım."

Çocuklar, ağlayan onlar mıydı? Onların yanına gidip susturmalıydım ama Kerem'i bırakamıyordum. Kan yanağına da bulaşmıştı, öyleyse kafasını çok sert çapmıştı. Gözyaşlarım, alnımdan süzülen kana karıştı ve hıçkırıklar bir intihar gibi dudaklarımda gerçekleşti. Ona bir daha yaklaştım ve nefeslerini dinlemeye çalışırken torpidoda duran telefonun çaldığını gördüm. Gözlerimi çevirdim oraya baktığımda arayanın Leyla olduğunu gördüm.

Bir şey, çok güçlü bir şey içimden kopup çıktı ve Kerem'in sağlığına duyduğum endişeyle bağırıp yola baktım. Ambulans henüz görünmüyordu, yolun kenarında da bir adam oturuyordu, yaralanmışa benziyordu. Nefeslerim ağırlaşmaya başladı ve bir el, sol elimden tutunca başım uyuşuk şekilde o tarafa döndü. Leo ve Mustafa ağlayarak elimden tutarken ve Kerem'e bakıp kahrolurken arabada yan dönmeye çalıştım ama başaramadım. Dudaklarım arasında belirsiz kelimelerin yıkımı gerçekleşirken başım kendiliğinden arkaya düştü ve gözlerim ihtimaller arasından en kötü olanı seçip bir daha karardı.

☽

Felaket kelimesi, o felaket gerçekleşene kadar yalnızca kötü anıları hatırlatır, o felaket gerçekleştiğindeyse sadece ve sadece sevdiklerini hatırlatır.

Aklımı, sevdiğim insanların yüzü işgal etmişti, onların nasıl oldukları ve nerede oldukları soruları. Saniyelerdir uyanıktım ama bir sebepten ötürü gözlerimi açmaya korkuyordum. Uzandığımı hissediyordum, vücudum sanki daha da katılaşmış haldeydi. Gözlerimin önüne Kerem'in hissiz yüzü geldiğinde kirpiklerimin arasından süzülen yaşı hissedip gözlerimi açtım.

"Hazer..."

Gözlerimi açar açmaz gördüğüm adam, sanki bana kalp masajı yaptı ve göğsümün içinde duran kalbimi hayata döndürdü. Han, oturduğu sandalyeden hızla doğrulup elimi daha sıkı tuttu ve yüzüme doğru eğildi. Gözleri korkutucu bir endişeyle kaplanmış, nefesiyse çok hızlanmıştı. Hastane yatağında uzandığımı anlamıştım ama benim nasıl olduğum önemli değildi.

"Kerem," dedim hıçkırarak. "Aşkım, o, Kerem..."

"Buradayım," dedi bir ses. Tanrım, ses Kerem'e aitti. Gözlerim, Han'ın gözlerine bakarken irileşti ve Hazer başını yumuşak bir şekilde salladığında kafamı sesin geldiği yöne çevirdim. Kerem, odanın girişindeki koltukta oturmuş, başındaki sargıyı tutuyor ve halsizce bana gülümsüyordu. Sağdı, hatta oturabilecek kadar da iyiydi.

"Kerem?"

Bana göz kırptı. "Güzelim."

Hazer'in sandalyeden tamamen kalkıp başımı karnına doğru yaslad-ığını hissedince kendimi bıraktım ve onun gömleğini tutarak hıçkırıklara boğuldum. O kadar rahatlamıştım, ona bir şey olmadığı için öyle mutlu olmuştum ki bu kelimelerle değil de ancak gözyaşlarıyla ifade edilebilirdi.

"İyisin, iyisin..."

Hazer sırtımı okşayıp yorgunca, "Safir Mila," dedi. "Ağlama."

Yaşlarla yıkanan yüzümü gömleğine sildim ve gözlerimi açıp Kerem'e döndüm. Üzerindeki ceketi çıkarmıştı, gömleğinin yakalarıysa birbirinden ayrıktı. Sol şakağında bir pansuman bezi vardı, ben de şakağımda bir pansumanın olduğunu hissediyordum.

"Dur," dedim Hazer'den ayrılmaya çalışarak. "Kerem'e sarılacağım. Çocuklar nerede?"

"Leyla geldi. Kantindeler, çocuklar onun yanında."

Hazer beni bırakmayınca Kerem oturduğu sandalyeden kalktı ve halsizce gülümseyip hastane yatağına ilerledi. Yatağın kenarına oturunca Hazer'in buz kesmiş kollarının arasından çıktım ve Kerem'e dönüp kollarımı boynuna sardım. "Çok özür dilerim, çok çok özür dilerim. Seni oyaladım arabada... Bu tamamen benim hatam. Çok kötü hissediyorum, ya başımıza daha fena bir şey gelseydi?"

Kerem'in kolları beni sardı, şakağıma yapılan pansumanın üzerinden öpüp, "Hayır," dedi. Sesi sahiden bitkin ama ne söylediğinden emindi. "Kazalar böyle olur, adı üstünde zaten, kaza. İkimiz de biraz ihmalkâr davrandık, hepsi bu güzelim."

O da kendini suçluyordu, sonuçta şoför kendisiydi. Fakat ihmalin büyüğü bendeydi, onda değil. Yüzümü omzuna gömüp sakinleşmeye çalışırken Hazer'in saçlarımın üzerinden sertçe öptüğünü hissettim. "Sakin ol aşkım."

"Ama Hazer..." Devamını getiremedim, sadece çok kötü hissediyordum. Kerem'e, çocuklara bir şey olacak diye aklım çıkmıştı. "Bir de... çocukların, Kerem'in yanında olamadan aptal gibi bayıldım Han, bayıldım! Ya etrafta kimse olmasaydı? Kim Kerem'le çocuklara bakacaktı? Yardım etmem gerekiyordu! Nasıl bayılırım, nasıl..."

"Pansuman yaptılar sana," dedi Han, sesinde bir donukluk vardı ama anlayamıyordum sebebini, kafam çok doluydu. Sırtımdaki eli âdeta zangırdıyordu. "Başka bir yerinde ağrı sızı var mı? Ço... Çocukları baktırdık, şükürler olsun iç kanama falan yok."

"Mila, bayılman çok normal, kendine bayıldığın için kızmayacaksın herhalde?" Kerem benden uzaklaşıp yüzünü yüzüme hizaladı, gözleriyle şakağımdaki pansumana baktı. "Biraz daha hızlı davranabilirdim, direksiyonu kırabilirdim. Bir anlık boşluğuma geldi. Şu an tek düşündüğüm sana da çocuklara da bir şey olmaması. Size bir şey olsaydı kendimi asla ama asla affedemezdim."

Başımı hafifçe eğip ben de onun şakağındaki pansumana baktım. "Dikiş mi attılar?"

"Sorma ya, hem de beş tane attılar!"

"Leyla da çok üzülmüştür," dedim ve o sırada Hazer'in beni yatırmaya çalıştığını hissedince karşı koymadım.

Kerem yatağın kenarında oturmaya devam ederek üzgünce başını salladı. "Bayağı şaşırdı ve üzüldü."

Başım yastığa düştü. "Bu sefer de onu kandırdığını sansaydı?"

"Ne?"

Hazer neden bahsettiğimi anlayıp dudağının kenarını kıvırırken sandalyeyi de yatağın az daha kenarına çekip oturdu ve iki elimden de tuttu. "Leyla hâlâ o gün onu kandırdığını hatırlamıyor," dedim.

Kerem gözlerini kocaman açıp bana işaretparmağını salladı. "Sakın o gün hastanede numaradan bayıldığımı söyleme Safir, sakın. Bak par favor mi vidacığım lütfen?"

Hazer Han'ın elini daha kuvvetli biçimde sıkarak, "Söylemem," dedim dirençsiz bir sesle. "Bu üçümüzün sırrı."

Gülümseyip yatağın kenarından kalktı ve gömlek yakalarını düzeltip Han'a bir bakış attı. "Ben inip Leyla'ma bakayım."

"Otur, dinlen," dedim.

"O iyi sevgilim," dedi Hazer, bana güvence vererek. *Sen iyi misin sevgilim?*

Kerem de bu güvenceyi desteklercesine başını salladı ve bana tebessüm edip arkasını döndü. Yürüyüşünde halsizlik vardı, fiziki ve manevi olarak çok hırpalanmıştı. Kafası ne kadar sert çarpmıştı acaba? Kapıyı açıp çıktığında odada yalnız kaldık ve ruhumdaki tüm eksikliği kapatmasına rağmen Hazer'in varlığı bile bu anın içinde boşlukların oluşmasına mâni olamadı.

"Lütfen Hazer," dedim o konuşmadan önce. Gözlerimi sımsıkı kapattım. "Telefonu aldığında ne kadar korktuğundan bahsetme. Hastaneye gelirken ne kadar ölecekmiş gibi hissettiğinden de bahsetme. Bunlar bana daha da suçlu hissettirir. Biliyorum, korkudan aklın çıktı ama n'olur söyleme, ben zaten hissediyorum."

Başını eğdiğini, yüzünü ellerime kapattığını gördüm. Teni de buz gibiydi ve terliydi. Gözlerimi çevirdiğimde yalnızca başını gördüm, saçları dağılmıştı. "O an hanginiz için korkacağımı bile bilemedim Mila. Kardeşlerim için mi, dostum için mi, canımdan çok sevdiğim karım için mi?"

Bir elimi başının üstüne koydum, yumuşak saçlarının arasına karıştım. "Neden bu kadar soğuk yüzün ve ellerin?"

"Sen gözlerini açmadan önceye kadar vücudumun herhangi bir yerini hissetmiyordum."

Hazer de elini ürkerek uzattı, şakağıma koydu. "Çok kanıyordu, geldiğimde gördüm. Şimdi kanamıyor, peki acıyor mu?"

Bayıldığım o an kanın yanağımda süzüldüğünü ben de hatırlıyordum. Müdahale sırasında bile hiç uyanmamıştım. "Senin gözlerin, benim çektiğim ufak veya büyük tüm acılara karşı koyuyor; o yüzden şimdi canımın acıdığını hissetmiyorum."

"Yarana dikiş atmadılar," dedi. "İç kanaman falan da yok şükürler olsun. Sağlığın görünürde iyi, sen nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarımı kaçırıp elimi ensesindeki küçük saçlara kaydırdım. "Kerem'le konuşmaya çalıştım. Araba kullanmaktan anlamadığım için yol kontrolünün bu kadar hızlı kaybedildiğini bilmiyordum Hazer. Kerem bana cevap vermek için dönüyordu, sebep oldum resmen..."

"Mila, ben kazalara kızmam." Bana kızmayacağını biliyordum, kazalara kızmayacağını da yeni öğreniyordum. "O gün de her şey kazayla olmuştu." Adem'in ölümü. Salıncaktan düşmesi. Kesinlikle kazayla olmuştu.

"Hazer..."

"Kendini suçlama. Suçlamıyorsun ama Kerem'i de suçlama. Kimsenin kabahati yok. Yaşanması gerekiyormuş ki yaşandı Mila. Sen, az hasar aldığınız bir kazayla bile böyle suçlu hissedersen ben ne yapayım?"

Elim onun gömleğini yakasından tutarken Hazer de dudaklarını alnıma koydu. Öpücükleri kalp masajı gibiydi, yaşamın duran nabzını canlandırıyor, kalp atışlarımı düzenliyordu. Dudaklarıyla alnım boyunca bir yol çizip pansumanın üzerinden öptü.

"Evimize gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Biraz daha dinlenseydin?"

"Yatağımız buradan daha iyi ve sıcak hissettirir."

Hazer başını geriye çekip duygularımdan emin olmak için gözlerimin içine baktı ve sonra kafasını salladı. Doğrulmama yardımcı oldu ve hafifçe geriye çekildi. Bacaklarımı aşağıya sarkıtıp dalgalı saçlarımı arkaya atarken Hazer de dizleri üzerinde alçalıp çizmelerime uzandı.

Başını eğdiğini, yüzünü ellerime kapattığını gördüm. Teni de buz gibiydi ve terliydi. Gözlerimi çevirdiğimde yalnızca başını gördüm, saçları dağılmıştı. "O an hanginiz için korkacağımı bile bilemedim Mila. Kardeşlerim için mi, dostum için mi, canımdan çok sevdiğim karım için mi?"

Bir elimi başının üstüne koydum, yumuşak saçlarının arasına karıştım. "Neden bu kadar soğuk yüzün ve ellerin?"

"Sen gözlerini açmadan önceye kadar vücudumun herhangi bir yerini hissetmiyordum."

Hazer de elini ürkerek uzattı, şakağıma koydu. "Çok kanıyordu, geldiğimde gördüm. Şimdi kanamıyor, peki acıyor mu?"

Bayıldığım o an kanın yanağımda süzüldüğünü ben de hatırlıyordum. Müdahale sırasında bile hiç uyanmamıştım. "Senin gözlerin, benim çektiğim ufak veya büyük tüm acılara karşı koyuyor; o yüzden şimdi canımın acıdığını hissetmiyorum."

"Yarana dikiş atmadılar," dedi. "İç kanaman falan da yok şükürler olsun. Sağlığın görünürde iyi, sen nasıl hissediyorsun?"

Bakışlarımı kaçırıp elimi ensesindeki küçük saçlara kaydırdım. "Kerem'le konuşmaya çalıştım. Araba kullanmaktan anlamadığım için yol kontrolünün bu kadar hızlı kaybedildiğini bilmiyordum Hazer. Kerem bana cevap vermek için dönüyordu, sebep oldum resmen..."

"Mila, ben kazalara kızmam." Bana kızmayacağını biliyordum, kazalara kızmayacağını da yeni öğreniyordum. "O gün de her şey kazayla olmuştu." Adem'in ölümü. Salıncaktan düşmesi. Kesinlikle kazayla olmuştu.

"Hazer..."

"Kendini suçlama. Suçlamıyorsun ama Kerem'i de suçlama. Kimsenin kabahati yok. Yaşanması gerekiyormuş ki yaşandı Mila. Sen, az hasar aldığınız bir kazayla bile böyle suçlu hissedersen ben ne yapayım?"

Elim onun gömleğini yakasından tutarken Hazer de dudaklarını alnıma koydu. Öpücükleri kalp masajı gibiydi, yaşamın duran nabzını canlandırıyor, kalp atışlarımı düzenliyordu. Dudaklarıyla alnım boyunca bir yol çizip pansumanın üzerinden öptü.

"Evimize gidebilir miyiz?" diye sordum.

"Biraz daha dinlenseydin?"

"Yatağımız buradan daha iyi ve sıcak hissettirir."

Hazer başını geriye çekip duygularımdan emin olmak için gözlerimin içine baktı ve sonra kafasını salladı. Doğrulmama yardımcı oldu ve hafifçe geriye çekildi. Bacaklarımı aşağıya sarkıtıp dalgalı saçlarımı arkaya atarken Hazer de dizleri üzerinde alçalıp çizmelerime uzandı.

"Ben giyebilirim."

"Mila artık sana her yardımcı olduğumda ben yapabilirim, ben alabilirim deme." Bu onu gerçekten üzüyormuş, hatta yıldırıyormuş gibi iç çekip başını kaldırdı. "Elbette sen de giyebilirsin çizmelerini ama ben daha az yorulmanı istediğim için giydiriyorum, bu açık değil mi? Ya da sana bir şey alıyorsam, bu içimden geliyordur; sen alamayacağın için değil. Biz evliyiz, birbirimizin hayatını kolaylaştırmayacaksak bu evliliğin amacı ne?"

Gerçekleri bu şekilde duymak bana başka bir çerçeveden bakmayı o an öğretti. Ben... mahcup olma duygusunu çok hisseden biriydim ve kendi ayaklarım üzerinde, kimseye muhtaç olmadan yaşamayı seviyordum. Hepsi bu sebeptendi. Lakin dediği gibi biz evliydik, bu pencereden de bakmayı öğrenebilirdim. Başımı sallayıp çizmelerimi giydirmesine müsaade ettiğimde ayaklarımdan geçirdi ve dizlerime dek uzanan çizmelerin fermuarını kapattı.

"Kucağıma gelmek ister misin?" Uzanıp koltuğun arkasına koyduğu ceketini aldı, dağılmış gömleğinin üzerine geçirdi.

"Eteğim falan açılır şimdi, rahatsız olurum."

Kısa eteğime baktı. "Eteğin bir şekilde hallolur, yürüyemiyorsan..."

"Yürürüm aşkım."

Avuçiçlerimiz birbirine gömülü halde ilerleyip odadan çıktık. Kantine indik. Arkadaşlarımızı ve kardeşlerimizi bir masada gördük. Beni gördükleri an Mustafa ile Leo yerinden fırlayıp koşmaya başladı.

"Yavaş sarılın," diye onları uyardı Han ve ben çocuklara sarılıp bir yaraları var mı diye bakarken Kerem'le Leyla bu tarafa ilerledi. Leyla, Kerem'in koluna girmişti ve iyi hissedip hissetmediğini soruyordu.

Ben hâlâ onları incelerken, "Biz çok iyiyiz ablacığım, senin için korktuk sadece," dedi Leo.

"Hı hı," dedi Mustafa da hemen. Bebeğim, bir gün içinde neler neler yaşamıştı.

Kemal'e gülümseyip yanağını kibarca okşadıktan sonra yanıma gelen Leyla'yla doğruldum. Ellerimden tutup başımdaki pansumana baktı. "Yara hafif, hiç endişe etme bebeğim."

Kollarımı ona sarıp sıkıca sarıldım, kırmızı yanağının üzerinden yumuşakça öptüm. "Kerem'e benim yüzümden bir şey olsaydı..."

"Herkes çok iyi Mila." Bana gülümsedi. "Sadece Kerem için değil ki hepiniz için çok endişendim. Kaza işte, tamam mı?"

"Yok, anlamıyor," dedi Hazer kızgın bir sesle.

Leyla saçlarımı düzeltti ve Kerem'e dönüp boynuna sarıldı. Kerem de ellerini onun sırtında birleştirip havaya kaldırdı ve yanağına bir öpücük kondurdu. "Eve gidip dinlen, benim işe dönmem gerekiyor."

"Bize gelir, biz ona bakarız," dedi Hazer hemen.

Kerem işveli şekilde göz kırptı.

"Tövbe tövbe..."

"Aha enişte de dedi!" Leo yerinde zıpladı.

Hazer, Leo ve Mustafa'ya yürümeleri için işaret etti ve sonra beni de elimden çekti. Yavaşça yürüyüp hastane çıkışına ilerledik, Kerem de Leyla'yla konuştuktan az sonra arkamızdan geldi. Bizi hastane önünde bir taksi bekliyordu.

"Araba nerede?" diye sordum Hazer'e.

Hazer taksi kapısını benim için açtı. "O iş karışık bebeğim, ortada bir kaza var."

Ah, tabii. İş muhtemelen emniyete taşınmıştı. Taksi koltuğuna yerleştim, Hazer de hemen yanıma. Mustafa Kemal, Han'ın kucağına otururken Leo da ön koltukta oturan Kerem'in kucağına yerleşti. Başımı Han'ın omzuna koyup gözlerimi kapattım, seyahat boyunca hiç açmadım.

"Behram aradı," diye fısıldayarak konuştu Hazer. Sesi hâlâ gergindi. "Ona söyledim kazayı ama Gazel'e bahsetmeyecek. Ben de ona katıldım, Gazel'in haberi yok. Seni ararsa ağzından kaçırma diye söylüyorum."

Hamileliğinde ufak risklerin olduğunu üzülerek söylemişti. Bu gibi haberler yüreğini sıkıştırır, beni görse bile iyi olduğuma ikna olamazdı. "Neden sesin bir değişik gibi Hazer? Bir tuhaf sanki. Çok üzülüyorum benimle böyle konuşmana."

"Çok korktum Mila, hâlâ kendime gelemedim." Sesinde, onun bilerek yapmadığı bir donukluk, korku vardı. Alttan alttan titriyordu. "Ailemden saydığım herkes o arabanın içindeydi Mila."

Üstüne varmadan başımı salladım ve taksi uzun dakikalar sonunda durduğunda gözlerimi açtım. Havanın kararmış olduğunu o an fark ettim, bayağı geç olmuştu. İlk önce Kerem'le Leo indi, sonra Hazer'le Mustafa. Ben de diğer kapıdan indim ve Kerem bahçe kapısını açınca çocuklar el ele tutuşup içeriye yöneldi. Hazer cüzdanını çıkarıp taksi ücretini öderken ben arkasında kalıp onu bekledim. Civarda kimse yoktu. Kerem'le çocuklar içeriye girmişti. Sokak lambaları biraz önce yanmış olmalıydı.

Taksi uzaklaştığında Hazer dönüp bana ilerledi. O esnada sokağın köşesinde, direğin orada duran köpeği izliyordum. Karşıma gelip alnını

alnıma yasladığında ellerimi ceketinin uçlarına koyup sakince soludum. "O arabayı geri alabilecek miyiz?" diye sordum hüzünle. Gözlerimle beyaz köpeği izliyordum hâlâ. "Arka koltukta çok fazla anımız var."

Dudağının kenarı kıvrıldı, belimi tatlı şekilde okşadı. "Elbette arabayı geri alacağız Mila. Serviste, merak etme."

"Suç yüzde yüz bizim mi?"

"Si Safir."

Bana o kadar az Safir diyordu ki bazen çok özlüyordum. O yüzden ilk ismimle seslenmesine gülümsedim ve onun kolları arasından çıkıp bize bakarak geçen köpeğe doğru ilerledim. Hazer arkasını dönüp gözleriyle beni takip ederken kaldırım kenarına yürüyüp oturdum. Bunu gören köpek durdu ve başını çevirip bakmaya başladı. Dizlerimi kendime çekip köpeğe gülümsedim ve sonra başımı kaldırıp tedirgince geriye doğru bir adım atan Hazer'e baktım. Köpeklerden korktuğunu biliyordum ama önümde böyle bir fırsat varken en azından bir köpeği sevebileceğini göstermek istiyordum. Elimi ona uzattım. "Gelsene sevgilim."

İrkilip gözlerini köpekten aldı, bana çevirdi. "Eve girelim."

"Gel," dedim bir daha, karşı koyamayacağı bir sesle.

Sanki ayağı bana doğru, ondan da habersizce bir adım attı. Sesi, beynimde ve kalbimde çok hassas bir yere dokunup bana istediği her şeyi yaptırabiliyordu, benim sesim de aynı şeyi ona yapıyordu. Ensesini kaşıyarak yanıma yürüdü ve oturarak gergince ilerideki köpeğe baktı. "Çok büyük," dedi.

"Evet," dedim başımı omzuna koyarak. Hakikaten iri bir köpekti ama zararsız görünüyordu. Tüyleri kirlenmişti, uzun zamandır yıkanmamış gibiydi. "Ama zararsız."

"Bilemezsin," dedi kıpırdanarak.

"Bak, kulağında bir işaret var." Elimde köpeğin kulağını gösterdiğimde Han başını hafifçe eğip meraklı şekilde oraya baktı. "Kulaklarında bu küpeden bulunan köpekler kısırlaştırılmış köpeklermiş. Tabii bu kısırlaştırmanın yan etkileri de köpeğin saldırganlığının azalmasıymış. Bu yüzden sokak köpekleri çok aç olmadıkça, korkutulmadıkça zarar vermez hayatım. Hatta bana kalırsa köpekler bu dünya üzerindeki en sadık hayvanlardır."

"Ben hayvanları seviyorum," diye savunmaya geçti Han hemen. Sanırım hayvanları sevmediğini düşündüğümü sanıyordu ama elbette aksine inanıyordum. "Köpeklerden de nefret etmiyorum."

"Elbette," dedim ovuşturduğu ellerinden birine uzanarak. "Seni ısıran o köpeği hatırlıyor musun?"

Bir köpeğin kendisini ısırdığını bana hiç söylememişti ama elbette tahmin ediyordum. Bu kadar ciddi köpek fobisi olduğuna göre canının sahiden yandığını düşünüyordum. Hazer parmaklarını avuçiçi çizgilerimde dolaştırarak, "Beni ısırmadı," dedi. Ah, buna şaşırmıştım işte. Isırıldığı için bu kadar korktuğunu sanıyordum. "Ama beni çok korkutmuştu Mila. Çok iri bir köpekti, bu köpekten bile büyüktü. Çok açtı, babam özellikle onu aç bırakmıştı; yemeği ben olayım diye. Az kalsın öyle de olacaktı, kötü anıları iyi anılardan daha iyi akılda tutabildiğim için bu anıyı da çok net hatırlıyorum. Köpek beni ısırmak için yaklaşıyordu ve daha küçüktüm... Çaktırmamaya çalışsam da korkuyordum, korktuğum da başıma geldi diyebiliriz." Başını önüne eğdi. "Rezil oldum."

Gözlerimi köpekten alıp onun yüzüne çevirdim ve söylediği kelimeleri kafamda toparlamaya çalıştım. Babası özellikle mi aç bırakmıştı? Onların eskiden bir köpeği vardı ve babası Hazer'i bununla mı tehdit etmişti?

"Ne rezil olmasından bahsediyorsun?" Aklıma bir şey geliyordu aslında, ağzından kaçırdığı bazı kelimeler vardı. "Küçücük bir çocukmuşsun, korkmuşsun. Bu dünyanın en normal şeyi. Neden rezil olduğunu düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkti. Sanırım söylemeye utanıyordu ama ben anlamıştım. Gururunun kırılmasını istemediğimden ısrar etmedim. Benim de bazı şeyleri söylemem çok uzun zaman almıştı, hiç suçum yokken utanıp ufalmıştım.

"O günden sonra köpeklerle hiç yakınlık kurmadın mı?" diye sordum.

"Kerem'le kuruyorum işte."

Halsizce kıkırdayıp, "Aşkım," dedim. "Bu hiç hoş bir şaka değil."

"Ah, pardon, affedersin. Köpeklere hakaret oldu."

"Bak aşkım," dedim, dudaklarım boynunda kıpırdanırken. "Klişe klişe espriler yapıyorsun. Bana yetişmek için kırk fırın ekmek yemen gerekiyor."

"Seni yiyeyim?"

Gözlerimi açınca dudaklarının kıvrıldığını gördüm ve iyi hissettim. İşte ben buraya aittim, buradaki gülümsemenin sebebiydim, bu gülümsemeyle can bulandım. Yüzlerimiz karşı karşıya gelince alnıma bir daha bakıp, "Senin yanındayken o kadar korkmadığımı anladım," dedi.

Köpekten bahsediyordu, bu yüzden mutlulukla doldum. O pansumanına dokunup yaramın hassasiyetini tarttığında hafifçe eğilip dudaklarının üzerinden öptüm. "Hazer, Hazer, Hazer..."

"Safir, Safir, Safir..."

İlk kez Mila'yı değil, Safir'i üçlemişti. Bu, her ne sebepten bilemem ama hoşuma gitmişti. İkinci adımı çok sevdiğini biliyordum, özellikle

anlamlarından dolayı fakat Safir ismi bana hep masum gelirdi ve babamı hatırlatırdı. Duygulandım ve her seferinde gördüğü gibi bu sefer de gördü, burnumu sıktı. Kaldırım kenarından doğruldum ve Hazer merakla bana bakarken bir adım atıp köpeğin önünde alçaldım.

"Mila..."

"Por favor. Sen de gel, benimle dokun. Hiçbir şey olmayacağını gör sevgilim."

Elimin içini köpeğin başına koydum ve arkaya doğru okşamaya başladım. Gözlerini görmek için bir daha Han'a döndüğümde kararsız bakışlarıyla karşılaştım. Biliyordum, herkes öyle söylese de korkuların üzerine kolayca yürünmüyordu, duygular laftan anlamıyordu. "Kendisi buraya gelsin. Bir de ayağına mı gideceğim?"

"Ankaralı," dedim gözlerimi devirerek ve sonra geri adım atarak tekrar kaldırım kenarına oturdum. Köpek önce olduğu yerde kaldı, sonra belki de şefkate ihtiyacı olduğu için ayaklarımın önüne kadar geldi. Hazer hafifçe yana kayıp uzaklaşacak oldu ama ben gözlerinin içine bakınca bu duyguyu yendi. "Gözlerine baksana," diye fısıldadım. "Ne kadar zararsız, güzel bakıyor. Hayvanların yalnız olması beni çok üzüyor, hiç kimseleri yok. Buna rağmen sevgiyi görünce onu tanıyorlar, derhal karşılık veriyorlar. Bak sevgilim, şimdi de sana bakıyor." Sahiden köpeğin ilgi ihtiyacıyla açıp kapadığı masum bakışları Hazer'in yüzüne kilitlenmişti. Hazer'in kasılıp kaldığını, ardından sakince soluduğunu duydum.

Köpek şu an havlasa Hazer kalkıp gidecek gibi görünüyordu, havlarsa bir daha bu kadar yakınlaştırma şansım da olmayacaktı. Bu yüzden bencilce olsa da köpeğin sessiz olmasını istiyordum. Hazer ovuşturup durduğu ellerini çözdü ve birini uzattı, gergince benim elimin üzerine koydu. Avuçiçi parmaklarımı örttüğünde gülümseyip köpeğin başını okşamaya devam ettim. Hazer'in eli de benim elimle hareket etti ve köpek memnuniyet duyarak başını eğdi.

"Hoşuna gitti mi sence?" diye sordu Hazer boğuk bir sesle.

"Si." Elimi elinin altından çekmeye yeltendiğimde Han biraz gerildi ama yine de elimi çektim. Benim elimin yokluğunda Han'ın eli direkt köpeğin tüyleriyle temas etti, lakin hareketsiz kaldı. Köpek başını kaldırıp bir daha Hazer'in gözlerine o masum bakışlarıyla baktığında Hazer hafifçe ileriye çıktı. "Çok bakımsız kalmış sanki Mila."

Üzülerek başımı salladım. "Buralarda geziyor bu köpek aşkım, hep görüyorum."

"Bu..." Hazer daha az korkusuz şekilde, hatta neredeyse isteyerek köpeği okşadı. "O gün senin sevdiğin köpek mi? Hatırlıyor musun, ben bir kere işten gelmiştim, sen de o sırada salıncakta sallanarak bu köpeği seviyordun." Gözlerini kısıp başını tehditkâr bir şekilde köpeğin kafasına doğru eğdi. "Bacağını falan yalıyordu."

"Neden sesinde köpeğe karşı bir tehdit seziyorum?"

"İftira!"

"Ne kadar uysal değil mi?"

"Hı hı," diyerek elini köpeğin sırtına doğru kaydırdı Han. Ve köpek de ona biraz daha yaklaştı, memnuniyetle boynunu çevirmeye başladı. Hazer kalçasını tekrar kaldırım kenarına koydu ve köpeği bacaklarının arasına çekip kafasını kaşıdı. "Adın sen senin?"

"Hav hav."

Han gözlerini kocaman açtı, hafifçe sıçradı ama elini de geriye çekmedi. Bana dönüp, "Adı hav hav galiba," dedi.

"Hazer Han..." Beklemediğim bir kahkaha attım ve Hazer tebessüm ederek önüne döndüğünde mutlu hissettim. Gerilse de hissettiği o korku, gerçeğe dönüşmeyerek bitti. Eli tüylerinin arasında dolaşırken belki de gözlerinin önüne köpekten korktuğu sayısız an geldi, belki de korkudan altına kaçırdığı o talihsiz an.

Buna rağmen korkusunu atlatmıştı. Çünkü o Hazer'di ve en çok temiz, sahici yüreğiyle bilinirdi. Başımı tekrar omzuna yerleştirip onunla bu anı paylaştım. Aklıma, bana dokunarak, beni öperek geçirdiği korkularım gelmişti. Aklıma, bana güzel bakarak kapattığı yaralarım gelmişti. Aklıma, bir daha üzemezler bebeğimi dediği gün gelmişti.

Bu günse Hazer'in korkularından birini yendiğimiz o gündü.

☽

Yirmi gün sonra

"Bugün ilk kar yağdı Mila."

Kar, kış sevmezdim lakin Hazer'le kar topu oynamayı severdim. O elimden tutarsa daha da çok severdim.

"Alnındaki iz geçti bebeğim." Fısıldıyordu canımdan çok sevdiğim adam. O izin yerini çoktan öpücüklerinin izi almıştı. "Kocanı işe uğurlamayacak mısın?"

Cumartesi olduğu için uyumak istemiştim ama anladığım üzere Hazer Han gözlerime bakmadan, beni öpmeden işe gitmeyecekti. Burnuma,

paylaştığımız yastığın kokusu geldi; ikimizin karışmış kokusuydu. Yüzümde sabahın soluk, varlıksız ışığını hissediyordum. Demek kar yağmıştı, kışı çok sevmesem de kar yağışını görmeyi isterdim.

"Hazer..."

Eğilip sırtımdan öptü. "Uyan kadın, uyan da kocanı işe gönder."

"Dün gece çok yoruldum, uyanmayacağım!"

"Bazı sabahlar çok huysuz oluyorsun aşkım."

Esnedim ve elimi onun oturduğunu tahmin ettiğim yere uzatınca parmaklarıma sert karnı geldi. Hazer elimi derhal tuttu ve kaldırıp avuçiçimden öptü. Bu öpücüğe karşı koyamadım, gözlerimi açtım. Soluk gün ışığının ardından onun yüzü bakış açıma girdi. Sakallarını tıraş etmişti, bunu düzenli olarak yapardı. Üzerinde, diğer günlerden farklı olarak lacivert bir gömlek vardı ve kravat takmamıştı. Nadiren kravat takmazdı. Saçlarına tarak sürmüştü ama özenle taramış değildi. Kısık gözlerinin içine bakarken hafifçe üşüdüğümü hissedip, "Ev soğuk mu?" dedim.

Üzerimde ince askılı beyaz bir gecelik vardı, belki de bu yüzden üşüyordum. "Hayır, üzerin ince."

"Geceliği giydiğimi hatırlamıyordum."

"Ben giydirdim." Göz kırptı, sabahın erken saatine rağmen çok tatlı görünüyordu.

Sırtımı yatağımızın başlığına yaslayıp camdan dışarıya baktım. Han perdeyi açmıştı, bu yüzden kar tanelerinin yere düşüşünü görüyordum. "Çok güzel bir geceydi."

"Tartışıyorduk ve sen... birden üzerime atladın!" Son kelimeye doğru sesim utançtan kısılmıştı.

Gözlerinde geceki ateşi gördüm. "Son ana kadar beni dövmeni bekledim Mila, dövmedin."

"Aşkım..." Artık ciddi ciddi onu dövmemi istediğini düşünmeye başlayacaktım. "Biri duysa her gün seni dövdüğümü sanacak."

Umutsuz bir iç çekti. "Maalesef dövmüyorsun!"

Ay, delilikti bu! Ayrıca ben kimseye el falan kaldırmazdım, bunu benden iyi biliyordu. Bir karış açık kalan ağzıma bakıp sırıtmaya başladığında uzanıp yastığı aldım ve kafasına vurdum. "Al sana dayak!"

Kıkırdayarak yatakta geriye düştü ve yastığı elimden aldı. "Si si, bana bunlarla gel."

Üzerine doğru uzandığımda beni belimden tutup geniş gövdesine yerleştirdi ve dalgalı saçlarım yüzüne döküldü. Gözleri gece yarısı güneşi

kadar aydınlık bir yer oldu ve beni belimden tutarken başını kaldırıp bir de dudaklarımdan öptü.

"Duşunu alırken beni hayal et."

"Ben hep seni yanımda hayal ediyorum ki," dedim.

"Gece Yarısı Güneşi'm."

Beni dudaklarımdan yoğun bir şekilde öptükten sonra yavaşça üzerinden kalktım. Kalçamın üzerine oturup bağdaş kurdum ve geceliğimin uçlarını çekiştirdim. Hazer doğruldu ve kalkıp aynanın karşısına geçti.

Makyaj masasının üzerindeki parfümü sıkıp geniş kıyafet dolabımıza ilerledi. İçini açıp kuru temizlemeden dün gelen ceketlerden birini aldı, gömleğinin üzerine geçirip yakalarını düzeltti. Sonra paltosunu alıp dolabı kapattı ve saate bakıp dişlerini sıktı. Sanırım direkt bir toplantıya girecekti.

"Bugün Gazel'le buluşacağım," dedim. "Yeğenimi özledim."

"Ne zaman doğuracak? Yüz yıldır hamileymiş gibi hissediyorum."

"Henüz yedi aylık aşkım."

Kapıya doğru ilerliyordu ki durdu, arkasını döndü ve büyük adımlarla yanıma geldi. Kalbim, onun gelişini takip ederek hayata döndü ve Hazer ensemden tutup kafamı kendine çekti, dudaklarını sertçe dudaklarıma yasladı.

"Haplar çekmecede melek karım, almayı unutma."

Çenemi sıkıp uzaklaştı ve hızla odadan ayrıldı. Başımı arkaya koyup huzurla gülümsedim. Hazer'in işleri hâlâ eski düzenine oturmamıştı ama yapabildiği kadarıyla bana vakit ayırıyordu. Dün yine geç geldiği için tartışmıştık çünkü onu çok özlemiştim. O da aflar dilemiş, işi olduğunu defalarca söylemişti ama ben gereksiz yere ağlamaya başlayınca Hazer de ağladığım için kızmıştı ve... kendimizi bir anda yatakta bulmuştuk.

Kazadan sonraki günlerde okul ve ev arasında mekik dokumuştum, Leo ve Mustafa'yla ilgilenmiştim. Mustafa'yı balkona kilitleten hizmetli cezaya çarptırılmıştı, bir daha çocuklara zarar veremeyecekti. Arabayı bakımdan dün almıştık. Benim alnımdaki iz geçse de Kerem'in dikişleri henüz alınmamıştı.

Parmağımı saçımın etrafına dolayarak başımı komodine çevirdim, doğum kontrol hapları sahiden oradaydı. Gülümseyip doğruldum ve parmak uçlarımla banyoya koştum. Geceliğimi çıkarıp sıcak suyun altına girdim ve saçlarımı şampuanlarken gülümsedim.

Duştan çıkınca Gazel'le buluşacağımdan rahat bir şeyler giymeye karar verdim. Üzerime ceket alacağım için giydiğim gömleğin ince olmasına pek aldırış etmedim. Beyaz gömleğimin altına açık renkli kot pantolonumu

giyip saçlarımı yarım atkuyruğu yaptım. Saçlarımın nemli, doğal dalgaları güzel görünüyordu. Saçlarımın arkasına taktığım incili tokaya gülümsedim, bunu Norveç'ten almıştım.

"Abla, abla!" Leo'nun sesini duydum, sanırım hafta içi erken uyanmayı alışkanlık haline getirdiği için hafta sonu da erkenden kalkıyordu. Ben yatağımızı toplamak için arkamı dönerken Leo da bir kez kapıyı tıklattı. "Girebilir miyim?"

"Si."

Kapı açıldığında beyaz çarşafı çıkardım ve sepete atmak için banyoya parmak uçlarımla koştum. "Günaydın ablacığım."

Döndüğümde Leo'yu kapının önünde pijamaları içinde gülümserken buldum. "Günaydın yakışıklı," dedim. Dolaptan temiz çarşaf aldım, yatağımıza örtüp saten yatak örtüsünü de etraflıca yatağa yerleştirdim. Yastıkları kabartıp ona döndüm ve yanına ilerleyip alçaldım. "Kahvaltıyı hazırlayıp uyandıracaktım seni."

Omuzlarını tatlı şekilde silkti. "Kâbus görmüştüm, uykum kaçmıştı zaten."

"Ah, kâbus gördükten sonra uyumak zor oluyor, haklısın," dedim iç çekerek. "Anlatmak ister misin?"

Odaya girdiği ilk an yüzünde olan gülümsemeyi kaybedip kollarını boynuma sordu. "Babam olduğunu söyleyen birini gördüm Safir. Ama yüzünde böyle siyah, karanlık bir şey vardı; birazcık korktum."

Kim olduğunu bilmediğimiz babası... Artık büyüdüğü, bilinçlenmeye başladığı için hayatında baba figürünü arıyordu. "Babanı merak ediyor musun?"

Başını eğdi. "Ben senin yanından başka yere gitmek istemiyorum."

Doğrusu onun babasını aramayı hiç düşünmemiştim. Bulacağımı bile düşünmüyordum, onu yanımdan da göndermezdim. "Elbette giymeyeceksin Leo. İstediğin kadar yanımda kalabilirsin."

"Bazen benden rahatsız oluyorsunuz diye korkuyorum..."

Yanağımı yanağına yasladım. "Sana böyle hissettirecek bir şey mi yaptık?"

"Ablacığım, hayır." Benden uzaklaştı. "Ben öyle hissediyorum."

"İnsan ailesiyle yaşamaktan rahatsızlık duymaz Leo. Bunu sakın aklından çıkarma."

"Aile," diye tekrarladı ve uzanıp yanağımdan makas aldı. Bu Hazer'in alışkanlığıydı, ondan öğrenmişti.

Odaya döndüm ve etraftaki küçük dağınıklığı da toparladım. Bu esnada kardeşim de pijamaları içinde beni izledi, makyaj malzemelerimi

karıştırdı. Bir farı alıp yanaklarına sürmeye çalıştığını gördüm, sonra yüzünü buruşturup pijamasının koluyla yanağını sildi.

"Enişte bunları sürüyor mu?"

Kıkırdayarak ona yaklaştım, elinden tutup odadan çıktım. "Elbette. Gözlerine her gün maskara sürer."

"Makyaj güzeli demek ki enişte..."

Onunla odasına gittik. Üzerine Mustafa'yla olan fotoğrafını yapıştırdığı dolabına ilerledim ve kot pantolonla boğazlı kazak aldım. Giymesi için ona verip mahremiyetine saygı duyduğum için de arkamı döndüm. İşi bitince koşup sırtıma doğru atladı. "Beni sırtına alabilir misin, enişte alıyor?"

"Enişten o güçlü vücuduyla beni bile alıyor. Bir zahmet seni de alsın."

"Ben de kas yapacağım."

"Şapşal."

Aşağıya indiğimizde Kerem'i burada görüp afalladım. Hazer'le çıktığını sanıyordum ama o bize kahvaltı hazırlıyordu. Geldiğimizi fark edip arkasına döndü. "Tüh, uyanmışsınız. Kahvaltıyı hazırlamayı bitirip sizi öyle çağıracaktım."

Ocaktaki tavaya baktım. "Bize menemen mi yapıyorsun?"

"Evet. Fotoğrafını da çekip Hazer'e atacağım, canı çeksin."

"Kötüsün," dedim kıkırdayarak. Leo çoktan tezgâha tırmanıp sucuklu yumurtaya saldırırken ben de uzanıp Kerem'in şakağına dokundum. "Acı yok değil mi?"

"Yirmi gün oldu, yok tabii kızım."

Altını kapattı ve ocağın üzerindeki menemen tavasını alıp tezgâhın üzerine bıraktı. "Sen neden kaldın?" diye sorarak tezgâha yaklaştım ve tabureyi çektim.

"Leyla'yla ailesini ziyarete gideceğiz," dedi oldukça tatsız bir sesle. O da yanımdaki tabureye oturdu ve ekmek sepetinden bir ekmek alıp tavadaki menemene bandırdı. Ağzına atıp afiyetle yerken ben de çaylarımızı koydum. "Müjgan salağı da orada olacak."

"Ailesi alışacaktır zamanla."

Menemeni yemeye kaldığım yerden devam ettim. Gazel'e gidecektim, evde tekti ve gelen beşiği beraber yerleştirecektik. Kerem'le Leo kendi aralarında gülerken ben de iştahla önümdeki tabağı doldurdum. Sevdiğim insanlarlayken her şey yolundaymış gibi hissediyordum ve kar yağışını gülümseyerek izleyebiliyordum.

"Hazer bugünlerde çok yorgun değil mi Kerem? Keşke onu mutlu edebilecek bir şeyler yapsam."

Çayını höpürdeterek içti ve düşünceli şekilde bana baktı. Kerem yemek yerken abartan insanlardandı, zevkine vararak yiyordu. Bıçağını kullanıp biraz bal aldı ve ekmeğe sürüp Leo'ya uzattı. Leo onun elinden yiyerek parmağını da ısırınca Kerem elini geriye çekip sırıttı. "Hazer, heykeltıraşa bayılır."

"Biliyorum," dedim.

Konuşmaya devam etti. "Demem o ki Hazer'e, hayatı boyunca unutmayacağı bir hediye verebilirsin." Bana doğru eğilip sessizce fısıldadı. "Onu hayranı olduğu heykeltıraş ustasıyla tanıştırmaya ne dersin?"

Ama ya... Bu nasıl benim değil de Kerem'in aklına gelirdi? Hem kendime sitem duydum hem de çok sevinçli hissettim. Hazer böyle zarif düşüncelere, hayranlık duyduğu şeylere değer verilmesine bayılırdı. Onun bir sergide, hayranlık duyduğu biriyle tanışınca ne kadar mutlu olacağını hayal ettim ve Kerem'in gözlerinin içine bakarak ekledim. "Ve dahası onu, onun adına bir sergi açarak dünyanın en mutlu adamı yapabilirim."

Kerem'in gözleri ışıldadı ve ağzını açıp bir şey demeden pantolon cebimdeki telefonum titredi. Ona mahcup bir bakış atıp telefonumu cebimden çıkardım, arayanın Gazel olduğunu görünce derhal açtım. Leo çatalının ucuyla bana bir salata uzattığında onu alarak, "Gazel," dedim telefona. "Günaydın, neden bu kadar erken uyandın?"

"Selam!"

Sesin sahibi... Nazım'dı. Başımdan aşağıya kaynar suların döküldüğünü hissettim. Algılamak için birkaç saniyeye ihtiyaç duyup sandalyeden kalktım ve sesimi kontrol etmeye çalışıp, "Telefonu Gazel'e ver," dedim can havliyle. "Ne yapıyorsun? Nereden çıktın?"

Kerem bir şeyleri anlamıştı, çok hızlı biçimde taburedeн kalktı ve kafasını eğip kulağını telefona yasladı. Nazım'ın boğazından garip bir gülme sesi çıktığını duydum, sesi açık havadaymış gibi geliyordu. Düşmemek için tezgâha tutunurken, "Gazel," dedi Nazım. Nefes alamamaya başladım, kalbime doğru bir fırtına yaklaşıyordu. "Doğumu yaklaşmış sanırım, karnı bayağı büyümüş."

"Mila, Behram'ı ara!" Gazel'in korkulu bağırışını duyunca vücudum ileriye doğru hareket etti ama sanki ayaklarım yere değmeden yürüyordum. "Polisi de!"

"Seni şerefsiz!" diye bağırdım telefona doğru ve hızla sokak kapısına koşmaya başladım. Gazel'i mi kaçırmıştı? Yanlış anlamadıysam tam olarak

bu mu oluyordu? Gazel'i sabahın bu saatinde nerede bulmuştu, buna nasıl cesaret etmişti?

Kerem'in arkamdan gelip kolumdan tuttuğunu, "Hazer'i arıyorum," dediğini duydum.

"Konum atacağım Safir, arkadaşını çok düşünüyorsan gel."

Telefon suratıma kapandığında ağzımda biriken öfkeli kelimeler boğazımda bir dağ gibi birikti ve korkuyla kocaman açılmış gözlerim Kerem'i buldu. Leo'nun biraz uzaktan bizi izlediğini görürken, "Gazel'i alıkoymuş," dedim. Bu kelimelerin dudaklarımdan çıktığına inanamıyordum. "Nazım, Gazel'i alıkoymuş. Ko... Konum atacağını söyledi..."

"Şişt, tamam."

Kerem yatıştırıcı bir şekilde omzumu sıkarken benden duyduğu şeylerin aynısını Hazer'e iletti ve Hazer'in gürleme sesi, bizzat buradaymış gibi kulaklarıma taştı. Ellerimi yüzüme kapattım ve artık tamamen fark ettiğim şeyle hüngür hüngür ağlamaya başladım. Gazel hamileydi, riskli bir şey olur da bebeğini kaybederse hayatının yıkımını yaşardı.

"Gel." Kerem portmantodan ceket aldı ve direkt kapıyı açtı, hızlı şekilde kendimi kapıdan attım ama sonra arkamı döndüm. Bizi en masum ve korkmuş bakışlarıyla izleyen Leo'yu bırakamadım. Bir saniye içinde yapmam gereken her şeyi sıraya koydum ve onun yanına ilerleyip elinden tuttum, onunla kapıya yürürken Kerem, Leo'nun da montunu aldı.

"Leo'yu... anneme bırakalım," dedim.

"Tamam," dedi Kerem derhal. Garaja doğru koşmaya başladı. "Ben diğer arabayı alayım."

Leo'yu bacaklarıma yasladım ve hızlı hızlı soluyarak arabayı dışarıya çıkarmasını bekledim. Gazel'i nerede bulduğu merak konusuydu ama bir şekilde bulmuştu. Peki ya ihtimaller neydi? Ne yapabilirdi, ne kadar ileriye gidebilirdi? Canını yakar mıydı? Yoksa onu bir tehdit aracı olarak mı kullanacaktı? Benden ne isteyecekti, oraya gittiğimde neler olacaktı?

"Abla..."

"Leo, bir saniye..."

Mesajlara bakarken telefon ellerimde tanıdık bir melodiyle bir daha çaldı. Bu kez yabancı bir numara arıyordu, telefonumda ilk kez bu numarayı görüyordum. Nazım'ın beni başka bir numaradan aradığını düşünüp öfke içinde derhal açtım. "Tanrı'nın cezası pislik adam, derhal Gazel..."

"Safir..." Ses kulağıma girdi ve bir kurşunun vücuda hapsolması gibi beynime hapsoldu. "Yar... yardımına ihtiyacım var. Has... hastaneye gitmem lazım."

Konuşan annemdi. Bahar Anne değil, bana anne olamayan öz annem. Yardıma ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Aradan geçen günlerde, haftalarda değil de şimdi mi iyiliğime ihtiyacı vardı?

"Anne, benimle eğleniyor musun?" diye fısıldadım, her şeyin bu kadar üst üste gelmesine hayret edip. "Anne, yalvarırım söyle, benden daha ne istiyorsun?"

"Annem mi? Ben de ben de konuşacağım!"

Leo'ya arkamı döndüm bir elimi saçlarımın arasından geçirirken annemin rahatsız, pürüzlü soluklarını hattın diğer ucunda duydum. "Mi... Mila, hastaneye gitmeye çalışıyorum ama nerede olduğumu bile bilmiyorum." Onun nerede olduğunu ben de bilmiyordum. Aylar önce ona veda etmiştim. Eli silahlı bir mafya bozuntusuyla yaşıyordu, onu kurtarmak istediğimde zengin ve şanslı olduğunu söyleyip beni reddetmişti. "Ağzımdan kan geliyor Mi... Mila, beni o kadar dövdü ki. Çıktım evden ama şehirden çok uzağım. Por favor Mila, por favor.."

Gözlerimi sertçe kapattığımda gözpınarlarımda bekleyen yaşların intiharı gerçekleşti ve ölüm yüzümden kaydı. "Anne, ben... her neredeysen... şu an oraya gelemem."

"Öleyim mi?" Annemin gözyaşlarıyla dolu bağırışı telefonun diğer ucundan taştı ve güçsüz sesindeki bir şey, daima onunla aramda olan incecik bağa dokundu. "Sıcacık yatağından kalkıp annenin yanına gelemiyor musun? Bu kadar mı nefret ediyorsun annenden? Ölsem mutlu mu olacaksın?"

"No mamá!*" Ölürse mutlu olacağımı düşünmesine gücendim ve kalbim hâlâ Gazel için çarparken kafamı çaresizce iki yana salladım. "Şimdi bir yere gitmem lazım. Sonra... yalan söylüyor olsan da senin yanına geleceğim, gelip neyin varmış bakacağım, tamam mı?"

"Benden daha acil bir işin mi var? Maldición!**"

"Lo siento***. O senden daha acil anne."

"Bu... sesimi duyduğun son an olabilir Mila."

Telefonu kulağımdan indirdim ve hızla arkamı dönüp Leo'nun elinden tuttum. Onunla hızla Kerem'in dışarıya çıkardığı arabaya ilerledim. Bahçe kapısından çıktım ve Leo'yu telaşla arka koltuğa oturtup kemerini taktım. O kaza gününden sonra arabalardan çok korktuğu için kemerini takmama

* (İsp.) Hayır anne.
** (İsp.) Lanet olsun.
*** (İsp.) Üzgünüm.

hiçbir şey demiyordu. Onu bırakıp hızla ön koltuğa yerleştim ve kemeri titreyen ellerimle takıp telefonumu Kerem'e uzattım. "Son arayan numaranın yerini tespit edebilir misiniz?"

Kendi kemerini taktı ve bir elini direksiyona koyarken, "O kimdi?" diye sordu.

"An... annem."

İkimizin de sebebini anladığı bir sessizlik oldu.

"Ne diyor?"

"Canı..." Gözlerim boşluğa doğru kaymaya başladı. "Canının yandığını, ona yardım etmem gerektiğini."

Nefesi bir an kesildi. "Hangisine gideceksin?"

"Gazel'e."

Ellerimi dizlerimin arasına koyup sıkmaya başladım ve yaptığım seçimden emin olsam da kalbime annem için kök salan endişe tohumlarına engel olamadım.

"Gazel'in numarasından bir konum geldi," dedi Kerem, caddeye çıktığımız sırada. Kaygıyla yüzümü ona çevirdim. "Bayağı sapa bir yer burası. Sabahın bu vaktinde Gazel'i nerede bulmuş, nasıl alıkoymuş bu piç? Ve neden? Neden yaptı bunu?"

"Beni elde edemedi ve Gazel'i ne kadar sevdiğimi bildiği için..."

Ona veya yeğenime bir şey olma ihtimali gözlerimi biraz daha yaşarttı ve başım kendiliğinden önüme düştü. Ölesiye bir korkuyla gözlerimi kapatıp bunun olmaması için dua etmeye başladım. Sığınabildiğim tek şey dua gibi geliyordu...

"Hazer... Behram'a haber verdi mi?" diye sordum.

"Bilmiyorum. Behram öğrenince... Vallahi bu kez imamımdan korkuyorum."

Araba Bahar Anne'min evinin önünde durana kadar gözümü açmadım. Leo da konuştuklarımızdan korkmuş, bir şey soramamıştı. Kerem onu kucağına alıp eve götürürken, "Ablama çok dikkat et Kerem Abi," dediğini duydum.

Kerem döndüğünde hâlâ ağır ağır soluklar alıp veriyor, saniyeleri sayıyordum. Nazım ne kadar ileriye gidebilirdi, onun canını acıtır mıydı? Kerem'in bir daha numara çevirdiğini görünce, "Kimi arıyorsun?" diye sordum.

"112," dedi pürüzlü bir sesle. "112'yi de konuma göndereceğim. Sanmıyorum, Nazım bu kadarına cesaret edemez ama her ihtimale karşı ambulans olsun. Üstelik Gazel..."

"Hamile."

"Evet canım."

Başımı salladım, bunu düşündüğü çok iyi olmuştu. Benim de bunu düşünmem lazımdı, olay anlarında genellikle en mantıklı şeyleri ben söylerdim ama yalnızca Gazel'in yüzü vardı gözümün önünde. Bebeğine bir şey olursa yerle bir olurdu, bunu yüreğimde hissediyordum.

Araba oldukça sapa sokaklara girmeye başladığında hakikaten buraların tenha olduğunu fark ettim. Bu dakikadan sonra korkularımın gölgesinde hareket edemezdim. Mantıklı ve Gazel'i düşünerek hareket edecektim. İçime sakinleştirilmiş nefesler çekip buz kesen ellerimi ceplerime soktum. Kerem arabayı yavaşlattı ve camı indirip önünde durduğumuz iki depoya baktı.

"Kırk numara... Burası!"

Kalbim hopladı ve elim ikinci bir komutu daha beklemeden hareket ederek kapıyı açtı. Kerem'le aynı anda dışarıya atladık ve yalnızca bir saniye nerede olduğumuza baktım. Yan yana birçok deponun olduğu, viran ve kirli bir yerdi burası. Hızla kaputun etrafını dolanıp Kerem'in işaret ettiği depoya ilerlediğimde Kerem bana yetişip kolumdan tuttu ve önüme geçip bana siper oldu. Beraber deponun kapısına koştuk ve Kerem omzuyla yüklenip kapıyı açtı.

Kapı saniyesinde geriye doğru yattı ve önümüzde geniş, epey büyük bir depo açıldı. İçeriden inleme sesi geliyordu. Kalbim boğazıma fırlamış gibi hissedip gözlerimi depoda dolaştırdım ve Gazel'in yerde, karnını tutarak inlediğini gördüm. Nazım da oradaydı, ilk başta sırtı bize dönüktü ama kapının gürültülü sesini duyunca bu tarafa döndü. Üzerinde siyah gömleği vardı ve bizi gördüğü an kafasını iki yana sallayıp şoka girmiş gibi bir ifadeyle Gazel'i gösterdi.

"Su... Suyum geldi diyor."

Vücudumdan yayılan nefretin gücünü ikinci kez bu kadar net hissediyordum.

"Hay tahsilatını siktiğimin pezevengi," diyerek ileriye doğru koştu Kerem ve deponun diğer ucuna vardığında sıktığı yumruğunu Nazım'ın suratına gömdü.

Nazım geriye düşüp yerde sürünmeye başladığında hızla atıldım ve Gazel'e doğru koşup dizlerimin üzerinde yanına çöktüm. Beni gördüğü an sevinçle parladı gözleri ve titreyen ellerini uzatıp, "Daha yedi aylık," dedi yüzü yaşlarla yıkanırken. Üzerinde bir eşofman takımı vardı, kızıl kahve rengindeki saçları dağılmıştı. Gözlerim korkuyla o kadar büyümüştü ki

sanki dışarıya fırlayacaktı. "Doğum için erken Safir ama su... suyum geldi sanırım!"

Arabadayken kendime verdiğim sözü hatırlatıp sakinliğimi korudum ve uzanıp yerdeki başını kaldırdım, yüzüne eğilip gülümsedim. "Ambulans birazdan burada olur." Sahiden de birazdan burada olacaktı. "Erken doğum çok yaygın bir şey tamam mı? Erken doğan bebeklerin birçoğu da sağlıklı şekilde yaşama dahil ol... oluyormuş. Ben bunları araştırmıştım daha önceden. Şimdi evde olduğunu, suyunun geldiğini hayal et. Zaten bunun farkı yok tamam mı? Bebeğin dünyaya gelecek, şu an bundan daha güzel bir şey yok canımın köşesi."

Kerem'in Nazım'a hakaretler yağdırarak onu dövdüğünü duyuyordum ama ilgilendiğim tek şey Gazel'di. Elini karnına götürdü ve bir kasılmayla gözlerini kocaman açtı. "Saf... Safir onu kaybetmek istemiyorum."

"Bebeğimizi kaybetmeyeceğiz," dedim ağlamamaya çalışarak. Bakışlarımı bacaklarının arasına çevirdim, eşofmanının önü ıslaktı. "Derin nefesler alıp elimi sık, bağırmak istiyorsan da bağır tamam mı?"

"Karnım..." Elimi sıktı ve kısık sesli bir çığlık atıp yerde kıvrandı. "Sanki biri bıçakla karnımı yarmaya çalışıyor. Siktir, bu bir bebek mi canavar mı?"

Saçlarını yüzünden çekip gülümsedim. "Görünen o ki canavar bir bebek."

Kasılması şiddetlenmiş olmalıydı ki elimi sıktı ve tırnakları avuçiçime battı. Onu sakinleştirmek için saçlarını okşarken, "Behram," dedi, gözleri baygın bakıyordu. Ne zaman başlamıştı kasılmaları, bir doğum kaç saatte gerçekleşirdi? Suyunun ne kadar gelmesi gerekiyordu? "Çok... korkmuştur."

"Yalnızca bebeğini ve kendini düşün."

"Markete gitmiştim," dedi soluk soluğa. Dudakları konuşurken titriyor, saniyeler geçtikçe yüzünün canlı rengi kayboluyordu. "Bir anda önümde belirdi, kar... karşı koyamadım. Bağırmayı denedim, elini ağzıma kapattı. Çi... çilek almıştım, hepsi döküldü."

"Gazel." Ağlamamak için kendimi kastım ve eğilip ıslak alnından öptüm. "Özür dilerim. Benim yüzümden oluyor, herkesin başına bir iş açıyorum. Sanki bela mıknatısıyım, etrafımdaki herkes..."

"Ya şu an keşke kalkabilsem ve suratına... bu kadar saçmaladığın için bir tane tokat atabilsem."

Alnını, yüzünü gömleğimin koluyla sildim ve Kerem'in attığı yumrukların sesini duyarken, "Her şey yoluna girecek," dedim. Suçlulukla gözlerimi kapattım. "Bana rağmen her şey yoluna girecek."

sanki dışarıya fırlayacaktı. "Doğum için erken Safir ama su... suyum geldi sanırım!"

Arabadayken kendime verdiğim sözü hatırlatıp sakinliğimi korudum ve uzanıp yerdeki başını kaldırdım, yüzüne eğilip gülümsedim. "Ambulans birazdan burada olur." Sahiden de birazdan burada olacaktı. "Erken doğum çok yaygın bir şey tamam mı? Erken doğan bebeklerin birçoğu da sağlıklı şekilde yaşama dahil ol... oluyormuş. Ben bunları araştırmıştım daha önceden. Şimdi evde olduğunu, suyunun geldiğini hayal et. Zaten bunun farkı yok tamam mı? Bebeğin dünyaya gelecek, şu an bundan daha güzel bir şey yok canımın köşesi."

Kerem'in Nazım'a hakaretler yağdırarak onu dövdüğünü duyuyordum ama ilgilendiğim tek şey Gazel'di. Elini karnına götürdü ve bir kasılmayla gözlerini kocaman açtı. "Saf... Safir onu kaybetmek istemiyorum."

"Bebeğimizi kaybetmeyeceğiz," dedim ağlamamaya çalışarak. Bakışlarımı bacaklarının arasına çevirdim, eşofmanının önü ıslaktı. "Derin nefesler alıp elimi sık, bağırmak istiyorsan da bağır tamam mı?"

"Karnım..." Elimi sıktı ve kısık sesli bir çığlık atıp yerde kıvrandı. "Sanki biri bıçakla karnımı yarmaya çalışıyor. Siktir, bu bir bebek mi canavar mı!"

Saçlarını yüzünden çekip gülümsedim. "Görünen o ki canavar bir bebek."

Kasılması şiddetlenmiş olmalıydı ki elimi sıktı ve tırnakları avuçiçime battı. Onu sakinleştirmek için saçlarını okşarken, "Behram," dedi, gözleri baygın bakıyordu. Ne zaman başlamıştı kasılmaları, bir doğum kaç saatte gerçekleşirdi? Suyunun ne kadar gelmesi gerekiyordu? "Çok... korkmuştur."

"Yalnızca bebeğini ve kendini düşün."

"Markete gitmiştim," dedi soluk soluğa. Dudakları konuşurken titriyor, saniyeler geçtikçe yüzünün canlı rengi kayboluyordu. "Bir anda önümde belirdi, kar... karşı koyamadım. Bağırmayı denedim, elini ağzıma kapattı. Çi... çilek almıştım, hepsi döküldü."

"Gazel." Ağlamamak için kendimi kastım ve eğilip ıslak alnından öptüm. "Özür dilerim. Benim yüzümden oluyor, herkesin başına bir iş açıyorum. Sanki bela mıknatısıyım, etrafımdaki herkes..."

"Ya şu an keşke kalkabilsem ve suratına... bu kadar saçmaladığın için bir tane tokat atabilsem."

Alnını, yüzünü gömleğimin koluyla sildim ve Kerem'in attığı yumrukların sesini duyarken, "Her şey yoluna girecek," dedim. Suçlulukla gözlerimi kapattım. "Bana rağmen her şey yoluna girecek."

Bir siren sesi duydum ve gözlerim kocamana açıldı. "Geldiler," diyerek başımı sevinçle arkama çevirdim ve aralık kapıdan, yaklaşan ambulansı gördüm. Kerem, Nazım'ın üzerinden kanlı elleriyle doğruldu ve Gazel elimi sıkarak bir çığlık daha atarken ambulansın kapısı açıldı. Önce bir, sonra ikinci görevli indi ve sonra bir sedye dışarıya çıktı. Kadın deponun kapısını biraz daha açtı ve adam sedyeyle buraya doğru ilerlemeye başladı. Şükürler olsun yetişmişlerdi, doğumun devamı hastanede devam edebilirdi.

"Su... Suyu gelmiş," dedim, sağlık görevlileri sedyeyi Gazel'in yanına doğru indirirken. "Az önce de çığlık attı, canı yanıyor. Bebek... daha yedi aylık, lütfen yardım edin."

"İzin verin hanımefendi."

Kıpırdayamadım, Gazel'in acılı yüzüne baktım. Sonra belimin iki yanında eller hissettim ve onun Kerem olduğunu düşündüm. Ama bu ellerde daha başka bir şey vardı, fazla bir tanıdıklık. Görevliler kasılan karnını tutup inleyen dostumu sedyeye kaldırdıklarında başım yavaşça arkaya döndü. Buğulu, ıslak bakışlarımın ardındaki yüz önce pürüzlüydü, sonra netleşti.

"Han..."

"Geldim bebeğim."

Onun belimden sonra yüzümü tutan ellerini hissettim ve gözyaşlarım o an özgür kaldı. Hepsi gözpınarlarımdan bir daha yuvarlanıp beni ağlama nöbetine sokarken başımı çevirip sedyeyle ambulansa ilerleyen Gazel'e baktım. Kerem onunla gidiyor, elini tutmuş, güzel birkaç şey söylüyordu. Vücudumu hareket ettirmeyi denedim ama dizlerim fena halde titriyordu. Hazer'in gömleğini tutup yalnızca, "Daha yedi aylık," diyebildim. Ambulansın arka kapıları açıktı, görevliler sedyeyi kaldırıyordu. "Küçücük, mi... minicik."

"Gel, ambulansa bin, Gazel'in elinden tut."

Başımı salladım ve Hazer ona yaslanama müsaade edip benimle yürürken ıslak bakışlarım az ileriye düştü. Nazım yerde, duvarın dibinde inliyordu. Suratından kan damlaları akıyor, kalkmaya çalışıyor ama aldığı darbeler güçlü olduğu için başaramıyordu. O saniye her şeyi, kendimi, iyiliği unuttuğum an oldu. Vücudum kontrolsüz bir güçle Hazer'in kolları arasından çıktı ve ileriye doğru koşmaya başladı.

"N'apıyorsun Mila?"

Nefes nefese Nazım'ın yanına vardığımda Hazer'in de bir adım arkamda kalıp şaşkınca beni izlediğini hissettim. Nazım elini suratından çekti ve

yüzünden kanlar akarken yerinden bir daha kalkmaya çalıştı. "Ben... sadece seni getirebilmek için yaptım, tamam mı? Doğumunun başlayacağını bilemezdim! Beni elbirliğiyle kandırdınız. Yaptığım tek şey seni sevmekti, farkında değil mi..."

"Lütfen sesini keser misin sikik herif?" diye kükredim bir anda ve havaya kalkan ayağımı sertçe onun suratına gömdüm.

Kafası, suratına gömdüğüm tekmeyle geriye yattı ve boğazından ilkel bir bağırış koparken vücudumda kontrol edemediğim hisler başladı. Aynısını yapmak istiyordum, ona bir daha zarar vermek istiyordum. Ayağımı ikinci kez kaldırıp onun karnına sertçe geçirdiğimde, "Aylardır bana dayak atmanı bekleyen ben," dediğini duydum Hazer'in. Sesinde gayret, gurur ve sitem vardı.

Duygularım, sanki karanlık bir kuytudan çıkmıştı. Ellerim benim irademde değil, gözlerine perde inmiş bir kızın iradesinde hareket ediyordu. Dizlerimin üzerine alçaldığımı, üçüncü bir kişiymişim gibi izledim. Ellerim, alçaldığım yerden onun yüzüne vurmaya başladı ve ağzımdan benim seçemediğim kelimeler döküldü.

"Oha Mila! Sen bu küfrü nereden öğrendin?"

Ne söylediğimi bilmiyordum, dolayısıyla onun neden bahsettiğini de. Onu sarstığımı hissediyordum, suratına vurduğumu, tokat attığımı. Sanırım dövmeyi istediğim ilk insan Hüseyin canavarı olmuştu ama dövmek için bile olsa ona dokunamazdım. İkincisi Nazım olmuştu ve bu kez yapmıştım. Gazel'i bu kadar çaresiz bir duruma düşürdüğü, bebeğini riske attığı için dövüyordum onu. Bunu bana yaptıran gücün sevgiden kaynaklandığını hissediyordum.

"Bu görüntüye bayıldım ama sakinleş artık." Vücudumun Nazım'dan uzaklaştığını hissettim ama bacaklarım durmadı, hareket halindeydi. Ayaklarım ileriye uçuyor, Nazım'ın vücuduna tekmeler atıyordu. Vücudum Hazer'in kollarında yerden yükseldi ama zapt edilmez haldeydi, sürekli Nazım'a vurmaya devam etmek istiyordu. Onun hayretler içinde kaldığını, tamamen yere kapaklandığını gördüm ve Hazer beni uzaklaştırıp yere bıraktı. Önüme geçip sıcak ellerini buz kesen yüzüme dayadığında hâlâ onu geçip gitmek, Nazım'a vurmak istiyordum. Hazer yüzümün belli başlı bölgelerini öperek, "Sakinleş bebeğim," dedi. Omuzları karşımda bir dağ gibi duruyordu. O kadar hızlı nefes alıyordum ki boğazım kupkuru kesilmişti. "Polisler geldi, sakinleş."

"Ne? Beni mi tutuklayacaklar? Yalnızca vurdum ona!"

Hazer'in elleri boynumda dolaşırken başım seslerin geldiği o yöne kaydı. Biri telsizle konuşan iki polis memuru yerde uzanan Nazım'a ilerlerken Hazer de ensemi okşayıp bedenimi rahatlatmaya çalıştı.

"Nazım'ı alacaklar ve o hayatımızdan tamamen çıkacak Mila. Sakinleş bebeğim, gel bir sarılayım sana."

Onun kolları arasında tekrar zayıf düştüm, hassaslaştım ve yüzüm canlı şekilde atan göğsüne yaslanırken, "Gazel," dedim güçlükle. "Çok korktu, yanında olmalıyım."

"Götüreyim seni."

Başımı göğsünden kaldırdı ve beni elimden tutup yürüdü. Son kez dönüp arkama baktığımda polis memurunun bir telsizle konuştuğunu, diğerinin Nazım'a kelepçe taktığını gördüm. Nazım duvara yaslanmış, dağılmış suratıyla bize bakıyordu. Saçlarım yüzüme uçuşurken bir anda boştaki elimi kaldırdım ve ona el hareketi çektim. Gözleri, çektiği tüm acıya rağmen koskocaman açıldı.

Depodan çıktığımızı, yüzüme vuran serin havadan anladım. Deli gibi etrafımıza baktım ama ambulans yoktu. İnanılmaz berbat ve suçlu hissederken Hazer'in araba kapısını açtığını gördüm. Yerleşmeme yardımcı oldu ve kemerimi takıp saçlarımı önümden çekti. "Hiçbir sorun yok Safir Mila. Yeğenin doğuyor tamam mı? Mutlu ol bebeğim."

Kapıyı kapatıp süratle arabanın etrafını dolandı ve şoför koltuğuna yerleşip arabayı bu harabe yerden çıkardı. "Behram öğrendi mi?" diye sordum.

"Hastaneye geçiyor," dedi sıkıntılı sesle.

Başımı iki kez sallayıp sırtımı arkaya yasladım ve gözyaşlarımı sildim. En yakındaki hastaneye gidiyorduk sanırım. Buralar hiç bilmediğim yerlerdi, sokaklarda yaşamama rağmen. "O daha minicik Hazer," dedim, o sırada torpidoya uzandığını hissettim. Dizime ıslak mendil koydu. Uzanıp çıkardım ve kan lekeleri olan ellerime tiksintiyle bakıp silmeye başladım. "Yedi aylık."

"Prematüre bebeklerin birçoğu doğumdan sonra gayet sağlıklı yaşamaya devam ediyor."

Evet, ben de bunu, Gazel bana endişelerinden bahsettiğinde araştırmıştım ama çok korkuyordum. Hazer benim için bir başka ıslak mendil daha çıkardığında ellerimi yeniden sildim ve gözlerimi kapattım. Gazel'i görmeyi istediğim böylesine başka an olmamıştı. Araba tüm korku dolu düşüncelerim esnasında durdu ve Hazer inerek benim de inmeme yardım etti. Daha önce hiç görmediğim bir hastanenin kapısından içeriye girdik ve kulaklarım uğuldarken Hazer'le birkaç kat çıktık; bir görevliye sormuştu.

Asansörden inince bizi sessiz bir ortam karşıladı ve başımı sol tarafa çevirince koridordaki sandalyede oturan Kerem'i gördüm. Endişeli şekilde volta atıyordu. Ona doğru koşmaya başladığımda Kerem bizi fark edip durdu ve çenesiyle ileriyi gösterdi. Yoğun bakım ünitesi.

"Doğuma aldılar."

Ellerimi dudaklarıma kapattım. "Sezaryen mı normal doğum mu?"

"Sanırım doktorun dediği şeyden bahsediyorsun," dedi Kerem, o sırada Hazer gelip omuzlarımdan tuttu, gövdesini sırtıma yasladı. "Fetal distres* mi ne olmuş, o yüzden sezaryen doğum olacakmış."

Bu terimi ben de bilmiyordum ama normal doğumla sezaryen doğum arasındaki farkı biliyordum. Tamam, doğum kontrol altındaydı, Gazel'in sağlığı şükürler olsun iyiydi. Hazer başını enseme yaslayıp sakinleşmem için kollarımı sıvazlarken derin nefesler alıp ona yaslandım.

"Behram aradı." Kerem koridor duvarına yaslanmış sandalyelerden birisine oturdu. "Birazdan burada olur." Şakaklarını ovaladı. "Doktorlarının söylediğine göre zaten erken doğum kaçınılmazmış. O yüzden sürpriz olmamış ama çok korkmuş, sesinden belli."

Onun cümlesi bitmişti ki asansör kapıları açıldı. Hepimiz aynı anda başımızı oraya çevirdik ve Behram'ı gördük. Üzerinde lacivert bir gömlekle kot pantolon vardı ve yüzünde derin bir öfkenin izleri seçiliyordu. Her ne kadar soğukkanlı, sağduyulu ve sabırlı biri olsa da o da bir insandı. Hazer beni bıraktı ve arkadaşına dönüp, "Sakin ol," dedi daha bir şey sormadan. Behram onu duymadan, görmeden, dinlemeden yoğun bakım kapısına ilerledi. Hazer arkasından omuzlarını düşürdü. "Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemiş. Sorun yok kardeşim."

Behram'ın yürürken bacakları aksıyordu, yoğun bakımın önünde durunca fark edebildim bunu. Gözlerini yumduğunda boğazımda tuğla kadar ağır bir yumru oluştu. Onu boğan endişeyi anlıyordum, Gazel'e giderken ben de aynı böyle hissetmiştim.

"Doğruyu söyleyin," dedi Behram, gözlerini açmadan ve ellerini karısının olduğu yoğun bakımın kapısından çekmeden. "Gerçekten iyi mi?"

Gözyaşları şerit halinde yanaklarımdan akarken, "Bunun yalanı olur mu kardeşim?" diyerek bir daha ileriye çıktı Hazer. Yanına dek ilerleyip omzunu sıktı. "Gazel iyi."

"Peki neden... kalbim aksini hissediyor?" Behram'ın savunmasız, kendi kendine konuşuyormuş gibi çıkan sesi hissettiğim her şeyin yankısıydı

* Oksijen yetersizliğine bağlı olarak bebekte meydana gelen sıkıntıların tamamıdır. (ed.n.)

sanki. "Böyle hayal etmemiştim. Bebeğimizin doğumu böyle olmamalıydı. Onu ben hastaneye götürmeliydim, bu odadan girmeden önce elinden tutmalıyım." Elini kaldırıp sertçe kapıya vurdu. "Böyle güvende hissetmeden doğuma girmemeliydi! Bunu yalnız yapmamalıydı, hak ettiği bu değildi!"

"Ben..." Kerem ayağa kalktı. "Ben yanındaydım."

"Ama ben değildim."

Hak ettiğimiz şekilde hissetmeyişimiz ruhumu daraltttı.

Hazer onun omzunu bir daha sıkıp, "Gel otur," dedi ama Behram yerinden kıpırdamadı, gözlerini de açmadı. Belki bu şekilde Gazel'in yanındaymış gibi hissediyordu.

"O nerede?" diye sordu bu kez, sesinden çok güçlü bir öfke yayılıyordu. Kimden bahsettiğini hepimiz anladık, kaskatı kesildik.

"Emniyette," dedim öfkeyle. Hızla konuşmaya devam ettim. "Bir şeyleri değiştirmez ama merak etme, ben onu dövdüm. Hem de tekme tokat."

"Nasıl?" Kerem bana döndüğünde ben de ıslak kirpiklerimin arasından ona baktım. Gözleri ve ağzı bir karış açılmıştı. Bu kelimeleri söylediğime ben de inanamıyordum ama yapmıştım çünkü o can yakmıştı. "Nasıl?" Kerem hayal kırıklığıyla burun kemerini sıktı. "Lan, ben bunu nasıl kaçırırım lan?"

Kerem başını ellerinin arasına alıp çaresizce yakınırken Hazer de bana bakıp dudağını büktü ve tekrar Behram'a döndü. Yüzünde daha mahcup, utanmış ifade vardı. "Çok üzgünüz Behram, hedefinin siz olacağı aklımdan geçmedi bile!" Elini Behram'ın omzundan çekip yüzünün sol tarafını ovaladı. "Safir'in yanına gelmesi için Gazel'i kullanmış. Onu alıkoymuş. Sonra Safir'i aramış Gazel'in telefonundan, Kerem de beni aradı..."

"Ben Galip'ten korkarken, o aniden ortaya çıkıp Gazel'e zarar verecek diye aklım çıkarken..." Ellerini yoğun bakım ünitesinin kapısından çekti, gerileyip o elleriyle yüzünü sıvazladı. "Gazel'in ne kadar çaresiz kalmış olabileceğini düşünüyorum da... Çok korkmuştur, bebeğimiz için zaten korkuyordu." Sesi son kelimeleri söylerken titremeye başladı. "Nasıl ihtiyacı olduğu an yanında olmam? Nasıl yahu, nasıl?"

Hazer, Behram'a tekrar yaklaşıp onun omuzlarını sıktı. "Kimsenin suçu yok. Bir suçlu varsa o benim Behram."

İtiraz etmek geçti içimden ama dudaklarım hareket etmedi. Behram ellerini yüzünden çekti ve dönüp Hazer'e sarıldı; buna ihtiyacı olduğu çok belliydi. Hazer de kuvvetli kollarını kaldırıp ona doladı ve Behram'ın omuzları sarsılmaya başladı. Ağlıyordu ve Hazer'in bundan etkilendiğini,

yüzünde donan mimiklerden anladım. Kerem inanamayarak büyük bir kınama ve hayal kırıklığıyla bana bakarken, "Ona veya bebeğimize bir şey olursa ben ölürüm Hazer, yaşayamam," dediğini duydum Behram'ın ama bundan hemen sonra başka bir ses duydum. Bir bebeğin çığlık çığlığa ağlama sesiydi.

Gözlerim büyüdü ve dudaklarımdan, "Doğdu," kelimesi döküldü. Hemen hemen aynı anda Behram dehşet içinde Hazer'in kolları arasından çıktı ve arkasını döndü. Gözleri irileşmişti, çenesi titriyordu. Hazer'le Kerem'in de inanamayarak bakıştığını görürken, "Lan," diyerek bir anda ileriye fırladı Behram ve dışarıya doğru açılan kapı, onun suratına çarptığında inleyerek kalçasının üzerine düştü. Behram'ın düşüşüne şaşırmakla kapıdan çıkan hemşireye bakmak arasında bocalayıp bilinçsizce ilerledim.

"Doğdu Abdurrahman Han'ım," dedi Kerem.

"Bebeğimiz dünyaya geldi," dedi çıkan hanımefendi. Başındaki yeşil bonesini çıkardı ve yere düşen Behram'a tebessüm edip sonrasında hepimizin yüzüne baktı. "Oldukça sağlıklı." Kalbim ancak bu kelimelerle yatışabilirmiş gibi canlılığına kavuştu ve sırtımı duvara yaslayıp dizlerimin üzerine alçalırken bu kez sevinçten ağlamaya başladım. Behram şok olmuş gibi hemşireye bakarken Hazer de boğazından bir ses çıkardı ve eğilip Behram'a inanılmaz bir coşkuyla sarıldı. O esnada gözlerimin içine sevgiyle baktı.

Hemşire konuşmaya devam etti. "Annemiz de gayet sağlıklı."

XIII

"OYUN"

Birkaç günlük bebeğin gözleri nasıl olmuştu da masumiyet hakkında, hayatım boyunca öğrendiğimden daha fazla şey öğretebilmişti bana?

Küçük pembe dudaklarının kenarından sürekli salyalar akıyor, gözlerini bir süredir yaşadığı dünyada kapatıp açarken ellerini hareket ettirmeye çalışıyordu. Parmakları o kadar minikti ki ona sürekli *miniğim* demek istiyordum. Teni, hayatımda gördüğüm en kusursuz tendi, burnu neredeyse yok diyebileceğim kadar küçüktü. Bebek kokusunun dünyanın en güzel kokusu olduğunu söyleyenler çok haklıydı.

Eve çıkalı bir süre olmuştu, doğumdan sonraki günleri hastanede geçirmiştik. Gazel, doğumu ağır geçtiği için bu sürenin çoğunu uyuyarak geçirmişti, biz de onun yanında bekleyerek. İkisi de sıhhatli olduğu için çok mutluydum ama geçirdiğimiz günlerin stresini hâlâ iliklerimde hissediyordum.

"Miniciksin. Bir buçuk kilo doğdun, bu inanılmaz. Birkaç tane elmayı avcuma verseler onlar bile daha ağır gelir, nasıl bir buçuk kilo olabilirsin?"

Aslında bir buçuk kilodan biraz fazlaydı ama iki bile değildi. Beşiğinin içinde, günün birçok zamanında yaptığı gibi uyuyordu. Behram ve Gazel onun için bembeyaz bir oda hazırlamıştı, rengârenk olan şeyse birkaç oyuncak ve pelüş ayılardı. Odası bahçeyi görüyor, güneşi alıyordu. Bir burada bir de Gazel'le Behram'ın odasında beşik vardı, birini Kerem hediye olarak almıştı. Zaten bir süre annesiyle babasının yanındaki beşikte uyuyacaktı ama bugün kendi odasındaydı. Gazel aldığı ilaçlar yüzünden uyuyordu, Behram da onunla beraberdi. Bebeğe Hazer'le bakıyorduk.

"Gözlerini ondan çekemiyorsun." Hazer'in fısıldayarak odaya girdiğini anlayınca başımı hafifçe kaldırdım. Elinde bir kupa vardı. Beşiğin kenarındaki pufa oturmuş, kollarımı da beyaz beşiğin kenarına yaslamıştım.

"Gördüğüm en güzel şey."

"Aşkla alakalı diğer şeyleri saymazsam benim de gördüğüm en güzel şey."

"Ondan *şey* diye bahsediyoruz. Bu komik oluyor."

Sakince yanıma yürüyüp kahvesini bana verdi ve elini saçlarımın üzerine koydu. "Behram ismini kulağına okudu, gıcıklık olsun diye hâlâ bize söylemedi. Bebeğe ne diyeceğimi bilemiyorum."

Evet, dün hastaneden eve geldiğimizde Behram, Gazel'le karar verdikleri ismi bebeğin kulağına okumuştu ama bize söylememişti. Sessizce gülüp bir daha masumiyet perisine baktım. "Gazel uyansın, ondan öğreniriz."

Hazer beşiğe doğru eğilip parmağının tersini bebeğin yanağına koydu ve her ne hissettiyse gülümsedi. "Yüzüne her temas ettiğimde burnunu kırıştırıyor. Bir de o kadar minik ki burnu, dikkatli bakmadıkça bunu yaptığını anlamıyorsun."

Yeğenimin burnuna, sonra da Hazer'in huzur dolu çehresine bakarak yutkundum. "Hâlâ gördüğün en masum şey olduğumu mu düşünüyorsun?"

Güzel bir tebessüm etti. "Üzgünüm karıcığım ama hayır."

Elimi, omzuma koyduğu elinin üzerine götürüp hafifçe okşadım. "Evet deseydin de inanmazdım. İkimizin de hayatında gördüğü en masum şey bu bebek."

"Senin ağlarken kırpıştırdığın gözlerini de çok masum buluyorum."

Kupayı kaldırım sert kahvesinden bir yudum aldım ve başımı iki yana salladım. "Bu kahve çok acı."

"Behram gerçek ismini söyleyene kadar ona Abdurrahman diyeceğim." Parmağını yeğenimizin pembeleşmiş yanağında dolaştırdı. "Abdurrahman, hadi kalk amcacığım. Evine kadar geldik, bir şeyler ikram et."

Gözlerimi devirdim. "Hemen şimdi beşiğinden kalkıp amcasına tatlı getirecek."

"Behram onu okuyup üfledi. İnanıyorum ben, yapabilir."

Abartmasına ofladığımda uzanıp şişirdiğim yanağımdan makas aldı. "Yorgun musun?"

Baş ve işaretparmağımın arasını gösterip, "Birazcık," dediğimde elini bebeğin yüzünden çekti ve tamamıyla bana dönüp bu kez iki büyük avcuyla yüzümü kavradı.

"Yine de onu izlemekten vazgeçemiyorsun."

"Sen de uykun geldiğinde, gözlerin kapanmak üzere olduğunda bile beni izlemenin mücadelesini vermiyor musun?" dedim. En uykulu anlarda bile, dayanabildiği son ana kadar dayanıp beni izlediğini biliyordum.

"Ben âşık adamım kızım."

Kahveyi ağzıma kadar kaldırıp minik bir yudum aldım. "Ne kadar âşık?"

İri elleri yüzümü kaplamakla kalmadı, başparmakları çene hattımda dolaşmaya başlarken gözleri kısıldı. "En gözümün döndüğü anda bile senin için sakin kalacak kadar çok."

Bunun üzerine düşünmem gerektiğini hissettim. Benim için sakin kalmak zorunda hissettiği sayısız an da tam o vakit gözlerimin önüne bir bir düştü. Biri için çıldırmak, yoldan çıkmak, bağırmak aslında kolay olandı. Birine duyduğun aşk yüzünden en çıldırdığın anlarda bile sakin kalmaksa kesinlikle romantik ve daha cesur bir hareketti. O kişiyi kaybetmekten yana duyduğun korkunun sebep olduğu bir hareket...

"Ben de her gözümün döndüğü anda bile sakin kalıp yalnızca sana bir şey olduğunda çıldıracak kadar âşığım sana," dedim elimi boynuna koyarak.

Dudaklarında baştan çıkarıcı, memnuniyet dolu gülümsemesi göründü. Ondan eğilmesini istediğimi anladığındaysa başını öne eğdi ve dudağımın üzerinden yumuşak şekilde öptü. Öpücüğü ses çıkarmayacak kadar yumuşak, sıcak ve kısaydı.

"Seni öpmek hâlâ normal hissettirmiyor."

"Beni özlemiş gibi konuşuyorsun."

Yüzünü geriye çekerek çenemi okşadı. Gözleri bugün diğer günlerden daha yoğun bakıyordu. "Bir haftadır seninle doğru dürüst vakit geçiremiyorum."

"Özür dilerim ama son günlerde yeğenimle vakit geçirmek seninle vakit geçirmekten daha güzel geliyor."

"Bir daha düşün," dedi ve ekledi. "Benim daha çok param var."

Bebeğin uyanmasından korktuğum için kahkaha atamadım ve gülüşümü, dudaklarımı çenesine yaslayarak bastırdım. "Üzgünüm, paraların bu bebekle kıyas bile edilemez."

Yılgın bir şekilde iç geçirdi ve bir yandan da gülümseyerek ellerini suratımdan çekti. Son günlerdeki yorgunluğunda benim de payım vardı. Kahve kupasını ellerimle sararak, "Annemden hâlâ bir haber yok değil mi?" diye sordum.

"Hayır. Hastanelere falan baktırdım, bir kayıt yoktu. Polis arkadaşım vardı, biliyorsun. Ona da sordum, anneni tarif ettim. O tariflerde birinin kaydını bulamadı."

Anladığımı belirterek başımı salladım, kahvesini ona uzatırken de ellerimin titrediğini fark ettim. Biliyordum, böyle hissetmem kendime haksızlıktı. Annem beni hiçbir zaman layığıyla umursamamıştı, ben nasıl hâlâ onun sağlığını düşünürdüm?

"Safir Mila," dedi Hazer, hissettiğim şeyleri anlayarak.

"O benim ebeveynim ama hayatım boyunca ben onun ebeveyni gibi hissettim. O benim annemdi ama dünyaya geldiğimden beri sanki onunl ilgilenmesi gereken kişi bendim."

"Ben babama, sen de annene benzeyebilirdin Safir. Ama ben anneme sen de babana benzedin. O yüzden şimdi anneni merak etmemen mümkün değil, vicdanlı birisin sen."

"Biraz da aptal gibi hissettiriyor."

"Anneni bulacağız," diyerek bir tutam saçımı parmağının etrafına doladı. "Senin yüzüne çöken hüzün benim tüm uykularımı kaçırıyor Mila, delicesine uykumun olduğu anlarda bile."

Başımı sert göğsüne yasladığımda elini saçlarım arasına koyup kurdeleme gelene kadar okşadı. Tam kurdelemi çözüyordu ki gürültülü bir öksürük sesi duyarak irkildik. Başım kaldırdığımda kapının eşiğinde duran Behram'ı gördüm. Geldiğini fark etmemiz için öksürmüştü.

Hazer kahvesinden bir yudum aldı. "Gel imamım, çocuğunu gör."

"İki dakika birbirinize sırnaşmadan duramıyorsunuz değil mi?" diyerek içeriye girdiğinde Hazer kaşlarını oynatıp, "Maalesef," dedi.

"Çocuğumun yanında..."

Ben hafifçe gülümserken Behram, Hazer'i dirseğiyle itti ve ellerini beşiğin kenarına yaslayıp başını eğdi. Gözleri çocuğuyla buluştuğu an parladı ve yüzüne bir gülümseme oturdu. "Alacaktım ama vazgeçtim," dedi Behram. Ardından Hazer'e dönüp gülümsedi. "Al biraz daha sev, zaten biz hep severiz."

Ben gülmemek için yanağımın içini ısırdım, Hazer ise dilini dişleri arasında iki kat edip, "Bana gıcıklık etme," dedi. "Çocuğa la demeyi öğretirim. Bununla da kalmam, küfür öğretirim."

Kıkırdayıp Behram'a baktım. "Hatta rockçı olmayı da öğretiriz."

Behram'ın yüzünde korku dolu bir ifade oluştu. Hazer o ifadeyi görüp memnuniyetle sırıttığında Behram bizden korkmuş olmalıydı ki beşiğe eğildi ama bebeği kucaklayamadı. Maalesef onu kucaklamaktan çok korkuyordu. Günlerdir, "Ben tutamam, bir yerini acıtırım," diyerek kaygı duyuyordu. Bakışlarını bana çevirdi. "Şey, kucaklayıp Gazel'in yanına götürür müsün?"

"La iki kiloluk bebekten mi korkuyorsun?" Hazer bununla eğleniyordu.

"Ben seni de göreceğim," dedi Behram.

Aynı şeyi düşünmemize gülümserken oturduğum puftan kalktım. Beşiğinin içinde uyuyan ve doğduğu andan itibaren dünyamda kocaman yer

kaplayan bebeği kucakladım. "Artık bebeğini kucağına alır mısın? Sandığın gibi bir yerleri hemen acımayacak."

Ellerini gösterdi. "Görmüyor musun ellerim kürek gibi, kesin zarar veririm Safir."

Hazer iyiden iyiye eğlenmeye başlayarak saçlarımı okşarken başımı eğip bebeğin açılmış gözlerine baktım ve içime bir dünya neşenin sızdığını hissettim. Behram da hayranlıkla bebeğinin mavi gözlerine bakıyordu.

"Affedersin ama saçmalıyorsun arkadaşım. Ne güzel işte, ellerin büyük, kuvvetle tutarsın onu."

Hazer, Behram'la dalga geçerek eliyle onun sırtına iki tane vurdu. "Ben inanıyorum, sen yaparsın dostum. İman gücüyle hadi."

"Ya bir git Kerem'le dalga geç."

"Ya şu an Kerem'in suçu ne? Salın arkadaşımı."

İkisi de bana aldırmadan laf dalaşına devam ettiğinde yanaklarımı şişirip kucağımdaki bebeğe baktım. Hayret, hâlâ ağlamamıştı. Küçücük gözlerini kırpıştırıyor, babasıyla amcasına bakıyordu. Küçücük bedenini ince bir çarşafa sarmıştık. Ona öpücük attığımda bakışlarını bana çevirdi, ağzından salyası aktı.

"Beyler," dedim bebeğimin güzelliğine bakarak. İkisi de tartışmayı kestiğinde başımı kaldırıp Behram'a baktım. "Bebeğini kucaklar mısın artık Behram?"

Behram endişeyle yutkundu. "Ya kolunu kırarsam?"

"Baba olunca aklının yarısı gitti herhalde," diyerek Behram'a bu kez korkuyla bakmaya başladı Hazer ve sonra kaşlarını çatıp kısık sesle mırıldandı. "Buna dönüşmek istemiyorum. Ya ben de böyle olursam?"

Behram'a bakıp, "Hadi," dedim. "Hazır ağlamıyorken kucakla onu. Babasıyla tanışsın."

Başını sallayıp çekingen şekilde bebeğine uzandı. Elleri onu büyük bir incelikle kavradı ve yeğenim yumruğunu onun suratına götürürken Behram yutkundu. "Çok hafif," derken kendi kendine konuşuyor görünüyordu. "Oğuz Asaf, nasıl bu kadar hafifsin oğlum?"

"Asaf mı?"

"Oğuz mu?"

Behram irkildi ve buradaki varlığımızı hatırlayıp başını kaldırdı, biz şaşkınlıkla ona bakarken iç çekip ofladı. "Hay ağzımı ya... Kaçırmayacaktım ya, biraz daha eğlenecektim sizinle."

Oğuz Asaf.

Bu isim zihnimde kendini tekrarladı, kalbime ölümsüz bir şekilde yerleşti. Yeğenimin ismi buydu. Hayatımda daha şimdiden çok büyük yere sahip olan bebeğimin ismi çok güzeldi. Duygusal şekilde Oğuz Asaf'ın yüzüne bakmaya başladığımda Hazer de eğilip elini Asaf'ın sevimli oğlunun üzerine koydu.

"Çok güzel bir isim koymuşsunuz. Beğendim doğrusu. Ama Abdurrahman Han da fena değildi."

"Si ol Berker de çok güzel. Oğuz, Oğuz... Hem de Asaf. Ya çok tatlı!"

Behram, Oğuz'u göğsüne doğru bastırıp başını bize çevirdi. "Asaf benim fikrimdi, Oğuz da Gazel'in. Sonra neden iki isim olmasın dedik."

"Çok güzel kardeşim," dedi Hazer, Behram'ın omzunu ovuşturarak.

"Ya ben daha şimdiden onun on beş yaşına geldiğini, genç bir adam olduğunu, basketbol oynayan bir Oğuz olduğunu hayal ediyorum." Kafasını biraz daha okşadım.

"Kırk dört yaşında olacağım," dedi Hazer yüzünü kırıştırarak.

Behram onun dediğine gözlerini devirip oğluna gülümsedi. "Amcan zaman zaman değişik konuşabilir ama sen onu aldırma."

Sanırım Gazel uyanmıştı, ben de onu görmek istiyordum. Beyaz oldan benimki çıktık. Hazer mutfağın kapısını tıklarken ben de Behram'ı takip ettim. Hazer sanırım sigara içecekti, bu yüzden bahçeye çıkacaktı.

"Salona geçmişti Gazel."

Salonun kapısını açtığımda Behram, Oğuz la içeriye girdi. Başımı çevirince Gazel'in koltukta doğrulduğunu gördüm. Üstünü giymişti, daha bir saat önce uyuyordu. Sanırım Behram giyinmesine yardımcı olmuştu. Üzerinde salaş bir kazakla eşofman altı vardı. Gazel, Oğuz'u Behram'ın kollarında görünce sevinçli bir çığlık atıp yerinden fırladı ama dikişleri acıyınca yeniden çöktü. Direkt yanına koyup, "Dikkat et canımın köşesi," dedim.

Gazel bana dönüp gülümseyerek, "Kucağına almıyordu," dedi ve tekrar Behram'a baktı. "İlk kez bebeğimizi onun kucağında görüyorum, heyecanlandım."

"Çok korkuyorum Gazel; o çok ufak, benim ellerim kürek gibi."

Behram, göğsüne yasladığı oğluyla Gazel'in yanına oturduğunda Gazel de ona döndü. "Evet minicik. Yine de onu sarmak istiyorum."

"Ben de," dedim omuzlarımı düşürerek.

"Salyalı ağızlarınızı oğlumdan uzak tutun," diyerek göğsünde uyuyakalan Oğuz'a gülümsedi Behram.

Kıkırdayıp çenesini gösterdim. "Asıl senin oğlun salyalı, ağzına bak."

Bu isim zihnimde kendini tekrarladı, kalbime ölümsüz bir şekilde yerleşti. Yeğenimin ismi buydu. Hayatımda daha şimdiden çok büyük yere sahip olan bebeğimin ismi çok güzeldi. Duygusal şekilde Oğuz Asaf'ın yüzüne bakmaya başladığımda Hazer de eğilip elini Asaf'ın seyrek saçları üzerine koydu.

"Çok güzel bir isim koymuşsunuz. Beğendim dostum. Ama Abdurrahman Han da fena değildi."

"Si si! Bence de çok güzel. Oğuz, Oğuz... Hem de Asaf. Ya çok tatlı!"

Behram, Oğuz'u göğsüne doğru bastırıp başını bize çevirdi. "Asaf benim fikrimdi, Oğuz da Gazel'in. Sonra neden iki isim olmasın dedik."

"Çok güzel kardeşim," dedi Hazer, Behram'ın omzunu sıvazlayarak.

"Ya ben daha şimdiden onun on beş yaşına geldiğini, genç bir adam olduğunu, basketbol oynayan bir Oğuz olduğunu hayal ediyorum." Kafasını biraz daha okşadım.

"Kırk dört yaşında olacağım," dedi Han yüzünü kırıştırarak.

Behram onun derdine gözlerini devirip oğluna gülümsedi. "Amcan zaman zaman değişik konuşabilir ama sen ona aldırma."

Sanırım Gazel uyanmıştı, ben de onu görmek istiyordum. Beyaz odadan beraber çıktık, Hazer mutfağın yolunu tutarken ben de Behram'ı takip ettim. Hazer sanırım sigara içecekti, bu yüzden bahçeye çıkacaktı.

"Salona geçmişti Gazel."

Salonun kapısını açtığımda Behram, Oğuz'la içeriye girdi. Başımı çevirince Gazel'in koltukta doğrulduğunu gördüm. Üstünü giymişti, daha bir saat önce uyuyordu. Sanırım Behram giyinmesine yardımcı olmuştu. Üzerinde salaş bir kazakla eşofman altı vardı. Gazel, Oğuz'u Behram'ın kollarında görünce sevinçli bir çığlık atıp yerinden fırladı ama dikişleri acıyınca aniden çöktü. Direkt yanına koşup, "Dikkat et canımın köşesi," dedim.

Gazel bana dönüp gülümseyerek, "Kucağına almıyordu," dedi ve tekrar Behram'a baktı. "İlk kez bebeğimizi onun kucağında görüyorum, heyecanlandım."

"Çok korkuyorum Gazel; o çok ufak, benim ellerim kürek gibi."

Behram, göğsüne yasladığı oğluyla Gazel'in yanına oturduğunda Gazel de ona döndü. "Evet minicik. Yine de onu ısırmak istiyorum."

"Ben de," dedim omuzlarımı düşürerek.

"Salyalı ağızlarınızı oğlumdan uzak tutun," diyerek göğsünde uyuyakalan Oğuz'a gülümsedi Behram.

Kıkırdayıp çenesini gösterdim. "Asıl senin oğlun salyalı, ağzına bak."

"Ya Mila." Gazel üzgün surat ifadesiyle bana döndü. "Öyle deme oğluma."

Güldüm. "Ee salyalı ama."

Kaşlarını çattı. "Onun salyasından ne olabilir ki? Oğluma salyalı deme."

"Salyalı."

Gazel suratıma yastık fırlattı. Kahkaha atıp başımı koltuğun arkasına koyduğumda Asaf ağlamaya başladı ve Behram onu uyandırdığımız için bize kızdı. "Al işte, uyandırdınız çocuğu! Susturun bakayım." Gazel büyük bir endişeyle ona dönerek Asaf'ı kucağına aldığında Behram da endişeyle onları izledi. Behram, Asaf her ağladığında bomba patlamış gibi tepki veriyordu.

"Özür dilerim," diyerek suçlulukla dudağımı dişledim.

Gazel, Oğuz'u göğsüne bastırıp bana endişeli bir bakış attı. "Doktoru aramalı mıyım? Ağlaması normal mi?"

Yok canım, bebek mi ki o ağlaması normal olsun...

"Aslında uslu bir bebek, hastanede hiç ağlamadı neredeyse."

Son günler Gazel için çok zor geçmişti. Doğumu zor geçtiği için birkaç günü uyuyarak, sızlanarak geçirmişti. Bu süre için de Oğuz da küvözde kalmış, bizi epey üzmüştü. Erken doğum gerçekleştiği için Oğuz'un ufak da olsa hayata tutunamama riski oluşmuştu ama işte buradaydı, sağlıklıydı.

Ama Gazel'le Behram, Nazım'a deli gibi öfkelilerdi. Ben ve Hazer'den bile daha çok öfkelilerdi hatta. Nazım mahkemeye çıkacaktı, birkaç ayrı suçtan yargılanıyordu. Beni taciz etme, Gazel'i kaçırma, darp etme gibi...

"Şey, galiba yine altına yapıyor."

Gazel'in söylediğini duyunca Oğuz'un yüz ifadesine baktım. "Si, bu yüz ifadesini tanıyorum artık."

Henüz hiçbirimiz kaka temizlemeye alışamamıştık.

"Tamam," dedi Behram, koltuktan kalkarak. "Bu sefer kakasını kim temizliyor?"

"Yine mi sıçtı?" diyerek içeriye girdi Hazer. Gözlerimi ona çevirince sırıttığını görüp gözlerimi kıstım. Üzerinde koyu gri bir boğazlı kazakla siyah kotu vardı. Boğazlı kazak ona çok yakışıyordu ama sık giymiyordu. Yanıma gelip kollarını belime doladığında elini bulup tuttum.

"Sıçtı deme çocuğuma, kakasını yaptı," diyerek Hazer'in omzunu yumrukladı Behram.

"Sıçmış işte," dedi Hazer. Dirseğimi sert karnına vurunca ensemi okşadı.

"Madem sıçtı, temizle o zaman Hazer," diyerek Oğuz'u kocaman ellerine uzattı Gazel.

"Yok artık," diyerek geriye kaçtı Hazer, gözlerini kocaman büyüterek. "Bok da temizlemeyeyim lütfen."

"Ben temizledim," dedim, kazağının ucundan tutup onu yanıma çekerek.

"Tamam, adil olacağız," dedi Behram ve bana göz kırptı. "Şu o piti pitiyi saysana." Oğuz'un kakasını temizlerken böyle yapıyorduk.

"Peki," diyerek Asaf'ın avuçiçim kadar olan suratına baktım ve sonra kendimden başlayarak işaretparmağımı hepsinde dolaştırdım. "O piti piti karamela sepeti, terazi lastik jimnastik. Biz size geldik pislendik, hamama gittik temizlendik. Dik dik dik, dersimiz matematik."

Parmağım Hazer'in göğsünde durdu. Gazel ve Behram gülmeye başlayınca uzanıp bebeğimizi kucakladım ve Han'ın kolları arasına uzattım. Dehşete düşmüş bir yüz ifadesiyle kafasını iki yana salladı.

"Mila, aşkım, ben ne anlarım?"

"Hünerlerinle övünüyorsun ya sevgilim, bunu da yaparsın herhalde."

Düşürmemek için Asaf'ı sıkıca kucaklayıp kazağının üzerinden omzuna bastırdı. Eğilip de saçlarından öpmeyi ihmal etmedi. "Altına sıçacağın zaman mıydı amcacığım? Sizin yanınızda temizlemeyeceğim. Bununla ırk yıl alay edersiniz."

"Beni çok iyi tanıyorsun," dedi Behram, dostuna göz kırparak.

"Oha, tam vaktinde gelmişim," diyen sesi duyunca hepimiz başımızı salonun kapısına çevirdik. Kerem heyecanla bize bakıyor, Hazer'e de yandan yandan sırıtıyordu. "Hazer'in kaka temizlemesini kaçırırsam çok üzülürüm. Zaten Mila'nın Nazım'ı dövmesini kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum..."

"Hepiniz pisliksiniz," dedi Han ve bize sırt çevirip odanın çıkışına ilerledi. Ben onun peşine takılırken Kerem de geçmesi için yol verip pis pis sırıttı.

"İyi temizle, pişik olmasın çocuk."

"Sie la."

Behram, Gazel'i cama götürüp ona bir şeyler fısıldarken Kerem de peşimize düştü. Behram'la Gazel'in toparlanmış yatak odasına girdik ve Hazer, Oğuz'u yatağa bırakarak doğruldu, ellerini beline koyup bir bana bir de Kerem'e baktı.

"Kerem... sen temizlesene. Bak, bir maaş ikramiye veri..."

Daha Han'ın cümlesi bitmeden Kerem, Asaf'a doğru eğilince gözlerimi devirip gömleğinin arkasına uzandım, onu geriye çektim.

Hazer'e masumiyetle gülümsedim. "Hadi mi vida."

Hazer yenilgiyi kabul edip Asaf'a doğru eğildi. "Bez?"

"Odasındaydı," diyerek koşarak çıktım ve yeğenimin ihtiyacı olan her şeyi alarak geriye döndüm. Hazer'le Kerem tartışıyordu. Asla şaşmazdı. Bez ve ihtiyacı olan diğer her şeyi de Hazer'e uzatarak geriye çıktım. İlk birkaç saniyeden sonra ne yaptığını unuttu, Oğuz'un yüzüne bakarken dudağının sol tarafı kıvrılmaya başladı. Onu kundaktan nazikçe çıkardı ve zıbınını söküp getirdiğim ıslak mendili çıkardı. Bu kez getirdiğim yeni zıbını giydirerek ellerini silmek için bir başka ıslak mendil aldı. Oğuz tüm bu zaman içinde sessiz kalıp onu izledi.

"Çok uslu bir bebeksin Asaf, amcan seni şimdiden çok seviyor." Onun bir bebekle ilgilenmesini tüm gün izleyebilirdim.

"Bok kokuyordur şimdi ellerin," dedi Kerem, elindeki kaka bezini unutarak.

Hazer ona hiçbir şey demeden yalnızca elindeki beze baktığında Kerem yüzünü buruşturdu ve bezi atmak için odadan çıktı. Hazer de bana göz kırpıp onu takiben odadan çıktığında yeğenime dönerek zıbının çıt çıtlarını örttüm ve onu geniş yatağın ortasına doğru çekerek yüzüne eğildim.

"Çok uslusun miniğim. Daha şimdiden harika bir bebek..." derken ağlamaya başladı. Ağzım bir müddet açık kaldı ve onun çığlık çığlığa ağlaması içimdeki bir yerlere dokundu. "Altını değiştirdik, neden ağlamaya başladın ki şimdi? Anne kucağını mı istiyorsun acaba teyzeciğim?"

Onunla ayağa kalktığım anda Hazer odanın girişinde göründü. Ellerini yıkamış, saçlarını düzelterek odaya giriyordu. Oğuz'un ağladığını görünce kaşlarını sertçe çatıp yanıma yürümeye başladı. "Bana ver," diyerek onu yumuşak şekilde kavradı ve sakince omzuna yerleştirdi. Asaf, Han'ın geniş omuzlarında öyle ufak duruyordu ki gülümsedim. "Teyzen ağlattı mı seni amcacığım?"

"Mi amor, neden öyle diyorsun?"

Bana sırıtıp Asaf'ı omzunda dengeledi ve yatağın kenarına oturarak, "Yalan mı, ağlatmışsın çocuğu," dedi.

Oğuz'un ağlaması amcasının göğsünde hafifledi ve Hazer biraz ürkek şekilde onun boynunu tuttu. "Çok garip, başını tutamıyor. Boynunu bıraksam sanki iki kat olacak."

"Daha minicik, vücuduna hâkim değil," diyerek Han'a yaklaştım ve omzunu öperek yanağımı yasladım. "Ama çok şanslı bir bebek. Bak, sen de ben de Gazel'le Behram da aileleri tarafından tam sevilmemiş kişileriz.

Fakat Asaf, onu eksiksiz sevecek insanların arasında dünyaya geldi. Şu anda bile onun için canını verecek insanlara sahip."

Hazer'in dudağı kıvrıldı, gülüşü bir günlük sakallarının altına gizlendi. "Gazel'le Behram gerçekten harika anne baba olacak."

Omzunun üzerinden bir daha öpünce parfüme karışmış kokusu burnuma geldi. Kıkırdayıp, "Bence biz de çocuk yapıp nasıl anne baba olacağımızı öğrenmeliyiz," dedim. Oğuz Asaf'ı küvözde gördüğüm ilk andan beri Hazer'den bir çocuğum olmasını daha çok istiyordum.

"Mila," dedi, çilleri yakından takımyıldız gibi görünüyordu. "Behram ve Gazel'in odasında daha fazla ileriye gitme."

"Hmmm." Kollarımı ona doladığımda bakışlarında, *Ben sana ne dedim?* gibi bir ifade vardı. "Bana uygunsuz şeyler mi yapmayı istiyorsun?"

"Si. Fakat bir imamın odasındayız."

Onunla gülmeye başladığımda kalkıp uyuyakalan Oğuz Asaf'ı beşiğine koydu ve söylediklerine ters düşen bir şey yapıp beni kucakladı. Alnımdan öperek yere bıraktı. Elini tuttum ve onunla odadan çıktığımızda Kerem'in mutfakta Leyla'yla konuştuğunu duyduk. Salona aniden girdiğimizde Behram ve Gazel'in yakınlığına hazırlıksız yakalandık. Yüzleri birbirine geçmiş, neredeyse öpüşüyorlardı.

Hazer önce kısık sesli, güler gibi bir tepki verdi, ardından genzini temizleyerek kendini belli etti. "Tövbe tövbe."

Behram ve Gazel irkilip birbirlerinden uzaklaştıklarında Hazer'in elini okşayarak sırtımı ona yasladım. Behram kızarmış vaziyette kazağının yakasını çekiştirip, "Geldiniz mi?" dedi, az önceki basılmaları hiç yaşanmamış gibi yaparak. "Biz de havadan sudan konuşuyorduk."

"Hava su Gazel'in yüzünde herhalde," dedi Gazel'in pembeleşmiş yüzüne bakıp başını sallarken.

"Ya ben sana tövbe çekmekten yorulmadım, sen bana sataşmaktan."

Hazer'in enseme kapanan yüzünden uzaklaştım ve Gazel'in yanına yürüdüm. Henüz doğumun üzerinden kısa süre geçtiği için aniden oturup kalkamıyordu. Onun yanına çöküp, "Gitmeden önce banyo yapmana yardım edeyim mi?" diye sordum, Behram'la Hazer kendi hallerinde konuşmaya devam ederken.

Bana sıcak şekilde gülümsedi. Gözlerinin içine ne zaman baksam anne olmadan dakikalar önce yaşadığı acıyı anımsıyordum. Benim aksime gülümseyip, "Dün yaptım ya," dedi. Elleriyle yüzümü kavradı. "Hâlâ bana bakarken gözlerini kaçırıyorsun. Sende bir kabahat buluyor değilim Mila. Ya da Hazer'de. Tek kabahatli Nazım, o da nezarethanede."

Tabii öyleydi ama insan kalbi, çoğu zaman beynine, mantığına zıt hareket ediyordu. "Merak etme, ben Nazım'ı hepinizin yerine dövdüm."

"Kerem günlerdir bunu kaçırdığını söyleyerek ah vah ediyor, haberim olmaz olur mu?"

"Deşmeyin yaramı," diyerek salondan içeriye, kalbini tutarak girdi Kerem.

Biz ona gülerken Hazer başını sol tarafa yatırarak kederle bana baktı. "Evet, benim de yaramı deşmeyin." Umutsuzca onu dövmemi bekliyordu.

Gazel'e sarılıp doğruldum ve Kerem'in yanına gidip Nazım'ı dövmemin ayrıntılardan bahsettim. Bunları duyduğuna çok memnun kalıp beni biraz affettiğini söyledi, biz dışarıya çıkarken Hazer de Behram'a sarılıyordu. Portmantodan eşyalarımı alıp montumu üzerime geçirdim. Belki gereği bile yoktu ama Behram'a çok saygı duyup sevdiğim için onların evine gelirken kıyafetlerime daha dikkat ediyordum. Behram'ın bir şey diyeceğinden değildi, yalnızca onu çok sevdiğim için içimden böyle davranmak geliyordu.

Parmaklarımı üzerimdeki mor kısa kollu kazağın üzerinde dolaştırırken Hazer nihayet Behram'a sarılmayı sonlandırdı ve omzunu sıkıp bize döndü. Onun paltosunu da aldığımı görünce portmantoya uğramadı. Kapıdan çıkarken, "Oğuz'u uyandırmayın, yeni uyuttuk," demeyi ihmal etmedi.

Babacık.

El ele Kerem'in önden gidip ısıttığı arabaya yerleştikten sonra yağmurun başladığını duydum ve Hazer başını öne yatırıp boynunu ovalarken elimi camdan uzatıp yağmur tanelerini yakalamaya çalıştım.

"Safir Mila?"

"Si?"

"Nazım'ın kolunu kırmışsın."

Ben bunun gerçekliğini idrak edip Han'a dönene kadar arabanın içini Kerem'in kahkahası doldurmuştu bile. "Aa," dedim. "Tekme atmışım bir ara, o zaman mı oldu acaba?"

"Kıza bak, ne kadar sakin karşıladı," dedi Kerem, yüksek sesli kahkahaları arasından. "Sen çok değiştin Mila."

Kerem'in bununla eğlenmesine hiçbir şey demeden Han'ın gergin yüzüne baktığımda, "Şerefsiz, senden şikâyetçi olacağını söyledi," dedi.

"Oha! Yüzsüz piç!"

Hazer söylediğim kaba kelimeye inanamayarak gözlerini ve ağzını eşzamanlı olarak açtı, biraz korkmuşa benziyordu. "Şey, sakin mi olsan?"

"Ama Hazer..." Bu yüzsüzlüğü inanılır gibi değildi, akıllara durgunluk verecek cinstendi. "Dostuma, yeğenime zarar verdi. Bir de kalkmış hâlâ

şikâyetçi olacağım mı diyor? Özür dilerim ama benim terbiyem bile buna sessiz kalamaz."

"Vay piç," dedi Kerem, benden aldığı gazla.

Hazer, durumu daha da ateşli hale getiren Kerem'e dikiz aynasından sert sert bakarak bana döndü. "Merak etme. Şikâyetçi olmayacak, durumu hallettim."

"Bir de olsaydı," dedim hâlâ hayret içinde.

"Kankamın içinden ne çıktı be!" Kerem gaza gelerek direksiyona yumruk atınca Hazer ve ben o tarafa döndük. Tatlı tatlı gülümseyip direksiyonu okşadı. "Özür dilerim yüz elli bin dolar."

Tekrar camdan dışarıya bakarak başımı iki yana salladım. Nazım'ın beni bu hale getirdiğine inanamıyordum, kalpsizliği resmen gözlerimin körleşmesine sebep olmuştu. Yaptığımla gurur duymuyor ama pişmanlık da hissetmiyordum. Hazer'in bana dönerek bileklerimi tuttuğunu hissedince düşüncelerim biraz olsun hafifledi.

Araba, Leo'nun okulunun önünde durduğunda montuma sarılıp dışarıya çıktım ve okula yürüdüm. Bir süre sonra sırtında sallanan çantasıyla okul merdivenlerinde göründü Leo. Yanında bir tatlı kız çocuğu da vardı. Gülümsemeye başladım, Leo yanındaki kızla konuşurken kızarıyor ve ona sevimli sevimli bakıyordu. Kafasını kaldırıp beni gördüğünde elini salladı, bunu gören kız da bana utangaç bir bakış attı.

"Abla, bak, bu arkadaşım Zeynep." Ben dizlerimin üzerinde alçalırken Leo da Zeynep'e dönerek onu benimle tanıştırdı. "Zeynep, bu da ablam. Çok güzel değil mi?"

Zeynep bana dönerek, "Evet, güzel," dedi incecik sesiyle. İki atkuyruğu yapılmış saçları, tombul yanaklarıyla sevimli görünüyordu. "Memnun oldum hanımefendi."

"Abla, Zeynep de aynı senin gibi konuşuyor," dedi Leo, Zeynep'e bakıp içini çekerek. "Öğretmenim bizi yan yana oturttu."

"Yaa," dedim, Leo'nun çantasına alarak. "Umarım Zeynep'e de okulun çok sıkıcı bir yer olduğunu söylemezsin..."

Zeynep seyrek kaşlarını çatarak Leo'ya döndü. "Okulu sevmiyor musun? İyi ama okulu çok sevdiğini söyledin."

"Artık çok seviyorum," dedi Leo, başını yana yatırıp Zeynep'e bakarak.

Zeynep kıkırdadı ve aynı anda ismini seslenen birini duyarak başını çevirdi. Annesi olduğunu anladığım kadın Zeynep'i yanına çağırdığında kız Leo'ya el salladı. "Yarın görüşürüz."

"Ben yarın sabah olur olmaz geleceğim," dedi Leo, beni biraz daha şaşırtmaya devam ederek. Her sabah okula gitmemek için ayaklarıma kapanan çocukla mı görüşüyordum? "Sen de geç kalma, hemen gel."

"Tamam Leo, görüşürüz." Kız bana da el sallayıp arkasını döndü. "Görüşürüz hanımefendi."

Kızın konuşma tarzına ve aldığı terbiyeye gülümseyen gözlerle bakarak, "Görüşürüz," dedim o annesinin yanına döndüğünde kısık gözlerimi Leo'ya çevirdim. "Demek okulu seviyorsun?"

Kıkırdayıp yanağımdan öptü. "Bugün derste hiç sıkılmadım çünkü Zeynep'i izledim."

"Çok çapkın bir çocuk oluyor gibisin, bu beni korkutmaya başlıyor."

"Tövbe tövbe abla, Zeynep farklı..."

Gülerek yanağını ısırdığımda kıkırdayarak kaçtı. Arabaya bindiğimizde Leo neşeyle eniştesine sarıldı, şımarıp onu yanaklarından öpmeye başladı. Beslenme çantasını açtım ve yine ancak beslenmesinin yarısını yediğini görüp, "Meyvelerini neden yemiyorsun?" diye sordum.

"Eniştemin verdiği parayla kendime kek aldım abla."

Başımı hızla kaldırıp Leo'yu kucağında tutan Han'a baktığımda, duruşundan hiç taviz vermeden göz kırptı. "Bu konuyu konuşmuştuk," dedim.

"Kusura bakma Mila, Leo benden ne isterse eksiksiz olarak veririm."

"Kıskanma abla," diyerek başını Han'ın omzuna koydu Leo.

"Abur cubur yememen konusunda anlaşmıştık."

Hazer'e kızgınca bakıyordum ama o bununla eğleniyor görünüyordu.

"Dünyaya bir kere geliyoruz abla."

Hayret bir şey. "Bunları nereden öğreniyorsun?"

"Kerem Abi öyle dedi abla. *Aman Leo, dünyaya bir kez geliyoruz, ye iç sıç*, dedi."

"Gürültüyle öksürdü Kerem ve olayı kapatmaya çalışarak konuyu değiştirdi. "Ee Leo, şu arkadaşın kimdi?"

Leo heyecanla Han'ın kucağından kalktı ve Kerem'in arkasındaki koltuğa geçip ona doğru eğildi. "Zeynep. Adı Zeynep. Okula bugün geldi ve yanıma oturdu. Aynı ablam gibi konuşuyor, çok tatlı."

Hazer kurdelemle uğraşmaya başlarken, "Rüya'yı unuttun mu?" diye sordu.

"Enişte, Rüya benimle hiç konuşmamıştı zaten. Mustafa'nın olabilir."

"La, ben sana kızlar hakkında öyle konuşma demedim mi? Oyuncak mı bu kız?"

"Özür dilerim enişte," diyerek suçlu gözlerle baktı Leo.

Hazer uzanıp onu kucakladı, kulağına birkaç şey söyledikten sonra güldürmeye başladı. Bacaklarımı yukarıya kaldırıp kalçamın altına kıvırdım ve onları dinlemeye çalıştım ama Hazer beni uzaklaştırdı, Leo'nun kulağına fısıldamaya devam etti. Bir daha yaklaşmaya yeltendiğimdeyse bana doğru hırladı.

Gün batmaya başlarken yaşadığımız muhitte olan bir markete girip atıştırmalık bir şeyler aldık ve eve öyle devam ettik. Kerem arabayı garaja çektiğindeyse hep beraber indik. Eve girince yaptığım ilk şey ellerimi yıkayıp Leo'nun üzerini değiştirmek oldu. Daha doğrusu üzerini değiştirmesine yardım etmek. Eşofman takımını giyip çizgi film saatinin geldiğini söyleyerek aşağıya indiğinde onun peşinden gittim. Kerem mutfakta kendine içecek bir şeyler doldurmuş, Fıstık ve Fındık'la konuşuyordu. "Bir gün seninle de içelim mi Fıstık?"

"Kerem Abi." Leo koltukta gülmeye başlamıştı. "Şu Gargamel', Behram Enişte'me benzemiyor mu?"

Kerem başını çevirip açık televizyon ekranına bakarken sırıttı. "Pek benmiyor ama sen Behram'ın yanında benziyormuş gibi yap, az bozulsun."

Kerem elindeki içecekle onun yanına gidip başını okşadığında geldiğim gibi sessizce yukarıya çıktım. Koridor neredeyse karanlıktı çünkü hiçbir yerden ışık almıyordu. Kurdelemi başımın arkasından çözerek odamızın kapısını sessizce açtım. Hazer'i ortada göremedim ama gece lambamızı yakmıştı. Bu odaya girdiğimde hissettiğim huzuru, o tatlı duyguyu asla anlatamazdım.

Banyodan sesler geldiğini duyunca o yöne ilerleyip banyo kapısını oldukça sessiz açtım. Han'ı lavabo tezgâhı önünde yakaladım, sakal tıraşı oluyordu. Bu konuda hassastı, sakallı olmaktan hoşlanmıyordu. Çoraplarımı çıkarıp banyoya girdiğimde yanağı üzerine koyduğu bıçağı indirip bana baktı. "Duş mu alacaksın?"

"Seni izleyeceğim."

Dudağının kenarıyla gülümseyip işine döndü. "Duş da alabiliriz."

"Sakallarını kestikten sonra olur," dedim arkasından yaklaşıp ona temas ederek.

Gözlerimiz aynanın üzerinde kesiştiğinde biraz eğilip dudaklarımı, geçen gün tırnaklarımla çizdiğim sırtına bastırıp öptüm. "Tırnaklarımı biraz kısaltmam gerekiyor galiba."

---

* *Şirinler* isimli çizgi filmdeki kötü karakter. (ed.n.)

"Hayır," dedi, sesi çatallıydı. "Hoşuma gidiyor."

"Dayak istemenden belli," dedim.

"Sen hep çok kibarsın," dedi, konuşmak için sakallarını kesmeye ara vermişti. "Bana hırçın davrandığında, farklılıklarını gösterdiğinde hoşuma gidiyor."

Demek öyleydi. Elimi indirip ansızın kalçasına şaplak attım.

"Mila!" dedi, şaşkın bir gülümseyişle.

"Sen bana yapıyorsun?"

"Bir daha yapsana," dedi keyiflenerek.

"Aşkım, bir hoşsun hakikaten."

Elini arkaya uzatıp beni önüne çekmeye çalıştığında gülümseyip önüne geçtim. Kalçamı tezgâha yasladığımda elindeki tıraş bıçağını bana uzattı. Üzerime alçalıp ellerini belime yerleştirdikten sonra kafasını da sol yanına yaslardı. Bıçağı alıp, "Sakallarından çok çabuk mu sıkılıyorsun?" diye sordum.

Elini kaldırıp baş ve işaretparmağı arasında küçük boşluk oluşturup, "Birazcık," dedi. Gözleri dudaklarımdaydı. "Bir de sen rahatsız oluyorsun, tenin de hassas."

Bıçağı elmacıkkemiğinin az altına koyup, "O zaman bana sırnaşma," dedim.

"Asla olmaz," dedi. "Gerekirse saat başı sakallarımı keserim, senden uzak duramam."

"Niye, bağımlı mısın sen?"

"Si," dedi son harfi uzatarak. Dikkatimi yüzüne vermeye çalışıyordum ama öyle bir aşkla bakıyordu ki yapamıyordum. "Her hücremle sana bağımlıyım."

Şakağından öptüğümde yüzünü çekti ve tıraşını tamamlamam için bana izin verdi. Sakallarını, neyse ki onu incitmeden kestim ve işim bittiğinde duşa girmesini izledim. Gözlerimin önünde altındaki pantolonu ve çamaşırı çıkarmasını izledim. Etrafı camla kaplanmış kabine girip duş alırken gözlerini benden koparmadı. Başını yıkarken gözlerini yummadı. Parmağımı ısırmaya başlayarak onu baştan aşağıya süzdüm. Evlilikte paylaşmak normal olduğu için çok utanç duymadım. Omuzlarına, karın kaslarına, karnına, dövmesine baktım.

Ona sarılmak istiyordum. Lavabo tezgâhından kalktığımda Han'ın bakışları kısıldı ve yanına gelmemi sessiz bakışlarla takip etti. Karşısında durarak ellerimi kalbinin üzerine koyduğumda avuçiçini sertçe belime

yerleştirdi ve gözlerimin içine sadece bir saniye bakması yetti. Başını ileriye uzatıp dudaklarını sertçe dudaklarıma bastırınca alevler içinde kaldığımı hissettim. Kollarımı boynuna dolayıp kendimi ona bastırdığımda bacağımın arasındaki iriliğini hissedip çelişkili duygularla doldum. Boğazım susuzmuşum gibi yanmaya başladığında elini başımın arkasına koyup beni biraz daha suyun altına çekti. Bir eli pantolon düğmemi çözmek için karnımın aşağısına indiği sıradaysa beklenmedik telefon sesi duyuldu.

"Ama şimdi mi..."

Talihsiz anda çalan telefonu görebilirmişim gibi odaya baktım. "Kim olabilir?"

"Bilmiyorum, boş ver. Buraya gel."

Beni kendisine bir daha çekmeye yeltendiğinde kendimi geriye itip, "Bakmamız lazım, Gazel olabilir," dedim ve o beni bir daha tutmadan kabinden çıktım.

O arkamdan söylenirken ıslanmış şekilde odaya döndüm ve montumun cebindeki telefonumu çıkarınca kayıtlı numara olmadığını gördüm. Aramayı açtığımda, "Merhaba," diyen yabancı kadın sesini duydum. "Mila Hanım, değil mi?"

"Ever? Siz kimsiniz?"

"Hastaneden arıyorum, öncelikle endişe etmeyin. Anneniz Maria Hanım hastanemizde, telefonda konuşulan son numara da size ait olduğu için arıyorum."

"Kı.. Kızıyım. Hangi hastane?"

Kadın hastane adını söylediğinde telefonu kapattım ve olduğum yerde saniyeler boyunca dikildim. İçten içe sanki böyle bir haber bekliyordum, şaşırmamıştım. Yalnızca... çok yalnızlaşmış gibi hissediyordum, çok kaybetmiş gibi.

"Mila, kimmiş bebeğim?"

"Annem," dedim, üzerimi değiştirmek için dolaba yürürken. "Hastaneden aradılar."

Kendime kıyafet alıp kasılan ellerimle giymeye çalışırken Han da beline bağladığı havluyla dışarıya çıktı ve öncelikle yaptığı şey bana yaklaşmak oldu. Belki de hissettiklerimi herkesten daha iyi anladığı için yüzümü tutup hiçbir şey demeden gözlerimin içine baktı. O bakışı beni sakinleştirmeye yetti.

On dakika içinde evden ayrıldık, Leo'yu gözümüzün arkada kalmayacağı kişiye, Kerem'e bırakıp arabaya atladık. Boğazıma kadar

boğulduğumdan camı indirip serin havayı ciğerlerime çekmeye çalıştım. Hazer Han yol boyunca elimi tuttu.

"Mila, hastanede olması bir bakıma iyi. Tedavi olur. Özür dilerim ama annen için bu kadar endişelenerek kendine haksızlık ediyorsun. Yapma balerinim."

Sanki bunu duymayı beklemiştim. Hayır, cümleleri değil, cümlenin sonundaki o kelimeyi. Bir süredir bana böyle seslenmediği içinmiş meğer kalbimdeki o garip eksiklik, tam bu anda fark etmiştim.

Araba hastane bahçesine girdiğinde kendimi dışarıya attım ve yağmurun altında hastaneye koşmaya başladım. Han direkt arkamdan gelip benim elimden tuttu ve akıl edemediğim şeyleri, resepsiyonda çalışan beyefendiye sordu. Öğrendiklerimiz üzere merdivenleri çıkmaya başladık, iki kat sonra bir yoğun bakım ünitesine geçtik. Söylenilen oda numarasını bulduk ve aynı anda o kapıdan çıkan kadın doktoru görünce yavaşladık. "Safir Hanım?"

"Annem," dedim derhal.

"Şöyle geçelim," dedi doktor, bizi yönlendirerek.

Ayaklarım geri geri gitse de Han'la kadının arkasından ilerledik. Kocamın elini sıkarak korkularımın üstesinden gelmeye çalışırken, "Anneniz bugün hastaneye getirildi," dedi doktor. "Doğrusu bir arabayla getirilmiş, hastanenin önüne bırakılmış. Araba uzaklaşırken arkadaşlarımız da annenize müdahale etmiş."

"Bilinci yerinde mi?"

"Maalesef," dediğinde kalbimin daha da ağırlaştığını hissetmeye başladım. "Çok fazla dayak yemiş, yoğun bakımda."

"Hayır," diyerek elimde olmadan gözyaşlarına boğulduğumda Hazer imdadıma yetişti, başımı göğsüne yaslayıp derhal daha iyi hissetmem için müdahale etti. "Döv... dövmüşler mi annemi?"

"Ağır biçimde."

"Vicdansızlar." Başımı Han'ın göğsünden kaldırıp kalbimi tutmaya başladım. Bu bende iflah olmaz bir alışkanlıktı, nerem acırsa acısın kalbimi tutuyordum. "Onu görebilir miyim?"

"Yalnızca birkaç dakika," dedi.

Başımı salladığımda bize tekrar yol gösterip az önce çıktığı odanın kapısına yönlendirdi. "Ben burada bekliyorum. Lütfen sessiz, hiç yokmuşsunuz gibi davranın. Makineye bağlı, rahatsız olmasın."

"Tamam," dedi Han, kapıyı arkamızdan kapatırken.

Kollarım kendime sarıp odaya birkaç adım atmamla annemin yüzünü görmem bir oldu. Yatağın içindeydi. Her ne olursa olsun inkâr edilemez güzellikteki çehresinde bakmaya dayanamadığım darp izleri vardı. Saçları omuzlarına inmişti, makineye bağlıydı ve serum takılıydı. Ona yaklaştıkça yüzüne bakmak daha katlanılmaz bir hale geldi.

"Anne..." *Her şey o kadar farklı olabilirdi ki anne.*

Hazer odanın kapısından ileriye geçmedi, bana bu anı verdi. Yatağın kenarına dek yaklaşıp annemin yaşlılık izlerine baktım. "Ne yaptılar sana anne? Ben... her şeye rağmen seni incitmezdim, neden beni değil de erkekleri seçtin ki?" Üstelik onu hiç sevmeyen erkekleri. "Ah anne." Çok buruk, kaybetmiş hissediyordum. "Anne demeden önce kaç kez ah ettim ben anne?"

Gözleri açık olsa bu kez bana ne derdi acaba? "Beni aradın. Geç kaldım ama geldim işte. Beni aradın çünkü ihtiyacın vardı. Zaten başka türlü aramazdın." Elini tutmayı istedim ama örtünün altındaydı. "Kim yaptı bunu sana anne? Güvendiğin, parasını sevdiğin adam mı? Hak ettiğin bu muydu anne? Bir insan, bir kadın olarak kendine neden bunları layık gördün?"

Ellerimi yüzüme kapatıp olduğum yerde ağlamaya başladığımda Han'ın kollarını vücudumda hissettim. Göğsünü sırtıma yaslayarak ağlamamı ona acı verse de sakin karşılamaya çalıştı. Annemi uyandırmamak için sessiz davranıp, "Hazer," dedim fısıltıyla. "Ölmesini istemiyorum. Beni sevmemeye devam etsin ama yaşasın da."

"Tedavi olacak," dedi.

"Kendini hayatını böyle görkemli şekilde mahvetmesine inanamıyorum Hazer. Bütün erkekleri seviyordu, onu sevmeyen bütün erkekleri. Ama... onu seven tek erkeği hiç sevmiyordu." Babamın, anneme aşkı için yalvardığı günler gözlerimin önünden geçti.

"Bununla dertlenemezsin Safir. Yeniden bunlar için üzülemezsin."

"Biliyorum," dedim burnumu çekerek. "Yalnızca onun yüzünü görünce her şey gözümün önünden geçti."

"Karşına geçeyim, gözünün önünde yalnızca ben olurum."

Gözyaşları içinde dudaklarımı kıvırdım ve annemin yüzündeki darp izlerine bakarken başına nelerin gelmiş olabileceğini düşündüm. O pavyonda mı dövülmüştü? Pavyonun sahibi adamla yaşadığını biliyordum, öyle insanlardan nasıl iyilik gelirdi ki zaten?

"Anneni hiç özlüyor musun?" dedi Hazer. "Annenin seni sevmesini özlüyor musun?"

Annemin yaşlı yüzüne bakarak, "Özleyemem," dedim sadece. "O duyguyu bilmiyorum, bu yüzden özleyemem." Hayatımın bir saniyesinde bile annem tarafından sevildiğimi hissetmemiştim.

Hazer yüzünü enseme gömerek sesli bir nefes aldığında ellerimi kaldırıp gözyaşlarımı sildim ve aynı anda oda kapısı açıldı. Doktor çıkmamız için bizi nazikçe uyardığında annemin yanına biraz yaklaşıp yüzüne derin bir sevgisizlikle baktım. Aksi olmasını umut ederek de odadan çıktım.

"Muhtemelen sabah uyanacak," dedi doktor, bizimle koridor sonuna yürürken. "Dilerseniz hastanede kalmayın, sabah olduğunda gelirsiniz. Zaten yapabileceğiniz bir şey yok."

"Peki, iyileşecek mi?" diye sordum.

"Doğrusu, anneniz çok sarsılmış." Kadının yüzü ifadesizdi. "İç kanama ve beyin sarsıntısı geçirmişti. Gördüyseniz zaten kafasının arkası epey şişti. Çok ciddi anlamda şiddet görmüş. Polis memurları da burada hatta, sizinle de konuşmak istiyorlar."

Başımızı Hazer'le aynı anda koridorun sonuna çevirdiğimizde üniformalı iki polis memurunu gördük ve bildiğimiz her şeyi anlatmak üzere yanlarına yürüdük. Yazılı ifademi aldılar, söylediklerimi aynen yazdılar. Dakikalar sonra arabaya tekrar bindiğimizde vücudum sıcak ama ellerim buz gibiydi. Bir yanım annem için darmadağındı, diğer yanımsa annem için böylesine ağladığım için bana kızıyordu.

"Ben bu durumda olsam annem beni görmeye bile gelmezdi, bense onun için ağlıyorum."

"Sana boşuna *meleğim* demiyorum Mila."

Eve vardığımızda kapıyı açtı ve önce giren ben oldum. Doğrudan üst kata çıkıyordum ki koltukta uyuyakalan Kerem'i görüp yavaşladım. Hazer de paltosunu astı ve arkamdan gelirken Kerem'i gördü. Yanına ilerleyip dizleri üzerinde alçaldı. "Derin uyuyor," dedi ve başını bana çevirdi. "Uyandırayım mı? Leyla yalnız kalmasın evde."

"Leyla bugün ailesiyle beraberdi. Bırak, uyusun."

"Yukarıdan bir battaniye indirir misin?"

Basamakları halsizce çıktım ve eskiden misafir odası, şimdiyse Leo'nun olan odadan battaniye alarak tekrar indim. Hazer alçaldığı yerden Kerem'in yüzüne gülümseyerek bakıyordu. Eğilip battaniyeyi Kerem'in üzerine örterken, "Lütfen bugün beni aldatmaya yeltenme," diye takıldım içime. "Bugün daha fazla kötü şeyi kaldıramam."

Bana kısık ve tehlikeli gözlerle baktı. "Bugün aldatmam, zaten dün aldatmıştım."

"Ah."

Doğruldu ve elimden tutup beni yukarı kata sürüklerken, "Ben de *seni* seviyorum patron," diyen Kerem'in uykulu sesini duydum.

"La..."

Hazer söylene söylene çıkarken ben de bir adım önündeydim. Kerem ve Hazer'in yan yana geldiklerinde bana hissettirdikleri şeyi seviyordum. Onların yanında dertlerim azalabilirmiş gibi hissediyordum.

Odamıza girdiğimizde montumu, sonrasında kıyafetlerimi çıkardım. Hazer giydiği boğazlı kazağı çıkarırken karşısında soyunmamı gözlerini kırpmadan izledi. Beyaz çamaşırlarımla kaldığımda odanın duvarında hareket eden gölgeme baktım ve bir süre sonra kollarımı dans edermişçesine hareket ettirdim. Hazer ne yaptığıma bakmaya başladı. Kendi etrafımda parmak uçlarımla döndüm ve duvara yansıyan gölgemi izleyerek gülümsedim.

"Kar yağışı başladı," dedi Hazer o an.

Parmak uçlarımda bir tur dönüş daha yaparak camdan dışarıya baktığımda kar tanelerinin süzülüşünü gördüm. "Bu ses tınısını tanıyorum," dedim, geceliklerimi almak için dolaba yaklaşarak.

"Ne?" dedi, sesi biraz utangaç çıkmıştı.

"Benimle sevişmek istiyorsun."

Dolaptan gecelik takımımı alıp ona döndüğümde utanmış şekilde başını eğdiğini gördüm ve yatağa doğru ilerledim. Sanırım böyle bir gecede benimle sevişmeyi istemesinin utanç verici olduğunu düşünüyordu. Geceliğimi giyip yatağın kenarına oturdum ve kar yağışını izlerken, "Gelsene," diye fısıldadım ona.

Yatağa yürüyüp yanıma oturduğunda ona dönüp ellerimi, sıcaklığını hissetmek için çıplak omuzlarına koydum. Gözkapakları hafifçe indi ve kalbi âdeta yerinden oynadı. Birinin kalp atışını duymak ve hissetmek aynı attığını görmek apayrıydı.

"Kar yağdığında hep Norveç'i hatırlıyorum," dedim ıslak kirpiklerimi ağırca indirip kaldırarak. "Bana dokunurken kar yağışını izlediğimi, ışıkları gördüğümü, şömine sesini dinlediğimi..."

"Kısaca, *Seninle sevişmeyi özledim Hazer*, diyebilirsin."

Hafifçe gülümseyip ben de başımı sol tarafa eğdim ve aşırı duygusal hissettiğim için ona sarılmaya yeltendim. Kollarımı boynuma doladığımda Hazer elini saten geceliğim üzerinden belime yerleştirdi ve beni kaldırıp yatağın yukarısına taşıdı. Başım yastıkla kavuşunca saçlarım siyah saten

çarşafın üzerine saçıldı. Hazer nazikçe iki bacağımın arasına girerek ellerini başımın iki yanına koydu.

"Ne iyi gelir sana?" dedi, sanki ne iyi gelirse o an bana verecekti.

"Biliyorsun, sen."

Üzerime alçalmasını isteyerek hâlâ soğuk olan ellerimi ensesine yerleştirdiğimde gözlerinde soru işareti belirdi. Kendimden emin şekilde başımı oynattığımdaysa sıcacık gülümseyip bir elini yüzümden çekti. Dudaklarıma yaklaşırken komodin üzerindeki gece lambasını kapattı.

Beni öpmeye başlarken oda kararda. Kar yağışı hızlanırken odada duyulan tek şey nefes seslerimiz olmaya başladı.

☽

Bir dans gösterisi izliyordum. Peri ve Kuzey'in dans gösterisini. Sahnedeydiler, dans grubundaki diğer insanlarla salon koltuğunda oturmuş onları izliyorduk. En baştan beri Peri'nin aralarında olmasından memnuniyetsizlik duyan kız, bu durumdan oldukça rahatsızdı. Onun Kuzey'e karşı hisleri olduğunu, bu yüzden Peri'nin aralarında bulunmasını istemediğini düşünüyordum.

Geçtiğimiz günlerde Peri'yle çok çalışmıştık. Artık daha kıvrak dans ediyor, sahneye çıkarken kendinden emin görünüyordu. Daha iyi dans edebildiğini göstermek için de Kuzey'le dans ediyordu. Diğerleri de buna engel olamamış, benim gibi onları izliyordu.

"Hakikaten daha iyi dans ediyor," dedi dans grubundaki çocuklardan biri.

Peri'ye gıcık olan şu kız başını çevirip çocuğa kötü kötü baktı. "Hayır, hâlâ kötü dans ediyor."

Gözlerimi kızın üzerinde tuttum. Bu hırsı, başkasının başarısını sindirememesi bana Müjgan'ı hatırlatıyordu. Kaybolmuş kardeşi olabilir miydi?

Başımı tekrar sahneye çevirip Peri'ye gülümsedim. Kuzey'in kolları arasındaydı, hareketli dans ediyorlardı. Ne yalan söyleyeyim, uyumlulardı. Gruptakilerin bu uyumdan hiç mutlu olmadığı belliydi. Peri ve Kuzey, müziğin ritmine uygun şekilde birbirine yaklaştığında Kuzey, Peri'nin arkasına geçti ve elini onun boynuna yerleştirerek kafasını sol tarafa doğru eğdi. Sonra ikisinin de vücudu uyumlu şekilde aşağıya doğru kıvrıldı ve müziğin patlayan kısmıyla Kuzey, Peri'yi önce öne itti, sonra kendine çekti.

Vücutları sahnenin ortasında, kör edici ışıkların altında birleştiğinde önümdeki kız sert bir soluk alıp rahatsızca kıpırdandı. Gözlerimi ondan

almadım, Peri'yi alkışlamamak için direnirken müziğin bitiş noktasına yaklaştığını fark ettim. Kuzey dizlerini kırıp Peri'yi kıvrak bir şekilde arkaya doğru yatırdı ve kendisi de aynı kuvvetle ona doğru eğildi. Vücutları eğildiği yerde bir daha birleşti ve bakışlarını birbirinden koparmadan müziğin bitiş ritmini beklediler. Tam müziğin bittiği anda hepimiz onların uzaklaşmasını bekledik ama o sırada ummadığım bir şey oldu. Kuzey başını az daha eğip Peri'yi ansızın dudaklarından öptü.

Gözlerim kocaman açıldı ve bağırıp saçma bir tepki vermemek için elimi dudaklarıma kapatırken önde oturan kız koltuktan fırladı. Birbirlerinden nefret ettiğini sandıkları iki kişinin dans sonunda öpüşmesi hepsini şaşkına çevirmişti.

Kuzey kafasını geriye çekip öpüşmeyi sonlandırdığında Peri ellerini onun omuzlarından çekerek sersemlemiş halde geriledi. Kuzey doğrudan ona bakarken Peri de elini dudaklarına götürüp, "Ne yapıyorsun?" dedi şaşkınlıkla.

Kuzey hiçbir şey demeden ona bakmaya devam ettiğinde koltuktan kalkan kız sahnenin merdivenlere çıkıp ikisine birden yaklaştı. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" Peri'ye dönüp onun üzerine yürürken ben de oturduğum koltuktan kalkıp sahneye doğru yürüdüm. "Pek şaşırmış gibisin? Neden, en baştan beri istediğin bu değil miydi?"

Koltukta oturanlar fısıldaşırken Peri önce Kuzey'e ve sonra sırasıyla herkesin yüzüne şaşkın şekilde baktı. Kuzey'in kendisini öpmesini, bunu diğerlerinin içinde yapmasını beklemiyor gibi görünüyordu. Kuzey kızın önüne geçip Peri'yle aralarına girerek, "Saçmalama Ceyda," dedi. "Ben öptüm onu, farkında mısın?"

"İğrenç," dedi Ceyda, bu kez gözleriyle Kuzey'i hedef alarak. "Bu aptal kızı mı öptün gerçekten?" Peri, yaşadığı şaşkınlık ona izin vermediği için bir şey diyemeyerek arkasını döndü, köşedeki çantasını alıp telaşla sahneden iniyordu ki Ceyda onu kolundan tuttu. "Yatıyor musunuz?"

Olaya dahil olup olmamakta kararsız hissederek sahneye bir adım attığımda Peri kolunu Ceyda'nın elinden çekerek çantasını hızla yere fırlattı ve bir anda Ceyda'yı geriye itti. "Yeter artık, beni rahat bırakın! Duyuyor musun, beni rahat bırakın!"

Ceyda'nın gözleri öfkeyle genişledi ve Peri'ye doğru bir atakta daha bulunmayı denedi. Fakat bu kez yolunu Kuzey kesti. Ceyda'yı kollarından tutup geriye iterken Peri de bir daha eğilip fırlattığı eşyalarını aldı, sahnenin merdivenlerinden indi. Ona yetişmek için arkasından giderken, "Ondan uzak dur," dedi Kuzey, Ceyda'ya. "Hiçbiriniz onunla uğraşmayın artık!"

"Niye?" Ceyda'nın sesi öfke ve sitem doluydu. "Yattığın için mi?"

"Âşık olduğum için!"

Peri bunu duyduğunda salonun kapısında bir saniye durdu ve sonra aynı süratle ilerledi. Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda oturduğum koltuğa koşup çantamla montumu aldım ve onları, salonun içini kaplayan sessizlikle baş başa bırakıp dışarıya çıktım.

Peri'nin koridor köşesinden döndüğünü görüp ona yetişmek için koştum. Biraz sonra onu diğer koridorun ortasında yakalayıp kolundan tuttuğumda gözyaşlarıyla yıkanan suratını bana çevirdi ve bir anda bana sarılıp ağlamaya başladı. Artık Peri'yle daha sık konuşup temas kurduğumuz için bu sarılmaya karşılık verdim ve kollarımı etrafına dolayıp, "Elini yüzünü yıkayalım mı?" diye sordum sıcak bir sesle. "Ya da bahçeye inip sessiz bir yere geçelim mi?"

"Neden sosyal şartlarım onlardan farklı olduğu için... dışlanmak zorundayım ki Safir?"

Bir bilsem...

Onunla, koridordan daha sakin olan bahçeye indik. Kar yağıyordu ve kampüsün etrafı oldukça genişti. Montlarımızı giyip kar yağışının altında sessizce yürüdük. Ayaklarımız karların içinde iz bırakırken Peri'nin ağlamasını bitirmesini bekledim. Müdahale etmek istemedim, insan bazen bırakmalı ve ağlamalıydı.

"Kuzey'e âşık mısın?" diye sordum, dakikalar sonra.

Kollarını pelüş montunun üzerinden kendine dolayıp, "Böyle cesaretsiz birine âşık olmak istemiyorum," dedi.

Kuzey'in duygularına yeterince sahip çıkmaması, her defasında arkadaşlarıyla bir olup onu aşağılaması kendisini epey kırmıştı. Doğru, buna kim kırılmazdı ki?

"Bence, altını çiziyorum, bence... Kadın erkek ilişkilerinde affı olmayacak bazı şeyler vardır. Şiddet, aldatma, psikolojik baskı gibi şeylerin affı olmaz ama onun dışındaki şeyler belki düzeltilebilir. Bence, denemeye değer olup olmadığını düşünebilirsin."

Bir şey söylemeden benimle yürümeye devam etti. Çok üşüdüğümüzdeyse okula yöneldik. O dersine girerken ben kütüphaneye çıktım. Raflar arasında gezinip hiç okumadığım kitaplara baktım. Aralarından bir tanesini aldım ve kafamın dağılması için okumayı düşündüm. Boş bir masa arayıp oturdum ve kitap sayfalarını çevirmeye başladım.

Fakat zihnimin büyük kısmı, annem için hissettiğim şeylerle doluydu. Kitabın yeni bir sayfasını çevirirken pantolonumun cebindeki telefonum titredi. Hazer'den olduğunu hissedip derhal çıkardım, bildirimi açtım.

Gönderen: Sadece Hazer ♡

Çok kötü bir şey oldu.

Gönderilen: Sadece Hazer ♡

Sana mı?

Gönderen: Sadece Hazer ♡

Sekterimin acil işi çıktı, gitmesi gerekti. Bir toplantım var, nasıl idare edeceğimi bilmiyorum.

Talihsiz bir gün geçiriyor olmalıydı.

Gönderilen: Sadece Hazer ♡

Keşke yapabileceğim bir şey olsa aşkım. Senin için elimden geleni yapardım.

Gönderen: Sadece Hazer ♡

Aslında var...

Belki bir günlük sekreterim olabilirsin.

Mesajı birkaç kez okuyup kıkırdamaya başladım ve sonra olduğum yerin farkına vardım.

Gönderilen: Sadece Hazer ♡

Peki.

Bu mesajı aldıktan sonra elini kaldırıp havaya bir yumruk attığına neredeyse emindim, neredeyse.

Kütüphane görevlisine ilerleyip kitabı ödünç almak istediğimden bahsettim ve kaydımı yapıp kitabı aldım. Omzumdaki çantanın ağırlığıyla dışarıya çıkıp montumun fermuarını çektim ve aşağıya inip taksi durağına yürümeye başladım. Ben yürürken Han arayıp Kerem'i gönderebileceğini söyledi ama lüzum görmedim, yorulmasına gerek yoktu. Hem biraz kar yağışının tadını çıkarmak istiyordum.

Taksideki yolculuğum neredeyse bir saat sürdü, kar yağışı yüzünden yollar tıkanıktı. Sonunda ücretimi ödeyip taksiden indiğimdeyse kayıp yere düşmeyi başardım. Bunun kış boyunca başıma birkaç kez geleceğinden neredeyse emindim. Sızlanıp doğrulmaya çalışırken başımı kaldırdım ve Hazer'in çok üst katlardaki odasının camından bana baktığını gördüm. Sırıtışı buradan bile belliydi.

Gözlerimi devirdim ve bir daha kaymamaya çalışarak yerden doğrulduğumda, "İyi misiniz Safir Hanım?" diyerek bir beyefendinin yaklaştığını hissettim. Doğrulmama yardımcı olmak için kolumdan tuttu ve ben dengemi sağladığımda kolumu bırakıp geriledi. "Yerler kaygan, amanın dikkat."

Bu beyefendiyi, şirkete geldiğim birkaç seferde görmüştüm. Adam sanırım sigara içmek için dışarıya kadar çıkmıştı çünkü elinde sigarası vardı. "Çok teşekkürler," diyerek önüme döndüm ve camın ardından bizi izleyen Han'a bakıp şirkete yürüdüm.

Asansörden inerken üşüyen ellerimi nefesimle ısıttım ve Hazer'in kata bakınca onu odasının kapısı önünde gördüm. Kapıyı açıp dışarıya çıkmış, elini belinin iki yanına koymuş, beni bekliyordu. Bu katta kendisinden ve bir sekreterden başka kimse olmadığı için yalnızdık. Ona gülümsemeye başladığımda bana gülümsemedi, dik dik bakmaya devam etti.

Mesafemiz kapandığında karşısında durdum ve ona sarılmak üzere kollarımı kaldırıyordum ki geriye çıkıp, "Geç kaldınız Safir Hanım," dedi. Akabinde kolunu kaldırıp sabah benim taktığım saatine baktı. "Mesai başlayalı saatler oluyor."

Dudaklarım aralık kaldı. "Ne?"

"Üstelik bir samimi haller falan?" Tek kaşını kaldırdı ve elini kaldırıp parmağında taşıdığı yüzüğü suratıma doğru soktu. "Ben evliyim, hatırlatmak isterim."

Anladığım üzere gerçek bir sekreter gibi davranmamı bekliyordu. Gözlerime mahcup bir bakış kondurup, "Çok özür dilerim," dedim. "Sabah eşim yataktan çıkmama pek müsaade etmediği için geç kaldım."

Gülmemek için öksürüp yumruğunu ağzına yasladı ve genzini temizleyip, "Yatak odası maceralarınız beni alakadar etmez," dedi. Elini indirip itinayla ütülenmiş kumaş pantolonunun ceplerine koydu. "Yerinize geçip çalışmaya başlayın."

"Tabii, sizi ilgilendirmez," dedim ve üşüyen ellerime bakıp ona doğru uzattım. "Yalnız biraz ellerim üşüyor. Bu seferlik istisna yapıp ellerimi ısıtabilir misiniz?"

Kaşlarını çatıp üstü kızarmış tombul ellerime baktı ve sonrasında ellerimi avuçlarının içine aldı. "İsterseniz odama girebilirsiniz," dedi. Bakışları yoğun bir hal aldı. "Başka üşüyen yerlerinizi de ısıtabilirsiniz."

"Lütfen böyle konuşmayın," diyerek ellerimi nazlı bir edayla geriye çektiğimde sırıtmamak için dudaklarını kemirdi. "Biz böyle insanlar değiliz."

Kendime daha fazla mâni olamadan kıkırdamaya başladığımda Hazer Han tek kaşını kaldırdı ve bana kızgın bir bakış attı. "Lütfen odanıza geçin Safir Hanım," dedi. "Birazdan birkaç müşterim gelecek, haber verirsiniz."

"Peki Hazer Bey."

Duruşundan taviz vermeden kol düğmelerini düzeltti. Geçtiğimiz haftalarda ben almıştım. "Bir şey olduğunda da ofis telefonuyla arayabilirsiniz."

"Tamam," dediğimde Han eliyle ofisi gösterdi. Odasına ve kendisine son bir bakış atıp sekreterinin odasına ilerledim. Kapıyı açıp girmeden önce kendisine baktım, baştan aşağıya beni süzüyordu. "Hiç hoş değil Han Bey," diyerek içeriye girdim ve tamamıyla cam olan kapıyı kapattım.

Ofis camlarla çevrili olduğu için masaya otururken bile beni görüyordu. Nihayet arkasını dönüp odasına girdiğinde kapıyı kapattı. Çantamı kenarda duran ayaklı askılığa astım, montumu da çıkarıp oraya bıraktım. Odayı süzerek sandalyeye yerleştim. Oldukça sade, az eşyalı bir odaydı. Masaya baktığımda alınmış notları gördüm. *Hazer Bey'e çiçek alacağını hatırlat*, yazıyordu birinde.

Madem öyle, hatırlatmamız gerekiyordu. Ofis telefonuna uzandım, direkt bire bastım ve kulağıma yaslayıp açılmasını bekledim. Birkaç saniye içinde açılan telefona, "Bir not almıştım," dedim ciddiyetle konuşarak. "Bana, bir çiçek alacağınızı söylemiştiniz, hatırlatmak istedim."

"Doğru," dedi Han, telefonun diğer ucunda. "Çok güzel bir kadına çiçek gönderecektim."

"İyi madem," dedim, parmağımı ısırmaya başlayarak. "Bekletmeyin o çok güzel kadını."

"Kapat sekreter."

Kıkırdayıp telefonu bıraktım ve ofise gelecek çiçekleri beklemeye başladım.

Bir müddet, çok karıştırmamaya dikkat ederek odayı inceledim, sekreterin aldığı diğer notlara baktım. Aldığı notlarda bahsettiği bir şey benim de yapabileceğim bir şeydi, bu boş vakitte kızın eksik bıraktığı işi tamamladım. En azından iş yükü hafiflemiş olabilirdi. Yarım saat geçtikten sonra başımı kaldırıp merakla koridora baktım.

Çiçeklerim gelmemişti. Kabul etmem gerekiyordu, çiçekleri bana göndermemişti. Bir iş arkadaşına ya da akrabasına göndermiş olabilirdi. Fakat bir iş arkadaşına *çok güzel kadın* demezdi. Dudaklarımı ısırmaya başladığımda asansör kapısının açıldığını gördüm ve bahsettiği müşterilerin geldiğini görüp sandalyeden fırladım.

Odanın kapısını açıp dışarıya çıktım ve misafirlere yürürken sakin olmaya çalıştım. Bir kadın, iki de adam vardı. Beni gördüklerinde selam verip gülümsediler. Kır saçlı adam Han'ın odasının kapısına bakarak, "Hazer Bey müsait mi?" diye sordu.

"Tabii," dedim ve her birinin yüzüne bakarak gülümsedim. "Sizi bekliyordu."

Üçü de hemen yanında ilerlemeye başladığında, "Geçen seferki hanımefendi yok herhalde," dedi daha genç olan beyefendi. Sekreter ofisinden içeriye bakıyordu.

"Bugün sizi ben ağırlayacağım," diyerek Han'ın kapısını tıklattım ve içerden gelen komutla kapıyı açtım. Hazer masasının başındaki koltuktan kalktı ve kravatını düzelterek bu tarafa yürümeye başladı. Misafirler de sırasıyla içeriye girdi ve ben Han'a hayranlıkla bakarken el sıkıştılar. Hazer onları misafir koltuğuna buyur edip kendisi de genç olan beyefendinin yanına oturdu ve omzunu sıktı.

"Ne içersiniz?" diye sordu Han.

Hepsi ne istediğini belirttiğinde Han başını bu kez bana çevirdi ve sırtını koltuğa iyice yaslayarak, "Duydunuz Safir Hanım," dedi ciddiyetle. "Misafirlerimize içecekleri servis eder misiniz?"

"Tabii," dedim gülümsemeyle ve açık kapıdan dışarıya çıkmadan önce Han'a göz kırptım. Öksürmeye başladı ve muhtemelen görüp görmediklerini merak ederek müşterilerin suratlarına baktı. Azıcık yaramazlıktan bir şey olmazdı...

Kapıyı kapatıp çıktım ve parmak uçlarımda ofise koşuşturdum. Direkt telefonuma davrandım, iki numarayı tuşladım, telefonun yanındaki notta öyle yazıyordu. Beni bir hanımefendi karşıladığında ona içecekleri belirttim, birkaç dakika içinde yukarıya çıkaracağını söyledi.

Dediği gibi birkaç dakika sonra hanımefendi servis tepsisiyle geldiğinde ofisten ayrıldım ve elindeki tepsiyi aldım. Benim Han'ın eşi olduğumu biliyordu, bakışları burada olmamı garipsediğini gösteriyordu. Fakat bir şey sormadı, tepsiyi bana bırakıp döndü.

Yutkunup odaya ilerledim ama kapıyı nasıl açacağımı bilemeyerek ofladım. Hay aksi, keşke hanımefendiden açmasını isteseydim. Şu an hiç profesyonelce davranmıyordum. Tepsiyi yere koyacak halim yoktu, bu yüzden, "Hazer Bey?" diye seslendim içeriye, yapacak başka şeyim olmadığı için. "Kapıyı açar mısınız?"

Bir dakika sonra kapı açıldığında Hazer'in yüzüyle karşı karşıya kaldım ve kıstığı gözlerinden biraz tırsarak içeriye girdim. O da arkamdan gelerek beni takip ettiğinde müşterilerine mahcubiyetle gülümsedim. "Kusura bakmayın."

"Estağfurullah," dedi hanımefendi gülümseyerek.

Hazer arkamda dururken nazikçe eğildim ve içecekleri servis ettim. Arkamda kalan adam Hazer'le konuşmaya devam ettiklerinde mahcubiyetim biraz geçti, pek takmamışlardı. Bu kez diğer tarafa dönüp daha genç olan adama içeceğini servis ettiğimde gülümseyerek aldı. "Eee, evlilik nasıl gidiyor?" diye sordu.

Dudağımı ısırıp geriye çekilirken, "Karım biraz nazlı," dedi Hazer, ben ona dönerken. Tepsideki sade kahveyi uzatarak kaşlarımı çattığımda aheste bir tavırla fincanı alıp gözlerimin içine baktı. "Biraz da masraflı."

"Aaa, öyle demeyin canım," dedi arkamda kalan hanımefendi. "Arkasından konuşmayın şimdi."

Hep beraber gülüşürlerken, "Arkasından konuşmuyorum ki," dedi Hazer, gözlerini gözlerimden ayırmadan.

Biraz daha kalmamın şüphe uyandıracağını bildiğim için tepsiyi göğsüme yasladım ve onun yanından geçerken dudağının kıvrıldığını gördüm. Sahte şekilde gülüp dilimi suratına salladığımda kahvesi genzine takıldı ve öksürerek durumu kurtarmaya çalışırken, "Eşinin kulakları çınladı herhalde," dedi hanımefendi.

Ben kapıdan çıkarken, "Öyle oldu galiba," dedi Hazer.

Kapıyı yavaşça örttüm ve ofise geçerken şapşallığına gülümsediğimi fark ettim. Tepsiyi masaya bırakıp sandalyeye oturdum ve elimi çeneme yaslayarak sabırsızlıkla bekledim. Çiçekleri kime gönderdiğini düşünüyordum ama aklıma biri gelmiyordu. Özel günlerde nezaket olması için etrafındaki kadınlara çiçek gönderiyordu ama özel bir gün de değildi. Muazzez'e mi göndermişti? Özel günlerde ona da çiçek gönderiyordu ama Muazzez'in kendisine olan duygularından sonra buna teşebbüs edeceğini düşünmüyordum.

Bir süre sonra oda kapısının açıldığını duyup ciddiyete büründüm. Başımı çevirdiğimde Han'ın müşterileri uğurladığını gördüm. Sırasıyla el sıkıştı, genç olan beyefendiyle samimi şekilde sarıldı. Sanırım iyi anlaşmışlardı, hepsinin yüzü gülüyordu. Müşterilerle asansöre doğru ilerledi, asansör gelirken ayaküstü de bir şeyler konuştular. Ceketini çıkarmıştı, üzerinde yalnızca beyaz gömleği vardı, kravatını da gevşetmişti. Saçları sabah evden çıkarken olduğu gibi değildi, dağılmıştı.

Gülümseyerek koltuktan kalktım. Hazer'in diğer insanlarla kurduğu diyalogları izlemeyi nedensizce çok seviyordum. Hoşlanmadığı biriyle konuşurken aşağılayıcı baktığını, sevdiği biriyle konuşurken gözlerinin içinin güldüğünü görüyordum.

Onlar kattan ayrıldığında Hazer odasına yürümeye başladı. Kapıdan çıktım ve yanına ilerleyip onun yolunu kestim, önüne geçtiğimde ellerini beline yaslayıp, "Safir Hanım?" dedi sorarcasına. "Siz de Kerem Bey gibi ciddiyetsiz mi davranmaya başlıyorsunuz? Odadaki halleriniz neydi?"

"Hiç olur mu öyle şey?" dedim, o üzerime doğru yürüdüğü için ben de ona bakarak gerilemeye başladım. Kibarca gülümsedim. "Yalnızca bir sorum olacaktı..."

Odanın eşiğinden geçtiğimde Hazer de içeriye girdi ve gözlerini benden hiç ayırmadan kapıyı kapattı, üstüne bir de kilidi çevirdi. Ellerimi arkamda bağlayıp biraz daha gerilerken Hazer de beni süzerek masasının önündeki deri koltuklardan birine oturdu. Bir kolunu arkaya atarak rahatça yerleşti, gözlerini biraz daha kısıp, "Si?" dedi konuşmam için. "Ah, eşim İspanyol da, ondan geçti bu da."

Dudaklarımın içini kemirmeye başladım. "Ne güzel."

"Siz ne soracaktınız?"

Bir adım attığımda dizlerim bacağına sürtündü ve Hazer'in yüzündeki profesyonel ifade kaybolmaya başladı. "Şey soracaktım," dedim. "Acaba çiçekleri karınıza mı aldınız?"

"Hayır," dedi, etkilenmeye başlamıştı. "Karıma almadım."

"Yaa," dedim iki bacağının arasında durup gömlek yakalarına bakarak. "O zaman kime gönderdiniz?"

Bakışlarını yüzümün bölgelerinde ayrıntılı şekilde gezdirmeye devam etti. "Bilmenize gerek yok Safir Hanım."

"Ama çok üzülürüm," dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Üzülün öyleyse."

"Kalbimi kırıyorsunuz."

"Yaaa," dedi, bakışlarını yüzümden aşağıya, göğüslerime indirerek. "Görmeden inanmam."

"Göğüslerimi... Pardon, kalbimi mi görmek istiyorsunuz?"

"Kesinlikle; kırılıp kırılmadığınızı anlamak için."

"Çalışanlarınızı bu kadar önemsemeniz beni çok etkiledi," diyerek alçaldım ve yavaşça dizine oturdum. Hazer başını kaldırdı ve bir elini belime koyarken diğerini de bluzuma kaydırdı. Kalbimi görmek için bluzumu omzumdan aşağıya sıyırmaya başladığında daha fazla dayanamadım ve kıkırdamaya başladım. "Çok tatlı bir patronsun aşkım."

"Gel, doya doya öpeyim seni şöyle," diyerek yüzümü iri avuçlarının içine aldı ve dudaklarını dudaklarımla birleştirdi. Kucağında biraz daha

kayarak en son dün gece öptüğüm dudakları yumuşak şekilde öptüm. Mutlulukların hafızada bir süresi olduğunu düşünüyordum ama Hazer'le olan anların, mutlulukların bir süresi yoktu. Hiçbirinin zamanı dolmuyordu, ölmüyordu.

"Bugün nasıl bir sekreterdim?" dediğimde, başını geriye çekti.

"Patronuna kur yapan bir sekreterdin," dedi belime çimdik atarak.

"Hımm," diyerek bir daha güldüm, ardından çenesini ısırdığımda hoşnut bir ses çıkarıp gülmeye başladı. "Söyle, çiçekleri kime gönderdin?"

"Çoook güzel bir kadına."

Daha çok gülmeye başladığını fark edince göğsünün üzerine hafifçe vurdum ve çenesini biraz daha ısırdım. "Bir kadın için çooook güzel demen üzerine düşünüyorum. Pek hoşuma gitmedi. Söyle, kime aldın?"

Artık gülerken kendini tutamıyordu. "Söyler misine, lütfene ne oldu?"

"Han," dedim kucağında kıpırdanarak. Gözlerini yakalamaya çalıştım ama başını arkaya attığı için güldüğü sırada kıpırdayan boğaz hareketlerini görüyordum. "Söyler misin, kime aldın çiçeği?"

"Beyaz laleler aldım."

"Beyaz laleler mi? Bir kadına? Önemli biri olmalı..."

"Önemli tabii," dedi sesli gülerek. Hazer gülen biriydi ama nadiren sesli gülerdi ve benim de bunu yakalamak hoşuma gidiyordu. "Annem sonuçta."

Dişlerimi çıkarıp çenesini bir daha sert şekilde ısırdım. "Benimle nasıl da eğleniyorsun, hiç mi utanman yok?"

"Ben şimdi sana utanmak nasıl olur göstereyim."

Benim daha bir şey dememe fırsat olmadan âdeta ters döndü ve saniyesinde sırtım deri, geniş misafir koltuğuyla yerleşti. Hazer de kendisini üzerime kapatıp yüzümün ayrı ayrı yerlerinden, boynumdan öpmeye başladı. Başımı arkaya atıp bunu rahatça yapması için ona yer açtım ve dudaklarımı dişleyerek bunun tadını çıkardım.

Onun altından kalktığımda beni yakalamaya çalıştı ama kaçtım. Kıyafetlerimi düzelttim, omuzlarımı örttüm, bozulan saçlarımı elimle yoluna koydum. Hazer de ayağa kalkıp pantolonu içinden çıkan gömleğini düzeltirken, "Eve mi gideceksin?" diye sordu.

"Leo'yu okuldan alacağım," derken gözlerinin içine baktım. "Sence... Leo'yu annemle görüştürmeli miyim?"

"Annesini öyle görmesi travma olabilir balerinim," dedi. Bana hep bunu söylemesini istiyordum.

"Haklısın galiba."

Beni uğurlarken birer kez yanaklarımdan, çilli burnumdan ve dudaklarımın üzerinden yumuşakça öptü. "Eve gidip kocana yemek yap," diye takıldı.

Ona sımsıkı sarıldıktan sonra ofisten çıktım ve o beni izlerken asansöre yürüdüm. Gelen asansöre binerken ona el salladım ve aşk dolu bakışlarını da yanıma alarak indim. Kerem arabada beni bekliyordu. Karların üzerinde arabaya koştum ve koltuğa yerleşmeden önce başımı cama çevirdim. Odasının camından bana bakarken Hazer'e ellerimi hevesle salladım. Cama küçük bir kalp çizip o da bana el salladı. Yirmi dokuz yaşında olduğuna üzülmesine hiç gerek yoktu, o çocuk ruhluydu.

Kerem'le yola çıktığımızda radyoyu karıştırdım. *Sar Bu Şehri* şarkısını duyunca durdum ve onu dinleyerek kar yağışını izledim. Kar daha da hızlanmıştı, âdeta lapa lapa yağıyordu. İzlemesi çok keyifliydi, eski anıları hatırlamadıkça. Şehir âdeta beyazlara bürünmüştü, birkaç fotoğraf çekmek istiyordum.

"Önce Leo'yu alalım, sonra yeğenimi görmeye gidelim." Saçımı düzeltirken hevesle Kerem'e baktım. "Çok tatlı değil mi Kerem?"

"Bence değil," dedi Kerem omuzlarını silkerek. "Avcum kadar bir şey, bir de kırmızı. Üstelik buruşuk. Gözlerini bile zor açıyor daha, tatlı olduğuna nasıl karar verdiniz anlamadık açıkçası."

Kıkırdamaya başladım. "Bunları sakın Gazel'le Behram'ın yanında söyleme."

"Yemin ederim Gazel hayatımı kaydırır. Aşırı annelik duygusu yüklenmiş, dün kucağıma almaya yeltendim ama bana öyle bir bakmaya başladı ki..."

"İnanırım."

Başımı tekrar cama çevirdim, uçuşan kar tanelerini seyre daldım. Dakikalar sonra Leo'nun okulu önünde durduk. Onu yine Zeynep'le inerken gördüm ve arkasından yaklaşıp sarıldım. Bir çığlık attı ve neşeyle kollarımın arasına girdi. Zeynep'e el sallayıp onun annesinin yanına gidişini izledi ve sonra yüzünün düşmeye başladığını gördüm.

"N'oldu bebeğim?" dedim, elindeki beresini alıp başına takarken.

Başını bana çevirdi. "Zeynep... bugün bana annemi sordu."

Bunun karşısına zaman zaman çıkacağı bilinen bir gerçekti. "Anneni görmek ister miydin?" diye sordum.

Annesi ve babası konusunda çok hassastı, anında gözleri dolmaya başlamıştı. "Evet ama annem beni görmek istemiyor."

Doğru. Fakat belki de Leo'nun annemizi görmesi lazımdı. Doğru olan hangisi olurdu, karar veremiyordum. Annemi bu şekilde görmesi mi, hiç görmemesi mi?

"Annen şu an hastanede," dediğimde Leo'nun bakışları şaşkınlıkla irileşti. "Biraz rahatsızlanmış, uyuyor. Dilersen, o uyuyorken onu görebiliriz."

Birkaç saniye sessiz kalıp yüzümü izledi. "Evet abla, annemi görmek istiyorum."

Burnunu sıktım ve doğrulup kalktım, elini tutup arabaya yürüdüm. Onunla yan yana oturmak için arka koltuğa geçtim ve Leo'yu göğsüme yaslarken dikiz aynasından Kerem'e baktım. "Hastaneye gidelim."

Kerem *emin misin* dercesine baktığında başımı salladım ve kardeşime sarılıp çenemi başına yasladım. Araba kar yağışı yüzünden biraz uzun süre yolda kaldı ve hastanenin önünde durduğunda ilk inen ben oldum. Kerem arabada bizi bekleyeceğini söyleyince Leo'yu da indirdim ve beresini düzeltip elinden tuttum. "Burada mı?" diye sordu hastaneye bakarak.

"Evet canım."

"Onu eve götürelim, burada yalnızdır abla."

Beraber hastanenin bahçesinden geçerken elime düşen kar tanelerini hissedip başımı gökyüzüne kaldırdım. Karlar birbirine değmeden iniyordu. Başımı tekrar önüme indirip hastane kapısına yönelirken gözüme bir gölge çarptı. Bir kadın, hastane kıyafetinin içinde, bankın üzerinde oturuyordu.

Onun annem olduğunu ilk birkaç saniyeden sonra fark ettim. Dışarıya nasıl çıktığına aklım ermiyordu. Üzerinde incecik hastane elbisesinden başka hiçbir şey yoktu, ayakları bile çıplaktı. En son makineye bağlıydı. Nasıl kendini böyle fütursuzca dışarıya atardı? Hızla o tarafa ilerlemeye başladığımda Leo da şaşkın şekilde bana ayak uydurdu. Banka yaklaştım ve üzerimdeki montu çıkarırken annem kafasını yavaşça kaldırdı. Yüzü... darmadağınıktı ve gözleri boş bakıyordu. "Mila," dedi.

Montu onun omuzlarına doğru bırakırken, "Abla?" dedi Leo, kaybolmuş bir sesle.

Annemin başı yavaş, halsiz şekilde sol tarafa yattı ve Leo'yla göz göze geldi. Yüzünde her zaman olan o hırçın duygular, öfkeler yoktu. Doğrunun yüzünde yaşamın hiçbir izi yoktu. Ne yaptığının ya da ne hissettiğinin farkında değil gibiydi. Yine de bir elini kaldırıp Leo'ya uzatınca gözleri doldu. Elini Leo'nun yanağına koyup, "Leo," dedi.

Küçük titreyen dudaklarıyla, "Sana n'oldu ki?" diye sordu Leo. Titreyen elini uzatıp annemin yanağındaki morluğa dokundu. "Kim vurdu sana? Acıyor mu?"

Yüzümü diğer tarafa çevirip gözyaşlarımı çabucak silerken annemin omuzlarına yumuşakça dokunup, "Hadi kalk," diye fısıldadım. "Yatağına dön, nasıl buraya çıkarsın?"

"Abla." Leo ağlayarak başını bana çevirdi. "Anneme kim vurdu?"

"Sakin ol bebeğim," diyerek Leo'yu yatıştırmaya çalıştım ve tekrar ruhsuzca oturan anneme dönüp kaldırmaya çalıştım. "Anne, lütfen kalkıp içeriye girer misin? Hadi, Leo'yu korkutuyorsun."

"Kaybettim," demeye başladı annem. "Tüm güzelliğimi kaybettim."

Tam bu an onu bırakıp gitmeyi istedim. Fakat yapamazdım, o bizler için değil de kaybolan güzelliği için üzülse bile yapamazdım. Leo'nun anneme bakarak hüngür hüngür ağladığını görünce daha sert davranıp annemi banktan kaldırdım. Fakat ayakları tutmuyordu, daha bir adım atar atmaz ellerimin arasından kaydı.

"Kaybettim, baban yüzünden her şeyimi kaybettim."

Onu duymazdan gelmeye çalışarak endişeyle yere eğildiğimde Leo da dizlerinin üzerine çöküp küçücük, yeşil eldivenli elleriyle annemi kaldırmaya çalıştı. "Hadi kalk anne, çok üşürsün burada."

Duygularım yüksek bir binanın tepesine çıkıp kendilerini aşağıya bırakıyormuş gibi hissettim ve yardım istemek için başımı civarda dolaştırdım. Sanırım yoğun kar yağışı yüzünden kimse yoktu. Yine de sesimi duyarlar umuduyla, "Yardım eder misiniz?" diyerek bağırdım ve tekrar anneme döndüm.

Kollarım arasında uzanıyor, kalkmak için hiçbir çaba göstermiyordu. Leo da faydasız kalacak bir çabayla, kızarmış yüzünden yaşlar akarak annemi kaldırmaya çalışıyordu. Ona bunları yaşatmaktan dolayı pişman şekilde annemin yüzüne bakarak, "Lütfen kalk!" diye bağırdım. "Anne, Leo'yu çok üzüyorsun! Lütfen, hadi..."

Leo annemin yüzüne düşen kar tanelerini temizlemeye çalıştı. "Keşke seni taşıyabilsem anne."

"Leo," dedi annem, sesi nefesindeki buğuyla beraber yükseldi ve Leo annemin gözlerinin içine hüzünle baktı. "Çok büyüdün."

Artık kendimi durduramayacak boyutta ağlamaya başladığımda annem elinin içiyle Leo'nun yanağını okşamaya devam etti. Onu kaldırmaya çalışıyordum ama bana biraz bile yardımcı olmuyordu. Neler olduğunu

anlamıyordum ama vücudundaki tüm kan çekiliyordu sanki. "Yaklaş," diyerek Leo'yu kendine doğru eğdiğinde Leo bana ürkek bir bakış attı ve sonra annesine doğru eğildi. Anneme sarılmaya çalışıp gürültülü halde ağladı. "Babanın kim olduğunu öğrenmek ister misin?"

Başım ağır çekimde aşağıya düştü ve Leo da aynı şaşkınlıkla başını kaldırıp annesinin gözlerinin içine baktı. Hayır, bunun yeri ve zamanı değildi. Leo bu gördüklerinin şokunu yaşıyordu, daha fazlasını kaldıramazdı. Leo karların üzerinde gerileyip başını iki yana salladığında elimi annemin başının altına koydum ve onun başını kaldırdığımda kafası halsizce omzuma düştü.

"Yapma bunu," dedim. "Onu kahrediyorsun, lütfen yapma."

Leo karların üzerinde oturup belki de hiç unutamayacağı bu anı hafızasına kaydederken annemin elleri karların üzerine düştü ve saçları yoğun rüzgârda uçuştu. En sevdiği renk olan kırmızı, teninden yavaşça ayrılıyordu. "Yardım edin," diye bağırdım avazım çıkana kadar. "Yardım edin!"

"Abla..."

"Kerem! Kerem buraya gel!"

Hayır, olmaz. Bir kez daha olmaz. Hem de ikimizin gözünün önünde olmaz.

"Leo, arabaya git!"

"Git... Gitmeyeceğim!"

Leo'nun, dizleri üzerinde tekrar anneme yaklaşıp onun karların üzerine düşmüş elini yakaladığını gördüm. Elini kaldırdı ve kendi nefesiyle ısıtmaya çalışırken yaşlarla dolu bakışları benimle karşılaştı. "Anneme ne oluyor?" dedi öfkeyle. "Neden ağlıyorsun abla, ne oluyor?"

Annemin öpücüğünü hissettim.

Aynı anda, belki de yüzlerce duyguyu hissediyordum, bu yüzden onun çenemin altına bıraktığı o öpücüğü ayırt edebildiğime inanamadım ve boynuma doğru, "Seni sevdiğim zamanlar oldu Mila," diye fısıldadığını duydum. Gözyaşlarım kirpiklerimde âdeta dondu ve kar tanelerine rağmen soğuktan çok sıcaklığı hissettim.

"Ne... Neden hiç göstermedin peki anne?"

"Abla..."

"Neden hiç göstermedin anne?" diye avazım çıkana kadar bağırdım ve gözyaşlarım, onun kar tanelerinin olduğu saçlarının üzerine düştü. İleriden tanıdık sesin, "Safir," diye bağırdığını duydum. Kollarımdaki, tüm öfke ve nefretime rağmen sevmekten vazgeçemediğim o ruhun ağırlığı

hafifleme*ye* başlamıştı. "Neden hiç göstermedin anne? *Sana ne yaptım ki? Sana ne yaptım anne?*"

"Abla... n'olursun ağlama." Leo ellerini kulaklarına kapattı, *sanki annemin hafifleyen ruhu bizim ruhlarımıza bir lanet olarak siniyordu.* "Hadi, hadi kaldıralım annemi."

Hıçkırarak suratımı annemin başına gömdüm ve onun *hastane kıyafetini* yumruklarımın arasına alırken kalbimin *çok fazla kırıldığını hissettim.* Bedenim, ağlarken iki büklüm olmuştu.

"Safir," diyerek Kerem'in yanıma alçaldığını *hissettim.* "Safir, *sakin* ol güzelim. İzin ver, anneni kaldırayım."

Başımı kaldırıp onun yüzüne bakamadan, "*Seni seu... sevdiğim zamanlar olmuştu,* dedi," diyerek bana acı veren bu cümleyi paylaştım. "Şimdi... Şimdi ona hesap soracağım! Neden bunu hiç *göstermediğini sorac*ağım." Başımı geriye attım ve elimle annemin kafasını boynumdan kaldırmaya çalıştım. "Anne, kalk ve söyle! Kaçma, söyle! Bunun hesabını *vermek zo*rundasın anne! Sevgisizliğimin ifadesini vermek *zo*rundasın!"

"Neden bağırıyorsun anneme!" Leo yüzüme kar fırlattı. "Görmüyor musun, çok hasta o!"

"Leo, aslanım, şöyle geriye çık," dedi Kerem ve annemi kaldırmak için bir daha uzanınca annem omzumdan kalkmış oldu. Başı, kontrol edemiyormuş gibi arkaya doğru düştü ve ıslak gözlerimle onu gördüm. Gözleri kapalıydı; yüzü soğuk ve renksizdi. Birkaç insanın daha bu tarafa yaklaştığını, karlara düşen ayak seslerinden anladım ve artık Kerem'in tuttuğu annemin yüzüne doğru uzanıp soğuk ellerimle tuttum.

"Anne, uyuyormuş gibi yapma! Ba... bana hesap vermemek için bayılmış gibi yapma!"

"Mila..." Kerem'in sesi hüzünlüydü. Oysa ben öfkeli hissediyordum.

"Görüyor musun Kerem?" Annemin suratına bakarken beyaz önlüklü iki kişinin yanımıza alçaldığını hissettim. "Önce sevgiden bahsetti... Sonra da uyuyormuş gibi yapmaya başladı! Ben küçükken de böyle yapardı, açım derdim, tıpkı böyle ağlardım, uyurdu!"

Leo'nun bana sarıldığını hissediyordum, bu kadar küçük eller yalnızca onun olabilirdi. "Mila, hadi kalk," dedi annemi doktorlara teslim eden Kerem. "Yapacak bir şey yok. Hadi, kalk."

"Na... Nasıl yapacak bir şey yok Kerem?" dedim karların üzerinde öylece uzanan anneme bakarak. "Ne oldu da yapacak bir şey yok Kerem?"

"Hadi güzelim, hadi."

"İkinci kez olmaz Kerem," diyerek başımı annemin karnına gömdüm ve vücudum tekrardan iki büklüm olurken alevler sönsün diye yerdeki karları avuçladım. Gözlerimi, o gece yarısını hatırlayarak yumdum. "Annem de babam gibi gözlerimin önünde ölemez."

Ama öldü, ruhu bedenini terk etti, belki bir lanet gibi Leo'yla benim ruhlarımıza karıştı.

"Bu nasıl oyun anne?" dedim o gece babama dediğim gibi. Kalbim o kadar acıyordu ki imdat diye bağırmak istiyordum. Avuçlarım o kadar sıcaktı ki kar taneleri erimeye başladı. "Sen ve babam... Benimle oyun oynamayı neden bu kadar seviyorsunuz anne?"

XIV

"YIKIMIN ARDINDAKİ GÜRÜLTÜ"

Sanki annemle beraber sevgisiz geçen tüm o yılları da kaybetmiştim. Artık, annem de öldüğüne göre çocukken sevilmediğimi bilen kimse kalmamıştı.

"Mila, meleğim..."

Melek.

"Hazer..."

"Canım benim?"

"Annem de... her şeye rağmen melek olmuş mudur?"

Neden ölünce yaptığı, kötü hissettirdiği tüm o anlar uçup gitmişti? Neden zaten hayatımda hiç olmamasına rağmen onu kaybettiğimden ötürü ağlıyordum?

"Olmuştur güzelim."

Soğuktan kıpkırmızı olmuş elim, annemin saçlarında dolaşırken, "Kır düşmüş saçlarına," dedim farkında olmadan. Leo az ileride, hâlâ ağlıyordu. "Babam öldüğünde saçlarında hiç beyaz olduğunu hatırlamıyorum. Gençti, babamın kaç yaşında öldüğünü biliyor musun Han?"

Ellerini gövdeme sardı. Ne zaman gelmişti ki buraya? Annem öldükten kaç dakika sonra varmıştı yanımıza? "Mezar taşında görmüştüm," dedi.

"Yir... Yirmi sekiz. Seni tanıdığım yaşta ölmüştü babam, Hazer. Otuz bile olmadan."

Gözyaşım seğiren elmacıkkemiğimden düşüp annemin saçlarında kayboldu. "Mila," dedi Hazer, beni geriye çekmeye çalışırken. "Hadi, bırak, doktorlar alsın anneni..."

Doktorlar anneme bir daha uzanıp onu muhtemelen morga götürmek için hareket ettiğinde hıçkırarak kafamı iki yana salladım. "Por favor, por favor Hazer... Biraz daha bakayım, bir dakikacık Hazer..."

"Aşkım... Bak, Leo'nun sana ihtiyacı var, hadi."

"Tamam... Bir defa daha bakayım..."

Hazer'in doktorlarla bakıştığını hissettim ve elimin tersini annemin yüzünde son kez kaydırarak hatırlamayı istediğim her şeyi hafızama kaydettim. Beni hiç sevmeyen gözleri, benimkisine benzeyen burnu, kıvır kıvır saçları, yüzündeki kırışıklıkları... Her şeyi ve artık hiçbir değeri kalmayan yüzü... Bu yüze güvenip bıraktığı kızı, bu yüzle satın aldığı paraları, ölümü unutup yaşadığı hayatı...

"Hiçe giden bir hayat..."

Öldüğümde arkamdan bir kişinin bile böyle demesine izin vermeyecektim. Asla annem olmayacaktım.

"Sevgilim." Hazer kar tanelerinin olduğu, artık soğuktan hareket edemeyen elimi tuttu ve kendisine çekip vücudumu çevirdi. Sanki ufalmış olan bedenim hayattaki tek aşkıma döndüğünde doktorların annemi sedyeye kaldırdığını fark ettim. Ağlamaktan ve soğuktan şişen gözlerim Han'ın gözleriyle birleştiğinde tombul ellerim gömleğinin yakalarını kavradı. Aşkım... Ben gece yarısı güneşiyim, neden o halde şimdi gözlerindeki o kahrın sebebiyim? "Biliyorum, şimdi canın çok yanıyor. Anlamıyorsun neler olduğunu. Fakat geçecek. Hadi güzel karım, kaldırayım seni."

Güzel karın olmasam tüm bunları yalnız başıma nasıl aşabilirdim? "Sen hiç ölmeyeceksin, değil mi Hazer?"

Üzerime ceketini sardı, dirseklerimden kalkmam için tuttu. "Sen ölmezsen ben de ölmem..."

"Leo da... ölmesin..."

Hazer beni dizlerimin üzerinden kaldırdığında vücudum ona yaslandı ve o sırada sedye arabasının ilerlediğini gördüm. Annemin elleri sedyenin iki yanından düşmüştü. Yanağım, Han'ın hızla çarpan kalbine yaslanınca ölümle yaşam arasında yalnızca bunun olduğunu anladım. Bu atışların.

"Anne..."

Leo'nun Kerem'in kucağından fırlayıp sedyenin ardından koştuğunu gördüğümde yüreğimden bir parçanın da kopup gittiğini hissettim. Hafızanız bazı anları hapsederdi ve bu hapis ruhunuzu da o ana tutsak ederdi. Kerem'in Leo'nun peşinden gidip onu yakaladığını, göğsüne bastırıp, "Ağlama aslanım," dediğini işittim. "Senin her şeyin zaten biziz, ailen biziz Leo."

"Anne... Annemi bir daha göremeyecek miyim Kerem Abi?"

"Kurban olurum ben sana..."

Başımı, Hazer'in göğsünden kaldırdım ve âdeta donan ellerimle yüzüme gelen saçımı çekip kardeşime yürümeye başladım. Küçük vücudu

ağladıkça titriyor, yumrukları şişmiş gözlerini ovuşturuyordu. "Leo, kardeşim, benim küçük aşkım..."

"Abla..." Yumruklarını gözlerinden çekip kesik kesik soludu. "Annem... beni hiç sevmeden mi öldü abla?"

"Sev... Sevdiği zamanlar oldu Leo." Yalandı ama doğrusu söylenmez bunun, bir çocuk böyle incitilmez.

"Çok titriyor çocuk..." Kerem'in telaşla Hazer'e baktığını hissettiğimde gözlerimi Leo'nun küçük ellerine çevirdim ve sabit duramadıklarını fark ettim. Başını sol tarafına, annemin öldüğü kar tanelerinin olduğu yere çevirdi ve nefes alamıyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı.

"Leo! Leo! Bana bak, ablacığım..."

"Kar... Kardan nefret ediyorum artık abla..."

Dizlerim, nefret ettiğini söylediği karların üzerinde titrerken Leo'yu çekip göğsüme bastırdım ve o ağlarken asıl acıtanın sevgisizlik olduğunu anladım. Annem onun başını bir kez bile okşamadan ölmüştü. Leo'nun, onun ölümünü izlemesine sebep olmuştum. Hazer'in yanımızda eğilip ikimizin de saçlarını okşadığını hissederken, "Bir yerim acıyor abla," dedi Leo. Başı omzumda sarsılıyordu. Karlar hâlâ üzerimize yağıyordu. "Annem yok, babam yok... Senden başka kimsem yok abla."

☽

Üç gün sonra

Artık Hazer'i tanımadan önceki yaşadığım hayata istemsiz şekilde dönmüş gibi hissediyordum. Geceleri kâbuslarımdan sıçrayarak uyanıyordum. O günden beri Hazer'le değil, Leo'yla uyuyordum. Yine bu gece yarısı da onun yatağında, gördüğüm kâbusla sıçrayarak uyanmıştım. Ve uyandığımda Leo'nun diğer gecelerde olduğu gibi bu gece de uyumadığını görmüştüm.

Ona sırtından sarılmıştım, beraber yıldızları izliyorduk. Bu geçen günler o kadar durgun ve hızlıydı ki sanki kendimizi hâlâ orada hissediyorduk. Ertesi gün annemi babamın olduğu mezarlığa gömdükten sonra eve girmiştik ve o günden beri dışarıya çıkmamıştık. Behram, Gazel, Kerem, Leyla sürekli geliyor, bizi asla ihmal etmiyorlardı. Fakat bugünlerde en çok ihtiyacım olan kişi Leo'ydu.

Öyle sessiz, öyle durgun, öyle bitkindi ki ona nasıl iyi geleceğimi düşünürken kendime nasıl iyi geleceğimi unutmuştum. Ve Hazer'e...

Ağzını bıçak açmıyordu. Yalnız duvarlara bakarak oturuyor, saatleri öyle geçiriyordu. Sadece Mustafa Kemal geldiğinde onun yanına oturuyor,

konuşmasa da onu dinliyordu. Çok etkilenmişti, daha minicik bir kalpti onunkisi. Hem hiç sevilmediğini biliyordu hem de hiç sevilmediğini bildiği annesinin gözleri önünde ölmesine ne olursa olsun kayıtsız kalamıyordu.

Dakikalar sonra sadece ay ve gece lambasının ışığı olan odada sessizce yutkunup dudaklarımı Leo'nun altın rengi saçlarına koydum. "Ablacığım, neden uyumuyorsun kaç gecedir?"

Ben sormadıkça kendisi hiç konuşmuyordu. "Gözlerimi kapatınca... annemin yüzü geliyor önüme. Ne zaman gidecek Safir?"

Hemen hemen onun yaşlarında babamı kaybetmiştim. Ve unutabilmiş miydim babamın kendisini o ipe astığını? "Sen... gitmesini istediğinde Leo. N'olursun sen benden daha güçlü bir çocuk ol. Ben yeterince güçlü olamadım ama sen olabilirsin. Gözlerini kapattığında hayal kurabilirsin."

"Hepimiz bir gün ölecek miyiz abla?"

Ve beklediğim an gelmişti. Ölümle ilgili sorular sormaya başlamıştı, her çocuk farkındalığa ilk kavuştuğunda bunu sorardı. "Öleceğiz," dedim. "Fakat önce hepimiz yaşayacağız. Sen ve ben Leo, anne ve babalarımızın bize direttiği hayata rağmen hak ettiğimiz şekilde yaşayacağız."

"Mustafa *anne* diyor, sınıf arkadaşlarım *an... anne* diyor. Ben kimseye *anne* diyemiyorum."

"Senin de ablan var Leo."

Bacaklarını kendine çektiğini hissettim. "Çok mutsuzum abla."

Bunu ifade edebilmeyi öğrenmişti çünkü birdenbire büyümüştü. Kimseye dert olmamak için çırpınıyordu. "Geçeceğini söylesem bana inanır mısın Leo?"

"Kar yağmasın abla artık," dedi, benim soruma cevap vermek yerine. "Yağmasın artık." Kar ona annemin ölümünü hatırlatıyordu.

"Kışın kar yağar Leo, bunu durduramayız."

Onun küçük omzundan öpüp üzerimdeki yorganı kaldırdım ve yataktan çıktım. Çıplak ayaklarım yere değdiğinde ellerimi askılı pijamamın açıkta bıraktığı kollarımda dolaştırdım. Pencereye yürüyüp perdeyi, kar yağışını görmemesi için tamamen kapattım. Ona döndüğümde gözlerinin boşluğu seyrettiğini fark ettim. Dijital saate baktım, gecenin üç buçuğuydu.

"Akşam hiçbir şey yemedin Leo, sana süt ısıtayım mı?"

"İstemiyorum," diye aniden bağırdığında irkildim ve dudaklarımı çaresizce kapatıp açtım. Son birkaç gündür çok sakin olsa da zaman zaman bağırıyor, hırçın tepkiler gösteriyordu.

"Tamam ablacığım. Ben tuvalete kadar gidip geliyorum."

Tepki vermeden uzanmaya devam edince üzülerek iç çektim ve odadan ayrıldım. Hava almaya ihtiyacım vardı. Başım, üç gündür Hazer'i yalnız bıraktığım odamıza çevrildi. Kapı kapalıydı. Üzerime bir şey almaya gerek bile görmeden yavaşça ahşap basamakları indiğimde etrafın kapkaranlık olduğunu fark ettim. Doğrudan sokak kapısını açıp dışarıya çıkacaktım ama karanlıkta bir soluk hissettiğimde başımı koltuklara çevirdim. Bir gölge oturuyordu.

"Han?" dedim, ellerim kollarımdan düşerken.

"Karıcığım?"

Bir saniye içinde fark ettim. İçmişti. Hayret ettim, gecenin bir yarısı yatağımızdan kalkıp içki mi içmişti? Ne derdi vardı? Endişeli şekilde yürüyüp ayaklı lambayı yakınca etraf loş şekilde ışıdı. Başımı eğdim, koltukta oturmuş, dirseklerini dizlerine koymuş, elinde bir kadeh çeviriyordu.

"Neden içiyorsun?" diye sordum.

"Şaşkınım çünkü."

Son üç gündür hep benimleydi, işlerini erteleyip bizimle ilgilenmişti. Saçlarımı okşayıp uyuyakaldığım her yerde kaldırıp yatağımıza götürmüştü. Benimle de Leo'yla da kimsenin ilgilenmediği gibi ilgilenmişti. Birdenbire şimdi şaşkınım diyerek alkol almasına mana verememiştim.

"Neye şaşırdın da alkole başvurdun?"

"Sana."

Omuzlarım düştü. "Farkında olmadan bir şey mi yaptım?"

Kadehini kaldırıp kalan iki yudumdan bir yudum aldı. "Farkında olmadığını sanmıyorum."

"Neyin?"

"Kuğu Gölü Bale Müzikali'nden davet mektubu aldığının."

Orta sehpanın üzerindeki beyaz zarfı bir paçavra gibi önüme itti. Zamanlaması beklenmedik olan bu sır, suratıma bu şekilde çarpılınca önce ne diyeceğimi bilemedim. Doğru, bunu bir sır gibi saklamıştım ama o davet mektubunu atmaya da kıyamamıştım. Öğrenmesini hiçbir zaman istememiştim ama bu bana kızabileceği bir şey değildi ki...

"Ben... O davet mektubunu..."

"Gi... Gidecek misin?"

Başını, odaya girdiğimden beri ilk kez kaldırıp gözlerime baktığında birkaç saattir uykusuz olduğunu anladım. "Hayır," dediğimde büyüyen gözbebeklerinin yavaşça küçülmesini izledim. "Ben sadece sakladım, gitmemeye karar verdiğim için de söyleme gereği duymadım. Hem... bunu daha sonra konuşsak?"

"Yanımda uyumadığın kaç gün sonra?"

Ah, inanamıyordum. Bunu dert mi etmişti? Ben... Leo'nun ihtiyacı olduğu için onunla uyumuyordum, başka bir sebebi yoktu ki. Böyle çok içtiğinde kontrol kaybı yaşıyordu. Hayır, benzer şeyleri duyamazdım, bu gece olmazdı.

"Leo'nun bana ihtiyacı vardı Han, biliyorsun..."

"Onu da alıp yatağımıza gelebilirdin, gitmek yerine..."

Gözlerimi gözlerinden çekmeme darılmış gibi bu kez de kendisi gözlerini benden çekti ve kadehte kalan son yudumu içip bardağı kenara koydu. Beni özlemiş miydi? Bu yüzden mi direkt bana bunu söylemişti?

"Üzgünüm, bunları seninle şimdi konuşamam," diyerek ona arkamı döndüm.

Ben salonu terk ederken, "Peki," dedi yalnızca. "Haklısın, şimdi benim sıram değil. Sonra... konuşuruz."

İlk basamakta durdum ve üzülerek arkamı döndüm. Geriye yaslanmış, başını koltuğun arkasına bırakmıştı. Soğuk olmasına rağmen üzerinde hiçbir şey yoktu. Beni çok seviyordu, benimle çok fazla ilgileniyordu ve ilgim ondan başka bir şeye doğrulduğunda kıskançlık duyup kıyasa başlıyordu. Bunu, kendini durduramadan yapıyordu. Bir de ondan sakladığım sırrı öğrenince...

"Ben olmasam gider miydin?" diye sordu, benim hâlâ burada olduğumu hissettiğinden.

"Sence..." Alttan almaya çalışıyordum ama varlığı çok ağırdı, nasıl hafife alabilirdim? "Bunları konuşmanın zamanı mı?" Değildi. Bunu onunla konuşabilirdim ama o an olmazdı. *Şimdi değil sevgilim.* Elini alnına götürüp parmaklarını şakaklarında dolaştırdığını gördüğümde onu iyi etmek için kendime verdiğim sözü hatırladım.

"Gitmenden... korktum," dediğinde kalbini neyin acıttığı ortaya çıktı.

Halsizce basamakları çıkmaya devam edip, "Seni bırakıp hiçbir yere gitmem," dedim. Neden kıskançlığın gözünü kör ediyor da sevgim etmiyor? Neden sevgim galip gelemiyor kıskançlığına karşı? Koridoru dönmek üzereyken arkama dönüp baktım ve siyah beyaz bilekliklerine bakarak bir şeyler söylediğini gördüm. İçimi çektim, bu güzel adama duyduğum aşk ve şefkatin sonu yoktu.

Yatak odamıza gittim ve bana iyi geleceğini bildiğim için onun yastığına başımı koyup üzerinden çıkarıp yatağın kenarına koyduğu gömleği aldım. Yatak soğuktu, uzun süre önce terk ettiği belliydi. Kendimi

kaybetmiş gibi hissediyordum. Annemi çok sevmediğimi biliyordum, uzun süre önce bu sevgiyi o küçücük bedenimde bırakmıştım. Fakat ölümüne bu şekilde yakalanmak... Gözlerimin önünde, tıpkı babam gibi ölmesi... Yalnızca annemin acısını değil, babamın da acısını yaşıyordum. O günleri hatırlıyordum. O acıyı hatırlamak bile o acıyı tekrar hissediyormuşum gibi geliyordu.

Hazer her konuda çok anlayışlı, tahammül dolu, sabırlıydı. Sevgisini çok nazik, yardımsever şekilde ifade ediyordu. Sadece kendini diğer sevdiğim şeylerle kıyaslama huyu vardı her ikimizi de inciten. Ne yapabilirdim? Korkuyordu işte bundan. Ona anlayışsız davranamazdım ki. Sadece... bunları düşünemeyecek kadar zor günlerden geçiyordum.

Odanın kapısı gıcırdayınca onun geldiğini anladım. Avuçlarımdaki gömleği sıkarken gölgesi de gözüme çarptı. Yatağın diğer tarafı hafifçe çökünce gözlerimi ona çevirdim. Uyuşuk, kızarık gözleri benimle buluşunca, "Konu sen olunca kontrolümü sağlayamıyorum," dedi. Elini uzattı ama başka bir güç elini geriye çekmiş gibi bana dokunmakta kararsız kaldı. "Nereden sardım bu adamı başıma diyor musun?"

Yine kafasında kuruyordu... İstediği başka zaman tüm bunları konuşurduk ama gerçekten halim yoktu. "Hiç demedim öyle bir şey."

"O zarfı görünce... gideceğini sandım. O yüzden davetiyeyi sakladığını düşündüm." Elinin içiyle yüzünü sertçe ovalayıp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Fakat... gitmeye hakkın olduğunu da biliyorum. Sen her şeyin en güzelini hak... ediyorsun."

"Her şeyin en güzeline sahibim," dedim. Bunu böyle hissettiğim için söylediğime yemin edebilirdim, onu avutmak için söylemiyordum. O olmasa dünyama tahammül edemezdim.

Elini derhal kalbindeki elimin üzerine koydu. Böyle yapınca kalp atışları daha net hissedildi parmaklarımda. Annemi kaybettiğimde bile böyle olduysam Hazer Han'ı kaybettiğimde nasıl olurdum? Bunu düşünmemin bir manası yoktu fakat insan birini kaybettiğinde çevresindeki diğer insanları da kaybederse diye düşünürken buluyordu kendini... Bu gözlerimi doldurdu, hatta bununla yetinmedi, gözyaşları akmaya başladı. Bir de üstüne elimi komodine çarptım...

Ağladığımı anlayan Hazer, "Özür dilerim, yerli yersiz konuşuyorum," dedi derhal. Başını benimle yastığa koyduğunu hissederken elimi önüme çektim. "Sadece... Gideceğini sanıp korktum. O yüzden bir anda saçmaladım! Üstelik gitmek istesen gitme demeyeceğimi bildiğim için..."

"Bu... Buna ağlamıyorum," diyerek kasılan vücudumu serbest bıraktım ve son günlerde olduğu gibi aniden ağlamaya başladım. Gözyaşlarım yastığımıza dökülürken Hazer'in nazik elini saçlarımda hissettim. "O zaman neden ağlıyorsun melek karım?"

"Komodine çarptım... Elim acıyor."

Gözlerini, kalbimin üzerindeki ellerimde gezdirdi. "Elim acıyor diyorsun ama kalbini tutuyorsun Mila."

Kolları vücuduma bir şekilde dolandı, sıcaklığını hissettirdi. Parmaklarının dizilimi çok belliydi, halsiz bedenime yumuşakça temas ediyordu. Ben de onunla aynı şeyleri düşünüyordum. Bilmediğimi sanıyorsa yanılıyordu.

"Leo'ya... nasıl iyi geleceğimi bilmiyorum Hazer."

"Sen büyümüş bir kalbe bile iyi geldin. Onun gibi minicik bir kalbe iyi gelmemen mümkün değil."

Gözlerimi bir daha açmadan bana eziyet veren düşüncelerle içimi çekmeye başladım. Kendimi dirayetli, sakin sanırdım ama bu kez öyle davranamıyordum.

"Seninki zaten elmas bir kalpti," dedim sessizce.

Yatakta kıpırdandı ve yüzü birkaç saniye sonra karnıma yaslandı. Yüzü oraya gömülünce sıcaklığı da beraberinde geldi. Hareketlerinde sarhoşluğun verdiği uyuşukluk vardı. "Sen beni bırakma... Beraber her şeyin üzerinden geliriz Mila. Yemin ederim geliriz. Ama birbirimiz olmazsak ne yaparız, bir düşünsene? Korkunç olmaz mıydı? Hayat bir eziyet olmaz mıydı?"

Anlamıştım, bunu düşünmeye devam edecekti. Gitme ihtimalini üzerine düşünecekti. Ne yazık ki bu kez onu teselli edecek kadar iyi değildim, kelimeleri yan yana getiremiyordum. Hazer hâlâ bir şeyler söylüyordu, sanırım birkaç dakikaya sızacaktı. Daha önce hakkında düşünmüştüm. Her yaştan bir adamdı ve o an çocuk gibi davranıyordu. Bana hiç sus demediği için ne kadar konuşursa konuşsun ondan susmasını asla istemeyecektim.

"...hem benim annem senin de annen Mila. Hatta bazen seni benden çok sevdiğini bile düşünüyorum."

Uykuya dalmadan önce bunları duydum, sadece kendi sevgisinin yetmediğini sanarak diğer insanların da bana olan sevgisinden bahsediyordu. Uyuyakaldığımdan çok zaman sonra uyandığımda günün aydığını gördüm. Kar yağışı gün ışıklarının içeriye süzülmesine engel olsa da dijital saat dokuz buçuğu gösteriyordu. Gözkapaklarım şişti ve sızlıyordu. Fakat kalkmam lazımdı, kardeşimle ilgilenmeliydim. Yataktan doğrulurken

Hazer'i uyandırmamaya dikkat ettim ve başını yastığa koyarken, "Başım," diye sızlandığını duydum. Kaşlarını çatıyordu, yatakta dönemeyecek kadar bitkindi. "Mila, sen misin?"

"Başka kim ilgilenebilir seninle, benden başka?" Ona gülümsedim.

"Gözümü açacağım aşkım ama... açamıyorum."

Siyah örtünün ucuna uzandım ve onun omuzlarına çekip dağınık saçlarına, tenindeki yıldız değerindeki çillere baktım. Parmaklarım o çok sevdiğim saçlarının arasından geçerken, "Bir şiir olsam yalnız sen okuyabilirmişsin gibi," diye fısıldadım.

"Ben size yemek hazırlarım Mila..." Üç gündür bunu bizzat kendisi yaptığı için yarı uyur vaziyette bile bunları fısıldıyordu. "Sen yorulma. Ama Leo hiç yemiyor..."

Kuruyan boğazımı ıslatıp bir insanın sanata duyduğu tüm ihtiyacını karşılayan çehresine dakikalarca bakıp kalktım. Bir duş aldım, temiz kıyafetler giydim.. Bu sabah artık kahvaltıyı ben hazırlamalıydım, Leo nihayetinde en çok bana bağlı ve düşkündü. Saçlarımı makyaj masasından aldığım lastikle bağladım ve inip Leo için süt ısıttım. Ellerim çok solgundu, bunu ona tost hazırlarken görmüştüm. Onu yatağından çıkarmayı, ardından bizimle konuşmasını istiyordum.

"Safir Safir Safir," diye ötmeye başladı Fıstık, o sırada.

"Bu Fıstık hiç susmuyor!"

Leo'nun sesini duyunca arkama döndüm. Ona dün gece zorla giydirdiğim pijamalarının içinde, basamakların üçüncüsünde dikiliyordu. Altın renkli saçları karman çorman olmuştu ve gözleri felaket kırmızıydı. "Kimseden susmasını isteme," dedim.

"Başımı ağrıtıyor," dedi bu kez. Sesi hırçındı. "Enişteme söyleyeceğim, onu göndersin."

Böyle hırçın davranmasının sebebi çok belli olduğu için kızmam sözkonusu olmadı. "Enişten kuşunu çok seviyor."

"Hani beni de seviyordu? Hani oğlu yerine koymuştu beni? Neden istediğimi yapmasın ki?"

"Elbette makul olan her şeyi yapar Leo fakat sen bunu istediğine emin misin?"

Gözlerini benden alıp kafeste çırpınan kuşlara çevirdi ve sonra omuzlarını silkip salona baktı. Dün akşamdan kalma içki ve viski bardağını gördüğünde rahatsız hissettim. Derhal yaklaşıp orta sehpadan onları alırken, "Senin için tost yaptım," dedim gülümsemeye çalışıp. "Süt de ısıttım."

"Yemek istemiyorum. Sen ye." Sesi titriyordu. "Ya da Fıstık yesin!"

Espri yapmaya çalışarak, "Fıstık'ı mı kıskanıyorsun?" diye sordum.

Elimdekilerle mutfağa dönerken bakışları beni takip etti. "Ne kıskanacağım? Onun da annesi yok hem!"

Neredeyse kadehi elimden düşürüyordum, son anda tezgâha bıraktım ve bu durumla nasıl mücadele edebileceğimi bilemeyerek etrafıma bakındım. Annesi hiçbir zaman hayatında yoktu, onu üzen de annesinin sevgisini hiç hissedemeden ona veda etmesiydi.

"Annesi olmasa da sahip olduğu sevgi ona yetiyor," dedim, elimi kafesinden içeriye uzatıp Fıstık'ın tüylerini okşayarak.

"Öğretmenim neden o zaman hiç kimse annenizin yerini tutmaz dedi?"

Halsiz adımlarımı kardeşimin yanına sürüyerek olduğu basamağa çıktım. Ufacık elinden sevgiyle tuttum. "Öğretmenin öyle dedi fakat ben aksini diyorum. Bazı sevgiler anne sevgisinin yerini tutar. Söyle, enişte nin sana ve bana olan sevgisi, anne sevgisinin yerini tutmuyor mu? İkimiz de onun yanında ailemizin yanındaymış gibi güvende hissetmiyor muyuz?"

Bunu inkâr edemezdi. Leo onunlayken çok özgür, mutlu bir çocuktu. Elini tutan elime bakarak, "Bir gün Oğuz Asaf gibi çocuğunuz olacak," dedi. Sözcükler dudaklarından çıkarken çenesi titriyordu. "Onu seveceksiniz. Anlıyor musun işte! Anneler en çok çocuklarını sever! Babalar da! Bu yüzden yerini tutamaz."

Elini çekip bana arkasını dönünce, *Bu kelimeleri duyduğum için ne kadar üzüldüğümü bir bilse...* diye düşündüm. "Leo, böyle yapma. Benimle konuş, ne hissettiğini söyle!" diyerek arkasından gittim.

"Keşke olmasaydım!"

Odasına girerken bunları söyledi ve kapıyı bir anda sertçe kapatınca olduğum yerde sıçrayıp direkt yatak odamıza baktım. Bu evde kapılar asla böyle kapanmazdı, Hazer bundan çok korkar ve nefret ederdi. Hazer'in uyanmadığını anlayıp odasının kapısını yavaşça açtım. "Leo, lütfen kapıyı çarpma."

Pencerenin önünde dikilmiş öfkeyle perdeleri çekiştiriyordu. "Hep kar yağıyor, hep!"

Gözlerim yine dolmaya başladı. "Leo, böyle yapma. Kendini paralama. Çok üzülüyorum."

Bana dönüp hızla üzerime doğru yürümeye başladı ve ellerini karnıma koyup dışarıya doğru ittirmeye başladı. "Git buradan! Git! Seni de istemiyorum."

Onu ilk kez bu kadar hırçın görüyordum. Dirseklerinden nazikçe tutup, "Birbirimize sadece biz yardım edebiliriz," dedim sesimi yükselterek. "Görmüyor musun Leo? Birbirimizden başka kimsemiz yok!"

"Asıl benim kimsem yok!" O beni iterken daha fazla yorulmasın diye çıktım ve Leo kapıyı ikinci kez suratıma çarptığında tırnaklarımı yemeye başlayıp sırtımı koridor duvarına yasladım. "Leo, canım kapıyı öyle kapatmamanı istedim. Enişten... uyuyor."

Kendi acımı bir köşeye, soğumaya bırakmıştım. Yalnız Leo'nun gelişimi için ona yardımcı olmak, annesinin gözleri önünde öldüğünü unuttumak istiyordum fakat nasıl yapacağımı hiç bilmiyordum. Leo benimle inatlaşmak ister gibi odasının kapısını açıp açıp sertçe kapatmaya başladığında ağzımı açamadan onu izledim. Hazer kapı çarpılmasından nefret ederdi. Ona Adem'in salıncaktan düştüğünü hatırlatıyordu.

"Leo," dedim bir daha. Kapıyı öyle sert kapatıyordu ki menteşelerden ses geliyordu. "Enişten bu sesten korkar. Lütfen kapıyı öyle kapatma."

"Kocaman o, neden korksun?"

Onu durdurmayı bir daha denemek için kapıya ilerledim. Durdurmayı denemekten korkmamın sebebi daha da hırçınlaşmasıydı. Avuçlarımı kapıya bastırıp, "Doğru, o kocaman bir adam ama çok da korktuğu şeyler var," dedim. "Sadece küçük çocuklar korkmaz ki, biz yetişkinlerin de korkuları var."

"Ama yine de onun annesi var," diyerek kendini kapıya yasladı ve tüm gücüyle ittiğinde sertçe çarpıldı. Aynı zamanda başka bir kapı sesi duyunca dolan gözlerimi yatak odamıza çevirdim. Hazer kapıyı açmış büyüttüğü gözleriyle buraya bakıyordu.

"O ses neydi?" diye sordu, omuzları hızla alçalıp yükselirken.

Titreyen altdudağımı ısırıp onun korkusunu tetiklediğimiz için üzgün bir halde başımı önüme eğdim. "Öz... Özür dilerim. Leo, kapıyı çarptı da."

O kadar derin bir nefes aldı ki aramızda mesafe olmasına rağmen duydum. Yanıma yürümeye başladığını anladım ve benim gibi kapının önünde durunca eli yüzüme doğru uzandı. Parmakları çenemden tutup yavaşça yüzümü kaldırdı ve göz göze geldiğimizde bakışlarındaki gerginlik kırıldı.

"Son günlerde çok hırçın değil mi?"

Bu cümleyi bekliyormuşum gibi gözyaşlarım serbest kaldı. "Si. Ne yapacağımı bilmiyorum Hazer."

Bana cevap vermek için dudakları birbirinden ayrıldı ve o sırada Leo kapıyı bir daha sertçe açıp kapatınca Hazer deyim yerimdeyse yerinden

sıçrayıp başını kapıya çevirdi. Çenemi okşayarak diğer eliyle odanın kapısına yavaşça vurdu. "Leo, dışarıya çıksana aslanım."

"Çıkmayacağım. Gidin."

İnada bindirmişti. Gerçekten, böyle şeyler hiç huyu değildi ama şahit olduklarından sonra sağlıklı tepkiler vermesi zaten imkânsızdı. "Çocuk o bebeğim," dedi ve kapının kulpunu açmak için uzandı. "Leo? Oğlum kızıyorum ama hadi dışarıya çık, ablanı da üzüyorsun!"

"Hemen kız zaten," dedi Leo, alıngan bir tavırla.

Kapıyı kapatıp açmaya, tepki verdiğimiz ve muhtemelen ilgi çekmek için devam ediyordu. Hazer'in çıplak omuzları sertçe inip kalkarken, "Oğlum, kapıyı öyle vurma," dedi. Bu sesi onu inanılmaz etkiliyordu.

"Ben senin oğlun değilim!"

Hazer bir saniye durdu ve elini yüzümden çekip tamamıyla kapıya döndü. "Oğlumsun," dedi sert bir vurguyla.

"Vuracağım," diyerek kapıyı Hazer'in suratına bir daha çarpınca tuttuğum kolunun kaskatı kesildiğini fark ettim. Endişeyle gözlerimi yüzüne diktim, çenesi kasılıyordu. Bu tepkiler onun kontrolünde değildi, göz kırpmak gibi bir şeydi. "Al, vuruyorum!"

"Elini kapının arasına sıkıştıracaksın," dedim, korkularım su yüzüne çıkarken.

"Annem umursamıyordu, sen neden umursuyorsun ki abla?"

"Leo, seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun..."

Hiçbir şey demeden ayarlanmış bir robot gibi kapıyı açıp kapatmaya devam ettiğinde Hazer elini kapının kulpundan çekip bir adım geriye çıktı. Bir elini gri eşofmanının cebine yerleştirip diğer eliyle burun kemerini sıktı. "Beni duymuyor musun Leo? Kapıyı çarpma."

"Sus enişte."

Hiç ara vermeden kapıyı vurmaya devam edince özür dileyen gözlerle Han'a baktım. Bizimle annemin acısını çekmek zorunda değildi, bize zaten çok iyi ve anlayışlı davranıyordu. Fakat... Leo'ya asla kızamazdım, onun da kızmasını istemezdim. Hazer'in de böyle bir şey yapmayacağını biliyordum ama... korkuyordum. Leo bu kez kapıyı daha öncekilerden bile sertçe örttüğünde Hazer sıçrayıp geriledi ve kapıya bakıp arkasını döndü. Omuzlarımı düşürüp üzgünce sırtına bakarken, "Bir telefon görüşmesi yapacağım," diyerek kaçar gibi odamıza döndü.

Sol omzumu kapıya yasladım. "Leo. Lütfen. Çok üzülüyorum. Haklısın, ben annen değilim ama yemin ediyorum seni, onun sevebileceğinden de

fazla seviyorum. Bak, benim babam da gözlerimin önünde öl... ölmüştü, şimdi de annem öldü. Neler hissettiğini çok iyi biliyorum. Neden acılarımız bu kadar aynıyken kendini benden ayrıştırıyorsun?"

Belki bu söylediklerimi anlamak için küçüktü, onun dilinden konuşmalıydım ama onun dilinde hangi kelimeleri kullanmam gerekiyordu? Gözyaşlarım görüşümü kapatırken Leo'dan aldığım tek cevabın sessizlik olması beni bir daha kırdı ve aynı zamanda burnuma bir koku yükseldi.

Yanık kokusu. Tost makinesi.

Bedenim dehşetle hareket etti. Basamakları koşarak indim ve sol tarafa dönüp mutfağı görünce bilinçsiz bir çığlık attım. Tost makinesinin kablosunda görünen alevler, bir an bana bilinç kaybı yaşattı ve ne yaptığımı bilemeden kendimi tezgâhın önüne attım. Korku boğazıma zift gibi yapışmıştı. Tezgâhtaki bezi aldım ve kablodaki ateşin üzerine vurmaya başlarken ağzımdan seçemediğim kelimeler döküldü.

"Mila, bebeğim," diye bağırarak Hazer'in basamakları indiğini algılayabildim.

Görüşüm bulanıktı. Bezi ateşe vurup söndürmeye devam ederken vücudumun geriye çekildiğini hissettim ve belim tezgâhın diğer tarafına çarptı. Hazer benim önüme geçerek koltuktan aldığı battaniyeyi hızla makinenin üzerine vurup ateşleri kapattı. Ellerimde sıcağı, bileklerimde sızıyı hissediyordum. Hazer'e yaklaştığımda bir elinin tersiyle beni itip, "Dur," diye bağırdı.

"Ellerin..."

Battaniyenin altında havasız kalan ateş görünmez oldu ve Hazer birkaç kere daha battaniyeyi sertçe vurup ateşi tamamen söndürdü ve direkt salona koşup ışığı yaktı. Salon aydınlanmadı, şalterler atmıştı. Durup gözlerini kapattı ve sesli nefesler vererek, "Hay sikeyim," dedi. "Hay sikeyim!"

Yangının çıkmamasına ve ateşin sönmesine duyduğum rahatlıkla hıçkırıp ellerimi yüzüme kapattım. Böyle dikkatsiz davranarak ne yaptığımı sanıyordum? Yetişemeseydik, ya elektrikle beraber makine patlasaydı ve önünü alamayacağımız bir yangın çıksaydı?

"Aşkım bir şey yok, geçti," diyen kocamın ellerini yüzüme kapattığım ellerimde hissettim. Omuzlarımı sallayarak özürler dilerken parmaklarımı suratımdan kaldırıp yüzüme doğru alçaldı ve gözlerimin içine baktı. "Bebeğim, ev kazası yalnızca."

"Leo için... tost yapmak istemiştim."

Yumuşattığı bakışlarını ellerime indirdi ve ellerimin kızardığını görünce derhal beni lavaboya çekiştirdi. "Evet, biraz kömürleşmiş bir tost."

Suyu açıp ellerimi, kendi elleriyle beraber ıslatınca tenimdeki yanma hissi saniyelik olarak kayboldu. "Unuttum," dedim.

"Bana da tost yapmayı mı?"

Ağlamayla gülme arasında bir ses çıkarıp yüzümü göğsüne sürttüğümde ellerimi kibarca okşayıp suyun altından çekti. Beni bırakıp mutfaktaki ilkyardım dolabına uzandı ve yanık merhemi alıp döndü. Derhal avuçlarımdaki izlerin üzerine sürdü, bir yandan da üflüyordu.

"Tost makinesi almamız gerekecek," diye saçmaladım.

"Onu da alırsın bir zahmet," diyerek gergince gülümsedi.

"Ben de sana süreyim," diyerek elindeki merhemi aldım ve çok yumuşak hareketlerle ellerine sürüp üfledim. "Acıyor mu?"

"Şu, yüzünden akan bir tanecik gözyaşının acıttığı kadar değil." Diğer elinin içiyle, çok sevdiğini her fırsatta söylediği çillerimin üzerinden akan yaşları silip dudaklarını alnımda dolaştırdı.

"Çok korktum, bir an evimiz yanacak sandım."

Kafasını biraz geriye itip gözlerimin içine bakınca, asıl evin neresi olduğunu kavradım. "Sana ve oğluma bir şey olmadıkça sorun yok," dedi.

Leo'yu sahiden oğlu yerine koyması gözlerimin onu uzun uzadıya izlemesine sebep oldu. Bakışlarının derinliğindeki ihtiyaç, aşkım için dile gelmiş gibiydi. Gözyaşlarımın akması ona öyle ıstırap veriyordu ki bu, yüzündeki her çizgiden okunuyordu. Başımı yorgunca göğsüne bıraktığımda basamakta bir ses duydum ve onun sırtının yanından kafamı çıkardım. Leo şaşkınca tost makinesine bakıyordu. Ne zamandır oradaydı? Muhtemelen çığlık atınca Hazer'in arkasından o da inmişti.

"Tostun kömür oldu," dedim, ellerimi Han'ın beline yerleştirirken.

Yüzünden yaşlar akıyordu, onları silerek gerilemeye başladı ve arkasını dönüp koşarak basamakları tırmandı. Az sonra odasının kapısı çarpılınca Hazer ürperdi ve çenesini başıma yaslayıp, "Bir pedagoğa ihtiyacı var," dedi.

Si, öyleydi. Psikolojisini ve hissettiklerini ne yazık ki benden daha iyi fark edebilecek kişiler vardı. Keşke benimle konuşsaydı ama geçen üç gün boyunca konuşmamıştı. Yanağımı kalp atışlarının üzerine koyup mutfağın camından dışarıya bahçeye baktığımda kar yağışı altında dikilen, henüz içeriye girmemiş olan Kerem'e baktım.

"Kar gördüğünde o kadar kötü oluyor ki aşkım. O günkü soğukluğu hissediyor, belki annemin ona dokunan buz gibi elini... Sürekli perdeleri çekiştiriyor, tahammül edemiyor."

Ellerini belime koyup ayaklarımı yerden kesti ve beni salona götürdü. Dün gece oturduğu koltuğa oturup beni de dizinin üzerine yerleştirdi.

"Kerem neden içeriye girmiyor?" diye sordum.

"İçi sıkılıyor."

"Bizim yüzümüzden. Herkesin burnundan getiriyoruz."

"Bana onca şey diyorsun Mila... Fakat yalnızca kendini önemsemeyip kendine haksızlık ettiğinde sana *sus* demek istiyorum." Burnunu şakağıma yaslayıp kokumu içine çekti. "Ama diyemiyorum, diyemem. Evlendiğimizden beri bir hata bile yapmadım, yapmak istemiyorum."

Tek hatası evlenirken olmuştu. O nikâh masasının heyecanını bir saniye bile çıkaramamıştım. Buna sebep olan o muydu yoksa imkânlar mıydı? Düşünmedim, üzerinde durduğum her şey benim kalbimde bir taş gibi duruyordu. Kolumu boynuna sarıp parmaklarımı saçlarının arasına koyduğumda Hazer halsizce gülümsedi. "Demek Leo kar yağdığında üzülüyor."

"Hem de nasıl aşkım. Dün gece bana, 'Kar yağmasın abla artık,' dedi."

Elinin içi dirseğimden aşağısını okşarken, ıslak kirpiklerimi kırpıştırdım ve eline bakınca, "Yüzüğün nerede?" diye sordum. Az önce merhem sürerken fark etmemiştim dalgınlıkla.

Burnumu çekmeme dudağının kenarını kıvırdı. "Siktir ya," dedi yanağını omzuma sürterek. "Dün gece sevgilimin evinde unuttum..."

"Biraz bile komik değil Hazer. Minicik bile komik değil. Sana hiç yakışmıyor."

Yanağını omzuma sürtüp bana sarılmaya devam edince parmaklarımı sırtında dolaştırdım ve kalbinin tersini okşayıp kaburgalarına indim. Onunla uyurken, ona sarılırken ve birlikte otururken rahat olmayı değil, en mümkün şekilde yakın olmayı istiyordum. Kerem'in bahçede bir sağa bir sola doğru yürüdüğünü görürken, "Üşüyecek," dedim.

"Tabii sen biz erkeklerin askerde eksi on derecede bile nöbet tuttuğunu bilmiyorsun."

Fakat burası askerlik değildi, göz göre göre üşümesine yüreğim el vermezdi. Gözlerim o gün de aynı böyle uçuşan kar tanelerini izlerken, "Sen askerliğini nerede yaptın?" diye sordum.

"Mersin."

"Ankara çıkmadığı için üzülmüşsündür."

"Epey."

Bundan şüphe bile duymazdım. Ankara'yı seviyordu. Oralı olmayı da. Ee, ben de Ankaralıydım artık. Peki ya Leo? Annesi İspanyol'du, babası

nereliydi? Hazer mesela, beni de çok seviyordu. Bana bir keresinde, "Ben bir şeyi sevmeyegöreyim, belası olurum," demişti. Düşününce... Sevdiği her şeye tutkuyla bağlıydı. Beni sayısız kere bulutlara çıkaran bu adamın kucağına sığınarak yüzümü aşağıya eğdim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Annem... Leo'nun babasının kim olduğunu, ölmeden önce kulağıma fısıldadı."

☽

GAZEL ÇİDAMLI

"Safir ve Leo çok üzgün olmalı," dedi Muazzez mutsuzlukla.

Eldivenli ellerimin içindeki kar tanelerine dokunarak üzgün şekilde başımı salladım. Kardeşim sahiden mutsuz ve dertliydi. Annesinin ölümünden tahmin ettiğimden fazla etkilenmişti. Leo da annesinin gözleri önünde ölmesinden sonra öyle hırçınlaşmıştı ki evlerine gittiğimiz birkaç sefer boyunca bizim suratımıza bile bakmamıştı. Çok üzgündüm onlar için. Fakat Oğuz Asaf'ı yalnız bırakamayacağım için Safir'le çok fazla ilgilenemiyordum, bu da bana kötü hissettiriyordu.

"Ne Safir'in ne benim ne de Leo'nun doğduğumuzdan beri iyi bir kaderi oldu," dedim, avcumu açıp kar tanelerinin içine düşmesine izin verirken. Muazzez yeğenini görmek için biraz önce bize gelmişti ve evin arkasında, bahçede kar topları yapıp konuşuyorduk.

Elini uzatıp dostane bir tavırla omzumu sıvazladığında, "Neyse ki Safir, Hazer'e, ben de abine sahibim," dedim gülümseyip.

Bakışlarını kaçırıp, "Neyse ki," dedi. Kar yağışı ve soğuk hava yanaklarını kızartmıştı. "Ve bir de minik yeğenime."

"Halacık," diyerek elimdeki karları suratına fırlattığımda gülümseyip eğildi, yerden kar avuçladı. Kafamı iki yana sallayarak geriledim ama o kar suratımda dağılınca pes edip inledim. Muazzez'le iyi anlaşıyordum, bir de sanırım yeğeni doğduktan sonra bana olan sevgisi epey artmıştı. "Eee, yok mu senin bir erkek arkadaşın?"

Bakışlarını kaçırdı. Hâlâ Hazer'e mi âşıktı? Bu konuyu onunla hiç konuşmamıştık çünkü Safir'in arkadaşı olduğum kadar da onun yengesiydim ve bu konunun hep dışında kalmıştım. Muazzez'in Han'a boş olmadığını onu gördüğüm ilk an anlamıştım zaten... Saçlarımdaki karları silkerek, "Hazer'i unutmalısın," dedim üzgünce. Bunu Safir veya Hazer için değil, onun için istiyordum. "Söylememe gerek yok, sen de biliyorsun onların

birbirini sevdiğini. Kendine bunu yapma. Onlar birbirleriyle mutluyken sen yalnız, mutsuz olmayı hak etmiyorsun."

Bana kızmasından endişe etsem de gözlerinde, yüzünde bir öfkeye rastlamadım. "Artık bir erkek arkadaşım var," dedi.

"Hadi canım."

"Oğuz Asaf."

Gözlerimi devirip yanaklarımı şişirdim. "Oğluma sulanma."

Omuzlarını tatlı şekilde silkip şalına düşen karları temizlerken, "Uyanmış mıdır?" diye sordu. "Onu sevebilir miyim artık?"

"Sen önce konuştuklarıma bir cevap ver," dedim, gözlerinin içine bakarak. Göz şekli abisiyle birebir aynıydı. "Sen çok hoş, donanımlı, temiz kalpli birisin. İkinci kez, daha fazla sevebilirsin birini."

"Gazel... Bunları, beni düşündüğün için söylediğini anlayabiliyorum," dedi. Boydan dar kesim bir elbise, üzerine pelüş mont giymişti. Yanıma kadar yürüyüp gözlerimin içine baktı. "Fakat... bir erkekle olmadan da yaşayabilirim, değil mi? Hazer'e olan duygularım kendiliğinden de bitebilir, bunun için başka bir erkeğe ihtiyacım yok."

Suçlulukla altdudağımı ısırdığımda, "Hem Hazer'e açıldıktan sonra daha rahatım," dedi, dudaklarını kıvırarak. "Eskiden, bu duygular daha fazlaydı çünkü sürekli saklama gereği duyarak o duyguları daha fazla düşünüyordum. Şimdiyse hiçbir şey için kuruntu yapmıyorum ve gerçekten Hazer'i neredeyse hiç düşünmüyorum."

Belki de Muazzez'in duygularını büyüten şey Hazer'in olanaksız olduğunu düşünmesiydi. Duygularını itiraf edince belki hisleri de hafiflemişti. "Hadi gel," dedim ona. "Oğuz uyanmıştır, görmeye gidelim."

Gözlerinin içi neşeyle parladı. Asaf'a sahiden âşık olmuş durumdaydı. Benden de önce mutfak kapısından girip evin içine koştuğunda kar taneleri içeriye girmesin diye kapıyı kapatıp onun arkasından girdim. Üzerimde boğazlı yeşil kazağım ve yüksek bel beyaz pantolonum vardı. Behram'ın en sevdiği renk yeşil olduğu için bunu giyinmiştim.

Koridoru yürüyüp odamızın kapısına yürüdüm, Muazzez de kapıyı itmiş, içeriye bakıyordu. Başımı onun gibi kapıdan içeriye sokunca kendi ufak dünyamın en güzel manzarasına şahit oldum. Behram yatağımızda uzanmış, Oğuz Asaf'ı göğsünün üzerine koymuş, ya uyuyor ya da dinleniyordu. Bir eliyle Oğuz'un, bez giydirdiğimiz poposundan tutmuştu düşmemesi için, diğer eliyle kafasından.

"Bakar mısın, abimin göğsünde ne kadar minicik duruyor..."

Muazzez yatağın kenarına ilerleyip Oğuz'u Behram'ın göğsünden almayı denediğinde Behram aniden gözlerini açıp oğlumuzu daha sıkı sardı. "Gerile..."

"Ya abi!"

"Isırıp durmuşsun yeni doğan çocuğu... Nasıl halasın sen?"

Abartıyordu ama gerçekten Muazzez kendine engel olamayıp biraz fazla sevmişti Oğuz'u. Oğuz'un küçük kafasını izlerken onu doğururken çektiğim tüm acılara kat kat değdiğini bir daha yürekten hissettim.

"Abi, lütfen bir saattir uyanmasını bekliyorum sevmek için. Söz, öpmeyeceğim bile. Bir kere şöyle kucağıma alayım, yeterli."

"Muzo, bas git."

Muazzez ayağını yere vurup, "Bana böyle seslenme," dedi.

"Bağırma, bebeğimi ürkütüyorsun," diyerek Oğuz'un sırtını okşadı Behram.

Muazzez, "Yenge," diyerek üzgün gözlerle bana döndüğünde Behram'ın da güzel gözleri yavaşça bana döndü. Bakışlarının verdiği huzur, düşüncelerimin tümünü kafamdan silip zihnimi berrak kıldı. "Abime bir şey söyler misin?"

"Bir şey," dedim Safir'in saçma esprilerine özenerek.

Oğuz, Behram'ın göğsünde kıpırdayınca dikkatim ona yöneldi. Salyalarını Behram'ın tişörtüne akıtarak küçük yumruğunu da Behram'ın çenesine vurdu. Behram, onun yumuşak tenini acıtmaması için yüzünde bir küçük tüy bile bırakmamıştı. "Sana ölürüm ben," dedi. Onu göğsünden kaldırıp nazikçe yatağın kenarına bıraktı. "Bu yaşta babasını döven on beş yaşına gelince onu evden de atar. Hayırsız evlat mı olacaksın sen, ha? Hayırsız çocuk mu olacaksın?"

"Salyaları akıyor," dedi Muazzez.

"Pis mi demek istiyorsun sen benim bebeğime?" diyerek kaşlarımı çattığımda Behram da beni desteklercesine başını sallayıp, "Öyle mi diyorsun?" diye sordu.

Muazzez gözlerini kırpıştırıp, "Hayır canım," dedi. *Bunlar delirmiş,* der gibi bakıyordu.

Behram, Asaf'ın yüzüne eğilip alnından minik minik öperken bebeğim usluca ona baktı. "Halanın kucağına işe," diyerek yataktan kalktı.

"Onun çişinden ne olabilir abi?"

"O zaman kakanı yap babacığım."

Behram doğrulup siyah eşofmanının üzerine giydiği, sıyrılan yeşil tişörtünü düzeltti ve yanıma yürüdü. Muazzez yatağın kenarına oturup

Oğuz'a eğildi ve ona sevimli hareketler yaparken Oğuz boş gözlerle ona baktı. Kıkırdadım, eskiden bebekleri sevmezdim ama o dünyanın en şirin varlığıydı. Behram yanıma gelip elini belime sarınca, "Çok uslu bir bebek," dedim.

"Okuyup üfledim," dedi şakalaşarak.

Mutlulukla gülerek, "Bakışlarına baksana," dedim heyecanla. "Muazzez'e, *Bu ne anlatıyor*? der gibi bakıyor."

"Yavrum sadece bakıyor, bebek işte. Nasıl baksın öyle?"

Cık cıklayıp, "Oğlunu hafife alıyorsun," dedim. "Bakıyor işte, görüyorum."

"Yarın da dile gelip babasına söver o halde Gazel..."

"Dalganı geç," dedim Oğuz'un, seyrek saçlarını taramayı içimden geçirirken. Üç tanecik saçı vardı, şaka mıydı?

Kulağıma eğilip, "Gelsene sen böyle," dedi ve beni kapıdan dışarıya çıkarmak için çekiştirdi. Gülerek ona mâni olmaya çalışıyormuş gibi yaptım ama ayaklarım onu takip etmeye başlamıştı. Koridora çıktığımızda ona arkamı dönüp salona ilerledim ama arkamdan çabucak gelip karanlık salona girdi ve bileğimden tutup beni kendine çekti. Sırtım göğsüne yaslanınca dirseklerimle onu itmeye çalıştım.

"Seni çok özledim," dedi kulağıma fısıldayarak.

Ona dönünce kollarımı kaldırıp boynuna doladım ve ellerimi kısa kesim saçlarının arasına karıştırdım. "Allah Allah, hep de dip dibeyiz, nasıl özledin?"

Neyi kastettiğini anladığım halde üzerine varıyordum. Belimden, beni sahiden özlediğini anladığım bir kavrayışla tutup vücuduma mümkün olan en yakın şekilde yaklaştı. "Nasıl özlediğimi anladın Gazel."

Elimi yanağına koydum, tahmin ettiğim gibi ısınmıştı. Temiz nefesiyle gıdıklanırken, "Anlamadım," diye yalan söyledim.

"Yalan konuşuyorsun, bak Allah çarpar Gazel."

"İmam karısıyım, buradan kurtaramaz mıyım?"

Bozulup, "Tövbe tövbe," dedi.

Kıkırdadığımda parmakları belimden yukarıya çıktı ve göğüslerimin yanını işaretparmağıyla okşayıp gözlerini de kazağımın açık bıraktığı omuzlarımda gezdirdi. "Kazağın çok güzelmiş."

"O yüzden mi yakasını indirmeye çalışıyorsun?"

Başını bu kez boynuma eğip dudaklarını omuz başımda dolaştırdı. "Muazzez'e söyleyelim de gitsin."

"Bunu söylemeye utanmadın mı?"

"Karımla münasebet yaşamayı istemekten niye utanayım Gazel?"

Elimi pürüzsüz çenesine kaydırarak teninin alışık olduğum dokusunu hissederken, "Münasebet değil de sevişme de şuna, gülesim geliyor."

"Demek öyle," diyerek bir anda belimdeki elleri sayesinde ayaklarım yerden kesildi. Neredeyse dizlerim karnına yaslanana kadar havaya kaldırdı ve saçlarım yüzüne dökülünce dudaklarını ileriye uzatıp çenemden öptü. "Sevişelim mi? Aha da dedim, şimdi gülmeyi kesecek misin?"

"Şimdi..." Kendimi durduramıyordum. "Daha çok gülesim geldi."

Beni, muhtemelen dikişlerim acımasın diye koltuğun kenarına yavaşça bıraktığında o tam gerilemeden önce derhal suratına yapıştım ve dudaklarını sertçe öpmeye yeltendim. Behram geri çekilecekken durdu ve suratımın aşağısından tutup aynı yoğunlukla beni öptü.

Nefes nefese geri çekilince koltuğa yaslandım ve o ensesini kaşıyarak pencerenin kenarına ilerledi. Orta sehpada duran sigara paketini alıp içinden bir dal çıkardı. "Camı açsam üşür müsün?"

"Yoo," diyerek duvardaki saate baktım. Karanlık olduğu için gözlerimi kıstığımda görebildim. İlaç saatime henüz vardı.

Sigarasını yakıp camın kenarında içerken, "Bugün Safir'le konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır, aradım ama kapalıydı. Muhtemelen telefonunun şarjı bitmiştir, haberi yoktur."

"Aklım onlarda kaldı," dedi, kar tanelerinin uçuşmasına tebessüm ederek. "Dün gittiğimizde Mila da Leo da çok durgun, sessizdi."

"Benimle bile iki kelimeden fazla şey konuşmadı. Mila... Babasının ölümünü de görmüştü, şimdi annesininkini... Canımın köşesi, çok etkilendi. Leo desen, daha ölümü bilmeyen çocuk..."

Başı bu tarafa döndü. "Babası da mı gözleri önünde öldü?"

Tabii ya, kimse bunu kocama söylememişti. "Babası... evlerinde, Safir daha beş yaşındayken intihar etmiş."

"Ah..." Umutsuzca başımı salladığımda, "Nasıl talihsizlik böyle," dedi, sesinde sahici bir üzüntü vardı. "Leo da, yavrucağım, pek hırçınlaşmış."

"Fark ettim," dedim gözlerim dolarken.

Sigarasının külünü silkmek için yine orta sehpada duran kül tablasını aldı. "Ama Mila yine metanetli, hiç isyan etmiyor. Müslüman olması şart değil böyle hissetmesi için, Allah'la arasında derin bir bağ var bence. Her şeyi sevgiyle, güzellikle halletmeye çalışıyor."

"Melek gibidir benim dostum."

"Bence bu yüzden ne yaşarsa yaşasın güzel şeyler olur bulacak."

Sigarasını bir daha silkerken bana bakarak gülümsedi ve uzağımda olduğu için öpücük atmakla yetindi. Üzerimdeki kazağın ucundan tutup kaldırırken Behram'ın telefonunun çaldığını duydum. Dikişlerim epey iyileşmiş, bazıları kendisi dökülmüştü.

"Hazer," diyen Behram'ı duyunca direkt başımı kaldırdım. Dostunun aramasını, "Selamünaleyküm Ankaralı," diyerek açtı ve karşı taraf ne dediyse bir müddet duraksadı. Yerimden kalktım ve salondan çıkıp odamıza baktım. Muazzez, Oğuz'un üzerine eğilmiş, onu güldürmeye çalışıyordu.

"Kirpiklerin ne kadar uzun maşallah! Bu göz rengini kimden aldın? Bizde hiç mavi gözlü kimse yok."

Belki... annemden almıştır. Yutkunup yanlarına yürüdüm, oğluma eğilip dünyanın en güzel kokusunu içime çektim. Kokumu tanıdığına yemin edebilirdim, başını direkt boynuma eğmeye başlayınca mutlulukla doldu gözlerim.

"Anneni tanıyorsun bebeğim. Seni bu dünyada en, en çok seven insanı."

☽

Üç gün sonra

"...dediğim gibi Mila Hanım, Leo yalnızca annesini kaybetmiş değil, ölüm gerçeğiyle de aydınlanmış durumda. Bu onun için bir süreç. Fevri hareketlerde bulunması, sizinle zıtlaşması, bir anda parlaması normal. Hayata duyduğu güveni kaybetmiş ne yazık ki... Muhtemelen sizi de kaybedeceğinden, hiç sevilmeyeceğinden korkuyor. Öfke anında onunla kavga etmeyin, tepki aldığı için buna devam edecektir. Hep yanında olduğunuzu sürekli yineleyin, onu ne kadar sevdiğinizi de. Aynı acıyı paylaşıyorsunuz, bu acıyı çekerken yalnız olduğunu bilmemesi onu rahatlatır. Ben zaten kendisiyle konuştum, bir dahaki seansta da güvenini kazanacağımı ümit ediyorum. Siz ona, onunla olduğunuzu hissettirmekten vazgeçmeyin, yapabileceğiniz en iyi şey şimdilik bu."

Pedagog Barış Bey'in söylediklerini büyük bir dikkatle dinleyip evden ayrılmadan önce sormayı aklıma not ettiğim birkaç soruyu da sordum. Konuşacaklarımız bittiğinde iznini isteyerek dışarıya çıktım, koltukta oturan Leo'nun yanına gidip elinden tuttum. Günlerdir devam eden durgunluğuyla elime asılıp benimle dışarıya çıktığında buz tutmuş merdivenlere bakıp ona döndüm. Eğilip montu cebindeki beresini çıkardım, kafasına geçirdim. "Seni kucağıma alayım, yerler kaygan."

Onayladığında onu kucaklayıp doğruldum, eskisi kadar hafif değildi ama birkaç basamağı inebilirdik. Öyle de yaptım, indiğimizde etrafıma bakınıp taksi aradım fakat aynı anda bir korna sesi kulağımı doldurdu. Dönüp bakınca arabamızı gördüm, oysaki Kerem'in bizi alacağından haberimiz yoktu.

"Enişte mi?"

"Sanmıyorum. O gelmez." Çünkü aramız biraz kötüydü. Birkaç kez tartışmıştık.

Arabaya ilerledik ve Leo'yla arka koltuğa yerleştik. Kapıyı kapatıp neşesiz bir gülümsemeyle Kerem'e döndüm. "N'aber?"

"N'aber mi? N'aber mi? Vallahi yaşadığıma şükrediyorum Safirciğim! Hazer'in bitmek bilmeyen gazabından dolayı yaşadığıma şükrediyorum..."

O dertli dertli söylenmeye devam ederken başımdaki bereyi çıkarıp kenara koydum ve Leo'ya sarılırken geçen günleri düşündüm. Annemi kaybettiğim için gergindim ve sürekli Hazer'le zıt düşmüştük. Onu merak ederek, "Çok mu kızgın?" diye sordum.

"Konuşurken kekelemeye başladım. Düşün, dünden beri bir tane bile espri yapamadım yanında." Kerem derin bir kederle konuşarak dikiz aynasından bakıyordu bana. "Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum sabah odasından ayrılırken. Bana daha önce duymadığım bir küfretti."

"Sinir hastası, biliyorsun."

"Biliyorum canım, alınıyor değilim zaten." Kırmızı ışık yanınca durdu. "N'oldu aranızda, anlatmak ister misin?"

Kerem de elbette farkındaydı bir sorun olduğunu, diğerleri de. Fakat bunu nasıl açıklayacağımı sahiden bilmiyordum. "Aslında hiçbir şey yok Kerem. Fakat aynı zamanda birden fazla sebep var. Düzeltmek için nasıl davranmalıyım, bilmiyorum. Onun çok üzgün ve pişman olduğunu görüyorum ama henüz pişmanlığından bahsetmedi, özür dilemedi. İkimiz de sadece susuyoruz."

"Allah Allah, hani evlere ırak bir kaynanan da yok ki diyeyim büyü muska falan yapıp aranızı bozdu... Nazar değdi herhalde Safirciğim."

Leo'nun yanağına bir öpücük koydum. "Bahar Anne'mi de bir ziyarete gitsem iyi olur, özledim onu."

"Ama şimdi?"

Gözlerim bugün ilk kez ışık saçtı. "Oğuz Asaf'a!"

Kerem bana gülümseyip direksiyonu onların evine doğru kırdı. Günlerden cumartesi olduğu için okula gitmemiştim ama eve dönünce tamamlamam

gereken bir araştırma vardı. Her şey yolunda *görünmesine rağmen öyle* hissettirmiyordu. Hazer'le aramızdaki uzaklık gönlümde bir buzdağı büyütmeye başlamıştı.

İş çıkış vakti olmadığından ötürü sokaklar boştu, birkaç semt sonrasında gideceğimiz yere ulaştık ve hep beraber arabadan indik. Cami ve Behramların evi beyaz örtüyle kaplanmıştı âdeta, hatta bahçe de. Demir kapıdan geçtiğimizde Kerem, Leo'yu kucağına alıp öpücüklere boğdu.

"Benim en, en sevdiğim yeğenim nasılmış bakayım bugün? Şu saçların güzelliğine bak, hey maşallah! Altın gibi saçların, seni alan kız ne şanslı olacak kız var ya..."

"İlahi Kerem Abi."

Ah, kardeşimin öğrendiği her kelimeyi kullanma huyu yok mu... Gülümseyip kapıyı tıklattım, birkaç saniye sonra Gazel sarı kazağı ve beyaz pantolonuyla kapıyı açınca direkt ona sarıldım. O da aynı şekilde beni kucaklayıp yerinde duramıyormuş gibi zıplamaya başladı.

"Safir, aşırı özledim seni! Ne kadar üşümüşsün, gel çabuk içeriye."

"Ben de geleyim mi?" diye sordu Leo.

Gazel benden ayrılıp Kerem'in kucağındaki Leo'ya uzandı. "İnsan hiç evine girerken bunu sorar mı şapşal?"

Leo, Gazel'in yanağından öpünce hep beraber içeriye geçtik, ayakkabı ve kabanlarımızı portmantoya bıraktık. Evin içi sıcaktı, yüzüme ılık bir hava çarpmıştı aniden. Gazel elimden tutup beni salona çekiştirirken, "Oğuz nerede?" diye sordum hemen.

"Babasının göğsünde uzanıyor."

Salona girdiğimizde hakikaten öyle olduğunu gördüm. Behram koltukta geriye yaslanarak oturmuştu, Oğuz Asaf'sa onun göğsünde uzanıyor, çok tatlı sesler çıkarıyordu. Behram bize bakıp onun seyrek saçlarını okşarken, "Isınmadan oğluma sakın dokunmayın," dedi tehditkâr bir sesle. "Buz gibisinizdir şimdi, ürküyor çocuğum."

Kerem bilindik gülüşünü atıp Leo'yu Behram'ın yanına bırakınca ben de az daha yürüyüp Oğuz'a doğru eğildim. Mavi gözleri ilginç bir şey görmüş gibi büyüyerek tepki verdiğinde, "Gerçek bir meleksin," diyerek dokunmadan onu izledim. "Birkaç günde bile büyümüşsün, seni öpebilir miyim?"

"Bir tane," diye şart koştu Behram. "Sakın ısırma."

Gazel çay getireceğini söyleyip yanımızdan ayrılınca irkilmesin diye soğuk ellerimi ona dokundurmadan eğilip dudaklarımı seyrek saçlarının üzerine bastırdım. "Hiç ağlamıyorsun, az ağlasana ya, bebeksin sen."

"Hiç ağlamıyor diye doktora götürdük, doktor gayet sağlıklı olduğunu söyledi."

Demek gerçekten de uslu bir çocuktu, tabii ağladığı zamanlar da oluyordu ama biri ona yaklaşınca korkmuyordu. Kerem'in yanındaki koltuğa oturduğumda Kerem beni omzu altına aldı ve Behram da Leo'ya döndü.

"Selamünaleyküm yakışıklı."

Leo ilgiyle Oğuz'u izlerken, "Aynısından enişte," dedi.

"La oğlum aleykümselam diyeceksin, hep karıştırıyorsun sen!"

Leo huysuz bir ses çıkarınca Behram onu da öpüp bana döndü. Halimi hatırımı sordu. Gazel elindeki tepsiyle içeriye girdiğinde dikişlerinin hâlâ canını yaktığını düşünerek derhal kalkıp elinden aldım. Tepsiyi orta sehpaya koyarken mahcubiyetle yüzünü eğdi. Gülümsedim.

Tekrar koltuğa oturduğumda Gazel de diğer yanıma yerleşti ve dışarıdan geldiğim için soğuk olan ellerimden tutup gülümsedi. "Nasılsın, iyi misin?"

"Tabii. Sen nasılsın?"

"Çok iyi," dedi Oğuz'la Behram'a bakarak.

Kerem sehpaya eğilip çayını önüne çekerken, "Oğuz Asaf," diye seslendi minik yeğenime. "N'aber, özledin mi beni?

Hepimiz Oğuz'un çıkardığı seslere gülümserken gözlerim Leo'ya kaydı. Saf sevgi ona iyi geliyordu. Gözlerinin içinde bir parlaklık görünce içimdeki buzdağının ardında bir güneş belirmiş gibi hissedip parmağımdaki yüzükle oynamaya başladım. Çekingen şekilde elini Asaf'a uzatıyor ama sanırım Behram kızar diye düşünüp elini geri çekiyordu. Behram da benim gibi bunu fark edip Leo'ya döndü.

"Kucağına almak ister misin?"

Leo şaşırıp kendini biraz geriye çekti, tereddütle Gazel'e bakınca Gazel ona başını salladı. Behram kucağındaki miniğimizi yavaşça Leo'nun kucağına koydu ama tamamıyla ona teslim etmedi, ellerini belinde tuttu. Leo ona yakından bakıp kucaklamaya çalıştı. "Çantam bile daha ağır Safir!"

"Evet aşkım," dedim ona öpücük atarak.

Gazel eğilip çayımı bana verince oturuşumu düzeltip özlemle ona bakmaya başladım. Onu son gördüğümden daha sağlıklıydı, Oğuz'un ona mutluluk getirdiği aşikârdı. Çok şükür hastalığı da mutsuz bir hayat sürmediği için tekrar tekrar nüksetmiyordu. Çayımdan aldığım yudum dilimi yakınca bana gülümseyip, "Şapşal," dedi. Beynim beni bunu Hazer'e sık sık söylediğim zamanlara götürdü.

Çay bardağını bırakırken kapının çaldığını duydum. Kerem bizden önce doğruldu ve sırıta sırıta kapıyı açmaya gitti. Asaf'a bakarken kapıdan birkaç ses geldi ve Kerem salona elinde bir buketle girdi.

Ah, yine çiçekler... Her ne kadar konuşmasak da Hazer hiç beklemediğim anlarda, olduğum yerlere çiçekler gönderiyordu. Az önce gelenlerin beyaz ve zarif papatyalar olduğunu gördüm.

Kerem koltuğa yürüyüp çiçekleri kucağına koyunca, "Leyla mı göndermiş?" diye takıldı Behram.

"Hımm," dedi Kerem, çiçeklerimi sahiplenerek.

Büyük beyaz buket içindeki taze, hafif nemli olan papatyalara ilgiyle bakıp Kerem'in onları bana vermesini beklerken, "Eniştem zatı yine ablama çiçek göndermiştir," dedi Leo bıkkınlıkla.

"Oğlum sen ne biliyorsun zat mat..."

Kerem yüzümdeki *çiçeklerimi istiyorum* ifadesine bakıp sırıttıktan sonra buketi ellerime uzattı. Hevesle buketi alıp papatyaları koklarken yüzümde bir gülümseme oluşmuştu çoktan. Dün sabah beyaz gül göndermişti, öğle vakti karanfil. Şimdiyse bu narin, zarif papatyaları. Kokularıyla mest olup göğsüme yasladığımda, "Bence onun bu zarif barışma niyetine bir yanıt vermelisin," diye fısıldayarak kulağıma eğildi Gazel. "İçindeki Ankaralıya rağmen adam sana aşırı romantik jestler yapıyor."

Ona kararsız bakışlar atıp gözlerimi bir daha papatyalarıma çevirdim. Açıp buketin içindeki karta baktım.

Gönderdiğim tüm çiçeklerden daha güzel olan karıma.

Hazer Han.

Kalan vakitte, Behram müsaade edince dünya üzerindeki en masum kişiyle biraz oynadım. Onu kucağıma alınca bir bebeği kucaklamaktan hoşlandığımı fark ettim. Kollarımın arasını doldurmasını, başını derhal göğsüme koymasını istekli şekilde karşıladım. Elleri öylesine minikti ki yüzümdeki dokunuşları yanağımda bir kelebek kanat çırpıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Giderken Oğuz Asaf'ı alabilir miyim?"

"Bunun yerine kendine bir çocuk yapabilirsin."

Onlardan maalesef Oğuz'u alamadan ayrıldık ve doğrudan eve gittik. Günbatımında evdeydik. Leo yıkanmak istediğini söyleyince onun için küveti hazırladım, utandığı için yalnız bırakıp çıktım. İhtiyacı olduğunda zaten beni çağırırdı. O banyodayken dünden kalan yemekleri ısıttım, Leo için geniş bir tabak hazırladım. Benim iştahım yoktu, ağzıma lokma alasım da.

Bu sebepten Leo ona hazırladığım yemeyi keyifsizce yerken karşısında oturup güzel yüzünü izledim, gözlerine çöken hüzünle pek bir kederlendim. Onu yetimhaneden aldığımda ne kadar da mutluydu oysaki, her şeye sahip bir çocuk kadar neşeliydi. O gün Leo'yu yanıma almamalıydım. Ben nasıl babamın intiharını hayatımın sonuna dek unutmayacaksam Leo da unutmayacaktı.

"Neden Mustafa Kemal bizimle yaşamıyor abla?"

Dalgın gözlerimi kırpıştırıp, "İstediğin her an seni onun yanına götürebilirim," dedim.

"Beraber yaşamak gibi olmaz ki abla. Mustafa tek arkadaşım, okuldakiler gibi değil o. Sınıf arkadaşlarım yere düşsem gülüyor ama Mustafa hemen yanıma koşup bir şeyim olmuş mu diye bakıyor..."

Mustafa'nın ne kadar saf, hesapsız kitapsız bir çocuk olduğunu bildiğimden söylediklerine tebessüm ettim. "Kardeşsiniz siz, kan bağına ihtiyacınız yok bunun için. Kemal, tanıdığın insanlar arasında sana her konuda doğru söyleyecek tek insan Leo. Çünkü o istese de yalan söyleyemeyen bir çocuk olarak dünyaya geldi. Ona güven."

"Yani sen de bana yalan söyleyebilirsin?"

Dudağımı büküp sarı saçlarını karıştırmak için uzandım. "Öyle demek istemedim seni şapşal, cımbızla seçme söylediklerimi."

"Cımbızla seçmek ne?"

Ona bunu açıklarken kalkıp çok susadığım için kendime bir bardak su koyup ufak yudumlarla içtim. Leo tabağını bitirip kalktığında onunla salona geçtim, çizgi film açtım, izleyeceğinden değildi ama kafasını dağıtırdı. Yukarıya çıkıp odamıza geçtiğimde yutkunarak etrafımı izledim. Odaya yalnızca üzerimi değiştirirken girmeye başlamıştım, üstelik oda artık ikimiz gibi değil, yalnızca Hazer gibi kokuyordu. Az ilerleyince komodinde, Han'a aldığım atlıkarıncayı gördüm ve onu çalıştırıp bir süre izledim. Sanırım dün gece uyumadan önce uzun bir süre bunu çalıştırmıştı.

Oyuncağı kalbime bastırıp bir süre kar yağışını izledim. Sonra onu aldığım yere bırakıp kalktım, nemli gözlerimi kurulayıp odamızdan çıktım. Güçlükle yutkunup indim, Leo'yu kontrol edip merdiven altındaki kata da indim. Kerem evlenmeden önce burada kalıyordu, onun haricinde buraya da yalnız ben iniyordum. Hazer'in eskiden kullandığı çalışma odası vardı, derslerimle orada ilgileniyordum. Burası oldukça kasvetli bir odaydı ama dikkatimi derslerime vermem için idealdi. Masanın başına oturup yarım kalan ödevimi tamamlarken Hazer'i aklımdan bir saniye bile çıkaramadım.

Uyuyakalana kadar ödevimin başındaydım, uyandığımdaysa ilk saniyeler nerede olup ne yaptığımı idrak edemedim ve kitabımın üzerinde uyuyakaldığımı görüp doğruldum. Esneyip ahşap, geniş çalışma masasının üzerindeki dijital saate baktığımda sekizi geçtiğini gördüm.

"Leo uyudu mu acaba..." Aklım onda olduğu için kitabımı kapatıp renkli kalemleri kalemliğime koydum ve esneyerek odadan çıktım, evimizin ahşap basamaklarını ağır ağır çıkarak salona vardığımda Leo'nun uyumadığını, hâlâ boş gözlerle televizyona baktığını gördüm.

"Ablacığım?" diye seslendim yanına giderken.

İrkilmesine rağmen beni görmek için başını kaldırmadı, yanına gittiğimde gözlerini bir saniyeliğine üzerine çevirdi. "Düşünüyordum."

"Yaa," dedim, uzanıp çıplak ayaklarını kontrol ederek. "Sana bir çorap giydirelim. Tüh, banyodan çıktıktan sonra sana çorap vermeyi unuttum, keşke sen alıp giyseydin aşkım..."

"Annem o gün babamdan bahsetmişti abla, hatırlıyor musun? Söyleyecekti ama söylemedi... Acaba ne söyleyecekti Safir?"

Ona babasının kim olduğunu söylemeli miydim? Bunu yalnızca kocam ve ben biliyorduk. Hayır, pedagogla konuşmadan bunu Leo'ya söyleyemezdim. Kafama göre verdiğim kararın neye sebep olduğu belliydi. Bahsi geçen mevzu hakkında yorum getirmeden, "Uyumak ister misin?" diye sordum.

"Mustafa'yla konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Arayalım..." Telefonumu almak için montumun yanına gittim, Bahar Anne'mi ararken Leo'yla yukarı çıktık. Annemle birkaç dakika hoş sohbet ettikten sonra telefonu Mustafa'ya verdi, ben de Leo'ya. Onlar konuşurken kendi odama geçip kapıyı kapattım ve boynumu ovalayarak dolabımdan beyaz renkli şortla askılı pijama takımını aldım. Onları, banyodan çıkmak için yatağın üzerine bırakırken derin bir iç çektim.

"Arayıp ne zaman geleceğini de soramıyorum. Neden aramıyorum ki? Ne tutuyor beni? Kocam o benim..."

Saçımdaki kurdeleyi çıkarıp makyaj masamın üzerine koydum, akabinde üzerimdeki kıyafetleri çıkararak banyoya yürüdüm. İç çamaşırlarımla kalıp sıcak suyu açtım, aydınlık banyoda, üzerimde kalan son kıyafetleri de çıkarıp suyun altına geçtim. Yüzümü fayanslara dönüp şampuana uzandım, saçlarımı köpürtürken gözlerimi açık tuttum. Bu şampuan gözlerimi yakmıyordu. Su ve köpükler yüzümden akarken günlerdir hapsettiğim her şeyin gözyaşları olarak döküldüğünü hissettim.

Ellerimi saçlarımdan çekip yüzümü yıkadım ve köpükler kıvrımlı belimden kayarken buharın sindiği fayansları elimin içiyle sildim. Hay aksi, köpüklerin yoğunluğu biraz yakmıştı gözlerimi. Gözlerimi kapatıp şampuana bir daha uzandım ve uzun saçlarımın ihtiyacı olduğu için ikinci kez köpükledim.

"Ah, gözlerim..."

Başımı arkaya doğru atıp suyun direkt yüzümle temas etmesini sağladım ve köpükler aşağıya aktığında gözlerimi bir daha açtım. Suyun sıcaklığı tüm gün boyunca sanki bedenimde gerilen kaslarımı gevşetiyordu. Saçlarımı sol omzuma atıp arkama döndüm ve bir anda karşımda, çok yakınımda Hazer'i görünce neye uğradığımı şaşırıp geriye sıçradım. Sırtım fayanslara çarpınca ellerim de omuzlarımdan aşağıya düştü.

"Han?" dedim, nefesim kesilmişti.

Ellerim, sırtımı yasladığım fayansa yapıştı ve Hazer bana bakarak kabinin içinde bir adım daha attı. Geldiğini duymamıştım, sanırım suyun sesi yüzünden. Onu, kavga ettiğimiz günden sonra ilk kez bu kadar yakınımda görüyordum, zaten gördüklerime de inanamıyordum. Çok yorgundu, göz altlarının mor renge dönmesi gözüme çarpan bir sonraki şey olmuştu. Saçları suyun altına girip ıslanmasıyla alnına düşmüştü, üzerinde bembeyaz bir gömlek ve gri kravatı vardı. Elimi kaldırıp yüzümden akmaya devam eden suları bir daha sildiğimde, "Burada olduğunu görünce dayanamadım," diye fısıldadı içeriye girmesinin gerekçesini.

Nasıl davranamayacağımı bilemeyip, "Geldiğini duymadım," dedim.

"Fark ettim. Artık kapıyı açmadığın için çalmıyorum, kendi anahtarımla giriyorum eve."

Kapıyı ne zaman çalsa açardım ama belli ki onun kapıyı çalma cesareti kırılmıştı. Gözleri çok... üzgün bakıyordu, bir şey yapmayı istiyormuş ama güç ve cesaret bulamıyormuş gibi. Susup hiçbir şey demeden arkamı döndüğümde dirseklerim onun vücuduna çarptı ama buna rağmen geriye çekilmedi. Çırılçıplak şekilde duş jeline uzandığımda arkamda çok derin bir nefes aldığını duydum. Duş jelini lifime döküp vücudumu yıkarken, "Banyo mu yapacaktın?" diye sordum, hâlâ burada durmasına sebep arayarak.

"Hayır, dedim ya ışığın yandığını görünce kendimi burada buldum... Şimdi de çıkamıyorum." Sesi derinden ve çok bitkin çıkıyordu.

"Hareket edemiyorum, çok yakınsın." Dirseklerim sürekli onun göğsüne çarpıyordu kendimi yıkamaya çalışırken.

"Sana dokunabilir miyim?" dediğini duyup derin bir çaresizliğe düştüm. Ona hayır demek mümkün değildi, günler sonra gerçek anlamda yuvada hissediyordum; o bana yakınken. "Odamıza mı döndün? Artık benimle uyuyacak mısın?"

"Yalnızca banyo yapmak için girmiş bulundum..."

Titrek bir şekilde soluyup, "Yalan söylüyorsun," dedi, başını enseme doğru eğdiğini hissettim, nefesleri omzumu örtüyordu. "Sen de seni burada, bu şekilde bulmamı umut ettin."

Kollarımı etrafıma sarıp, "Şimdi de kocam tarafından yalancılıkla suçlanıyorum," dedim.

Su, ikimizin de başının üstüne sıcak şekilde akın ederken ellerimi açtım ve yüzüğüme bakarken, "Çiçeklerimi beğendin mi?" diye sorduğunu duydum.

Başımı hemen sallayıp, "Gracias," dedim.

"Vazoya koymuşsun, kıymet verdiğin için teşekkür ederim."

Kollarımla çıplak göğüslerimi kapatıp yorgun bakışlarımı omzumun üzerinden ona çevirdiğimde aynı ihtiyaç hali ve üzüntüyle baktığını gördüm. O da şimdi benim gibi sırılsıklamdı. Aramızdaki kollarım, göğüslerimin ona yaslanmasına engel olan tek şeydi. Dudaklarım üşüyormuşum gibi titriyordu ama buna sebep olan aslında duygusal oluşumdu. Elini kaldırıp, muhtemelen yumuşak bakışlarımı görerek yavaşça saçlarımın üzerine koydu.

"Aramız hâlâ kötü mü?"

"İyi değil," dedim, Hazer'in eli minik hamlelerle yanağımı okşamaya başladı. "Yalnızca bazı sorunların beni kaybetmekle alakalı değil, kendini bulamamakla alakalı, bunu anlamıyorsun."

Kollarının arasından, ona zarar vermeyecek bir hassasiyetle çıkarak suyun altında durulanırken onun geriye çıktığını gördüm. Saçlarımı yıkayıp çıkmayı düşünerek köpüklerden iyice arınırken Han da sırtını, baktığım fayanslara yaslayıp yüzümü izledi. Çok duygusaldı, sesinden, bakışından belliydi. Dönüp köpük kalmış mı diye vücuduma bakarken, "Senden kaç kere özür dilemem gerekiyor?" diye sordu boğuk bir sesle. "Hemen o kadar özür dileyeyim ve bu bitsin."

Başımı tekrar kaldırdığımda onun sırtını fayans boyunca kaydırdığını gördüm, yere oturup bir bacağını kendine çekti ve diğerini ileriye uzatıp elinin içiyle yüzünden akan suları sildi. Ellerimi iki yanıma indirip yukarıdan bakarken, "Madem benden ayrı duramıyorsun," dedim, gördüklerim

karşısında gözlerine daha fazla bakmakta zorlandım. "Neden benimle kavga etmek için o kadar üzerime geldin?"

"Belki beni döversin diye..."

Bunu söyleyip kafasını geriye attığında kızmalı mıyım, ne yapmalıyım diye düşünerek omzumu fayansa yasladım. Sessizliğim ona istediklerini vermiyormuş gibi iç çekip yumruklarını iki yanında sıkarken, "Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi, zor duyulan bir sesle. "Bir daha aynı hataların yanından bile geçmeyeceğimi biliyorsun, seni kaybetmeyi göze alamayacağımı da... Beni affetmek için neyi bekliyorsun?"

Daha fazla karşı koyamayarak dizlerimin üzerine alçaldım ve gözleri beni heyecanla takip ederken ellerimi boynunun iki yanına yerleştirdim. Anında gevşeyip gözlerini kapatırken dizlerimi yere koyup başını kendime çektim. "İyi günde kötü günde," diye fısıldadım. Omuzları sarsılıyordu. "Hepsinde sana sarılacağım."

Han'ın canımı acıtacak kadar sıkı sarıldığından haberi olup olmadığını merak ettim. "Benimle uyu," dedi neredeyse yalvarır vaziyette. Dudakları harekete geçip göğsüme, köprücükkemiğime sayısız hızlı öpücük bırakmaya başladı. "Mila, kollarımın arasında uyu."

Tek yenilgimin bu olmasını dileyip, "Uyuyacağım," dedim ve kendimi geriye çekmeye çalıştığımda Hazer'in daha sıkı sarılışıyla karşılaşıp yutkundum. Başımı eğdim ve elimi çenesinin altına koyup yüzünü kalbimin üzerinden kaldırdım. Bana sarılmayı gevşetmeden başını kaldırdığındaysa göz göze geldik ve dünyanın en nadir bulunan duygusunu gözbebeklerinde görünce dilim çözüldü. "Hadi, beni yatağımıza götür."

İnanamayarak yüzümü izledi ve sonra gözlerindeki üzüntü yerini aşka bıraktı. Günlerdir özlemini çektiğim yüzünü okşadım ve Hazer hemen, bir elini yere yaslayıp ardından kalkmam için bana uzattığında doğrulup onunla yüz yüze kaldım.

"Sana havlu getireyim..."

Başımı salladım ve o hızla kabinden çıkıp dolaptan aldığı bir havluyla dönünce çıplak vücuduma dolayıp gözlerimi tekrar ona çevirdim. Vücuduma bakmaktan utanmış gibi kızarıp elimi tekrar kavradı ve beni banyodan nazikçe çıkarınca odamıza geçtik. Yatağa yürüyüp yan yana oturunca Hazer telaşlı şekilde beni kurulamaya çalışıp yutkundu. Odada yalnızca kırmızı abajurumuz yanıyordu. Başımı sol tarafa eğdim ve o üşümeyeyim diye vücudumu kurularken aniden uzanıp elini tuttum ve durmasını sağladığımda gözlerini bana kaldırdı. "Kapıyı kapatıp gelir misin?" diye sordum kibarca.

Gözlerini peş peşe kırpıştırıp, "Tabii," dedi ve hemen kalkıp süratle kapıya yürüdü. Onun arkası henüz bana dönükken havlunun düğümünü çözüp kendimi çıplak bıraktım ve yatağın kenarından kalkıp çıplak ayaklarımla onun arkasından birkaç adım attım. Han kapıyı kilitleyip arkasını döndüğü an beni karşısında gördü ve ellerim büyük bir arzuyla onun yüzüne uzanırken Hazer'in gözleri nefes kesici şekilde koyulaştı.

"Bebeğim..."

İnledi ve hangimiz daha erken davrandı bilmesem de dudaklarımız birbirini sertçe tamamladı. Temas etmemizle ikimiz de yüksek sesli inledik ve Hazer'in elleri derhal vücuduma yerleşip beni kucaklamaya meylettiğinde bacaklarımı kaldırıp onun beline doladım. Kollarım boynunu sararken yatağımıza doğru yürüdü.

"Seni özledim," diye fısıldadım. Karanlıkta yüzünü aydınlatan şey abajurun ışığıydı.

"Ben de seni."

Başını sol tarafa eğdi, saçındaki damlalar alnıma düşüyordu. Ellerim gömleğini sımsıkı kavramışken Hazer yüzümü tutarak tüm duygularımı gördü ve kusurlarımı izledi.

Sakallarını yanağıma yavaşça sürttüğünde ona daha yakın olmak için parmaklarımı gömleğinin önüne taşıdım ve düğmelerini çözerken kokusuyla mest oldum. Hazer gömleği çıkarmama izin vermek için doğruldu ve beraber gömleği kollarından çıkarırken göz göze gelip utangaç şekilde gülümsedik.

"Gönlün hâlâ kırgın mı bana Mila?"

"Daha konuşulacak şeyler var fakat yüreğimin tamamından seninle olmak, seni anlamak, seni sevmek geçiyor."

Vücudunda bir rahatlama gerçekleşti ama sonra ellerim göğsü boyunca inmeye başlayınca kendini tekrar sıktı. Sesimdeki gerçekliğin, gözlerimdeki duyguların farkında olup dizleri üzerinde sabit kalarak pantolonunun kemerine uzandı. Dudaklarımı yalayarak nefes nefese onu izledim. Bu mahrem, özel anı birçok kez paylaşmıştık ama her defasında kalbim göğüs kafesimden çıkacakmış gibi davranıyordu. Parmaklarımı karın kaslarında gezdirirken Han kemerini çekip yere fırlattı ve pantolonunun düğmesini çözüp fermuarını indirdi. Pantolonunu tamamen çıkarıp iç çamaşırıyla kalması için biraz uzaklaşması gerekti ve yeniden bacaklarımın arasına girdiğinde kolumu boynuna doladım.

"Seni kırdığım için özür dilerim Mila, aynı hataları bir daha yapmayacağım."

Benim de bir özür borcum olduğunu hissedip, "Ben de özür dilerim," dedim. "O davetiyeyi sana söylemediğim için özür dilerim. Seninleyim Han, seninle kalacağım ama bu fedakârlık değil, kalbimden geçen."

"Mila, Gece Yarısı Güneşi'm..." Boynuma öpücükler koyup başını kaldırdı ve yoğun, karanlık bakışlarıyla karşılaşıp dudaklarımı yaladım. Yüzüme hasretle, titreyen kalbinin gözlerindeki iziyle bakarak, "Kalbinden öpmek neden mümkün değil ki?" diye fısıldadı. Ve sonra gece boyunca bana, vücuduma, ruhuma yaptığı her şey kalbimi öpmekle eşdeğer oldu.

☽

Sonsuz olmasını dilediğimiz her şeyi kısacık bir zamanda yaşama gayreti duyuyorduk, bu ironi insanın kontrol edemediği kaybetme korkusuyla açığa çıkıyordu. Sonsuz sürmesini istediğimiz her şeyi, bir öpüşmeyi bile kısacık zamanda, hızlı yaşayarak belki de aslında kendimiz sonsuz olmalarını engelliyorduk. Sonsuz sürmesini dilediğimiz her şeye karşı çok sabırsızdık.

"...duymuyordun ama öyle işte. Seni öyle benimsemişim ki elimi uzatacağım kadar yakınımda olmadığında bir organımdan ayrıymış gibi hissediyorum."

Cümleler kulağımdan sızdığında gözlerimi açmayı denedim ama olmayınca ratlı uykuma dönüp yorganın altına sokuldum. Bir süre daha uyudum.

"Hep uyuyorsun Mila. Sırtına yazdığım şeyleri hissediliyor musun peki? Seni ne kadar çok sevdiğimi yazdım."

Sabah mı olmuştu? Gözlerimi açabilsem soluk gün ışığını görebilirdim belki. Ona işle ilgili bir şeyler sormuş olmalıydım ki, "Bugün gitmeyeceğim," dediğini duydum.

"Sana gömlek ütülemek için kalkacaktım, dün gideceğini söyledin... Sen saygın birisin, işine kırışık gömleklerle gitmemelisin."

Etrafıma dolanan kollarını hissedince kaldığım yerden, dünyanın en huzurlu hissettiren yerinde tekrar uyudum. Bir ara gözlerimi yarı buçuk açınca onun tüysüz, sert göğsünü gördüm ve kalbinin üzerinden öpüp tekrar uyudum.

Gözlerimi açtığımda bu kez gördüğüm ilk şey tavan oldu. Gözlerimi birkaç kez kırpıp başımı çevirdim ve Hazer'i yatağın ucunda, doğrudan bana bakarken buldum. Oturuyordu, altına gri bir eşofman geçirmişti ve gece yorgunluğu yüzünden, bakışlarından okunuyordu. Yanağımı yastığa sürterek gülümserken üzerimin açık olduğunu fark edip yorganı göğüslerime

doğru çektim ve bunu gören Han manidar şekilde gülümseyip elindeki saten kurdelemi okşamaya devam etti.

"Günaydın hayatım," dedim.

Elini uzatıp dışarıda duran bacağımı yumuşakça okşadı. "Günaydın Mila."

"Gece güzel bir rüya gördüm," dedim tebessüm ederek.

Hazer bir şey diyordu ki koridorda ses yankılandı.

"Abla!"

Leo'nun sesini işittiğimizde ikimiz de bir suç işlemiş gibi dudaklarımızı ısırmaya başladık.

"Saat bir oldu abla, bir! Yoksa... Kalkın artık!" Kapıyı açmaya zorluyordu.

Hazer dudağımdan sıcak bir öpücük alıp kendimi yanıma atarken kıkırdamaya başladı.

Yataktan doğrulup, "Günaydın aşkım," dedim kapıya doğru.

Leo sesimi duyunca kapıyı zorlamayı bırakıp, "Günaydın Safir," dedi cansız bir sesle. "Karnım acıktı, bin saattir uyuyorsunuz!"

Doğru, öğle vakti olmuştu ve çocuk kimbilir ne zamandan beri odamızdan çıkmamızı bekliyordu. Hazer'in kenardaki tişörtünü alıp başımdan geçirirken, "Duş alıp hemen iniyoruz tatlım," dedim.

"Beraber mi duş alacaksınız?"

Hazer yataktan kalkarken kafasını sallayarak güldü, ben de utanıp, "Onu kastetmedim canım," dedim ve banyoya yöneldim.

Tişört zayıf vücudumda salınırken, "Beni niye içeriye almıyorsun Safir?" diye sordu Leo, daha sinirli sesle. "Gece de benimle yatmadın!"

Sanırım buna gücenmişti, keşke gece onunla konuşsaydım. Hassas bir dönemdeydi. Başımı kapıdan çıkardığımda Han'ın da bu tarafa yürüdüğünü gördüm. "Aşağıya inince konuşalım mı Leo?"

Ofladı. "Tamam! Aa şey, Kerem Abi aradı. 'Ablana söyle, o iş tamam,' dedi."

Gözlerim büyüdü ve Hazer'e bir şey fark ettirmemeye çalışarak arkamı dönerken onun çoktan gözlerini kıstığını gördüm. Bir İspanyolca şarkı mırıldanıp kabine yürürken Hazer de içeriye girdi. "Hangi iş tamam?"

"Bilmem ki," dedim ve çok acele cevap verdiğimi fark edip yutkundum. "Her zamanki Kerem, öylesine demiştir."

"Hımm," dedi inanmayarak. "Yalan söylemeyi beceremiyorsun."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum..."

"Tabii ki biliyorsun."

İç çekerek benimle kabine girdi ve ben suyu açıp saçlarımı şampuanlarken karşımda durup belimden tuttu. Beni köşeye sıkıştırmamasıyla rahatladım ama şüpheci gözlerini üzerimden çekmediği için gergindim. Oysa kötü bir şey yaptığım yoktu fakat vakti gelene kadar öğrenemezdi.

Hazer sıcak suyun altında bana sarılıp uzun dakikalarca kendimi yıkamamı izledi. Bana sarıldığı için alanım dardı, kendimi rahat yıkayamamıştım ama hiç şikâyetim yoktu. Kendim durulanırken, "Kocanı da yıka," dedi ensemi okşayarak.

"Yıkarım tabii."

Beni gülümseyerek izledi ve lifi sabunlayıp onun omzundan aşağıya yıkamaya başladığımda belimi okşayarak sırtını fayanslara yasladı. Dövmesinin üzerinden öpüp orayı da ovaladım, sonra göğsünü okşayarak kestirdim ve o beni öpene kadar çok sevdiğim vücudunu yıkadım.

Banyodan çıktığımızda o evde olacağı ve *işimiz* tamamlandığı için Tanrı'nın yanımda olduğunu düşündüm. Hazer arkamda kurulanırken bizim için kıyafetler seçtim. Ona boğazlı kazağını ve kot pantolonunu verdim, kendim için de özel bir elbise seçtim.

"Sevgilim," dedi. "Elbiseyle üşümez misin?"

Elbiseyi kenara bıraktım ve üzerimdeki bornozla yatağa ilerledim, çarşafları çekip çıkardım ve yeni çarşafları takıp temiz yatağımızın üzerine oturdum. Elbiseyi askısından çıkarıp giyinmeye başladım. Hazer de kıyafetlerini giyerken beni izledi. Bakışları mutlu ama bu mutluluğu kaybedecekmiş gibi ürkekti.

"Şey," dedi, elbisemin fermuarını çekmesi için parmak uçlarımla yanına gittiğimde. Arkamı döndüğümde sırtımdan öpüp neredeyse görünmez olan fermuarı kapattı. "Behram beni ikindi namazına çağırdı, gideyim mi?"

Gülümsedim. "Tabii ki Hazer."

"Bak Mila, kesin bana fırça çekecek," dedi, parmaklarını fermuarımdan çekerek. Elleri omuzlarımı şefkatle sardı. "O yüzden çağırıyor. Bir de telefonda öyle bir konuştu ki benimle, bir anda, 'Tamam abi,' dedim."

Kıkırdamaya başladım. "Korkudan mı? Korktun mu Behram'dan? Hı?"

Huysuz bir ses çıkarıp ensemi öpünce huylanıp kıkırdadım ve o geriye çekilince kendisine döndüm. Onun için seçtiğim kıyafetleri giymişti, temiz ve saygın görünüyordu. "Neyse, en azından Oğuz Asaf'ı görürüm," dedi.

Henüz saçlarını taramamıştı. Tutamları elimle düzeltip, "Bilmiyorum. Behram sana kızgınsa bence oğlunu da göstermez," dedi.

"O benim de oğlum, paşa paşa gösterecek."

Karnımı ona yaslayıp parmak uçlarıma yükseldim ve sakallarına bakarak, "Tıraş olmalısın," dedim nazikçe.

"Keşke banyo yapmadan önce tıraşımı olsaydım," dedi, sakallarını alnıma sürttü ama sonra hemen geriye çekti. Tenimin hassaslığından bahsederdi, sanırım kızarmasından endişe etmişti.

"Olsaydın ya," dedim.

"Seni tişörtümün içinde görünce aklım mı kaldı sanki... Önceliklerim değişti."

Gözlerinin içine bakıp kendi duygularımın aynısını görünce gözlerimi dudaklarına indirdim ve aynı anda hareket edip öpüşmeye başladık. Hazer birkaç saniye içinde ellerini sabırsızca vücudumda gezdirip sırtımı odanın kapısına sertçe yasladığında inlememek için onun dudaklarını ısırdım. Kendini, beni âdeta sağ bırakmadan geriye çekip öpüşmeyi bitirdiğindeyse, "Bana yaklaşma," diyerek kaçar gibi banyonun yolunu tuttu.

Mahcubiyetle gülerek aynanın karşısına geçtim, saçlarımı fırçalayıp ardından kurdelelerime baktım. Elbisem beyazdı, ne takarsam uyumlu olurdu. Parmaklarım motifli kurdelelerime gitti. Şeffaf, üzerinde minik papatya desenleri olan kurdelemi aldım ve saçımın yarısına bağladım kalanını salık bıraktım. Bir de parfüm sıktım, Hazer'in aldığı inci küpeleri takarak aynanın karşısından çekildim.

Hazer'i banyoda bırakıp düzettiğim odamızdan ayrıldım ve indiğimde Leo'nun pijamaları içinde, kollarını göğsünde birleştirmiş oturduğunu gördüm. Dik dik baktı.

Gülümseyip mutfağa geçerken, "Sana ne hazırlayayım?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ne oldu sana?"

Dolabı açtım. "Ne olmuş canım?"

"Gülüyorsun!"

Kahvaltılıkları çıkarıp sırasıyla tezgâha dizdim, portakal suyu olup olmadığını da kontrol ederken, "Mutlu insanlar güler," dedim.

Oturduğu yerde ayaklarını ileriye geriye sallıyordu. "Eniştem ne yaptı da mutlu oldun?"

"Bana güzel şeyler söyledi," dedim.

Ve o sırada aşağıya inen Hazer, "Ayrıca güzel şeyler yaptı," diyerek beni tamamladı.

Başımı çevirdim, tertemiz yüzünü gördüm. Sakalsızken daha genç, yakışıklı geliyordu gözüme. Kemikli çenesi, elmacıkkemikleri iyice ortaya çıkıyordu. Leo şüpheci şekilde bize bakarken Hazer salona ilerledi ve ıslık çalarak sehpadaki kumandayı aldı. "N'aber la kayınço?"

Leo koltuktan kalktı. "Eee sen de mutlusun!"

Hazer televizyonu açıp borsa haberlerinin olduğu bir kanalda durdu. "Evet, mutluyum." Kumandayı bırakıp Leo'ya eğildi, saçlarını okşadı. "Bugün sana telefon almaya gidelim mi?"

Ben bir telefona sahip olması için erken olduğunu düşünüyordum ama Hazer sevdiği kişileri şımartmaya bayılıyordu. "Şaka mı yapıyorsun enişte?" dedi Leo, kuşkucu şekilde.

"Ciddiyim."

"Enişte, ağzın kapanmıyor gülmekten! Pek inanmıyorum sana!"

"Zaten mutlu olduğum için almak içimden geldi Leo."

"Hıı." Leo, kollarını Han'ın boynuna dolayınca Hazer kucağında onunla doğruldu ve Leo bana dönüp düşünceli şekilde mırıldandı. "Enişte mi hep mutlu eder misin abla?"

Hazer, Leo'nun sinsiliğine yarım ağız gülerken ben de onu nasıl mutlu ettiğimi hatırladım ve yanaklarımda bir pembelik hissettim. Tezgâhın altındaki tabureleri çekip oturduklarında çok sevdiğim bu iki erkek için de portakal suyu koydum. Beraber kahvaltımızı ederken Hazer'le bakışıp gülüştük ve tüm bunları, hiç konuşmadığımız günlerden sonra şaşkınlıkla karşılayan Leo *tövbe tövbe* deyip durdu.

Kahvaltımız bittiğinde Leo üzerini giymek için yukarıya çıktı, biz de tezgâhı toparladık. Hazer ara ara saçlarımdan öpüp bana sarıldı ve sonra televizyondaki bir borsa haberi dikkatini çekince salona geçti. İşim bittiğinde ben de salona geçip arkasından ona sarıldım, camlardan görünen kar yağışını izleyerek ellerimi kocamın kalbine bastırıp kalp atışlarını hissettim. Evim, yuvam, eşim, kalp atışım.

Sonra bana ihtiyacı olacağını düşündüğümden Leo'nun yanına çıktım, odasını düzeltirken onu izledim. Kendisine pedagoğun dediği gibi hassasiyetle yaklaşacaktım. Altın sarısı saçlarını taramamı isteyerek elindeki telefonla yanıma geldiğinde, "Telefonu belli saatler içinde kullanmana müsaade edebilirim," dedim.

Başını yavaşça salladı. Bir sakinleşeceği bir de öfkeleneceği zamanı kestiremiyordum. "Tamam, zaten Mustafa'yla oyun oynamak için istiyorum abla."

Üzerine siyah montunu, eldiven ve beresini geçirip indiğimde Hazer'in de giyindiğini gördüm. Önce Behram'ın yanına ardından da telefon almaya gidecek olmalılardı. Hazer portmantodan ayakkabılarını alıp giyerken, "Ben de Kerem'le dışarıya çıkacağım," dedim.

Doğrulduğunda Leo'ya ve sonra bana bakıp şüpheyle gözlerini kıstı. "Ne işler karıştırdığınızı söyle."

"Hayır."

Diretti. "Bilmeliyim."

"Sanmam."

"Mila..."

Eğilip Leo'ya ayakkabılarını giymesi için yardım ettim. "Israrcı bir koca olmak sana yakışmıyor."

"Safir Mila..."

Yine despotluk yapıyordu fakat söylersem tatlı sürprizimin ne manası kalırdı ki? Dudaklarıma hayali bir fermuar çekerek sokak kapısını açtım ve bahçemizdeki karlara bakarken konuyu değiştirmek için, "Hatırlıyor musun?" diye başladım. "Bir gün evine misafir olarak gelmiştim, yine böyle kar yağan bir gündü. Yerden kar avuçlamıştım ve kapıyı açtığın an suratına fırlatmıştım."

Leo hayret ettiğim bir şey yapıp canlılıkla gülerken Hazer de, "Bana vuracağını sanmıştım..." diye mırıldandı.

"Dayak yeme arzun ta o günlere dayanıyor demek ki," diye şaka yaptım.

"Ha ha ha." Yapmacık şekilde güldü. "Sen ve güldürmeyen şakaların karıcığım."

Leo kızıp, "Ablama kötü bir şey deme enişte," dedi.

Hazer dışarıya çıkmadan önce eğilip onu kucakladı. "Bak oğlum, ablanı benden korumaya falan çalışıyorsun... Şovu kes."

"Sus enişte."

Leo'yu ikaz etmeyi düşündüm ama tepkimin aksi bir sonuç vereceğini düşünüp sessiz kaldım. Hazer onun poposuna vurunca Leo kafasını kucağına koydu. Parmak uçlarıma yükselip Hazer'in pürüzsüz yanağından öptüm.

"Leo'ya çok dikkat et, elini bırakma."

"Duyuyor musun Leo?"

"Hayır."

Huysuz. Ben geri çekilmeden önce Hazer yanağını yanağıma sürttü ve kendisi de beni, dudağımın kenarından öptü. Onlar, Hazer'in kullandığı arabaya bindiklerinde karların üzerine basıp onların uzaklaşmasını izledim. Elbisemle sanki karlarla bütünlük sağlıyordum. Onlar sokağın köşesini dönüp gözden kaybolunca mutfağa geçtim. Kendimi günler sonra huzurlu hissediyordum, kalbimdeki hüzünlü ölü kelebekler kozasına

gömülmüş gibiydi. Kendime sıcak çikolata yaptım ve gece yaşadıklarımızı, öpüşmelerimizi düşünüp salona geçtim.

Sıcak çikolatamın son yudumunu içerken kapının tıklatıldığını duyup hevesle kalktım, kapıya koştum. Kerem titreyerek içeri girdi. "Götüm dondu."

"Belli," dedim ve ona sıcak bir şeyler hazırlamak için derhal mutfağa geçtim. "Kahve yapayım mı?"

"Sütlü çay yapsana."

Duraksadım. "O nasıl oluyor?"

Ellerini ovuşturarak salona geçerken, "Karım sosyeteden biliyorsun," dedi. "Böyle cins cins şeyler içiyor."

"İlahi Kerem."

Gülerek, "Ben ilahi bilmem, Behram bilir," diyerek kötü şakamı hatırlattı.

Neşeyle gülüp kahve makinesinde ona bir kahve hazırladım ve kupayla dönüp karşısına oturdum. O kahvesini içerken de sabırsızca, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

Şoförlük yapmayacağı için oldukça spor giyinmişti. Üzerinde siyah *sweatshirt*, kot pantolon vardı. Bana göz kırpıp, "Si," dedi. "Sürprizi bugün mü yapacaksın? Ee, küssünüz?"

"Barıştık," dedim mutlulukla. Bakışlarımı kaçıracak yer aradım. "Bugün harika olur."

Kıs kıs gülüp, "Bir şeyden şüphelenmedi değil mi?" diye sordu.

"Hayır," diye güvence verdim. "Zaten son günlerimiz birbirinden ayrı geçti, bildiğin gibi konuşmuyorduk."

Kahvesini yarılayıp, "Atölyesine hiç girdi mi?" diye sordu.

İşaretparmağımı iki yana salladım. "Saklamıştım anahtarı, girmek istediyse bile giremedi."

"Kocasına sürpriz de yaparmış," diyerek eğlendi benimle.

"Kocam, değil mi?"

"Öyle öyle," dedi ve derin bir nefes alıp kahvesini yudumlarken gözlerimin içine baktı. "Fakat küstünüz Mila, buna rağmen ona yapmayı istediğin sürprizden vazgeçmedin."

Kalbimin hissettiklerinden başka bir şey yapmamıştım bakıldığı zaman. "Ona küsken de onu çok seviyordum ve bir noktada barışacağımızdan emindim."

Gülümsemesi yaptığım şeyden emin hissettirdi. "Sen iyi bir kızsın Mila."

"Teşekkürler." Yerimden heyecanla kalktım ve yanına gidip onu çekiştirmeye başladım. "Hadi hadi, gidelim artık!"

Evden çıktık ve gideceğimiz yere varmak için arabaya bindik. Öylesine heyecanlıydım ki belki haftalar sonra ilk kez kalbim tamamıyla huzur kaplıydı. Ümit ediyordum, tüm kalbimle sürprizimi seveceğini ümit ediyordum.

Yollar karla kaplıydı ve tuzlanmıştı, Kerem'den yavaş kullanmasını rica ettim. O kaza gününden beri araba hızlandığında korkuyordum. Aylar önce çalıştığım sahafın önünden geçerken, "Durabilir misin?" diye sordum ve beni anlayan Kerem arabayı durdurdu.

Sokağın karşısındaki sahafa geçerken Kerem düşmemem için koluna girmemi istedi, ben de öyle yaptım ve sahafın kapısından girerken buradaki hatıralarıma gülümsedim. Bu sahafta çok güzel anılarım olmuştu, kendi paramı kazanmıştım, Hazer'le kitap okumuştuk. Hayatımın dönüm noktasını kaplıyordu burası. İçeri girdiğimizde niyetim patronuma selam vermekti fakat kasada tanımadığım bir adamı görünce şaşırdım. Sahafa, raflara, özlediğim bu dünyaya bakarak paltomdaki karları silkeledim ve kasaya yürüdüm.

"Merhaba."

"Hoş geldiniz," dedi yaşlıca adam, başını kaldırıp beni selamlarken.

Kibarca gülümseyip, "Ben geçtiğimiz aylarda burada çalışıyordum," dedim. "Buradan geçerken patronumu görmek için girdim, acaba kendisi nerede?"

"Aaa." Beyefendi, torbaya koyduğu kitabı müşterisine uzatıp tekrar bana döndü. "Çok üzgünüm, kendisi geçtiğimiz hafta vefat etti."

"Aman Tanrım..." Biri beni ittirmiş gibi geriye sıçrayıp parmaklarımı ayrılan dudaklarımın üzerine koydum ve bu hüzün dolu haberi sindirmeye ihtiyaç duyup başımı önüme eğdim. Kerem kolumdan tuttu. Keskinliği yaralayıcı olan haberi sindirip başımı tekrar kaldırıp karşımdaki adama baktım. "Siz?"

"Kardeşiyim."

"An... Anlıyorum. Çok üzüldüm, sabır diliyorum sizlere."

Adam buruk bir gülümsemeyle teşekkür ettiğinde Kerem'e döndüm ve onun da buruk ifadesiyle karşılaştım. Heyecanla girdiğim sahafta yüreğimde bir ağırlıkla nefes alamaz olmuştum. Kerem burada duramayacağımı anlayıp benimle kapıdan çıktı ve sessizce arabamıza döndüğümüzde, "Bu sıralar ölümle çok yüzleşiyorum," dedim.

"Belki de sevdiklerimizin değerini anlamamız için işaretlerdir aynı zamanda Mila."

Başımı salladım ve durgun bir ifadeyle emniyet kemerimi takıp onunkini de kontrol ettikten sonra koltuğuma yasladım. Patronum için gerçekten üzülmüştüm, hiçbir zaman samimi bir ilişkimiz olmamıştı ama bana iş vermiş, işimin karşılığını da vermişti. Cennetin güzel bir yerinde olduğunu diledim.

Daha durgun geçen yolculuğumuzdan sonra bize ne için yola çıktığımızı hatırlatan o yere geldik. Her şeyin hayal ettiğim gibi olduğunu görünce gözlerim mutlulukla doldu. Derhal Hazer'i aradım, gelmesini istediğim bir yer olduğunu söyledim. İşleri bitmişti, bu yüzden konum atmamı istedi. Fakat bunun ona sürpriz olmasını istediğim için buraya biraz uzak bir adres verdim, onu orada bekleyeceğimizi söyleyip Kerem'le oraya ilerledik.

Planlarıma göre Hazer buraya Leo'yla gelecekti, ben de Leo'yu Kerem'e emanet edip Hazer'i gerçek sürprizine götürecektim. Elimi cebime atıp yanıma aldığım kurdeleye baktım, onun gözlerini bağlamam gerekecekti.

Kaldırımda, kar yağışının altında beklediğimiz dakikalardan sonra, "Geldi büyükbaş Dalgakıran," dedi Kerem.

Gülüp başımı sokağın soluna çevirdim. Araba karların üzerinde ilerleyip önümüzde durdu ve biraz sonra şoför kapısından Hazer, arka kapıdan Leo indi. Kerem'in kolundan çıktım ve Hazer yaklaşıp elini belime yasladığında, "Hoş geldin mi vida," dedim.

Dudaklarını şakağıma yaslayıp beni öperken, "Hoş buldum balerinim," dedi. Kerem de eğilmiş, Leo'yu kucaklamıştı. "Burada ne yapıyoruz?" diye sordu bu kez Hazer.

Kerem'le bakıştık ve Hazer'e dönüp geriye çekildim. Eldivenli ellerimle omuzlarındaki karları temizleyip, "Seni bir yere götürmek istiyorum," dedim ve sonra Kerem'in kucağındaki Leo'ya dönüp gülümsedim. "Telefonunu aldın mı?"

Leo başını sallayıp elini cebine attı, montundan son model *Iphone* çıkardı. "Çok paraydı abla!"

Bir şey dememek için kendimi son anda tuttum ve iç geçirerek Han'a malıcup bakışlar attım ama ben daha bir şey diyemeden, "Bana eski telefonunu veriyorsun," dedi Kerem, alıngan şekilde. Hayret bir şey, Leo'ya alınan telefonu kıskanmıştı.

"Hayırdır la, dün karşımda kekeleyerek konuşuyordun, bugün n'oldu?"

Kerem oflayıp kaldırımdan indi. "Çok cimri bir patronsun."

Hazer, ben ve Leo, Kerem'e dik dik baktık çünkü bu abartılı bir yalandı.

Bakışlarımızı fark eden Kerem gülümseyerek Leo'ya döndü. "Hadi, seninle sinemaya gidelim."

Kerem, biz daha bir şey demeden ilerideki, bizim geldiğimiz arabaya ilerleyince Leo'ya el salladım. Başını Kerem'in omzuna koyup o da bana eldivenli minik elini salladı. Onlar arabaya binip gözden kaybolduğundaysa Hazer bana dönüp, "Neler karıştırıyorsun?" diye sordu şüpheci şekilde.

Ellerimi omuzlarımdan çekip tatlı tatlı gülümsedim ve cebimden mavi kurdeleyi çıkarıp, "Bunu gözlerine bağlamam gerekiyor," dedim.

Yanağını kaşıyıp aniden sırıttı. "Yol ortasındayız Mila."

"İlahi Hazer, çok fesatsın. Hadi, arkanı dön de bağlayayım gözlerine."

Bir şeyleri bilmemek onu sabırsızlandırmaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Arkanı dön."

Tehditkâr şekilde bakmaya başladığımda yenilgiye uğrayıp arkasını döndü. Biraz eğildiğinde kurdeleyi gözlerine bağlayıp arkasından düğüm attım ve önüne geçip görüp görmediğinden emin olmak için ona dil çıkardım. Tepki vermeyince görmediğini anlayıp elinden tuttum. "Biraz yürüyeceğiz aşkım."

O da eldivenli elimi sımsıkı kavrayıp sıkkın şekilde yanımdan yürümeye başladı. "Seninle her yere yürürüm."

"Şovu kes," dedim kıkırdayarak. "Yanaklarını şişirmiş, ofluyorsun." Sahici şekilde gülümseyip adımlarımızın izi oluşan karlara baktım ve onunla birkaç sokak yürüdüm.

"Mila, yanımızdan geçen insanlar bana gülüyor mu?"

O sırada sokaktan geçen iki insanın Hazer'e bakıp güldüğünü görmeme rağmen, "Hayır," dedim.

"Yalancı."

Çilli yüzüne, yumuşak saçlarına bakıp sevgiyle elinin üzerini okşadım. Beyaz elbisemin üzerinde beyaz paltom, kırmızı eldivenlerim ve berem vardı. Gözlerimin ışıldadığını hissediyordum. Nihayet o noktaya vardığımızda tek katlı, restore ettiğimiz binanın merdivenlerini çıktık.

"Düşeceğim Mila!"

Sızlanmasına gözlerimi devirdim. "Aşkım elinden tutuyorum ya..."

Bu eski bir binaydı ama biz restore ettirmiştik ruhuna dokunmadan, merdivenler çok estetik görünüyordu. Merdivenlerin sonundaki kapıyı, Kerem'in verdiği anahtarla açtım ve onunla içeriye girdim. Kocaman,

büyük bir alan bizi karşılayınca gözlerim parladı. Kapıyı kapatıp onu beraber bu restore edilen ama tarihi ve estetik dokulara sahip olan alana yönlendirdim. Yüksek duvarları olan, geniş, aydınlık, tertemiz bir yerdi. İçeride uzun, beyaz kolonlar vardı. Duvarlarda tarihi dokuların yanı sıra Hazer'in hoşlanabileceği türden tablolar asmıştım, avizeler minimal ve şıktı.

"Neredeyiz Mila? Gözlerimi açar mısın artık?"

Etrafıma hayranlıkla bakıp tekrar önüme döndüm ve tam karşısında durduğum bu adama aşkla bakıp parmak uçlarımda yükseldim. Parmaklarımı kurdelenin düğümüne uzattım ve çözüp indirdim. Hazer gözlerini kırpıştırıp açtı ve beni görüp gözlerimin içine baktıktan sonra başını etrafına çevirdi. İki yanında duran ellerinden tuttuğumda, "Mila," dedi kocam, gördüklerine inanamayarak. Yüzünü şaşkınlık ifadesi kapladı, hareleri ışıltıyla dolmuştu. "Bunlar... benim heykellerim."

Başımı sallayıp etrafımı bir daha inceledim, atölyesinden alıp buraya getirdiğimiz sayısız heykeline bakıp onunla gurur duydum. Küçüklü büyüklü, emek verdiği, saatlerini harcadığı yirmiden fazla heykel vardı. Hepsi hayalini kurduğum şekilde yerleştirilmişti; herkesin izleyebileceği şekilde. Tekrar ona döndüğümde gözlerimiz buluştu, hayatın kırıp dökmeyi istediği kalbi birleşen ellerimiz bir arada tutuyormuş gibi bana baktı.

"Burası da heykel sergin sevgilim."

Ve dün gecenin aksine gözlerini dolduran duygu, mutluluk oldu.

XV

"BEYAZ POİNTLER"

On beş gün sonra

Bir kadın kocama kur yapıyordu.

Bunu, neredeyse geçtiğimiz bir dakika boyunca izlemiştim ve hâlâ elimde, içinde su olan bir şarap kadehiyle ileriye bakıyordum. Hazer'in az önce masadan kalkması gerekmişti, bir tanıdığıyla el sıkışmış, ayakta sohbet etmeye başlamıştı ve bir kadın da onlara yaklaşmış, yakın mesafeden sohbet ediyordu.

Hazer'in sekreterinin düğünündeydik. Hazer, çalışanlarına kıymet veren bir iş insanıydı ve sekreterinin davetini de severek kabul etmişti. Bugün okuldan geldikten sonra özenle hazırlanmış, karısı olduğum için de Hazer'e eşlik etmiştim. Şık bir otelin davet salonunda, kalabalık içindeydim. Nikâh yarım saat kadar önce kıyılmıştı, gelin ve damat masaları geziyor, davetlilerle kibarca selamlaşıyordu. Ben de, Hazer'in birkaç çalışanının olduğu masada oturuyor, gergince kadehimdeki suyu içiyordum. Kadın Hazer'le alışık olmadığım bir samimiyetle konuşuyor, gözlerinin içine bakarak kıkırdıyordu.

Parmağında yüzüğü olduğunu da mı görmüyordu? Bu kadarı da terbiyesizlikti. Kocamdı o benim.

Uzanıp kadehi masaya bıraktım. Düğünden çok Hazer'e güzel görünmek gibi bir arzunun pençesine düştüğüm için özenle hazırlanmıştım. Yanıma aldığım siyah paltomun altına giydiğim elbise kırmızı renkliydi. İnce askılı, göğüs dekolteliydi. Üstelik kısaydı da ama kendimi her konuda olduğu gibi giyim konusunda da eskiye göre çok daha rahat hissettiğim için giyerken o kadar çekinmemiştim.

Saçlarımı omzuma alırken bakışlarımı tekrar o yöne çevirdim ve sandalyemde huzursuzca kıpırdandım. Kadın neden böyle davranıyordu? Hazer onu görmezden gelmesine ve evli olduğunu bilmesine rağmen ona yaklaşmayı deniyordu.

"Abla o kadın kim ya? Enişteminin koluna dokunuyor! Hayırdır?"

Leo'ya döndüm ve tatlı papyonuna bakarak gülümseye zorladım dudaklarımı. "Aşkım burada kal, hemen dönüyorum."

Ağzının içinde söylendi. "Git çek şu kadının elini eniştemden abla, tövbe tövbe..."

Sandalyeden kalkıp gümüş renkli topuklu ayakkabılarım üzerinde kocamın yanına ilerledim ve kendimi, onun omzuna dokunarak belli ettim. Gözlerini karşısındaki adamdan alıp bana döndü ve elini belime doladı. "Uzun süre yalnız bıraktım seni, kusura bakma."

Onu kendime çektim. "Önemli değil aşkım."

Karşımızdaki adam gülümseyerek, "Eşiniz değil mi?" diye sordu.

"Evet, karım," dedi Hazer ve ben karşımdaki adama hafifçe tebessüm ederken çaprazımızdaki kadının genzini temizlediğini duydum. Hazer bana biraz daha yaklaşarak kadından tamamen uzaklaşınca bu kez kadınla göz göze geldim.

"Eşim baya komik herhalde. Az önceden beri gül gül öldünüz kendisiyle konuşurken de..."

Hazer elini kumaş pantolonunun cebine sokarken kadının yanakları kızardı. "Eşinizin sohbeti sarıyor," dedi.

Seni sarmasın lütfen.

Hazer, ortasında olduğu durumdan rahatsızlık duymuş gibi yalnız benim fark edebileceğim bir şekilde kıpırdandı ve karşımızdaki adam elini Hazer'in omzuna koydu. "Ben masama geçeyim, seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de öyle."

"Siz de benim masama geçebilirsiniz Hazer Bey," dedi kadın, sonra genzini temizledi. "Biraz iş muhabbeti yaparız."

Aaaaa.

"Düğünde de iş konuşmayayım," diye teklifi reddetti Hazer ve bir şey söylemek için kulağıma eğildi. "Yemin ederim hiçbir suçum yok."

Zaten bundan şüphe de duymuş değildim. Hazer'e gülümseyip karşımdaki kadına döndüm. Haset bakışlarını, onunla göz göze geldiğim an temizledi ve kadehinden bir yudum aldı. "Evlilik nasıl gidiyor?"

"Bizimki iyi gidiyor. Üçüncü kişilere rağmen." Tatlı şekilde gülümsedim.

Ağzı kapanıp açıldı ve Hazer gergince kravatını gevşetirken kadın başını salladı. "Ben... masama döneyim, siz de yalnız kalın."

"Tam isabet," dedim en nazik sesimle.

Kadın daha da rahatsız oldu ve Hazer'e başını salladı. "Karşılaştığımıza mutlu oldum Han, hoşça kal."

"Hı hı," dedi Hazer sadece.

Arkasını dönüp uzaklaştı, az ilerideki bir masaya yerleşti. Yaşı Hazer'e daha yakın gibiydi, alımlı da bir kadındı. İnsanların bence ahlak, etik kuralları olmalıydı. Evli bir adama bu şekilde yaklaşmanın nesi hoştu?

"Sana ikinci adınla sesleniyor," diyerek Hazer'e döndüm.

Bir eli belimdeyken diğerini omzuma koydu ve okşarken yukarıdan bana baktı. Gözleri ışıklandırmalara rağmen kopkoyu görünüyordu. "Kocanı ateşli biçimde sahiplenmen karşısında elimde olmadan etkilendim," dedi.

Ceketinin yakasını çekiştirdim. "Böyle şeyler söyleme, kalabalık içindeyiz."

"Kulağına fısıldıyorum. Bunları söyleyebileceğim tek kadının, karımın kulağına."

Gülmeye devam edip şakağımdan öptü ve ellerini belimde dolaştırarak masamıza göz attı. Leo'nun dik dik bize baktığını görünce iç çekti. "Bence Leo artık beni sevmiyor."

"Seni çok seviyor. Az önce kadının elini kolunda görünce benden çok kıskandı." O kadına duyduğum rahatsızlıkla başımı Hazer'in omzuna yasladım.

"Özür dilerim, rahatsızlığımı belli ettim ama kadın..."

"Sadece... Aklım almıyor insanların sınırlarını bu kadar bilmemesini."

Beraber masaya yürürken Hazer de bana katıldığını gösteren bir ses çıkardı ve masaya ulaştığımızda diğerlerine selam verip sandalyemi çekti. Otururken, "Eteğine dikkat et," dedi.

"Enişte bir daha kadınlarla o kadar yaklaşma, evlisin sen... Behram Enişte olsa kadına dönüp, 'N'apıyorsunuz kadın!' derdi, sen ancak gülüyorsun..."

Hazer de yanımdaki sandalyesini çekip oturdu, kolunu benim sandalyemin arkasına attı. "Git Behram'a kayınbiraderlik yap o zaman, hırt."

"Zaten Behram'ı daha çok seviyorum."

Hazer, Leo'ya alınmış gibi bakınca Leo'nun pişman olduğunu gördüm. Başını önüne eğdi, sonra geri kaldırıp sandalyesinde, aramızda oturan Hazer'e doğru kaydı. "Şaka yaptım enişte, hem ben seni babam olarak görüyorum, ayrısın bir kere."

Hazer onun başını omzuna doğru yaslayıp elini altın sarısı saçlarına koydu. "Keşke senin kadar güzel bir oğlum olabilse."

"Hem bana *Iphone* aldın sen enişte, seni daha çok seviyorum tabii ki."

Gülümseyip Hazer'in masanın altındaki elini tutum, o da parmaklarımı okşadı ve elini dizimin üstüne koyarak başparmağıyla bacağımı okşadı. Başını az çevirip gözlerimizi birleştirdi, olmazsa yaşayamam dediğim gözlere bakınca yüreğimin işgalini anımsadım. Ona âşık olduğum ilk anı. Ona çarpıldığım ilk anı. Bana, "Kimsesiz olmak suç değil, ayıp değil," dediği ve bunları derken bir mendille yanağımı sildiği anı.

"Kırmızı sana çok yakışıyor, tıpkı kızarmak gibi." Parmaklarını omzumdaki çillerde dolaştırdı. "Bu geceden keyif aldın mı?"

"Sen ve Leo yanımda olunca her şeyden keyif alıyorum mi vida."

"Abla, uykum geldi."

Leo'nun sesiyle başımı çevirdim. "Erken uyandın tabii."

Hazer başını arkaya çevirdi ve birine selam verdikten sonra, "Kalkalım," dedi, nadiren kullandığı otoriter sesiyle. Bu ses tonunu, *hiçbir itiraz istemiyorum* demek yerine kullanıyordu sanki. "Bana bir dakika ver sevgilim," dedi Hazer ve Leo'yu koltuğuna bırakıp doğruldu.

Uzanıp Leo'nun yakasına taktığımız siyah papyonunu düzeltirken göz ucuyla Hazer'e baktım. Ceketini düzelterek ilerledi, eşinin yanında duran sekreterinin yanına. Ona ayrılacağımızı söyleyecekti sanırım. Sekreterinin elini kibarca sıkıp mutluluklar diledikten sonra tekrar yanımıza döndü.

Leo yorgun olduğu için onun yürümesine gönlü el vermedi, kucağına alınca Leo da başını onun boynuna yasladı. Paltolarımızı aldım ve eşimle kardeşimin arkasından koşuşturdum, salondan çıkıp otel koridorlarında ilerlerken, "Sergi açılışına çok az kaldı," dedim Hazer'e. "Heyecanlı mısın?"

Heykelle ilgili şeylerin onu çok mutlu ettiğini, heyecanlandırdığını biliyordum. Açık havaya çıktığımızda karlar üstümüze uçuştu. "Sen müzikal günü dans etmeye çıkarken ne kadar heyecanlıydın, hatırlıyor musun? Ben de insanlara heykellerimi gösterirken o kadar heyecanlanıyorum."

"Ama hâlâ babana inat şirkette çalışmaya devam ediyorsun, kendini tamamen heykellerine adamak varken..."

Hazer valeye bir işaret yaptı, adam arabamızı almak için yanımızdan ayrılırken paltomu üzerime geçirdim. "Mila, bunları konuşmuştuk," dedi gergince.

Evet, konuşmuştuk. "Konuşmadık, sen beni geçiştirdin."

"Seni bir daha geçiştiriyorum o zaman Mila."

Yanaklarımı şişirip ofladım, kollarımı göğsümde kavuşturup ona yaslandım; çok soğuktu. "Sen heykel yaparken mutlusun."

"Sen de dans ederken. Fakat sırf çocuklara yardımcı olmak için Sosyal Hizmetler okuyorsun. Sen neden hiçbir şeyi umursamadan kendini tamamen dansa emanet etmedin?"

Si, bu konuda biraz haklıydı. Dans etmeyi daha çok sevsem de konservatuvar okumamıştım, çocuklara yardım etmek istemiştim. "Ama ben iyilik yapmayı da seviyorum, hem dans etmeye de devam ediyorum. Ama sen her sabah istemediğin halde şirkete gidiyorsun Han."

"Her şeyi babama mı bırakayım? Asla olmaz! Hepsini ben kazandım."

Çenesiyle arabayı işaret ettiğinde arka kapıyı açtım ve Hazer, Leo'yu bırakıp doğrulurken, "Enişte *Iphone*'um nerede?" diye mırıldandı Leo, uykulu sesle. "İçeride unutmadık değil mi?"

"Aşkım, cebinde," dedim.

O arka koltukta boylu boyunca uzanırken Hazer şoför koltuğunun yanındaki kapıyı açtı, ben girince de kapattı. Koltuğa yerleştim ve ısıtıcıyı açarken Hazer de arabaya binip derhal kravatını çıkardı, kucağıma fırlattı. Gömleğinin, onu sıkan birkaç düğmesini açtığında, "Şimdiden soyunmaya mı başladın?" diye şaka yaptım.

Hafifçe gülüp ceketini de çıkardı, içeride çok bunalmıştı. Dikiz aynasına bakarak saçlarını dağıttı, arkaya doğru taradı. Arabayı çalıştırırken elimi dizine koyup, "Sergiye eklemek istediğin başka bir heykel var mı?" diye sordum.

"Seni eklemek istiyorum. Heykel gibisin, taş gibi yani. Sanatsal bir güzelliğin var, sergi bitimine kadar kıpırdamadan durabilir misin?"

Kıkırdadım. "Kıpırdamadan duracağım ve sergiye gelenler de beni heykellerinden biri mi sanacak? İlahi Hazer."

"Bu heykeli satın alıp alamayacağını soracak herkes, ben de bu sanatsal heykelin yalnız bana ait olduğunu söyleyeceğim."

Kendime, onun bana baktığı yerden bakmayı çok isterdim. Nasıl görünüyordum acaba onun gözlerinden? Gerçekten sanat görüyormuş gibi mi hissediyordu? Ceketini tutarken dikiz aynasından Leo'ya baktığını gördüm. "Uyudu."

"Çok bunaldın değil mi içeride?" diye sordum.

"Kalabalık sarmıyor."

"Güzel bir düğündü," dedim başımı ön cama çevirerek. Silecekler hızla çalışıyordu, şehrin ışıkları caddeyi aydınlatıyordu. Katıldığım son düğün

kendi düğünüm olmuştu ama o evet kelimesini asla istediğim gibi söyleyememiştim. O zaman olanları hatırlamak beni kedere sürükleyince, gözlerimi kapatıp başka şeyler düşünmeyi diledim.

"Hüzünlendin," dedi Hazer.

"Sana evet dediğim zamanı düşünüyordum," dedim gözlerimi açmadan.

Bir şey demedi, yalnız parmaklarını elimin üzerinde aşkla gezdirdi. Tenimdeki her canlılığı, nabzımın yokuş yukarı tırmanışını hissedip tebessüm ettim. Eve varmamız tahmin ettiğimden uzun sürdü, yanağımdaki bir öpücükle uyandım ve eve geldiğimizi gördüm. "Leo'yu alayım aşkım, arabayı sen kilitle," diyerek anahtarı avcuma bıraktı.

Hazer, Leo'yu kucaklayıp eve ilerlerken, ben de araba kapılarını kilitleyip arkasından bahçeye girdim. Salıncakta karlar oturuyordu, zaten oraya hiç biz oturmuyorduk. Anahtarı cebimden çıkarıp evin kapısını açtım ve kabanımı çıkararak salona geçtim.

"La!"

Gördüğüm şeyle ve Hazer'in bağırışını duymamla sıçrayıp gözlerimi kocaman açtım. Kerem ve Leyla'yı evimizin salonunda, koltukta bastığımıza inanamıyordum.

Hazer'in sesini Kerem de duydu ve Leyla'nın üzerinden kalkıp geriye kaçarken bacağını sehpaya vurup kalçasının üzerinde yere düştü. Leyla da koltuktan doğruldu ve önce bize, sonra Kerem'e bakarken, "Basıldık," diye fısıldadı.

Kerem kalçasını ovuşturarak koltuktan kalkarken gülmemek için yanağımın içini ısırıp onları utandırmaktan kaçındım. Elbette çıplak falan değillerdi, biraz gülüşmüş, öpüşmüş gibi rahatça yerleşmişlerdi koltuğa. Hazer öne çıktı ve yerden kalkan Kerem'e öfkeyle baktı. "Lan ben bile bu koltukta..." Susup Kerem'e tekme atmaya çalıştı. "Benim koltuğumda... Ulan Kerem, ulan başımın belası..."

"Aşk yapıyoruz patron, ne kızdın şimdi?"

Kerem onun tekmelerinden kaçarken Leyla da saçlarını düzeltip koltuktan kalktı. Oldukça utanmış görünerek yanıma ilerledi, arkama saklandı. Hazer, Kerem'in pişkinliğine inanamayarak, "Kendi evin ne güne duruyor oğlum?" dedi.

Kerem hayretle Han'a baktı. "Senin evin benim evim mi var patron ya... Zaten verdiğin üç kuruş maaş, bir de ezip duruyorsun." Üste çıkmaya devam ederek koltuktaki ceketini aldı, giyindi. "Gerçekten iğrenç bir hayat."

Hazer'in sol gözü seğirmeye başladı. "Üç kuruş mu?"

"Bırak ya bırak," diyerek koltuğun arkasından, Hazer'e en uzak yerden yürüyerek bize doğru ilerledi Kerem. Leyla'yı yanağından öptü ve portmantodaki paltolarını aldılar. "Hadi Leyla'm gidelim."

Uzanıp Leyla'yı yanaklarından öptüm. "Olur öyle şeyler, utanma lütfen."

"Şey... Kerem sizin musluğu tamir ediyordu, bozulmuş. Ben de o yüzden işten çıkınca buraya geldim, yani özellikle sizin evde şey falan yapmıyorduk."

"Leyla'm onların evi, bizim evimiz."

Kerem'e gülen gözlerle baktım ama Hazer'in, "Sen şuraya yat oğlum, ben bir Kerem'i döveyim," dediğini duyunca gülüşüm soldu. Kerem tehlikenin farkında olarak sokak kapısını açtı ve Leyla'yı çekiştirerek, "Kocanı öp bir şey yap, çok gergin," dedi.

Hazer'in öfkeli adımlarla buraya yürüdüğünü görünce önüne geçtim. "Abartıyorsun aşkım," dedim.

Hazer beni itip Kerem'in üzerine atlayamadı, başımın üzerinden ona parmağını salladı. "Evimde bir daha benden başka kimse öpüşmeyecek," diye bağırdı. Başım göğsündeyken güldüm ve Kerem ayakkabılarını giyip doğrulurken Hazer'e sitem dolu gözlerle baktı. "Al ya, sen öpüş, her yerde sen öpüş! Kerem kim ki zaten? Kerem öpüşemez, değil mi? Öpüşürüm lan, gel Leyla'm..."

Leyla, Kerem'in kendisini öpmek için hareket ettiğini görünce onu kendinden uzaklaştırdı. "Saçmalama Kerem, hadi gidelim artık."

"Arabayı alıyorum patron, sabah getiririm."

"Ya bir kere de yüzün kızarsın lan, bir kere de haklısın patron deyip bir utan ya!"

Kerem onu hiç duymamış gibi anahtarı vermesi için Han'a bakınca Hazer anahtarı onun kafasına fırlattı. İlişkilerine gülmemek elimde değildi. Kerem söylene söylene Leyla'yla arabaya yerleşirken ben de sokak kapısını örterek kocama döndüm.

"Kovacağım bir gün bunu Mila..."

"Hazer, *Kerem'le öpüştüm* desen bile daha inandırıcı olur, kovmayacaksın işte, artık bunu söyleme."

Sinirle bakarak arkasını döndü, koltuğa koyduğu Leo'yu alarak üst kata çıkmaya başladı. Hâlâ topuklu ayakkabılarımla durduğumu fark ederek onları çıkardım, portmantoya koydum ve tabanlarımda acıyı hissederek üst kata çıktım. Uykulu şekilde esnerken başımı Leo'nun odasından içeriye uzattım. Han, Leo'nun üzerini değiştiriyordu.

"Sen sünnet oldun mu la?"

"Herhalde enişte! Ben bebekken beni sünnet etmişler!"

"Tamam oğlum ya, ne kızıyorsun?"

Son günlerde ilişkileri oldukça dengesizdi ama birbirlerini çok seviyorlardı. Leo'nun sünnet olup olmadığı hiç aklıma gelmemişti ama görünen o ki yetimhanede bununla ilgilenilmişti. Bakımlarıyla ilgilenildiği gibi. Hiçbir şeyi hak ettiğimiz gibi yaşayamamanın verdiği hüzünle içimi çekerken Hazer Leo'yu yatağa yatırdı. Arkama döndüm ve odamıza ilerledim.

Yorucu bir gün olmuştu, okulda Peri'yle saatlerce dans etmemişiz gibi bir de düğüne katılmıştım. Komodin üzerindeki abajuru yaktım ve kırmızı elbisemin askılarını omuzlarımdan indirdim. Kırmızı iç çamaşırlarımla banyoya yürüdüm, okuldan gelince duş aldığım için bir daha duşa girmeyi istemiyordum. Makyajımı cildimden nazikçe çıkarıp yüzümü temizlenene dek yıkadım, sonra havluyla sildim. Çillerim ortaya çıkınca gülümsedim, kapatıcı sürdüğümden onlar da kapanmıştı.

"Mila, duş mu alıyorsun?"

Hazer'in odaya girdiğini fark ettim ve banyodan çıkarken, "Hayır ama sen gireceksen suyu ayarlayabilirim," dedim.

Ceketini yatağın üzerine atarken başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Gömleğinin kalan düğmelerini de çözerken baştan aşağıya, neredeyse çıplak olan vücudumu süzdü ve kararlı ama sakin adımlarla üzerime gelmeye başladı. Beni dolaba giderken yakaladı ve kollarını belimin etrafı boyunca sararak kendisine çekti.

"Hiç kırmızı çamaşır giydiğini görmemiştim."

"Yani?" dedim kıkırdayarak.

Yüzünü enseme yaslayınca sakallarını tenimde hissettim. "Sana kırmızının ne kadar çok yakıştığını söylemek için ilk fırsatım olmuş oldu," dedi.

"Oda neredeyse karanlık Hazer, beni çok fazla göremiyorsun."

"Hissediyorum," dedi ellerini karnımdan kaydırarak.

Gülmemek için çabaladım ama dayanamadım. "Bence sen romantik olmaya çalışarak benimle birlikte olmayı amaçlıyorsun."

Dirseklerimi sert karnına vurarak ondan uzaklaştığımda kalçama bir tane vurdu. Ayrılıp dolaba ilerledim, pijama takımı çıkardım. Yatağa dönüp onları giyerken Hazer de gömleğini çıkarıp başıma fırlattı. Yüzümü kapatan gömlek yüzünden sırıttım.

"Aşkım..."

"Gömleğimi giysene, senin üzerinde durması hoşuma gidiyor."

Onun çıplak vücuduna, sıcak gözlerine bakarak üzerinden çıkardığı gömleği giymeye başladım. Kollarımdan geçirip birkaç düğmesini ilikledim ve ayağa fırlayıp parmak uçlarımda yükselip kendi etrafımda döndüm.

"Kahretsin ya," dedi Hazer, kısık gözlerle beni izlerken. "Çok güzelsin."

Bana fırsat kalmadan Hazer yanıma yürüyüp yüzümü avuçladığında gün boyu arzuladığım öpücüğün çok yakınımda olduğunu hissettim. Gözlerimi indirip onun ıslak dudaklarına bakarken içimde bir sızı baş gösterdi. Hazer elmacıkkemiklerimin üstünü okşayarak sızımı geçirmek adına dudaklarıma yaklaştı.

"Hadi yatağa gidelim," dedim.

"Gömleği yeni giydin, hemen üzerinden çıkaramayız," dedi.

Yaa, demek öyleydi. Dudaklarının aksini söyleyen gözbebeklerine baktım ve parmak uçlarımı ensesine götürüp geceleri okşadığım nabzı aradım. Nabız atışını bir dakika dinledim, hissettim ve dudaklarımı az ileriye itip altdudağını ısırdım.

"Şimdi de mi çıkaramayız?"

Dudağı acıdığı için yüzünü buruşturdu, avuçları yüzümü sıcacık şekilde kaplarken, "Ama gömleğini kaldırabiliriz," diye fısıldadı. Ardından bir saniye geçmişti ki elleri yüzümü terk etti, bana birkaç beden büyük gelen gömleğin altına girip kalçamı tuttu. Parmaklarının nazik kavrayışını hissettim ve beni kucaklayacağını anladığımda kollarımı derhal boynuna doladım. Ayaklarımı yerden kesip yatağa ilerledi ve sırtımı siyah çarşafın üzerine bırakıp ellerini başımın iki yanına yasladı. "Bence üzerinde gömlek varken de birlikte olabiliriz."

Saçlarımı yüzümden çekişimi, çillerimden öpüşünü algılayıp dudaklarımı yaladım. Boynuma kaydı dudakları, sonra gerdanıma. Gömlek üzerimde olmasına rağmen bir şekilde her yerime uzandığını, dokunduğunu hissettim. Sanki bir şeye yakalanmıştım, bir fırtınaya ya da heyelana; bunun karşı konulmaz oluşu tıpkı böyleydi.

Kaça kadar sürdüğünü hatırlamadım ama gözlerimi kapatmadan önce dudaklarını kulağımda hissettim. Bana beni ne kadar çok sevdiğini söyledi.

Sabah olduğunu hissettim ama uyumaya devam ettim, onun kollarına teslim olup üzerinde uzandım. Tekrar uyanışım alarm yüzünden oldu, komodin üzerindeki saat çaldı. Aydınlık tavanı görüp etrafıma baktım, Hazer yoktu ama yatağın diğer tarafı hâlâ sıcaktı. Üzerimdeki gömleği koklayıp yataktan kalktığımda Leo'nun koridorda, "Leyla'nın bebeği mi olacak?" diye bağırdığını duyup gözlerimi kocaman açtım.

N... Ne?

Şaşkına dönüp yataktan fırladım ama bu şekilde dışarıya çıkamayacağım için derhal duşa girdim. Kerem mi gelmiş, söylemişti? Yoksa Leo bir şeyleri mi karıştırıyordu? Hazer'in uyanınca girdiğini anladığım duşkabine girip hızlı hızlı yıkandım. Öyle heyecanlanmış, meraklanmıştım ki hızlı çıkacağım diye düştüm.

Kendime kızarak odaya döndüm, üzerime kazak elbise geçirip koyu kahverengi çorap giyindim. Saçlarımın dalgalarını düzeltip yatağı, etrafı düzelttim ve odadan koşarak çıktım. Leo'nun sesi odasından geliyordu, kapıyı açtım ve Leo'ya heyecanla baktım. "Az önce ne dedin?"

Kitaplarını çarparak çantasına koyarken başını çevirip baktı. "İşe yaramış. Kalkman için söylemiştim abla."

Küçük uyanığa hayretle baktım. "Gerçek sanmıştım Leo."

"Artık bence sizin çocuğunuz olsun," dedi.

"Umarım," dedim.

"Yapınca olmuyor mu abla ya?" Kafası karışmış şekilde bakmaya başlayınca bunu ona açıklayamayacağım için kaçarak arkamı döndüm. Ona çocuk yapmayı anlatamazdım, bunu nasıl doğru anlatacağımı henüz bilmiyordum. "Abla, söylesene," diyerek arkamdan bağırdı.

Son günlerde ona çok fazla taviz gösterdiğimi hissedip basamakları inerken kararlı bir sesle, "Bu konuyu kapatalım ve montunu alıp in Leo," dedim.

Ses çıkarmadı, demek bazen kararlılığımı belli etmeliydim. Son basamağı da inip salonda, mutfakta kocamı aradım ama ne yazık ki bulamadım. Fakat konuşma sesleri duyuyordum, sanırım müştemilattan geliyordu. Kerem gelmiş olabilirdi, konuşacak şeyleri vardı demek. Mutfağa dönüp çay koydum, kahvaltı hazırladım ama onları bir türlü mutfağa gelmedi. Onları çağırmak için alt kata indim, Hazer'in çalışma masasına ilerlerken, "Bundan emin olmalıydım," diyen sesini işittim. Neden emin olmak istediğini sormak istiyordum.

Ben kapıya doğru yürürken, "Emin olduk işte," dedi Kerem ciddi bir sesle. "O videodan bir tane daha yok." Onların böyle gizemli konuşmalarını yakaladığım her defasında geriliyordum.

"Tamam, Mila öğrenmeden bu konu sonsuza kadar kapandı."

Mila öğrenmesi gereken bir şeyi mi öğrenemedi? Kendime bu soruyu sorduğumda cevabın belirsizliği midemi bulandırdı. Kerem'in, "Herkes zaten hak ettiğine kavuştu, artık bunları düşünüp canını sıkma," dediğini

işitirken kapıyı açtım. Hazer odanın içinde volta atarken durdu ve başını kaldırınca yüzünde bir panik duygusu oluştu.

Kerem, Hazer'den daha iyi bir oyuncuydu, anında hiçbir şey yokmuş gibi gülümseyip, "Günaydın," dedi.

Birkaç adım atıp, "Ne videosu?" diye sordum.

Hazer bana arkasını dönüp çalışma masasına ilerlerken, "İşle alakalı," diye geçiştirdi.

"Patron video kısmını duyduysa, Mila öğrenmesin dediğimiz kısmı da duymuştur. Hani yani biraz akıllıca mı konuşsan?" Kerem iç çekerek Hazer'e baktı.

"Si," dedim.

Hazer'in gerginliği âdeta odayı doldurdu, eğilip ellerini çalışma masasına yaslarken kafasını iki yana kütletti. Kerem koltuktan kalkarak yanına ilerledi, omzunu sıkıp, "Aşabilirsiniz, ona söyle," dedi ve yanımdan geçip odadan çıkmadan önce saçlarımı okşadı. Kapıyı kapatıp uzaklaştığında bir adım daha attım, elimi onun gömlekle sarılı sırtına dokundurdum. Duymamı hiç istemediği bir şeydi, bu çok belliydi.

"Bebeğim?"

Nefesini gürültüyle bırakıp bana bakmadan, "Bunu söylemenin yolunu bilmiyorum," dedi. Sesinde gerçekten bir çatışma vardı. "Bir yanım en başından beri bunu öğrenmeye hakkın olduğunu düşünüyor, diğer yanımsa öğrendiğinde yaşayacağın mutsuzluk için kahroluyor."

Öğrenmesem daha mutlu kalacaktım ama bunu öğrenmemek... Aklım hep burada kalacaktı. "Benimle her şeyi paylaşabilirsin."

O bana bakmıyordu ama ben yüzünün nasıl gerildiğini, çenesinin seğirdiğini görüyordum. Kirpikleri, gözüne bir şey kaçmış gibi sürekli hareket halindeydi. Ensesini sıkıp doğruldu ve bana dönüp ellerimden tuttu. Hüznünün kaybolması için ona gülümsemeye çalıştım ama Hazer, "Otur," diyerek beni koltuğa yönlendirdi.

Deri koltuğa oturduğumda Hazer de önümde alçalıp tedirgince sıktığım ellerimi buldu, sanki ellerimi ilk kez görüyormuşçasına bir hayranlıkla baktı. "Bazen, karşındaki insanı üzmemek için ondan bir şeyler saklamak istersin," dedi.

"Sen de beni üzmemek için bir şeyler sakladın?" Gözlerime bakamıyordu, yüzümdeki herhangi bir noktaya da. Karnımda ağrı oluşmaya başlayana kadar beni bekletti, sonraysa yüzündeki kaslar seğirdi. "Hazer Han, sevgilim... Ne olduysa söyleyebilirsin."

"O gün... Gelen kutuda bazı videolar vardı. Aslında bir video ama... yan yana getirilmiş birkaç videodan oluşuyordu." Parmaklarımı stresle sıkmaya, okşamaya başladığında kalbim işgal ediliyormuş gibi hissettim. "İçinde senin küçüklüğüne ait görüntüler vardı... Anla işte Mila. Ben o videoyu yok ettim ama herhangi bir yerde, o pislik herhangi bir yerde saklıyordur diye kontrol ettirdim."

Videolarda ben vardım. Küçük ben. Taciz görüntülerim. Hepsi. Ya da birkaçı veya birçoğu. Ama ben vardım. Hazer küçüklüğümü izlemişti ama bunu masum yapmayan şey, taciz edilen küçüklüğümü izlemişti.

Güçlü bir duygu beni âdeta yakamdan tutup sarstı, kalkıp bir yerlere vurmamı istedi. Başka bir duyguysa ruhumu oradan oraya savurdu. O hırçın, hep yüzeyin altında tutmaya çalıştığım bir duyguydu. O pislik, çektiği videoları izleyip de ne yapmıştı? Benim masumiyetimden kaç kez daha faydalanmıştı?

"Mila, bebeğim... Bir şey söyle."

"Ka... Kalkmama izin ver," diyerek doğruldum.

Hazer de dizleri üzerinden doğruldu ama yüzüne bakamadan yanından geçmeyi tercih ettim, yumruklarımı yanımda gevşetip açarak odanın çıkışına ilerledim. Nereye gideceğimi bilemiyormuş gibi etrafıma bakındım, sonra merdivenleri görüp yavaşça çıkmaya başladım. Midem inanılmaz bulanıyordu, avuçlarımı ve ensemi ter basmaya başlamıştı.

"Mila, hepsini yok ettim! Üzülme diye söylemedim, kahrolacağını biliyordum..."

Üst kata çıkıp tekrar etrafıma baktım, nereye gideceğimi bilemiyormuş gibi davranıyordum. Bulanan midemi tutup koltuğa ilerlemeyi denedim ama bu his yüzünden nefes alamadığımı fark ettim. "Camı açar mısın Kerem?" diye seslendim.

Kerem mutfaktan çıkıp bana temkinli bir bakış attı. "Açarım tabii, otursana."

Kerem camı açınca içeriye soğuk hava girdi. Yaklaşıp o soğuğu içime çektim ama bu da bana yetmeyince dışarıya çıktım, çıplak ayaklarla olmayı umursamadan bahçede yürüdüm. Evet, bu serinliğin suratıma çarpması iyi gelmişti, artık gözyaşlarım tenimi yakamazdı. Öyleyse... neden hâlâ sıcak akıyordu?

Bahçe kapısını sertçe açtım, sokağa çıkıp yolun ortasında yürürken kazağımın yakasını çekiştirip durdum. Birkaç adımdan sonra eğildim, yerdeki karları yüzüme bastırıp soğuğun beni düşüncelerimden uzaklaştırmasını diledim. Böyle böyle azalacaktı, hiçbir acı sonsuza kadar sürmezdi.

Karları yüzüme bastırırken, "Mila," diyen kocamın sesini bir daha duydum ve kollarını vücudumda hissettim. O beni dizlerimin üzerinden kaldırmaya çalışırken hâlâ histerik şekilde yerdeki karları avuçlayıp ateşin sönmesi için yüzüme sürmeye çalışıyordum. Fakat beni daha kuvvetli şekilde kaldırıp kendine bastırınca avuçlarımda kalan kar taneleriyle beraber onun kollarından tuttum ve soğumuş yüzümü göğsüne gömerek hıçkırıklara boğuldum. Kendimin bir çeşit hayal kırıklığı olarak tekrar o adam yüzünden ağladım.

"Güzel Mila'm, karım Mila'm, aşkım Mila'm... Ağlama, bunların hepsi çok eskide kaldı."

Yüzüm buz gibi olmasına rağmen sıcacık şekilde akan gözyaşlarım onun gömleğini ıslatırken, "Farkında olmadan... Kaç kez daha, kaç kere tacize uğradım?" diye fısıldadım. "Kaç kez bu pisliğin bir parçası oldum, küçük yaştaki bedenimle?"

Aştığını sandığım her şeyin bu güçle karşıma çıkmasını sindiremedim, çok gücüme gitti. Güçlü oluşum yalnızca benim hayalim miydi? Hazer'in acı bir soluk aldığını duydum ve sonra ayaklarımı yerden kestiğini fark ettim. Vücudumu kucakladı ve ben kollarımı boynuna sararken yuvamıza doğru yürümeye başladı.

"Şimdi ne kadar acı çekip gözlerimin döndüğünü anlayabiliyor musun Mila? Bu yüzden kaybettim kendimi, kendimin ummadığım bir halini aldım. Ama geçti, yine geçecek bebeğim."

Ellerimi ensesinde kenetleyip bahçemize girdiğimizde, "İçeri girmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Beni salıncağa bırak."

Hem salıncaklardan korkuyordu hem de üşümemden. Fakat buna rağmen beni ikiletmedi, eve girmek yerine oraya ilerledi. Beni, aylardır üzerine oturmadığımız salıncağa oturtup önümde dizleri üzerine çöktü. Elleriyle etrafındaki karı temizleyip kollarımdan tuttu. "Üşüyeceksin," dedi.

"Üşümek istiyorum zaten," dedim.

Soğuğun bana sıcaktan daha yardımcı olacağını anlayıp elimden tuttu, avuçiçimden yumuşakça öpüp, "İyi misin diye soracağım ama dalga geçer gibi olacak," dedi.

Soğuk rüzgârı içime çektikçe ateş hafifliyordu. "İy... İyiyim."

"Bunu öğrenmenden nefret ediyorum ama sanki saklamak... Saklamak da hâlâ seni saf yerine koymak gibi hissettiriyordu. Demek istediğim... Onları öğrenmedikçe, videodan haberin olmadıkça hâlâ ta... taciz ediliyormuşsun gibi olacaktı. Kahretsin, bir taraftan da hiç öğrenmemeni istedim."

Neyi kastettiğini anladım. "Telefonundaki videolarımı bu yüzden mi sildin?"

"Efendim?"

"Geçen telefonuna bakıyordum," dedim, omuzlarımıza karlar düşerken. "Beni çektiğin videoları göremedim. Öpüştüğümüz, senin için dans ettiğim birkaç video vardı."

Gözlerimin içine bakarken donup kaldı, bir süre ne kirpikleri ne de gözbebekleri hareket etti. Sonra yüzünü, bir utanç yaşıyormuş gibi önüne eğdi. "Kendimi... kötü hissettim. Yani, videolarının durması çok yanlış geldi."

"Hazer, sen benim kocamsın. Bu ikisi çok ayrı şeyler. O bir tacizci. Bense o videoları çekmen için sana izin vermiştim." Yüzümdeki yaşları daha hızla sildim. "Sildiğin için kızacak değilim ama sakın öyle bir adam gibi hissetme."

"Mila," dedi sitemli ama bir yandan da aşk dolu bir sesle. "Böyle bir durumda bile benim kötü hissetmememi mi istiyorsun?"

Omuzlarımı silktiğimde uzanıp yüzümde titreyen ellerimi aldı, az önceki gibi bir sürü öpücük koydu. "Bir daha bunları yaşamaktan korkuyorum," dedim. "Taciz edilmekten korkuyorum."

"Hayır," dedi hemen, bu imkânsız bir şeymiş gibi. "Bu korkunu atlattın sen, yenilendin. Daha rahatsın... Hatırlıyor musun, ilk zamanlar benimle el bile sıkışamıyordun. Şimdi erkeklerle kolayca tanışabiliyorsun, Kerem'le şakalaşıyorsun, arkadaş ediniyorsun. Sen benim kıskançlığıma bakma, bunları başarmanla gurur duyuyorum. Şimdi bu gerçeği öğrendin diye geldiğin noktadan geriye gitmeyeceksin, benim dahi korumama ihtiyaç duymadan ve kimseden korkmadan yaşayacaksın."

Si, bu korkularımın geri gelmesine müsaade etmeyecektim. "Gracias," diye fısıldadım.

"Ama korkarsan da yedi yirmi dört seninle olurum," dedi, en kibar ve dokunaklı sesiyle. "İş falan umurumda değil, ömrümüzün sonuna kadar ailemize yetecek paramız var aşkım. Her yere seninle gelirim, sana yaklaşan her tehlikeyi kovarım."

"Sen... Sen çok çok iyisin Hazer, tüm iyilikler de seni bulsun."

"Bizi bulsun balerinim."

O ve ben, kendi hikâyemizin kahramanı olmakla beraber çok kırgın, hassas kişilerdik. Kırgınlığımızı gözyaşlarına dönüştürenlerdik, erken yorulup, canı kolay acıyanlardık. Bu da kolay olmayacaktı, etrafımızdaki

insanlar iyi olsa da yolumuz bir yerde kötü insanlarla kesişecekti. Ama o ve ben bu hayatın sonuna dek, kendimizin en iyi hali olup her şeye rağmen o nadir ruhlarımızla kalacaktık.

"Bu ne ilk ağlayışım ne de son," dedim, birleşmiş ellerimize kar taneleri düşerken. Sevgilim eritir, sevgilim eritmezse de sevgim. Onun omzundaki kan da eritmedi mi? "Tıpkı ilk gülüşümün son gülüşüm olmadığı gibi. Hayat neşeden ibaret olmadığı gibi gözyaşından da ibaret değil. Biliyorum sevgilim ama duyduklarımdan sonra üzülüyorum, elimde değil. Fakat geçecek, değil mi? Ben şimdi kendime geçeceğini söylüyorum ama sen dersen daha çok inanırım."

Bir saniye bile bekletmeden, "Geçecek," dedi, gözlerindeki bu saf aşkı seviyordum. "Geçireceğim."

"Sana inanıyorum."

Eğildiğimde ne istediğimi anlayıp bana sarıldı, kollarını vücuduma dolayarak yüzünü soğuğun kapladığı boynuma yasladı. Orada öyle içli, teslimiyet dolu bir nefes aldı ki kendimi biraz iyi hissettim. "Salıncağa... Yanıma gelir misin?" dedim.

"Ah," dedi bunu istediğim için biraz şaşırarak ama öyle kırgın, üzgün haldeydim ki diğer seferler gibi beni reddedemedi. Yutkunup doğruldu, salıncaktaki boş yere oturup zincirden sımsıkı tuttu. Onu çocukluk travmalarından kurtarmak için yanağımı omzuna yaslayıp, "Bak, hiçbir şey olmuyor," dedim.

"Hızlı sallanınca korkuyorum."

"Benimleyken de mi korkarsın?"

Başını az eğdiğinde göz göze geldik ve bana teslim olduğu anı gözlerinin en içinde gördüm. Hafifçe yutkunup alnımdan öptü ve salıncağı ağır ağır sallamaya başladı. Salıncak ileriye sallanıp geriye dönerken Hazer'in gömleğinin yakasından tutup, "Sayende daha iyiyim," dedim. "Ama sen... Titriyorsun."

Saçlarımın üzerinden öptü. "Adem'i düşünüyorum. Yaşasaydı her şeyin nasıl farklı olabileceğini. Leo'nun ona benzerliği, bu tesadüf... ilk başlarda canımı yakıyordu Mila ama artık iyi hissettiriyor. Kızma ama Leo'ya biraz da bu yüzden düşkünüm, onu sürekli mutlu etmek istiyorum. Mantıklı olmasa da Adem de mutlu oluyormuş gibi hissediyorum."

"Aşkım... Adem yaşasaydı senden biraz küçük bir yetişkin olurdu, sanırım ben de yengesi olacaktım, değil mi?"

"İşte onu bilemem," dedi.

"O ne demek?"

"Şöyle ki kelebek etkisi denen bir şey var. Adem ölmeseydi ben evden kovulmayacaktım, liseyi ve üniversiteyi şehir dışında okumayacaktım. Muhtemelen babama bu şekilde öfke de beslemeyecektim, bunun sonucunda muhtemelen işletme değil de konservatuvar falan okurdum. Ece, şirkette çalışmadığım için o gün seni izlemeye de gelemezdim. Bir kelebek kanat çırpar ve tüm dünyayı değiştirebilir."

Söyledikleri yanlış değildi aslında. "Tamam, sen konservatuvardan mezun olurdun, heykeller yapardın ve ben de kocamla senin açtığın sergiye gelirdim. Seni görünce âşık olurdum, kocamı bırakır sana gelirdim. Yani her türlü birlikte olurduk aşkım."

Gergin vücudu içten gelen, boğuk bir gülüşle gevşedi. Gülerken yanağımı yasladığım omzu sallandı. "Ah Mila, sen ve şakaların."

"Bu kez güldün, bak."

Gözlerime bakarak soğuk eliyle yanağımın içini kavradı, başını az eğince ikimizin de buz gibi dudakları bizim bir şey yapmamıza gerek olmadan birleşti. Dudaklarının üstü soğuktu ama beni öpse sıcaklığını hissedebilirdim. Bu yumuşak, dinlendirici, masum bir temastı.

"Abla, orada ne yapıyorsunuz? Hava çok soğuk."

Hazer benden ayrıldığında dudaklarıma dokunup başımı ileriye çevirdim, Leo açık camdan bize doğru bakıyordu. Ona yaşadığım buhranı belli etmemek için gülümsedim. "Geliyoruz Leo."

"Hazır mısın?" dedi Hazer. "Giderken seni de okula bırakayım mı?"

"Kerem Abi bana beslenme çantası hazırlıyor, sonra hazır olacağım."

"Git bir tane vur Kerem'in kıçına."

"Tamam enişte." Leo içeri girerek gözden kayboldu.

"İlahi Han," dedim ve o elimden tuttuğunda salıncaktan kalkıp onunla evimize yürüdüm. "Okula gitmek yerine bugün dinlenmeye ne dersin?" dedi, ellerini ısınması için vücudumda dolaştırarak.

"Oğuz'un yanına gitsem, onun bebek kokusu bana iyi gelecek."

Hazer anlayışla başını sallarken, "Ne vuruyorsun lan kıçıma?" diye bağıran Kerem'i duydum.

Başımızı mutfağa çevirdik, o esnada Leo mutfaktan koşarak çıktı ve bacaklarımın arkasına saklanırken kıkır kıkır güldü, "Nereye dönersen dön kıçın hep arkanda kalır Kerem Abi."

"Sen." Başımı arkaya çevirip bacaklarımın arkasında duran Leo'ya baktım. "Bunu nereden öğrendin?"

"Sınıftaki bir çocuk demişti."

Kerem onun beslenme çantasıyla yanımıza gelip, "İki tane yumurta koydum, ikisini de ye, tamam mı?" dedi.

"Kayısı kıvamında değil mi Kerem?" dedi Hazer, uzanıp onun yüzünü tutarken. "Leo öyle seviyor."

Kerem, Hazer'in sesindeki tehditkâr tınıyı sezip başını salladı. "Tabii, kayısı kıvamında haşladım yumurtaları."

"Aferin," dedi Hazer ve uzanıp Kerem'in alnından öpüp onu serbest bıraktı.

Sonra uzaklaşıp merdivenleri çıkmaya başladı. Kerem şaşkınca alnını tutup fısıldayarak sordu. "Az önce beni mi öptü?"

"İçinden geldi demek ki," dedim.

Kerem, "Hayret bir şey..." diye mırıldanıp bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakınca ağladığımı anladı. Elleri nazikçe omuzlarımı kavradı ve dudaklarında kendinden emin olmayan bir gülümseme göründü. "Çok mu üzgünsün? Merak etme, o videoların bir kopyası daha yok, aslı da yandı. Hazer'le, senin üzülmemen için her tehlikeyi ortadan kaldırırız."

Bu kez de ona sarılmak istedim ve kollarımı etrafına dolayıp, "Teşekkür ederim," dedim. "Teşekkür ederim abi."

"Abi mi? Bil diye söylüyorum, senden sadece üç yaş büyüğüm."

Kerem'e sarılmayı seviyordum, hatta zaman zaman Behram'a sarılmayı da istiyordum. Bence yengesi olarak sarılabilirdim, buna bir şey demezdi. Onlara sarılınca benden büyük bir abime sarılmış gibi oluyordum ve hiç abim olmadığı için bu hissi seviyordum.

Kerem'den ayrıldım ve Hazer'in inmesini beklerken Leo'ya sarıldım. "Leo," dedim onun kulağına doğru yaklaşıp. "Sen... bir yeğen ister miydin?"

Leo başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve duyduğu hoşuna gitmemiş göründü. Belki de zamanlaması yanlıştı, beni de kaybetmekten korkuyordu. "Hayır," diyerek yüzünü önüne çevirdi. Eee, kalktığımızda aksini söylemişti.

Biraz sonra Han, elinde benim paltomu da tutarak indi. Leo montunu giyerken sevgilim de ellerimden tutup, "Daha iyi misin?" diye sordu.

"Evet, atlatacağım. Sıcak bir çikolataya ve Oğuz'a ihtiyacım var."

Leo'yu kontrol etti ve onun Kerem'le çıkışa ilerlediğini görünce boynumu kavrayarak yüzümü kendisine yaklaştırdı, öpüp bıraktı. "Ve gün sonunda da bana ihtiyacın olacak. Ben de seni kollarıma alıp yatağımıza götüreceğim."

"Hemen yapsan ya."

"Yapabilirim?"

"Hayır, gidelim."

Onunla dışarıya, bizi bekleyen Kerem'le Leo'nun yanına çıktık. Kerem şoförlük yaparken biz arkada oturduk. Şirkete geçmeden önce beni bıraktılar, bacaklarıma geçirdiğim çizmelerin içinde Gazel'le Behram'ın evine yürüdüm ve kapıyı çaldığımda kucağında bebeğimizle açtı kapıyı Gazel.

"Teyzen gelmiş," dedi Asaf'a dönüp.

Sarıldık ve Oğuz'u kucaklamak istediğimde bana verdi. Onunla salona geçtim ve Gazel bize sıcak içecekler hazırlarken koltuğa oturup Oğuz'u boynuma bastırdım. "Ne zaman huzursuz olsam seni koklamak istiyorum, bana çok iyi geliyorsun."

Boynumda sesler çıkarınca güldüm. "Keşke sana benzeyen bir bebeğim olsa, o da salyalarını akıtsa."

Kapının çaldığını duyduğumda Behram'ın geldiğini düşünerek koltuktan kalktım. Gazel mutfaktaydı. Oğuz'la koridoru yürüyüp kapıyı açtığımda eğilmiş ayakkabılarını çıkaran Muazzez'i gördüm, haliyle bocaladım. O da doğrularken beni fark edip bariz şekilde gerildi.

"Aa, Mila."

"Merhaba," dedim nazikçe. Onu görmemin üzerinden epey zaman geçmişti, hakkındaki düşüncelerimse sabitti.

"Nasılsın?" diyerek içeriye girdi.

"Oğuz kucağımda, nasıl kötü olabilirim ki?"

Kapıyı kapattı ve arkamdan içeri yürürken, "Evet, açıkçası bu eve artık Asaf için geliyorum," dedi.

"Gazel'e söyleme ama ben de."

Oturma odasına girdik ve karşılıklı koltuklara oturduğumuzda Oğuz'u omzuma sabitleyip elimle de belinden tuttum. Muazzez kırmızı kabanını çıkarınca altına boğazlı bir kazak giydiği tulumuyla kaldı. Tedirgin şekilde ellerini ovarken, "Hayat nasıl gidiyor?" diye sordum, bir yerden konuşmaya başlamamız gerektiği için.

Başını kaldırıp mahcup gözlerle bana baktı. "Daha iyi. Senin?"

"Mutlu," dedim.

Hazer'le mutlu olmamdan rahatsızlık duyuyormuş gibi bir işaret vermedi, aksine gülümsedi. "Bebek eline çok yakışıyor."

Şaşırıp Oğuz'un masumiyetle kaplı yüzüne baktım. "Şaka yapıyorsun?"

"Yoo, çok ciddiyim. Hep bebek tutuyormuşsun gibi tutuyorsun Oğuz'u, zaten anaç birisin de sen."

"Yaa," dedim az alçalıp Oğuz'un kafasını öptüm. "Aslında ben istiyorum, anne olma duygusunu merak ediyorum. Yalnızca Hazer erken olduğunu düşünüyor. Hem yaşım küçükmüş hem okul varmış falan... O yüzden beklememizi istiyor ama sanırım ben beklemeye..." Bir anda, çok geç kalmış olsam da sustum. Bile isteye onun kalbini kırıyormuş gibi hissedip başımı mahcubiyetle kaldırdım ama Muazzez'in beni aynı gülümseyen ifadeyle izlediğini görünce şaşırdım. "Öyle işte," diyerek geçiştirdim.

Aynı gülümsemeyi sürdürünce hayret edip tepkimi sakladım. Onunla yer değiştirseydik, Han'a karşılıksız bir şekilde âşık olsaydım bunları duyunca mahvolurdum. Duygularını ya iyi saklıyordu ya da bu aşkı aşmıştı.

"Bence bekleme," dedi kalkıp yanıma gelirken. Uzanıp Asaf'ı aldı, yanaklarından öptü. "Sonuçta bir çocuk değilsin, yetişkinsin. Tabii bana düşmez ama anne olmak için hazır hissediyorsan ikna et kocanı."

Bunları ondan duymak hem şaşırtıcı hem de rahatlatıcıydı. Yine de onun yanında bunu daha fazla konuşmanın doğru olmayacağını düşünüp, "Kısmet," dedim.

Gazel elinde tepsiyle içeri girdiğinde uzanıp sıcak çikolatamı aldım, Muazzez için de içecek getirmişti. Muazzez kendi içeceğini alırken, "Kışın sürekli grip oluyorum. Gazel, Oğuz'a bulaştırmamdan korktuğu için buraya geldiğimde bana hep ıhlamur yapıyor," dedi gözlerini devirerek. Ayrıca ekledi. "Grip olmasam bile."

"*Tedbirini al, takdiri Allah'a bırak*, der kocam."

Muazzez'le göz göze geldik ve Gazel'in savunmasına tebessüm ettik. Gazel, Oğuz'la beraber koltuğa oturup onun poposunu kokladı. "Henüz altına yapmamış."

Bacaklarımı kalçamın altına alıp koltukta arkama yaslanırken, "Abim nerede?" diye sordu Muazzez.

"Camiye hırsız girmiş," dedi Gazel, buna şaşırmış gibi. Oğuz'u göğsüne bastırdı. "Ve ne çalmış biliyor musunuz?"

"Camiden ne çalabilir?"

"Tespih," dedi Gazel inanamayarak.

Muazzez, "Daha önce de birkaç sarhoş girmişti," dedi. "Onlar almış olabilir."

Gazel kafasını salladı ve Oğuz'un küçük burnundan öperek, "Evimiz camiyle aynı bahçede, bizim eve girerlerse diye de korktum," dedi. "Oğuz'u alırlarsa diye... Hemen bu düşünceler üşüştü kafama."

Yerimden kalktım ve bir yudum aldığım içeceğimi sehpaya bırakıp Gazel'in yanına oturdum. "Hâlâ lohusa döneminde olduğun için hassassın,"

dedim. "Korkularını yatıştır, tamam mı? Muhtemelen hırsızlık değildi zaten amaçları, ne yaptığını bilmeden girmişlerdir."

Kafasını bana çevirdi ve yüzüme bakarken bir anda duraksadı, az daha yaklaşıp gözlerimin içine dikkat kesildi. "Ağladın mı sen?"

Bir an reddetmek geçti içimden ama reddetmedim. Anlatmak, rahatlatmak istedim. Koltukta dertop olurken sabah duyduklarımı hatırladım, gözlerim yine yaşlarla parlayınca sakince nefes aldım.

"Safir, n'oluyor?" dedi Gazel, sesini kaplayan korkuyla.

Gözyaşlarımı sakince kurularken Muazzez'in de endişeyle baktığını gördüm. O benim taciz edildiğimi biliyordu ama detaylarını öğrenemediğine emindim. Nereden başlayacağımı bilemeyerek bocaladım, ardından ağzıma geleni söylemeye başladım. Gözyaşlarımı tutamadım, belki de tutmamalıydım. Anlattıklarımla üzüldüklerini gördüm, hatta neredeyse ağlayacak olduklarını da. Niyetim bu değildi, sadece acımı paylaşmak istemiştim. Dakikalar sonra gözyaşlarımı silmeye devam ederken Muazzez'in bir peçeteyle yanıma geldiğini gördüm ve ona teşekkür edip yanaklarımı sildim.

"Böyle bir adamın kızı olmaktan büyük utanç duyuyorum," dedi Gazel. Benim için asla o adamın kızı değildi, bunları anlatırken babası olduğunu bile unutmuştum.

"Kimse seni o adamın kızı olarak görmüyor," dedi Muazzez, Oğuz'u kucağına alırken.

"Si," dedim.

"Keşke o gün bıçağı daha sert saplasaydım," dedi kin dolu bir sesle, yumruklarını iki yanında sıkarak. Kollarımı ona doladım, neredeyse benim için katil olacağını hatırlayınca ürpermiştim.

"Yaşadıklarınıza rağmen çok güçlüsünüz, size imreniyorum açıkçası." Muazzez her ikimizin de elinden tutunca bana sergilediği yakınlığa gözyaşlarımın arkasından gülümsedim. Onunla dost olamazdım ama iyi geçinen iki arkadaş olabilirdik belki. Uzanıp önce Gazel'e, sonra bana sarıldı. "Geçmişe kök salıp yaşayamazsınız. Bunları olabildiğince az düşünüp mutlu olmaya bakın. Sağlıklı, stressiz bir yaşam için benden size bir doktor tavsiyesi."

Gazel gülerek, "Sen hemşiresin," dedi.

"Karıştırma şimdi onu."

Bunlar iyi hayat tavsiyeleriydi, kim acısını unutmayı istemezdi sanki? Fakat düşünmeyi engelleyemiyordu insan, elinde olmuyordu. Düşünceler

bir sinek gibi kafasında vızıldıyordu insanın. Beynine *düşünme* demek, kalbine *atma* demek gibi bir şeydi.

Kerem, Leo'yu okuldan alacağını söylediği için Gazel'in evinde biraz daha kaldım. Biraz sonra kapı açıldığında Behram'ın geldiğini anladım. "Kanıcığım," diye seslenerek içeriye girdi ama salon kapısını açıp da bizi görünce duraksadı. Kızardı ve bakışlarını kaçırdı. "Hoş geldiniz kızlar."

"Gidebiliriz karını bu kadar özlediysen," dedim.

Gazel dirseğini karnıma geçirdi ve Muazzez bana katılarak gülerken Behram kızarıp genzini temizledi. "Kocanın bahsettiği kadar şakacısın canım," dedi bana.

Demek kocam şakacılığımdan herkese bahsediyordu. Bunun bedelini ödetmek için ona kötü bir şaka yapmalıydım.

Gazel yanımdan kalkıp Oğuz'u bana verince onu seve seve tuttum. Gazel, Behram'ın yanına yürüyünce Behram onun belinden tutup yanımızdan uzaklaştırdı. Muazzez kıkırdayarak bu tarafa döndü. "Abimin gözü Gazel'den başkasını görmüyor, ne zaman eve dönse koşa koşa karısını arıyor etrafta."

"Âşık," dedim sadece.

Biraz sonra annesi arayınca Muazzez gitmesi gerektiğini söyledi, abisi ve yengesiyle vedalaşıp çıktı. Gazel'le Behram kısa süreliğine odaya kapandığı için fırsattan istifade Oğuz'u öpücüklere boğdum. Artık ele geliyordu, oysaki ilk günlerde onu kucaklamaya bile korkuyorduk. Bir müddet sonra kapı tekrardan çaldığında koridora çıktım ve Gazel'le Behram'ın gülüşme sesini duyarken kapıyı açtım. Karşımda, elinde bir tane pembe gülle Han'ı görünce çok şaşırdım. İşten erken çıkmıştı demek. Onu görmenin şaşkınlığı geçince gülümseyerek kapıyı ardına kadar açtım.

"Aşkım! Aramadın gelmeden önce."

"Karıma sürpriz yapmak istedim," diyerek eşikten içeriye bir adım attı ve elindeki gülü bana uzattı ama bebek olduğu için alamadım, o da gülü indirip yanağıma uzandı. Soğuk dudakları sıcak tenimde kaydı. "Ama bir kez daha karşımda dünyanın en güzel kadınını görünce sarsıldım."

Bunları öyle bir ciddiyetle söylüyordu ki kahkaha atamadım. Hafifçe gülümseyip, "Böyle şeyler söylersen bebeği kucağımdan düşürebilirim," dedim.

Kendisini geriye çekip yüzüme, ardından kollarımdaki yeğenime baktı ve eğilip dudaklarını seyrek saçlarına yasladı. "N'aber la yeğenim? Ne olacak tabii, ya altına işliyorsun ya da gazını çıkarıyorsundur..."

"Tertemiz o," dedim.

Hazer yeğenimi savunmaya geçmeme gülüp ona biraz daha sataştı. "Çok da çirkin bir bebeksin sen..."

"Kızmaya başlıyorum Hazer, alınacak çocuk."

"Alınacak olsa babasına alınır amcasını hiç aramadığı için..."

"Evet, ben de Behram'a olan hasretinden ne zaman bahsedeceksin diye düşünüyordum."

Yüzünü boyun açığıma sokup gülmeyle karışık bir şekilde öptü, çenesini omzuma sürttü ve koridora göz atıp, "Nerede onlar?" diye sordu.

Mızmızlanmaya başlayan Oğuz'u pışpışlayarak, "Odalarındalar," dedim.

"Hep bu fırsatı bekliyordum," dedi Hazer Han ve etrafı kontrol edip tekrar, dikkatle gözlerime baktı. "Hadi, Asaf'ı alıp kaçıralım. Bir gün bizimle kalsın, yarın getiririz. Hadi bak, bir daha bundan başka fırsat geçmez elimize."

İlk saniyelerde şaka yaptığını varsayarak kıkırdadım ama gülmeme rağmen onun ciddiyeti sarsılmayınca ciddi olduğunu fark ettim. Ağzım yarım karış açık kaldı. "Hazer, içeriye girip sev istiyorsan, çocuğu kaçıracak değiliz."

Omuzlarını silkti. "Bana ne ya!"

"Ay, çocuk gibi tutturma..."

Homurdanıp çenemi tuttu, kararlı gözlerle bana baktı. "Bir gece bakamaz mıyız ona sanki?"

Pekâlâ, onu nasıl yola getireceğimi biliyordum. "Tamam, alalım. Bir gece bizde kalsın. Ama... şöyle bir şey var aşkım, bebek bizimle olursa bu gece ikimiz için planladığımız hiçbir şeyi gerçeğe dönüştüremeyiz."

Ona göz kırptığımda neden bahsettiğimi anladı ve bunun farkındalığıyla derin bir kararsızlığa düştü. Elindeki gülü yavaşça sallayarak düşünceli şekilde yere bakmaya başlayınca gülmemek için dudaklarımın içini ısırıp durdum.

"Ee, o zaman kendi bebeğimiz olursa da mı sevişemeyeceğiz?" diye sordu, olayı çok yanlış anlayarak.

Elimde olmadan güldüm ama Hazer henüz bir seçim yapamadan Behram'la Gazel odalarından çıktı. Behram'ın saçlarını düzelttiğini gören Hazer sırıtarak bana göz kırptı. Gözlerimi devirdim. "Kocana karşı daha nazik ol," diye azarladı beni.

"Hoş geldin Hazer, içeriye girsene," diyerek onu davet etti Gazel, yanıma gelip bebeğine uzanırken. "Anneciğim, görmemen gereken şeyler görmedin, değil mi?"

Behram, Gazel'in imasıyla kızarırken Hazer söylene söylene az önce kapattığı kapıyı açtı. "İçeriye girmeyeceğiz, karımı almaya geldim."

"Yemeğe kalsaydınız," dedi Behram, Gazel'le benim aramdan uzanarak Hazer'in omuzlarını kavradı, şakacı bir şekilde saçlarını karıştırdı. "Bak bak, karısına gül de almış..."

Gazel bir an durakşadı. "Sen... Sen bana hiç gül almadın."

Behram gözlerini kırpıştırıp Gazel'e döndü, gülümsedi. "Alırım canım, gül dediğin ne? Hem gülleri koparmak günah Gazel, ne gereği var romantik olacağız diye... Yazık değil mi?"

Hazer'in yan yan sırıttığını gördüm ve uzanıp portmantodan eşyalarımı aldım. Dikkat çekmemeye çalışarak Gazel'in arkasından yürüyüp dışarıya çıktım. Ayakkabılarımı hızlıca giyerken, "Bana gül almadın, bunlar da bahaneleri," dedi Gazel sitemle. Tanrım, hormonları iş başındaydı.

"Çabuk," diye fısıldadı Hazer, elimden tutarak. "Kavga başlamadan gidelim."

"Si si," dedim hemencecik.

"Yardım edin," dedi Behram, dönüp Gazel'in gazabından onu kurtarmamız için bize bakarak.

"Hanımını dinle," dedi Hazer ve benimle bahçe kapısından çıkarken Behram'ın haline güldü. Araba koltuğuna yerleşirken onlar da evlerinin kapısını kapatıp gözden kayboldu.

Hızlı hareket ettiğim için bulanan midemi tuttum ve Hazer'e döndüm. "Ama bence Behram bir yerde haklı, çiçekler dalında güzel."

"Aşkım ama ben bir yerden koparıp getirmedim ki," diyerek hemen kendini savunmaya geçti Han, konuştuğumuz için arabayı hâlâ çalıştırmamıştı. "Çiçekçiden aldım, zaten dalından çoktan kopmuş bir çiçekti." Bana sevgi dolu bir bakış attı. "Sana aldığım o saksıdaki çiçek de her geçen gün büyüyor, kontrol ettim de bu sabah. Aldığım çiçekler de hâlâ vazoda."

"Bence artık çiçek alma. Biraz ideal olmayan bir koca olur musun? Böyle olunca sana kızacak sebep bulamıyorum."

"Allah başka dert vermesin, ne diyeyim Mila."

Şefkatli şekilde gülümseyip ellerimin tersini kemikli yüz hatlarında özenle, ihtiyaç ve aşkla dolaştırdım. Gözlerine ne zaman baksam soğuk bakışlarının depderin bir aşkla ısındığını görüyordum. Hiç zorlamadan, üstüme gelmeden ama yanımdan da ayrılmadan, en nazik şekilde sevgime sahip olmuştu. Sevgisi o kadar iyileştirici ve anlayış doluydu ki kendimi onun en değerlisiymiş gibi hissediyordum.

"Mila? Gözlerin doldu?"

"İlk tanıştığımız zamanları, bana gösterdiğin anlayışı, sabrı hatırladım da duygulandım."

"Bu aralar her şeye duygulanıyorsun sevgili karım, hayırdır inşallah."

Gerçekten gözyaşlarına boğulduğuma ben de inanamadım ama yoğun bir gün olmuştu, belki de öğrendiklerimin acısıyla ağlıyor ama bunu bu bahaneyle perdeliyordum. Biraz sonra eli sırtımda dolaştı, alışkanlık haliyle *kanatlarımı* arıyordu.

"Ellerin sırtımda dolaştıktan bir süre sonra hep kalbimin tam arkasında duruyor," diye fısıldadım ellerinin sırtımda durduğu yeri hissederek.

Elini yatıştırıcı bir şekilde o noktaya bastırdı. "Karımın kalbini ellerimde tutuyorum, hiç zarar gelmesin diye."

O kalbimi hiç zarar gelmesin diye elleriyle tutarken ben de göğsünde yatıp gözyaşlarım dinene kadar bekledim. O da muhtemelen neden bu kadar duygusal olduğumu anladı, bugünün ne kadar acı verdiğini de. Bu yüzden vücudumu yatıştırıp bana güzel şeyler fısıldadı: *aşkım, meleğim, bebeğim, karım.*

"Balerinimi unuttun," dedim.

"Affedersin çilli."

Çillerime ima yapmasına güldüm ve bir elini boynundan çekip karnıma doladım. Regl olduğumda bir iki haftadır ümit ettiğim şeyin hayal kırıklığına dönüştüğünü fark etmiştim. Hazer'e belli etmemiştim, ona söylememiştim ama üzülmüştüm. Bebeğimiz olsun istiyordum, aylardır ne ilaç kullanıyordum ne de başka bir korunma yöntemi ama buna rağmen hamile değildim.

Bebeğimiz olsun istiyordum, gözlerini Hazer'den alan bir bebeğimiz.

☽

On gün sonra

"Kuzey sınıfının kapısında seni gözetliyor, neden yanına gitmiyorsun?" diye sordum, Peri'nin sırasının yanında dikilirken. Elindeki kalemi bırakıp başını eğdi ve kapı aralığına baktı, ben de aynısını yaptım. Kuzey kollarını göğsünde bağlamış, doğrudan Peri'ye bakıyordu.

"Aklımı karıştırıyor, ona yakın mesafede olmak istemiyorum," dedi gergin bir şekilde.

"Ona onu istemediğini söylersin, o da buna saygı göstermek zorunda."

"Sorun orada," dedi Peri kısık bir sesle. "Ona yaklaşınca ve gözlerine bakınca kolay bir şekilde bunu söyleyemiyorum."

"Hımm." İçimi çektim. "O zaman onunla sevgili ol."

"Ama o da beraber olmayı istediğim erkeğin özelliklerini taşımıyor."

"Mesela?"

"Kaba," dedi.

Kuzey kaba bir çocuktu, bunu reddetmeye gerek yoktu. Dönüp baktığımda hâlâ Peri'yi izlediğini fark ettim. Peri'ye bakışları kaba değildi ama ona davranış şekli kesinlikle doğru değildi. Uzanıp Peri'nin elinden tuttum. "Bence konuşup orta yol bulmayı deneyin. Sana bakış şekli... Seni dinlermiş, söylediklerini önemsermiş gibi."

Peri kararsız bir şekilde o tarafa baktı ve aynı anda arka sırasında oturan genç adam elini onun omzuna koyarak, "Seninki yine gelmiş," dedi.

"Elini çek, bir kavga çıkmasını istemiyorum," dedi Peri ve başını kapıya çevirdi. Onunla bakınca Kuzey'in buraya doğru yürüdüğünü gördüm. Peri bu tavrına alışkınmış gibi yılgınca içini çekmişti.

Kuzey yaklaştı ve Peri'nin yanındaki boşluğa oturup elini omzuna koydu. Böylelikle arkasındaki çocuğun eli geriye çekilmiş oldu ve aralarında bir bakışma yaşandıktan sonra Kuzey, Peri'ye döndü. "İki saattir seni bekliyorum, neden gelmiyorsun?"

"Bak, sen geldin işte," dedi Peri dişlerinin arasından. "Arkadaşlarımı benden uzaklaştırmaktan vazgeç."

"Sevgilim ol, böylece ikimizin arkadaşı olurlar. Ben de bu huyumdan vazgeçebilirim."

Kafamı bir Peri'ye bir de Kuzey'e çeviriyor, ilgiyle onlara kulak kabartıyordum. Dersim zaten bitmişti, eve dönmeliydim ama sonlarının ne olacağı ilgimi çekiyordu.

"Çok kabasın! Ne zaman kolumdan tutup beni çekiştireceğin belli olmuyor. Ben böyle bir ilişki istemiyorum."

"Tamam." Kuzey bir şeyler deniyor gibiydi, ona dönüp gözlerine daha yakından baktı. "Annem yok, biliyorsun. Babamla yaşıyorum ben. Bana güzel davranmayı öğret, kadınlara karşı nazik olmayı. Başarılı bir öğrenci olursam da benimle sevgili ol."

"Seni iyi birine dönüştürmek zorunda değilim," dedi Peri, yine de bir şeylerini kaybetmenin eşiğindeymiş gibi gözlerini ondan kaçırdı.

Kuzey başımı kaşıdı, kafası karışmış gibi görünüyordu. "Tamam, zorunda değilsin. Ama bunu... hoşlandığın çocukla birlikte olmak için yapmaz mısın?"

Kısık sesle konuştukları için etraftan pek duyulmuyordu ama ben kafamı eğmiş, âdeta onları daha yakından dinlemeye çalışıyordum.

"Senden hoşlandığımı nereden çıkardın?" dedi Peri telaşla.

Kuzey sesini biraz daha kıstı. "Seni ne zaman öpsem karşılık veriyorsun."

Peri endişeyle başını kaldırıp onunla göz göze geldi, yanakları kızardı. Genzimi temizleyip doğruldum, bundan sonrasını dinlemek doğru olmazdı sanırım. Fakat, "Peki," dediğini duydum Peri'nin ve Kuzey'e baktığımda gözlerini yumup rahat bir nefes verdiğini gördüm. "Kibarlık dersi bir, yanıma otururken izin iste."

"Peki," dedi Kuzey ve oflayıp elini onun omzundan çekti, doğrulup sıradan çıktı. Arkasını dönüp birkaç adım uzaklaştı, sonra bu tarafa tekrar yürüyüp, "Oturabilir miyim?" diye sordu gözlerini devirerek.

Peri gülümsedi. "Hayır."

"Bana kibarlık öğretmekten bahsedip soruma hayır demek mi? Ee şimdi bunun neresi kibarlık Peri?"

Kuzey'in hayal kırıklığı ve gerginlikle ona baktığını görünce sessizce gülüp Peri'ye göz kırptım ve yanağından öpüp sınıfından çıktım. Koridorda gülümseyerek ilerlerken kabanımın önünü kapattım, ellerimi karnıma sararak aşağı kata indim. Hazer'in bana aldığı kazağı ve kendi aldığım eteğimi, altına bir külotlu çorapla giymiştim. Hava çok soğuk olduğu için de beyaz paltomu yanıma almıştım. Yalnızca önünü kapatmanın yetmeyeceğini düşünüp paltomu düğmelerini de kapattım. Üşütmeyi hiç istemiyordum.

Ellerimi karnıma bastırıp Gazel'in bu sabah telefon konuşmamızda dediklerini düşündüm. *Hamilelik sırasında da bazen kan akıntısı olabilir, regl olduğunu düşünüp ümidi kesme. Bence test yap.*

Sonuçta o yakın zamanda hamile kalmış, çocuk doğurmuştu. Böyle bir tavsiyesi varsa dinlemeliydim değil mi? Sonuçta test olmanın ne zararı olurdu? Hamile olup olmadığımı öğrenecektim. Sonuçta aylardır evliydik ve Hazer korunduğumu sansa da ben o ilaçları almıyordum.

Dışarıya çıkıp kar yağışında etrafımda dönerek yürüdüm ve bir taksi çevirip bindim. Ondan habersiz yapıyordum bunu, oysa onun da yanımda olmasını dilerdim. Fakat o hamile olduğuma ihtimal bile vermiyordu.

Evimizin yakınlarındaki özel hastaneye geldiğimde keşke Leyla'nın çalıştığı hastaneye gitseydim diye düşünmedim değil. Fakat nedense, kalpten bir hisle hamileysem herkesten önce Hazer'le paylaşmak istiyordum.

Taksiden inip heyecanlı adımlarla hastaneye girdim, elimi karnıma bastırırken şapşal şapşal gülümsediğimi fark ettim. En yakındaki resepsiyona yürüyüp kan testi yaptırmak istediğimi söylediğimde beni yönlendirdiler, üst kata çıkıp bir odanın kapısında beklemem gerekti. İçerideki beyefendi

çıkınca ben gittim, kan alırlarken gözlerimi kapatıp *lütfen lütfen* diye tekrarladım içimden.

"Sonuçlar ne zaman çıkar?"

"Yarım saate kadar."

"Yaa nasıl bekleyeceğim."

Odadan çıktım, hanımefendi kan testi sonuçlarımı nereden alacağımı söylediği için oraya ilerledim. Koridor sonuna ilerlemem yetmişti. Çantamı koltuğa bıraktım, koridorda volta atarken saniyeleri saydım. Yalnızca bakış kere midem bulandığı için hamile olduğumu düşünmem manasızdı ama ümit ediyordum.

Gözlerimi çevirip bileğimdeki saate baktığımda henüz on beş dakikanın geçtiğini görüp derin nefesler almaya çalıştım. Hayatımda ilk kez böyle bir beklentinin içindeydim, geçen seneye kadar aklımın ucundan geçmeyen bir durumun içindeydim. Yirmi iki yaşındaydım, genç bir yaştı ama mutlu bir hayatım vardı; çocuk için erken değildi. Zaten biz de olması için dua etmiyorduk, olmaması durumunda hayal kırıklığı yaşamamıştım ama... Olsa güzel olmaz mıydı?

Yarım saatin dolmasına iki dakika kalınca duramadım, ellerimi kalbimin üstüne bastırıp arkamı döndüm ve çantamı alıp odanın kapısını tıklattım. İçeriden gelen sesle kapıyı açıp kafamı içeriye uzattım. Ayaktaki hanımefendi elindeki şırıngayı çöpe atıp bana döndü. "Buyurun?"

"Kan... testi yaptırdım, sonuçlarının yarım saate çıkacağı söylenmişti."

"İçeriye girin."

Kadının yerleştiği masasına doğru ilerledim. Koltuğa otururken. "Sonuçları alıp gelmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Bilgisayarıma yansıyor." dedi tebessüm ederek.

Başımı hızlı hızlı salladım ve kadın bilgisayar ekranından kan değerlerime bakarken ben de seri şekilde nefes almaya başladım. Ellerimi yüzüme kapatıp sakinleşmeye çalıştım, içimde bir canlının var olup olmadığını düşünürken. "Değerleriniz gayet normal görünüyor." dedi kadın.

Göz göze geldik. Baktım ki ellerim refleksten kalbimi tutuyor, canlı bir bir vücudumda dolaşıyor. "Peki... Acaba hamile miyim?"

"Aa, testi bunun için mi yaptırmıştınız? Bakayım." Kadın ekrana bir daha dönünce nefesimi tuttum. "Hayır, hamilelik görünmüyor."

"Yaa..."

Dudaklarımdan cılız şekilde bu kelime dökülürken ellerim kalbimin üzerinden düştü. *Hamilelik görünmüyor* cümlesini kafamda birkaç kereden

çıkınca ben girdim, kan alırlarken gözlerimi kapatıp *lütfen lütfen* diye tekrarladım içimden.

"Sonuçlar ne zaman çıkar?"

"Yarım saate kadar."

"Yaa nasıl bekleyeceğim."

Odadan çıktım, hanımefendi kan testi sonuçlarını nereden alacağımı söylediği için oraya ilerledim. Koridor sonuna ilerlemem yetmişti. Çantamı koltuğa bıraktım, koridorda volta atarken saniyeleri saydım. Yalnızca birkaç kere midem bulandığı için hamile olduğumu düşünmem manasızdı ama ümit ediyordum.

Gözlerimi çevirip bileğimdeki saate baktığımda henüz on beş dakikanın geçtiğini görüp derin nefesler almaya çalıştım. Hayatımda ilk kez böyle bir beklentinin içindeydim, geçen seneye kadar aklımın ucundan geçmeyen bir durumun içindeydim. Yirmi iki yaşındaydım, genç bir yaştı ama mutlu bir hayatım vardı; çocuk için erken değildi. Zaten biz de olması için efor sarf etmiyorduk, olmaması durumunda hayal kırıklığı yaşamamıştım ama... Olsa güzel olmaz mıydı?

Yarım saatin dolmasına iki dakika kalınca duramadım, ellerimi kalbimin üstüne bastırıp arkamı döndüm ve çantamı alıp odanın kapısını tıklatım. İçeriden gelen sesle kapıyı açıp kafamı ileriye uzattım. Ayaktaki hanımefendi elindeki şırıngayı çöpe atıp bana döndü. "Buyurun?"

"Kan... testi yaptırdım, sonuçlarımın yarım saate çıkacağı söylenmişti."

"İçeriye girin."

Kadının yerleştiği masasına doğru ilerledim. Koltuğa otururken, "Sonuçları alıp gelmem gerekiyor mu?" diye sordum.

"Bilgisayarıma yansıyor," dedi tebessüm ederek.

Başımı hızlı hızlı salladım ve kadın bilgisayar ekranından kan değerlerime bakarken ben de seri şekilde nefes almaya başladım. Ellerimi yüzüme kapatıp sakinleşmeye çalıştım, içimde bir canlının var olup olmadığını düşünürken, "Değerleriniz gayet normal görünüyor," dedi kadın.

Göz göze geldik. Baktım ki ellerim tekrardan kalbimi tutuyor, canlı bir his vücudumda dolaşıyor. "Peki... Acaba hamile miyim?"

"Aaa, testi bunun için mi yaptırmıştınız? Bakayım." Kadın ekrana bir daha dönünce nefesimi tuttum. "Hayır, hamilelik görünmüyor."

"Yaaa..."

Dudaklarımdan cılız şekilde bu kelime döküldü ve ellerim kalbimin üzerinden düştü. *Hamilelik görünmüyor* cümlesini kafamda birkaç kereden

fazla döndürüp durdum, dudaklarımdan aynını tekrarladım. Hâkim olamadığım, tatsız bir duygu dudaklarımı bükmeme sebep oldu.

"Hamilelik belirtileri mi gösteriyordunuz? Bir hayal kırıklığı oldu sanırım sizin için."

Dudaklarımı az daha büküp gözlerimi yukarıya kaldırdım. "Bir daha bakar mısınız? Belki yanlış bakmışsınızdır."

Tereddütle başını sallayıp ekrandaki sonuçlara bir daha baktı ve başını iki yana salladı. Omuzlarım düştü, başımı sallayıp ellerimle çantamı sıkı şekilde kavradım. Zaten doğru dürüst hamilelik belirtileri bile taşımıyordum, neden buraya gelmiştim ki? Tekrar doktora bakıp, "Teşekkür ederim," dedim.

"Ne demek."

Koltuktan kalkıp çantamla odanın çıkışına ilerledim, bu odaya girerken yaşadığım heyecan yerini belirsizliğe yakın, insani bir duyguya bırakmıştı. Merdivenlere ilerlerken gözümün önüne düşen saçımı kulağımın arkasına koydum ve sabahtan beri sıcak tuttuğum, okşadığım karnıma bakıp burukça gülümsedim.

"Demek ki daha zamanı var, doğru zamanı..."

Birkaç basamak indim ve boğazımdaki yumruyu iterken arkamdan birinin, "Hanımefendi," diye seslendiğini duydum. İlk an bana seslendiğini düşünmedim ama ikinci kez seslenilmesiyle arkamı döndüm. Kan verdiğim odadaki kadın hızlıca yanıma yürümüş, elinde bir kâğıtla bana bakıyordu.

"Doktor Hanım sanırım yanlış sonuçlara baktı, sizinki daha yeni çıktı." Elindeki kan testini bana uzattı.

☽

Birkaç saat sonra

"Abla bak, ben bu Mustafa'yı döverim, *Pubg** oynuyoruz, sürekli beni yeniyor!"

"O ne?" dedim başımı çevirip ahşap basamaklardan inen kardeşime bakarken.

"Oyun abla, oyun."

Uzanıp plak koyduğum pikabı çalıştırdım ve kısık sesli müzik oturma odasının içini doldururken gülümseyerek yanıt verdim. "Bu kez o seni yener, başka zaman da sen onu. İyi bir oyun arkadaşı ol."

* Telefondan da oynanan bir hayatta kalma oyunu. (ed.n.)

Elindeki matematik kitabıyla koltuğa oturup omuzlarını silkti. "Neyse. Ödevim var, yardım eder misin?"

Doğrulup yanına ilerledim, sarı saçlarını okşadım. "Matematik mi? Anlamam, özür dilerim."

"Birinci sınıf matematiğinden de anlamıyorsan bu zamana karar nasıl hayatta kaldın ablacığım?"

Kıkırdadım. "Haklısın."

Kitabı açıp bir sayfa aradı ve sonra, "Bak bu," diyerek soruyu işaret etti bana.

Soruyu okudum, aslında çok basit bir soruydu ama Leo ders dinlemekten de ödev yapmaktan da hiç hoşlanmıyordu. "Ne yapacağız seninle böyle? Hiç sevmiyorsun okulu..."

"Kızları seviyorum abla."

"Ah Tanrım, hayır. Çapkın bir genç olacaksın diye çok korkuyorum."

Tatlı tatlı gülmeye başladı. "Herkes saçların çok güzel diyor bana."

Altın renkli dümdüz ve ışıltılı saçlarına baktım. "Saçların Leonardo DiCaprio'nun gençliğini andırıyor."

"O kim?"

Telefonumu çıkarıp ona bu adamın kim olduğunu gösterdiğimde memnuniyetle gülümsedi, güzel bir surata benzetilmekten yana memnun kalmıştı.

"Hem onun da adı Leo abla!"

"Evet aşkım."

Tekrar kitabı açtım, soruyu çözmeyi ona öğretirken ilgisizce beni dinledi. Aksiliği geçmiş olsa da hâlâ canı sıkkındı. Evin kapısı çaldığındaysa aniden yerimden fırladım, gülümsemeye başlayıp üzerimi düzelttim. Leo bu heyecanıma anlamsızca bakarken koşarak kapıya gittim. Evimizin kapısını kocama açarken yüreğime ziyaretçi bir sevinç duygusu uğradı. Kapıyı ardına kadar açtığımda kapının kenarına yaslanmış Hazer'le ve onun ardından kafasını uzatan Kerem'le göz göze geldim. Hazer'in gözleri aşkla kilitlenirken Kerem'in gözleri haylazlıkla parladı.

"Güzelliğe bak, tü tü tü," diyerek tükürüklerini havaya saçarak içeriye girdi Kerem.

Hazer sakince içeriye girdi ve ben ışıltılı gözlerle onun yüzüne bakarken kapıyı kapatıp bana yaklaştı. Siyah paltosunu üzerinden çıkarırken, "Seni özledim," dedi.

Yüzümü hafifçe kaldırıp çenesiyle boynu arasındaki yerden öptüm. "Hoş geldin."

Yüzünü boynuma sürtüp uzaklaştı ve çıkardığı paltoyu portmantoya asarken göz ucuyla beni süzdü. Heyecandan ellerimi kapatıp açıyor, dudaklarımı kemiriyordum. Sırıtmaktan çenem ağrımıştı. "Poğaça mı yaptın? Kokusunu alıyorum."

"Hem de zeytinli," dedim ellerimi çırparak. "Bir de mantar çorbasıyla makarna yaptım, yersin değil mi?"

"Si si." Elini omzuma attı ve benimle oturma odasına geçerken yüzüme bakıp gülümsedi. "Direkt odaya mı çıksak?"

"Hayır! Olmaz!"

Sert reddedişime *ne oluyor* der gibi gülümsediğinde başımı önüme eğdim ve Kerem'le Leo'nun sarılışına baktım. Kerem ondan ayrılıp Leo'yu koltuğa geri bırakırken, "Sen ve Mustafa beni oyundan niye atıyorsunuz la?" diyerek ona kızdı. "Alçak mısınız olum siz? Duygularımla niye oynuyorsunuz?"

"İlahi Kerem Abi." Leo gün boyu hiç gülmediği kadar gülmeye başladı. "Seni attık, Mustafa'yla konuşup öyle plan yaptık çünkü!"

"Aynı eniştene benziyorsun," dedi Kerem, onun kulağını çekerek.

"Höst lan!"

Kerem sırıtıp Leo'yu öptü ve doğruluğunda kardeşim onun bacaklarına sarılıp yürümesine engel oldu. Onların haline gülerek hazırladığım yemek masasına ilerlerken, "Sen neye gülüyorsun?" dedi Hazer, ceketini de çıkararak.

"Ellerini yıka da yemeğe gel," dedim, yemek masasına koyduğum mumları yakarken.

Hazer gömlek kollarını kıvırarak, ağır ağır üst kata çıktığında Kerem nihayet kendini Leo'dan kurtarabildi ve masaya ilerleyip yaptığım sıcak poğaçalardan birine uzandı. "Ee kavga falan yok mu? Böyle mutlu huzurlu çok sıkıcısınız."

"Ağzından yel ağzın Kerem."

Poğaçayı iki lokmada yiyip bitirdi ve gülerek uzandı, yanağımdan makas aldı. "Bugün Hazer'i akşama kadar fitne ve fesatla doldurdum kavga edin diye, işe yaramadı demek."

Bu şakasına bile kıkırdayınca Kerem kaş çattı. "Neye gülüp duruyorsun kız sen?"

"Otursana," dedim cevap vermek yerine.

"Yok yok," diyerek geriye kaçtı. "Leyla'm yalnız yemesin, gidip ona katılayım."

Yüzünü boynuma sürtüp uzaklaştı ve çıkardığı paltoyu portmantoya asarken göz ucuyla beni süzdü. Heyecandan ellerimi kapatıp açıyor, dudaklarımı kemiriyordum. Sırıtmaktan çenem ağrımıştı. "Poğaça mı yaptın? Kokusunu alıyorum."

"Hem de zeytinli," dedim ellerimi çırparak. "Bir de mantar çorbasıyla makarna yaptım, yersin değil mi?"

"Si si." Elini omzuma attı ve benimle oturma odasına geçerken yüzüme bakıp gülümsedi. "Direkt odaya mı çıksak?"

"Hayır! Olmaz!"

Sert reddedişime *ne oluyor* der gibi gülümsediğinde başımı önüme eğdim ve Kerem'le Leo'nun sarılışına baktım. Kerem ondan ayrılıp Leo'yu koltuğa geri bırakırken, "Sen ve Mustafa beni oyundan niye atıyorsunuz la?" diyerek ona kızdı. "Alçak mısınız olum siz? Duygularımla niye oynuyorsunuz?"

"İlahi Kerem Abi." Leo gün boyu hiç gülmediği kadar gülmeye başladı. "Seni attık, Mustafa'yla konuşup öyle plan yaptık çünkü!"

"Aynı eniştene benziyorsun," dedi Kerem, onun kulağını çekerek.

"Höst lan!"

Kerem sırıtıp Leo'yu öptü ve doğruluğunda kardeşim onun bacaklarına sarılıp yürümesine engel oldu. Onların haline gülerek hazırladığım yemek masasına ilerlerken, "Sen neye gülüyorsun?" dedi Hazer, ceketini de çıkararak.

"Ellerini yıka da yemeğe gel," dedim, yemek masasına koyduğum mumları yakarken.

Hazer gömlek kollarını kıvırarak, ağır ağır üst kata çıktığında Kerem nihayet kendini Leo'dan kurtarabildi ve masaya ilerleyip yaptığım sıcak poğaçalardan birine uzandı. "Ee kavga falan yok mu? Böyle mutlu huzurlu çok sıkıcısınız."

"Ağzından yel ağzın Kerem."

Poğaçayı iki lokmada yiyip bitirdi ve gülerek uzandı, yanağımdan makas aldı. "Bugün Hazer'i akşama kadar fitne ve fesatla doldurdum kavga edin diye, işe yaramadı demek."

Bu şakasına bile kıkırdayınca Kerem kaş çattı. "Neye gülüp duruyorsun kız sen?"

"Otursana," dedim cevap vermek yerine.

"Yok yok," diyerek geriye kaçtı. "Leyla'm yalnız yemesin, gidip ona katılayım."

Başımı sallarken, "Ama koltukları rahat bırakın," dedim.

Kerem bana arsız bir bakış atıp arkasını döndü, Leo'yla bir daha sarılıp sokak kapısına yürüdü. Arkasından koşturarak onu uğurladım, masaya dönüp Leo'yu da bar taburesine oturttum. Leo çorbasını içmeye başlarken ben de sabırsızca Hazer'i bekledim. Sürekli gülüyor, elimi kolumu koyacak yer bulamıyordum. Birkaç tıkırtı sesi duyunca hevesle merdivenlere baktım, Han üzerine siyah tişörtle gri eşofman geçirmiş, ıslık çalarak basamakları iniyordu. Elimi çeneme yaslayarak aşkla onu izledim ve yanımdaki tabureye oturmadan önce saçlarıma koyduğu öpücüğü hissettim.

"Abla, neden gülüp duruyorsun?" dedi Leo, çorbasına ekmek doğrarken.

Hazer de kâsesine biraz pul biber dökerken bana baktı. "Sınavından falan yüksek not mu aldın?"

"Hı hı," dedim iç çekişle.

İkisi bakışıp önlerine döndüklerinde ben de çorbamı içmeye başladım. Heyecanım yüzünden lokmalar boğazımda büyüyordu ama kendimi beslemem için yemem gerektiğini biliyordum. Gülerek çorbamı kaşıklarken, "Beşiktaş'ın maçına beni ne zaman götüreceksin enişte?" diyen Leo'nun sesini duydum.

"Keyfim istediği zaman."

Hazer'e bakıp güldüm ama ciddiyetle çorbasını içiyordu. Leo buna bozulup, "Miras ne demek?" diye sordu, başka bir konu açarak.

Sanırım bu yeni duyduğu kelimelerden biriydi, anlamını merak ediyordu. Hazer ona bakarak, "Ben öldükten sonra sana ve çocuklarıma kalacak olan paraya miras deniyor," dedi.

Ölüm kelimesi beni ürpertse de o kelebekler başımda hiç durmadan dönmeye devam etti. Leo düşünceli şekilde enişteşine bakarak, "Ne zaman ölürsün?" dediğinde Hazer, "Tövbe tövbe..." diye mırıldandı.

"Leo," dedim söylediğine üzülerek.

Yüzünde oyunbozan bir ifade oluştu. "Ablacığım şaka yaptım, şaka."

Hazer onun sarı kafasını karıştırınca Leo uysal bir şekilde gülümseyip enişteşine öpücük attı. Tabaklarına baktım ve bittiğini görüp ikisine de makarna koydum, yüzümdeki sırıtmayla tekrar yerime oturup çenemi ellerim arasına aldım.

"Sırıtışın sinir bozucu olmaya başladı," dedi Hazer, çatalını bırakıp ağzını bir peçeteyle silerken. Taburesinde dönüp başını salladı. "N'oluyor, dökül."

Sırıtmaya devam edip başımı salladım. Hazer kaşlarını çattı, sinirleri cidden bozulmaya başlamış gibiydi. "Bebeğim?"

"Ever ever!"

Hazer tepkimle şaşkına dönüp Leo'ya baktı. "Sen neler olduğunu anlıyor musun kayınço?"

Leo başını iki yana sallayarak yemeğine döndü. "Sen ilgilenmiyorum eniştе, kafam yeterince dolu." *Muhtemelen haklıydı.*

Hazer kafa karışıklığıyla tekrar bana dönüp yüzünü sildi, sandalyesinin gâhın kenarına yaslayıp dudaklarını yaladı. Ellerimle saçlarımı toplayıp gülümseyerek yüzüne bakıyordum. "Sende bir haller var" diye mırıldanıp tabağın önüne döndü. "Biri senin sallığını falan fark edip bağ mağ mı verdi acaba satayım..." Tekrar şüpheyle baktı. "Kimseden bir şey almadın değil mi?"

Kahkaha attım. Hazer pes artık derercesine omuzlarını düşürüp önüne döndü, homurdanıp makarnasını kaşıkladı. Leo da bitirdiği bir iç geçirip "Se bahtan beri böyle eniştе." dedi.

Çorbamı bitirmeye koyuldum ve silip süpürüp kendime makarna aldım. Pikaba koyduğum plaktaki şarkı evin içinde canlı bir müzik gibi dolanıp bana güzel duygular hissettirirken Leo yemek bittiğinden için teşekkür ederek masadan kalktı. Oturma odasına geçip çizgi film açtı. Hazer de tabağını bitirip kalktı, dolaptan kendisi için şarap alıp kadehine koydu. "İster misin?"

"İçemem, yani önce bir araştırmam lazım."

"İyi değilsin aşkım," diye mırıldanıp kadehiyle yanıma yürüdü ve saçlarımın üstünden öpüp uzaklaştı, oturma odasına geçip koltuğa yerleşti. Makarnamın son lokmasını da ağzıma tıkıp kalktım. masayı toplarken neşeli bir şarkı söyledim. Hazer ve Leo başını çevirip bana garip garip baktı. Onlara öpücük attım.

"Leo, sanırım uzun bir süre daha çizgi film izlemeye devam edecek."

"Sanmıyorum abla, büyüyorum ben artık."

Dönüp tezgâhta kalan birkaç şeyi de toparladım ve ellerimi kurulayarak üst kata çıkmaya başladım. Yatak odamıza girip eve gelirken aldığım hediyeleri kucakladım ve paketlemelerine bakarak odamızdan çıktım. Havada yürüyormuş gibi bir heyecanla basamakları inerken kurdelemden kurtulan bir tutam saçın önüme düştüğünü hissettim. Evin içinde çalan o şarkıyla kalbimin sesini de şiddetli biçimde duyuyordum.

Son basamakta durarak hayatımdaki erkekleri izledim. Leo başını Hazer'in göğsüne koymuştu, kocam da onun altın rengindeki saçlarını okşayarak kadehini yudumluyordu. Çizgi filmdeki neşeli sesleri duyarak son basamağı da indim, heyecandan titrer halde ilerledim. Onların çapının

"Evet evet!"

Hazer tepkimle şaşkına dönüp Leo'ya baktı. "Sen neler olduğunu anlıyor musun kayınço?"

Leo başını iki yana sallayarak yemeğine döndü. "Ben ilgilenmiyorum enişte, kafam yeterince dolu." *Muhtemelen kızlarla...*

Hazer kafa karışıklığıyla tekrar bana dönüp yüzümü süzdü, dirseğini tezgâhın kenarına yaslayıp dudaklarını yaladı. Ellerimle saçlarımı kıvırıyor, gülümseyerek yüzüne bakıyordum. "Sende bir haller var," diye mırıldanıp tekrar önüne döndü. "Biri senin saflığını falan fark edip hap map mı verdi anasını satayım..." Tekrar şüpheyle baktı. "Kimseden bir şey almadın değil mi?"

Kahkaha attım. Hazer pes artık dercesine omuzlarını düşürüp önüne döndü, homurdanıp makarnasını kaşıkladı. Leo da bitkin bir iç çekip, "Sabahtan beri böyle enişte," dedi.

Çorbamı bitirmeye koyuldum ve silip süpürüp kendime makarna aldım. Pikaba koyduğum plaktaki şarkı evin içinde canlı biriymiş gibi dolanıp bana güzel duygular hissettirirken Leo yemek hazırladığım için teşekkür ederek masadan kalktı. Oturma odasına geçip çizgi film açtı, Hazer de tabağını bitirip kalktı, dolaptan kendisi için şarap indirip kadehine koydu. "İster misin?"

"İçemem, yani önce bir araştırmam lazım."

"İyi değilsin aşkım," diye mırıldanıp kadehiyle yanıma yürüdü ve saçlarımın üstünden öpüp uzaklaştı, oturma odasına geçip koltuğa yerleşti. Makarnamın son lokmasını da ağzıma tıkıp kalktım, masayı toplarken neşeli bir şarkı söyledim. Hazer ve Leo başını çevirip fazla olan neşeme garip garip baktı. Onlara öpücük attım.

"Leo, sanırım uzun bir süre daha çizgi film izlemeye devam edeceksin."

"Sanmıyorum abla, büyüyorum ben artık."

Dönüp tezgâhta kalan birkaç şeyi de toparladım ve ellerimi karnıma sararak üst kata çıkmaya başladım. Yatak odamıza girip eve gelirken aldığım hediyeleri kucakladım ve paketlemelerine bakarak odamızdan çıktım. Havada yürüyormuş gibi bir heyecanla basamakları inerken kurdelemden kurtulan bir tutam saçın önüme düştüğünü hissettim. Evin içinde çalan o şarkıyla kalbimin sesini de şiddetli biçimde duyuyordum.

Son basamakta durarak hayatımdaki erkekleri izledim. Leo başını Hazer'in göğsüne koymuştu, kocam da onun altın rengindeki saçlarını okşayarak kadehini yudumluyordu. Çizgi filmdeki neşeli sesleri duyarak son basamağı da indim, heyecandan titrer halde ilerledim. Onların çaprazın-

daki koltuğa oturup dizlerimi birbirine bastırdım, başımı sol tarafıma eğip onlara baktım. İkisi de gözlerini bu tarafa çevirdi, ilgiyle baktı. Dolu gözlerimi fark ettiğinden olsa gerek Hazer kalçası üzerinde kaykılıp öne eğildi ve elini dizime koydu.

"Bebeğim, sen bugün hiç değilsin."

"Artık daha sık bebeğim diyeceksin, biliyor musun?"

Gülümsedi. "İstersen tabii ki derim."

Gözyaşları içinde gülümseyip yanağına uzandım. "Harika bir adamsın."

"N'oluyor bugün sana?" dedi Han merakla.

O sırada, "Bu hediyeler ne?" dedi Leo.

Sol yanağımdan bir mutluluk gözyaşı akarken ikisinin de gözlerine bakıp özenle paketlediğim hediyeleri onlara uzattım. Aynı ölçüdeki, aynı paketlemeye sahip hediyeleri alıp birbirlerine baktıklarında ellerimi geriye çekip karnıma koydum. "Açın," dedim.

Leo heyecanla paketi yırtarken Hazer başını kaldırıp bir daha benimle göz göze geldi. Kirpikleri olduğundan hızlı kırpışmaya başlamıştı. Bir şeyler hissetmiş, anlamış gibi hızlı nefesler alıp önüne düşen saçlarını arkaya itti ve ellerimin kuvvetli bir şekilde dokunduğu karnıma bakarak paketi açtı. Paketi yırttıklarında onları bir kutu karşıladı, Hazer bir anda heyecanlanıp kutuyu daha hızlı açtı ve beyaz pointi görünce duraksadı, paketi kucağına bırakıp ellerini geriye çekti. Leo da Hazer'in elindeki pointin tekini kendi hediye kutusundan çıkarıp, "Bu bana olmaz ki," diye mırıldandı.

Hatırlıyor musun Hazer, senin bana aldığın o pointler de beyazdı. *İyi balerinler iyi pointleri hak eder.*

Heyecanlı soluğum dudaklarım arasından dökülürken gözlerimi çevirip bir daha Hazer Han'a baktım. Şok olmuş bir surat ifadesiyle bana bakıyordu. Bakmasını çok sevdiğim gözlerinde saf bir mutluluğun yanı sıra derin bir korkunun olduğunu gördüm. Boğazına bir şey takılmış gibi yutkunamadı, iki kelimesinden biri olan ismim bile o an dudaklarından dökülemedi.

Uzanıp heyecandan titreyen elimle onun buz kesmiş elini kavradım ve götürüp karnımın üzerine koyarken, "Merhaba de," diye fısıldadım. Hazer'in boğazından güçlü bir ses çıktı ve inip dizlerinin üzerinde parkeye inerken elini karnıma yumuşacık şekilde bastırdı. "Bebeğimize merhaba de."

XVI
"KIŞIN GÜNEŞİ"

Hazer'i tanıdığımdan beri ikinci kez mutluluktan ağlıyordu.

Aradan geçen dakikalardan sonra yatak odamızdaydık. Hazer'in elinde hâlâ beyaz point vardı, dakikalardır gözleri yaşlı biçimde o pointe bakıyor ve sessizliğini koruyordu. Hiçbir şey dememişti, ağlayacağını anlayınca kalkıp odamıza çıkmıştı, ben de direkt peşinden gelmiştim. Pointin biri aşağıda, Leo'daydı.

İlaç kullandığımı düşünüyordu, hamilelik haberime çok şaşırmış olmalıydı ama ağzını açıp bir şey demediği için ne hissettiğini anlamıyordum. Ellerim karnıma sarılıydı, bebeğimizi yumuşakça tutuyordu. Yatağın ucundaydık, yüzlerimiz kıyafet dolabımıza bakıyordu.

"Kaç aylık?"

Bir müddet sonra sorduğu ilk soru bu olunca bebeğimize olan ilgisini hissedip gülümsedim ve önce karnıma, sonra da güzel yüzüne baktım. "On iki haftalık."

Boğazından bir mırıltı çıkarıp başını bir daha önüne, elindeki pointe indirdi. "Kuzey Işıkları'nda," dedi fısıltılı bir sesle. Yumuşak bir gülme sesi çıkardı. "O zamandan beri..."

"Si," dedim heyecanla yüzüne bakarken.

"Rahat durmamıştık."

Bir elini kaldırıp parmaklarının tersiyle gözünün kenarındaki birkaç damla yaşı sildi, yüzüğü loş ışıkta göze çarptı. "Doğum kontrol haplarını kullanmayı ne zaman bıraktın?" diye sordu bu kez, sesinde hâlâ garip bir tını vardı.

"Hiçbir zaman kullanmadım," diyerek itiraf ettim. Bunu ondan saklamam hoş bir hareket değildi ama bebeğimizi çok istemiştim. "Bir ihtimali öldürmek istemedim."

Sertçe yutkundu, kızdı mı acaba diye düşünerek başımı kaldırdım ama suratında kızgınlığa rastlamadım. O sevdiğim yüzünü nihayet bana çevirince amber renkli gözlerinin daha önce hiç bakmadığı bir ışıkla baktığını gördüm.

Hazer'in gözlerinde her şeyi görmüşlüğüm var ama böylesi başka bir huzuru görmüşlüğüm hiç yok. Yüzünde kalan son gözyaşlarını da silerek kafasını omzuma gömdüğünde mutlulukla gülümseyip elindeki pointe dokundum.

"Hazer, aşkım..."

"Anne, olacaksın Mila, anne..."

Yüzünü görmeyi istedim ama görmememem için daha çok omzuma basınca, "Evet, öyle olacağım," dedim kıkırdayarak.

Boynumda bir iç geçirme sesi geldi. Yanaklarını omzuma silerek kalktı ve yüzünü yüzüme hizalayınca gözlerine yakından bakmış oldum. Ağladığı için ıslaktı kirpikleri, çilleri de daha belirginleşince kocama olan aşkımdan öldüğümü hissettim.

"Mila... Bizim bebeğimiz..." Elini uzatıp karnımın üzerine koydu. "Karnında."

"Evet."

Gülümsedi, heyecanlı bir gülümsemeydi. Yatakta dönüp bağdaş kurdu, başparmağını hafifçe oynatıp tereddütlü şekilde karnımda dolaştırdı. "Bu şekilde dokunsam rahatsız olur mu?"

"Elbette olmaz," dedim ve kazağı eteğimin içinden çıkardım, karnımı çıplak bıraktım. Han'ın eli bu kez doğrudan karnıma temas etti. "Henüz kıpırdayamayacak kadar küçük."

"Minik," dedi, parmaklarını korkarak karnımda dolaştırırken. "Sağlıklı mı peki?"

"Tabii ki," dedim, gülmemi durduramıyordum.

"Korunmuyordun, böyle bir ihtimali bekliyordun. Ama benim için sürpriz oldu, o kadar beklemiyordum ki... Şimdi yeni yeni anlıyorum eve geldiğimden beri yüzündeki o sırıtmanın, şapşal bakışlarının, ansız gülüşlerinin sebebini..." Gözlerimin içine bakarken bir şeyden çok emin gibiydi. "Çok mutlu olmuşsun bu haber karşısında."

"Deli misin?" dedim kollarımı kaldırıp boynuna dolarken. Yerimde duramıyordum. Acılarımı da mutluluklarımı da genelde ufak bir gülümsemenin altında sakince karşılardım ama karnımda bebeğimizi taşımayı hafifletemiyordum. "Çok fazla mutlu oldum hem de. Karnımda, bizden bir parçayı taşıyorum, bunun karşısında dünyanın tüm mutluluğu şu an bende desem yeridir."

Ah sevgilim, önceliği ben olduğum için, henüz kendimi yeni bulup üniversite okuduğum için bu konuda şüpheleri vardı ama sanırım gözlerimdeki, yüzümdeki mutluluğu görünce bu şüpheler kayıplara karıştı. "Hayır, kabul etmiyorum, dünyanın tüm mutluluğu bende," dedi.

"Aslında... hamile olduğumu öğrenince... Bir an tereddütte düştüm, sürekli bu fikri erteliyordun ve hapları almadığım için bana kızabilirdin yani."

"Öyle mi düşündün yani?" diyerek beni taklit ederken gözlerinin içi ışıl ışıldı. "Evet, bana kalsa bunu ertelerdim ama o senin karnındayken sana kızabileceğimi nasıl düşünürsün? Bebeğim hakkında tek olumsuz şey düşünebilir miyim?"

"Bebeğimiz," diye düzelttim.

Karnımı okşayarak, "Bebeklerim," dedi.

"İkiz değiller," dedim bunu nereden çıkardığını anlamayarak.

"Seni kastetmiştim."

Ensesini okşayarak kıkırdadım. "Hı, anlamadım ki."

"Döndün ilk tanıştığımızdaki hallerine," diyerek tekrar başını önüne eğdi ve gözlerinde, aramızda geçen tüm o zaman yaşandı sandım. "Hiçbir iltifatı anlamıyordun."

"Bazılarını anlıyordum," dedim, bana o kadar haksızlık edemezdi.

"Ya bırak, Kerem iltifat edince hemen tatlı tatlı gülüyor, anlıyordun."

Bunu bile kıskanmasına şaşırıp akabinde güldüm. "Kerem açık açık söylüyordu bir kere, hem o iltifat edince arkadaşım etmiş gibi geliyordu ama sen edince... elimi kolumu nereye koyacağımı bilemiyordum."

"Bak yine sinirlendim Kerem'e, arayıp bir söveyim..."

"En mutlu günümüzde bile mi?"

"Kerem olmadan benim mutluluğum eksik olur," dedi ve Kerem'e sövmek için telefonunu çıkarıyordu ki kafasını kendime çekip dudaklarından öpünce kendinden geçti.

Dudakları yumuşak ama istekli bir şekilde dudaklarım arasında hareket edince gözlerim kapandı. Sonuncusunda bile ilki kadar heyecanlı hissettiren bu öpücükle vücudum arzulu bir hal aldı, kendimi onun kucağına çıkarken buldum ama Hazer karnımı okşayarak, "Olmaz," dedi gülümseyerek.

Dudaklarımı, olmaz demesine rağmen beni öpmeye devam eden dudaklarımdan çekip, "Çok güzel öpüşüyorsun," dedim.

"Karım sayesinde öğrendim."

Bir şey söylemeden, saniyeler geçtikçe katlanan mutlulukla gözlerinin içine baktığımda Hazer saadetle karnımı okşayıp bir eliyle de yüzümdeki mutluluğa dokundu. O parlak çehresindeki ışıltı gözlerimi âdeta yakıyordu. Baba olmayı, biz evlenmeden bile istiyordu ve artık hayal gerçeğe dönmüştü. Aşkımla öyle mutluydum ki bir kez daha ağlamak geldi içimden ve

o his gitmeden gözyaşları gözpınarlarımdan süzüldü. Onun da gözleri dolu dolu baktığı için bana ağlamamamı söylemedi. Islak gözlerimden öptü.

"Bir nadir ruh daha getireceğiz dünyaya Mila. Ya da bir melek."

Kafamı salladım ve onun omzunda, yaşadığım bu hayata inanamayarak mutlulukla ağlarken, "Gece Yarısı Güneşi'm," dedi yatıştırıcı, titreyen bir sesle. "Bebeğimiz alınacak bu gözyaşlarını yanlış anlayıp."

"Hayır," diye itiraz ettim. "Bebeğim mutluluktan ağladığımı hisseder."

"Hayal edemiyorum... Yani onu yaptığımızı ve aylar sonra dünyaya getirecek olmamızı. Çok iyi baba olacağım Mila, çok iyi baba olmak için gayret edeceğim. Ona bir kerecik bile bağırmayacağım."

"Güzel bir çocuk yetiştireceğimiz için ona bağırmamıza zaten gerek olmayacak."

Saçlarımı okşarken düşünüyormuş gibi bir ses çıkardı, çok tatlıydı. "Şimdi düşününce... ergenliğinde ona bağırabilirim."

"Hayır, bağırmazsın."

"Bana bağırıyorsunuz ama!"

Leo'nun sesini duyunca bir saniye duraksadık. Yüzümü tişörtüne silerek kaldırdım ve Hazer'le göz göze gelip endişeli şekilde bakıştıktan sonra başımızı kapıya çevirdik. Leo üzgün gözlerle bize bakıyordu.

"Yanımıza gelsene."

Gözlerini indirip karnıma bakmaya başlayınca Hazer ellerini çekti ve ayaklarını indirip kendine çekidüzen verdi. Henüz geçtiğimiz günlerde Leo çocuğumuz olmasını istememişti, annem de öldükten sonra herkesin kendisini terk edeceğiyle ilgili korkuları büyümüştü.

"Bana gerek yok, bebeğiniz var zaten artık!" Onu asla bırakmayacağımıza ikna olması gerekiyordu yoksa bunu uzun süre kendisine dert edecekti.

"La olur mu öyle şey?" diyerek kızdı Hazer ve yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdü. Leo'nun önünde dizleri üzerine alçaldı. "Bizim ilk bebeğimiz, çocuğumuz sensin. Sana kardeş olarak geliyor o."

Leo pek de inanamıyor gibi, "Bana abi mi diyecek?" diye sordu.

"Dayı diyecek," dedim, gözlerimin önüne bebeğim ve Leo'yu getirerek.

Kardeşim bir an gülümsedi ama hemen sonra ciddi ve kızgın duruşuna geri dönerek, "Kız mı erkek mi?" diye sordu. Hazer de aniden kafasını arkaya çevirdi, bu soru aklına yeni gelmiş gibi gözlerini kocaman açtı.

"Henüz cinsiyetini öğrenmek için erken," dedim.

Hazer'in kocaman açılan gözleri meraklı şekilde küçülürken, "Hımm," dedi Leo da, bu cevaptan memnun olmamış gibi. "Kız olsun ya, ben erkekle uğraşamam."

Hazer bu söylediğine gülüp, "Sanki altına sıçtığında sen değiştireceksin," dedi eğlenerek. Çok mutluydu. "Sen neyine uğraşacaksın la, sıpa?"

"Enişte, dayı olacağım!" Leo elindeki beyaz pointi eşofmanının cebine koyarak homurdandı. "Dayı olmak öyle kolay mı? Bu büyüyecek, parka falan gitmek isteyecek, şeker isteyecek, kucak isteyecek... Off, büyük sorumluluklar bunlar enişte."

"Ne güzel işte, senin gibi koruyucu, güçlü, kaslı, zeki bir abisi olacak," dedi ve bana döndü Hazer. "Çocuğumuz çok şanslı olacak değil mi?"

"Çok," dedim derhal onu onaylayarak. Leo'yu yanıma çağırdım. "Gel, ona dokunsana."

Leo pointi koyduğu cebini tutarak yanıma gelmeye başlarken Hazer'e dil çıkardı ve yatağın ucuna gelip yanıma oturdu. Kafasını bana çevirip bakmaya başlayınca küçük elini alıp yavaşça karnımın üzerine koydum. Kirpiklerini meraklı şekilde kırpıp elini geri çekti ama sonra kendiliğinden koyup parmağıyla karnımı dürttü. "N'aber la?"

Hazer'in kahkahasını duydum ve Leo başını karnıma doğru eğerken, "Gülme enişte, yeğenimle arama giriyorsun," dedi. O an mutlu oldum bebeği hemen kabul etmesi karşısında. "Abla, karnın neden şiş değil? Bizi kandırmıyorsun değil mi?"

"Henüz küçük, ilerideki aylarda büyüyecek," dedim, eğilip sarı saçlarından öperken. "Şimdi minicik."

"N'aber miniğim?" dedi Leo, kulağını karnıma yaslayarak.

"Sana cevap veremez," dedi Hazer, yanımıza gelerek.

"Vallahi mi enişte? Ben de cevap bekliyordum zaten! Tövbe tövbe..."

Leo karnıma dokunmaya devam ederken başımı çevirip ona tip tip bakan kocama baktım ve omuzlarımı silkip kıkırdadım. Hazer yatağa oturdu ve Leo'nun kendisine kıyasla küçücük kalan bedenini kaldırıp yatağın ortasına koydu. Başımı çevirdim ve onlara bakarken Leo'nun huysuzluğuna gülsem mi bilemedim. Hazer başını yastığa koyup kollarından çıkmaya çalışan Leo'yu göğsüne bastırdı ve sarı saçlarından şefkatle öperken benim de gözlerimin içine baktı.

"Defalarca kez söylememize rağmen bize neden inanmıyorsun Leo? Seni asla bırakmayacağız."

"Bir filmde de oğlan kıza böyle söyledi, sonra onu bıraktı enişte." Leo böyle söylemesine rağmen Han'a doğru dönerek onun göğsüne yaslandı. "Ablam da o filmi izlerken ağladı."

Geçtiğimiz haftalardaki bu aşk filminin onu bu şekilde etkileyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. "Allah belamı versin bırakmayacağım

lan!" dedi Hazer, onu göğsüne sıkıca bastırırken. "Ablan bırakırsa onu da evden kovarız."

"Sen kimi kovuyorsun enişte?"

Hazer bana sevgi dolu gözlerle baktı. "Sana da yaranılmıyor kayınço."

Leo küçük kollarını Han'ın gövdesine sararak sesli bir soluk çekti. "Çok mu mızmızım ben?"

"Mızmız olman sorun değil ama seni bırakacağımızı düşünmene alınıyorum artık. Babalar çocuklarına bazen kızar, muhtemelen benim de sana kızacağım bazı zamanlar olacak ama bu senin, yuvamızdan gitmeni istediğim anlamına gelmeyecek. " Leo bu sözlerle Hazer'e daha sıkı sarıldı, sevgilim de ona. "Ben ve ablan birbirimizi çok fazla seviyoruz ama bu evi sensiz hayal edince... içim sıkılıyor be kayınço."

"Valla mı enişte?"

"İki gözüm önüme aksın!"

Leo buna sesli şekilde güldü ve Hazer'in göğsünde yattı. Onları hayranlıkla izleyerek yukarıya kaydım ve Leo'yu Hazer'le aramıza alacak şekilde uzanıp başımı yastığa koydum. Leo'nun başı üzerinden gözlerimiz birleşirken elimi kardeşimin karnına koyarak sarıldım. Leo ikimizin de ona sarılmasına gülerek, "Biraz da ablamın göğsüne yatayım," dedi ve bana dönüp başını omzuma koydu. "İyi misin abla? Yeğenim seni yoruyor mu?"

"Henüz yormuyor, sanırım ileride yormaya başlayacak."

"Eniştem taşısın o zaman," dedi esprili bir sesle.

Hazer aniden yatakta kayıp onun poposunu ısırınca Leo gürültülü bir kahkaha attı, bu evde duymayı en sevdiğim ses bu iki erkeğin kahkahasıydı. Ve üçüncü sesin ne olacağı da çok acıktı.

Elimi karnıma götürdüm. *Benim minik kelebeğim.*

"Enişte, popomu bırak!"

Hazer nihayet kardeşimi bıraktı, Leo tekrar göğsüme sinip uzanırken kocam başını arkasına çevirip bize baktı. Kollarımı kardeşime dolayıp ona sevgi dolu gözlerle baktım. Bu, o geceden sonraki en duygusal gecemizdi. Ona yaşadıklarımı anlattığımdan sonraki en, en duygusal gecemizdi. O gün hüzün ve kederden, bu kez mutluluktan ağlamıştı.

Leo uyuyana kadar orada sessizce onun saçlarını okşadım, uyuduğundaysa sarsmamaya dikkat ederek yataktan kalktım. Dakikalar önce inen Hazer'in yanına gittim, onu salonda camdan dışarıya bakarken bulunca gülümsedim. Gece yarısını geçmişti, artık ertesi gündeydik. Arkasından yaklaştığımda bana döndü, gözleri ıslak ve hüzünlüydü. Elimden tutup

beni koltuğa götürdü, bu bana ne kadar güzel olduğumu söylediği koltuktu. Koltuğa oturduğumda dizleri üzerinde önüme alçaldı, diğer elindeki pointi yanımıza bırakıp kazağımın ucundan tuttu. Kazağımı, sutyenimin altına kadar sıyırıp henüz düz duran karnıma baktı. Eğilip dudaklarını bastırınca parmaklarımı saçlarına götürdüm.

Dudakları, daha önce çeşitli sebeplerle öptüğü karnımı masumiyetle öperken, "Onun, daha şimdiden dünyadaki en iyimser ve nadir ruh olacağını biliyorum," dedi. *Anlıyorum sevgilim, o daha şimdiden sana çok güzel görünüyor.* "Henüz kozasında, bir tırtıl. Kelebek olup bize geleceği günü hasretle bekliyorum."

"Ben de sevgilim, ben de."

"İyi bir baba nasıl olabilirim Mila, nasıl öğrenebilirim?"

Daha şimdiden bunları düşünmesine hiç şaşırmıyordum, benim kocam dünyanın en ince ruhlu adamıydı. Ben de anne olmayı bilmiyordum, birlikte öğrenecektik. "Biz zaten sevgiyi biliyoruz sevgilim, birini sevmeyi de. Öğrenmene gerek olmayacak, onu gördüğün an her şey kalbinden bir anda gelecek."

"Sence kız mı olacak erkek mi?"

Gözlerimi cama kaydırıp lapa halinde yağan kar tanelerine ve bahçedeki ışıklarımıza baktım. "Kız da olsa erkek de olsa ismi hazır."

"Doğru," dedi ama bir saniye sonra duraksayıp kafasını geriye çekti, başını arkaya yatırıp gözlerimi esir aldı. Sevgilimi neye şaşırtmıştım acaba. "Kız olursa Melek Yakut ama erkek olursa ne?"

"Adem," dedim, ensesindeki saçlarını diplerinden çekerek.

"Yaa," dedi, bu ismin kendisine verdiği hüzünle ve yutkunup başını eğdi, işaretparmaklarını dizlerimde dolaştırırken dudakları bir çocuk gibi büküldü. "Adem... Bunu isteyeceğini düşünmemiştim."

"Sen de benim için çok anlamlı olan bir ismi koymak istedin. Yakut... Babam böyle söylediğinde değerli hissederdim."

"Tabii erkek olursa Adem olsun... ama... öyle olursa ben onu sallayamam ki korkarım aynı kaderi yaşamalarından."

Parmağımla onun dizindeki parmağına sataşıp, "Beraber sallarız," dedim.

Başını nihayet kaldırdı, o bana bakarken ben ona müdahale etmek istemedim. Gözpınarları hâlâ yaşlarla parlıyordu. "Ya da sen onu kucağına alırsın, ben ikinizi sallarım."

Otuz iki dişimi göstererek gülümsedim, bunun hayali gözlerimin önünde çoktan belirmişti. Ben hep hayaller kurardım, hiçbirinde erkekler

olmazdı... Ama şimdi hayalimde üç erkek vardı. Parmaklarımı tişörtünün yakalarına götürürken, "Ama ben senin kucağına oturmayı seviyorum," dedim.

Yaramaz gülüşümü yakaladığı anı fark ettim, başını önüne eğip kendine has gülüşünü attı ve bir anda kendimizi yer değişmiş halde bulduk. Koltuğa oturup beni kucağına yerleştirdi, hemen sonraysa karnıma bakıp, "Çok ani davrandım, dikkat etmeliyiz," dedi tedirgin şekilde.

Kucağına yumuşak ama sabırsız bir şekilde yerleşip, "Olmayı en sevdiğim kucak burası," dedim.

"Başkası mümkün değil zaten."

"Dur bir saniye ya, hemen kıskanmaya yer arıyormuşsun gibi ne kıskanıyorsun?" Kıkırdayıp yüzümü komik bir surat ifadesiyle ona eğdim, kahverengi saçlarım dalgalar halinde yüzünü okşarken ağzına eğilip dudaklarından sertçe öptüm. "Aşkım..."

Elleri sırtıma tırmandı, her öpüştüğümüzde olduğu gibi sırtımda kanatlarımı aramaya başladı.

"Hazer, benim kanatlarım yok..."

"Kes sesini, kocana itiraz etme. Ben dokunuyorum, var işte. Şizofren değilim sonuçta."

Dudaklarının ucunda kıkır kıkır gülüp, "Peki kocacığım," dedim.

Eli sırtımdan önüme doğru ilerleyip eteğimin içine girerken gözlerinin içine nefesimi tutarak baktım.

"N'apıyorsun?" diye sordum ama zaten cevabı biliyordum.

"Sana dokunuyorum."

"Bu şekilde dokunamazsın."

"Kim diyor?"

Bununla ilgili bildiğim şeyleri mırıldanmaya başladım. "Hamilelikte birliktelik bebek için tehlikeli olabilir diye biliyorum."

"Hımm," dedi, sırıtmaya başlayarak. "İyi ama ben birlikte olalım demedim ki... Aklından onu geçirmişsin demek."

Pembeleşen yanaklarımla başımı eğip eteğimin içindeki eline baktım. Kemikli parmaklarının orada olması kışkırtıcı bir görüntüydü. "Seninle mutlu bir an yaşıyorduk, konu ne ara buraya kadar geldi?"

Dudakları zamanın kendisinden daha hızlı öpücüklerle boynumu kuşatırken, "İnan bilmiyorum," dedi masum masum.

Kıkırdayarak, "Elini çeker misin?" dedim.

Elini eteğimin içinden çıkardığında geriye kaydım ve eteğimi kapatarak başımı diğer tarafa çevirdim. Hazer gülerek yanağımdan öpünce, "Çok

gıcıksın," dedim ama o aldırmadan koltuktan kalkıp yukarıya çıkmaya başlayınca arkasından dil çıkardım.

Gülerek uzaklaştı, birkaç dakika sonra döndüğünde dolaptan aldığım pudingi yiyordum. Hazer bitirdiğimi görünce gülümseyip kutuyu aldı, benim yerime çöpe atarak yanıma döndü. Eğilip beni kaldırdığında ona küs olduğumu bile unutup kollarımı boynuna doladım, yanağımı çenesinin üstüne koyup yüzüne, her gün görmeme rağmen içten bir hasretle baktım. Beni önce koridora çıkardı, odamıza götürürken, "Leo uyuyakalmıştı, yerine koydum," dedi.

"Kızımıza o kadar mükemmel bir baba olacaksın ki muhtemelen senin gibi birini bulamayacağı için yalnız kalacak bu dünyada."

Odamızın kapısını kapatıp gardırop içinden pembe rengindeki saten gecelik takımımı aldı. Yanıma geldiğinde giymek için doğruldum. "Doktor tavsiyelerde bulundu mu?" diye sordu kazağımı üzerimden çıkarırken.

"Birkaç tane."

Sırtıma uzanıp sutyen klipsimi çözdü, geceleri sutyenimle yatamadığımı tabii ki çok iyi biliyordu. Bir an çıplak kalıp soğukta üşüyen göğüslerime baktı ve saten geceliği başımdan geçirirken gözleri parlayarak tebessüm etti. "İnanamıyorum; birdi, iki kelebeğim oldu."

Beni yatağa nazikçe yatırdı, kalkıp tişörtünü çıkardıktan sonra yatağın diğer tarafına geçti. Yorganı üstümüze çekerek bana döndü, çıplak kalan bacağımı baldırımın az altından kavrayıp bacağımı iki bacağının arasına koydu ve alnımdan öperek gözlerimin içine bakmaya başladı. Geçmiş zamanda bir gün ona gözlerinin gürültüsünden müziğin sesini duyamadığımı söylemiştim. Gözleri yine öyle gürültülü hislerle bakıyordu. "Annem bu habere çok sevinecek."

"Gazel de."

"Kerem ağlasın," dedi sırıtarak. Kerem'e kendisi aramızda yokken bile sataşmasına gülümsedim. "Oh be, bu kez sona ben kalmadım."

"Ne olmuş yani, en son biz evlendiysek?" Hazer hâlâ oradaydı.

"Nasıl ne olmuş ya?" diye hiddetlendi, gözleri çakmak çakmak olurken. "Hepsi bizim sayemizde, bizden sonra tanışıp bizden önce evlendi."

"Her şeyin doğru bir anı vardır Han."

"Neyse," dedi alnını alnıma bastırıp elinin içini aşkla yaptığımız o bebeği hissetmek için karnıma götürürken. "Ben Kerem'le dalga geçerim yine de."

"Kerem'i mi daha çok seviyorsun Behram'ı mı?"

"Aşkım bu ne çocukça soru..."

"Ben hamileyim, bana hakaret etme." Hazer kaşlarını çatıp bana dik dik bakınca kıkırdayıp, "Çatma o tek tek alınmış kaşlarını," dedim.

Hazer buna daha çok bozulup yüzünü yastığa gömünce yaklaşıp boynuna sokuldum. "Ben kaşlarımı almıyorum," dedi.

"Çekmecedeki cımbız kimin o zaman?" dedim şüpheci şekilde.

Elinin diğerini başımın arkasına soktu, parmakları saçlarım arasından girince ateşli ve sıcak hissettim. Suratımı boynuna âdeta yapıştırarak, "Senin," dedi.

Kıkırdadım. "Si."

Onun da gülümsediğini hissettim, dudakları bebek saçlarımın üstüne yayılıp, "Uyu balerinim," dedi.

Gözlerimi yavaşça kapattım, suratım boynuna yapıştığı için kokusu çıldırtan bir yoğunlukla burun deliklerimden sızıyordu. Kanın kaynaması diye bir deyim duymuştum, birini şiddetle şekilde sevme isteğinden geliyordu. Hazer'e karşı sürekli böyleydim, ellerimi bir şekilde üzerinde tutmak, yanaklarından, boynundan öpmek istiyordum. Bir elimi, onun karnımı ısıtan elinin üzerine koyup parmaklarımızı birleştirdim. Yüzüklerimiz çarpışınca çıkan ses kalbiminkiyle birleşti. Karnımda bir erkekten bebek taşıdığıma inanamıyordum ama Hazer değil miydi, aşk değil miydi, saf sevgi değil miydi her şeyi gerçek kılan?

Herkesin bir kozası vardı. Oradan çıkmak zaman alırdı. Kendinizi, sonsuza kadar yalnızlığa ve o kozaya hapsolmuş sanarak günleri geçirirdiniz. Ve senin için o günün geldiğini, kalp atışlarında hissederdin. O müzikale gittiğimde, Hazer o sahaftan içeriye girdiğinde, ben onun evine ilk adımımı attığımda, o ilk bana dokunduğunda... hissettim nadir bir ruha denk geldiğimi.

☽

Ertesi gün

"Kerem, geldin mi?" dedi Hazer, ıslık çalarak ahşap basamaklardan inerken. Üzerine gri tişörtüyle beyaz eşofman altı giymişti. Koltukta oturuyor, çikolata yerken bacaklarımı sallıyordum. Kerem çizgi film kanalları arasında gezinirken dönüp basamaklara baktı ve Hazer'e gülümsedi.

"Geldim patron. Bak ya, nasıl özlemişsen beni gördüğün gibi sırıtmaya başladın..."

Hazer gülümseye devam ederek oturduğum koltuğa eğildi, gözlerimin içine bakarak yanağımdan öptü. Karşılıklı olarak kıkırdadığımızda

doğruldu ve Kerem'e ilerleyip kolunu omzuna attı, ona sarıldı. Kerem bu sevgi karşısında irkildi.

"Bu ne mutluluk? İşe de gitmemişsin."

"İş bana gelsin," dedi Hazer ve yanağından öpünce Kerem elini utanarak yanağına götürdü. Başını eğip "Utandırma..." diye mırıldandı.

Hazer, Kerem'in ensesine bir tane yapıştırıp ıslık çalarak yanına oturdu, elini eşofmanın cebine atarak yüklü bir para çıkarınca Kerem'le aynı anda paracıklara odaklandık. Kerem kumandayı fırlatıp avına yaklaşırken, "Al," diyerek parayı uzattı Hazer. "İçimden geldi, ikramiye."

Kerem'in gözleri kocaman açıldı, direkt uzanıp Han'ın elindeki yüzlükleri kaptı ve hızlı hızlı saymaya başlarken, "Bugün aşırı güzel bir sabahtı, güzel bir şey olacağını anlamalıydım," dedi sırıta sırıta. "Oha, beş bin beş yüz lira var burada!" Cüzdanını çıkardı, paralarını Hazer'inkinden daha kabarık duran cüzdanına yerleştirdi. "Ama bir saniye..." Duraksayıp ellerini beline koydu, sırasıyla ikimize bakıp bir şeyleri tartmaya başladı. "Sen bana ilk ikramiye verdiğinde Safir'i öpmüştün, yani daha sonradan fark ettim ben bunu, şimdi bir ikramiye daha..." Gülümseye başladı. "Hamile misin sen?"

"Bu kadar kolay anlamamalıydı, şu an hiç zevk almadım," dedi Hazer püfleyerek.

Kerem, Hazer'in bu kelimelerinin ardından tahmin ettiği şeyin gerçek olduğunu fark etti, elindeki cüzdanı koltuğa fırlatıp Hazer'in üstüne atlayınca gülümseyerek koltukta geriye kaçtım. Hazer gülse mi ağlasa mı bilememiş halde Kerem'in gülüşüne karşılık verirken, "Abartma la," dedi.

"Patron inanamıyorum!" Kerem doğrulup Hazer'in yüzünü tuttu, yanaklarını avuçlayıp öperken sulu bir ses çıkardı. "Yeğenim oluyor, inanamıyorum! Aferin, dolaba koyduğum o pekmezden bol bol yedin, değil mi?"

Hazer, Kerem'i itti ve yanaklarını elinin tersiyle silerek, "Sakin ol," diye hiddetlendi. "Ben bile bu haberi senden daha sakin karşıladım."

Kerem onu hiç umursamadan kocaman açılmış, parlayan gözlerini bana çevirdi ve uzanıp beni kavradı. Etrafında döndürürken, "Çok mutlu oldum Safir," dedi içten bir sesle. Başım döndüğü için onu itmeye çalışırken gülümsemeyi de elden bırakmadım. "Bekliyordum zaten böyle bir haber ama... Çok garip hissediyorum lan!"

"Lan çocuk düşecek," dedi Hazer, halime acıdığından olsa gerek beni tutup Kerem'in kollarından aldı ve yüzüme dökülen saçlarımı çekerken, "Bebeğim?" dedi.

"Ölmedik," dedim, espriye vurmaya çalışarak.

"Amca oluyorum!" Kerem coşkuyla Hazer'in ensesine yapıştırıp havaya bir yumruk savurduğunda kafamızı iki yana sallayıp koltuğa geri oturduk. Kerem yumruklarını indirip kocaman bir gülümsemeyle ellerini beline yasladı. "Şu an tarifsiz bir mutluluk yaşıyorum!"

"Gracias," dedim tebessüm ederek.

"Yaaa," dedi Kerem, elini dizine vurarak. Hazer onun tepkilerine karşı şaşırmayı bırakmış, kafasını iki yana sallıyordu. "Şimdi o da gracias falan der böyle çıkmayan dişleriyle... Kesin yerim ben onu!"

"Yavaş ye!" dedi Hazer.

"Niye ya? Amcasıyım amcası!"

Hazer omuzlarını silkti. "Ben bile dokunmaya kıyamam ona, elimi süremem... Sana mı vereceğim?"

"Ya bırak," dedi Kerem ve bana yaklaşıp eğildi, elini uzattı. "Dokunabilir miyim?"

"Hayır," dedi Hazer.

"Si," dedim.

Kerem elini çekingen şekilde karnıma koydu, ne hissetmeye çalıştığı muammaydı. Gözlerini kısıp parmaklarını oynattı ve sonra huysuzca, "Amcasına tepkisiz," dedi.

"İlahi Kerem, o daha küçücük," dedim.

"İnanamıyorum, bebeğim olacak," dedi, çocuğumuzu bizim kadar sahiplenerek.

Hazer, "Abartmasan mı?" dedi.

"Sus, ilk kez amca oluyorum!"

Kerem elini çekti ve yanaklarımı sıkıp beni bir daha tebrik ettikten sonra Hazer'e yaklaştı, onun yanağına iki tane vurup, "İdolümsün," dedi.

"Çocuk yaptığım için mi?"

"Hayır. Hem zengin olduğun hem evlendiğin hem de çocuk yaptığın için." Hazer'in ters bakışına daha fazla maruz kalmamak için elini çekip geriledi, bana göz kırptı. "İki tanesi bende de mevcut sayılabilir yani ama işte şu zenginliği halletsek..."

"Zengin olursan şoförüm olmaktan vazgeçersin, bu yüzden olmaz."

Kerem gözlerini devirdi ve sonra koltuğa oturup mutlulukla ıslık çalarken, "Ee, çocuğu nasıl yaptınız?" diye sordu. Ona düz düz baktık. "Şaka şaka."

Bizim yüz ifadelerimize gülüp haberi vereceğini söyleyerek Leyla'yı aramaya kalkıştı ama Hazer onu, "Lütfen," diyerek durdurdu. Bana tatlı bir bakış attı. "Herkese biz söylemek istiyoruz."

Kerem telefonu cebine geri koyarken, "Siz benden başka kimseye söylemediniz mi?" diye sordu, sırıtmaya başlayarak. "İlk miyim ben? İlkiniz miyim?"

Hazer gülerken, "Leo biliyor," dedi.

"O zaten bu evden," dedi Kerem.

"Sen de bu evdensin," dedi kocam.

Kerem'in gözlerinden duygusal bir bakış geçti ama hemen sonra yine şakaya vurup, "Bana olan aşkını biliyordum," dedi ve bana göz kırpıp, "Behram da mı bilmiyor?" dedi.

"Yok," dedim gülümseyerek.

"Özelim yani?"

"Kes artık."

Kerem gülerken dönüp Hazer'in dün geceden beri neşesini saklayamadığı parlak amber gözlerine baktım ve elinin üzerine dokunarak, "Bu akşam herkesi yemeğe çağıracağız," dedim. Aslında bu şimdi aldığım bir karardı. "Aynı anda söyleyeceğiz herkese. Tabii anneme de."

Hazer bana dönüp içten bir şekilde bakınca yüzüğünü okşayıp Kerem'e döndüm. O da bize bakıyordu fakat bu kez gözlerinde şakacı bir tavır yoktu, içten bir mutluluk vardı; bizim için duyduğu bir mutluluk. Gerçekten çok sevinmişti, gülüşünü zapt edemiyordu. Kerem'i tanırdım, hüznünü saklamayı, acıyı gölgelerin ardında bırakıp gülmeyi çok iyi bilirdi. Ama ilk kez mutluluğunu saklayamadığına şahit oluyordum, bizim için çok mutlu olmuştu ama sanki ayrıca Hazer'in bir ailesi olmasına başka mutlu olmuştu.

"Aslında ben seninle dalga geçecektim," dedi Hazer, suratını biraz asarak. Fakat gözlerindeki o mutluluğu hiçbir şey silemezdi. "Çocuğu senden önce yaptığım için böbürlenecektim ama sen çok sevindin, bu ayrıntı pek umurunda değil gibi?"

Kerem, Hazer'in bu çocukluğuna abartılı şekilde göz devirerek, "Adamın çocuğu olacak düşündüğü şeye bak," dedi inanamayarak. "Sen yirmi dokuz yaşında olduğuna emin misin? Hayır, aslında bir yandan iyi bir şey, çocuğun olduğunda bir emziği bile beraber kullanırsınız ama Safirciğime üzülüyorum."

Hazer keyfi yerinde olduğu için yirmi dokuz yaşında olduğunun hatırlanmasına pek bozulmadı, parmaklarını elimin altından geçirerek ellerimizin daha fazla temasta olmasını sağladı. "Karım dünyanın en mutlu kadını, dün gece öyle dedi bana bir kere."

Kerem içini çekerek gülen gözlerini bana çevirdi. "Çocuk işte, dediği şeye bak..."

"Kocam hakkında doğru konuşur musun?"

"Hayır canım, konuşamam."

Ona kıkırdayıp karnıma baktım, dünden beri elim sürekli karnımdaydı ama artık buna son vermeliydim. Ne yapayım, hâlâ inanamıyordum. Kazağımın üzerinden bebeğimi severken Hazer'in kalktığını ve az sonra döndüğünü gördüm. Bana bir bardak süt uzattı. "Kahvaltıda az yedin."

Onu gücendirmemek için bardağı aldım, süt ılıktı. Ufak yudumlarla içmeye başladığımda Hazer uzanıp saçlarımı kulaklarımın arkasına nazikçe koydu. "İstediğin başka bir şey var mı bebeğim?"

"Sen?"

"Gidiyorum o zaman ben," diyerek Kerem hemen koltuktan kalkmaya yeltendi ama Hazer onu bakışıyla oturttu. Kendisi de yanıma oturup elini saçlarımdaki kurdeleye götürdüğünde bu huyuna alışkın şekilde koltukta bağdaş kurarak ona döndüm. "Hamileliğimi haber vermek istediğim biri daha var."

"Akşam onu da çağırırız. Kimmiş o, tanımadığım bir arkadaşın mı var?"

"Babam," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle. "Belki beni duyacağından değil ama hem mezarını ziyaret etmek hem de sevincimizi paylaşmak istiyorum."

Hazer kolaylıkla yaklaşıp başımın üzerinden öptü. "Dönerken de... Adem'in mezarına uğrarız."

Ah, Adem'in mezarının yerini bilmediğini sanıyordum, bir gece bana bundan hüzünle bahsetmişti. Bir yaramızın daha denk düşmesi kaderin cilvesi sanmıştım, hak edilmeden sahip olunan yaralardan biri daha. Öğrendiyse belki de ilk kez kardeşinin mezarını ziyaret edecekti, onunla olmaktan mutluluk duyardım.

"Tabii ki aşkım," dedim.

Hazırlanmak için odamıza çıktığımızda, "Bugün ne giyeceğimi sen seçer misin?" diye sordum.

Tatlı bir gülümsemeyle başını sallayıp kalktığımızda düzelttiği odamıza baktı ve ardından dolabı açıp kıyafet aradı. Daha kısa olan etekleri kenara çekti, elbise giymemi sevdiğini biliyordum. Beni okşayarak böyle söylerdi. Dolapta gözüne çarpan bir askıya uzandı, çıkarıp bana verirken, "Bunu giy," dedi kesin bir tavırla.

Dizlerimi kırıp eğildim. "Kocam nasıl isterse."

O da kendine bir kotla tişört seçti. Tişörtün üzerine lacivert bir hırka giydi. Üzerimdekileri çıkarıp çamaşırlarımla kaldım, ona sırtımı dönüp

dolaptan siyah çorap çıkardım. Çorabı giyip elbiseyi üzerime geçirdim, düğmelerini iliklerken elini bacağımın alt kısmında hissettim. Ensemde soluklanıp elini bacaklarımın arasına, külotlu çorabımın üzerinden götürdü. "Hangi renk?"

Yalnızca gülümsemekle yetindim, hangi renk olduğunu kendisi de görmüştü. Elbisemin göğsümdeki birkaç düğmesini de kapatıp neşeyle aynanın karşısına geçtim, saçlarımı tarayıp dalgalarını omuzlarıma bıraktım ve saçlarımın yanlarına inci tokalar taktım.

Çantamla kabanımı aldım ve evden çıkarken Kerem'e, Leo'yu okuldan almasını tembih ettik. Ele ele arabamıza yerleşirken sebepsizce gülümseyip duruyorduk, ikimizin de gözleri etrafımızdaki kar yağışını hissetmeyecek kadar sıcak ve parlaktı. Kocam şoför koltuğuna yerleştiğinde yanımdaki yerimi alarak ellerimi karnıma sardım.

"Acaba daha kalın mı giyseydim?" diye sordum Han'a. "Karnım üşür mü?"

Hazer derhal ısıtıcıyı açarak, "Üşütmeyiz elbette, sıcacık olur şimdi," dedi.

Ellerimi karnımdan çekemiyordum. Biliyordum, o zaten güvende ve sıcaktı ama ben de sürekli ellerimle onu koruma ihtiyacı hissediyordum.

"Erkek olursa neden babanın değil de kardeşimin adını koymayı istedin?" diye sorduğunda gözlerimi sevdiğim adama çevirdim.

"Sen daha mutlu olursun diye."

Kırmızı ışıkta durunca bana bakacak zamanı oldu, dudakları geceden beri kıvrıktı. "Sevdiğin insanları hep kendinden öne koymaya bayılıyorsun, değil mi?"

"Sen mutlu olunca benim mutluluğum katlanıyor," dedim.

Mezarlığa yaklaştığımızda içimi bir hüzün kapladı, bebeğim hissetmesin diye o hüznü sabit tutup içimi çektim. Araba yavaşlayınca, "Dur, yerler kaygan," dedi Hazer ve benden önce indi, kaputun etrafından dolanıp yanıma geldi. Kapıyı benim için açtı. "Dikkat et hayatım."

"Tamam Hazer, sakin ol."

"Gel." Beni bir anda kucağına alınca kafamı iki yana sallayıp sessiz kaldım, parmaklarımı ensesine bastırıp kaygan yolun kenarından geçmesini izledim.

"Benim düşmemden mi endişelendin? Bebeğimize bir şey olmasından mı?"

"Milaaaa," diyerek sakince güldü.

Topraklı kısma geçtiğimizde beni indirdi, elimden sıkıca tuttu. Yerini bildiğim mezarlığa ilerledik ve babamın ismini görünce yavaşladım. Her

...zaman geçerse geçsin, ona bunu hafifletmek için ne dersem diyeyim hâlâ onu isteyerek düşürmüş gibi suçlu buluyordu kendini.

"Abisini çok özlemiştir," dedim yumuşacık bir sesle.

Burukça gülümseyip arabadan indi ve önceki gibi diğer tarafa geçip inmeme yardım etti. Yürürken gözlerimi ondan almadım, neşesi bu yüzleşmeyle dağılmıştı. Paltomun önünü karnımı sıcak tutmak için iyice kapattım, Hazer durana dek yavaşça ilerledim. Sonra diğer mezarların arasında küçük kalan bir mezarın başında durunca ilerlemeyi kestim.

Adem Dalgakıran.

Hazer bir süre mezarın başında hareketsiz durdu, o öldüğünden beri ilk kez mezarını ziyaret ediyordu. Yanağımı omzuna yasladım, bir an bile unutursa diye burada olduğumu hatırlatmak istedim. Hazer güç almak ister gibi elimi sıkıca tutarak biraz ilerledi, mezarının başındaki ismine dokunurken birkaç kez yutkundu. Mezarın bu kadar küçük olması içime çok dokunmuştu, mezarına bakan biri onun ne kadar çok şey yaşayamadığını anlardı.

"Çok güzel bir hayatı olabilirdi," dedi Hazer, kıpırdamıyor ve yutkunmaktan başka şey yapmıyordu. "Beni çok seviyordu."

"Hâlâ seviyor," dedim, önüne geçip yüzünü okşarken.

"Sevmiyordur, sevmemeli. Sevmemek hakkı."

Defalarca kez ona böyle olmadığını söylemiştim ama belki de o suçlu hissederek iyi oluyordu, vicdanıyla arasına daha fazla girmek istemiyordum.

"İnsan unutmadığı bir yarayla daha mutlu yaşıyor bazen," dedim, onu anlayarak. Kar taneleri saçlarımıza düşerken Hazer de bebeğimizi ve beni sarıp sarmaladı. "Her yara geçmek zorunda değil. İzi kalsın istiyorsun, hatırlamak istiyorsun, sana kim olduğunu ve neler yaptığını hatırlatsın istiyorsun... Çünkü bazı yaraları unuttuğunda daha suçlu hissediyordun."

Üşümüş yanağını dalgalı saçlarımın üzerine yaslayıp içine doğru çekti kışı ve kokumu. "Beni her seferinde anlayan güzel karım..."

"Bana mutlu bir anınızı anlatır mısın?"

Hazer düşünüyormuş gibi bir ses çıkarıp sonra sırtımı sıvazladı ve yağan karın altında bana kardeşiyle arasında geçen güzel bir anıyı anlatmaya başladı. Diğer anıları gibi kederle dolu değildi, daha çok gülüşmelerin olduğu bir anıydı. Aslında yalnızken aralarının çok olduğunu, Hazer'in onu kıskanması için bir tane bile sebep olmadığını anladım. Fakat babası işten geldiğinde ve gözleri yalnız Adem'i gördüğünde Hazer'in içinde önüne

yer bembeyazdı, mezarlık temiz ve saf görünüyordu. Parmaklarımı mezar taşına dokundurarak, "Merhaba," diye fısıldadım. Bu kez babamın yanında ağlamayacaktım, ona bu müjdeli haberi verecektim. Eldivenlerimi çıkarıp mezarının kenarındaki birkaç yaprağı aldım, kenara bıraktım. "Son haftalarda gelemedim, özür dilerim ama bu haberi kocamdan sonra ilk sana söylemesem içimde kalırdı."

"Hamileyiz," dedi Hazer.

Durdum ve ona dönüp kıkırdarken, "Ona bu haberi ben verecektim," dedim.

"Ağlayacak gibiydin, seni güldürmem gerekiyordu."

Elimdeki kar tanelerini silkerken, "Babam sahip olduğum hayatla çok mutlu, biliyorum," dedim. Elime bir öpücük koyup mezar taşına bastırdım. "O yüzden artık mezarına geldiğimde ağlamayacağım."

"Bu haber beni de bebeğimizi de mutlu etti."

Sonsuza kadar bu kelimeyi tekrarlayabilirdi. *Bebeğimiz.* İçimde mucizevi bir çiçek bahçesi açıyordu, bir anda her şey saf beyaz rengine dönüyordu. Onun kollarından çıkıp mezarın etrafında döndüm, birkaç çamur olmuş yaprağı da aldım. Hazer yanıma gelip onları da ellerimden aldı, kirlenen avuçlarımı cebinden çıkardığı mendiliyle kibarca sildi.

Babamın yanında biraz daha kaldık, ona anlatmak istediğim birkaç şeyi daha anlatırken neşeliydim. Dudaklarım artık titreme raddesine geçince Han elimden tuttu, beraber arabaya yürürken dönüp dönüp mezara baktım. Gözümün önünden birkaç şey geçti, hüzün vericiydi ama gülümsedim.

Arabaya döndük, bu kez kardeşinin mezarlığına gidecektik. Bunu ilk kez yapacağı için hassastı, bir şey sorup bunaltmak istemiyordum. Kar yağışını izlerken midemin hafifçe bulandığını hissedip yüzümü buruşturdum.

"Aşkım?"

"İyiyim." Ona güvence vermek isteyerek gülümsedim. Yanağımı tekrar koltuğa koyunca gözlerim kapandı, bir daha açtığımda arabanın durmuş olduğunu fark edip nerede olduğumuzu görmek için etrafıma baktım. Sisli camların ardından mezarlık görünüyordu.

Hazer'e dönerken oturuşumu düzelttim, kararsız bir gülümsemeyle bana bakarak, "Uyanmanı bekliyordum," dediğinde tatlılığına iç geçirip, "İyi misin?" diye sordum.

"Mezarı... babanın mezarından daha mı küçüktür diye düşünüyordum." Sisli camların ardına baktı, omuzları aşağıdaydı. "Onu düşürdüğümde... küçüktü, mezarı da küçüktür sanırım." Üzerinden ne kadar

geçilemez duyguları da inşa etmeye başlamıştı. Keşke her şey aksi yönde olsaydı, belki o zaman Adem burada olurdu. İyi, cömert, hoş bir üniversiteli olurdu sanırım.

Arabamıza dönerken aramızda kırılmaya müsait bir sükûnet vardı. Sıcaklığa kavuşunca paltomu çıkardım, Gazel'i aradım. Telefonu, "Söyle," diyerek açtığında gülümsedim.

"Bu akşam bize gelsenize?"

"Neden?"

"Tatlı yapacağım," dedim.

"Çoktan yaptık," dedi Hazer, dikiz aynasını kontrol ederken.

Ona sırıtıp telefona döndüğümde, "Hava çok soğuk, Oğuz'u dışarıya çıkarmak konusunda endişeleniyorum," dedi.

Arkadan Behram'ın mırıltılarını duydum, uyuyor gibi bir ses çıkarmasına da güldüm. "Sıkıca sararız, zaten arabayla geleceksiniz. Sizi ağırlamak istiyorum Gazel, por favor."

"Peki," dedi şüpheci şekilde.

"Akşam görüşürüz canımın köşesi."

Telefonu kapatıp ellerimi sabırsızca çırptım. "Bu habere bayılacak!"

Hazer, "Muhakkak," diye mırıldandı, ara sokağa girince gördüğüm bir binayı çok beğendim. "Oğuz'la araları çok az olacak? Bir yaş mı?"

"Bir yaş bile değil." İçimdeki huzurun fazlalığı diğer duygulara yer bırakmamıştı. "Abi kardeş olacaklar."

Gözlerim bir anda ışıldadı, ona göstermediğim bir şey vardı. Eğilip çantamı kucağıma aldım, içini açıp cüzdanıma özenle koyduğum küçük ultrason fotoğrafını çıkardım. Hazer'in de aklına hiç gelmemişti, sormamıştı. Yan dönüp ultrason fotoğrafını kaldırdığımda Hazer'in dikkatini çektim ve başını çevirip öylesine bir bana bakarken dudakları ayrık kaldı. Parmak uçlarımdaki fotoğrafa inanamayarak bakıyordu, bu bebeğimizin karnında olduğunun bir kanıtı gibi bir şeydi.

"O..."

"Evet aşkım," diyerek fotoğrafı dizine bıraktım.

Hazer arabayı kenara çekti, beğendiğim o binanın önünde durup fotoğrafa yakından bakmaya başladı. Görmek zordu, bir siyahlık vardı. Sabırsızca gülümsediğimde Hazer inanamayarak başını iki yana salladı, parmağıyla siyah bir noktayı gösterdi. "Bu... bu mu?"

"Evet bebeğim. Hemen buldun."

"Küçücük..."

"Bu fotoğrafı hep saklayalım."

"Hayret bir şey. Bebeğimin fotoğrafını tutuyorum, bebeğim de kanımın karnında..."

Cüzdanını kotundan çıkarıp fotoğrafı ona yerleştirdiğinde kızıyormuş gibi yaptım ama gülümsememi dudağımın köşesinde taşıyordum. "Senin fotoğrafının yanına koydum," dedi.

Dikiz aynasından yüzüme baktım, gülümsemem âdeta suratıma yapışmıştı, dişlerimi kapatamıyordum. Hazer diğer sokağa girerken bebeğimle konuştum ve başımı kaldırdığımda bir dükkânın vitrinini gördüm. Gözüme minicik bir kıyafet çarpmıştı. Belki bu dükkânın önünden geçmiştim, bu vitrine bakmıştım ama ilk kez o minicik tulum dikkatimi çekmişti.

"Arabayı durdursana," dedim hevesle.

"Miden mi bulandı?" dedi, arabayı hemen kenara çekerek.

"Şu dükkâna girmeliyim," dedim ve kemerimi çıkarırken, "Dur dur, ne bu heyecan?" dedi o da gülerek. Dışarıya çıkıp kaldırıma bir adım attım ve dükkâna yürürken Hazer de arkamdan geldi. Beyaz bebek tulumunu görünce ne istediğimi anladı. İçi gitmiş gibi, "Çok tatlı," dediğinde hevesle başımı salladım ve koşarak dükkânın içine girdim.

Dükkândan o beyaz tulum ve dayanamayıp aldığım küçücük çoraplarla çıktığımızda Hazer halime gülüyordu. Arabaya yerleşir yerleşmez onları torbadan çıkardım; çoraplar neredeyse işaretparmağımdan kısaydı. Yeni doğan kıyafetleriydi. Tuluma bakarken altdudağımın sarktığını hissettim ve Hazer kıkırdayarak saçlarımı okşadığında, "Bebeğimizin ilk kıyafetlerini aldık," dedim.

Araba trafik lambasında durması gerekince Hazer ellerini direksiyondan çekip başını bana çevirdi. Dünyada yalnız olmadığımı ve asla yalnız kalmayacağımı hatırlatan içten gözlere bakarken kalbimi kıran her insanı unuttum. Çünkü bana yaşama hevesi ve neşesi veren bu gözlerdi.

"Ona bir melek kanadı da alalım," dediğinde neredeyse ağlayacak oldum ve duygusal bir ses çıkarıp, "Bana da al," dedim. Kıkırdadı.

☽

Akşam sekiz civarı

"Abla, bugün okulda herkese dayı olacağımı söyledim ama bana inanmadılar! Üstelik sen daha küçüksün, dayı olamazsın dediler." Leo parmağını kâsedeki çikolata sosuna batırdı. "Yarın okuluma gelip onlara dayı olacağımı söyler misin? Belki o zaman sınıf başkanı da olurum."

Ben de çikolata sosunun tadına bakıp, "Belki gelirim," dedim. "Sınıf başkanı mı olmak istiyorsun?"

"Evet ablacığım," dedi, başını karnıma yaslayarak. "Kızlar lider özellikleri gösteren erkeklere bayılırmış."

"Bunu kim söyledi?"

"Kerem Abi."

Başımı iki yana salladım ve sosu, hazırladığım kekin üzerine dökerken, "Yeğenini seviyor musun?" diye sordum.

"Si abla. Benim bir numaralı adamım artık o."

Karnımın üstünü öpüp arkasını döndü, çay demleyen Hazer'e arkasından dil çıkarıp heyecanla salona koştu. En sevdiği kıyafetlerini giymişti çünkü Mustafa gelecekti. Koltuktan koltuğa zıplarken, "Mustafa'm gelsin de ona söyleyeyim," dedi. "O, bebeğin neyi oluyor?"

"Amcası," dedi Hazer.

"Yeğenimin adı ne olacak?"

"Melek Yakut." Arkamı dönüp çayı yerine koyan Hazer'in ensesini öptüm.

Leo zıpladığı sıra ayağı kaydı, yere düşünce hemen koşmaya yeltendim ama Hazer elimi tutup, "Öğreniyor," dediğinde Leo'nun başını ovalayarak kalkmasını izledim.

Dolaptan bir buz çıkarıp yanına ilerledim. "İki ismi olacak demek? Melek çok güzelmiş. Meleğim diyebilecek miyim?"

Buzu başında bir süre sabit tuttum. "Tabii ki diyebilirsin." Sızlandığında buzu çekip, "Yerine otur," dedim.

Mutfağa dönüp buzu dolaba koydum, Hazer tatlının tadına bakarken kollarımı beline dolayıp esnedim. "Leo harika bir dayı olacak."

"Bebeğimiz doğup biraz büyüsün göreceğim, saç baş kavga ederler."

Tezgâha dönüp tatlı sırasında oluşturduğumuz dağınıklığı toparlarken yumurta kokusu duyumsadım. Tatlı için kırdığımız yumurtalara bakarken elimde olmadan yüzümü buruşturdum, birkaç defa daha önce hissedip mide üşütmesi sandığım bulantıyı hissedip karnımı tuttum. Bulantının dinmesi için yumurtaya arkamı döndüm ama midem daha fena karışınca yukarı koşmaya başladım.

Kendimi banyo zemininde bulup öğürürken bunu daha ne kadar yaşayacağımı düşünüyordum. Sifonu çekip doğrulduğumda ağzımdaki tat beni bitirdi. Lavaboya ilerleyip ağzımı çalkaladım, diş fırçama macun sıkıp dişlerimi fırçaladım.

"Anneciğim, bu daha ne kadar devam edecek acaba?" Diş fırçamı yerine bırakırken aynadaki aksime güldüm. "Ay, sana ilk defa böyle seslendim anneciğim!"

Banyodan çıkıp aşağıya indiğimde Han'ın etrafa bakındığını gördüm ve gözleri bana rastlayınca, "Nereye kayboldun kız?" dedi.

"Kustum," dedim omuzlarını düşürerek.

"Iyy," dedi Leo, cama koşarken. Araba sesi duymuştu. "Kemal geldi!"

O kapıya koşarken Hazer'in kibar dokunuşu yüzümü fethetti. "İyi hissetmiyorsan odamıza çıkıp dinlen, anlayacaklarına eminim."

"Hayır, hamile olduğumu bağırmamak için zor duruyorum."

Hazer ıslak ellerimden öperken kapı açıldı. Derhal kapıya yönelirken Leo'yla Kemal'in çoktan kucaklaştığını gördüm. Birbirlerine sıkıca sarılırken, "Sana müthiş haberlerim var kanka," dedi Leo.

Mustafa sarılmaktan sıkılıp ona ittiğinde Leo'ya uyarı dolu bir bakış attım ve o da oflayıp, "Birazdan," dedi Mustafa'ya.

"Alayım anne," diyen Hazer'i duyunca başımı çevirip baktım, annem paltosunu çıkarıyordu. Hazer paltoyu dolaba koyarken eğilip annemin elini, sonra yanaklarını öptüm.

"Ay öpme anneciğim dışarıdan geldim, buz gibiyim."

"Özledim sizi anne."

"Dünyanın en tatlı kızını gelin diye almışım resmen..."

Anneme gülümseyip ellerimi karnıma koyduğumda eteğimde bir el hissedip başımı aşağıya eğdim. Mustafa hayranlıkla bana bakıyordu. Ona göz kırpıp saçlarındaki karları aldım.

"Yenge?

"Hımm?"

"Senin bacakların ne kadar uzun..."

Çocuk bacağıma kadar gelmesine alınmıştı herhalde.

"La," diyerek Mustafa'yı önümden kaptı Hazer ve onu salondaki koltuğa fırlatınca Leo gülerek peşlerinden gitti. "Karımın bacağından sana ne oğlum?"

"La oğlum, ablamın bacağından sana ne?" diyerek eniştesine destek çıktı kardeşim.

Annemle içeriye yürürken, "Aşk olsun Leo," dedi Kemal alıngan bir tavırla.

"Enişte, bırak Mustafa'yı!"

Onlara gülümseyerek annemle yan yana koltuğa oturdum ve derhal, "Nasılsın anne?" diye sordum karnımı okşayarak.

Annem kolumu sıvazlayarak, "Sizi mutlu gördüm, iyi oldum," dedi. Nazikçe gülümsediğimdeyse, "Hazer pek neşeli," dedi bana kaş göz yaparak. Kocam, kahkaha atarak çocukları yere yatırıyordu. Kahkahasını duyunca bir garip oldum, birkaç kelebek sanki kanatlarıyla içime aşkı bir daha getirdi. "Ay bir şey mi oldu bu çocuğa?"

Ben annemi nasıl geçiştireceğimi düşünürken kapı bir daha çaldı ve Hazer bana dur dercesine bir hareket yapıp, "Bakıyorum," dedi.

Ben de yerimden kalkıp neşeyle kapıya gittiğimde hepsinin bir anda içeriye girdiğini gördüm. Hazer Gazel'den Oğuz'u almış öperken Gazel, Behram, Kerem ve Leyla üstlerini çıkarıyordu. Hepsinden önce yeğenime koşup kızarmış yanağına, yeni ortama girdiği için masumca açtığı gözlerine baktım.

"Biri çok güzel diye ağlayası gelir mi insanın? Güzelliğine ağlamak istiyorum." Elindeki küçük eldivenleri çıkardım. "Parmaklara bak, minicik değil mi?" Bir anda ağlamaya başladığımda tam içeriye geçerken durup bana bakakaldılar. Ne yapayım, o gerçekten çok güzeldi ve ben duygusal biriydim.

Gazel yanağımdan öpüp salona geçerken, "Bebeğimiz güzel olduğu için mi ağlıyorsun?" dedi Behram, karısının ardından geçerek. Leyla da diğer yanağımdan sulu şekilde öperek, "Ay ev çikolata kokuyor," dedi ve diğerlerinin aksine mutfağa ilerledi.

Kerem, Hazer'le göz kırpışıp yanağımdan makas aldı. "Tatlı bir hamile olacaksın."

O da gözden kaybolunca kocam bana döndü, gözyaşlarımı gözleriyle takip ederek Asaf'a eğildi, onun beresini çıkarıp kafasından öperken, "Hamileyken bebek kucaklamak karımı daha mı duygusal yaptı?" diye sordu.

Başımı sallayıp gözyaşlarımı silmesi için yüzümü ona çevirince Hazer sıcacık gülüp dudaklarıyla yanaklarımdan kısa öpücükler alıp tekrar Oğuz'a baktı. "Amcanın elini öpmüyorsun, darıldım. Oysaki ben sana kardeş yapmıştım."

İçeri geçtiğimizde herkesin zaten birbiriyle selamlaştığını gördüm. Hazer elimden tutup bizim için boş bırakılan koltuğa çekti beni, bu sırada Leo ile Mustafa oynamayı bırakıp koşarak kucağımdaki Oğuz'a yaklaştılar. Onu sevmeye başladıklarında başımı kaldırıp Gazel'e baktım, Asaf'ın tepkilerini izlerken gülümsüyordu.

"Gözlerini nasıl da açtı, yeni bir ortama girmenin şaşkınlığını yaşıyor."

Oğuz mırıltılar çıkarmaya başladığında Gazel hemen kalktı, Mustafa'nın yanaklarını sıktığı bebeğini kucağımdan alırken, "O çok hassas, canı hemen acıyor," dedi Mustafa'ya gülümseyerek.

Mustafa Kemal, Gazel'e dil çıkardı. Hazer ona dik dik bakınca da dilini içeriye soktu.

"Gel," dedi Behram yumuşak bir sesle Mustafa'ya. "Bayağıdır görüşmüyoruz aslanım, gel sarılayım sana."

"Nazlan Mustafa," dedi Leo ona kaş göz yaparak.

Annem ve Gazel, Leo'ya gülerken, "Ablan enişten çok nazlanıyor herhalde," dedi Kerem, ortalığı karıştırarak. "Ondan mı öğreniyorsun bunları?"

"Tövbe tövbe," diyerek Behram'ın yanına gitti Leo, Mustafa'yla.

Biri Behram'ın dizine, diğeri yanına oturdu. Behram onların saçlarını okşayıp şefkatli gözlerle bakarken, "Bu Leo benim izimden gidecek," dedi memnuniyet dolu bir sesle. "O ışık var bu çocukta, hissediyorum."

Gülüp dönüp arkama, Leyla'ya baktım. Tatlıyı tırtıklamaktan mahcup olmuş bir şekilde buraya gelip Kerem'in yanına otururken, "Çok güzel olmuş," dedi.

"Hazer'le yaptık," dedim.

"Duy bunları Kerem," dedi Leyla ve başını çevirip etrafa şaşkınca bakan Asaf'a gülümsedi. "Yanaklarının pembeliğine bak Kerem, çok şirin."

"Bakıyorum," dedi Kerem, Hazer'in sıcaktan kızaran yanaklarına bakarak.

Yalnız ben, Hazer ve Kerem'in anladığı bu şeye güldüm, kocamsa ona dik dik bakıp homurdandı. Gözlerimiz bir daha buluştuğunda ona doğru eğilip, "Çok mutlu görünüyorsun," dedim.

"Pardon da şimdi değilse ne zaman mutlu olacağım?"

Çok doğru, evladımız oluyordu. Ellerimi tekrar karnıma sarıp başımı kaldırdığımda annemin bize baktığını gördüm, yüzlerimizdeki ışıltı dikkatini çekmiş olmalıydı. Koltuktan kalkarak, "Sana çay koyayım mı anne?" diye sorduğumda başını salladı.

"Yardım edeyim," diyerek Han da benimle kalktı. Oturma tarafından ayrılıp Amerikan tarzı mutfağımıza geçtik, Hazer ocaktaki demliği indirip tepsiye dizdiğim bardaklara çay doldururken ben de tatlıları tabaklara koydum.

"Lan Kemal, al bu tabakları içeriye götür, yengene yardım et..." Hazer'in seslenmesiyle mutfakta iki tane çok şirin çocuk belirdi, kardeşlerimiz tabakları içerideki sehpaya götürdü. Mustafa bazen çok sıkılan bir çocuktu ama Leo ne olursa olsun onun dibinden ayrılmıyordu. Hazer tepsiyle içeriye yürümeye başladığında benim yapacağım hiçbir şey kalmadı, onların ardından içeriye geçip kocamın yanında oturdum.

Herkes çayını alırken ben de uzanıp sütümü aldım ve ufak ufak içmeye başladım, çay demir eksikliğine sebep olabiliyormuş; üstelik canım süt çekmişken süt içmem daha faydalı olurdu. Hazer elini sırtıma götürüp benimle karnıma bakarken, "Ee?" dedi annem. "Bizi neden topladınız buraya yavrum?"

Hazer bakışlarımı fark edince başını salladı, sabırsız gözlerime gülümseyip sırtımı hafifçe okşadı. Ondan güç aldım, aslında güç almam gereken bir durum da değildi ama heyecanlanmıştım. Hayattaki en yakın arkadaşıma bakarken onun parmağını tatlının sosuna batırdığını ve Asaf'a uzattığını gördüm. Haliyle tatlıyı yediremezdi, yalnız sosun tadını diline dokunduruyordu çok azıcık. Anne olmak böyle bir şeydi demek ki... Onun salyalı ağzından bile iğrenmemek, onun için uykusuz kalırken gocunmamak, ona bakarken dünyadaki daha gerçek bir sevgiyle ödüllendirilmek...

"Ben hamileyim."

Bu cümlenin coşkuyla dudaklarımdan çıktığını, etrafım sessizleşince fark ettim ve gözlerimi Asaf'ın minik ağzından çekerek sırasıyla yüzlerine baktım. Beklediğim şaşkınlıkla herkes birbirine baktı, ardından gülümseyerek bana döndüler. Utangaç şekilde kıkırdayıp elimi dudaklarıma yasladığımda Hazer eğilip muhtemelen çoktan pembeleşmiş yanağımdan öptü ve konuklarımıza dönerek, "Evet," dedi, sonra annesine sevgiyle baktı. "Evlat sahibi oluyoruz."

Bahar Anne'nin gözleri mutlulukla dolarken koltuktan kalktı ve yanımıza gelip bana doğru eğildi, heyecanla yanaklarımdan öperken, "İnanamıyorum," dedi neşeyle. "Çok... Bebeklerim, sizin adınıza çok mutlu oldum."

Hazer kalkıp annesinin elini öpünce benim de öyle yapmam gerekiyormuş gibi hissettim ama Bahar Anne buna izin vermeden beni kucaklayınca, "Biz de çok mutlu olduk anneciğim," dedim.

"Mila..." Gazel'in sesiyle bakışlarımı diğer koltuğa çevirdim, gözlerini kocaman açmıştı ve Asaf'ı tutan elleri titriyordu. Yana dönüp bebeği koltuğa bıraktı ve gelip bana sarılınca onu sımsıkı kucakladım. Yaşadığım her şeye şahit olduğu için diğer herkesten ayrı şekilde mutlu olmuştu bu habere. "Anne oluyoruz!"

Behram mırıldandı. "Gazel, sen zaten oldun."

Ayrılıp Gazel'in dolu gözlerine baktım, ellerini yanaklarıma koyması karşısında utandım. Neşeli bir böceğe dönüşmüştü. "Çok çok sevindim Safir! Ben beklersiniz sanıyordum, sürpriz oldu ama harika bir sürpriz!

Beraber âşık olduk, neredeyse beraber evlendik ve aynı zamanlarda bebek yaptık!" Uzaklaşıp neşeyle Hazer'e baktı ve bir anda onun da boynuna atlayıp sarıldı. "Benden sonra Safir'in başına gelmiş en güzel şeysin."

Hazer bana göz kırpıp Gazel'in sırtını sıvazladı. "Sıralamada bir hata yaptın ama teşekkür ederim."

Gazel ondan uzaklaşıp bir daha boynuma atlayınca, "Bebeğimi ezme," dedi Hazer ve kendisine yaklaşan Behram'a döndü. Kerem haberi herkesten önce aldığı için tasasızca tatlısını yiyor, Leyla sevinçle bana bakıyordu.

Behram'ın, Hazer'in suratını tutup yanaklarından öptüğünü görünce sırıttım, Hazer utanmış gibi görününceyse kıkırdadım. Behram uzaklaşıp sakin bir mutlulukla onun omzunu sıvazladı. "Harika bir baba olacaksın."

Hazer'in bunu duymaya ihtiyacı varmış gibi daha da neşelendiğini gördüm, ben yerime otururken Behram'a takdir edilmiş bir öğrenci gibi teşekkür etti ve Behram buna sırıtırken, "Bir bayılaydın keşke," dedi Kerem. "İmam bayıldı şakası yapardım sana. Ahahahah."

Hazer, Behram ve Gazel'in bakışları bana döndü. O şakayı ben yapmıştım.

"İçim içime sığmıyor çocuklarım." Gazel'le Behram yerlerine geçip küçük küçük ağlamaya başlayan Asaf'ı kucaklarken Hazer de yanıma oturup annesine göz kırptı. "Torun sahibi oluyorsun."

Bahar annem gözyaşlarını mendille sildi. "Umarım çok mutlu olursunuz çocuklarım, sağlığı ve bereketiyle dünyaya gelsin benim biriciğim."

Annemin elini sıkıp başımı ileriye çevirdim, Mustafa'nın henüz tepki vermediğini fark etmiştim. Halının üzerinde bağdaş kurmuş, çekingen şekilde karnıma bakıyordu. Onun olaylara bizden farklı şekillerde tepkiler vermesi hiç yabancı değildi, onu artık tanıyordum. Hazer kolunu sırtıma dolayıp elini karnıma ulaştırınca bebeğimizi beraber koruyormuş gibi hissettim.

Mustafa'ya göz kırpıp, "Gel, yeğenine dokun," dediğimde kararsız kalıp abisine baktı ve ardından kalkıp geldi. Biz elimizi çektik, o dokundu. Şişmiş görünen, çekik gözleri meraklı parıltılarla doluydu. "Kız mı erkek mi?"

"İlerideki haftalarda öğreneceğiz abiciğim."

Bahar Anne karnıma bir şeyleri çözmek istiyormuş gibi bakarak, "Bence erkek," dedi.

"Kızdır o," dedi Kerem.

Bahar Anne, Kerem'le erkek olduğu konusunda iddialaşmaya devam ederken Mustafa Kemal de karnımı gıdıklayıp, "Acaba gıdıklanmış mıdır?" diye sordu.

Ona kahkaha atıp sarıldım, yanağımı saçlarına sürtünce bunalıp beni itti; Leo'nun yanına döndü. Hazer beni kendisine çekti, saçlarımı elleriyle taradı. Parmakları saçlarımın bir dalgasına takılıp aşağıya inemeyince de gülümsedi; onun bana *nereden buldum bu güzel kızı* der gibi gülümsemesini seviyordum. Parmağını, acıtmaktan korkarak o dalganın arasından çekerek, "Bu gece saçlarını tarayalım balerinim," dedi.

O gece uyumadan önce saçlarımı özenle taradı.

☽

Gebeliğin on altıncı haftası

"Mila, bu üçüncü dürümün."

Masaya baktım. "Ayranını ben içebilir miyim?"

Hazer önündeki ayrana bakıp başını salladığında kibarca gülümseyip ayranı çektim ve dudaklarımı pipete yaslayıp uzun bir yudum aldım. İkinci ayranım az önce bitmişti. Ayran, ağzımdaki lokmayı yutmama kolaylık sağladığında rahatlayıp bir daha elimdeki dürümü ısırdım. O kadar aç hissediyordum ki sanırım bir tane daha yiyecektim.

"Aşkım sürekli buraya gelelim," dedim dudaklarımı büzerek.

Hazer bir elimdeki dürüme bir de şişkin yanaklarıma bakarak gülümsemeye çalıştı. "Şimdi yanlış anlama aşkım ama dışarıdan yemek o kadar da sağlıklı değil, ben sana evimizde yaparım."

"Ben zaten doğal besleniyorum, arada kaçamak yapabilirim," dedim omuzlarımı silkerek ve gözlerimi çevirip ortaya söylediğimiz patates tabağına bakınca bittiğini gördüm. Gözlerim doldu. "Patatesleri bitirmişsin..."

"Ne?" Hazer tabağa şöyle bir baktı. "Hepsini sen yedin."

"İmkânı yok," dedim omuzlarımı silkerek. "Bitirdin patateslerimi, bana yenisini söyler misin?"

Hazer, gözlerini yol üzerinde çok acıktığımız için girdiğimiz loş kafede dolaştırıp kafasını iki yana salladı. "Hadi, kalkalım. Randevumuza geç kalacağız."

"Randevumuza geç kalmayız... Yoksa sen, bebeğimi umursamadığımı mı ima etmeye çalışıyorsun?" Hazer birkaç saniye gözlerimin içine düz düz bakınca gücenmiş şekilde dürümümü yemeye devam ettim. Parmağıma bulaşan sosu yalarken Hazer'in dik dik bakmaya devam ettiğini görüp masanın altından ayağına vurdum. "Bana öyle bakma, bebeğimizin karnını doyuruyorum."

"Suçu bebeğimize atıp durma Mila." Bana göz kırptı.

Nazlı nazlı omuzlarımı silkip patates tabağına bakmaya başladığımda Hazer bir garsonu kibarca çağırdı ve yeni bir kızartma tabağı istedi. Doktor randevumuz için Hazer işten gelip beni de okuldan almıştı, aslında okulda bir şeyler yemiştim ama yolda o kadar çok dükkân görmüştüm ki acıktığımı söylemiştim ve buraya girmiştik. Daha paltomu bile çıkarmadan söylediğimiz yemekleri yemeye başlamıştık, bebeğim açsa onu elbette doyuracaktım. Üstelik doktorum canımın çektiklerini, asgari ölçüde yiyebileceğimi söylemişti.

"Patatesiniz."

"Gracias..." Sıcak patateslere uzandım ve onları dudaklarıma götürürken Hazer'in kısık gülüşünü duydum. Son iki haftadır her nedense ben yemek yerken çok gülüyordu oysaki gülünecek bir şey de görmüyordum.

Bir patates daha alıp onun dudaklarına götürdüğümde, "Doydum karım, sen ye," dedi.

"Hadi..."

Dudaklarını açıp patatesi, parmaklarımla kapınca kıkırdayarak diğer elimdeki dürümümü yedim. Hazer hayretle bir daha güldü. "Benimle ilgilenirken bile yemeğini bırakamıyorsun..."

"Bir tane de lahmacun yiyebilir miyim? Az önceki garsonun tepsisinde gördüm..."

Hazer içini çekip arkasına yaslanınca kendi ağzıma da bir patates attım, sıcak ve çıtır çıtırdı. Hazer bordo kazağının kollarını dirseklerinden indirip ensesini kaşırken o kazağının gözlerinin renginden ötürü ona nasıl da çok yakıştığını düşündüm.

"Lahmacun söylüyorum," dedi kocam, bileğindeki siyah kayışlı saate bakarken.

"Hazer, saçmalama! Üç tane dürüm yedim." Bu adam da kilo alayım istiyordu herhalde.

"Peki karım, peki..."

Ona tebessüm edip dürümün son lokmasını ağzıma attım, kalan ayranı da içtim. Hazer peçeteyi uzatıp dudaklarımın kenarını sildiğinde, "Gracias," diye şakıdım, doyduğum için mutluydum.

"Tatlı da yemek ister misin?"

İlgisini memnuniyetle karşılayıp, "Dönüşte," diye fısıldadım. "Künefe istiyorum."

Hazer garsona hesabı istediğimizi belirten bir işaret yapınca kenardaki ıslak mendillerden birini aldım, ellerimi sildim. Hesap gelince Hazer bol bir bahşiş bırakıp bana sırıttı. "Garsonu çok yordun..."

"Aşk olsun ama Hazer..."

Kalktığımda siyah paltosunu aldı, üzerine geçirdi. Uzanıp düğmelerini iliklerken yanağından öptüm, bir günde onu yirmiden fazla kez öptüğümü söylesem yalan olmazdı. Abartılı bir sevgi hissediyordum, bunu temas ve dokunuşlarla da gösteriyordum.

Mekândan çıktığımızda Hazer kolunu uzattı tutunmam için. Elimle kolunun üzerinden tutup arabamıza ilerlerken, "Sana anlattığım arkadaşlarım vardı ya," dedim, Kuzey ve Peri'den bahsederek. "Bugün Peri söyledi, sevgili olmuşlar."

"O çocuk kızı üzer."

"Aşkım, belki öyle olmaz."

"Peri masalı," dedi arabanın kapısını benim için açarak. "Kadınlara nasıl davranması gerektiğini bilmeyen erkekler o kadını günün sonunda bir şekilde üzer."

Araba çalışmaya başladığında beremi çıkarıp elimin üzerinde erimeye başlayan karları izledim. Hastaneye gidiyorduk, doktoruma. Bu, hamile olduğumu öğrendikten sonraki ikinci gidişimizdi ve on altıncı haftaya girdiğimiz için cinsiyetini öğreneceğini umuyordum. Elimi karnımda dolaştırıp bebeğimi yoklarken, "Hâlâ ilk tekmesini atmadı," diye fısıldadım.

"Belki çok hanımefendi bir kızdır."

Gülümseyip hafif göbeğime sarıldım. "Artık cinsiyeti hiç fark etmiyor sevgilim, o yalnızca dünyaya gelsin yeter."

"Yaz bebeği olacak Mila."

"Onu karnımda taşımaya çok alıştım, içimde olmasına da. Doğduğunda yanımdan asla ayıramam."

"Onu karnında taşıyorsun, çoktan onunla bağ kurdun, beni tanımıyor..."

Bebeğimiz tekme atmıyordu ama kendini nadiren hissettiriyordu. Hazer karnımı okşadığı anlarda bebeğimizin kendini güvende hissettiğinden emindim. "Bizi sevdiğini, güvende tuttuğunu o da hissediyor aşkım, gözlerini açtığında babasını kalben hissedecek. 'Bak seni hep seven, güvende tutan o adam,' diyeceğim ona..." Hazer gülümseyip elimi tuttu, dudaklarına götürürken kalbimi yeniden hızlandırdı.

Arabamız hastanenin önünde durunca dışarıya çıktık ve asansördü kullanırken heyecanla gülüp durduk. Randevumuz olan doktorun katına geldik, birkaç dakika ekranda ismimin yanmasını bekledik. Bu sırada Hazer dışarıda geçirdiğimiz bir dakikada üşüyen ellerimi öperek ısıtmaya çalıştı.

"Seni çok seviyorum."

Etrafımıza baktım ve uzanıp dudağından küçücük öptüm. "Ben de seni Hazer."

İsmim ekranda görününce içeriye girdik, Hazer'in elleri heyecandan buz kesmeye başlamıştı. Daha önce de beni muayene eden Yeşim Hanım her ikimizle de el sıkışıp nasıl olduğumuzu sordu.

"Gelin, bakalım bebeğimize."

Çantamı Hazer'e verdim, paltomu da. Onları alıp kenara bırakırken göbeğime hafifçe gülümsedi. Muayene yatağına geçip uzandığımda doktor da koltuğuna oturup ekranı açtı. Hazer ellerini belinin iki yanına koyarak sabırsızca ekrana bakarken bluzumu yukarıya sıyırıp karnımı açtım.

"Göbeğiniz çıkmış," dedi doktorumuz.

"Oysaki çok da yemiyorum..."

Hazer'den bir ses çıkınca dönüp baktım ama hiç gülmemiş gibi gözlerini kısıp monitöre bakmaya devam edince ben de monitöre döndüm. Doktor, daha önce de kullandığı beyaz bir aleti karnımda bir jelle beraber yumuşakça gezdirirken Hazer yaklaşıp ekrana baktı.

"Göremiyorum."

"Burada," diyerek monitöre dokunduğunda Hazer'le aynı anda kafalarımızı ileriye uzattık, daha önce gördüğümüz o silueti daha belirgin şekilde görünce elimi açılan ağzıma kapattım. Tanrım... İlk kez bu kadar belirgindi, küçücüktü ama bedeni oluşmuştu. Yanılmıyorsam kendisine doğru çektiği ufacık bacaklarıydı...

"Aman Tanrım, Hazer..."

"Görüyorum Mila," dedi Hazer, büyülenmiş bir sesle.

"Geçen sefere göre ne kadar büyümüş, gelişimi çok aktif ve sağlıklı."

Sağlıklı... İyi... Böyle göreceğimizi düşünmemiştim, bu kadar büyümüş olacağını da. Evet, hamileydim, onu hissetmiştim ama bu şekilde görmek inanılmaz bir duygu olmuştu. O kelebeklerle aylardır yaşıyordum ama hepsi birbirinden renkli ve mutluydu artık, içimde onlarca kanat ağırlığı vardı. Hazer ne kadar duygusallaştığımı fark etti ve doğrulan başımı karnına yaslayarak saçlarımı tuttu. "Sakinleş bebeğim..."

"Hıçkırarak ağlamamak için zor tutuyorum kendimi..."

"Çok normal duygularınız. Sevildiğini bebeğiniz de hissediyordur."

Hazer'in nefes alıp verişinin hızlandığını gördüm. "Orada sıkılıyor mu acaba?" diye fısıldadı, heyecanlı bir sesle.

Doktor güldü. "Keyifli görünüyor... Bu kez saklanmıyor."

Doktorun uzattığı mendili alıp karnımı silerken sabırsız bir soluk aldım. "Bu kez saklanmıyorsa... Cinsiyetini öğrenebilir miyiz?"

"Evet."

"Öğrenebilir miyiz?" dedi Hazer Han, başını eğip gözlerime bakarken. "İstiyoruz değil mi Mila?"

"Si, si."

Doktor elindeki aleti kenara bırakıp bir reçete kâğıdına uzanırken, "Bir kızınız oluyor," dedi. Bir kızımız olacağını duymayı bekliyormuş gibi Hazer'le aynı anda birbirimize döndük, nedense buna şaşırmadık, çok önceden böyle olacağını hissetmiştik. Bana gece yarısı olduğunu söylemişti, bu kışın ortasında doğan güneş de kış güneşi miydi? Ya da ağustos ayında doğduğunda ona yaz güneşi diyebilir miydim? Babası bana öyle diyordu. "Hanımefendiye bir daha hoş geldin diyebilirsiniz."

Hoş geldin meleğim, kelebeğim; kışın güneşi, baharın çiçeği.

XVII
"ÇİÇEK BÜYÜYOR"

Günler ve haftalar geçmeye devam ederken

"Artık seni eskisi kadar sevmiyorum, içimde bir şeyler değişti."

"Oysa her zaman... beni ne kadar da sevdiğinden bahsederdin."

"İnsan aşk hakkında bu kadar büyük konuşmamalıymış, bir gün bitebileceğini de düşünmeliymiş."

"Bunları söylediğine inanamıyorum."

"Ben de," dedi televizyona hayretle bakan Leo ve krakerini yemeye devam ederken birkaç hayret nidası çıkardı.

Kerem yan dönüp onun bu haline gülümserken ben de ağlamamak için yumruklarımı gözlerime bastırdım. Kadın ne kadar gaddar konuşuyordu, madem aşkı hemen bitecekti daha geçen bölüm adama olan aşkından ölüp bitiyordu. Belki onun da bir suçu yoktu. O zaman öyle, şimdi böyle hissediyordu. Ya da hayır... Suç tamamen senaristindi.

"Senin yazacağın bölüme," dedi Kerem, ekrandaki sahneye boş boş bakarak. "Böyle bölüm mü yazılır kardeşim? Ayırdı resmen adamla kadını."

"Nasıl vicdansız bir yazar, senaristmiş!" diyerek onlara katıldı Leyla.

Hazer kafasını çevirip hepimize dik dik baktı. "Reyting için yapmıştır, aldırmayın."

Kirpiklerimden damlayan gözyaşlarını silerken başımı salladım ama ağlamayı bitiremiyordum. Adam, ondan uzaklaşan kadının arkasından çok masum ve acıyla bakıyordu. Hay aksi ya, nereden başlamıştık bu diziye. Akşam yemeğinden sonra Leyla açmıştı bize, güzel bir dizi olduğunu söylemişti. Si, güzel bir diziydi ama bu bölüm duygusal olarak beni yıpratmıştı. Kadın ve adam, yok yere ayrılmıştı. Neyse ki ışıkları kapatmıştık da kimse henüz ağladığımı görmemişti.

"Ağlıyor musun sen?" Hazer dışında kimse.

Başımı çevirdim ve koltuğun ucunda oturan Hazer'e baktım. Uzanmamı istemişti çünkü öyleyken daha rahat olduğumu biliyordu. O da

bacaklarımdan tutmuş, diziyi izlediğimiz süre boyunca çorabımın üzerinden okşamıştı. Kerem'le Leyla diğer koltukta, Leo da sehpanın önünde, yerdeydi. Alelacele gözyaşlarımı kurularken, "Ağlamayacaktım ama ağladım," dedim.

"Abla," diyerek omzunun üzerinden bana döndü Leo. Gözlerinde kınama vardı. "Buna mı ağlıyorsun? Çok saçma! Adamın tipe bak, çok komik bir kere!"

"Ya ben bile Ankaralı halimle üzüldüm," diyerek Leo'nun kafasına leblebi attı Hazer. "Az üzülsene."

"Hıh! Çok saçma enişte! Yapma bunlar yapma, rol yapıyorlar..."

"Bak ya, gerçekten mi?" dedi Kerem, koltuktan doğrulurken. Eğilip yerdeki Leo'nun kafasını okşadı.

"Evet, Kerem Enişte. Ay, Kerem Abi. Off, hanginizin enişte hanginizin abi olduğunu karıştırıyorum."

Hazer gözlerini yüzümde dolaştırmaya devam etti. "Tek enişten benim, diğerleri abi."

"Taaamam."

Leo'nun Hazer'den sevgi görüp de şımarması yeni bir şey değildi, Hazer ona ilgi gösterince, oğlum deyince Leo sanırım sahiplenmiş ve ait hissediyordu. Yine öyle oldu, gülümseyerek televizyona döndü. Kerem yanımızdan geçip mutfağa yöneldi, kendisine meyve suyu koyarken, "Artık gidelim mi Leyla'm?" diye de sordu.

"Bölüm bitmeden olmaz."

"Dizi bağımlılığını ne yapacağız senin ya..."

Kalan son birkaç gözyaşımı da silerken Leyla'nın omuzlarını silkmesine güldüm. Kitaplara, film ve dizilere tav oluyordu. Zaten onunla seçmeden sonra karşılaştığımız yer çalıştığım sahaf olmuştu, bir kitabın ilk baskısını arıyordu.

Hazer kaşları çatılmış bir şekilde diziyi biraz daha izledi ve bacaklarımı nazikçe tutup koltuktan kalktı. Bacaklarımı tekrar koltuğa koyup üzerime doğru eğildi, dün gece sayısız kez öptüğü yanağımdan öperek, "Ağlama aşkım benim," dedi.

Burnumu çektim ve yanağını okşadım. Saçlarımı düzeltip kurdelemi aldığı gibi mutfağa yöneldi, biz diziyi izlerken Kerem'le alçak sesle konuşmaya başladı. Başımı çevirip koltuğun üstünden baktım, bu kez iş konuşuyor gibi değillerdi. Çünkü ikisi de sırıtıyordu, bir şeyin muhabbetinin döndüğü pekâlâ belliydi. İş ilişkisinden ziyade onların dostluğunu da sevdiğim

için beraber gülmeleri bana keyif verdi, az önce ağlayan da ben değilmişim gibi gülüverdim. Hazer eğilip Kerem'in kulağına bir şey söyleyince de önüme döndüm.

Kerem ve Leyla gittiğinde dizinin bölümü de bitmişti. Hazer, Leo'nun getirdiği defterindeki soruları çözmek için sehpanın önüne oturunca bana ders çalıştırdığı günleri anımsadım. Matematik öğretiyordu ama pek anlamıyordum. Leo da benim gibi Han'a matematik sorusu sormuştu ve kocam kurşunkalemi elinde çeviriyor, soruyu çözmeye çalışıyordu. Bir yandan da ensesini kaşıması o kadar tatlıydı ki karnımı okşarken gözlerimi ondan alamadım.

"Sen çarpım tablosunu ezberledin mi oğlum?"

Leo, Hazer'in kendisine yine oğlum demesiyle mutlu olup, "Ezberledim enişte," dedi.

Hazer pek emin olamayarak gözlerini kıstı. "Üç kere sekiz kaç?"

"O ne enişte? Ben ancak birleri ve ikileri ezberledim!"

Hazer gözlerini devirdi. "O zaman iki kere yedi kaç?"

Leo parmaklarıyla bir şeyler saydı ve sonra, "On dört," dedi coşkuyla. "Aferin be! Aslanım benim!"

"Aslan deme, kartal de. Mustafa'ya öyle diyorsun..."

Hazer onun başına sever gibi vurup, "Aferin Kara Kartal," diye düzeltti. "Şimdi bu soruları çöz."

"Enişte," dedi kardeşim elleri çenesi altında birleştirip Hazer'e masum masum bakmaya başlayarak. "N'olur bugünlük ödevlerimi sen yap, n'olursun enişte!"

Hazer kalemi çenesine vurmaya başlayıp başını arkaya yatırdı, koltukta oturan bana bakıp tek gözünü kırptı. "Bu çocuk okumaz, verelim sanayiye çalışsın."

Ben kıkırdarken Leo, Hazer'in üstüne atlayıp, "Yuh enişte!" diye isyan etti. "Şirketlerin var, beni sanayiye veriyorsun! Hani büyücünce şirketin başına ben geçecektim?"

Hazer onu kucağından indirip yerine geri koydu. "Oğlum dört işlemi bile bilmiyorsun, nasıl şirketin başına geçeceksin? İflas mı ettireceksin la sen beni?"

Leo gülmeye başlayıp kıkırdama sesleri çıkarınca içim hoşnutlukla doldu. Sonra Hazer'in uzattığı kalemi almaktan başka çaresi kalmayınca oflayıp soruyu çözmeye çalıştı, okuldan gerçekten nefret ediyordu. Hazer kalçası üstünde kayıp sırtını koltuğun önüne, bacaklarımın arasına yaslayıp dirseğini dizine koyunca ellerimi omuzlarına yerleştirdim.

"Elif'i gönlün mü bugün? Nasıldı?" diye sordum Leo'ya. Leo soruları hırçınca çözerken bir anda gülümsemeye başlayıp kitabı utanan yüzüne örtünce sesli şekilde gülmeye başladım. O sırada Hazer, "O kim?" diye sordu.

"Leo'nun yeni âşık olduğu kız."

Kapalı olmasa Hazer'in gözlerini devireceğine emindim, dudakları arasından bezginice ofladı. "Yine mi?"

"Sì mi amor. Fakat bu kez son olduğunu söylüyor."

Hazer buna sırıtıp alnına düşmüş saçlarını, parmak uçlarıyla başının arkasına attı. "Ben en fazla yedi gün veriyorum."

"Ben de... sekiz."

"Ben de sonsuz diyorum!" Leo ikimize dik dik baktı.

Keşke öyle olsaydı ama Leo'nun kalbi bir kıza öyle kolayca kapılıyordu ki hayret etmemek imkânsızdı. Güzelliğe aldanıyordu ama aslında duyguları yorumlamak için küçük olduğundan aşkla beğeniyi karıştırıyordu. Her hafta başka bir kızın hikâyesini dinliyorduk.

Akşamın ilerleyen vakitlerinde Hazer, Leo'yu omzuna alıp yukarıya çıkardı, ben de odamıza gidip üzerimdeki etekle okula giderken giydiğim kazağı çıkardım. Onların yerine dolabımda olan saten gecelik takımımı giyinip kuşağını bağladım. Cildimde yalnızca nemlendirici vardı, banyoya gidip Hazer'in İsveç'ten getirttiği bakım eşyalarına baktım ve yüz yıkama jeliyle yüzümü yıkayıp parfümsüz bir nemlendirici sürdüm. Aynaya yaklaşıp burnum ve yanaklarımdaki çillere baktım. Hazer'in tılsımlarıymış onlar, bana öyle demişti.

Banyodan çıktığımda Hazer'in hâlâ odamıza dönmediğini gördüm ve parmak uçlarımda dans ederek koridora çıktım. Leo'nun kapısı kapalıydı, kocam aşağıya inmiş olmalıydı. Saçlarımın dalgaları omuzlarımda salınırken ahşap basamakları indim, Han'ın bu basamaklarda bana point uzattığını hatırladım. Kendisinin diktiği pointimi.

"Aşkım neredesin?" diyerek kafamı etrafıma çevirdim ama onu göremeyip sokak kapısına yöneldim. Beni okuldan alıp geldikten sonra bu sıralar heykel yapmayı özlediğinden bahsetmişti, atölyesine gitmiş olabilirdi.

Anahtarı alıp çıktım, taşlı yolda yavaşça yürüdüm. Atölyenin kapısını tıklattım ve beklediğim üzere kapıyı Hazer açınca da üşüdüğüm için hemen içeriye girdim. Hazer kapıyı kapatırken, "Uyuyacağını sanıyordum bebeğim," dedi. Hızla atölyeye koyduğu koltuğa ilerledi, her zaman o koltukta olan battaniyeyi alıp yanıma geldi. Onu omuzlarıma bırakırken de beni baştan aşağıya süzdü. Beyaz geceliğim vücudumda süzülüyordu. "Bir süredir yapmıyordum, bu gece heykellerimle ilgilenmek istiyorum."

"Ben de koltuğa oturup seni izleyeyim sevgilim."

"Yavrum, gidip sıcak yatağında uyusana." Ellerini tezgâha yaslayıp eğildi, yarım bıraktığı heykeline bakarken ciddi göründü. Üzerinde siyah eşofmanla fermuarlı bir kapüşonlu vardı. "Kendini, bebeğimizi ne diye yoruyorsun? Ben birkaç saate gelirim. İstersen Leo'yla yat, ben alırım seni."

Battaniyeyi düşmemesi için tuttum. "Hayır, hamileyim diye şuracıkta uzanamayacak değilim ya aşkım. İyiyiz biz, burası da evimiz kadar sıcak üstelik. Seni izlerim."

"Git dedim kadın!"

Sırtımı arkaya yaslayıp bir tutam saçımı parmağıma doladım, başımı da yana yatırıp omuzlarını izledim. Hazer ensesini kaşıyıp yarım bıraktığı heykelini tamamlamak için keskin usturaya uzandı, heykelini yontmaya başladı. "Heykele olan ilgini ne zaman fark ettin?" diye sordum.

Hafifçe eğilirken, "İlkokulda resim dersinde kil yapmasını öğreniyorduk," dedi yumuşak bir sesle. "O an kille uğraşmanın, şekil vermenin hoşuma gittiğini fark ettim."

"Ellerin çok yıpranmış geçen yıllar içinde, sertleşmiş," dedim üzülerek.

Hazer, başını oturduğu tabureden arkaya çevirdi ve bana bakarak kaş çattı. "Farkındayım ama senin canını yakıyor mu?"

"Ne gibi?"

"Sana dokunurken."

Kendi ellerini değil beni düşünmesiyle dalıp gittim gözlerine. "Hayır, acıtmıyor."

Rahatlayıp ufak bir gülümsemeyle önüne dönünce saçımı parmağıma doladım ve kocama, "Şimdi ne heykeli yapıyorsun?" diye sordum.

"Minimal çalışıyorum." Elini bir beze sildi.

"Çok güzel şeyler yapıyorsun."

"Ben yapmıyorum, onlar orada duruyor, ben sadece yontuyorum." Sesinin bu tınısını seviyordum, yorgun ama sıcak bir rengi vardı, beni rahatlatıyordu. "Heykeltıraşlar için heykel hep oradadır Mila, biz onu yapmayız, usturayı kullanmamız gerektiği kadar kullanırız ve heykelin kendisi ortaya çıkar."

Parmağımı çeneme vurmaya başladım. "Niyeyse buna benzer bir söz duyduğumu hatırlıyorum aşkım."

"Gel bana sarıl da biraz ilham gelsin..."

Yerimden neşeyle kalktım ve yanına gidip sırtından sarıldım, yanağımı da ensesine koyup omzunun üstünden ne yaptığına baktım. Henüz

heykelin şekli ortaya çıkmaya başlamamıştı ama saatler sonra sevgilimin onu harika bir şeye dönüştüreceğine emindim.

"Sarılınca ilham geliyorsa biz sevişince ne oluyor?" diye sordum.

"Gelen başka bir şey oluyor," diye mırıldanıp heykeli kaldırdığında utanıp ensesini ısırdım ve bana yumuşakça gülünce sırtında esnedim. Herhalde orada uyuyakalmış olmalıydım ki gözlerimi tekrar açtığımda daha sıcak bir yerdeydim. Kocamın göğsündeydim, hafifçe hareket ediyordum. Beni odamıza taşıdığını anlayınca uykuya devam ederek kollarımı karnıma sardım.

"Bebeğimi o kadar seviyorum ki Hazer, doğacağı günü hasretle bekliyorum..."

"Ben de Mila."

"Benim yaşayamadığım çocukluğu yaşayacak," diye mırıldandım ve devamında birkaç şey daha dedim ama ne dediğimi ben bile anlamadım. Vücudum yumuşak yüzeye yerleşti, üstümü sıcaklık kapladı. O vakitten sonra gözlerimi açamadım, çok güzel rüyalar gördüğüm bir uykuya daldım.

O günden sonra her şey aynı güzellikte devam etti. Hazer başladığı o heykelini dört gün sonra tamamlayınca gözyaşlarına boğuldum çünkü duygusaldım ve o da bir point yapmıştı. Tamamen kurumasını sabırsızlıkla bekledim ve onu da sergideki diğer heykellerin yanına koyduk.

Günler, haftalar geçerken herkes, ailem dediğim herkes bebeğimin doğmasını bekliyordu. Annem Melek'e ördüğü patiği verdiğinde bembeyaz bir patik olduğunu gördüm. Bana yakıştığı gibi torununa da yakışacak en güzel rengin bu olduğunu söylemişti.

Oğuz her geçen gün biraz daha büyüyordu. Doğduğunda minicik olan bedeni kendini toplamış, kafasında seyrek saçlar çıkmıştı. Geçen geldikleri gün elini karnıma koymuştum, onun Melek Yakut'a ilk dokunuşu da böyle gerçekleşmişti. Karnımdaki melek hissetmiş gibi tekme de atmıştı.

Ertesi gün ben Gazel'le Behram'ın evine gittiğimde Oğuz'u dün görmemişim gibi sevgiye boğdum, öğlen uykusuna onunla sarılarak yattım. Uyandığımda gözlerini açmış, bana bakıyor, elleriyle de karnıma dokunuyordu. Öyle tatlıydı ki ağladım. Şaka değildi, abartmıyordum da. Cidden ağladım. Bu kadar güzel bir bebek doğurmama çok az kalmıştı.

O akşam eve döndüğümde Hazer başıma dikilip bin tane şey söyledi, ben Leo için çikolatalı süt hazırlarken dibimden ayrılmadı. Yalnız gittiğim için huzursuzlandığını, hamileliğim ilerlediği için başıma buyruk davranmamam gerektiğini söyledi. Hassasiyetini anlıyordum ama ben bebeğimi

düşünemezmişim gibi konuşmaya başlayınca ben de onunla tartıştım, üst kata çıkarken sinirle bağırdım. Leo kafasını odasından çıkarıp bize baktıktan sonra hemen içeriye kaçtı.

Hazer arkamdan odamıza gelirken, "Bağırma, ses tellerin acıyacak," diyerek benimle dalga geçti.

Hamilelik hormonları beklendiği gibi duygularımı karmakarışık etmiş, normalde daha sakin karşılayacağım her şeye sinirlenmeye başlamıştım. Bu da o sinir dolu anlarımdan birine denk gelince odanın içinde volta atıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Hazer de ellerini belinin iki yanına yaslamış, doğrudan yüzüme bakıyordu.

Onun önünde iki adım öne üç adım geriye yürüyüp, "Hamileyim ben, hasta değilim. Yani dışarıya çıkıp yürüyebilirim," dedim, sinirle ayağımı yere vurarak. Hazer bir an gözlerini yere çarptığım ayağıma, sonra tekrar gözlerime çevirdi. "Her yere Kerem'le gidemem ya, tuvalete de onunla gideyim istersen!"

İşi abartmama göz devirip üstündeki beyaz gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. "Hamileliğin ilerledi Mila." Kafasını kaldırıp gözlerime bakarken ne yaptığını unutup açtığı düğmeleri kapatmaya başladı. "Aklım sende kalıyor, engel olamıyorum. Senin için kaygılanınca hiçbir başka şeye odaklanamıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinden indirip sakinleşmek adına soluklandım ve onun yanına yürüyüp karşısında dururken parmaklarımı gömleğine götürdüm. Hazer bir anda kendisiyle temasta bulunmama şaşırıp kavgasına devam etmeden susunca, "Belli başka şeye odaklanamadığın," dedim, düğmelerini açmaya başlayarak. "Çözdüğün düğmeleri tekrar kapatıyorsun, şaşkın."

Hazer yüzündeki o çok tatlı şaşkın ifadeyle yaptığı şeye baktı, sonra kafasını kaşıyıp, "İnsanda akıl mı bırakıyorsun?" diye isyan etti. Düğmelerini çözen ellerimden, kalbini tutuyormuşçasına bir özenle tuttu. "Seninleyken güzel yüzüne öyle odaklanıyorum ki ellerim o sıra ne yapıyor onu bile bilmiyorum."

Başımı kaldırınca dalgalı saçlarım omuzlarımdan döküldü ve bunu gören Hazer saçlarımın dalgasını izledi. "Kızgınlığın geçti mi?"

Alnını yaklaşıp alnıma bastırırken, "Kızmıyorum, kaygılanıyorum," dedi. Dudaklarını ileriye uzatıp dudaklarımdan öptü. "Her neyse, meleğim nasıl bugün?" Elini indirip şişkin karnımın üstüne koydu, parmaklarını gezdirdi. "Yakut? Babacığım?"

"Sesini tanıyor bence. Geçtiğimiz günkü randevumuzda doktora sormuştum, o da sesler duyabildiğini söylemişti hatırlıyorsan. Babasının geldiğini hissedip tekme atacak bence birazdan."

Hayalperestliğime gülümseyip dudaklarını bir daha dudaklarıma bastırdı. "Sesleri duyuyordur ama ayırt edebildiğini sanmıyorum aşkım."

"Hıh." Homurdanıp kollarının arasından çıktım, üzerimdeki eteklebluzumu çıkarmak için arkamı döndüm.

Hazer dolaba ilerledi ve kendinden önce bana pijama çıkardı. Yaklaşırken, "Duş almak ister misin?" diye de sordu.

"Aslında... Dünden beri yapmak istiyordum ama sana söylemeye utanıyordum."

"Mila," dedi kızgınlık ve sitemle, sonra eğilip ense açığımdan öperken kokumu da içine çekti. "Ne utanması? Kocanım ben senin. Evlilik cüzdanımızı getireyim mi?"

Ben kızarık yanaklarımla ona dönünce Hazer bluzumu çıkarmama yardım etti ve iç çamaşırlarımla kaldığımda gözlerini çevirip karnıma baktı. Güzel, şefkatli bir gülümseme dudaklarına misafir oldu ve elimden tutarken, "Parmakların daha tombullaştı," dedi.

"Her yerim şiş," dedim, gerçeği kabul edip karnımı okşayarak.

Banyoya girdiğimizde kocam kapıyı kapattı, beni duşkabine götürdü. Son zamanlarda hiç yalnız banyo yapmıyordum, Hazer Han hep yanımda oluyordu. Kayıp düşmemden, bebeğimize bir şey olmasından ikimiz de endişeleniyorduk. Eğilip kalkarken ters bir harekette bulunursam diye düşünüp ona söylemiştim, o da söylediğim günden beri banyo yapmama yardımcı oluyordu.

Banyodan, beni yumuşacık bir havluya sararak çıkardı ve odaya geçtiğimizde yatağa bıraktı. Nazik hamlelerle kurulayıp saçlarımı öptü, yanaklarımı okşadı. Göğüslerim hamileliğim sırasında neredeyse iki kat olmuştu, bu yüzden Hazer her gördüğünde bir süre bakıyordu. O bakışma yine yanınca elimi gözlerine kapattım. "Beni utandırıyorsun."

"Özür dilerim," dedi mahcup ama gülümseyen bir ses tınısıyla ve altlı üstlü saten pijama takımımı giydirip saçlarımı kurutttu. Fön makinesinin sesinden şikâyet edip sızlandım, normalde yapmayacağım bir şey daha... Saçlarımı taradıktan sonra ördü ve ucunu kurdelemle bağlayıp beni yatırdı, başımı yastığa koyup avuçlarını karnıma yasladı. "Şimdi... Melek gözlerini kapatsın, babanın biraz işi var."

Yüzüme doğru alçalıp gülümsemeye başlayan dudaklarımdan öptü ama daha ileriye gidemedi, yapabilirdi ama ikimiz de endişe ediyorduk ve

risk almak istemiyorduk. O gece biraz karnım kasıldığı için uyuyamadım, Hazer de gözlerini kapatamadı. Karnımı okşadı, ellerimden tuttu, bana güzel bir masal anlattı. O geceden biraz korktum ama ertesi gün hastaneye gittiğimde bebeğimin çok sağlıklı olduğunu görüp mutlu oldum.

☽

Nihayet Hazer'in sergisinin açıldığı güne gelmiştik. Akşam vaktiydi, güneş batmıştı. Aynanın önündeki yansımama dalmış, Leo'nun saçıma kurdeleyi bağlamasını bekliyordum. Enişteşini kıskandığı için bunu yaptığına emindim ama itiraf etmiyordu. Elbiseme uyumlu bir kurdele bağlıyordu saçlarıma ve içim güneş kadar parlakken çöken karanlık artık beni hiç korkutmuyordu.

"Acıtıyor muyum abla?"

"Hayır kuzum."

"Abla, bana böyle söyleme," dediğinde dudaklarımı kıvırdım ve ellerini saçlarımdan çekince işinin bittiğini anladım. Hafifçe dönüp aynadan kurdelenin duruşuna baktım, istediğim gibi duruyordu.

"Çok güzel oldun Safir," dediğinde enişteşiyle aldığı papyonunu düzelttim ve aynaya dönüp bir daha süzdüm kendimi.

Havalar hâlâ çok ısınmadığı için çok ince bir elbise giymemiştim, üstelik giydiğim elbisenin esnek olması göbeğim açısından daha iyiydi. Omuz kısımlarını düzettim, elbisenin dekoltesini daha münasip bir hale sokarak makyaj masama yöneldim. Hazer'le aldığımız parfümü omuzlarıma doğru sıkıp yerine koydum. Leo havaya yayılan kokuyu algılayıp bana döndü.

"Bu parfümü sen sıkıyorsun ama enişteşem böyle kokuyor."

Muhtemelen bana çok sarılmaktan.

Leo'ya bunu söylemeyeceğim için eğilip poposuna vurdum. "Gidip montunu al, çıkalım."

Odasına gittiğinde beyaz paltomu alıp giydim ve kalın taban çizmelerimi, oturarak ayaklarıma geçirdim. Aşağıya indiğimde Kerem'in arabayı ısıttığını gördüm, Hazer sergiye doğruca işyerinden gelecekti. Sabah giderken çok heyecanlıydı, bu akşam tüm sevdiklerini sergiye davet etmişti. Muhtemelen ben ondan önce varıp kocamı beklerdim.

Arabaya binerken Leo düşmemem, dikkatli olmam için elimden nazikçe tuttu. Kerem bir ıslık çalıp onun ensesine vurdu. "Lan Leo sen çok garip bir çocuksun. Hem eniştene benziyorsun hem tövbe tövbe diye dolanmandan anladığım kadarıyla Behram'a benziyorsun hem de benim gibi

gülüyorsun... Bir karar ver bence hangimiz gibi olacağına." Leo kıkırdadı. Kerem onu arabaya oturtup bana döndü ve kendi etrafımda şöyle bir döndürüp, "Hamilelik bir kadını bu kadar mı güzelleştirir," dedi. Eğilip yanağımdan öptü. "Adın gibi kızsın vallahi."

"Gracias, gracias."

Kerem oturmama yardım ettikten sonra şoför koltuğuna geçti, çok sevdiği bir türkü açıp eşlik etmeye başladı. Leo'nun saçlarını düzeltirken, "Neden taramadın saçlarını?" diye sordum.

"Seninkileri taradım ya ablacığım." Omzuma yaslanıp ellerini karnıma koydu. "Mustafa da gelecek, değil mi?"

"Tabii ki, abisinin sergisi sonuçta."

"Onu o kadar özledim ki..." İç çekip sabırsızca ayaklarını sallamaya başladı.

"Aranızda dört yaş olmasına rağmen iyi anlaşıyorsunuz," dedim, saçlarını düzeltme işlemi bittiği için ellerimi başından çektim.

"Mustafa benimle aynı yaşta gibi."

"Demiştim ya, Mustafa'nın bakış açıcı bizlerden biraz farklı ama kendisi değil."

Başını sallayıp cama yaklaştı, çalışan sileceklere bakarken, "Aa," dedi coşkuyla ve kendi kendine konuştu. "Mustafa'ya Arya'dan bahsedeyim... Ah Arya ah, sen niye herkesten farklısın..." Gözlerimi abartılı şekilde devirdim. Arya, anlaşıldığı üzere yeni tutulduğu kızdı.

Serginin olduğu binaya geldiğimizde saati kontrol ettim ve ev sahibi olarak herkesten önce geldiğim için kendimi tebrik edip aşağıya indim. Leo'yla yukarıya çıkarken Kerem de karısını almak için ana yoldan ilerledi. Binanın üst katına çıkıp kapıyı açtım ve içeriye girdiğimde bu akşam servis için Hazer'in ayarladığı çalışanları gördüm. Çantamı ve paltomu yanıma yaklaşan hanımefendiye verip Leo'yla içeriye geçince her yerin harika olduğunu görüp neşeyle el çırptım.

"Hani, Mustafa yok?"

Heykellerin bazısı cam bir vitrinin ardında, bazısı duvardaki bölmelerin içindeydi. Ellerimi karnımda gezdirip az daha ilerledim, yukarıdaki camın arkasına bakarken hayranlıkla iç çektim. Hazer bu akşam çok mutlu olacaktı, onu mutlu eden her şey de dönüp dolaşıp beni bulduğu için ben de mutlu olacaktım.

"Abla bu heykelleri satıp para kazanalım bence..."

Kardeşimin ticari zekâsına gülümseyip doğruldum ve ilk konuklar geldiğinde biraz heyecanlandım, sonraysa sakin kalıp misafiri ağırladım.

Tanımıyordum ama bir evli çifti, şirkette çalıştıklarını söylemişlerdi. Onlarla ayaküstü konuşurken Leo'nun sevinç çığlığını duydum. "Aaa, Mustafa!"

Leo'nun sesini duyunca kadına mahcubiyetle bakıp, "Annem geldi, izninizle," dedim.

"Tabii tabii," dedi kadın ve kocasının yanına ilerleyince ben de başımı çevirip sergi salonuna giren anneme baktım.

Mustafa çoktan Leo'ya doğru koşmaya başlamıştı bile. Onlar her zaman olduğu gibi yine kucaklaşıp *en çok ben özledim* yarışına girerken ben de yaklaşıp annemi yanaklarından öptüm. Üzerinde gümüş renginde bir elbise vardı. Saçlarını düz fön yapmıştı. O da beni yanaklarımdan öperken, "Neden ayakta dikiliyorsun canım? Otursana bir yere," dedi.

"Hazer'in heykellerine bakıyordum anneciğim, siz de bakın. Hepsi o kadar güzel ki ne kadar emek verdiği belli oluyor."

Annem bir kısmını daha önceden de gördüğü heykelleri izlerken ben de Leo'yla Mustafa'ya göz attım. Duvara yaslanmış, hararetle bir şeylerden bahsediyorlardı. Ne konuştuklarını merak ederek onlara ilerlerken Mustafa Kemal'in gülerek, "İyi de en son Elif diye bir kıza âşıktın," dediğini duydum.

Leo bu duyduğuna sinir olup, "Sen de ablam gibi başlama," diye homurdandı. "Bu kez gerçekten âşığım diyorum Mustafa."

"Ya tabii tabii!"

Leo, Mustafa'nın ayağına basınca Mustafa ağlamaya başladı ve yeni gelen konuklara ilerlediğim için onlarla ilgilenemedim. Neyse ki Bahar Anne duruma el atıp onları idare ederken gelenlerin Behram'la Gazel olduğunu görüp sevindim. Behram boğazlı bir kazakla kumaş pantolon giymişti, Gazel'se bir elbise. Onlara yaklaşıp paltosunu çıkarması için Gazel'in kucağından Oğuz Asaf'ı aldım. "Yanakların kıpkırmızı olmuş teyzeciğim," dedim, onu öpücüklere başlarken. "Amcanın sergisini nasıl buldun peki? Büyücünce sen de heykeltıraş olmak ister misin? Kocam da idolün olur."

"Müezzin yapacağım ben onu," dedi Behram.

Onun esprisine güldüm ve Gazel eğilip yanağımı öpünce dönüp onu süzdüm. Beyaz bir elbise giymişti. Sade ve zarif görünüyordu; elbise hamilelikten sonra zayıflayan belini güzelce sarmıştı. "Ağırlaştı artık, taşıma sen," diyerek Asaf'ı kucağımdan aldıklarında iç çekip ofladım. Ellerinde olsa ekmek sepeti bile taşıtmayacaklardı bana.

"Abla Mustafa'ya bir şey de," diyerek yanıma yaklaştı Leo ve önündeki papyonu çekiştirdi. "Bana ayran gönüllüsün diyor!"

"Doğru diyor çocuk."

Bana alıngan alıngan bakıp arkasını döndü, Behram'ın yanına gidip onunla büyük bir adam gibi el sıkışırken, "Nasılsın Behram Abi?" dedi, sesini Behram gibi kalınlaştırarak.

Behram, Leo'nun küçük elini sıkarken gülmemeye çalışıp, "Sağlığına duacıyım Leo," dedi.

"Âmin Behram abi."

Behram bana *bu çocuğa ne yiyip içiriyorsunuz* der gibi bakıp tekrar Leo'ya döndü. "Eyvallah koçum da niye âmin dedin şimdi?"

"Hep diyorum sevap kazanayım diye." Omuz silkip Behram'ın elini iki eliyle bir daha sıktı ve uzaklaşıp Behram'ı Mustafa Kemal'e bıraktı. Behram, Mustafa Kemal'i severken Leo, Asaf'a ilerledi. Zıplayıp onun yanaklarına dokundu. "Oğuz, *abi* desene. A-bi. Hiç demiyorsun..."

"Daha anne demiyor, hem de küçücük o Leo."

Leo ile Mustafa ortadan kaybolduğunda Gazel'le Behram sergiyi gezmeye başladı. Bu esnada Kerem'le Leyla'nın içeri girdiğini gördüm, Leyla kırmızı beresini elinde tutarak bana el salladığında aynı şekilde karşılık verip bir bir gelenleri ağırlamaya devam ettim. Bir müddet sonra sergi kalabalıklaşmış, konuklar gelmişti. Her konukla ilgilenmeye çalışırken gözlerim kapıdaydı ve telefonum ellerimdeydi. İnsanların birbirlerine heykelleri beğendiklerini söylediğini duyduğumda çok gururlanıp heyecanlandım, kocamın da bunları duymasını istedim.

Birinin, "Hazer Bey," diye seslendiğini duyunca başımı heyecanla arkama çevirdim. Hazer, etrafını çerçeveleyen birkaç insanla el sıkışıyor, geciktiği için özür diliyordu. Ellerimi karnımdaki çıkıntıya koyup muhtemelen gelirken arabada düzelttiği saçlarına, temiz beyaz gömleğine, bileğindeki siyah beyaz bilekliklere baktım. İş yorgunu olmasına rağmen gözlerinin içi parlıyor, tebrikleri kabul ederken heyecanlanıyordu. İnsanların onu rahatça tebrik etmesini, ardından annemin ve Mustafa'nın ona sarılmasını izleyip saçlarımı düzelttim. Hazer yanaklarını öptüğü kardeşini yere indirirken, "Özlemişim seni la, şerefsizin kardeşi," dedi. "Bu gece bize götüreyim mi seni?"

Mustafa cevap vermeden Leo onun elinden tutup eniştesinin bir heykelini göstermek için uzaklaşınca Hazer başını bir daha etrafta dolaştırdı ve baharı görmüşçesine bir sıcaklıkla kaplanan gözleri benim gözlerimle denk geldi. Telaşsız adımlarla yanıma yürüyüp beni baştan aşağıya süzerken ben de gülümseyip pembeleşen yanağımı kaşıdım. Tam karşımda durdu kocam ve sarılmamızı zorlaştıran karnımdaki şişliğe bakıp gülerken, "Merhaba Gece Yarısı Güneşi," dedi ve elini karnıma koydu. "Merhaba Kış Güneşi."

Hevesle, "Nasıl buldun burayı?" diye sordum.

Hazer bir daha heyecanlı şekilde sergisine bakıp, "Hâlâ inanamıyorum," dedi ve gözlerindeki teşekkürle bana baktı. "Sen yapmasaydın ben buna asla cesaret edemezdim."

"Herkes seni takdir ediyor. İnsanların birbirine 'Ne kadar güzel bir heykel,' diye fısıldamasını duyunca mutlu oluyorum."

Elini karnımdan çekti ve girmem için kolunu uzattı, bunu yaparken gözlerindeki heyecanı bir gülümsemeyle büyüttü. "Heykellerim bence de övgüyü hak ediyor."

"İkramlık bir şeyler yemek ister misin? Ya da içmek?"

Hazer etrafta servis yapan çalışanlara baktıktan sonra bana döndü, karnıma baktı. "Sen ister misin? Ilık bir süt belki."

"Soğuk içecek servisi yapıyorlar mi vida, süt değil." Kıkırdadım.

"Sen iste, ben bulurum."

"İstemiyorum. Gracias."

Eğilip omzumdan öptü, bir şekilde çillerime dokunmanın yolunu böyle buldu. Gıdıklanıp elimi öpücüğünün izine götürdüğümde bana kaş çatıp aynı yerden bir öpücük daha çaldı. "Silme öpücüğümü." Uzanıp bir daha siliyordum ki elimi havada tuttu ve yavaşça indirip, "Alınıyorum, silme," dedi.

Gülüp, "Bunun neyine alındın şimdi?" dedim.

Omuzlarını silktiğinde uzanıp yanağından öptüm ve geri çekilirken sevimli bakışlar attım. Önüme dönünce Behram'ın bu tarafa yürüdüğünü gördüm, Oğuz Asaf kollarındaydı ve gövdesine yaslanmıştı. Hazer elini uzatıyordu ama sıkışamayacağını fark edip geri indirdi, Behram'a gülümsedi.

"Bu çocuğun ileride bana benzeyip sana çektirmesini o kadar istiyorum ki Behram..."

Behram, Oğuz'a doğru uzanan Hazer'e dik dik bakınca kocam ellerini geri çekti. "Tövbe de çabuk!"

Hazer alındı. "Neyim var la benim?"

"Bir eve bir Hazer yeter," dedi Behram ve sonra Hazer'in Asaf'a olan bakışlarına acıyıp çocuğu onun kollarına verdi.

Hazer yeğenini oldukça nazik şekilde tutup yanağını bebek saçlarının üstüne yaslarken, "Sen bu çocuğu sevmeden nasıl bir dakika durabiliyorsun?" dedi Behram'a. "Buna sarılmadan bir dakika duramaz insan."

"Duramıyorum zaten. Bak, bir dakika da geçti. Ver şimdi çocuğumu."

Hazer istemeyerek çocuğu babasına verince Behram bana göz kırptı, ben de ona. Bunu gören Hazer bize doğru yaklaşan Gazel'e uzandı ve onu omzunun altına doğru çekerek, "Karımla kocan benimle dalga geçiyor," dedi.

"Hemen onlara destek çıkayım," dedi Gazel ve gözlerini deviren Hazer bize sırt çevirip ilerlediğinde arkasından kıkır kıkır güldüm. Neyse ki az sonra bir beyefendi Hazer'in önünü kesip heykellerinden birini gösterince Hazer'in omuzları tekrardan gururla kabardı ve adamla muhabbet etti. Fakat birazdan Mustafa abisinin paçasına yapışınca Han'ın dikkati dağıldı, bu yüzden oraya ilerledim ve Mustafa'yı çektiğimde Hazer'in minnettar bakışlarını gördüm.

"Abime sarılıyordum," dedi Mustafa huzursuzlanarak. Sanırım kalabalık onu rahatsız etmişti, bu yüzden de abisine sarılmak istemişti.

"Bana da sarılabilirsin," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım.

Papyonunu çekiştirerek kafasını dizlerime koyunca saçlarını okşadım ve ona en beğendiği heykeli sordum. "Se... senin için yaptığı heykel güzel."

"Bence de çok güzel."

Serginin ilerleyen dakikalarında Hazer gelen tebrikleri kabul edip insanların ilgisini gururla karşıladı. Heykellerine hayranlıkla bakanları görünce neşeleniyordu, fark ediyordum. İnsanların beni dans ettikten sonra tebrik ettiğini düşününce hissettiği o neşeyi anlayabiliyordum.

İnsanlar bir süre sonra heykelleri gezmeyi tamamlayıp kendi aralarında sohbet etmeye başladığında Hazer de yanımıza yürüdü ve annesinin omzunu sıktıktan sonra bir anda elimden tutup benimle ortaya geçti. Beni, bizi İnsanların odağı yapmasına şaşırdım ve konuklar ellerindeki içeceklerini tutarken, "Bir dakikanızı alabilir miyim?" diye seslendi Hazer misafirlere.

"Tabii Hazer Bey, bugün sizin gününüz," dedi konuklardan biri.

Hazer parmaklarını benimkilere geçirip gözlerime bakmaya başlayınca söyleyeceklerinin benimle alakalı olduğunu anlayıp sakince dudaklarımı kıvırdım. Elini yine sırtımda, kanatlarımı arıyormuş gibi dolaştırmaya başladığındaysa duygusallık kalbimi hızlı atmaya zorladı.

"Karıma, beni eşi olarak seçtiği için sık sık teşekkür ediyorum ama bu akşam bir de sizlerin huzurunda teşekkür etmek istedim, onun varlığının değeri daha iyi anlaşılsın diye." Böyle şeyler söylemesine pek de hazır değildim, konukların gülümsemesi gözlerime çarparken parmaklarımı dolan gözlerime götürdüm. "Karım, hayatıma, bana, kavgalarıma elinde bir sihirli değnek varmış gibi dokundu. Eve ne zaman dönsem nazik gülümsemesiyle, sıcak bir kelimesiyle, metaneti ve sabrıyla, tatlılıkları ve masum

neşesiyle kalbimi sardı. Şimdi tüm bu içimden geçenleri, onu ne kadar sevdiğimi ondan başka birilerinin daha duymasını arzu ettiğim için söylüyorum belki de. Özür dilerim, duygularımı dizginleyemiyorum." Bir elini sırtımda gezdirmeye devam ederken diğer eliyle elimi tuttu ve kaldırıp dudaklarına kadar götürdü. "O öyle olmadığını söylüyor ama ben biliyorum ve inanıyorum ki karım kanatsız bir melek."

☽

Birkaç hafta sonra

"Beşiğin rengine karar verdin mi?"

Hazer'in sesine doğru dönüp başımı iki yana salladım, sonra tekrar beşiklere baktım. Bir bebek mağazasındaydık, bebeğimizin ihtiyaçlarını tamamlıyorduk ama mağazaya girdiğimden beri gördüğüm her şey beni kendine çektiği için karar veremiyordum. Pazar günü olduğundan Han şirkete gitmemiş, bebeğimizin alışverişine gelmişti. Leo, Kerem'le balık tutmaya gitmişti, denizi çok seviyordu.

Ellerimi, kararsızlığım yüzünden sıkılan yanaklarıma götürüp iç çektiğimde Hazer, "Gerilme," dedi.

Dönüp mahcup halde gözlerine baktım. "Bizden sonra gelenler seçip gitti, biz hâlâ buradayız."

"İnsanların birçoğu cinsiyetine göre seçim yapıyor, sense bunu umursamayıp her rengi değerlendiriyorsun." Elini, tombul yanağıma koyup gülümsedi.

Başımı sallayıp bir daha mağazaya baktım ve özellikle ikisi arasında kaldığım beyaz beşiklere ilerledim. Güzel olmasından çok bebeğimin rahatlığı önemliydi ve satış danışmanı rahatlık konusunda iki beşiğin de çok güvenilir olduğunu söylemişti. İkisine de bakıp kalbimin biraz daha fazla çarptığı beşiğe ilerledim ve üzerindeki oyuncaklara dokunurken, "Tamam, bu olsun," dedim nihayetinde.

"Harika bir seçim," dedi satış danışmanı ve Hazer dönüp adama dik dik baktı. Beşik o kadar pahalıydı ki adamın sattığı için duyduğu memnuniyete gıcık olmuştu sanırım.

Yanına yürüyüp elimi ona uzatırken, "Sen de beğendin mi?" diye sordum.

"Bayıldım." Bir tutam saçımı parmağına doladı.

Satış danışmanına dönerek, "Ne zaman adrese ulaşır?" diye sordu.

"Siz ne zaman isterseniz Hazer Bey."

"Bugün istiyorum o zaman."

Elimi tutup mağazanın diğer tarafına ilerlerken gözünü ovuşturdu, biraz uykusuzdu. Gece ikimiz de pek uyuyamamıştık, karnımın şişkinliği bazı geceler istediğim pozisyonda yatmama engel oluyor ve bu da uykumu kaçırıyordu.

"Gardırobunu seçelim," dedi kocam ve dolaplara bakmaya başlarken bile elimi bırakmadı. Elim artık şişmişti, daha tombuldu ve o elimi tutunca nedense garip geliyordu. Hamileliği aşırı kiloyla geçirmiyordum, eskiden zaten zayıftım ama artık belli bölgelerim toparlanmış, genişlemiş görünüyordu.

"Bence dolap daha renkli olsun, beyazlığın içinde boğmayalım kızımı," dedi Han ve açık ahşap rengindeki dolaba ilerledi. Bu dolabın beşiğiyle uyumlu olacağına emindim. Hevesle başımı salladığımda Hazer seçiminden daha da mutlu olup etrafına baktı. Gözleri ilerideki bir noktaya odaklanarak kısıldı ve gülümseyerek ilerledi. Onun peşine düştüm ve aldığı bir kar küresini bana göstermek için arkasını döndüğünde, "Çok tatlı görünüyor," dedim.

"Bakalım şarkılı mı?" Kar küresinin altına baktı, düğmeyi çevirince çok yumuşak bir melodi kulaklarımı doldurdu. Sakin bir sesti, huzursuz edici değildi. Derhal elinden kapıp, "Bunu da alıyoruz," dedim.

Kimse görmeden elini indirip kalçamın yanına vurdu. "Hadi bakalım."

"İnsanların arasındayız," diye azarladım onu ve arkamı döndüm.

Ödeme kısmını onunla paylaşmayı teklif ettiğimde, "Müzikalden kazandığın para nasıl hâlâ bitmedi?" diye sordu. Kartını hanımefendiye uzatmıştı bile.

Dişlerimi göstererek güldüm. "Paramı altına çevirmiştim, iki katına çıktığını söyleyebilirim."

Bu yaptığıma pek inanamıyormuş gibi gülüp hanımefendiye döndü, benim de bildiğim şifresini girip ödemeyi tamamladı. Bu fikri, daha müzikali ilk kazandığım zamanlarda Gazel bana vermişti, paramı artırırsam işime yarayacağını söyleyerek. Dediği gibi olmuştu da hakikaten.

Diğer aldığımız torbaya konmuş şeyleri aldık ve mağazadan çıktık. Hazer bir kilosunu bile taşımama izin vermiyordu ama diyecek bir şeyim yoktu; bu dönem sakıncalıydı ve dikkat ediyordu. İçinde oyuncak, kıyafet, bebek odası için küçük eşyalar olan torbaları bagajın arkasına koyup kapımı açtığında yerleştim ve Hazer de şoför koltuğuna geçip bir daha gözünü ovalayınca bebeğimi rahatsız etmeden koltuğumda dönüp ona yakından baktım.

"Ne oldu gözüne Han? Sabahtan beri ovalayıp duruyorsun?"

"Kaşınıyor," dedi elini gözünden indirerek. Yüzünü tuttum ve sol gözüne bakınca kızarmış olduğunu gördüm çünkü gözünde, alt kirpiklerinin dibinde bir arpacık çıkmıştı.

"Canım benim, arpacık çıkmış," dedim endişe ederek. "Dokunma, mikrop kapmasın."

Dikiz aynasını indirip yüzüne yakından baktı, gözünün için durmadan sulanıyordu. "Ama kaşınıyor," dedi ve elini bir daha götürüyordu ki tutup önledim.

"Kaşıyıp durursan geçmez, eczaneye soralım ne yapılır diye."

"Pazar bugün."

Doğru ya, kapalıydı eczaneler. Yapılacak başka şey düşünerek ellerimi indirirken Hazer direksiyonu kavrayıp arabayı çıkardı. Telefonumu çıkarıp arama motoruna bu durumu yazıp ne yapabileceğimizi arattım ama pek de yapılacak şey yoktu. Muhtemelen kendiliğinden geçecekti. Çantamdan ıslak mendil çıkardım ve Hazer'in elini silmeye başladığımda, "N'apıyorsun?" dedi trafiğe karışırken.

"Elini gözüne götürürsün yine, mikrop kapmasın diye siliyorum."

"Annelik hassasiyeti geldi sana, farkında mısın?"

Ellerimi geriye çektim. "Daha önce de ilgili biriydim ben."

Yanağımdan makas alıp trafiğe döndü, kırmızının yanmasıyla durmak zorunda kaldı. Bizden biraz sonra beşiğimiz de gelirdi, oda da tamamlanmış olurdu. Neşeyle el çırptım ve Hazer, "Bu ne içindi?" diye sordu.

"Bebek odasını neredeyse tamamladık aşkım."

"Evet, doğuma henüz olsa da."

Bebeğimizle ilgilenmek, ona alınacak bir eşyayla ilgilenmek Han'ın çok hoşuna gidiyordu. Mesela on gün önce bebek odasını açık griye kendisi boyamıştı, üstelik bundan çok keyif almıştı. Bebeğimiz, Leo ve bizim kaldığımız kattaki başka bir misafir odasında kalacaktı. Haftalardır geçen sürede hiç kullanılmamış olan odayı epey güzelleştirmiştik.

Eve geldiğimizde yine benim elimden tuttu, düşerim diye aklı çıkıyordu. Bahçemizde yürürken salıncağa baktım, Hazer hâlâ biraz korksa da o salıncakta Melek'i sallamak için âdeta çıldırıyordum. O gün de mutlaka gelecekti, mutlaka.

Eve girdiğimizde Hazer'in elinden tutup onu yukarıya çıkardım, odaya çıkarken hızıma gülüp, "Hazır Leo da evde yokken diyorsun yani?" dedi.

Omzumun üstünden ona gülüp Yakut'un odasının önünde durdum, kapıyı açıp içeriye onunla girdim ve ebeveyn koltuğu üstündeki güneşlikle tülü ona verdim. "Bunları takmalısın."

Kucağına yığdığım beyazlıklara, sonra da cama baktı. "Perde mi takacağım Mila?"

Derin bir nefes verdiğimde, "Tamam tamam," dedi Han hızlıca. Yutkunup gülümsemeye çalıştı. "Takacağım, sen sinirlenme."

"Gracias mi amor. Yapacağını biliyordum."

Perdeleri koltuğa bırakırken, "Başka şansım var mı ki?" diye ağzının içinde mırıldandı ve doğrulurken karnımı okşadı. "Ardiyeden merdiven alıp geliyorum."

O aşağıya inince ben de eşyalarımı alıp yatak odamıza gittim, çantalarımı çantaların yanına koyup trençkotumu astım. Saç diplerimi ovuşturarak Yakut'un odasına döndüğümde Han'ın merdiveni getirdiğini gördüm.

Merdivene çıkarken, "Stor perde mi yaptırsaydık?" dedi.

"Hayır aşkım, böyle daha güzel. Güneşi iyi alır."

Kafasını sallayıp güneşliği takmaya başlayınca ben de hazırladığımız odaya bir daha baktım. Doğduğu ilk anda onu yalnız bırakamazdık, o yüzden odamıza yeni doğan beşiği de almıştık, yatağın yanına koyacaktık. Güneşliği takıp işi bittiğinde aşağıya indi ve her fırsatta bana dokunma gibi bir hastalıktan mustarip olduğundan tutup yanağımdan sert bir öpücük aldı. Ona teşekkür edecektim ki sokak kapısı çaldı.

Kapıyı açmak için uzaklaştığında pencereye yaklaşıp dışarıya baktım, kaldırım yanında bir kamyon gördüm. Onun ne olduğunu, birkaç saniye sonra hemen anladım. Mağazadan gelmişti, bebeğimizin beşiğiydi. Neşeyle ellerimi çırptım ve Hazer'in kapıyı açıp biriyle konuştuğunu duydum. Başımı eğip karnıma baktım. "Sen bu beşikte büyüyeceksin, sabahları odana girdiğimde bu beşikten uzatacaksın ellerini bana..."

"Mila?" diye seslenen kocamı duydum ve kapının eşiğinde duran ona baktım. Beni çağırdı. "Sen çık sevgilim, beyefendiler kursun."

Merdivenlerin başına yürüyüp baktığımda iki adamın beşiğin ahşap parçalarını çıkardığını gördüm. Hazer beni nazikçe çekip, "Merdivenden uzak dur, ayakların kayar Allah korusun," dedi.

Bebeğimin odasının önüne dikildim ve kocam da beyefendilere yardım ederken beşiğin kurulumunu izledim. Güneşi alan bir yere yerleştiriyorduk ama doğunca rahatsız olursa hemen değiştirirdik. Yanına yürüyüp Hazer'in gömlek kollarını, daha rahat çalışması için kıvırdığımda alnımdan öptü.

"Şu kibarlığa, güzelliğe bak, sen benim canımı mı alacaksın?"

"Hazer," diyerek utanarak azarladım onu ve o dönüp beşiği kurmaya devam edince omzumu kapının kenarına yasladım. Üç kişi oldukları için

düşündüğümden çok kısa sürdü, az bir iş kalınca da, "Beyler, gerisini ben hallederim," dedi kocam çalışanlara ve onları kapıdan dışarıya buyur etti. "Eyvallah, çok sağ olun."

"Ne demek, bir arıza çıkarsa ararsınız."

Beyefendileri geçirmek için aşağıya inerken cüzdanını çıkardığını gördüm. Odaya girdim ve beşiğin kalan son iki parçasına baktım, ben tamamlamayı düşündüm ama karnımdaki ağırlık yüzünden eğilmeyi denemedim. Araba gazının sesini duydum ve sonra Hazer ıslık çalarak ahşap basamaklardan çıkınca başımı çevirip ona baktım. Dişlerini göstererek gülümsüyordu.

"Çıkar artık şu bebeği, beşiğine koyalım."

Odaya gelip eğildi, yerdeki iki ayrı parçayı alıp beşiğe yaklaştı. Kalan o iki parçayı da yerleştirip tamamladığında derince nefeslenip beşiğin kenarından tuttu. "İyi de ben onu bu odada yalnız bırakamam ki Mila. Kızım, Melek'im doğacak ve burada, yalnız mı uyuyacak? Onu nasıl bırakabilirim Allah aşkına? Diğer odada kafayı yerim burada ne yapıyor, korkuyor mu, nasıl hissediyor diye..."

Arkasından gidip omzuna eğildim ve omzundan öperek kollarımı beline doladım. "Doğduğu ilk aylarda onu yanımızdan hiç ayırmayız. Melek de bunu ister bence; anne ve babasının yanında olmasını."

"Her şeyi minicik olacak, tıpkı Oğuz Asaf gibi. Suratı kaşık kadar, gözleri boncuk gibi, kafasında üç tane saçı, elleri oyuncak bir bebeğinki gibi olacak..." Başını omuz hizasından bana çevirip yüzüme baktı. "Belki senin gibi çilleri olacak."

Çok isterdim kızımızın çilleri olmasını, ona baktıkça Hazer'in yüzünü hatırlamayı. "Ona karşı oluşan hassasiyetimi, daha şimdiden ortaya çıkan korucuyu annelik hissini fark ettikçe bu dünyaya onu getireceğim için korkuyorum."

Kolunu omzuma attı ve benimle odadan çıkarken kapıyı arkamızdan kapattı. Odamıza girdik ve Han kapıyı arkamızdan kapatıp benimle yatağa yürüdü, yan yana oturduğumuzda derin bir nefes verip ellerimizi izledi.

"Dünyadaki insanlar çok kötü, saldırgan, kırıcı... Belki de, dünyanın en kötü dönemini yaşıyoruz, insanlar artık hassasiyetleri olan canlılardan çok ruhsuz, hissiz, bencil yaratıklara dönüşüyor. Bu dünyada bir bebeğin babası olmaya karar vermek çok zor, çok endişe verici ama ben sana güvendim Mila. Senin annesi olacağın bir bebek bu dünyada ne hassasiyetlerini ne de senin ona öğreteceğin doğrular sayesinde yolunu kaybeder."

Yirmi birinci yüzyılda, şu günlerde dünyaya bebek getirmek cidden çılgınlık gibi geliyordu ama Hazer hislerimi açıklamıştı çünkü ben de ona çok güvenmiştim. "Hassasiyetleri olsun ama benim kadar olmasın Hazer yoksa her şeye ağlar."

"Ah..." Duygu yüklü bir iç çekişle uzanıp gözümün kenarındaki ıslaklığı sildi. "Böyle mi? Hemen ıslanmış kirpiklerin."

"Si, işte hemen her şeye ağlıyorum. Melek bu kadar hassas olmasın."

"Bence de olmasın, vallahi oturup onunla ağlarım Mila." Sahiden de ağlardı. Kendime diyordum ama Hazer de çok hassastı, dert diye kafasına çok şeyi takıyordu. Melek cidden canı yanarak ağlasa Han çok etkilenirdi.

"Acaba gözleri ne renk olur?" dedim heyecanla. "Benimkiler gri, çok açık mavi. Senin gözlerin de amber rengi. Onunki nasıl olur?"

"Nasıl olursa olsun, yeter ki birikmesin o gözlerinde acıdan yaş."

Ellerini ıslak kirpiklerimden, ıslanan yüzümden çektiğinde bebeğimi tutarak doğruldum. Hazer hareketlendi. "Ne istiyorsun? Ben getireyim."

"İki adım yürüyebilirim Han, endişe etme." Dolaba ilerledim ve kapakları açıp eğildim, kıyafetlerimiz arasına koyduğum bir çift patiği alarak Han'a döndüm. "Annemin ördüğü patikleri gördün mü?"

"Geçen hafta telefonda bir şeyler diyordu..." Elimdeki beyaz patiklere sırıttı. Gözleri parlıyordu. "Annemi hiçbir şeyler örerken görmemiştim. Çok minik değil mi ama bu?"

"Yedi doğan patiği, herhalde küçük olacak. Oğuz'u hatırlasana, bir buçuk kilo doğmuştu." Yanına gidip patiği avcuna koydum, avuçiçinde küçücük kalmasına tebessüm ettim. "Ama muhtemelen Melek vaktinde doğacak, doktor iki buçuk ile üç kilo arasında olacağını tahmin ediyor."

"İki buçuk mu? Yalnızca iki buçuk mu? Ben onu tek elimle kaldırırım Safir."

"Bebekler hafif olabilir ama vücutları çok hassastır Hazer, geçen okuduğun dergide de yazıyordu hatırlarsan..." Baba olmak hakkında birkaç dergiyi gizli gizli okuduğunu görmüştüm ama Hazer gördüğümü bilmediği için şaşırmıştı. Yanakları kızardı. "Kaldırırken, kucaklarken çok dikkat etmemiz gerekecek. Hatırlasana, Behram ilk günlerde Asaf'ı kucağına alamıyordu."

"Doğru, dergide öyle bir şeyler yazıyordu," dedi ve patiği kenara koyup ellerini yatağa yasladı, başını arkaya atıp dudaklarını yaladı. "Babalık dergileri okuduğumu Kerem'e söyleme, benimle dalga geçer."

Ne kadar ağır olduğumu unutup onun dizine oturdum ama Hazer çok etkilenmeden kolunu etrafıma doladı. "Bunun dalga geçilecek bir yanını

görmüyorum. Aksine çok normal bir şey. Kerem bununla dalga geçerse ayıp eder."

"Herif düz yolda yürümemle bile bir şey bulup alay ediyor. Tabii ki bununla da eğlenir."

Düşünüyormuş gibi parmağımı çeneme vurdum. "Kerem acılarını saklamak için neşeliymiş gibi davranıyor sanki, ben bazen öyle hissediyorum," dedim. "Sen de öyle hissediyor musun?"

"Psikolojik çıkarımlarını yerim senin."

Kıkırdadım. "Psikoloji dersi de görüyorum ben."

Hazer tam da bana laf yetiştiriyordu ki kapı sesi duyduk ve aynı anda sessiz kaldık. Anahtar sesini Kerem'in gülme sesi takip edince de Leo'yla döndüklerini anladım. Hazer, "Başımın belaları geldi," diyerek beni indirdi. "Bir tane bile balık tutamadı..."

"Abla! Abla! Kocaman balık tuttum abla!"

Leo'nun merdivenlerden çıkarken bağırdığını duydum ve Hazer söylemek üzere olduğu şeyi yutmak zorunda kalınca yüzünün aldığı şekle güldüm. Saçlarımı düzeltirken Leo'nun adım seslerinin yavaşladığını fark ettim. Hazer arkasını dönüp odadan ayrılırken onu takip ettim ve koridora çıkınca Leo'nun, bebek odasının önünde dikildiğini gördüm. Yeni gelen beşiği fark etmişti demek. Leo içeriye girince Hazer'le odaya yöneldik. Leo bize dönüp bakınca, "Beğendin mi?" diye sordum.

Yaklaşıp beşiğin içine baktıktan sonra, "Hani Melek benimle uyuyacaktı?" diye sordu.

"La oğlum, hep seninle uyuyamaz ya bu kız." Hazer yanına kadar yürüyüp Leo'yu kucakladı, onu omuzlarının altından yukarıya kaldırdı. "Arada bir uyur seninle ama onun da yatağı olmalı."

"Niye ya? Hep uyusun. Dayısıyım ben onun!"

"La utanmasan kızımı benden daha çok seveceksin," dedim ve Hazer'le Leo başlarını aynı anda çevirip bana bakınca, "Hımm," dedim ama ikisi de bir şey demeden gülünce oflayıp, "Hamileyim ben," dedim.

"Yani?" dedi çok bilmiş erkek kardeşim.

"Karıma nasıl *yani* dersin lan?"

"Ya enişte," diyerek ayaklarını boşlukta salladı Leo ve Hazer onu beşiğe bırakınca kahkaha atmaya başladım. Beşik için çok büyüktü ve komik görünüyordu. Leo oradan çıkmaya çalışırken Hazer de kafasını geriye yatırıp kahkaha atmaya başladı. "Ben bebek değilim! Çıkar beni enişte! Ne gülüyorsunuz?"

"Melek doğana kadar uyu işte." Hazer onun kafasını okşadı ama Leo çıkmayı deneyince omuzlarından bastırıp onu yatırdı. "Emzik de veririm ağzına..."

"Enişte..." Leo ağlamaya başlayınca Hazer bir de buna kahkaha attı ve Leo beşikten kalkmayı denerken kapı zilinin sesini duydum. *Kerem aşağıda olduğu için bakar,* diye düşünerek beşiğe doğru ilerledim ve kardeşime yardım etmek için kollarından tutunca Hazer alıngan şekilde bana baktı.

"Kocanın safında olmalısın."

"Senden önce Leo vardı," dedim.

Hazer oflarken Leo'yla bakışıp gülüştük ve onu tam kollarından kaldırıp tekrar beşiğe bıraktığımda bana bakıp bağırdı. Hazer bu yaptığım karşısında bir daha gülüp yanağımdan öperken, "Hazer," diyen Kerem'in sesini duyduk. Hazer'le ona dönünce kapının önünde dikildiğini gördük. Doğrudan Hazer'e bakıyordu. "Bir gelir misin?"

İşle ilgili bir şey olduğunu düşündüm, yalnız iş sözkonusu olduğunda ciddileşiyorlardı. Hazer gömlek kollarını indirerek Kerem'in yanına yürüdü ve beraber ahşap merdivenleri inerken, "N'oldu abla?" dedi Leo.

"Bilmiyorum," dedim ve odadan çıkarak merdiven basamaklarına yürüdüm, başımı eğip bakmaya çalıştım ama sonra ayağım takılır diye korkup geri çıktım. Leo'ya göz atınca beşiğe uzandığını, çıkmayı denemeyi bıraktığını gördüm. Haline gülüp odamıza doğru ilerledim ve perdeleri çekip yatağımıza yürüdüm, abajuru yakıp sevdiğim loşluğa bakarken Melek'in tokasına uzandım. Bu Leo'nun Melek Yakut için aldığı tokaydı. Kırkırdayarak o tokayı dalgalı saçlarımın kenarına takarken odamızın kapısı açıldı. Dönüp gülümseyerek bakınca Hazer'in kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladığını gördüm. Başını kaldırıp bana doğru bakma gereği duydu, gözleri endişeli ruh halini ortaya koyuyordu.

O soru dudaklarımdan çıkmak üzereydi ki, "Leo'nun babası," dedi Hazer Han. Kalbim o kadar kasıldı ki sırtım dimdik oldu. "Geldi."

XVIII
"MELEK KANATLARI"

Leo'nun babası geldi.

Kızım için kardeşimin aldığı toka ellerimden düşerken Hazer'in benim için duyduğu endişeyi de gözlerinde gördüm ve ileriye doğru bir adım attım. Derhal seri adımlarla yanıma geldi ve buz kesen ellerimden tutup gözlerimin içine baktı. Ellerimi tutması, sarsılan kalbimi dengeye aldı ama korkularım yakamdan tutup beni silkelemeye devam etti.

"Leo'yu almaya mı geldi?"

"Henüz sormadım ama cevabı bu olursa bile korkmana gerek yok. Leo'nun tüm hakları bizde ve onu kimseye vermeyiz."

"Si..."

Gözlerimin içine bakıp benimle nefesler almaya başladı, sanki nefeslerimin aralığını belirlemek için benimle aynı anda nefesleniyordu. Her zaman bununla övündüm, metanetli biri olmamla. Öyle de davranmalıydım, küçük kardeşime hiçbir şey çaktırmadan o adamı göndermeliydik. O adam... Annem ölmeden önce kulağıma kim olduğunu fısıldadığı için onu tanıyordum.

"Leo onu görürse..."

Hazer direkt, "Kerem onu oyalayacak, görmeyecek," dedi ve elimden tutup benimle odadan çıktığında kalbimin atışını belli ki duydu. Bu yüzden koridorun ortasında durup bana baktı ve ancak ona başımı salladığımda devam etti. Elini iki elimle birden tuttum ve Melek'in kapısı önünden geçerken Kerem'in Leo'yu oyalamak için odada olduğunu duydum.

Hazer'le son basamakta durunca adam sesimizi duyup başını, oturduğu koltuktan kaldırdı. Kimi göreceğimi bildiğim için belki de bu yüzü görür görmez tanımıştım. Leo'nun babası... Bu adam... Ben daha küçükken, yetiştirme yurduna gitmeden ve ailemle yaşıyorken... Bu adamın babamın arkadaşı olduğunu hatırlıyorum. Bizim evimize girip çıkıyordu, babamla arkadaşlık ediyordu. Ve Leo'nun babasının bu olduğunu öğrendiğimde

anlamıştım ta o zamanlardan annemle bir ilişkisi olduğunu. Bu adam, annem tedavi edilmek için hastaneye girdiğinde bile belli ki onu ziyaret etmiş ve Leo'nun doğumuna kadar annemle ilişkisine devam etmişti. Annemin babama karşı, yıllara yayılan ihanetiydi bu adam. Ta o zamanlar, aynı mahalledeyken, bizim evimize zaman zaman gelirken, babamın yüzüne gülerken...

Annem, Leo'nun babasının bu adam olduğunu kulağıma fısıldadıktan sonra birçok kez düşünmüştüm... Acaba babam bunu öğrenmiş ve son raddeye geldiği için mi intihar etmişti? Bunu asla bilemeyecektim...

Bu adama karşı hissettiğim sevimsiz öfkeyle titrerken onun, "Mila," dediğini duydum beni hatırlayarak.

"Lütfen..." Hazer bir adım öne çıkarak adamın doğrudan benimle konuşmasına engel oldu, ona söylediğim için benim kadar yakışıksız ve ahlaksız buluyordu bu adamı. "Sadece ne istediğinizi söyleyin. Evimizi nasıl buldunuz?"

Yaşlanmıştı. *Yaşasaydı babam da mı bu kadar yaşlı görünecekti?* diye düşündüm elimde olmadan. Hazer'in dediklerinden sonra bakışlarını önüne çevirdi ve biz karşısındaki koltuğa yan yana oturunca, "Leo'nun kaldığı yetimhaneyi biliyordum," dedi. "Onun kime verildiğini öğrendim, Safir olduğunu duyunca sevindim ablasıyla olduğu için... Görmek istedim oğlumu."

Bir anda Leo'yu sahiplenmesi beni şoka uğrattı, izimi sürmüş olması ise korkuttu. Hazer adamın söylediklerinden hoşlanmayarak konuşmasına devam etti. "Eşimin adresini veren yetimhaneyle ayrıca konuşacağım fakat... Sizin bir anda çıkıp, bunca yıldır alakadar olmadığınız oğlumu görmek istemenizi anlamadım." Oğlum kelimesini bastırarak söylemişti. Leo'yu oğlu gibi benimsediğini zaten biliyordum fakat benim konuşamadığım anda bile onu sahiplenip savunması beni güçlendirmişti.

"Merak etmeyin, Leo'yu sizden almayacağım."

"Sizin böyle bir teminat vermenize ihtiyacımız yok. Zaten isteseniz de Leo'yu vermeyeceğiz." Hazer, söylediklerim üzerine onaylarcasına kafasını sallayınca adam burada olmaktan rahatsızlık duymuş gibi ellerini ovuşturup bakışlarını etrafta gezdirdi. "Ben... Leo'nun yetimhaneden alındığını yeni öğrendim, bu yüzden öğrenmek istedim nasıl olduğunu."

"O kadar umurunda değil ki onu aylar önce almama rağmen yeni haberin olmuş. Elbette umursuyor olacak değilsin, değil mi? Sonuçta evlisin ve halihazırda bir ailen var..." Sesimin seviyesini ayarlamaya çalışıyordum. "Leo artık babasının kim olduğunu merak etmiyor çünkü eşim ona

ihtiyacı olan güveni sağlıyor. Artık hayatında bir baba aramıyor. Annemin öldüğünü de öğrenmişsindir... Leo psikolojik açıdan yıpratıcı haftalar geçirdi. Şimdi seni görmesi, incinmesi hiç iyi gelmez ona. Rica ederim, kardeşimin hayatına hiç girmeden çıkıp git ve onu alıştığı ailesiyle bırak. Sağlıklı olan bu."

Hazer'in takdir dolu bakışlarını görünce de söylediklerimden emin oldum. Adam her ikimize de, ellerini ovuşturarak baktı ve ardından, "Söylediğim gibi onu bir kere görüp zaten gideceğim," dedi.

"Abla!"

Ona karşılık verecektim ki Leo'nun sesini duydum ve bayılacağım sandım. Başımı arkaya çevirince onu nefes nefese gülerken gördüm, arkasına baktı ve Kerem'in geldiğini görüp yanımıza koşmaya devam edince hemen ayağa fırladım. Endişeyle Leo'yu yakaladım, başını tutup karnıma yasladım, ellerimle omuzlarından sıkıca tuttum. Kerem bana özür diler gibi bakarken Hazer de ayağa kalktı.

"Abla, beni mi özledin? Neden bu kadar sıkı sarılıyorsun?"

Adını bile anmak istemediğim o adamın Leo'ya odaklandığını gördüm ve Leo'yu asla bir başkasına vermeyecek olsam da elimden alacağından korktum. Belli ki doğduğundan beri Leo'yu aralıklarla görüyordu, yerini biliyordu. Bu vakte kadar yaklaşmamıştı da yeni mi aklına gelmişti?

Adam bu tarafa doğru gelecek oldu ki Hazer, "Ben sizi geçireyim," diyerek adama yaklaştı. "Konuşacak çok şeyimiz de yoktu zaten."

Leo'nun kafasını çevirip arkasına baktığını gördüm, bir saniye için bile olsa adamla göz göze gelmesi beni kaygılandırdı. Sanki babası olduğunu anlayacaktı, çaresi olmayan bir korkuydu. Neyse ki Kerem yanımıza gelip Leo'ya doğru eğildi ve onun dikkatini çekti. "Beni koşturuyorsun la peşinde, sıpa!"

"Nasıl da indim beşikten?"

Leo kıkırdayarak yanağını karnıma koydu, karnım bizim için olduğu gibi onun için de hassastı. Onun kafasını okşarken bir daha Hazer'le adama baktım, kapının önüne kadar gitmişlerdi. Kısık sesle konuşuyorlardı, adamı uğurlamak için kapıyı açmıştı. Bakıldığında konuşmamız yarıda kalmıştı lakin başka da diyecek ne vardı ki? Kardeşimi vermezdim, adamın da zaten bir ailesi vardı. Belki de vicdanındaki bir noktayı rahatlatmak için, sırf gelmiş olmak için buradaydı. Hazer adamla sokak kapısından çıkıp bahçe kapısının orada konuşmaya devam edince yüreğimdeki ateşin biraz soğuduğunu hissettim.

"Abla yoruldun mu? Odana çıkarayım mı seni?"

Bakışlarımı hızlıca ona indirdim ve yüzümdeki her şeyi algılayabilen bir çocuk olduğunu görüp duygulandım. Uzattığı elini kavradım ve ona, "Çok iyi olur Leo," dedim.

"Sen ablanı çıkar, ben de eniştene sakinleştiricilerini getireyim..."

Kerem'le bakıştık ve o mutfağa giderken ben de Leo'yla yukarı çıktım. Hazer ilaç almayı bırakmıştı, çok nadiren kullanıyordu ve bunu yaptığında gelip mutlaka bana söylüyordu. Strese girmişti, Leo'yu benim kadar korumak istiyordu. Bense Leo'yu saklamak istiyordum, gerektiğinde babasından ve dünyadaki tüm kötülüklerden...

"Abla sen sırtını yasla," diyerek Leo beni yatağa oturtunca başımı sallayıp oturdum. "Rahat mısın? Eniştem ayaklarının altına yastık koyuyor, ben de koyayım mı?"

"Hayır, yanıma gel canım."

Yatağa çıkıp yanıma geldi, benim gibi sırtını arkaya yaslayıp ayaklarını uzattı. Yatağımız çok konforluydu, onun da bunu hissedip gülümsediğini gördüm, başını omzuma yaslayıp karnıma dokundu. "Herkes tekmesini aldı Melek'ten, bir ben alamadım abla! Düşün, Oğuz Asaf'ı bile tekmeledi."

"Evet, onunla şimdiden arkadaş oldu."

"Benimle de arkadaş olsun."

"Sen onun her şeyi olacaksın," dedim ve alnı terlediği için biraz endişelendim, elimi belinden içeriye koyduğumda huylanıp kıkırdadığını duydum. Terlemiştir diye bakmıştım fakat kuruydu atleti. "En başta zaten dayısı olacaksın, sonra abisi, arkadaşı, belki sırdaşı..."

"Eniştem de böyle söylüyor."

"Enişteyle birbirimize çok benzeriz," dedim ona daha sıkıp sarılıp.

"Sen neden Beşiktaşlı değilsin? Hatta eniştem her maç açtığında korku dolu gözlerle ona bakıyorsun..."

"Böyle tespitlerin olduğunu bilmiyordum küçük adam," diyerek yanağından öptüm.

"Şey..." Leo kapıya baktı, sanki söyleyeceğini benden başka birinin daha duymasından korktu. "Abla... Ben Fenerbahçeliyim! Ama sakın eniştene söyleme."

Kıkırdamaya başladım ama sonra durumun ciddiyetini fark edip tedirginlikle baktım. Onu Fenerbahçeli olmaya Kerem ikna etmiş olmalıydı, Hazer'den intikamını böyle mi alıyordu?

"Fenerbahçe mi?" Hazer'in sesini duyduğumuzda başımızı çevirip korkuyla baktık ve aynı anda kafamızı iki yana salladık. Hazer gözleri kısık

şekilde yaklaştı, ellerini yatağın üstüne koydu. "Fenerbahçe lafı geçtiğini duydum sanki?"

Leo tatlı şekilde gülümseme hamlesinde bulundu. "Yanlış duymuşsun enişte."

Hazer yüzünü Leo'ya yaklaştırıp bakınca Leo yutkundu ve sonra beni cephede yalnız bırakıp kaçtı. Onun pantolonunu tuta tuta odadan kaçmasını izlerken neredeyse gülüyordum. Leo'nun sesi alt kattan gelmeye başlayınca da Hazer'e döndüm ve o kapıyı kapatmak için yataktan kalkarken, "Gitti değil mi?" diye sordum.

"Evet aşkım."

Elimi kalbime koydum, belki de ilk kez doğru yeri tuttum. Hazer tekrar yatağa gelip yanıma oturdu, dirseklerini dizlerine koyup sakince, "İyisin değil mi?" diye sordu.

"İyiyim... Teşekkür ederim. Durumu toparlamama yardım ettin."

Uzanıp ovuşturduğu ellerine dokunmak istedim ama karnımın şişliği yüzünden öne doğru eğilmek güç olunca Hazer'in yüzünden şiir gibi bir gülümseme geçti. Ellerini koydu ellerimin üstüne. "Şimdiden aramıza girdin Melek."

Parmağını okşadım. "Kızıma öyle deme."

"Kızım mı? Kızımız. Sahi, o da iyi, değil mi?" Diğer elini karnıma koydu, çok kibarca okşayıp cevap bekledi.

"Gerildim ama iyiyiz ikimiz de."

"Gerilme Mila." Biraz daha bana döndü, gözleri kararlı bakıyordu. İlk kez onda öğrendim bir adamın güçlü bakışlarından korkmamayı. Normalde korkuturdu beni erkeklerin güçlü bakışları, bana her şeyi yapabilecekmiş gibi gelirdi ama Hazer'in güçlü bakışları güven veriyordu. "Bir daha gelmeyecek. Gelse de faydasız. Leo benim oğlum, onu kimseye vermem. Zaten sen de bunu düşünmezsin bile. Leo da asla gitmek istemez, biliyorsun."

"Rahatlatıyorsun..." Minnettar şekilde baktığımda gülümseyip yaklaştı, daha değmeden hissettim o öpücüğün geleceğini. Dudaklarını dudağımın kenarına bastırdı. "Seni rahatlatmak, hayatındaki her zorluğu kolaylaştırmak için varım Mila... Mila, Mila."

Her mahcup olduğumda bunu yineliyordu, hayatımı kolaylaştırmanın kendi arzularından biri olduğunu. "Çok korktum Leo'ya söyleyecek diye."

"Adamda o yürek yok, merak etme."

Dudağımın ortasından küçük bir öpücük daha alıp kalktı, kolundaki saati çıkararak makyaj masama yöneldi. Saati rafa koyarken, "Korkak bir

adam o," dedi emin şekilde. "Niyeti Leo'yu almak falan değil, çok belli. Görmek istemiş ama bana kalırsa daha çok seni görmek istedi. Tanıdığı o küçük kızın, kardeşini yetimhaneden alacak kadar büyüdüğünü, nasıl bu kadar güçlü olduğunu görmek istedi."

"Bu Leo için çok kırıcı."

"Onun bir babası, abisi var. Leo için üzülmemize gerek yok, büyüyen bir ailesi var Mila."

Ama nasıl üzülmezdim? Şimdi olmasa da ileride fark edecek, reddedilen bir çocuk olduğunu anlayacak. Bu gerçekliğin, Leo büyüdükçe onu öfkelendirmesinden korkuyordum.

Aniden kurduğu öyküye gülmeye devam edip onun yatağa çıkmasını izledim. Yüzüstü uzandı, kollarını ılık çarşafa koydu ve kirpikleri altından bana bakmaya başladı. "Yani demem o ki Mila, şimdiden Leo'nun ileride öfkeli biri olacağını düşünerek üzülmen yersiz. Mutlu bir genç adam olacak, bana inan."

"Umarım mi vida."

"Yat, yaklaş..."

Hüzünlü şekilde kendimi kaydırdım, yan şekilde, karnımın en rahat olduğu açıda uzandım. Elini yanağıma koyarak saçlarımı kulağımın altına koydu, ardından elini çekmedi. Parmaklarını kulağımın arkasında oyalayıp gözlerime uzun uzun baktı. Az önce söylediklerimle onu üzüp üzmediğimi düşünüp kötü hissederken karnımda bir ağırlık hissettim ve ellerimi Melek'in tekmesine götürdüm. Hazer anlayıp göz ucuyla karnıma baktı, dudağının sağ tarafı yukarıya kıvrıldı. Elimi gülüşüne koymayı istedim ve hiçbir şey bunu tutamadı. Parmak uçlarımla dokunup, "Bana o şarkıyı söylesene," diye fısıldadım. Ve sonra ekledim. "Bana ve kızıma."

İlk önce kaşlarını çattı ama neden bahsettiğimi anlaması uzun sürmedi. "O şarkıyı unuttum," dedi.

"Yalan söylüyorsun," dedim.

"Sen mırıldan, hatırlat bana..."

Yanaklarım pembeleşirken gözlerimi kaçırdım. Birinin gözlerine bakarak şarkı söylememiştim hiç. "Anlamam nedenini, üzmüşler bebeğimi diye söylüyordun ya hani," dedim. "Onu söyle."

Şarkıya devam edince sevindim, gözlerimdeki gülücüklerle tekrar gözlerine baktım. Bu şarkıyı söylediği bir sefer neredeyse küs olduğumuz bir dönemdi, başka bir sefer söylediğinde çok mutluyduk, bu kez ise üç kişiydik.

"N'olursun kaç kurtar kendini bu diyardan yâr... Güneşi ararken peşini bırakmaz ay."

Günler sonra

Beni kampüste gören insanlar genellikle şiş karnıma bakıyordu, sanırım okulda hamile birini ilk kez görüyorlardı. Sınıftaki arkadaşlarım çoktan alışmıştı ama okuldan her çıktığımda insanların attığı o bakışlardan rahatsız oluyordum.

Havalar günden güne güzelleşiyordu, ben de yürümek istiyordum. Çünkü karnımın şişliği artık dans etmeme izin vermiyordu, ben de bu yüzden yürümeye çalışıyordum ama buna da Hazer izin vermiyordu. Yorulmamı istemediği için ya Kerem'i gönderiyordu beni alması için ya da kendisi geliyordu. Yine kendisi alacaktı, az önce şöyle bir mesaj atmıştı.

Karım, seni almaya geliyorum.

Kampüsten uzaklaşıp okul kapısından çıktım ve Peri'yle Kuzey'i, Kuzey'in arabasının önünde gördüm. Bir süredir beraberlerdi, ilişkileri aşırı inişli çıkışlıydı ama ayrılmıyorlardı da. Sanırım yine tartışıyorlardı. Kuzey, Peri'nin yüzünü tutup bir şeyler söyleyince Peri karşı çıkar gibi kafasını iki yana salladı. Kuzey onun kafasını göğsüne bastırınca da Peri uzaklaşmak istedi ama Kuzey onu bırakmadı.

Bakışlarımı çektim, onları sürekli izlemekten kendim bile rahatsız oluyordum. Önüme döndüm ve kaldırıma ilerledim, Hazer'i bekledim. Parmaklarım karnıma dokunurken çok da uzağımda olmayan bir şey dikkatimi çekti. Yakında bir metro vardı, insanlar oraya iniyor ya da çıkıyordu ama aralarından sadece birinin orada sabit kaldığını gördüm. Güneş batıyordu, bu yüzden mi bilmiyorum ama kızın saçları buradan bakınca kızıl renginde gibiydi. Elleri cebindeydi, bir sırt çantası vardı ve kırmızı pileli etek giymişti.

Birini beklediğini düşünerek onu rahatsız etmek istemeyerek başımı tekrar önüme çevirdim, trafikteki arabalara bakıp bizim arabamızı aradım. Göremiyordum. Neyse ki Hazer asla çok gecikmezdi, birazdan burada olurdu.

Başımı çevirip istemsiz olarak bir daha oraya, metronun önüne baktım ve kızın hâlâ durduğunu gördüm. Pozisyonunu bile değiştirmemişti, bakışlarını metro merdivenlerinden ayırmamıştı. Ona bakmakta yalnız olmadığımı da fark ettim, insanlar da hiç kıpırdamadığı için onu merak etmiş gibiydi. İnsanları izlemeyi falan hiç sevmezdim ama ister istemez bu genç kızın bir problemi olduğunu düşündüm. Tedirgin adımlarla yanına ilerledim. Yanına yaklaştığımda bile fark etmeyince evhamlandım.

Nazikçe omzuna dokunduğumdaysa irkilip bana döndü, şaşkın ve üzgün gözlerle bakıp, "N'oldu?" dedi.

"Ben... Affedersiniz." Elimi hemen çektim, temas konusunda hassasiyeti olabilirdi. "Kaldırımdayken sizi gördüm, burada epeydir bekliyorsunuz. Hiç kıpırdamadığınızı görünce endişelendim, bir sorun olup olmadığını sormak istedim."

İyi niyetimi temsil etmesi için gülümsediğimde kız davranışının yeni farkındaymış gibi bileğindeki saate baktı ve kafası karışmış halde, "Yarım saat olmuş," dedi. "Geçen sefer bir saat beklemiştim."

"Metronun önünde mi?"

İrkildi ama neden olduğunu anlamadım. "Evet," dedi ve gözleri buğulandı. "Metroya binmeye çalışıyorum ama binemiyorum."

Ne kadar anlaşılabilir bir korku. "Biraz ürkütücü oluyor metrolar, çıkardıkları sesler falan. Bu sebepten mi?"

Gözleri dalmış gibi bakmaya başladı. "Çok geçerli sebeplerim var," dedi ve elinin tersini dolan gözlerine bastırıp sonra geriye çekti. "Doğuma az kalmış gibi."

Ellerim koruma içgüdüsüyle karnıma dokundu. "Evet, az kaldı."

"Belli, çok büyük." Altdudağını dişleyip mahcup şekilde baktı. "Bebeğinize çok büyük dedim, özür dilerim."

Bu genç hanımla sohbet etmekten keyif aldığımı fark edip kıkırdadım. "Estağfurullah. Öyle, çok büyüdü."

"Kız mı erkek mi?"

"Kız." Heyecanla ismini bile kaçırdım ağzımdan. "Melek Yakut koyacağız ismini."

Benim heyecanıma kıyasla karşımdaki kız gülümsemedi bile, elbette gülümsemesi de gerekmezdi ama çok mutsuz olduğu için üzülüp iç çektim. "İsterseniz sizinle metroya inebilirim. Tabii binmek zorundaysanız. Sonra çıkarım."

Kirpikleri arkasından bana bakıp sonra tekrar metronun merdivenlerine baktı. Çenesinin titrediğini gözden kaçırmadım. "Teşekkür ederim ama bu kez de yapamayacağım. Belki de hayatımın sonuna kadar yapamayacağım."

Acaba neden korkuyordu? Metro istasyonundaki loş karanlıktan mı? Korna sesi duyunca düşüncelerimden sıyrıldım ve başımı çevirince gelen arabamızı gördüm. Hazer'i göremiyordum fakat ben birileriyle pek fazla konuşan biri olmadığım için merak ettiğini düşünüyordum. Tekrar önüme

döndüm ve o esnada aklıma gelen fikirle, "Madem metroya bilemiyorsunuz, bizimle gelir misiniz?" diye rica ettim, bu hanımefendi için endişe duyduğumdan. "Sizi dilediğiniz yere ya da yakınına bırakırız. Bu kez de metroya binmemiş olursunuz."

Bana doğru dönüp tek kaşını kaldırınca haddimi aşmadığımı umarak başımı salladım. Bir hesap yapıyormuş gibi parmaklarını kullandı, sonra da omzumun üstünden arabamıza bakarak, "Tamam," dedi ve hemen sonra devam etti. "Ama taksiye binmemek için kabul ediyorum teklifinizi yanlış anlamayın, biraz para biriktirmem gerekiyor da... Yani çok para biriktirmem gerekiyor."

Çekilip beraber yürümemiz için kendisini teşvik ettim ve yan yana yürürken, "Yanlış anlamadım," dedim. "Kaç yaşındasınız?"

Ellerini ceplerine koyarak, "Yirmi," dedi.

"Aramızda iki yaş var."

Bana kaçamak bir şekilde bakıp sonra da gözlerini kaçırdı. "Nerede oturuyorsunuz?"

"Fatih tarafında? Siz?"

İrkilip, "Bu konuşma biriyle daha aramda geçmişti," dedi ve cevap vermeden önüne dönerken uçuşan pilili eteğini düzeltti.

İçimde onu iyi hissettirme ihtiyacı açığa çıktı. Hiç huyum değildir tanımadığım insanlarla iletişime geçmek, onları arabamıza kadar davet etmek fakat bu kızıl saçlı güzel kıza iyi bir şeyler demek istiyordum, zaten bu yüzden de, "Eteğinizin rengi çok güzelmiş," dedim.

Adımları yavaşladı ve o arkamda kaldı, başımı çevirip sorar gibi bakınca da hiçbir şey demeden yürümeye devam etti ama gözleri... her an ağlayacakmış gibi bakıyordu.

"Bu arada adınızı sormadım," dedim arabaya vardığımızda.

"Bestegül."

Onun için arabanın arka koltuğunu açıp yalnız hissetmemesi için ben de yanına bindim. Hazer dikiz aynasından benimle göz teması kurup tek kaşını kaldırırken arabadaki parfüm kokusunu duyumsadım. Çantamı Bestegül'le aramıza koyup, "Arkadaşımı da evine bırakabilir miyiz?" dedim.

"Hay hay." Hazer, Beste'yle göz teması kurmaya çalıştı ama o başını önüne eğmiş, eteğinin pilisiyle oynuyordu. Buna karşılık Hazer hiç rahatsız etmeden güzel gözlerini tekrar benimkilere çevirdi, yerini bildiği o kalbime girip göz kırptı. "Merhaba aşkım."

Yanımızda başkası olduğu için biraz utanıp ona *öntüne dön* derecesine bir hareket yaptım ve Hazer sırıtıp dönünce arkama yaslandım. Arabayı çalıştırınca Bestegül çok kısık bir sesle evinin adresini verdi, başka hiçbir şey demedi. Böyle olunca biz de pek konuşmadık; Hazer yalnızca okulumun nasıl geçtiğini sordu, vitaminlerimi alıp almadığımı, bebeğimin ne yaptığını...

"Talimatın yiyor Hazer," diyerek espri yaptığındaysa bana dikiz aynasından boş boş bakıp, "Şu kötü esprilerin..." diye mırıldanmıştı ama Bestegül'ün dudaklarının kıvrıldığını görünce onun neşeli bir kız olabileceğini düşündüm.

Yaşadığı yere yaklaştığımızdaysa inebileceğini söyledi, bunun üzerine Hazer hemen arabayı kaldırım kenarına çekti. Bestegül'e döndüm ve elimi uzatıp, "Çok memnun oldum," dedim.

Elini eteğine sildi ve benim elime koyup kısık bir sesle, "Ben de," dedi ve direksiyon kolluğundaki Hazer'e bakıp bana dönünce gözlerinde ilk kez olumlu bir hisle tanıştım. Neredeyse gülümsedi. "Eyval... Teşekkür ederim yani."

"Rica ederiz," dedi Hazer kibarca ve ben de hemen başımı sallayıp, "Tanıştığımıza sevindim," dedim. Elimi kendime çekip bir gün yapmasını umduğum şeyi söyledim. "Umarım korkunuzu yenersiniz ve o metroya binersiniz."

Elini çekip başını salladı. Onu ikinci kez üzdüğümü fark edip omuzlarımı düşürdüm ve Bestegül dışarıya çıkıp kapıyı kapatınca arkasından baktım. Ne olmuştu acaba ona? Bizimleyken, arabanın içindeyken bile aslında burada yokmuş gibiydi ve onu hayattan soyutlayan sebebi hakkım olmasa da merak etmiştim.

"Öne gel Safir Mila."

Kocamın sesini duyunca gülümseyip kapıyı açtım, şiş karnıma dikkat ederek öne geçtim. Hazer yerleşmeme yardım ederken yanağımdan öpüp içine derin bir nefes çekti.

"Emrivakime kızmadın umarım aşkım," dedim dudakları hâlâ yanağımdayken.

"Hayır Mila. Kızmam. Söylediğin her şey başım üstüne." Geriye çekilip arabayı yavaşça sürmeye başlayınca ben de iyice yerleştim. "Arkadaşın kimdi? Arkadaşlarından yalnızca Peri'yi tanıyorum."

Batan güneş arabanın ön camından giriyordu, telefonumu cebimden çıkarıp kamerasını açarken, "Arkadaşım olduğunu söyleyemem," dedim. "Onu okuldan çıktığımda metronun önünde gördüm. Dakikalarca orada

hareketsiz kaldı, benim de dikkatimi çekti. En sonunda yanına gidip iyi olup olmadığını sordum, o şekilde tanıştık."

Güneş yüzüme düştüğü için fotoğraf kamerasında güzel görünüyordum. Bu yüzden bir fotoğrafımı çekip kamerayı Han'a çevirdim ve onun düşünüyormuş gibi görünen yüzünü fotoğraflarken, "İnsanlarla direkt iletişim kurmazdın sen," dedi.

"Evet ama... yardımcı olmak istedim, engel olamadım kendime."

Kamera açısındaki yüzünde bir gülümseme oluştu. "Bir daha sana melek olduğunu söylediğimde beni reddetme."

"Hazer, Hazer, Hazer..."

Gülümseyip kamerayı indirdim ve mesajlara girerek Gazel'le konuşmaya başladım fakat hamilelikten dolayı çok fazla uykusu gelen biri olduğum için bir noktada uyuyakalmışım. Uyandığımdaysa arabanın durduğunu fark ettim, havanın da kararmış olduğunu. Hazer yumuşak gözlerle bana bakıyordu. Ne zaman gelmiştik? Sabırla uyanmamı mı bekliyordu? Mahcup olarak dudak büzdüm.

"Neden uyandırmıyorsun? Sürekli uyuyorum..."

"Uyu," dedi sadece.

Uyumaya devam etmek istiyordum ama saat kaçtı? Kucağımdaki telefonu almak isterken camdan dışarıyı gördüm ve şaşırdım. Evimizde değildik ama karanlık olduğu için nerede olduğumuzu göremiyordum.

"Çiftliğe getirdim seni..."

"Yaa," diyerek Hazer'e döndüm ve ilk kez çiftliğe geldiğimizde yaşadıklarımızı hatırladım. "Hafta sonunu burada mı geçireceğiz? Leo? Kerem'le mi kalacak? Keşke onu da alsaydık, darılmasın bize?"

"Merak etme, sordum ona, gelmeyeceğini söyledi." Araba kapısını açıp indi, yanıma gelip inmeme yardımcı oldu. "Yarın Kerem'le bir yere mi ne gideceklermiş..."

Yarın Kerem'le Fenerbahçe'nin maçına gidecekti, bunu bana dün söylemiş, dışarıya çıkmak için bahane bulmamı istemişti çünkü Hazer, Leo'yu sadece tanıdıklarına emanet ediyordu, onun dışında nerede ne yaptığıyla çok yakından ilgileniyordu.

Hazer bagaja ilerlerken ben de kollarımı kendime sararak çiftlik evimize baktım. Buraya geldiğimiz ilk seferde henüz sevgili dahi değildik, birbirimize bakarken çekiniyorduk, ellerimiz yürürken birbirine değsin istiyorduk ama bunu söyleme cesaretini bulamıyorduk. Birbirimizin kalbine girmiştik ve bunu anlamaya çalışıyorduk.

"Gel aşkım," dediğinde Hazer'e döndüm ve ağrıyan belimle rahatsız şekilde yürüdüm. Ellerinde iki spor çanta vardı, iki günlük eşyalarımız içindeydi. Hazer çiftliğin kapısına ilerleyince kapı aniden açıldı ve ben ürkünce Hazer hemen bana dönüp gözlerime baktı. "Arayıp geleceğimizi söylemiştim Mila, bizim seyis. Korktun mu? Gel buraya..."

"Biraz korktum," diye itiraf ettim.

Kapıdan girdiğimizde seyis hızla Hazer'in elindeki çantaları alıp, "Hoş geldiniz Hazer Bey," dedi ve onları bizim yerimize taşırken bana da hürmetle gülümsedi. "Hoş geldiniz Safir Hanım."

"Hoş buldum, nasılsınız?" diye sordum, korktuğum adamla bu kez medeni şekilde konuşarak.

Hazer üzerimdeki kabanı alırken seyis başını salladı. "İyiyim, çok sevindim gelmenize." Hazer'e baktı. "Allah bağışlasın çocuğunuzu Hazer Bey."

"Eyvallah." Hazer kabanımı asıp kendi üzerindeki fermuarlı hırkayı çıkardı ve portmantoya asıp seyise döndü. "Az kaldı, bakalım... Sen çantaları kenara bırak, ben hallederim." Adama yürüyüp omzunu sıktı, kibarca gülümsedi. Çalışanlarına karşı hep anlayışlıydı. "Dolabı doldurdun mu?"

"Tabii tabii. Karım yemekleri de yaptı, dolapta hepsi."

"Sağ olasın. Tutmayayım seni daha fazla."

Adam gülümsedi, çantaları salonun girişine bıraktı, dönüp bana da gülümsedi ve el pençe şekilde çiftliğin ahşap kapısından dışarıya çıktı. Adam çok kendi halinde, iyi biriydi. Kapıyı kapattım ve Hazer'e doğru yürürken etrafıma baktım. Işıkların hepsi yanıyordu, Hazer benim için bunu dahi düşünmüştü; belki adamdan evdeki tüm ışıkları yakmasını istemişti.

"Şömineyi yakacağım ne olur ne olmaz, otur," dedi Hazer şömineye ilerlerken. Deri koltuğa yerleşirken çok dikkatli davrandım ve ellerimi karnımda buluşturup seyisin hazır ettiği odunları ateşe vermesini izledim. Kısa sürede odunları yaktı, ateşi dizginledi. Sonra üzerindeki beyaz tişörtü ve gri eşofmanıyla yanıma yürümeye başladı.

"İşten doğru beni almaya geldiğini sanıyordum," dedim.

"İşe uğradım, imzalamam gereken şeyleri imzaladım. İlk defa da şirketime böyle gittim..." Gözlerini kendisine çevirip şöyle bir süzdü kıyafetlerini. "Çalışanlarım şaşkın şaşkın baktı, *bu adama n'olmuş* der gibi..."

Onu takım elbiselerinin içinde ayrı, böyle spor kıyafetlerin içinde apayrı beğeniyordum. "Haklılar," dedim muzip bir sesle. "Alışkın değiller tabii patronlarının bu hallerine ama ben her gün görüyorum."

"Sen herkesten farklı şeyler de görüyorsun."

"Bir süredir göremiyorum..."

Hayretle gözbebekleri büyüdü, sitemle karışık imamın farkına vardığını böyle anladım. Benden böyle bir cümle duymayı beklemiyormuş gibi şaşırması karşısında ben de utanç duydum, yanaklarım kızarmaya başladı.

Gülmemek için dudağının kenarını ısırdı. "Melek doğsun, göreceksin." Daha fazla bir şey demeden bakışlarımı kaçırınca halimi anladı, ben utansam da o halimden utanmadı. "Açsındır. Bize yemek hazırlayacağım." Uzaklaşıp koltuktaki minderi koltuğun ucuna yerleştirdi, sonra belimden tutup beni yan çevirdi. Ayaklarımı yastığın üstüne koydu, arkama da diğer yastığı yerleştirip karnıma dokundu. Elbisemin üzerinden yavaşça okşadı. "Acıktın mı kızım?"

Sesindeki bu dinginliği seviyordum. Başkası duysa bu sese yorgun, hissiz diyebilirdi ama benim için huzur demekti.

Hazer ıslık çalarak mutfağa gittiğinde kumandayı alarak televizyonu açtım ve yanağımı koltuğun yumuşak tarafına yaslayıp kanalları gezdim. Karnım bugün çok hareketliydi, kızımın karnım içinde neler yaşadığını merak ediyordum. Ütopik olacağını bilsem de onun elimi hissedip rahatladığını biliyordum fakat bu kez rahatlatmadı ve bu beni biraz kaygılandırmıştı.

"Melek?" diye seslendim ona yumuşakça.

"Anneciğim?"

Hazer'in gülerek Melek'i taklit ettiğini duyunca başımı çevirip baktım ve gözlerinin üstümde olduğunu gördüm. Göz kırpıp mutfağa döndüğünde esneyerek bebeğime sarıldım. Eskiden yalnız hissederdim. Hazer yanımdan ayrıldığında da yalnız hissederdim. Fakat hamile kaldığımı öğrendiğimden beri hiç yalnız hissetmemiştim.

Hazer elinde bir tepsiyle bakış açıma girdiğinde yemek istemesem de ona kıyamadığım için doğrulmaya yeltendim. Ağır hareketlerle doğrulduğumu görünce, "Beni bekle," dedi ve yanıma gelip yastıklar sayesinde en konforlu alanı benim için oluşturdu.

Yanıma oturup orta sehpayı çekti önüme kadar. Minnettar şekilde gözlerine bakıp sonra tepsidekilere göz gezdirdim. Bir kâse çorbayla yaprak sarması vardı. Birkaç dilim de ekmek koymuştu, kendisi yemeyecekti sanırım. Çorba kâsesini avuçlarıma aldım ve Hazer sehpadaki alkol şişesine uzanınca kararsız şekilde, "Az içsen?" dedim.

Baş ve işaretparmağının aralığını gösterip, "Şu kadar içeceğim," dediğinde anlayışla başımı sallayıp kendi baş parmaklarımın aralığını oluşturdum. Parmaklarımı götürüp cam kadehin kenarına koydum ve Hazer

gülerek burnunu kaşırken kırmızı şarabı o küçük aralık kadar doldurup kenara bıraktı. Bu iki yudum kadar yapıyordu.

Bir şey demeden dirseklerini dizlerine yasladı ve kadehi elinde sallayarak beni izlemeye başlayınca ben de çorbamdan sıcak yudumlar aldım. Böyle durup susmak, birbirimizi herhangi bir şey yaparken izlemek huzur vericiydi. Çorbamı bitirince takdir dolu gözlerle baktı ve kadehindeki şaraptan bir yudum alarak yüzünü koluma sürttü. Bazen, bir sebebi olmadan bu şekilde yaklaşıp kolumun kenarına, sırtıma, göğsüme koyuyordu başını.

"Sarma yer misin hayatım?" diye sordum.

Elini karnıma koyup *cık* dediğinde tatlılığına tebessüm edip ben bir tane aldım ve elimi, getirdiği peçeteye silerken, "Kızım iyi mi?" diye sorduğunu duydum.

"Bugün... Biraz hareketli."

Duraksadı. "Ağrın falan yok değil mi?"

"Hayır mı vida."

Karnımı çok içten okşadı. Karnıma bile böyle dokunurken kızımıza olan ilk dokunuşunu hayal edemedim. Ağlar mıydı acaba? "Babacığım... Sıkıldın mı orada, annenin karnında? Sıkılmadığına eminim, annen sana çok iyi bakıyor. Dünyaya gelmene çok az kaldığını söyledi doktorun ama senin canın sıkılır bugün gelmek istersin falan... Önceden bana bir işaret ver, tamam mı?"

Gülüş sesim bir müddet çiftlik evimizde gürültü yaptı ve Hazer elini çekip kadehiyle doğrulunca hayranlık içinde ona baktım.

"Bir süre daha nasıl dayanacağım?" dedi, daha çok kendi kendine. Bunun ona dert olmasına gülümsedim. "Çok merak ediyorum ve korkuyorum da. O içinden çıkacak ve bu... beni çok endişelendiriyor, öte yandan onun neye benzediğini, nasıl olduğunu da merak ediyorum. İlk doğduğunda saçları olacak mı sence? Bazı bebeklerin oluyormuş."

"Ya da saçları ne renk olacak? Seninkiler kahvenin çok koyu bir tonu, benimkiler açık bir tonu."

"Güzelliğini senden alabilir, huylarını da senden alsın, zekâsını da senden alsın..." Duraksayıp başını bana çevirdi, kaşları çatılmıştı. "Bana bir şey kalmadı. Yok, zekâsını benden alsın." Kadehinden bir yudum daha aldı. "Hem bu sağlığı için daha iyi olur."

Hıh gibisinden bir ses çıkardım. "Sen bana zekâsız mı demek istedin?"

Kafası şimdi cama çevrili olduğu için yüzünü göremiyordum ama omuzları ileriye doğru sallandı. "Öyle değilsin tabii. Ama ben daha zekiyim."

Hayal kırıklığıyla dolu bir ses çıkardım. "Sen... bayağı bayağı benim salak olduğumu falan düşünüyorsun Hazer..."

Genzini temizledi ama hâlâ bana dönmüyordu, dışarıya bakarken, "Konu kızımızdan senin zekâna nasıl geldi?" dedi geçiştirir gibi. "Ayrıca söyledim, bir huyunu da benden almalı. Zekâsını alsın işte." Bana döndü, çok kısık gözlerle bakıp işaretparmağını salladı. "Güzelliğini senden alsın dediğimde itiraz etmiyorsun. Ee, ben çirkin miyim?"

Konuyu kendi lehine çevirebilme ustalığına şok oldum. "Sen kendin dedin güzelliğini senden alsın diye!"

"*Hayır hayatım, senden alsın*, diyebilirdin," dedi tek kaşını kaldırıp üzerime doğru yürümeye başlarken. Sehpaya kadar geldi, kadehi bırakıp üzerime eğilirken son derece ciddi görünüyordu. "Ben güzel değil miyim Mila?"

"Değilsin," dedim.

Vay be der gibi başını salladı ve sehpanın kenarına oturup yüzüme yukarıdan baktı. "Bu adamdan çocuk yaptın ama?"

Bu söylediği komik gelmişti ama ciddi davrandığımız için gülmeme kararı aldım, kızımla beraber bu kararın arkasında durup, "Yaklaş," dedim ve Hazer şüpheyle yaklaşınca kulağına doğru eğildim. Kulağına, gözlerine bakarken söyleyemeyeceğim bir şey söyledim.

Hazer geri çekilip şaşkınca baktıktan sonra ani bir kahkaha patlatınca yanaklarım kızardı. Karnını tutarak kahkahasını artırırken söylediğim şeyin komik olmadığını savundum ama Hazer daha çok gülerek sehpadan düştüğünde gülme sırası bana geçti. Elimi ağzıma örtüp düştüğü için kıkırdarken Hazer de sehpaya çarpan belini ovuşturarak inledi. "Gülme Mila..."

"Sen gülerken iyiydi."

"Çocuk karnından fırlayacak, gülme."

Her ne kadar gülsem de beline, bir şeyinin olup olmadığına baktım. "Uzay roketi mi bu çocuk?" Belinde hafif bir kızarıklık oluşmuştu, bu gülmeyi gerçekten sonlandırmama sebep oldu. Tişörtünü örtüp yerden kalktı ve yanıma oturduğunda açıp bir de yakından baktım kızarıklığa.

"Bir şey yok," dese de kızarıklığa dokunup acıyıp acımadığına emin olmak istedim. Onu çok özlediğimi de tenine temas edince bir daha anladım. Beraberdik ama aylardır birlikte olmuyorduk. Sanırım aramıza, bundan daha güzel bir şey de giremezdi. Bana aylardır önümden bile sarılamıyordu, arkamdan sarılıyordu. Hazer ağır bir adamdı, kuvvetliydi ve

karnım çok şiş olduğu için önümden sarılmanın kızımıza zarar vereceğini düşünüyordu sanki. Zaten sarılamıyordu da, kolları yetmiyordu.

"Demek çocuğumuzu yüzümle yapmadın, he Mila?"

Az önce kulağına fısıldadığım cümleyi yüksek sesle söyleyince irkilip gözlerimi kocaman açtım. "Aramızda kalacaktı," diye sitem ettim.

"Yalnızız," dedi.

Elimi çıplak teninde sabit tuttum, ileriye gidemesem de dokunmak istedim. Hazer onu özlediğimden memnuniyet duyarak ama ileriye gidemeyeceğimiz için de eziyet çekiyormuş gibi derin gözlerle bana bakarken ellerimi tişörtünün uçlarına uzattım. Çıkarmasını istediğimi anladı ve bana yardımcı olarak tişörtü üzerinden çıkarınca hafifçe yanmaya başlayan tenini bana açtı. Tişörtü kenara bıraktım ve geniş omuzlarına, göğsüne, içe göçmüş karnına bakarak ellerimi kollarında gezdirdim.

"Yoruldun mu bugün?" diye sordu, kafasını dağıtmak ister gibi.

Genel olarak çok ve hemen yoruluyordum. Karnımda ağırlık vardı, yürümek bile benim için çok zaman almaya başlamıştı. Karnımdaki kasıntıyı bu gece bir daha hissedip derin bir nefes verdim. "Ayaklarım çok şişiyor, yürürken bazen canım da acıyor. Bugün yere kalemim düştü, eğilip alamadım..." Omuzlarındaki çillere de dokunmayı ihmal etmedim. Bir yıldız kümesi gibiydi. "Kimseden de isteyemedim. Sonra Ayşenur fark etti, eğilip aldı benim yerime."

"Çok masumsun..." diye fısıldayarak önüme düşen bir tutam saçımı aldı, onu kurdelemin lastiğine geri koymaya çalıştı. "Ben orada olsaydım kalem tutmana bile gerek kalmazdı, senin yerine ben yazardım."

"Ben de Ayşenur'a öğle yemeği ısmarladım."

"Kızıma ne yedirdin?"

Öğle yemeğinde yediğim pizzayı ve pizzanın yanında içtiğim turşu suyunu hatırladım. "Turşu suyu içtim."

Alıngan şekilde bana bakmaya başladı. "Ankara'dan getirttiğim turşuları neden yemedin o zaman? Babaannem yapmıştı hepsini!"

Memleketini böyle ateşli şekilde savunması karşısında kıkırdayıp eğildim, çillerinin üzerinden öptüm. "O zaman canım çekmiyordu, hamileliğim boyunca tatlı aşerdim ama işte bugün nedense turşu suyu içtim ve sonra o kadar çok susadım ki aşkım..."

"İyi olmuş sana," dedi, bana biraz daha yaklaşıp boynumdan öperken.

"Kızım, baban beni azarlıyor..." onu kızımıza şikâyet ettiğimde başımın üstünde gülüp dudaklarını nabzımın üstüne koydu, orada nefeslenip

kolumu okşadı. Daha ağır nefes almaya başladığını fark ettim, tenimden daha fazlasını almak istedi ama alamayınca inleyip uzaklaştı. Zaten dağılmış saçlarını karıştırarak koltuktan kalktı, tepsiye uzandı.

"Şunu mutfağa koyup geleyim, yatırayım seni."

"Tamam."

Üst kata yalnız çıkmak istemedim, Hazer de bunu istemiyordu. Ellerimi kasılan karnıma götürüp derin bir nefes verdim, kızımın bugün yaramazlık yaptığını düşündüm. Doğumdan önce bu tür kasılmalar normaldi ama aralıkları önemliydi, kaç dakikada bir kasıldığım falan.

"Bir şey mi oldu?" diyerek yanıma döndü.

"Yani... İyiyim ya. Kalkmama yardım eder misin?"

Koluna girdim, onun desteğiyle merdivenleri çıkmaya başladım. Hazer sabırla, yavaş hareket etmemi izledi. Neredeyse her basamakta durdum, nefesim çabuk sıkışıyordu. Üst kata çıkıp içeriye girdiğimizde doğrudan ışıkları yakmak için beni bir saniye kapının önünde yalnız bıraktı, o yanıma dönerken de etrafa baktım. Oldukça sade, az eşyalı bir odaydı. Beni yatağa götürdü ve oturduğumda üzerimdeki kıyafetleri gülümseyerek çıkardı. Hareket etmek zor olduğundan beri bu çok sık yaşanmaya başlamıştı, haliyle mahcup oluyordum.

"Geceliğini giydireyim..." Çantadan çıkardığı bol, geniş tişörtünü başımdan geçirdi, başka bir şey de giymeme gerek kalmadı. Kurdelemi çıkarıp ahşap komodine koydu. Sonra yatak örtüsünü kaldırdı, ardında ince örtüyü. Hayranlıkla onu izleyip oturdum ve yatağa uzanırken yüzüne sevgiyle baktım. Örtüyü omuzlarıma dek örtüp yanımda alçaldı, dikkatle baktı. "Rahat mı böyle? Başka bir yastığa ihtiyacın var mı?"

"Yok aşkım," dedim ve yüzündeki çillerin üzerinden geçtim. "Yat hadi yanıma, sana sarılayım."

Altında gri eşofmanıyla yatağa girip başını yastığa koydu ve kolunu uzattı. Arzu ettiğinin ne olduğunu biliyordum. Başımı koluna koymamı istiyordu. Aşkımın dilediğini yaptım ve başımı koluna yaslayıp gözlerinin içine baktım. Her günün zorluğu, gece bu kolların arasına gireceğimin düşüncesiyle kolaylaşıyordu. Eskiden geceleri çok korkardım, zarar görecekmiş gibi hissedip ağlardım. Artık çok güvende hissediyordum, hemen uyuyakalıyordum. Üstüm açılınca kıpırdamama gerek kalmıyordu, o hemen örtüyordu. Beni kontrol ediyordu, nefeslerimi dinliyordu.

Gözlerimden öpüp gözlerini kapatınca yüzümü yüzüne saklayarak her geceki gibi uykuya dalmayı bekledim. Ritmik kalp atışlarını ve yumuşak

nefeslerini dinleyerek yorgunca gözlerimi kapattım. Hazer'in biraz sonra, elini karnımdan çekemeden uyuyakaldığını fark ettim ve her zaman ondan önce uyuyan ben olsam da bu kez bir türlü uyuyamadım.

Dakikalar geçtikçe karnımdaki kasıntılar rahatsız edici olmaya başladı, var olan uykumu da kaçırdı. Yatakta dönmeye çalıştığımda Hazer'in eli karnımdan düştü, karnımdaki ağırlıkla dönmek kolay olmadı. Sırtüstü yatmaya çalıştım, ellerimi kasıklarıma götürüp doktorumun öğütlediği gibi sakin nefesler aldım. İşe yaramasını bekledim fakat kasıntılar çoğalınca endişe ettim. Hazer bir ara fark edip elini tekrar karnıma koydu, uyku sersemi nasıl olduğumu anlamaya çalıştı.

Sırtımın terlediğini hissettim, vücudum ısınıyordu. Kalbim hızla çarpmaya başladı. Yorganın diğer ucuna uzandım ve üstümden çektim. Avuçlarımı yatağa yaslayarak kalktım ve yürümenin işe yarayacağını düşünerek odada yavaşça yürüdüm. Doktorun dediği gibi kasılma aralıklarını tutmaya çalıştım. Parmaklarımla saymaya başladım ağrıların kaç saniyede bir geldiğini.

Doğuma daha var, doğuma daha var... "Bebeğim... Sabırsızlanıyor musun? Anlayamıyorum seni."

Karnımın altından tutmaya çalıştım, düşecekmiş gibi hissediyordum. Birkaç dakika içinde geçmezse Hazer'i uyandıracaktım. Elimi terleyen enseme götürüp silmeye çalıştım ama bebeğim düşecekmiş gibi geldiği için elimi tekrar karnıma götürdüm.

Çömelsem ağrı hafifleyecekmiş gibi geldi, bu yüzden öne doğru eğilmeye çalıştım. Ağrı böyle daha çekilir olmuştu ama hâlâ canım yanıyordu. Odanın içindeki lavaboya ilerleyip musluğu açtım, titreyen ellerime su doldurdum ve yüzümü ıslatırken karnımda başka bir şey hissettim. Nefesimi kesen bir ağrı, bacaklarımın arasını parçaladı sanki.

"Ha... Hazer!"

Ellerim lavabonun içine düştü ve ağrıdan kıpırdayamaz hale gelerek dişlerimi sıkmaya başlarken odadan gürültülü bir sesin geldiğini duydum. "Mila, Mila!" diye bağırarak odanın içinde beni aradı ve sonra kapının aralık olduğunu fark edip buraya geldiğinde ellerimle ona tutunmaya çalıştım.

Şok olup, "N'oluyor?" derken bir yandan da kollarımdan tutmuş, anlamaya çalışıyordu olup biteni. "Düştün mü? Bir yerine mi bir şey oldu aşkım?"

Karnımdaki kramplar sıklaşırken, "Sana... bir diyeceğim ama sakın bayılma," dedim, nefes alıp verişim düzensizleşirken. "Tamam mı?"

"Ne?"

"Doğuruyorum." *Bayılma, lütfen...*

"Ah, peki..." Bunu tahmin ettiğimden sakin karşıladı ve kollarımdan tutup banyodan çıkmama yardım ederken gözleri kocaman açıldı. "Doğuma daha vardı. Vardı yani, vardı..."

"Sürprizleri seviyorsa ben ne yapayım?"

Hazer olana inanamıyormuş gibi baktı ve sonra daha hızlı harekete geçti, beni yatağın ucuna oturtup çantalara doğru ilerledi. Doğumun gerçekten başladığını idrak edemiyordum, neler olduğunu bile anlayamıyordum. Hazer yanıma dönüp hırkayı omuzlarıma attı ve hızlıca komodindeki cüzdanıyla araba anahtarını alarak yanıma döndü. Çok sesli soluklar alıyordu, programlanmış gibi hareket ediyordu. Bu bayılmasından daha iyiydi.

"Canın çok mu yanıyor Mila?"

Beni kaldırıp koluma girdi ve bir yandan da yüzüme bakarak anlamaya çalıştı. Merdivenlerden inerken öyle zorlandım ki dişlerimi daha çok sıktım. Hazer bunu fark edip telaşla bir şeyler yapmaya çalıştı ama yapılacak hiçbir şey yoktu; bu acı, kızımız içimden çıkana kadar son bulmayacaktı.

"En yakınımızdaki hastaneye gideceğiz, sakın endişe etme. Hiçbir şey olmayacak Mila. Doktor her şeyin yolunda olduğunu söylemişti, Melek de sürpriz yapmak istemiş. Hepsi bu... Dur, kabanını giy... Evet, sakin nefesler al..."

Kabanımı kollarımdan geçirip önümdeki düğmeleri iliklemeye çalıştı ama düğmeler kavuşmuyordu. Kendi kabanını almayı akıl edemeden sokak kapısını açtı. Kolumdan tutup yavaşlığıma ayak uydurarak arabaya kadar yürüdü, kapıyı benim için açıp oturttu. Yaşların gözlerimden düşmemesi için kendimi sıktım, yumruklarımı dizlerime koyup Hazer'e yalvarır gözlerle baktım. "Karnım... yarılıyormuş gibi hissediyorum."

Omuzları hızla inip yükselirken başını *seni anlıyorum* der gibi salladı ama benim için duyduğu endişeyi saklayamıyordu. Korku dolu gözleriyle karnıma bakınca ben de korktum ve Hazer hemen ellerimi sıktı. "Birazdan hastanede olacağız ve gereken müdahale başlayacak. Şimdi geçip arabayı kullanacağım, ne yapmam gerektiğinden çok da emin değilim ama... önce hastaneye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Tişörtümün uçlarını kaldırıp karnıma yakından bakmak istedim. Neler olduğunu anlamıyordum, uyumak ve uyandığımda her şeyin bittiğini görmek istiyordum. Hazer hızla kapımı kapatıp şoför koltuğuna geçti ve arabayı çalıştırırken bir yandan da telefonuyla bir şeyler yaptı. Rahat otura-

mıyordum, sürekli kıpırdayarak ağrıyı hafifletmeye çalışıyordum ama işler bir dakikadan sonra dayanılmaz olmaya başladı.

"Doktor çok derin nefes alman gerektiğini söylüyor," dediğini duyunca onun doktorumla konuştuğunu anladım ama çektiğim acı yüzünden odaklanamıyordum. Doğumdan önce kendimi, doğum anında neler yaşadığını öğrenmekten uzak tutmuştum çünkü korkmuştum ama... bu kadar canımın yanacağını düşünmemiştim.

Gözyaşlarımın tadına varınca ağlamamakla ilgili küçük savaşımı kaybettim ve inlerken bacaklarımın uyuşmaya başladığını hissettim. Hazer bir şeyler söylüyordu, doktordan duyduklarını bana iletiyordu ama gözlerimi açıp bakamıyordum. Yüzümden akan terlerin cildimi kaşındırıyordu, ellerimi karnımdan ayıramıyordum. Bacaklarımın arasının ıslandığını fark etmiştim...

"Suyum geldi," dedim hıçkırarak. Gecikmekten, ona bir şey olmasından korkuyordum.

"Gördüm," dediğini duydum, dehşete düşmüş bir sesle.

Gözlerimi şok olmuş şekilde açıp önüme baktım, bacaklarımın arasındaki sıvıyı fark edip korkuya kapıldım. Doğum resmi olarak başlamıştı ama biz daha... neredeydik ki?

"Onu kaybedeceğiz, onu kaybedeceğiz," diyerek ağlamaya başladım, ellerimle koltuğun kenarlarını sıkarak.

"Hayır! Hiçbir şeyi kaybetmiyoruz. Korkuyorsun, ben de korkuyorum... Beni duyuyor musun? Mila? Bebeğim?"

Doğruydu, neler söylüyordum? Onu kaybetmekten nasıl bahsedebilirdim? Çok acı çekmem onu dünyaya getirecekti, onu kaybetmemi sağlamayacaktı. "Elimi... tutar mısın?"

"Aşkım..." Ona doğru uzatmaya çalıştığım elimi hemen tuttu ve yüzüme, karnıma bakıp sertçe yutkundu. Gözlerim bulanık olsa da sadece yapması gereken şeylere odaklandığını fark ettim. Duygusal olmamaya çalışıyordu. "Tabii ki tutarım! Fakat birazdan bırakmam gerekecek, arabayı iyi kullandığımdan emin olmalıyım..."

"Tamam... Gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum ama burada olduğunu hissetmek istiyorum. Bana dokun ara ara..."

Gerginliğini hissediyordum, çok korktuğunu da. Çok otomatik davranıyordu, bunu daha önce prova etmiş gibiydi. Belki de yapmıştı, tüm bu hamilelik sürecinde her şeyi hesaplayarak gitmişti. Keşke yalnızca korku olsaydı ama acı o kadar baskındı ki vücudum üzerinde hiçbir kontrol

sağlayamıyordum. Ben acı çekiyordum ama o nasıldı? Herhangi bir şey hissediyor muydu?

"Mila..." Sesi uzaktan geliyor gibiydi, nasıl olduğunu anlayamıyordum. "Geldik bebeğim! Bekle... hemen birilerini çağırıp geliyorum! Hemen aşkım, hemen!"

"Git... Gitme." Gözlerimi açtığımda Hazer'in arabadan indiğini, mavi ışıklar yanan yere doğru deli gibi koştuğunu gördüm. Gözkapaklarım tekrardan kayıp kapandı ve ağzımdan bir çığlık kaçtı. Yumruklarımı sıkmaya çalıştım, güç bulamadım. Ikındım, ses çıkaramadım.

Sonra arkamdaki kapının açıldığını hissettim, Hazer'i görmek için gözlerimi açtığımda karanlık gökyüzünü gördüm. Yıldızları, ayı... Ve hep sevdiğim ışıklardan da güç buldum, ellerimi karnıma götürdüğümde ıslaklığın farkına bir daha vardım. Vücudumun sedyeye yerleştiğini fark ettim ve başımı, Hazer'i görmek için çevirdiğim sırada birinin elimden tuttuğunu hissettim.

"Doğumhaneye gireceksin şimdi, sakin ol. Doktorun sana dediklerini yapacaksın ve Melek dünyaya gelecek. Anladıysan elimi sık."

Elini sıktım. Kargaşanın farkına vardım ve ıkınarak gözlerimi yumdum. Hızla hareket ettiğini hissediyordum, tüm boğuk sesler arasından Hazer'in sesini ayırt edebiliyordum. Gözlerimi tekrar açtığımda başımın tepesinde beyaz bir ışık olduğunu, bir doktorun bana müdahale ettiğini gördüm.

"Doğum başlamış," dediğini duydum doktorun ve benimle göz teması kurduğunda gülümsediğini fark ettim. Bacaklarımın arasına girdi, bacaklarımı yukarıda tutan şey neydi? Böyle olmasını istememiştim. Doğumdan bir gün önce hastaneye yatacaktım, o vakit geldiğinde her şey hazır olacaktı. "Safir Hanım, kendinizi tutmayın, ıkının, bağırabilirsiniz."

"Kocam..."

"Kapının önünde sizi izliyor, merak etmeyin. Şimdi doğum başladığı için bu aşamadan sonra hızlıca yapmam gerekenleri yapacağım. Çok acı çektiğinizi, dayanılmazmış gibi geldiğini biliyorum. Bu kadar fazla acı çektiğin için bir şeyler yolunda gitmiyormuş gibi de gelebilir ama öyle değil." Bacaklarımın daha da ayrıldığını hissediyordum, kafasının bacaklarım arasına girdiğini de. "Tüm gücünüzle ıkının, bebeğinizi bana doğru itin. Ağladığını duyacaksınız her şey yolunda giderse. Biraz daha çabalamanızı istiyorum, onu itmenizi..."

Yumruklarımı sıktım, başımı çevirip camların arkasında duran kocamı aramaya çalıştım ama gözlerim bulanıktı, yüzleri bile seçemiyordum.

Nefesimi düzene koymaya çalışıp tüm gücümle doktorun söylediğini yaptım, ıkınıp bebeğimi onun ellerine ittim. Ağlıyordum, bağırıyordum, bir şeyleri tutmak, sıkmak istiyordum.

"Bebeğinizin adını seçtiniz mi?"

Birinin elini yüzümde hissettim, önce sıradan birinin eliymiş gibi geldi fakat sonra yüzüğünü hissettim, ardından terlemiş saçlarımı kulağımın arkasına koyduğunu... Gözlerimi açıp inlerken onun yüzünü gördüm, terli alnımı siliyordu. Dayanamamış, yanıma gelmişti.

"Melek Yakut," dediğini duydum daha sonra.

"Ne güzel isim. Siz mi seçtiniz Safir Hanım?"

"Hayır, aslında bera..." Gelen yeni bir ağrıyla bağırdım ve tırnaklarımı altımdaki yatağa geçirip tüm varlığımla ıkındım. Boğazımın acıdığını hissettim, kulaklarımın uğuldadığını. Fiziksel acıyı hiç bu kadar derinden ve vahşi hissetmemiştim.

"Biraz daha ıkının, Melek de aramıza katılsın."

"Hazer, elimi tut, lütfen..."

Elini sıkarken gözlerimi kapatıp delice çığlık attım, acıyla ıkınıp bebeğim için yapmam gereken her şeyi yaptım. Yoksa... Hazer miydi o kulağıma fısıldayan? Gözlerimi yakan tavandaki o beyaz ışığı unutamıyorum, bir ağlama sesi bekliyordum çünkü dayanamıyorum.

"Evet, son bir kez daha, ıkının ve aynı anda bebeğinizi itin, bırakın onu."

Ikınmak için çabaladım, ellerimi sıkmakla yetinebildim. Gözyaşlarım çoğalırken kafamı iki yana sallayıp, "Yapamıyorum," dedim hayal kırıklığıyla. Bebeğim... Onun için daha fazlasını yapamıyor muydum? "N'olur siz bir şey yapın, dayanamıyorum..."

Hazer terimi siliyordu, bunu ayırt edebiliyordum gözlerim açılıp kapandıkça. Nasıl bakıyordu acaba bana? Elini öyle bir tutuyordum ki onu bırakmak gücümü de kaybetmek olacaktı sanki. Dünya dönüyordu etrafımda, ayaklarım altından kayıyordu her şey...

"Bebeğiniz için. Son kez. Tüm gücünüzle, lütfen! Kafasını görüyordum, öylece çekip çıkaramam, sizin gücünüze ihtiyacım var!"

Bebeğim için, onu dünyaya getirmek için, aşkım için... "Vüc... Vücudum yarılıyormuş gibi hissediyorum."

"Geçecek, gözlerinizi açık tutun ve itin."

Nefes almaya çalıştım, tüm bu sisin içinde bebeğimin ilk sesini duymayı istedim. Gözlerimi açınca o beyaz ışık beni tekrar kör etti, Hazer'in

dudakları alnımda biz çizgi çizdi ve kulağıma, "Özür dilerim, keşke elimden bir şey gelse," diye fısıldadı. Ona cevap vermek istedim, burada var olmasının yettiğini söylemek istedim fakat önce Melek'im için son kez, tüm gücümle benden istenileni yapmalıydım.

Gözlerimi yumdum, bebeğimin babasının elini kuvvetle sıkarak gücü kullandım, her şeyimle ıkınıp çığlık attım. Bebeğimi sertçe, sallanan, terleyen, ıslak vücudumdan itip dudaklarımı parçalarcasına ısırdım. Aslında o an bir şeyin beni bıraktığını hissettim ama onun ağlama sesini duyamadığım için yapamadığımı anladım. Bağırarak ağlamaya başladım. "Daha nasıl yapacağım, artık gücüm kalma..."

"Gerek de kalmadı."

Önce Hazer'in kulağımdaki nefes alıp verişi durdu, sonra bir minik ses duydum, bacaklarımın arasına bir şeyin düştüğünü hissetim. Ve... bir bebeğin ağlama sesini duydum.

Bebeğimizin sesini duyunca gözlerimi açtım ve o beyaz ışıktan sonra doktorun avuçlarında küçücük, etrafı kanlarla kaplı, ağlayan kızımı gördüm. Bu onunla ilk selamlaşmam oldu ve onu gördüğüm an, şu saniyeye kadar çektiğim ıstırabın izleri kaybolmaya başladı. Kendimde, kalkıp onu kucaklayacak, göğsüme bastıracak gücü dahi buldum ama Hazer'in dudakları gözümün kenarına sevinçle değerken gözkapaklarımın inmeye başladığını hissettim. Bebeğimi tutmak için ileriye uzattığım ellerimi, kocamın büyük ellerinde hissettim ve onun bebeğimi koruyacağını bilerek daha fazla dayanamadan kendimi bıraktım.

"Kızım..."

☽

Saatler sonra

"Melek..."

Kendi uyanışımın farkına, bebeğimin adını söylerken vardım ve gözlerimi açmayı istedim. Neredeydim? Ailemden uzakta mı? Ağrı... Tanrım, vücudumdaki ağrı, uyanır uyanmaz kendini hissettirdi ve dudaklarım arasından yorgun bir inilti çıkarken bir elin varlığını alnımda hissettim.

"Kızım..."

"Güvende, aşkım."

Hazer'in sesi ve söylediği... Elimi alnımdaki ele götürüp gözlerimi açınca beyaz hastane tavanına baktım, etraf aydınlıktı. Gözlerimi kırpıştırıp çevirince Hazer'in bana doğru eğildiğini gördüm, endişeli bir hali vardı. Saçları dağınık görünüyordu; kaşları, derin düşüncelerin içindeymiş gibi çatılmıştı.

Sesim kısılmış gibi hissediyordum. "Melek nerede?" diye sordum, onun iyi olduğundan emin olmak isteyerek. "Sağlıklı mı? Bir sorun var mı?"

Hazer'in gözleri parladığında bunun kızımızın iyi olduğunun habercisi olduğunu anlayarak rahatladım. Yorgunluk dolu gözyaşları göz kenarımdan akarken Hazer eğilip gözkapağımdan duygusal bir şekilde öptü. "Çok... Çok güzel Mila."

Ah, şimdi kim durduracak gözlerimden akan yaşları? "Onu görmek istiyorum, kalkmama yardım et lütfen..."

"Şişt, yavaş hareket et aşkım."

Beni nazikçe omuzlarımdan tuttu ve kalkmama yardım ederken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Dikkatli bakınca fark ettim, gözlerinin etrafı kızarıktı ve kirpikleri ıslaktı. Az önce başımda olan yastığı sırtıma koyup arkama yaslanmama yardımcı oldu. Ellerini, hastane kıyafetinin açıkta bıraktığı kollarımda gezdirirken, "Üşüyor musun?" diye sordu hemen, endişeyle. "Nasıl hissediyorsun? Canın yanıyor mu hâlâ? Kahroldum Mila, hayatımın en uzun gecesiydi, o kadar canın acırken bir şey yapamamak mahvetti beni..." Halsiz ellerimden tuttu, ağzına kadar götürüp öperken gözlerini yumdu. "Sen gözlerini tekrar açana kadar her şey tepetaklaktı. Çok korktum, acıların hiç bitmeyecek gibi geldi bir an."

"Bitti," dedim, ellerim onun dudakları altında mest olurken. "Hadi... Kızımı göster bana, tüm bu acılara değen kızımızı..."

Gözlerini açtı ve dudakları elimin üzerindeyken kıvrıldı. Başını sakince sol tarafa çevirince ben de etrafıma bakmayı yeni akıl edebildim. Hemen yatağın sol tarafında bir ayaklı beyaz beşik vardı ve içini göremesem de kızımın orada olduğunu anladım. Kalbim delicesine çarptı. Daha önce hayatımın hiçbir saniyesinde bir şeyi böylesine merak etmemiştim. Hiç sesi çıkmıyordu, uyuyor muydu? Benim kızım, ben dünyaya getirmiştim onu... Artık çektiğim hiçbir acı umurumda değildi, Melek Yakut buradaydı.

"Ben doktoru çağırayım, seni muayene etsinler..."

"N'olur Hazer," dedim yalvaran gözlerimi çevirip ellerini sıkarken. *Ağrı mı? Atlatabilirim, hafifletebilirim fakat önce kızımı görmeliyim.* "Önce kızımı bir göreyim, sonra saatlerce muayene olurum. Meraktan öleceğim! Sen gördün, değil mi?"

Bana merhamet etmiş olmalı ki, "Gel," diye fısıldadı ve üzerimdeki hastane örtüsünü kaldırıp kenara bıraktıktan sonra dirseğimden tuttu. Hareket ederken karnımdaki gerilimi hissettim ve Hazer hastane terliklerini giymem için önüme koyduğunda kalktım. Direkt belimden tuttu, ona yaslanmamı sağlayarak gözlerimin içine baktı.

"İyi misin? Başın dönüyor mu? O kadar bağırıp ağladın ki yürüyebilmene bile inanamıyorum şu an Mila. Sen gözlerini kapattıktan sonra sabahı nasıl ettim bilmiyorum, kızıma baktım hep..."

"Sabaha kadar izlenebilecek güzellikte yani, öyle mi?"

Şakağımdan gülümseyerek öptü ve geriye çekilip yavaşça yürüdü benimle. Sol taraftaki beşiğe yürümek sadece birkaç saniyelik işti ama sanki çok uzun sürmüştü. Dolan gözlerime önce minicik, küçük ayaklar girdi; sonra yine küçücük olan bacaklar, eller ve sonra... avcumun içinden bile ufak olan kafası.

"Aman Tanrım..."

O... küçücüktü ama hep düşündüğüm gibi bir melekti. Onu gördüğüm ilk an demek ki böyle hissedecektim. Hayatımda daha önce hiç hissetmediğim bir duyguydu. Onu dünyaya getirdiğime inanamadım, gücümün farkına bir daha vardım; onu karnımda aylarca korumuş, ardından doğurmuştum.

Küçücük, sarınmış halde uyuyordu. "Benim kızım, ben mi doğurdum onu?"

"Bana sorma. Ben de hâlâ inanamıyorum." Gülüyordu.

Gözlerimi kocaman açarak kafasındaki çok seyrek saçlara baktım. Üzerinde bir kıyafet vardı, elleri ve ayakları sarılıydı. Suratı... burnu ve dudakları öyle minikti ki aralarındaki mesafe çok azdı. Yüzü kızarıktı, acaba terliyor muydu? Kirpikleri çok seyrekti, dikkatli bakmadıkça görünmüyordu. Kaşları da öyle, çok belirsiz ve azdı. Ya gözleri? Onları ne zaman görecektim? Ne renkti gözleri? Beni gördüğü, benimle göz teması kurduğu ilk ana kadar nasıl sabredecektim?

Hazer arkamdan sarılıp benimle kızımızı izledi. Bu onun ilk görüşü değildi, muhtemelen sabaha kadar bizi izlemiş, beklemişti. Ellerimi, ona uzatmamak ve onu uykusunda huzursuz etmemek için sıkarak Hazer'e yaslandım.

"Kaç saat geçti? Sabah olmuş..."

Derin bir nefes verince göğsü hareket etti. "Yedi ya da sekiz saat oldu aşkım. Doktorlar Melek'i temizledi, muayene etti, sardı. Sen de bu sırada uyudun, birkaç kez uyanır gibi oldun. Doğumdan sonra gözlerini kapattığın an çok korktum, bir şey oldu sandım. Doktor yorulduğunu söyledi, bu sırada bebeğimle ilgilenebileceğimi..." Başını eğince dudakları yanağıma değdi. "Ama benim artık iki bebeğim var, hangisiyle ilgileneceğim? İkisiyle de."

Gözlerimi bebeğimden alamadan titrek bir iç çektiğimde, "Yatağa dönelim mi?" diye sordu sıcacık sesiyle. Bir tane daha öptü yanağımdan. "Doktor gelsin, iyi olduğunu söylesin de rahatlayayım."

"Ayrılmak istemiyorum buradan."

Fısıldayarak konuşuyorduk. "Anlıyorum seni, o çok güzel, büyüleyici görünüyor fakat senin için de endişeleniyorum aşkım."

Anlayışla başımı sallamama rağmen ikimiz de oradan, Melek Yakut'un başından ayrılamadık. Gözyaşlarımı durduramıyordum, elimi titreyen dudaklarıma götürüp onu irkiltecek bir ses çıkmasını önlerken, "Gözlerini gördün mü?" diye sordum merakla. "Ne renk?"

"Çok göremedim, birkaç kez gözlerini açar gibi oldu, hemen kapattı. Açamıyor." O da gözlerini görmeyi istiyordu, belki gözlerini görmenin onu dünyamıza kabul etmek olduğunu düşünüyordu. "Açık tutamıyor gözlerini, o kadar ufak ki aslında kapatıp açtığı bile çok anlaşılmıyor."

"Her şeyi ufacık, kulağına baksana ya da burnuna. Burun delikleri yok gibi." Kalbim kasıldı. "Rahat nefes alıyordur, değil mi Hazer?"

"Her şey kızımız için yolunda gidiyor Mila." Sesi güven vericiydi, bu yüzden ikinci kez sorma gereği duymadım.

"Onu çok seviyorum Hazer. İlk görüşte aşk buymuş."

"Alındım," dediğinde önce anlamadım ama gülerek yanağımdan öpünce ben de gülümsedim. "Bana da ilk görüşte âşık olduğunu sanıyordum."

"Seni üzmek gibi olmasın ama hayır aşkım."

Gülerek karnımı bir daha okşadı ve kolumdan tutup yatağa götürdü beni. Yatağın köşesine otururken bile gözlerimi beşikten çekemedim. "Annemlere, arkadaşlarımıza haber verdin mi?" diye sordum.

"Anneme haber vermedim henüz, diğerleri de yola çıkmıştır."

Hazer biraz sonra doktor ve hemşireyle geldiğinde beşiğin başında bekliyordum. Hazer bu halime gülümseyip yatağıma uzanmama yardım edince doktor benimle yakından ilgilendi, nasıl olduğumu sordu, kızımın nasıl olduğundan bahsetti, bundan sonraki süreci anlattı. Fısır fısır konuşuyorduk, kızımın irkilmesinden korkuyordum. Doktorun söylediklerini aklıma kazıdım, daha çok Melek'le ilgili söylediklerıyle ilgilendim. Artık kızım her şeyden önce geliyordu.

"Bebeğinizi emzirin, anne sütüne ihtiyacı var."

Hazer de benimle heyecanlandı. Kolları göğsünden düştü. "Ama uyuyor," dedim kafam karışmış halde.

"Uyumuyor, gözlerini açamıyor. Uyum sağlamaya çalışıyor yeni dünyaya."

Hemşire, Melek'i kucaklayıp bana getirmeye başladığında nefesimi tuttum. Kollarım, Melek'i tutmak için aralandı ve hemşire onu kollarım arasına bırakınca hafifliği karşısında şaşkına dönüp onu derhal göğsüme bastırdım. Küçücük başı kalbime yaslanınca kalp atışlarımı kulaklarımda

bile hissettim. Aman Tanrım, o benim bebeğimdi. Bebeğim başını kalbime koydu. Annesinin kalbine, yuvasına.

"Göğsünüzü açın, o zorlanmayacaktır endişe etmeyin."

Bebeğime nasıl dokunmam gerektiğini öğrenmeye çalışırken, "Yardımcı olayım mı?" diye sordu hemşire.

Bir an çekindim, göğsümdeki yaralar hâlâ duruyordu. İki kadının yanında göğüslerimi göstermekten utandım ama kızım için yapmam gerekiyorsa yapardım.

Fakat Hazer, "Ben yardımcı olayım," diyerek hastane kıyafetinin arkasındaki düğmeleri açmaya başlayınca hemşire geriye çekildi. Hazer yardımcı olup göğsümü açınca Melek'in kafası göğsüme düştü ve ağzı göğsüme yaslandı. Minicik dudaklarından verdiği nefes çok cılızdı. Güzel kızım, göğüskafesimde yaşıyordu.

"Sütünüz kendiliğinden gelecektir, kendinizi kasmayın. Zaten hamilelikte de akıntınız olmuştur, bebeğiniz emmeye başlar, uzun dakikalarca emmesini beklemeyin. İlk aşamada birkaç damla bile çok önemlidir."

"Genzine falan kaçmaz, değil mi?" diye sordu Hazer, endişeyle Melek'e bakarken. Elinin içiyle onun kafasını arkadan tutup bana da yardımcı oldu.

"Ağzı ıslansın yetecektir ona, zaten çenesi hemen yorulur. Genzine kaçmaz." Doktor ikimize de gülümsedi ve ekledi. "Kalmamı ister misiniz?"

Hazer çekincelerimi bildiği için, "Ben yardımcı olacağım karıma," dedi.

"O halde yine ziyarete gelirim."

Her ikisi de ayrılınca yalnız kaldık ve bebeğimize dokunurken gözlerimizin içine baktık. Hazer de çok kaygılıydı ama diğer yandan mutlulukla bakıyordu. Alnını alnıma yaslayarak dudağımdan dolu dolu, içine çeker gibi öptü. "İzleyebilir miyim onu emzirmeni?"

Sorma inceliği göstermesine gülümseyip başımı salladım. "Evet aşkım. Kafasından tut, tamam mı? Kafası aşağıya düşecek gibi hissediyorum, doğru tuttuğumdan bile emin olamıyorum. Ne kadar hafif, değil mi? Ona sarılmak istiyorum ama incitmekten ölesiye korkuyorum."

Ne hissettiğimi anlıyormuş gibi başını hızlı hızlı sallayıp Yakut'un bebek saçlarını okşadı. "Ben de öyleyim Mila, kendime gelemedim hâlâ. Gece ne kadar zorlandığın, acı çektiğin aklımdan çıkmıyor. Diğer yandansa onu nihayet kucağımıza aldık, hem de sağlıklı bir şekilde. Nefes alıp verişi, kalbi, yumuk yumuk gözleri... Her şeyiyle kucağımızda. Saçlarına bak, üç tanecik saç teli var kafasında."

Kıkırdadım ve Hazer kıyafetin önünü açıp emzirmem için bana kolaylık sağladığında, "Gracias," diyerek Melek'i biraz daha bastırdım göğsüme. "Kızımızın diyeceği ilk kelime bu olursa ne gülerim Mila..."

Sesimi alçak tutup bir daha güldüm ve zaten aylardır dolu olan göğsüme baktım. Yapabilir miydim? Melek'in dudakları göğüs ucuma değince Hazer de gülerek buna tepki verdi. Ensesini kaşıyarak bana göz kırptı. Yakut'un dudakları, yapması gerekeni biliyormuş gibi hareket edince hayretle başımı salladım. Gerçekten emiyordu, göğsümden besleniyordu.

"Mucize," dedi Hazer, nefesini tutmuş halde. "Nasıl bilebilir bunu? Yeni doğdu, elini bile kaldıramıyor, gözlerini açamıyor fakat... nasıl beslenmesi gerektiğini biliyor."

Göğsümdeki yanık izleri gözüme çarptı ama artık hiçbirinin bir önemi yoktu, acısı kalmamıştı. Artık göğsüme baktığımda anne olduğumu görüyordum, bebeğimi doyurduğumu, ne kadar değerli olduğumu...

"Öpmemek için kendimi çok zor tutuyorum şu an," dedi Hazer, yanaklarını şişirip bana üzgün gözlerle bakarken. "Dokunamam, yeni doğdu, öpemem. Öpsem izi kalır kesin."

"Teni çok beyaz, hayatta güneşe çıkaramam!"

Sırıtıp boynumdaki çillerden öptü ve o sırada Melek'in ağzının çekildiğini fark ettim. Dudakları göğüs ucumdan çekilip göğsümün kenarına yaslandı, gözkapakları hafifçe titreşti ama gözlerini açamadı. Hareketsizce göğsümde durunca bana da kızımı izlemek kaldı. Sanki hâlâ karnımdaydı, dünyayı tanıyamıyordu, karanlıkta güvendeydi ama ben... onu asla karanlıkta bırakmazdım.

Kapı tıkladığında irkilip başımı çevirdim. Hazer uzanıp hastane önlüğümün düğmelerini örttü ve göğüslerim kapandıktan sonra, "Girin," dedi.

"Emin misin?" diyen Kerem'in sesini duyunca şaşırıp gülmeye başladım. "Sen emin olsan da ben henüz emin değilim Hazerciğim, yeğenimi görmeye hiç hazır hissetmi..."

"Ee, aç be kapıyı, Mila'yı ve yeğenimi göreceğim," dedi Gazel ve kapı hemen ardından açıldı.

Önce Leo'nun koşarak içeriye girdiğini gördüm, onun ardından diğerleri de daha sessiz olmaya çalışarak girince Hazer yanımdan kalkıp yatağın etrafından dolaştı. Gözlerini kocaman açmış Melek'e bakan Leo'ya eğilip yanaklarından öperken, "N'aber la?" dedi ve hemen sonra ekledi: "Sessiz ol da Yakut uyanmasın, tamam mı oğlum?"

Leo hemen başını salladı. Bu esnada Gazel yanımdaki boşluğa otururken, "Nasıl güzel..." dedi ve duygulanmış gözleriyle bana baktı. "Safir...

Kıkırdadım ve Hazer kıyafetin önünü açıp emzirmem için bana kolaylık sağladığında, "Gracias," diyerek Melek'i biraz daha bastırdım göğsüme. "Kızımızın diyeceği ilk kelime bu olursa ne gülerim Mila..."

Sesimi alçak tutup bir daha güldüm ve zaten aylardır dolu olan göğsüme baktım. Yapabilir miydim? Melek'in dudakları göğüs ucuma değince Hazer de gülerek buna tepki verdi. Ensesini kaşıyarak bana göz kırptı. Yakut'un dudakları, yapması gerekeni biliyormuş gibi hareket edince hayretle başımı salladım. Gerçekten emiyordu, göğsümden besleniyordu.

"Mucize," dedi Hazer, nefesini tutmuş halde. "Nasıl bilebilir bunu? Yeni doğdu, elini bile kaldıramıyor, gözlerini açamıyor fakat... nasıl beslenmesi gerektiğini biliyor."

Göğsümdeki yanık izleri gözüme çarptı ama artık hiçbirinin bir önemi yoktu, acısı kalmamıştı. Artık göğsüme baktığımda anne olduğumu görüyordum, bebeğimi doyurduğumu, ne kadar değerli olduğumu...

"Öpmemek için kendimi çok zor tutuyorum şu an," dedi Hazer, yanaklarını şişirip bana üzgün gözlerle bakarken. "Dokunamam, yeni doğdu, öpemem. Öpsem izi kalır kesin."

"Teni çok beyaz, hayatta güneşe çıkaramam!"

Sırıtıp boynumdaki çillerden öptü ve o sırada Melek'in ağzının çekildiğini fark ettim. Dudakları göğüs ucumdan çekilip göğsümün kenarına yaslandı, gözkapakları hafifçe titreşti ama gözlerini açamadı. Hareketsizce göğsümde durunca bana da kızımı izlemek kaldı. Sanki hâlâ karnımdaydı, dünyayı tanıyamıyordu, karanlıkta güvendeydi ama ben... onu asla karanlıkta bırakmazdım.

Kapı tıkladığında irkilip başımı çevirdim. Hazer uzanıp hastane önlüğümün düğmelerini örttü ve göğüslerim kapandıktan sonra, "Girin," dedi.

"Emin misin?" diyen Kerem'in sesini duyunca şaşırıp gülmeye başladım. "Sen emin olsan da ben henüz emin değilim Hazerciğim, yeğenimi görmeye hiç hazır hissetmi..."

"Ee, aç be kapıyı, Mila'yı ve yeğenimi göreceğim," dedi Gazel ve kapı hemen ardından açıldı.

Önce Leo'nun koşarak içeriye girdiğini gördüm, onun ardından diğerleri de daha sessiz olmaya çalışarak girince Hazer yanımdan kalkıp yatağın etrafından dolaştı. Gözlerini kocaman açmış Melek'e bakan Leo'ya eğilip yanaklarından öperken, "N'aber la?" dedi ve hemen sonra ekledi: "Sessiz ol da Yakut uyanmasın, tamam mı oğlum?"

Leo hemen başını salladı. Bu esnada Gazel yanımdaki boşluğa otururken, "Nasıl güzel..." dedi ve duygulanmış gözleriyle bana baktı. "Safir...

Çok güzel. Nasıl? İyi mi? Ah, hani daha vardı doğuma? Sen nasılsın? Ağrın sızın var mı?"

"İkimiz de çok iyiyiz."

Gazel delice gülümseyerek Melek'i izlerken başımı kaldırıp ileriye baktım. Kerem ve Leo kucağımdaki bebeğime gözlerini kırpmadan bakıyordu, Hazer ise Behram'la el sıkışıyordu. Behram'ın kısık bir sesle nasıl olduğumuzu sorduğunu duydum, herhalde müsait olmadığımı düşündüğümden bana çok bakamamıştı. Hazer'in güldüğünü, Behram'ın da onu kendisine çekip sarıldığını gördüm ve o esnada elimde sıcak bir şey hissettim. Dönüp bakınca bunun Oğuz'un eli olduğunu gördüm, Melek'i tutan elime dokunuyordu. Gözleri araştırır gibi kızımın üstündeydi. Onların tanışmalarını izlerken Gazel'le nefesimizi tuttuk. Melek Yakut hissetmiş gibi bir saniyeliğine gözlerini açtı ve Oğuz'un gözlerini görüp hemen sonra kapattı.

"Abisiyle tanıştı," dedi Gazel, eğilip yanağımdan öperken.

"Ne abisi ya? *Shipledim* gitti ben!" Kerem'in heyecanlı konuşmasını duydum, yanımıza geldi ve eğilip Melek'e daha yakından bakarken dudakları kıvrılmaya başladı. Yüzünde hayranlık vardı. "Hoş geldin."

"Abla, Melek değil mi bu?" Leo onu doğurduğuma inanamıyormuş gibi başını omzuma yaslayıp irice açtığı gözleriyle baktı.

"Si," dedim yumuşakça. "Doğdu aşkım. Fakat şimdi uyuyor, gözlerini henüz açamıyor. Çok yakında tanışacaksın onunla."

Leo başını hızlı hızlı sallayıp elini yeğenine uzattı ama hemen sonra çekip kolumdan tuttu. "Çok çok ufak abla! Bir de kel!"

Kerem az daha kahkaha atıyordu ki kendini tuttu ve onun sarı saçlarını okşayıp bana göz kırptı. "Ne keli oğlum, yeni doğduğu için o kadar az saçı."

Leo, Kerem'in yaptığı açıklamayla rahatlayıp bana daha sıkı sarıldı. "Ona bir sürü toka aldım Kerem Abi, saçları olmadan takamam."

Gazel gülüp Oğuz'u kucağında dengeledi. "Uzayacak tabii ki saçları, çok güzel saçları olacak eminim ki."

Kerem eğilip saçlarımı okşayınca ıslak gözlerim arasından ona da baktım, Gazel de diğer omzuma yaslanmış Leo gibi hayranlıkla Melek'i izliyordu. Kerem eğilip yanağımdan öpünce abim öpüyormuş gibi hissettim.

"Allah analı babalı büyütsün. Çok mutluyum sizin adınıza."

"Teşekkür ederim Kerem."

O esnada bir geniz temizleme sesi duydum, Behram buraya doğru bir adım atıp kısaca bana baktı. Hazer de eğilip hastane yatağının ayak kısmındaki demirden tutarken Melek'e öpücük attı ama kızımın babasını

umursadığı yoktu. Behram kucağımda tuttuğum kızıma doğru bakınca da gülümsemeye başladı.

"Ne kadar küçük o öyle?"

"Oğuz daha küçüktü ya doğduğunda," dedim ve sonra yeğenime, üzerindeki tatlı kıyafetlere bakıp iç çektim. "Şimdi büyüdü, Melek de büyüyecek."

"Allah'ın izniyle inşallah."

"Niye bu kadar sakinsiniz? Hastaneyi ellerimle kaldırıp taşıyasım var benim."

Hepimiz Kerem'in söylediğine göz devirip ardından gülmeye başladık ve Hazer'in gözlerini kızımızdan çekemediğini görüp ben de bebeğime baktım. Diğerleri Melek hakkında kısık bir şekilde konuşmaya başlarken ben de onun kokusunu duyumsamak istedim. Çok yavaş şekilde kaldırıp göğsüme biraz daha yaklaştırdım, başımı eğip burnumu yanağına dokundurdum. İncitmekten öyle çok korkuyordum ki bu yaptığımda bile yanlışlık vardır belki diye düşünüyordum. Tatlı süt kokusu burnumdan içeri sızınca dudaklarım gülümseme şeklini almaya başladı.

"Leo?"

Hazer'in sesini duyunca diğerleriyle ona çevirdim kafamı çünkü sesi bir anda garipleşmeye başlamıştı. Kaşlarını çatmış, dudaklarını kapatamaz bir halde Leo'ya bakıyordu. Bu bakışları anlamlandırmak için ben de kardeşime bir daha döndüm, enişte sinin ne diyeceğini merakla bekliyordu. Hazer'in bir anda adını söyleyip böyle bakmasına sebep olan ne diye düşünürken Leo'nun kıyafetini fark ettim. Ah... üzerinde bir Fenerbahçe forması vardı.

"Senin o üzerindeki... Fenerbahçe forması mı?" Sesinde derin bir hayal kırıklığı vardı.

Leo gözlerini indirip üstüne baktı, telaşla geldikleri için değişmeyi unutmuş görünüyordu. O sırada Behram'la Kerem'in üzerindeki kapüşonluların fermuarını boğazlarına kadar çektiklerini gördüm ve yanımda gülmeye başlayan Gazel gibi gülmek üzere olduğumu hissettim. Leo kendini savunması için Behram'la Kerem'e baktı ve sonra Hazer'e dönüp başını iki yana salladı. "De... Değil enişte!"

"Sarı ve lacivert oğlum!" dedi Hazer, Leo'nun önüne kadar gelip hayal kırıklığı içinde başını iki yana sallarken.

"Hazer," dedim gülmekle kızmak arasında kalarak. Gazel açıkça gülüyordu.

"Bir saniye karıcığım, konu çok ciddi." *Ah, peki...*

"Siz... şimdi anlıyorum." Hazer hızla omuz üstünden Kerem'e baktı ve Kerem'in gözlerinde korku açığa çıktı, o saniye burada olmamayı istediğini anladım. "Dün akşam maçtaydınız! Benden Leo'yu dışarı çıkarmak için izin istedin, ben de verdim! Maça mı götürdün? Allah kahretsin ya!" *Abart...*

Gazel gözlerini devire devire gülmeye devam ederken Melek'in yüzündeki çok hafif belli olan ifadelerine baktım. Burnu kırışmıştı ve o küçük burnunu ısırmak istiyordum.

"Bak Leo, Behram'la Kerem seni zorladıysa vazgeçebilirsin." Hazer bir umut Leo'ya döndü ve Leo önce Kerem'e, sonra da Hazer'e bakarak başını utanmış gibi önüne eğdi.

"Dönek miyim ben enişte?"

"Oğlum... Nasıl olabilir ya? Nasıl! Güvendiğim dağlara kar yağdı, inanamıyorum!" Hazer acıyla elini saçları arasından geçirdi.

Gazel kendini tutamadan, "Abartmasan mı canım?" dediğinde Hazer dehşete kapılarak ona döndü.

"Bunu nasıl hafife alabilirsiniz? Oğlum Fenerbahçeli olmuş, görmüyor musunuz? Siyah ve beyaz dururken... Şaka mıdır bu ya?"

İlk dakikalarda korkan Kerem eğlenmeye başladı ve kolunu Hazer'in omzuna atarak, "Üzülme ya," dedi ama alay ettiği sesinin tınısından belliydi. "Elinde son iki kale daha var." Eliyle Oğuz Asaf'ı ve Melek Yakut'u gösterip ekledi. "Onları Beşiktaşlı yaparsın, belki yani."

Hazer'in dudakları düz bir çizgi halini aldı, başını çevirip dik dik Kerem'in suratına, ardından omzundaki koluna baktı. Bunun üstüne Kerem yutkunup kolunu geri çekti ve Leo'yla Behram'ın arkasına saklandı.

"Enişte, gel sen de Fenerbahçeli ol." Leo gülümseyerek formasını gösterdi.

Hazer bunun üstüne bir daha dehşete kapıldı, başına gelenlere inanamıyor gibi bir hali vardı. Hazer gibi adama Fenerbahçeli olma teklifi edilmezdi, Leo bunu şu saniye deneyimlemişti. Hazer onun üzerindeki formaya, gülen Behram'a, Kerem'e ters bakışlar atıp yanıma geldi ve Melek Yakut'u kucağımdan nazikçe aldı. Kızımızı ilk kez babasının kollarında görünce kendimi buna hiç hazırlamadığımı fark ettim; göğüskafesimde kelebekler kanat çırpmaya başlamıştı. Hazer, kızımızı kuvvetli kollarında yumuşak şekilde tutarak kenardaki koltuğa ilerlediğinde ruhumdaki tüm parazitlerin sonsuza kadar silindiğini hissettim.

Melek'i göğsüme koyup, "Babanın sakinleşmeye ihtiyacı var," diye fısıldadı ve hafifçe eğilip onu öpecekti ki vazgeçti, kıyamadı. "Bana yardım eder misin?"

O kadar duygusaldım ki başa çıkamıyordum mutlulukla. Gazel eğilip yanağımdan öptü ve Oğuz'u kucağıma bıraktı. "Lohusa dönemin başlıyor, seni bu dönemde asla yalnız bırakmayacağım."

"Teşekkür ederim, sensiz ne yaparım bilmiyorum..."

Gazel bana sarılınca yanağını omzuma koyup eşimle kızımı izledim. Behram, Kerem ve Leo da Melek'in başına geçip kızımı hayranlıkla izlemeye başladı. Kızım, güven duyabileceği erkeklerin arasındaydı, öyle de büyüyecekti; benim aksime.

"Çok güzel, ne zaman oynayabileceğim onunla?"

Hazer, Melek'in başından tutmayı öğreniyordu, bunu kafası karışmış bakışlarında görüyordum. "Oynayamayacaksın, Beşiktaşlı değilsin."

"Şaka yapıyorsun, değil mi enişte?"

"Hayır. Beşiktaşlı olana kadar kızımla oynayamazsın."

Leo ağlamaya başlayarak Hazer'i ikna etmeye çabalarken ben de kırkırdayarak esnedim. Sanırım yine uykum gelmişti ama gözlerimi ailemden çekemiyordum. Dakikalar sonra doktor ve hemşire de yeniden gelip tansiyonumu ölçtüğünde her şeyin normal olduğunu ve ayrılabileceğimizi söylediler.

Hazırlanmaya başladık ve diğerleri dışarıya çıkıp bizi aşağıda beklerken Hazer giyinmeme yardımcı oldu. Neşeliydim, bebeğimi izlemeden duramıyordum. Beşiğindeydi, Gazel onun için Oğuz'un pusetini getirmişti. Benim içinse temiz kıyafetler. Kıyafetleri giydiğimde kızımı bir daha kucakladım ve rahatsız etmeden pusetine koydum. Doktorun dediklerini aklıma kazımıştım, kızımın aşılarını ihmal etmeyecek, bu lohusa döneminde ruhsal düzenimi korumak için doktor desteği alacaktım.

Hazer puseti kucakladı, ben de koluna girip ağrıyan karnımı tutarak onunla asansöre yöneldim. Hastaneye girerken etrafımın farkında olmamıştım, bir devlet hastanesinde olduğumu daha yeni anlıyordum. Biraz şehirden uzak olduğu için kalabalık değildi.

Hazer bize gülümsedi ve başını çevirip diğerlerini aradı. Kerem'le Behram sigara içiyordu, Leo'yla Gazel de arabada olmalıydı. Bizi gördüğünden olsa gerek ki Leo arabanın arka kapısından indi ve koşa koşa yanımıza gelip Hazer'in bacağına sarıldı. "Ben de sizinle geleceğim enişte."

Hazer biraz tripli şekilde, "İyi," dedi. "Anahtar cebimde, al."

Leo hevesli şekilde elini Hazer'in eşofmanının cebine attı, anahtarı çıkarıp araba kapılarını açtı. Biz yaklaştığımızda Kerem'le Behram da onun arabasına binmişti. Leo arka koltuğun kapısını açınca önce Melek'i koydum, sonra da ben yerleştim.

"Sen de oraya otur Leo," dedi Hazer ve kapıyı kapatırken Melek'e dikkatle baktı. Ardından şoför koltuğuna geçti, arabayı çıkarırken dikiz aynalarını kontrol etti. "Mila, dikkat et. Canını yakıyorsa kemeri takma. Arabayı hızlı kullanmayacağım."

"Ben korurum enişte."

Puseti kucağıma koyup dengede tutarken Leo'nun tatlılığına gülümseyip arkama yaslandım. Leo elini pusetin diğer kısmına koyup kafasını eğdi, Melek'in kafasından aniden öptü. Melek burnunu kırıştırıp bir anda ağlamaya başlayınca da korkup geri kaçtı. "Özür dilerim, özür dilerim, ağlama!"

Ben de sesini ilk kez duyuyordum, ağladığını da. Ne yapacağımı şaşırıp dikiz aynasından Hazer'e baktım, o da şaşırmış görünüyordu. Telaşla puseti biraz daha göğsüme bastırıp, "Şişt," diyebildim korkuyla. Leo da gözlerini kocaman açmış, pişman şekilde köşesine çekilmişti. Bir diğer elimi, korkarak Melek'in yüzüne götürdüm. "Anneciğim, güvendesin, korkma." Pusetini hafifçe salladım. "İyisin Melek, çok iyisin. Dayın o senin..."

"Abla, özür dilerim, öpmek istemiştim."

"Oğlum senin suçun yok," dedi Hazer, dikiz aynasından pişman kardeşime göz kırparken. "Bak, sustu bile."

Ağlaması azalarak bitmiş ve yerini titreyen dudaklara bırakmıştı. Rahatlayıp Leo'ya döndüm, eğilip sarı saçlarından öptüm. "Sorun yok aşkım. Hemen üzüldün sen de. O iyi, sık sık ağlaması da ne yazık ki kaçınılmaz."

Yüzünü koluma yaslayıp uslu şekilde gözlerini bile kırpmadan benimle Yakut'u izlemeye devam edince ben de rahatladım. Hazer arabayı çok yavaş kullandı, dikkatli davrandı, şoför koltuğunda otursa da gözleri sürekli kızındaydı.

Eve geldiğimizde Behramların çoktan geldiğini gördük, salona geçmişlerdi. Kerem onları ağırlarken biz direkt odaya çıktık, yorgunca yatağıma oturduğumda Hazer de puseti yatağın ortasına koyup kenarına oturdu, gözlerini ayıramadan Melek'e baktı. Trençkotu üstümden çıkardım, mavi elbisemin içinde Hazer'e döndüm. Üzerinde beyaz tişörtü ve gri eşofmanı vardı dün geceden beri. Yorgun ve bitkindi ama Melek'i izlerken dudaklarındaki gülümseme büyüyordu.

"Ona bir zıbın giydireyim," diyerek doğrulmaya yeltendiğimde, "Otur sen," dedi Hazer direkt. Yataktan kalkarken bile kızımıza bakmayı sürdürdü. "Ben odasından alıp geleyim."

"Zıbın hangisiydi? Bulabilecek misin?"

İğnelemem üstüne kısık gözlerini çevirdi ve yatağın ucunda durup ellerini beline yasladı. Muzip şekilde dudağımın kenarını kaşıdığımda başını iki yana sallayarak arkasını döndü. "Gazel'den yardım isterim."

"Eh, peki."

Hazer ayrılınca kızıma döndüm, onu kucaklayıp pusetinden çıkardığımda yeniden ağlamaya başladı. Bu andan sonra hep burada, evimizde, ailemizde yaşayacaktı. Yuvası burasıydı, alışacaktı. Onu her şeyden koruyacaktım, ağlamaması için yapmam gerekenleri yapmaktan kaçınmayacaktım. Güvende ve sıcak hissettirecektim, kızmayacaktım ve susturmayacaktım.

Eğilip alnından öptüm ve onu, sarıldığı bezden çıkarırken üşümesinden endişe ederek vücuduna baktım. Hayatımda gördüğüm en ufak şeydi, sanki asla büyümeyecekti. Kıpırdayamıyordu, bedeni hakkında hiçbir fikri yoktu. Onu kaldırıp göğsüme bastırdım ve ellerimi çıplak sırtına yaslarken yanlış bir şey yapıp yapmadığımdan endişelendim. Kızıma nasıl davranmam gerektiğini öğrenmek için Gazel'e seslenecektim ki bir şey beni durdurdu. Melek Yakut'un sırtındaki bir şey.

İlk saniye sırtına bir şey olduğunu sanarak korktum, kalbimin kasılıp gevşediğini hissettim. Sonra fark ettim Tanrı'nın sürprizini. Hayatımın bir döneminde birine iyilik yaptığımı düşündüm böyle garip bir sürprizle karşılaştığım için. Melek'in sırtındaki şeye inanamadım ama Hazer de odaya girip yanımıza yürüdüğünde ve bakışlarımın nereye odaklandığını görüp büyülenmiş gibi Melek'in sırtına baktığında gördüğümün gerçek olduğunu anlayabildim.

Kızımızın sırtında, Hazer'in benim sırtımda aradığı kanatlar vardı. Kanat biçiminde ufak bir doğum lekesi...

XIX

"İLK KALP ATIŞLARI"

Onu bir melek olarak dünyaya getirdim ve ilk kalp atışını bile korumak istedim, bu yüzden kollarımdan hiç ayıramadım.

Dünyaya gelmesinin üzerinden bir gün geçmişti, Melek Yakut'un bu dünyadaki ikinci günüydü. Onu yatağımızdan, yanımızdan ayıramıyordum, her saniyemi ona bakmadan geçiremiyordum. Oysa o gözlerini dahi açamıyordu; kıpırdayamıyor, yalnızca ağlıyor ve uyuyordu. Öylesine küçüktü ki herhangi bir hareketi de büyük olamıyordu, nefes alırken dudakları çok tatlı ve çok az aralanıyordu. Uzun uzun onu izlediğim için artık yüzünü ezberlemiştim ama bana mı yoksa Hazer'e mi benzediğini anlayamamıştım.

Saat sabahın altısıydı, günü yatağımda yatarak, Melek'i emzirip dinlenerek geçirmiştim. Henüz anneme haber vermemiştik, sanırım Hazer onun paniklemesini istememişti ama artık söylemezsek de çok ayıp olacaktı. Arkadaşlarımız gitmişti; sadece Gazel, Asaf'la burada kalmıştı. Anneliği yeni deneyimlediği için bana yardımcı olmak istiyordu, bu yüzden Behram onu bırakıp gitmek durumunda kalmıştı. Kerem de muhtemelen birazdan gelirdi, gece dinlenmek için gitmişti ama ihtiyacımız olur diye gün aydınlanır aydınlanmaz geleceğine emindim.

Parmağımı, korkarak Melek'in yanağında dolaştırırken üzerindeki minicik zıbına gülümsedim. Elleriyle ayakları da o sarı zıbının içindeydi ama o kadar ufaktı ki elleri olduğu belli olmuyordu mesela. Yanağının, parmağım altında seğirdiğini fark edince gözlerim duygusallıkla yaşardı ve o sırada, "Artık uyu Mila," dedi Hazer, çok kısık sesle, bebeğimizi rahatsız etmekten korkarak. "Hastaneden geldiğimizden beri uyumadın, gece de gözlerini kapatmadın. Tamam, gözlerini ondan ayıramadığını biliyorum çünkü ben de ayıramıyorum ama doğum yaptın, dinlenmelisin."

Sesi çok dinlendirici gelmişti, neredeyse hemen gözlerimi kapatacaktım. "Sanki sen uyuyorsun."

Dudağının kenarı kıvrıldı. Bana hak vermeliydi çünkü o da neredeyse hiç uyumamıştı. Gazel'le ikisi bana en ihtiyacım olduğu zamanda merha-

met ediyordu. Yeni gün doğmuştu, odamız henüz o kadar aydınlık değildi ama onun gözlerindeki heyecanı görüyordum.

"Seni uyutmadan uyuyamam. Sen bebeğimizi uyut, ben de bebeğimi uyutayım." Bebeğinin, yani benim yanağımı parmak ucuyla okşadı. "Gözlerini kapat, biraz dinlen. Ben buradayım, kızım uyanır uyanmaz onu uyutarım, neye ihtiyacı varsa hallederim."

Elimi yanağındaki ele götürdüm, ona temas etmenin yolunu bulduğum için heyecanlandım. "Melek'in emzirilmeye ihtiyacı var ve bunu senin yapabileceğini sanmıyorum Hazer."

"Kocanın yeteneklerini küçümsüyorsun."

Güldüm ama sesimi içime hapsetmem gerekti bebeğimi uyandırmamak için. "Melek'i emzirebileceğini mi savunuyorsun?"

"Aşkım, sen beni ne sanıyorsun?" dedi hâlâ bunu yapabileceğini savunarak. Başını eğip dudaklarını Yakut'un başına koydu ve bu gördüğüm en güzel şeymiş gibi kalbim ısındı. "Ben her şeyi hallederim, sen uyu."

Omzumu silkerek, "Çok güzel kokmuyor mu sence de?" diye sordum, dudakları hâlâ kızımızın başına yaslıyken. "Sırtındaki doğum lekesi... Çok manidar ve özel değil mi sence de Hazer? Sen bana abarttığımı söylüyorsun ama bence o doğum lekesi melek kanatları gibi, yani şahsen ben öyle düşünüyorum..."

Gözleri, ateşli savunmamı yapan dudaklarıma kaydı ve gülümsemesi bir miktar çoğaldı. "Evet Mila, biraz abartıyorsun... Fakat bir şey demiyorum, bizim kızımız değil mi, istediğimiz kadar abartırız."

Bir rüyaymış gibi, "Bizim kızımız," diye tekrarladım ve sonra yanağımdaki elini dudaklarıma götürüp avucunun kenarından öptüm. "Bu ellerinle sırtımda hep kanatlarımı aradın ve şimdi onları kızımızın sırtında bulduk."

"Şairane," diye fısıldadı.

Sesi yorgun çıktığı ve uyumasını dilediğim için sessiz kaldım. Abajuru yakmıştık, Hazer için zaten gece ışık yakmak, ben korktuğumdan alışkanlıktı ama Melek de olduğu için karanlık olmasını özellikle istememiştik. Üstelik kızımız aramızda yatıyordu, ya bir hata yapıp onu incitirsek, göremeyip ezersek... Düşüncesi bile korkunç olduğu için oldukça dikkatli davranıyorduk.

Dudaklarımı Melek'in omzuna koydum ve onun kıpırdayan kirpiklerini görürken kendi gözlerimin kapandığını hissettim. Kokusu rahatlatıcıydı, ellerimin ona güven vermesini istiyordum, kalp atışlarını dahi yaşamanın artık güçleştiği bu dünyadan korumak istiyordum.

Sanırım bir noktada kocamın dilediği oldu, uyuyakaldım ve bunu sıçrayarak gözlerimi açtığımda fark ettim. Önce Melek'i içine koyduğumuz beyaz yünlü battaniyeyi gördüm ama başımı panikle kaldırınca kızımızı göremedim, Hazer'i de. Ani kalktığım için ağrıyla sendeledim ve dönüp komodindeki dijital saate bakınca öğleden sonra olduğunu gördüm. Nasıl bu kadar uzun uyuyabilmiştim? Bir ara mutlaka uyanıp kızıma bakmalıydım. Mutlaka bu zaman diliminde acıkmış olmalıydı, onu emzirmem gerekiyordu.

Yataktan kalkıp çıplak ayaklarımla odanın çıkışına ilerledim. Üstümde saten pijama takımı vardı, dün akşam Hazer giymeme yardımcı olmuştu. Koridorda, Hazer'le kızımın nerede olduğunu düşünerek yürüdüm ve odasının önünden geçerken Leo'ya baktım. Ah tabii ya, okula gitmiş olmalıydı. Basamakları, hafif sızlanarak inerken koltukta annemi gördüm ve sonra da Gazel'in kolunda kızımı. Güvende olduğu için rahatladım, zaten evde bir yerde olduğuna emindim ama benden uzaklaşınca hemen kaygılanmıştım. Bir adım daha inince annem başını kaldırdı ve beni fark edip hızlıca kalktı, koşturarak gelirken, "Kızım," dedi. Ona gülümserken koluma girip endişeyle yüzüme baktı. "Nasılsın anneciğim? İyi misin? Çok dargınım size, bu kadar geç haber verilir mi? Gelseydim, yardım etseydim ya size..."

"Ben yardımcı oldum Bahar Teyze..." Gazel, Melek'i göğsüne bastırıp bana kıkırdadı. "Günaydın yeni anne. Ben de kızınla ilgileniyordum."

"Gracias," diyerek göz kırptım dostuma ve sonra anneme dönüp mahcubiyetle dudağımı ısırdım. "Anne... Ben Hazer'e söyledim seni aramasını ama o aramamış, gerçekten bak..."

"Karıcığım," diyen kızgın sesi duyunca irkilip başımı mutfağa çevirdim, onun tehlikeli baktığını görünce de yutkundum. Çok belliydi suçlamamı duyduğu. Yanaklarım pembeleşirken Hazer elindeki salata dilimini ağzına atarak tezgâh arkasından çıktı. Duş aldığını o saniye anladım, saçlarının duruş şeklinden ve üzerindeki tişörtünün bazı ıslak bölgelerinden. Altında bir eşofman altı vardı. "Bu savaşta beraber olacağımızı sanıyordum, beni saldırı altında bırakacağını değil." Elini, küçük mutfak havlusuna silip havluyu tezgâha bırakırken bu tarafa yürümeye başladı ve yanıma gelince ensemden tutup yüzümü çekti, dudaklarını şakağıma bastırdı. "İyi misin?"

"Biraz ağrım var, halsiz hissediyorum," diyerek itiraf ettim ve bunu duyan annem beni nazikçe koltuğa çekti, oturmama yardımcı olurken sevecen gözlerle yüzüme baktı.

"Ben hemen sana bitki çayı yapayım anneciğim, kahvaltını yaptıktan sonra içersin. Doktorun ilaç vermiştir mutlaka, onları da kullanırsın."

Yanıma oturup ellerimden tuttu, gözlerini vücudumda tedirginlikle dolaştırdı. "Nasıl geçti doğum anneciğim? Keşke yanında olsaydım, haber vermedi ki bu eşeğin sıpası... Kendin kadar güzel bir bebek getirmişsin dünyaya, nasıl güzel, nasıl tatlı bebek o öyle... İçim kıpır kıpır oldu görür görmez, dünyalara bedel bir şey maşallah..."

"Ben?" dedi Mustafa Kemal, koltuğun arkasından çıkarak. Annem bir saniyeliğine onun kıskanç bakışlarına odaklanırken ben de elimi kaldırıp diğer yanıma vurdum gelmesi için. Onu özlemiştim, öpmek istiyordum.

Mustafa kafasını tekrar koltuğun arkasına çekip saklanınca Hazer oraya kadar gidip koltuğun üstünden eğildi, onun çıkarıp kaldırırken, "N'apıyon la?" dedi. Mustafa bağırınca kızgın bir ses çıkarıp, "Sakin ol," dedi ve kolları arasına alıp doğruldu, bunun üzerinde Mustafa kollarını onun boynuna doladı. "Melek'i uyandıracaksın. Amca oldun, neden sevinmek yerine böyle yapıyorsun?"

Yüzünü abisinin boynuna saklayınca şefkatle gülümsedim, küçücük çocuğa alınacak değildim, Mustafa Kemal'in hassasiyetlerini anlayabiliyordum. Annemin mahcup bakışlarına üzülüp elini sıktım. "Melek'i kucağına aldın mı anne? Çok hafif değil mi? Doktor her şeyinin normal olduğunu söyledi, gayet sağlıklı olduğunu da... Sen ne diyorsun? İyidir, değil mi?"

"Maşallah, çok iyi görünüyor." Başını çevirip Gazel'in kolları arasında uyuyan kızıma bakarken çok duygusal göründü.

Hazer, "Anne," diyerek Mustafa'yı kucağından indirdi. "Ağlayıp karımı da ağlatma sakın."

"Yok, ağlamıyorum..." Annem çarçabuk gözlerini silip tekrar bana baktı, çok sevinçli ve gururlanmış görünüyordu. "Fakat çok duygulanıyorum yavrum, elimde değil. Baksana ne kadar minik torunum, çok şeker... Ağladı birkaç kez, hemen parçalandı yüreğim..."

Endişeyle yerimden kalktım ve karşı koltuktaki Gazel'in yanına gidip eğildim, Melek Yakut'u kucağıma alıp kızarık yanaklarına endişeyle baktım. "Acıkmıştır da ağlamıştır, keşke uyandırsaydınız..." Sitemle Hazer'e döndüm. "Hazer, niye uyandırmadın?"

"O iyi Safir." Hazer kalkıp yanıma dek geldi, herhalde dağılmış olmalı ki saçlarımı düzeltip göz kırptı. "Sen çık, ben de kahvaltını alıp geleyim. Emzirirsin."

"Tamam," dedim ve Melek'i göğsüme bastırıp Gazel'e döndüm, o da benim kadar uykusuz görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedim her şeyi kastederek ve hatırlayıp, "Oğuz nerede?" diye sordum.

Yorgunca gülümsedi. "Melek'in beşiğinde uyuyor."

Hazer sırıtarak kaşlarını kaldırdı. "Kızımın beşiğinde, kızımdan önce?"

"Evet." Gazel tatlı şekilde gülünce Hazer onun omzunu sıktı ve sonra elini belime dolayıp yürümem için teşvik etti.

Adım attığım sırada bacaklarım kasılıyor, derim sanki çekiştiriliyordu. Koridora çıktığımızda Melek Yakut'un gözlerini kırpıştırdığını gördüm ve dudaklarım belirsiz, hasret kaldığım bir duyguyu tatmışım gibi titredi. "Anneciğim, ne bu güzellik?" Keşke şöyle uzun uzun bakabilsem, onun gözlerinin de beni gördüğünü fark edebilsem ama hemen doğru dürüst açıp etrafının farkına varamıyordu bebeğim. "Gözleri ne renk acaba?"

"Annem, on beş, yirmi güne ancak gözlerini açabileceğini, bizi ancak o zaman fark edebileceğini söyledi..."

"Yaa," dedim üzülerek ama o güne kadar geçen zaman boyunca da yine kızımla olacağım için, ona bakmayı öğreneceğim için hemen geçti üzüntüm. Bebeğimle odamıza geçtik ve ben otururken Hazer arkama bir yastık koydu, bir sonraki hamlemi tahmin etmiş gibi gözümün önüne gelen saçımı çekti.

"Ben kahvaltını getiriyorum. Sen emzir Melek'i. Sormadım, banyo falan yapmak istiyor musun? Hemen ayarlarım, zaten Melek şimdi yine uyur, uyuyana kadar yıkarım seni..."

Esneyip ileriye uzandım, Melek'i çarşafın üzerine bırakıp öpmemeye çabalayarak geri çekildim, mikrop falan kapmasını istemiyordum. "Olabilir aşkım ama önce ellerimi yıkayıp Yakut'un karnını doyurayım."

Ben yataktan kalkarken Hazer de benim yokluğumda kızımıza bakmak için yatağın kenarına oturdu. Dirseklerini dizlerine koyup sırıtarak Melek'i izlemeye başladığında ben de odadaki banyoya geçtim ve ellerimi birkaç kez sabunladım, yüzümü yıkayıp aynalı dolabı açtım. Saçlarımı omzumdan arkaya atıp yüzüme bir nemlendirici sürdüm. Hijyenime, bakımıma ekstra dikkat etmeliydim, aynı şekilde evimizin hijyenine de. Çıktığımda Hazer'in yüzünü bebeğimizin karnına koymuş olduğunu gördüm. Saçlarını onun karnına sürtüp geriye çekildi.

"Baba yapma desene kızım, hiç pas vermiyorsun..."

Gülümseyerek ilerledim ve Melek'i sarsmadan yatağın kenarına oturup Hazer'in kafasına uzandım, saçlarını karıştırdım. "Melek'i atıp tutarak sevmemek için çıldırıyorsun değil mi şu an?"

Bana hınzır bakışını fırlattı. "Sanırım bunu yapmam için aylar geçmesi lazım."

Buna kederlenmesine sessizce kıkırdayıp elimi yüzüne kaydırdım, altdudağını hafifçe okşarken iç çektim. "Evet, henüz ellerini dahi kaldıramıyor. Ben uyuyorken kimse öpmedi onu değil mi? Mikrop kopacak diye korkuyorum Hazer."

"Yok yok, herkesi uzak tutuyorum." Bana göz kırpıp elimi kavradı, başparmağımın kenarına yumuşacık ama uzun öpücük bıraktı. "Kimse yaklaşamaz kızıma." Melek'in benim aksime çok korumacı bir babası olacaktı hayatı boyunca. Her zaman kendinden önce onu düşünen bir babası.

Hazer indiğinde yatağın ortasına çekilip Melek'ime eğildim ve çok seyrek kirpiklerine bakıp, "Seni öyle çok seviyorum ki," dedim ben de bir şeyi bu kadar hızlı, bu kadar çok sevmeme şaşırarak. "Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim Melek. Seni dünyaya getirirken çektiğim acı kendimi fark etmemi sağladı, istersem nelerin üstesinden gelebileceğimi... Sen gösterdin bana bunları, annenin ne kadar güçlü olduğunu fark etmesini sağladın. Anne... Bu kelimeyi bana söyleyeceğin günün gelmesi için ölüyorum âdeta. Seni iyi kalpli, güçlü, merhametli, mutlu bir kız olarak yetiştirmek için elimden geleni yapacağım..." Dudaklarımı yanağına basturmak için eğildim ama kıyamayıp geri çekildim. "Ve seni koruyamayacağım, sana bakamayacağım bir dünyaya getirmiş olsaydım çok korkardım ama seni herkesten koruyabileceğimi biliyorum. Senin için o güvenli alanı oluşturacağız. Ben annemle hiç gurur duyamadım, umarım senin için bunu sağlarım."

Hazer tepsiyle odaya girdiğinde ona dönüp, "Bana yardım eder misin?" dedim üstümü göstererek. Tepsiyi komodine koydu ve tembel adımlarla gelip önümde durdu, saten geceliğimin ilk birkaç düğmesini çözerek önümü açtı. Üzerimde zaten sutyen yoktu, göğüslerim sızladığı için giyemiyordum. Hazer göğsüme bakıp dudaklarını yalayınca karnına vurdum ve sonra dönüp bebeğimi kucakladım, göğsüme yaslayıp dudaklarının temas etmesini sağladım. Dudaklarının hamlelerine, yumuk yumuk gözlerine gülümseyip birkaç dakika onu emzirdim ve biraz sonra dudakları çekilince Hazer bir kumaş mendille onun dudaklarını sildi.

"Annenin göğsüne hemen uyum sağlıyorsun, babanın göğsünde ne zaman uyuyacaksın? Kıskanıyorum Melek." Melek'in yanağı kalbimin üzerinde seğirdi ve birkaç saniye sonra ağlamaya başlayınca Hazer onu çok hassas şekilde kavrayıp kucağına çekti. Yatağımızın ucuna oturup onu kalbine doğru bastırdı ve sırtını okşarken şefkatle baktı. "Ağlamadan olmayacak Mila, ağlamadan büyümeyecek."

Geceliğimin düğmelerini kapattım ve uzanıp komodindeki tepsiyi kucağıma çektim, portakal suyuna uzanırken, "Sen bir şeyler yedin mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Melek'in ağlaması azalırken. "Atıştırdım. Portakal suyunu Kerem aldı ama gerçek sıkım, istediğin kadar içebilirsin."

Acıktığımı bir şeyler atıştırırken fark ettim. "Kerem ne zamandır burada?"

"Sen uyuyakaldıktan biraz sonra geldi, bir ihtiyacımız olur diye. Zaten gece de ikide gitti, üç ya da dört saat sonra döndü anlayacağın..." İç çekti. "Ne ara uyudu, ne ara dinlenip geldi anlamadım vallahi..."

Kerem için endişelendiğini ilk kez böyle açıkça söylüyordu ve bir tuhaf oldum. "Belki sadece formasını çıkarmak için gitmiştir," diyerek espri yaptım.

Tabii bunu duyar duymaz Hazer'in tepesi attı ve kısık bir homurtuyla, "O konuyu hiç açma," dedi. "Hâlâ Leo'yu nasıl Beşiktaşlı yapacağımı düşünüyorum."

Ekmek dilimine biraz bal sürdüm. "Bildiğim bir muskacı, büyücü var; bir büyüye bakar aşkım..."

"Ne?" dedi hayretle ve omzunun üzerinden bana dönünce güldüğümü görüp kızgın şekilde bakmaya başladı fakat omuzlarımı silkip kıkırdayınca o yalancı kızgınlık tatlı bir dayanılmazlığa, iç çekişe bıraktı yerini.

Karnım doyunca tepsiyi kenara bıraktım ve dişlerimi fırçalamak için kalktım. Hazer, Melek'i yatağın ortasına koyup hijyenik mendillerden bir tane aldı, onun alnını çok hafif dokunuşlarla sildi. "Terledin mi kızım? Üzerindeki zıbın da ince aslında..."

"Babasının kolları çok sıcak, n'apsın," dedim kıkırdayarak ve aynanın önünde durup diş fırçama uzandım. Banyo kapısı açık olduğu için görüyordum onları. Dişlerimi temizlerken Melek'in bir daha ağladığını duydum, ağzımı derhal çalkalayıp içeriye geçtim. Hazer onu kucağına alarak ayağa kalktı, odanın içinde sakince yürümeye başladı. Bana diyordu ama Melek Yakut ağlayınca Hazer olduğu duyguda ve yerde sabit kalamıyor, bir şeyler yapma isteğiyle hareket ediyordu. Yanlarına gittim ve Melek'in sırtını yavaşça okşarken kızarmış yanaklarına baktım.

"Gece uyurken çok korktum yanlış bir şey yaparız, onu ezeriz diye..." Bu korkumu ona söylerken elimle kolundan tutundum. "Çok hassas, kıyafetini giydirirken bile korkuyorum. Beşiğinde tek yatması daha iyi olur."

"Doktor da öyle söyledi." Hazer gözlerini bana kaydırdı, bitkin göründüğümü fark etmiş olmalıydı ki çenesiyle yatağı gösterdi. "Bu gece beşikte

yatırırız, hem sana sarılarak uyumayı özledim." Melek'e baktı ve onun tekrar uyuduğunu görüp yavaş adımlarla yatağın kenarına getirdiğimiz beşiğe yürüdü. Eğilip onu yatağına koydu ve dudaklarından, onun uyumaya devam etmesi için, "Pışş," diye bir fısıltı çıktı. "Pış pış, uyu babacığım."

Sarsılmadan sonra tekrar uyumaya devam etmesi için beşiği yavaşça salladı ve yanıma dönüp beni kollarının arasına çekti. Çok halsiz, sancılı hissettiğim için şefkatli kollarına büyük ihtiyaç duyup yanağımı çenesinin altına bastırdım.

"Daha şimdiden onu önceliğin yaptın," diye fısıldadı, bir şeyler düşünüyormuş gibi bir sesle. "Ama sen de hassas dönemdesin, dinlenmelisin, yıprandın."

"Sana sarılmak istiyorum Hazer," dedim, en çok içimden gelen şeyi söyleyerek. Bir eli hamilelikte seyrekleşmiş saçlarıma uzandı, diplerini okşarken gözlerini kapattı. Çenesini başıma sürtüp beni koklamasını, giyinme dolabımızın aynasında gördüm. "Çok mutluyum ama bir o kadar da yorgunum, gülümserken bile halsiz hissediyorum. Annenin yanında da fazla kalamadım, ayıp olmamıştır umarım."

"Yok daha neler." Ses tınısından kızmaya başladığı ne kadar da belliydi. "Annem sana yardımcı olmak için geldi, senden misafirperverlik beklemiyor." Gözlerini tekrar açıp başını eğdi, boyun kenarımdan öpünce nefesim içime doğru çekildi. "Banyo yaptırayım mı sana? Vücudun hafifler."

"Ayakta durmak istemiyorum," diye sızlandım ve sesimdeki huysuzluk Hazer'i güldürdü.

"O zaman ben de karımı yatağımıza götürürüm," diye fısıldadı ve ellerini kaydırıp kalçamdan kavradı, artık daha hafif olan bedenimi kaldırıp yatağa taşıdı.

Kıkırdayıp beni yatağa bırakana kadar yüzünü izledim ve yanağım yastığa değerken, "Kıyafetlerimi değiştirmeme yardım etsene," dedim. Gecelliklerimin içinde oturunca hep geceymiş veya sabahmış gibi geliyordu ve daha hastalıklı hissediyordum. "Elbise giymek istiyorum."

Hazer bu isteğimi kabul edip başını salladı ve dolabımıza ilerledi. Karıştırıp küçük pembe çiçekleri olan, penye kumaştan, rahat ve uzun bir elbise seçti. O elbiseyi seçmesine şaşırmamıştım, bir keresinde dışarıdayken o elbiseyi vitrinde görüp benim için ayırttığını söylemişti. Zaten ertesi gün de elbise evimize gelmişti içinde bir hediye kartıyla.

"Bu elbiseyi üstünde hiç görmedim," dedi doğrulmama yardım ederken. Saten geceliğimin düğmeleriyle uğraşmadı, yukarıya çekip

kollarımdan çıkardı. Açıkta kalan göğüslerimde havayı hissettim ve doğumdan önce de sonra da sızlayan göğüslerime bakarken, "Sorun ne?" diye sordu, yüzümü buruşturduğumu görüp.

Başımı kaldırıp omuzlarımı silkerken, "Göğüslerim sürekli ağrıyor," dedim iç çekerek.

"Çektiğin acılar için üzgünüm ve teşekkür ederim," dedi.

Parmağını göğsümün kenarında gezdirirken hınzırlığına dudak büküp bir tane vurdum elinin üzerine. "Göğsüme dokunman bile şu an canımı acıtıyor, aklından geçenleri unut."

Yakalanmış gibi kızarıp bakışlarını çekti ve genzini temizleyip, "Aklımdan neler geçtiğini bilemezsin," dedi.

"Ben mi bilemem? Neredeyse tanıştığımız ilk günden beri aklından geçenleri okuyabiliyorum Hazer."

"Vay vay, karıma bak sen..." Elbisenin düğmelerini açıp başımdan geçirdi, askıları omuzlarıma yerleşince eteklerini aşağı çekti. "Tanıştığımız ilk günden beri aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş... Öyle olsaydı arkana bakmadan kaçardın Mila, Mila, Mila..."

Tamam, biraz abarttığımı kabul ediyordum ama ne ima ediyordu? "Bunu duymamış gibi yapacağım," dedim ve yüzümdeki gülümsemeyi sonlandırıp kısık gözlerle ona baktım. "Sağlığın için."

Okkalı şekilde yutkunup başını salladı. "Zaman zaman tehlikeli bir hava yayıyorsun ve normalde çok kibar olduğun için bu direkt göze çarpıyor, biraz ürkütüyor..."

Ayağa kalktım, pijamamı indirip içinden çıktım ve elbise çamaşırımın üzerine, bacaklarıma dökülünce rahatladım. Belimi bir şey sıkmayınca daha iyi hissetmiştim. Yatağa oturmadan önce Hazer elbisemin ucunu karnıma dek kaldırıp çamaşırımı hafifçe çekince utanıp sızlandım ama, "Şişt," diyerek dikiş izlerine baktı. Böyle açık açık bana bakması, niyeti başka olsa da beni hem utandırdı hem de etkiledi. Bu yüzden, "İyiyim," diyerek geri çekildim ve eteğimi örtünce Hazer başını kaldırıp kızgınca baktı. "Bakıyorum Mila, bu kadar da utanma. Acıyor mu diye endişe ediyorum."

"Acımıyor ki aşkım..." Dizinin arasına yaklaştığımda bacaklarını iki yana açtı ve ben kalçamı dizine yaslayınca elini bacağıma koydu. "Elbise giyince rahatladım, göbeğimin bir günde yok olmasına ne diyorsun?"

Yüzünü boynuma, omzuma, koluma sürttü. "Yeniden yaparız diyorum."

"Aaa! İki yıl asla olmaz!" İkinci bir çocuğu ima ettiğini anlayıp karşı çıkmam sonucunda Hazer sırıtarak omzumu dişledi. "Doğumunun nasıl

geçtiğini hatırlıyorum Mila. Bir daha çocuk yapabilmeye cesaret edebileceğimizi sanmıyorum. Öyle bir acı çekmeni istemiyorum, Melek bize yeter."

Alçak sesle gülüp pürüzsüz çenesini okşadım ve aynı esnada koridordan, "Melek?" diyen sesi duydum. Kardeşim okuldan gelmişti. Koridorda bağırarak koşuyordu, belli ki yeğenini görmek için deliriyordu.

Hazer beni kenara bıraktı ve derhal kapıya yöneldi, kapıyı yavaşça açıp, "Bağırma oğlum," dedi. Bununla beraber koridordaki adım sesleri yavaşladı, çok geçmeden Leo göründü ve Hazer eğilip onun kafasını tuttu, sarı saçlarından öptü. Leo'nun meraklı, suçlu bakışları odanın içine yöneldi ve benimle göz göze gelince elini salladı. "Ablacığım, iyi misin?"

"Evet aşkım, bugün daha iyiyim."

Gözlerini yatakta dolaştırıp beşiğe çevirdi ve gözleri heyecanla büyüdü, içeri girmeyi denedi ama Hazer onu içeriye almayınca, "Enişte," dedi dudaklarını bükerek. Yalvaran gözlerle bakmaya başlayınca dayanılmaz göründü. "N'olur gireyim, Melek'imi göreyim! Sabah zorla gönderdin zaten beni, hâlâ sinirliyim sana..." Ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Enişte'm n'olur gireyim."

Hazer'in onu süründürmesine kızdım ama kocam benim aksime çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Leo'nun omzunu sıkıp, "Önce beni öp," dedi ve bunun üzerine Leo gözlerini devirerek yanağından öptü, sabırsızca çekildi. "Oldu mu? Şimdi görebilir miyim Melek'i?"

"Çok tatlısın la, kıyamıyorum." Hazer onu kucağına aniden alınca Leo surat asıp, "Ben artık büyüğüm," dedi ama kocam bunu kabul etmiyordu. "Olsun, sonuçta benim oğlumsun," dedi.

Hazer, Leo'yu beşiğin yanına kadar götürüp kucağından indirince Leo hevesle beşiğe yapıştı ve başını yana eğip uyuyan kızımızı izlerken yüzünde bir gülümseme oluşmaya başladı. "Gördüğüm en, en güzel kız!"

Hazer onun omuzlarını sıkarken sırıttı. "Her hafta gelip, "Hayatımdaki en güzel kızı gördüm," diyorsun zaten."

"O ayrı enişte!" Leo'nun Melek uyanmasın diye kısık sesle konuşmaya başlaması beni çok fena etkiledi. "Melek tüm kızların önünde, hiç başka kızlarla bir olabilir mi?"

"Aferin la." Hazer eğilip onun yanağından coşkulu şekilde öptü. "Seviyorsun Melek'i, değil mi?"

"Tabii ki enişte! Çok seviyorum yeğenimi! Ama hep uyuyor, ne zaman oynayacak benimle?"

"Leo, bir süre onu sadece uzaktan izleyebileceğiz." Sesimi duyunca bir saniye bana baktı ama sonra hemen Melek'e döndü, ona öpücük atmaya

başladı. "Aylar sonra emeklemeye, sesler çıkarmaya başlayacak. O zaman oynarsınız."

Bunun hoşuna gitmediği belliydi. "Ona aldığım tokaları da takacak mı?" diye sordu.

"Elbette. Saçları uzasın."

"Kısacık saçları." Leo gülünce Hazer de onu benim kadar tatlı bulmuş olmalıydı ki eğilip yanaklarından bir daha öptü ve bunun üzerine kardeşim ona gülümsedi. "Bugün herkese Melek'i anlattım. Âşık olduğumu kıza da."

Al işte. Bu kez kime âşık olduğunu sormayacaktım, zaten sürekli değişiyordu. Hazer bıkkınlıkla inleyip Leo'yu bir daha kucakladı, onu omuzlarına alınca Leo düşmemek için saçlarına yapıştı. "Bu kez kime âşıksın la?"

Leo çapkınca gülümsedi ve bu benim ağzımı açık bıraktı, Hazer de kafasını arkaya atıp şaşkınlıkla Leo'nun çapkın sırıtışını izledi. "Bu ne sırıtış oğlum? Serseri olup çıkacaksın başıma, kızların duygularıyla mı oynuyorsun yoksa?"

"Takılıyoruz işte enişte..."

"Ne?" dedim bir karış açık ağzımla, tansiyonum çıkmaya başlamıştı.

Leo omuzlarını silkti ve onu bırakması için eğilip Hazer'in kafasını ısırmaya başladı ama bu kez gülmedim. O daha küçücük bir çocuktu, böyle büyümesi gelecekteki hali için de endişe vericiydi. Annemin oğluydu, annem gibi olmayacağının garantisini kim verebilirdi ki? Sanırım hassas dönemde olduğum için de bunu kafama taktım ve yüz ifademi gören Hazer de gülmeyi sonlandırdı, Leo'yu omzundan indirerek genzini temizledi. Yatağa çıkıp kafasını yastığa bıraktı, Leo onun bacaklarına otururken bana dönüp yüzünü belime sürttü. "Takma bu kadar, ne dediğini bilmiyor."

"Anlamıyorum neden böyle bir çocuk olduğunu, çevresinde hiç böyle erkek de yok..."

"İçinde var demek ki çapkınlık."

"Of Hazer, ciddiye alır mısın lütfen?"

"Cümleye *of* diyerek başlayıp *lütfen* şeklinde bitirmen ironik ve komik." Sesi biraz yorgun çıkınca iki gecedir hiç uyumadığı gerçeği beni yakalayıp kıstırdı ve haliyle üzdü. "Ayrıca Leo dokuz yaşına girecek, daha küçük. Neyini ciddiye alayım ki? Oradan buradan duyduğu kelimelerle konuşuyor."

Hak versem de yine düşünmeye devam ettim. Leo, Yakut'a eğilip öpücük attı. Sonra bize göz kırpıp odadan ayrılırken Hazer, "Kapıyı kapat." dedi arkasından ama Leo bilerek kapatmadı, Hazer arkasından koşup onu yakalamasın diye hızlıca odasına gitti. Arkasından kızsam mı gülsem mi

bilemeden Han'a döndüm ve o da bana dönüp omuzlarını silkti. "Sana bir serseri yetiştirdiğimizi söylemiştim."

"Katılmıyorum, büyüyünce bir beyefendi olacaktır."

Hazer buna o kadara inanmadı ki gülmeye başladı ve kahkahasının sesinden Melek uyanmasın diye yüzünü yastığa yasladı. Gözlerimi kısıp kafasının arkasındaki saçlara bakarken bir an nefessizlikten boğulacağını sandım, tişörtünden tuttum ve kaldırmaya çalıştım. "Boğulacaksın Hazer..."

"Karıcığım, çok komiksin ama..." Öksüre öksüre gülmesinden belliydi ne kadar komik olduğum.

Ona tam layık olduğu cevabı veriyordum ki Melek ağlamaya başladı ve ben daha hareket etmeden Hazer yatağımızdan fırladı. Beşiğe gidip Melek'i kucaklarken, "Annenle babanın tartışmasını böldün, şimdiden harika bir kız olacağın belli," diye fısıldadı. Melek kucağında olduğu için onu sarsmamaya çalıştı, yatağa gelip eğildi ve onu ortaya bırakıp dudaklarını kapalı gözlerine değdirdi. Öpmekten uzak bir dokunuştu. "Yüzü çok çabuk kızaran bir bebeksin sen, ileride de mi böyle olacaksın acaba? Öyle olursan yalan söyleyemezsin, bu da benim işime gelir tabii." Kafasını onun kafasının yanına koyup ilgili, hâlâ alışamamış gözlerle küçücük burnuna odaklandı. "Babana yalan söylemezsin, değil mi?"

Azıcık yaklaşıp Melek'in küçücük ayaklarını tuttum, hareket dahi ettiremiyordu henüz. "Sence iki günlük kızınla konuşma konun bu mu olmalı Hazer?"

"Söyle o zaman annesi, dünyadaki ikinci gününde kızımla ne konuşayım?" Onun küçücük, hafifçe kırışan burnuna dokunup hemen elini geriye çekti. "Onu dünyalar kadar sevdiğimi söylesem anlayabilir mi? Hiç sanmıyorum."

"Bir söyle, belki anlar."

"Oyuncak bebek gibi oynama." Hazer halime sırıtıp sonra tekrar Yakut'a döndü ama ne yapayım, ayakları bir oyuncak bebeğinkine benziyordu. Melek'in hafifçe kızarmış yüzüne ciddiyetle bakarak, "Seni seviyorum," dedi kulağına doğru. "Seni çok seviyorum."

Melek burnunu kırıştırdı. Sanırım tenine değen nefesten ürpermişti. Bu cümlenin üzerine bunu yapması beni güldürse de Hazer'i hüzne boğdu. Geri çekilip sitemli şekilde, "Seni sevdiğimi söylüyorum, bana burun mu kırıştırıyorsun?" dedi.

Ayaklarını bırakıp onu rahat ettirmek için uzaklaştım ve o esnada telefonu çalan kocam hızlıca kalktı, Melek'i rahatsız etmemesi için derhal

telefonuna gidip sessize aldı. O arayanın kim olduğuyla ilgilenirken ben de Melek'in nefes alıp verişini dinledim. Elimi ağzına yaklaştırdım, cılız nefesi hafifçe dokundu avuçiçime.

"Kimmiş aşkım?" diye fısıldadım Hazer'e ve sustuğu için Melek'i kucakladım, yavaşça beşiğine götürdüm. Sanırım onun yerini sık sık değişmemeliydik, hata ediyorduk. Bunu annemle Gazel'e danışmalıydım.

"Babam," diyen Hazer'i duydum ve koridora çıkınca arkasından bir süre baktım, sonra yatağa oturup saçlarımı düzeltmeye başladım. Parmaklarımı dalgaların arasından geçirdiğim dakikalardan sonra odanın kapısı hafifçe itildi ve dönüp bakınca Oğuz'la Gazel'i gördüm. Yüzüme, benim de hesaplayamadığım bir gülümseme yerleşti ve Gazel, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki!"

Yatağın kenarına vurdum ama Gazel pufa oturmayı tercih etti, beşiğe ve bana bakıp, "İyi misin?" diye sordu. "Ağrın sızın var mı?"

"Yok desem yalan olur." Ellerimi uzatıp Oğuz Asaf'ı isteyince kararsız kaldı ama ısrarla ellerimi uzatınca kalkıp yanıma geldi, yeğenimi kollarımın arasına koydu. Melek'ten sonra ağır geldi kollarıma, gerçekten büyüdüğünü idrak edip irice açılan gözbebeklerine kıkırdadım. "Kardeşini mi özledin? Gelip görmek mi istedin? Sen de hoşlandın değil mi Melek'ten?"

Elindeki ses çıkaran oyuncağı sallayarak güldü ve Gazel uzanıp elindeki peçeteyle onun çenesinden akan salyasını sildi. "Bu aralar sürekli gülmeye başladı, yüz kasları daha hareketli, mimikleri de oluşuyor."

Her geçen gün bebeğindeki değişiklikleri izlemek onu heyecanlandırıyor olmalıydı, sesinden çok belliydi. Benim için de o günler gelecekti, gözlerimi Melek'ten ayıramayacaktım.

"Yakut'un yüzü dümdüz Gazel, sadece ağlayınca değişiyor. Hiçbir yüz kasını hareket ettiremiyor henüz. Güleceği ve gözlerinin beni farkına varacağı zamanı iple çekiyorum. Sadece biz ona bakıyoruz, o bize bakamıyor ve hiçbir şeyi algılayamıyor."

"Günler, aylar çok çabuk geçecek Mila. O günler için sabırsızlanmak yerine birlikte geçirdiğiniz her anın tadını çıkar." Yanağımdan öpüp geriye çekildi, sonra da çok ses çıkardığı için uzanıp Oğuz'un elindeki oyuncağı aldı. "Yani, ben de yeni anneyim ama bence öyle. Oğuz Asaf yarım yaşını geçti, baksana..." Asaf'ın tekmesini tutup sırıttı. "Baksana, annesini tekmelemeye bile başladı."

Oğuz'u kaldırıp yüzümü göbeğine bastırdım ve bununla eğlendiğini görüp sırıttım. "Oyuncağını aldığın için mi vuruyor?"

"Evet evet, tepki veriyor artık çoğu şeye. Babasının takkesini takmaya çalışıyor, görmen lazım..." Gözlerimde küçük bir imam canlanınca kahkaha atmamak için direnmem gerekti. "Sanırım bir de dilediğiniz gerçek oldu..."

"Ne?" dedim anlamayarak.

Ofladı ama bir yandan da gülüyordu. "Oğuz'un en çok tepki verdiği şarkılar *rock* şarkılar, televizyonda o tarz bir şarkı çalınca çıldırıyor, değiştirdiğimizde ağlıyor." Buna inanamadım ve Oğuz'un omzuma koyduğu başını, ensesini okşayıp alçak sesle kıkırdadım. "Behram bunu fark edince deliye döndü, Hazer'i arayıp onun suçuymuş gibi fırça çekti bir de. Hazer bununla çok eğlenmişti, sana anlattı sanıyordum."

"Anlatmamıştı," dedim neşeli sesle. "Son haftalarda çok gergindi, aklından çıkmıştır muhtemelen."

"Çok içten dua etmiş ki gerçek oldu sanırım."

Muzip şekilde dudağımı kıvırdım. "Temiz kalplidir kocam."

"Bırak şimdi... Dur, alayım Oğuz'u, hâlâ dinlenmiş değilsin." Asaf'ı benden aldı ve terlemiş ensesini silip doğruldu. "Melek'i görecek misin oğlum? Tabii görmek istersin, sallarsın o başını... Bak, uyuyor arkadaşın. Çok tatlı ve güzel, değil mi? Büyüyünce senin en yakın arkadaşın olacak."

Gazel'le ben gibi... Küçükken onunla başlayan yolculuğumuzun bu kadar uzun süreceğini düşünmezdim. Birbirimizi çok seviyorduk ama bir noktada ayrılmak zorunda kalacağımızı düşünürdüm. Fakat öyle olmadı, gidişatını kestiremediğim o yolculuğun sonunda birbiriyle de arkadaş olacak bebeklerimiz vardı.

"Hey, dokunmak yok Asaf, dokunmadan sev..."

Asaf'ın önce tatsız bir ses çıkardığını, sonra ağlamaya başladığını duyunca şefkatle gülümsedim. İstediği olmadığı için biraz öfkelenmiş görünüyordu. Gazel onu derhal beşikten uzaklaştırıp, "Ağlıyorsan hiç bakmak yok," dedi ve odanın çıkışına ilerlerken bana göz kırptı. "Sen de aşağıya gel, yalnız kalma. Bebek telsizini yanında getir, Melek zaten uyuyor, burada yapacağın bir şey yok."

Kafamı salladım ve Gazel gidince yataktan kalkıp yavaşça aynanın karşısına geçtim. Göğüslerim ufak olduğu için sutyen giymediğim çok fark edilmiyordu, bu yüzden dikkat çekmeyeceğinden rahatlayıp komodine ilerledim. Bebek telsizini yanıma alıp beşiğe eğildim, Gazel battaniyeyi Melek'in göğsüne dek çekmişti. Titrek şekilde gülümseyip minicik dudaklarına baktım, dudakları çok hafif aralıktı ve nefes alıp verişini dikkatli baktığımda fark ediyordum.

"Annen aşağıda; acıkınca ağla, geleceğim."

Odadan çıkmadan önce dönüp dönüp tekrar beşiğe ilerledim, kızıma defalarca bakıp öyle çıktım odadan. Ağrılarım olduğundan yavaşça yürüyüp etrafıma baktım, sanırım Hazer de aşağıya inmişti. Basamakları dinlene dinlene indim ve koltukta oturan Mustafa'yla Leo'yu gördüm, sohbet ediyorlardı. Annemi göremedim, gitmediğini ümit edip başımı mutfağa çevirdim ve annemle kocamı orada gördüm. Annem ocak başında bir şeyler yapıyordu, Hazer de meyve yıkıyordu. Benim için bu kadar çok şey yapan insanın olmasına inanamayarak iç çekerken Leo'nun sesini duydum.

"Abla, Melek'i yalnız mı bıraktın?"

Ben ona dönerken annemle Hazer'in de bana baktığını hissettim. Leo bu yaptığımla dehşete düşmüş gibi görünüyordu. Gülümseyip telsizi gösterdim. "Ağlarsa hemen haberim olacak. Hiç onu düşünmeden adım atar mıyım Leo?"

Emin olamamış gibi gözlerini kısınca yürümeye başladım ve Mustafa Kemal'in yanına oturup izin ister gibi hareket ederek saçlarına dokundum. "Sen Melek'i gördün mü?"

Parmağının köşesini ısırmaya başlayıp çekingen gözlerini Leo'ya çevirdi ve Leo ona göz kırpınca tekrar bana dönüp başını salladı. "Gördüm yenge..." Karnıma baktı, bu konuyla ilgili merak ettiği şeyler var gibiydi. "Annem diyor ki, o bana amca diyecekmiş."

"Evet aşkım." Onu kendime çekip sarılınca çekingen şekilde elleriyle oynamaya başladı. "Sen amcası olacaksın, Leo da dayısı. Onu görmüşsün ama sevmedin sanırım, aşk olsun..."

"Çok küçük... Ve bana da benzemiyor, abim bana benzeyebileceğini söylemişti ama benzemiyor, yalan söyledi." Sanırım Melek'in down sendromlu olma ihtimalinden bahsediyordu, bu yüzden Mustafa'ya benzeyeceğinden. "Yürüyemiyor da."

"İlahi Mustafa, ne yürümesi!" Leo gözlerini devirip kolunu Mustafa'nın omzuna attı ve uzanıp yanağından öptü. "O küçük daha dostum, minicik! İleride yürüyecek! Ben çok seviyorum onu, sen nasıl sevmezsin?"

Mustafa Kemal suçlu bakışlarını kaçırınca ona daha sıkı sarılıp kafasından öptüm. "Seviyorum Leo... ama korkuyorum!"

"Melek küçücük, neyinden korkuyorsun?" Leo komik bularak kahkaha atmaya başlayınca Mustafa dargın şekilde bakıp oynadığı ellerine döndü, duyguları benim gibi çok hassastı.

"Çok küçük olduğu için korkuyorum zaten..."

Leo gülmeye devam edince ona kızgın bir bakış attım ve silktiği omuzlarına hayret edip Mustafa'ya baktım. Kaşlarını çatmış Leo'yu izliyordu. "Boş ver onu Mustafa, serseri oldu senin bu arkadaşın..." Mustafa bu söylediklerimden sonra bana dönüp bakınca sırıtıp yanağını okşadım. "Sen uslusun ve onun küçüklüğünden korkmakta da haklısın, ben de korkuyorum bir şey olur diye, dokunurken bile çekiniyorum."

Mustafa Kemal neden bahsettiğimi anlamış gibi başını hızlı hızlı sallayınca kıkırdayıp kendimi biraz geriye çektim. Leo gülmeyi kesip bize gözlerini devirdi ve elindeki telefona dönüp oyun oynamaya devam etti. Leo, ben onu yetimhanede görmeye gittiğim zamanlarda daha içine kapanık, sessiz bir çocuktu ama son aylarda gerçekten değişmişti. İçine kapanık olmamasından memnundum ama güzel huylarının değişmesini hiç istemiyordum. Elimi uzatıp onun da saçlarını okşayınca kafasını telefondan kaldırıp baktı ve bana göz kırptı. *Ah, çapkın...*

"Safir'im, anneciğim, al bunu iç."

Bahar Anne'min sesiyle başımı çevirdim ve uzattığı bitki çayını alırken, "Zahmet oldu anne," dedim, alıştığım bir mahcubiyet hissiyle. "Ne var içinde?"

"Ya bak Safir sana hiçbir şey için kızmıyorum ama şu gereksiz mahcubiyetlerine alınıyorum haberin olsun." Annem ortadaki sehpayı önüme kadar iterken bunu söyledi ve ben de utanıp güldüm. "Merak etme, çok sağlıklı hepsi. Rahatlatıcı papatya çayı ama ambalajlı ürün değil, kendim yaptım."

Annem karşımdaki koltuğa oturup sevgiyle bana bakarken çayımdan ufak bir yudum alarak Hazer'e göz attım. Dalgınca yıkadığı meyveleri doğruyordu, benim için hazırladığına emindim. Arayan babasıydı, belki konuşma aklını dağıtmıştı. Kivileri soymaya çalışmasına gülümserken çayımı yarıladım ve Hazer kafasını kaldırıp da onu izlediğimi görünce karısı değilmişim de oturduğu sahne koltuğundan kafasını kaldırıp dans ederken bana bakmış gibi heyecanlandım. Bir taşın kuyuya düşüşünü tamamlayışı gibi gözlerimdeki bakışını tamamlayana kadar geçen vakitte kalbim hızla çarptı.

Meyve tabağını getirip önüme bıraktığında yana kayıp ona yanımda yer açtım ama gülümseyip başımı okşadıktan sonra, "Sigara içeceğim yavrum," dedi ve doğrulup bahçeye yöneldi. Meyve yiyip bitki çayını içerken onu ve solmuş çiçeklerle ilgilenen Kerem'i izledim. Biraz sonra konuşmaya başladılar ve Kerem her ne dediyse Hazer gülmeye başladı, ardından kahkaha attı ve neredeyse sigaranın dumanında boğulacaktı ki bu kez Kerem onun haline güldü.

Çayı içtikten sonra kendimi çok yorgun hissettim. Ne olur ne olmaz diyerek Melek'e bakmak istedim ve ayağa kalktığımı gören annem hemen yardımıma geldi. Yukarıya çıkarken kolumdan tuttu, yatağa uzanmama yardım etti. Üstümü örtüp ihtiyaçlarımı sorduktan sonra odadan çıktı. Melek'in telsizini başımın yanına koydum ve yorgun hissederek gözlerimi kapattım. Doğum yaparken hissettiğim dehşet ve acının izleri sanki hâlâ karnımdaydı, bu yüzden uyuduğum sırada biri karnımdan bir şey çıkarıyormuş gibi irkilip sıçradım.

Bir süre sonra uyandım ama hâlâ uyuyormuşum gibi hissettiğimden kendime gelemedim. Gözlerimi ovuşturup doğrulunca Hazer'in abajuru yaktığını gördüm ve kalkıp yere bastım. Akşam olduğunu, bir parça aralık kalmış perdenin kenarından fark ettim ve eğilip Melek'in beşiğine baktım, kızım uyuyordu. Esneyerek gülümsedim ve üşüdüğümü hissedip dolaba ilerledim, ince bir hırka alıp üzerime geçirdikten sonra koridora çıktım. Ev çok sessizdi, herkes gitmiş miydi? Muhtemelen beni uyandırarak rahatsız etmek istememişlerdi.

Leo'nun odasından içeriye göz atınca sadece kardeşimi değil, kocamı da gördüm. *Playstation* oynuyorlardı ve henüz geldiğimi fark etmemişlerdi. Leo ayaktaydı, Hazer de oturduğu yerden sırıtarak tuşlara basıyordu. Her ne olduysa Leo öfkeyle oyun kolunu attı ve Hazer sesli gülmeye başlayıp ona baktı.

"Her yenildiğinde böyle davranamazsın Leo."

"Sus enişte!"

"La benimle böyle konuşma demedim mi sana?"

Leo yatağın kenarına oturup başını eğdi. "Özür dilerim enişte."

Hazer sırıtıp ona dirsek atınca Leo omuzlarını silkti ve seslice esneyerek kendimi belli edince ikisi de kafasını kaldırıp bana baktı. Onlara gülümseyerek el salladım ve Leo derhal yanıma gelip ellerimden tuttu. "İyi misin ablacığım? Melek'im nasıl? O da iyi mi?"

"İkimiz de iyiyiz prensim."

Onları odada bırakıp çıktım ve biraz sonra Hazer'in peşime takıldığını hissederek odamıza ilerledim. Odadan içeriye sızarken kapıyı kapatmama gerek kalmadı, Hazer bunu benim için yaptı. Yatağımıza ilerledim ve üzerimdeki hırkayı çıkarıp yatağa attığım esnada Hazer beni elimden tutup banyoya doğru çekti. Işığı yakarak içeriye girdiğinde kirpiklerimin altından ona baktım. Kapıyı, Melek için aralık bıraktı ve benimle duşkabine yürüyüp üzerindeki tişörtü çıkardı. Pantolonunu indirene kadar her şey

güzel gidiyordu ama pantolonunu indirince utanmam onun hoşuna gitti. Suyu açarken hareket eden kol kaslarına baktım ve su başımdan aşağıya dökülünce çığlık atıp kıkırdadım.

Halime güldü. "Suyu açtığımı görüyorsun, neye şaşırıyorsun he karım, he?"

Su ılımaya başlayınca memnuniyet duydum ve ıslanan saçlarımı omzuma alırken, "Karım ne Hazer?" diyerek kıkırdamaya devam ettim. "Gel karım, öp karım, ye karım... İnsanlar genelde karıcığım der, karım demez."

"Böylesi hoşuma gidiyor." Açıklamasını yeterli buluyor olmalıydı ki bu konu hakkında başka şey demeden kollarını uzattı ve ellerini fayansa yaslayıp başını önüne eğdi. Sabah duş aldığını biliyordum, bu kez sanırım sadece suyun altına girmek istemişti. Çok yorgun olduğunu tahmin ediyordum, ben de öyleydim. Yanağımı onun omzuna yaslayıp kirpiklerini izledim. Kolu ona dokunduğum için gerilmeye başlamıştı.

"Aşkım?" dedim.

"Hım?"

"Su israfı yapıyorsun."

"Of Mila," diye inleyince sırıtıp parmak uçlarımda yükseldim ve ensesinin altında kısa şekilde duran saçlarından öptüm. Hazer gözlerini açarak bana dönünce dönüp sırtımı tekrar fayansa yasladım. Hazer karşımda durup beni izlerken ıslanan elbiseme bakıp vücuduma ne kadar yapıştığını gördüm. Sutyenim olmadığı için göğüs uçlarım belli oluyordu ve belki bu, belki de bana baktığında gördüğü herhangi bir şey uzak durması hakkında koyduğu birkaç kuralı zorluyormuş gibiydi. Sertçe yutkunup bakışlarını kaçırdı ve kapı aralığından baktı, bir ses var mı diye dinledi ama yoktu.

Gözlerini etrafta gezdirip tekrar kaçamak şekilde bana bakınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Konuşmak için zamana ihtiyacı varmış gibi bekledi. "Seni her öpmeden önce düşündüğüm şeyleri."

Bu sadece bir anlama geliyor olmalıydı. "Beni öpecek misin?"

Yüzüme düşen saçlarımı çekerken Hazer'in gözlerini yerden tekrar kaldırıp bana baktığını gördüm. Bu öpücüğü diğerlerinden ayıranın ne olduğunu o an anlamadım ama muhtemelen sonra anlayacaktım. Alnına gelen saçlarını başının arkasına doğru itip aksiyon aldı ve bana yaklaşıp yanımda heyecanla titreyen elimi tuttu. Kalbimi de elimle tutuyormuş gibi bir hassasiyetle parmaklarını parmaklarıma geçirerek alnını alnıma koydu. Vücudum çok yorgundu, kırılgan ve hastaydı. Alnını bastırınca kafam arkadaki

fayansa yavaşça yaslandı ve iri vücudunu özellikle vücuduma yaslamadan, beni incitmeden dudaklarıma doğru eğildi.

"Seninle olmadan da seni öpebilirim sanırım," diye fısıldadı ve beni öpmeye altdudağımdan başlayarak gözlerini yumdu. Yumuşak, sessiz inil-tilerle beni öptü.

☽

Günleri, neredeyse hiç uyuyamadan geçirmeye başladım. Bu, Melek'in evdeki üçüncü gününde başladı ve günlerce devam etti. Çok sık ağlamaya, uyanmaya, sızlanmaya başlamıştı. Sürekli onu beslememiz gerekiyordu ve bu doğrudan benim yapmam gereken şeydi. Gecenin ikisi, üçü, beşi... Öğlenin on ikisi, akşamın yedisi... Neredeyse her saat başı onu beslemem, altını değiştirmem, uyuması için sallamam gerekiyordu. Bazı şeyleri Hazer de yapıyordu; altını değiştirmek, onu sallamak gibi yapabileceği şeyleri. O olmasa, günlerimi yalnız nasıl geçirirdim bilmiyordum. Bir yandansa kendimi her gün daha güçlü, dayanıklı hissediyordum. Anne olmanın ne olduğunu öğreniyordum. Kızım öğretiyordu.

Annem ve Gazel sürekli geliyor, bana yardımcı oluyordu. Melek'i ilk banyo yaptırdığımız gün... öyle korkmuştum ki ikisi olmasa Hazer'le ne yapardık bilmiyordum. Ufacıktı, onu tutmayı öğrendiğimizden bile emin değilken suyun içinde nasıl davranacağımı nereden bilebilirdim ki? Melek benim için dünyadaki en hassas, en savunmasız kişiydi ve elini, ayağını tuttuğumda bile korkuyordum. Gün geçtikçe küçülmesi gereken korkularım ona bağlandıkça büyüyordu.

Melek Yakut artık biraz daha büyümüştü, geçen birkaç hafta içinde büyüdüğünü gözlerimizle görmüştük. Hazer onun birkaç fotoğrafını çekmişti aralıklarla, o fotoğraflara baktığımızda bile belli oluyordu. Vücudum iyiydi, ilk günlerdeki gibi halsiz değildim ama ruhsal olarak sürekli bir tedirginlik, korku içindeydim. Hazer şu sıralar sadece katılması gereken toplantılar için gidiyordu şirkete, onun dışında benimle kalıyor, imzalaması gereken evrakları Kerem evimize getiriyordu. Zaman zaman ikimiz de çok geriliyorduk, sanırım bunda hissettiğim korkunun payı büyüktü ama Hazer her defasında alttan alıyor, sanırım sinirlendiğimde söylediğim şeylere kulaklarını kapatıyordu.

Şirkete gitmesi gereken günlerden biriydi, muhtemelen birazdan gelirdi. Melek'i dışarıya çıkarmış, dönmesini bekliyorduk. Artık on dokuz günlüktü, vücudu hareket etmeyi öğreniyordu. Elleri sürekli yumruktu, açamıyordu.

Başı omzumdaydı, yumrukları göğsümde duruyordu ve güneş kumral saçlarına dokunuyordu.

"Safirciğim, bu çiçekleri dikeyim mi? Sen seversin."

Başımı Kerem'e çevirip yeni aldığı çiçeklere hayranlıkla baktım. "Lütfen. Çok güzel görünüyorlar Kerem."

Göz kırpıp ellerini tekrar toprakla buluşturdu ve çiçeği dikerken, "Melek'im için dikiyorum bunu da," dedi ve dönüp kucağımdaki miniğe baktı. "Hiç sesin soluğun çıkmıyor kız... Gerçi ne zaman çıkıyor ki?"

"Daha on dokuz günlük Kerem, çocuğum sadece uyuyor, yiyor ve içiyor."

"Benim mottom değil mi bu ya? Leo'ya verdiğim tavsiyelere uyuyor, aferin aferin." Ellerindeki kumları ovaladı ve çamurlaşmasına dudak büküp kalktı, buraya doğru koşmaya başladı. "Süreyim mi Melek'e he, süreyim mi?"

Sürmeyeceğini bilsem de kıkırdayarak geriye çektim ve kızımı sıkıca tuttum. "Zıbını bembeyaz, sakın sürme."

Kıkırdayarak ellerini indirirken sitemli sitemli bakmaya başladı. "Aşk olsun Mila... Sürer miyim hiç, kıyar mıyım ben kızıma? Melek, bir amca desene he? Ya da Kerem de. Ya lütfen ilk kelimen Kerem ya da Fenerbahçe olsun Melek, baban kederden bayılsın..." Göz göze geldik ve sanırım aynı şeyi hayal etmeye başlayarak seslice güldük. "Off harika olmaz mı Mila?"

Kızımı rahat ettirmek için göğsümde iyice yer açtım ve minicik burnuna, burnundaki üç tanesi belirgin olan çile bakıp omzumu silktim. "Olmaz Kerem. Hayatını, kocama komplolar kurarak geçiremezsin. Zaten Melek'in kelimesi de *anne* olacak."

Telefonum çalmaya başlayınca Kerem ondan rica etmeme gerek kalmadan içeri girdi, ellerini kot pantolonuna sürerek kayboldu. Az sonra telefonumla yanıma gelirken, "Gazel'di," dedi. "Ama yetişemedim, kapattı."

"Aa... Bugün Asaf'ın sünneti vardı, hastaneye götürmüşlerdi onu." Behram'la Gazel bunu, Asaf küçükken halletmek istemişlerdi, sünnet düğünü gibi şeyleri de lüzumsuz bulduklarını için Oğuz büyüyüp bundan korkmadan bir operasyonla halletmek istemişlerdi. "Muhtemelen dönmüşlerdir. Oğuz'un canı acımamıştır umarım..."

"Öperler geçer," diyerek sırıttı Kerem ve ellerini yıkamak için eve geçince telefonumu da kendiyle götürdü.

Bu haline gülüp bebeğime döndüm, yüzüne değen güneşin bir sakıncası olup olmadığını düşündüm. Cildi bana benziyordu, çok saydam görünüyor ve çabuk kızarıyordu. Burnundaki, ilk fark ettiğimde sevinçten

delirdiğim çillerine bakıp, "Babanın yollarını gözlüyorsun demek?" dedim neşeli şekilde. "Baban senin onu beklediğini bilse uçarak gelir ama arabayı öyle kullanmasını istemeyiz değil mi meleğim?"

Onu, kusmasından endişe ederek çok sarsmadan göğsüme yaslarken sokağa giren arabanın sesini duydum ve heyecanlandım. Melek'i daha fazla dışarıda tutamazdım zaten; polenden, tozdan zarar görebilirdi. Babası tam zamanında gelmişti. Kapıların açılıp kapanma sesini duydum ve sonra kadrajıma girince onu ölçülü sevmeye çalışmak bir hayale dönüştü; onu hep aşırı seveceğimden emin oldum.

Ayakları, bizi görünce yavaşladı ve güneş gözlüğünü çıkarırken bahçe kapısını yavaşça açtı. Üzerinde beyaz tişörtü, altında koyu gri kotu vardı. Saçları esen rüzgâr yüzünden dalgalanıyordu. Kapıyı kapatırken dudaklarının kıvrıldığını gördüm ve elinde bir torbanın olduğunu. Mağaza torbasıydı, sanırım alışveriş merkezine uğramıştı. Tenine benden daha çok değen tişörtüne bakarken bize kadar yürüdü ve önümüzde durup aramızdaki kızımıza baktı.

"Bir kızım olmuş ve işten eve gelmemi bekliyor... Sanırım hayatımın en iyi haline ışınlandım."

Kızımıza uzanamadı ama bana uzandı, dalgalı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp güneşte belli olan çillerime gülümsedi. Kızımızı ona uzattım. "Seni özledi bence."

Canı sıkılmış gibi oflayıp, "Ellerimi yıkamalıyım aşkım," dediğinde, "Doğru ya," dedim unuttuğum için kendime kızarak. Hazer, Melek'e eğilip güneşte parlayan yüzüne baktı ve öpememenin çaresizliğiyle geri çekilip elini belime koydu. "Eve geçelim, gel."

Başımı salladığımda çiçeklerin arasından yürümeye başladık ve eve girdiğimizde Kerem'in merdivenlerden indiğini gördüm. Hazer'in geldiğini görünce gülümseyip, "Hoş geldin patron," dedi ve Hazer onun omzuna vurup basamakları çıkarken, "Çocuğumu benden çok görüyorsun," diye sızlandı yapmacık bir kıskançlıkla.

"Şirketi bana ver, ben çalışayım, sen de kızının dibinden ayrılma."

"Neredeyse imza yetkisini sana vereceğim Kerem, biraz daha devam et..."

Hazer'in sesi ve görüntüsü koridorda kaybolmaya başlayınca, "Olacak bu iş," diyerek bana döndü Kerem ve yanağımdan makas alıp yanımdan geçti. "Ben Leo'yu almaya gidiyorum, sonra Bahar Teyze'me götüreceğim onu, Mustafa Kemal'i çok özlemiş..." Başımı salladım, bunları

konuşmuştuk dün Leo'yla. "Sonra da Oğuz'un yanına geçeyim, Behram çeyrek almadan gelme dedi ama..."

Kıkırdadım. "Sünnet olduğu için mi?"

"Evet." Sırıtıp sokak kapısını açtı ve deri ceketini portmantodan alıp bana göz kırptı, ben de ona gülümseyip öpücük attım. "Allah'tan Hazer iki ay önce zam yaptığını unutup maaşıma tekrar zam yapmıştı. Alırız bir çeyrek."

"Hemen bunu kocama yetiştiriyorum," diyerek basamakları çıkmaya başladım ve Kerem gülerek evden ayrılınca Melek'e bakıp sırıttım. "Çok komik bir amcan var, onu anlamaya başladığında bence çok güleceksin."

"Çok gülmesin, babası kıskanır."

Hazer'i duyunca başımı kaldırdım, koridordaki banyodan çıkıyordu. Ellerini uzattığında Melek Yakut'u kucaklamak için sabırsızlandığını fark ettim, Melek'i kucağına bırakırken sarsmamaya özen gösterdim. Fakat Hazer onu kucakladığı an Melek onun göğsüne doğru kusmaya başladı, kusarken bile dudakları zor hareket ediyor ve gözleri açılmıyordu.

Hazer sırıtarak tişörtündeki beyazlığa bakarken, "Üç yudum süt içiyorsun, onu da kusuyorsun kızım," dedi ve Melek'i tekrar bana verdi. "Tükürür gibi kusuyorsun bir de, gözleri de hâlâ kapalı kusarken... Çok komiksin Melek."

Hazer sırıtarak peşimden gelirken odamıza girip Melek'i yatağa koydum ve derhal komodindeki hijyenik mendillerden aldım, dudaklarının kenarını sildim. Odadan çıkarken Hazer'in, "İstediğin kadar kusabilirsin babacığım," diyerek gardıroba yürüdüğünü gördüm. "Aman hasta olma da, kus... Ama henüz Kerem'in kucağına kusmadın babacığım, böyle mi konuşmuştuk?" Sanki Kerem'in Melek'i kucağına almasına izin veriyordu da üstüne kusmasını bekliyordu...

Melek'in odasından, gardırobundan bir bezle zıbın aldım ve odaya dönünce Hazer'in tişörtünü çıkardığını fark ettim. Melek'in yanına oturmuş, hayranlıkla onu izliyordu. Oturup üzerindeki zıbını çıkarırken, "Banyo yaptıralım mı?" diye sordu Hazer. "Havalar sıcak, sürekli altına yapıyor, pişik olmasın."

"Çok korkuyorum ona tek başıma banyo yaptırmaya Hazer."

"Tek değilsin, buradayım ya."

"Orası öyle ama... Sonuçta ikimiz de bilgisiziz, annem yardımcı oluyordu..." Bezini çıkardım ve yeni bez kullanırken Hazer'in uzattığı temizleme mendilini aldım. "Gözleri neredeyse hep kapalı, uyuyor, Allah korusun bir şey olsa anlayamam diye korkuyorum."

Düşünceli gözlerle bana bakıp, "Bugünlerde çok korktuğunu hissediyorum," dedi. Korkularımın yüzeye çıktığını biliyordum, bu yüzden görmesine şaşırmadım ama kendimi bu korkuları konuşurken hayal edemiyordum, daha da daralıyordum. Melek'in bezinden sonra zıbınını da giydirirken Hazer onu omuzlarından tutarak bana yardımcı oldu. "Kaygılısın, gözlerine bakar bakmaz anlıyorum. Çok mutlusun fakat gözlerin hep bir tedirgin aşkım."

Melek'in üstüne ince bir pike örtüp ellerimi yıkamak için banyoya girdim ve odaya dönünce Hazer cevap vermememden hoşlanmayarak beni kucağına çekti. "Karım, cevap ver."

"Şöyle söyleme," dedim kaşlarımı çatarak.

"Karım değil misin Mila?"

"Evet ama kimse karısına *karım* demiyor, bu nasıl bir sesleniş aşkım?"

"O başka kocaların sorunu. Ben sana *karım* demeyi seviyorum. Sahiplik eki kullanmayı ve karım olduğunu hem sana hem de kendime hatırlatmayı da seviyorum."

Gözlerimi kısıp, "Despot," diye fısıldadım.

Dudaklarını yalayıp hareket etti ve kalkıp ikimizi de ters çevirdi, sırtımı yatağa yerleştirmeden önce başımın altına yastığı çekti. Saçlarım yatak örtüsünün üzerine dağılırken ellerini başımın iki yanına koyup yüzüme doğru alçaldı. "Uzun zamandır ilk kez tamamen yalnızız ve Melek uyuyor."

Bunun ne anlama geldiğini bilsem de bilmiyormuş gibi davranmayı seçip, "O zaman uyuyabiliriz," dedim masumca. "Günlerdir uykumuzu alamıyorduk."

Kafası karışmış göründü. "Uyumaktan bahsetmiyordum."

Dirseklerimi yatağa, ellerimi de yüzüne koyup parmaklarımı kaşlarına bastırdım ve Hazer bunu fark edince bir anıyı hatırlamış gibi daldı. Neyi hatırladığını anlayıp başımı kaldırdım, kaşının kenarından, şakağına yakın noktadan öptüm.

"Kaşlarını almışsın Hazer, verdiğin şekli beğendim..."

Bir anda ağırlığını vermeden kendisini bana sürttü, yazlık elbisem bacaklarıma dolanarak tenime yapıştı ve yanağımdan ısırıp kulağıma alçaldı. "Beni deli etme Mila. Şu espriye son ver. Seni... gerçekten ısırmaya başlarım, yalvarana kadar da devam ederim."

Nefesinin sıcaklığı ve sesinin vahşiliği, sırtımı açıp elini kalbime uzatması gibi bir etki oluşturdu. Belki de bu yüzden vücudunun altında kıvrandım ve dudakları omuzlarıma inerken elleri de elbisemi sıyırmaya

başladı. Eli havayı kesip tenime yapışınca gırtlağımdan yumuşak bir ses çıktı ve Hazer'in eli durup ardından daha sert şekilde bacaklarımın arasına ilerledi. Elinin o noktaya yaklaşması için gözlerine ihtiyaçla baktım ve Hazer dudaklarını, omzumda odaklandığı bir çil üzerinde dolaştırırken karanlık bakışlarıyla bana karşılık verdi.

"Uyuyacak mısın?" diye sordu tizleşen sesiyle.

"Hayır," dedim.

Hızla doğruldu ve ben de ona yardımcı olmak için kalktım. Elbisemi çekip çıkardığında altımdaki ten rengi çamaşır takımımla kaldım. Elini göğsümün ortasına bastırıp beni yatağa geri ittiğinde parmaklarımı, gözlerine bakmadan kemerine uzattım. Hazer seri halde nefes alarak ellerimi takip etti ve beraber kemerini çıkardığımızda ellerinin titrediğini gördüm. Nefes nefese parmağındaki yüzüğüne dokundum ve Hazer pantolonu içinden çıkarak üzerime uzanırken, "Vaktimiz çok kısıtlı," dedim boğuklaşan sesimle.

Hızlı hızlı kafasını sallayarak bir elini başımın yanına koydu ve üzerinden uzanıp komodinin çekmecesini açarken dudaklarını alnıma sertçe bastırdı. Buğulanan gözlerim onu takip edince neyi aldığını anladım ve geriye çekilip tekrardan yüzümle aynı hizaya gelirken paketin ambalajını dişleriyle açtı. Bakışları gerçekten kontrolsüz ve hesapsızdı, üstümü çıkardığım saniyeden sonra bir şeyleri kontrol etmekteki gücünü kaybetmişti.

"Ne kadar oldu Mila?"

"Dört ay mı? Galiba o kadar oldu..."

"O kadar zaman geçti ki hatırlayamıyorum artık Mila."

Beni çırılçıplak bıraktı ve kendini üzerime bastırdı. Başını yana yatırıp gözlerini görmeye çalıştığımda yüzünü yastıktan kaldırarak kısık gözlerini bana çevirdi. Parmaklarımı ensesindeki saçları okşamakta kullandım ve bacaklarımı onun için açtım. Hazer bunu hissedince omuzları kasıldı ve kalbi âdeta ileriye doğru hareket edip benim bile hissedebileceğim şekilde attı. Bir elini bacağıma götürdü ve kaldırıp beline doğru doladı, o saniye onu bacaklarımın tam arasında, olabilecek en net şekilde hissederek dudaklarımı ısırdım.

"Seni gerçekten çok özlemişim."

Hafifçe gülüp dudaklarını kolumun üstüne bastırdı ve nefesini orada bırakıp başını tekrar kaldırdı, üzerimde hafifçe hareket etti. "Ben de Mila."

Bu yüz ifadesini çok özlemiştim. Benimle beraber olduğundaki mimiklerini, gözbebeklerinin büyümesini, tatlı şekilde dudaklarını ısırıp geriden gelen bir sesle adımı hecelemesini... Bir defada değil, ancak ikinci

defa denediğinde söyleyebiliyordu ismimi ve buna bayılıyordum. Alnını alnıma koyup gözlerini sımsıkı yumdu ve vücudumda hareket ederken çok yavaş, hassas davrandı. Ona, yavaş olmasından daha çok zevk aldığımı bir kez söylemiştim ve o günden beri daha yavaştan alıyordu. Ayrıca hâlâ ağrılarımın olmasından da endişe ediyordu.

"Çok, çok güzel kokuyorsun," diyerek aralıklı, ıslak dudaklarını sıcaklamış yanağıma koydu ve inlememek için kendini sıktığını, boğazından çıkan alçak sesten anladım.

Karnım, karnındaki o kaslara sürtünerek beni terletirken dudaklarını dudaklarına muhtaç şekilde bastırdım. "Vücudun titriyor," dedim.

Gözlerini yumup başını omzuma yasladı ve duygularım o kadar yükseldi ki artık konuşamadım. Vücutlarımız birbirine hasret giderirken kollarımı boynunda tutup onun gibi gözlerimi kapattım. Ağırlığını, nefesini, alçak seslerini, ellerinin vücudumdaki telaşlı dokunuşlarını... Hepsini aklıma kazıyordum.

Dakikalar sonra onun yanında, gözlerinin içine bakarak uzanırken dudaklarımda gülümseme oluşmuştu. Yanaklarım kızarıyordu. Kollarını faydasız şekilde kendime doladığımda Hazer başını çevirip gün ışığındaki çıplak vücuduma bakarak iç çekti. "Aklımda bu yoktu," diye fısıldadı, kötü bir şey yapmış gibi.

"Birdenbire oldu," dedim, sesim gittikçe kısılıyordu.

Elini uzattığında tereddütsüzce tuttum ve yüzüklerimiz değince güldüm. Beni ayağa kaldırdı ve banyoya doğru çekmeye başladı, içeriye girdiğimizde dönüp göz kırptı. Saçlarımı göğüslerime döktüm, sevişmiyorken çıplak durmak hâlâ garipti. Duşkabine girdiğimizde suyu açtı ve saçlarım ıslandıktan sonra şampuana uzandı, saçlarımı yıkarken benim kollarımı kaldırmama bile izin vermedi. "Ben yaparım aşkım," dedi ve yaptı.

Kapı, Melek ağladığında sesini duyabilmemiz için açıktı. Henüz sesini duymadığımız için rahattık ama yemek yerken bile aceleyle yiyorduk onun yanına dönebilmek için. O yüzden duştan, ikimiz de yıkandıktan sonra çıktık ve odaya geçtik. Çarşafı toplayıp yatağı düzeltirken dolabımdan, ince kumaşı olan bir mavi elbise çıkarıp giyindim. Hazer saçlarını tararken bana aynadan göz kırptı ve ben gülümserken yanıma gelmeye başladı. Giydiğim elbisenin sırtındaki iplerini, tenimi acıtmadan bağladı.

"Böyle, sutyen giymeni gerektirmeyen elbiselerden giysene, acımaz işte göğüslerin."

"Si. Bu elbiselerin göğüs kısımları sutyen gibi zaten, o yüzden gerek görmüyorum."

"Fark ettim aşkım."

Keyifli şekilde bir düğüm attı iplere ve eğilip açıkta kalan sırtımdan öptü, sonra geriye çekilip beşiğe ilerledi. Saçlarımı düzelttim, hava sıcak olduğu için kurutmaya gerek görmeden arkamı döndüm, Hazer'e arkasından sarılıp çenemi omzuna koydum.

Birlikte kızımızı izlerken, "Küçükken bir kızın olsa ne ismi vermek istemiştin?" diye sordu bana.

Hiç böyle bir hayal kurmadığımı nasıl söyleyeceğimi düşündüm. "Bir kızım olmasını hiç istemedim, o yüzden isim de düşünmedim."

"Neden istemedin? Öyle hayaller kuracak birisin sen Mila."

"Kız çocukları için iyi bir dünya değil burası." Arkamı dönüp makyaj masasına ilerledim, Hazer'in getirdiği torbayı açıp bakınca iki ayrı kutu olduğunu gördüm. İkisini de çıkarırken, "Bunlar ne?" diye sordum.

Yanıma oturup kutuları elimden aldı ve yanağımdan yumuşakça öpünce neye duygulandığını anlayıp hafifçe gülümsedim. Kalkıp odanın çıkışına ilerlediğinde gülerek peşine takıldım. "Kutularda ne var aşkım? Söylesene..."

"Ne kutusu olduğunu anladın Mila, mütevazılık yapmayı bırak şimdi..."

Basamakları onunla indim ve Hazer kutuları sehpaya bırakıp kendine bir kadeh içki alırken ben de koltuğa çöküp kutulardan kırmızı kadife olanı açtım. Parıl parıl bir kolye gözüme çarptı ve ışıltısı gözlerimi kamaştırdı. Hazer karşımdaki koltuğa oturup şarabını içerken kolyeyi kutusundan çıkarıp, "Bu Melek için mi?" diye fısıldadım. "O daha küçücük, ona nasıl mücevher alırsın?"

"O küpeler yakut," dediğinde kolyenin ucundaki kibar kırmızı parıltıya baktım. "Herhalde şimdi takması için almadım Mila. Gördüm, beğendim ve bu sebepten aldım."

"Nasıl da mütevazısın." İmalı şekilde güldüm ve o bana göz kırpınca kolyeye âşık olduğumu hayran bakışlarımla gösterip onu gülümsettim. Bunu seneler sonra takabilirdi ama Hazer'i, Melek'e bir şeyler almak konusunda durdurmak neredeyse imkânsızdı. Kolyeyi kutusuna geri bırakıp diğer kırmızı mücevher kutusuna uzandım ve onun istekli bakışları altında o kutuyu da açtım. Beni, bu kez kırmızı kırmızı parlayan bir çift küpe karşıladı. Bunun da Yakut olduğunu anladım ve iç geçirerek Hazer'e döndüm.

"Hazer..."

"Si. Bu elbiselerin göğüs kısımları sutyen gibi zaten, o yüzden gerek görmüyorum."

"Fark ettim aşkım."

Keyifli şekilde bir düğüm attı iplere ve eğilip açıkta kalan sırtımdan öptü, sonra geriye çekilip beşiğe ilerledi. Saçlarımı düzelttim, hava sıcak olduğu için kurutmaya gerek görmeden arkamı döndüm, Hazer'e arkasından sarılıp çenemi omzuna koydum.

Birlikte kızımızı izlerken, "Küçükken bir kızın olsa ne ismi vermek istemiştin?" diye sordu bana.

Hiç böyle bir hayal kurmadığımı nasıl söyleyeceğimi düşündüm. "Bir kızım olmasını hiç istemedim, o yüzden isim de düşünmedim."

"Neden istemedin? Öyle hayaller kuracak birisin sen Mila."

"Kız çocukları için iyi bir dünya değil burası." Arkamı dönüp makyaj masasına ilerledim, Hazer'in getirdiği torbayı açıp bakınca iki ayrı kutu olduğunu gördüm. İkisini de çıkarırken, "Bunlar ne?" diye sordum.

Yanıma oturup kutuları elimden aldı ve yanağımdan yumuşakça öpünce neye duygulandığını anlayıp hafifçe gülümsedim. Kalkıp odanın çıkışına ilerlediğinde gülerek peşine takıldım. "Kutularda ne var aşkım? Söylesene..."

"Ne kutusu olduğunu anladın Mila, mütevazılık yapmayı bırak şimdi..."

Basamakları onunla indim ve Hazer kutuları sehpaya bırakıp kendine bir kadeh içki alırken ben de koltuğa çöküp kutulardan kırmızı kadife olanı açtım. Parıl parıl bir kolye gözüme çarptı ve ışıltısı gözlerimi kamaştırdı. Hazer karşımdaki koltuğa oturup şarabını içerken kolyeyi kutusundan çıkarıp, "Bu Melek için mi?" diye fısıldadım. "O daha küçücük, ona nasıl mücevher alırsın?"

"O küpeler yakut," dediğinde kolyenin ucundaki kibar kırmızı parıltıya baktım. "Herhalde şimdi takması için almadım Mila. Gördüm, beğendim ve bu sebepten aldım."

"Nasıl da mütevazısın." İmalı şekilde güldüm ve o bana göz kırpınca kolyeye âşık olduğumu hayran bakışlarımla gösterip onu gülümsettim. Bunu seneler sonra takabilirdi ama Hazer'i, Melek'e bir şeyler almak konusunda durdurmak neredeyse imkânsızdı. Kolyeyi kutusuna geri bırakıp diğer kırmızı mücevher kutusuna uzandım ve onun istekli bakışları altında o kutuyu da açtım. Beni, bu kez kırmızı kırmızı parlayan bir çift küpe karşıladı. Bunun da Yakut olduğunu anladım ve iç geçirerek Hazer'e döndüm. "Hazer..."

"Ne? Doğum hediyesi. Araba almama izin vermiyorsun, o kadar olsun."

"Ben de sana babalık hediyesi alabilir miyim?"

Düşünüyormuş gibi tavana baktı ve kafasını arkaya yaslayıp kadehi elinde çevirdi. "O kadar acıyı ben çekmedim Mila."

"Olsun, sonuçta baba oldun."

Küpeleri çıkarıp yakından bakarken ışıltısının gerçekten gözlerimi aldığını hissettim. Hazer'in aldığı hediyeler karşısında eskisi kadar mahcup olmuyordum, ben de ona bazen gömlekler, parfüm veya kol düğmesi alıyordum. Kerem, Hazer'in giydiği markayı söylediğinden beri böyle ufak hediyeler almak hoşuma gidiyordu. Küpeleri kutusuna geri bırakıp kalktım ve sehpanın yanından dolanıp onun önünde durdum, kucağına yan şekilde oturup dudaklarından öptüm. "Gracias mi amor."

Beni kucağında tuttu ve sehpanın üzerindeki bebek telsizine bakıp ardından bana döndü, saçlarımdaki kurdeleye uzanana kadar gülümsedi. Ve o kurdele çözülüp onun iri avcuna yerleşince, "Melek'in kurdelelerini de alacak mısın?" diye sordum.

"Bu yalnızca sana özel."

Omzuna yaslandım ve Hazer cebine uzanıp cüzdanını çıkarınca düşündüğüm şeyin olup olmayacağını merak ettim. Cüzdanı açıp içinden kimliği çıkarınca da hevesle parmaklarından kaptım. O, halime tebessüm ederken ben de omzuna yaslanarak Melek'in kimliğine uzun uzun baktım.

Adı: Melek Yakut Dalgakıran

Anne adı: Safir Mila Safkan Dalgakıran

Baba adı: Hazer Han Dalgakıran

Doğum tarihi: 27 Temmuz 2022

XX
"ISLAK KİRPİKLERİN"

İnsan, küçük bir çocukken dönüşebileceği yetişkinin nasıl biri olduğunu merak ediyor. Hayallerin henüz gerçekleşmemişse umutsuz bir yetişkin oluyorsun, hayallerin öldürüldüyse de içindeki çocuğu hiç büyütemiyorsun; ne kadar yetişkin görünürsen görün.

Gözlerim, gördüğüm güneş ışığıyla parlıyor, saçlarım hafif bir rüzgârla uçuşuyordu. Elimi saçlarım arasından son kez geçirip başımı eğdim ve Melek'in suratına bakınca yanaklarının pembeleşmeye başladığını gördüm. Artık üç aylık olduğu için onu zaman zaman hava alması için dışarı çıkarıyordum. Parka getirmiştim, gözlemlerime dayanarak söyleyebilirdim ki parkta oynayan çocukları izlemek onu sevindiriyordu.

Başındaki beyaz şapkayı biraz daha aşağıya çekip yüzünü güneşten korurken, "Yine parmağını emmeye başladın," dedim kendi kendime. "Bana öyle geliyor ki, acıktın."

Artık sesime tepki verebiliyordu, ses çıkarabildiği gibi. Konuştuğumu anlayıp gözlerini çevirdiğinde babasının kopyası olan amber renkli gözlerine gülümsedim. O da ağzının kenarından salya akıtırken yüzünde önce refleksi, sonra da gerçek bir gülümseme oluştu. Gülümsemesi içime dokununca gözlerim neredeyse dolmaya başladı.

"Evden çıkarken yanımıza aldığımız meyveli yoğurdunu yiyelim mi Melek?"

Onu önümdeki bebek arabasına nazikçe koyduğumda huysuz bir ses çıkardı, benden uzaklaşmayı sevmemesine mutlu oldum. Bankın yanındaki torbayı açıp evde kendime hazırladığım çilekli yoğurdu çıkardım. Parmağını ağzından çekip Melek'e parmağımla yoğurdu tattırırken, "Bu park babanla yakınlaştığımız parktı," diye anlattım ona. "Bana kitap hediye etmişti, bir iddiaya girerek. Şimdi düşünüyorum da bana yakınlaşmak için böyle davrandığı çok açıkmış, o zaman pek anlamıyordum..." Bunları anlatıyordum ama Melek'in benimle ilgilendiği yoktu, kaydıraktan inen

çocuğa bakıyordu. "Baban şimdi itiraf etmez ama kesin o zamanlar, *Bu kız ne kadar saf*, demiştir içinden."

Yoğurdun tadına yüz buruşturunca kıkırdadım. "Tenin çok beyaz, güneş değince hemen kızarıyorsun. Büyüdükçe bu özelliğin kaybolur umarım yoksa kırmızı yanaklarla gezersin."

Kafasını geri çekip bir anda heyecanla ellerini kaldırmaya başladığında şaşırdım ve onun büyümüş gözlerini takip ettiğimde Hazer'in buraya yürüdüğünü gördüm. Babasını fark edebilmiş, benim gibi heyecanlanmıştı. Bu kadar uzun vakittir oturduğumuzu fark etmemiştim, ne ara işten gelmişti acaba? Yoğurdu torbanın içine bırakırken Hazer birkaç adım daha atıp bize yaklaştı.

Yanıma oturup yüzüme doğru eğilirken, "Kızımı alıp evden mi kaçtın?" diye fısıldadı. Önce yanağımdan, ben kıkırdarken de hızlı şekilde dudağımdan öpüp geri çekildi. "Çok güzelsin, çiçek gibi kokuyorsun."

"Gracias, yeni bir parfüm deniyorum." O kafasını Melek'e çevirip heyecanla ellerini saklayan kızına uzanırken ben de salak gibi gülümsedim. Hazer kızımızı koltuk altlarından kaldırarak arabasından çıkardı ve dizine oturtarak kafasındaki şapkayı aldı. Melek'e, kendi güneş gözlüğünü takarak beni güldürürken eğilip yanaklarından, tombul ellerinden öperek de kızımızı güldürdü. Melek elleriyle gözlüğe dokunmaya çalışırken, "Gözünden çıkarıp atacak, kıracak," dedim.

"Kırsın." Onun kafasındaki kısa saçları yana doğru tarayıp dudaklarını ensesine bastırdı. "Biraz serin olmaya başladı, eve gidelim. Ne zamandır buradasınız?"

"İki saat oldu sanırım." Hazer'in yakışıklı, çekici suratına bakarken bankta kaymaya, elimde olmadan ona yakınlaşmaya başladım. Çiçekli elbisemin kumaşı onun kumaş pantolonuna değince Hazer gözlerini çevirip baktı ve ben yanağına eğilip onu öperken, "Seni özlemişim," dedim. Dudaklarım biraz soğumuştu, onun teniyse klimalı arabasından çıktığı için sıcaktı. Dudaklarımı az kaydırıp dudağının kenarından da öpünce Melek'in huysuz sesini duyup güldüm. "O da seni öpmek istiyor."

"Önce annesi," dedi. Fakat ben onu aynı şekilde öpmeye utandım, bir parkta olduğumuzu anlaması için etrafımıza baktım. Hazer kafasını iki yana sallayıp Melek'e eğildi ve onun gözlüğü kafasından düşürdüğünü görüp, "Leo'yla el ele beni batıracaksınız bak vallahi," diye söylendi.

Kızımız kucağında olduğu için ben eğildim ve gözlüğü alıp kafasına koydum, sonra çenemi Hazer'in omzuna yaslayıp beline sarıldım. Üzerinde

ceketle kravatı yoktu, sadece gömlek giyiyordu ve kollarını dirseklerine kadar katlamıştı. Parmağımı çıplak kolunda dolaştırarak nefesimi kulağının arkasına üflediğimde, "Çok yapışkansın bugün," diyerek takıldı ve Melek'in çorabını çıkarıp ona doğru eğildi. "Ben sana demedim mi dekolte vermek yok, bu ayak neden açık ha kızım?"

Melek kafasını eğmeye çalışıp babasının gösterdiği ayağına, gözlerini nazlı nazlı kırpıştırıp sonra da babasına doğru baktı. Verdiği tepkinin tatlılığından onu ısırmak üzereydim, neyse ki Han'ın kucağındaydı. Hazer ciddi yüz ifadesine birkaç saniye daha devam etti ama Melek'in tatlılığı öyle dayanılmazdı ki gülerek burnundan öptü. "Ben senin şapşal suratını yerim, nasıl da bakıyorsun alık alık. Ayağın da minicik zaten, yalayıp duruyorsun..."

Melek'in ağzına götürmeye çalıştığı ayağını tuttum, Hazer onu sıkıca dizinde dengelemişken çorabını tekrar giydirip düzeltrim. Melek rahatsız olup bacağını hareket ettirdi, ayağından çok gıdıklandığı için müdahale sevmiyordu.

"Sen hakikaten çok nazlı bir kızsın," dedi Hazer, o bağırınca. Gevşemesi için kafasını okşayıp göğsüne bastırdı. "Asaf'ın yanında gülüp duruyorsun, bize gelince ağlarsın tabii..." Melek babasının yüzüne bakmaya başlayıp ellerini onun yüzüne götürünce Hazer kaş çattı. "Hayır, şimdi hiç gönlümü almaya çalışma, az önce bağırdın bana."

Tükürüklerini saçarak ses çıkarınca hemen torbanın içinden bir mendil çıkardım, ağzının kenarını silerek caddeye baktım. Tahmin ettiğim gibi Kerem arabanın önünde, sigarasını içerek bekliyordu. Onu daha fazla bekletmek istemeyerek, "Kalkalım mı?" diye sordum Hazer'e.

Melek'i göğsüme bastırıp torbayı alırken Hazer'in beşiği katlayıp almasını izledim. Melek ellerini ona doğru açıp ağlamaya başladı, bu yüzden arabaya vardığımızda Hazer ön koltuğa oturmak yerine Melek'le benim yanıma oturup onu dizine koydu. Melek esneyerek onun göğsüne yatınca da gözlerini kapatıp elini kızının sırtında dolaştırmaya başladı. "Klimayı aç Kerem."

Hayret ederek, "Açık zaten?" dedi Kerem, dikiz aynasından bakıyordu. "Biraz serinlemişti, artır o zaman dereceyi."

Kerem, Melek'e bakıp başını salladı. Hasta olmasından benim kadar endişe duyuyordu Hazer. Koltuğun kenarındaki çiçekleri gördüm etrafıma bakınırken. Uzanıp renkli çiçek buketini kucağıma çekerken, "Bana mı almıştın?" diye sordum gülümseyerek.

Hazer gözlerini açıp suçlulukla bana baktığında gülmeden yapamadım. Koparılmış çiçekleri sevmediğimi biliyordu, almasına gerçekten şaşırmıştım. Melek'i aramıza koyarak, "Almak aklımda yoktu ama çok güzel görünüyorlardı," dedi, suçunu kabul etmiş gibi ofladı. "Bir vazoya koymanı istedim, renkleri de senin sevdiğin renkler... Bir kez olsun hazır çiçek kabul et Mila. Sonuçta senin için koparmış değilim, zaten çoktan kopmuş çiçekler."

Çiçekler çok tazeydi ve güzel kokuyordu. Elbette kabul edecektim, çoktan almıştı. "Çiçek görünce aklına ben mi geldim?" diye sordum.

Gülümseyip göz kırpınca ben de kıkırdadım ama dönüp Melek'e bakarken, "Kızım gelmişti," deyince yüzümü öne eğip kaş çattım. "Bir tanesini kızıma ver."

Omuz silkip çiçekleri kendime çektim. "Hayır."

Hazer parmağını Melek'in saldırısından kurtarırken bana baktı ve yüz ifademi fark edince kahkaha atmaya başladı. Ona düz düz bakıp bir şey demeden önüme döndüm, babasının karnına yaslı olan Melek'e dil çıkardım. Salyaları çenesini ıslatırken gülüp ellerini kaldırdı, heyecanla boşluğa uzattı. Hazer onun hayal kırıklığına uğramasına engel olup elini yanına götürdü, Melek'in dokunmasını sağladı. Biraz sonra da Hazer'in parmaklarına onun salyası akmaya başlayınca Kerem memnuniyetle sırıttı.

"Yakaladım," dedi Hazer, dikiz aynasından sertçe bakarak.

Kerem hemen başını diğer tarafa çevirdi ama gülmeye devam ettiğini görüyordum. Hazer'e kızımıza doğru eğildi ve parmaklarını çekip, "Beğeniyor musun yaptığını?" diye sordu.

Melek Yakut birbirine çok benzeyen tatlı sesler çıkarıp başını Hazer'in göğsüne bıraktı. Saçları çok yumuşak bir kahverengindeydi, kıvırcıktı ama büyüdüğünde bu değişir miydi bilmiyordum. Saçlarındaki bu birkaç lüle öyle hoşuma gidiyordu ki büyüdüğünde de saçlarının bu şekilde olmasını hayal ediyordum.

Torbadan, Melek için sürekli yanımda bulundurduğum hijyenik mendillerden bir tane aldım ve Hazer'in elini silerken gözlerine baktım. Bana teşekkür eden gözlerle bakıp Melek'in kafasını göğsüne bastırdı, elini o birkaç lülede gezdirmeye başladı. Mendili kenara bırakıp onlara biraz daha yaklaştım, başımı Han'ın omzuna koyup gömleğini koklamaya başlarken, "Oğuz'un doğum günü yaklaşıyor," dedim, ne ara bu kadar zamanın geçtiğini düşünerek. "Ona ne alalım?"

Hazer parmağını çok yavaş şekilde Melek'in burnundaki çillerde dolaştırırken, "Rock albümü?" diyerek öneride bulundu. Oğuz Asaf'ın serseri

bir çocuk olmasını öyle çok istiyordu ki göz devirmekten kendimi alamıyordum. "Hayır hayır, vazgeçtim! Beşiktaş forması alalım Mila, lütfen. Ben imzalatmanın bir yolunu da bulurum."

Bu kadar heyecanlanmasının tek nedeni o formayı Behram'ın gözüne sokmayı istemesiydi, onu gıcık etmek çocuğa doğum günü hediyesi almaktan daha cazip geliyordu herhalde. "Öyle bir şey olmayacak," diyerek rest çektim ve düşünmeye devam ettim. "Çocuğun babası Fenerbahçeli, Beşiktaş forması verirsen bizi o saniye evden kovar."

"İmamım yapmaz," diyerek bana güvence verdi Hazer.

Zaten omzunda olduğum için onu ısırmam hiç de zor olmadı ve Hazer sahte bir ses çıkarıp içten içe gülerken, "Son kararı ben veriyorum," dedim. Ardından kibarca gülümseyip ısırdığım yeri öptüm. "Sahi, sana neden sordum ki?"

Kerem şoför koltuğunda sesli gülmeye başlarken Hazer alıngan bir bakış atıp hafifçe doğruldu, Melek'i biraz indirip karnına yaslarken, "Umarım annenin şakacı tarafını almamışsındır," dedi ciddiyetle. "Yani almışsan da bir kazancın olmaz doğrusu, bir şey almamış olursun çünkü annenin şakacı bir yanı yok."

"Patron niye öyle diyorsun? Ben kankama çok gülüyorum..."

Kerem'e minnettar bir bakış attım ve camdan dışarı bakmaya başlarken, "Bak kızım, Kerem'i artık tanıyorsun," dedi Hazer ciddi ciddi. Komik olan, Melek'in gözlerini büyütmesi ve ağlamadan, ses çıkarmadan babasını dinlemesiydi. "İyi tanı bu yağcıyı. Bir kazayla, sinir krizi geçirip öldürürsem güzel hatırla kendisini."

Hazer işaretparmağıyla Kerem'i gösterince Yakut ilgiyle kafasını çevirip görmeye çalıştı, bunu anlayan Kerem kafasını yana eğip *ce-e* gibi bir ses çıkardı. Melek sıçrayıp gözlerini açtı, dudakları büküldü ve ağlamaya başladı. Hazer hemen müdahale edip, "Yok bir şey aşkım," dedi. Eğilip dudaklarını yanağına dokundurdu, bir taraftan da akan damlaları sildi. "Ağlama, korkma. Hakikaten korktun mu sen? Tamam, abin bakmaz bir daha öyle, normalde de gülerdin, niye korktun hı?" Hazer'in sesindeki enerjinin hemen düşmesi beni şaşırtmamıştı, Melek ağlar ağlamaz ifadeleri değişiyordu. "Özür dileriz, bir daha ağlatmayacağız seni gerçekten."

"Patron ben niye özür diliyorum ya?"

Hazer sabırla soluyup başını bana çevirdi, zaten üzüldüğü için dişleri arasından sinirle konuştu. "Uzan da şuna bir tane vursana ya."

Kendimi gösterdim. "Ben mi?"

Hazer *doğru* derecesine gülüp tekrar kızıma döndü. "Doğru, ben de kime vurmasını söylüyorum, bir çiçeğe bile kıyamayan karıma..."

Kerem'le bakışıp birbirimize gülümsedikten sonra tekrar kocama göz ucuyla bir baktım. Kerem'e gıcık olmayı bırakıp Melek'i göğsüne çekti ve onun ağlamasını durdurmak, dikkatini dağıtmak için gökyüzündeki bulutları gösterdi. Ben yıldızları ne kadar seviyorsam Melek Yakut da bulutları o kadar seviyordu.

Eve geldiğimizde Hazer, Melek'le indi ve ben inene kadar bekledi. Kerem hemen şifreyi girip evin kapısını açınca çiçeklerin iki taraftan donattığı bahçeyi yürüdük. Kapı, biz çalmadan açılınca Leo'nun geldiğimizi gördüğünü anladım. Kapıyı coşkuyla açtı ve onun ardından Mustafa geldi; gözleri bizi görmedi, Hazer'in kucağındaki Melek'e baktı her ikisi de.

"Nerede kaldınız yenge? On saattir Melek'i bekliyorum."

Leo'yu anneme bırakıp gitmiştim, biraz geç kaldığımı biliyordum. Mustafa'nın serzenişine gülümseyip Hazer'in ardından içeriye girdim ve bana sessizce yaklaşan Leo'ya göz kırptım. Çantamla çiçeği şimdilik portmantoya koyarken bana biraz tedirgin şekilde baktığını görünce, "Bir şey mi oldu?" diye sordum.

Kafasını sallayıp salonu gösterdi işaretparmağıyla.

Arkamı dönüp holden salona doğru bir adım atınca irkildim. Hazer de salonun girişinde kalakalmıştı babasını gördüğü için. Cüneyt Bey'i aylar sonra ilk kez görüyordum, üstelik evimizde. Melek doğduktan sonra bizi tebrik etmeye gelmemişti ya da onu görmeye. Haliyle çok şaşkındım, neden burada olduğundan emin değildim. Hazer'i incitmek için mi gelmişti? İş hakkında acil bir durum mu olmuştu? Çok gerilmiştim. Bahar Anne, Cüneyt Bey'in yanından uzaklaşıp Hazer'e doğru bir adım atınca onun da bu karşılaşmadan dolayı gerildiğini anladım.

"Oğlum... Baban da kalkmıştı aslında, gidiyordu," dedi annem, koltukta oturan Cüneyt Bey'e bakarak ama o, Hazer'in göğsündeki kızımıza bakıyordu. Üzerinde takım elbisesi vardı, şirketten gelmiş olabilirdi. "Değil mi Cüneyt?"

Hazer'in gerginliğini ilk omuzlarında fark ettim, Cüneyt Bey'in beklenmedik varlığından rahatsız olmuştu. Ne yapacağımı bilemediğim birkaç saniyeden sonra kocama biraz daha yaklaşıp omzunda yatan Melek'i almak için ellerimi uzattım. "Ben Melek'i yukarıya çıkarayım, yoruldu. Sen de babanla konuş hayatım."

Ona bir gülümseme gönderdim ve Melek'i serbest bıraktığında alıp göğsüme koydum. Mustafa'yla Leo uslu şekilde koltuğa otururken Hazer sert bir nefes alıp Cüneyt Bey'e doğru döndü. "Ne için geldin?"

Melek'in yüzü göğsüme yaslıyken muhtemelen Hazer'den ayrıldığı için huzursuzlanıp ağlamaya başladı ve ben merdivene yürürken, "Kalın," dediğini duydum Cüneyt Bey'in. Ortamdan ayrılmak üzere olan tek kişi ben olduğum için bu söylediğini üstüme alınıp duraksadım. Omzumun üzerinden kendisine bakıp kaşlarımı çattım, aramızda geçen en uzun ve tatsız konuşmayı hatırlayıp tekrar kırıldım.

Söylemesi zor şeyler söyleyecekmiş gibi garip bir yüz ifadesiyle bakıyordu bana. "Defalarca gördüğüm sizleri görmek için gelmedim buraya. Hazer'le konuşmak için de gelmedim, öyle olsa şirkette konuşurdum herhalde." Kaba şekilde genzini temizledi. "Onu... Yani Melek'i görmeye geldim."

Neden bilmiyorum ama korktum. Onun, Hazer'le olan problemlerinden ayrı şekilde nasıl bir insan olduğunu biliyordum ve kişiliğinden hiç hoşlanmıyordum. Kızımızı görmek istemesine çok şaşırmıştım, bunu düşündüğüne bile ihtimal vermemiştim. Hareketsiz kalıp Hazer'e baktığımda kaşlarını çok derinden çattığını, yüzünde çoktan reddeden bir ifadenin peyda olduğunu gördüm. Bahar Anne gergince bir Cüneyt Bey'e bir Hazer'e bakarken, "Üç ay sonra mı hatırladın *onu?*" dedi Hazer, alçak bir sesle.

Göz ucuyla Leo'ya baktım ve göz teması kurduğumuzda ona üst katı işaret ettim. Ne istediğimi anlayıp Mustafa'nın elinden tuttu ve onunla yanımdan geçip üst kata çıktı. Babası Mustafa'nın Leo'yla gidişini izledikten sonra gözlerini ağır ağır Hazer'e çevirdi. Yüzü, düşüncelerinin ağırlığıyla yorulmuş gibiydi. "Çocuğun dünyaya geldiğinde arayıp bana haber verdin mi ki Hazer?"

Yukarıya çıkıp çıkmamakta kararsız kalırken, "Karımın doğum yaptığını arayıp sana mı söyleyecektim?" dedi Hazer, iğneleyici şekilde. Konuşurken ellerini kullanmaya başlamıştı, daha da geriliyordu. "Bunu hak edecek ne yaptın?"

Hazer'e müdahale etmeyi düşündüm ama babasıyla arasına girmek istemiyordum. Bahar Anne de araya girmeye çalışırken, "Aramızda ne geçerse geçsin, çocuğun dünyaya geldiğinde haber verebilirdin," dedi babası, ona bakmaya devam ederek.

"Umurunda olur muydu ki?" dedi Hazer bu kez. Sesinin derinliğinde, bazen bana aile problemlerini anlattığında tanıdığım o kırgınlığı sezdim ve içim acıdı.

Bahar Anne de bunu hissetmiş gibi Hazer'e şefkatle baktı fakat babası bizim aksimize gözlerini Hazer'den çevirip bana doğru baktı. Bakmak istediği Melek'ti ve onunla göz göze gelince afalladığını hissettim, Melek'le ilk kez göz göze gelmişti. Bakışlarımı kızıma çevirdiğimde ilgisinin devam ettiğini gördüm, bu yabancı yüze alışmaya çalışıyordu.

Cüneyt Bey ayağa kalktığında Hazer de hareket edip ona doğru bir adım attı. "Cevap vermemenden de anlaşıldığı üzere umurunda olmazmış. Üç ay sonra bir çocuğum olduğunu hatırlamışsın hatırlamamışsın umurumda değil. Git şimdi buradan."

Bahar Anne araya girip, "Cüneyt, gidelim," dedi ve onun koluna dokunup daha sert konuştu. "Huzurunu bozmayalım çocukların."

"Niyetim o değil," dedi muhatabındaki adam, böyle yargılanmaktan rahatız olmuş gibi. "Bir şey yaptığım yok Bahar! Geldim... Torunumu görmek istiyorum. Gelsem ayrı kabahat, gelmesem ayrı kabahat! Anlamadım ki ben."

"Gelmek için gelmiş olmana ihtiyacım yok," diyerek sesini yükseltti Hazer ve hemen sonra durup omzunun üzerinden Melek'e baktı, yaptığından rahatsız olmuş şekilde konuşmaya devam etti. "Onu da sevmeyeceğini biliyorum. Kendini zorlama." Kırgınlığı, telafi edilemeyecek şekilde oradaydı. Bu, eskiden uykularını kaçıran bir kırgınlıktı. Fakat artık kendi ailesine sahip olduğu için korumacı bir öfkeye dönüşen bir kırgınlıktı.

Babasına bir daha bakmadan üst kata çıkmak için yürümeye başladı ve yanımdan geçerken peşinden gelmemi istediğini gösteren şekilde baktı. Gözlerimle basamakları çıkıp gözden kaybolmasını izledim ve önüme döndüğümde iki seçenek arasında kaldım. Direkt Hazer'in arkasından çıkabilirdim, böylelikle Cüneyt Bey'le aramızda olan uçurum daha da açılırdı ve belki de Melek'i görmeye bir daha gelmezdi. Tam olarak arzu ettiğimin ne olduğunu bilmiyordum ama incitmeyen seçeneğin tarafında olmak istedim ve Melek'le yanlarına ilerledim.

Cüneyt Bey dikkatle Melek'i izlerken anneme gülümseyip kızımı uzattım ve geri çekilip, "Ben Hazer'e bakayım," dedim. Ben yukarıya çıktığımda Cüneyt Bey biraz da olsa torunuyla vakit geçirebilirdi böylelikle. "Biraz yorgun ama anne, dikkat edersin sen."

Annem, Melek'i dengeli şekilde tutarken Cüneyt Bey'in bakışlarını üzerimde hissettim ama göz teması kurmaktan kaçındım. "Tabii yavrum, sen de dinlenmiş olursun biraz. Ben bakarım torunuma."

Başımı sallayıp arkamı döndüm, basamakları çıktım. Köşeyi dönmeden önce de aşağıya baktım. Annem koltuğa oturmuş, onun sevimli yüzüne bakarak konuşmaya başlamıştı. Cüneyt Bey de Melek'in diğer tarafına oturmuş, gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Melek'e o olumsuz enerjisini yaymasını, ters bir bakış atmasını kaldıramazdım. Melek hissedip kırılabilirdi sanki. Fakat sırf bunu yapmak için de evimize kadar gelmezdi, gerçekten torununu görmeyi istemiş olmasını diliyordum.

Koridorda ilerlerken Leo'nun odası önünde durup aralık kapıdan baktım. Leo, Mustafa'ya hararetle bir şey anlatıyordu, âşık olduğu yeni bir kızdan bahsettiğine bahse bile girerdim. Görünmeden çekildim ve yatak odamıza ilerledim, içeri girince Han'ı göremedim. Banyodaydı, su sesinden hemen anlamıştım. Banyo kapısına kadar ilerledim ve kapıyı biraz itince ellerini yıkadığını gördüm, ben de içeriye girip yanında beklerken, "Beşiğe mi koydun Melek'i?" diye sordu.

Elime biraz sabun aldım ve ona bakmadan ellerimi suyun altına götürüp yıkarken, "Aşağıda bıraktım," dedim.

Başını aniden kaldırıp bana bakmasına rağmen göz teması kurmaktan kaçınıp ellerimi sabunladım. Hazer fevrice el havlusuna uzanıp, "Niye bırakıyorsun?" dedi sertçe. "Kızımı görmesini istemiyorum. O çocuk tutmayı bile bilmez, incitir kızımı!"

Havluyu fırlatıp çıkmak için aceleyle hareket ettiğinde sabunlu elimi göğsüne koydum ve gözlerimi kaldırıp kızgın gözlerine baktım. "Annen aşağıda, Melek'i de ona verdim. Babanla aranızda ne yaşanırsa yaşansın Melek'i buna karıştırma. Dedesini ilk kez gördü, bırak tanısın. En fazla yarım saat onunla kalır baban, zaten sonra gider. Sakinleş, sen de inip yanlarında olursun. Sinir anında verdiğin kararlardan sonra pişman oluyorsun, bu yüzden bu konuda senin yerine karar vermeme izin ver."

Bir müddet gözlerime bakıp yanımdan geçti fakat aşağıya inmedi, yatağın ucuna oturup sabırsızca beklemeye başladı. Ellerimi duruladım ve üzerimdeki çiçekli elbiseyi uçlarından tutup kaldırdım, çıkarıp kirli sepetine attım. Beyaz iç çamaşırlarımla yatak odasına geçerken saçlarımdaki kurdeleyi çekmeye başladım. Dolaptan siyah bol paça pantolonla pembe, omuzlarında zarif fırfırları olan bluzu alıp giydim. Aynanın karşısına geçerken Hazer'e bakma ihtiyacı hissettim, ayağıyla yerde ritim tutuyor, her an inebilirmiş gibi kapıya bakıyordu.

Saçlarıma iki yanından tel toka takıp önümden çektim ve ilerleyip Hazer'in önüne geçtim. Ellerimi omuzlarına koyup bacakları arasına yaklaştım, kalçamı dizine yerleştirip bacağına oturdum. Omuzlarını ovmaya başlarken, "Sorun yok aşkım," dedim yumuşak sesimle. Eğilip kafasından öptüm. "Bu zaten kaçınılmazdı, kendini strese sokma."

"Kızımla ilgilenmiyor bile Mila. Bir kere odama gelip sormadı, neredeyse her gün aynı şirkette olmamıza rağmen... Şimdi inandırıcı gelmiyor bu *torunumu merak ettim* ayakları." Kızgındı, belki de hep beklemişti babasının Melek'le ilgilenmesini ve bunun için bu kadar beklemesine

kırılmıştı. "Kızımı da sevmeyecek zaten, hiç hayatında olmasın daha iyi. Melek fark edip üzülmez en azından."

"Buna engel olamayız. Dedesi sonuçta, elbette hayatında olacak." Melek, muhtemelen hisli bir kız olacaktı, sevilmediğinde bunu fark edebilen bir kız. Hazer'in dediği gibi olursa çok üzülürdüm ama bunları düşünmek için henüz erkendi. "Hem hiç belli olmaz aşkım. Bakarsın babanı dize getiren Melek olur."

"Onun taş kalbini mi? Hiç sanmıyorum."

Başımı çekip doğrudan Hazer'in gözlerinin içine bakmaya başladım. Onu çok uzun senelerdir tanıdığımı söyleyemezdim ama nasıl yatışmasını sağlayacağımı herkesten iyi biliyordum. Kendisine yumuşak davranılmasını, ilgi gösterilmesini seviyordu. Şefkat görmeyi, sıcaklığı, bir sevgi dolu bakışı... Çok sinirlendiği dakikalarda onun karşısında durmak zor oluyordu çünkü kırıcı davranabiliyordu. Fakat onu yumuşatmak çok basitti aslında, biraz ilgiye hemen aldanıyordu.

Omuzlarını okşayıp dudaklarından yavaşça öptüğümde dikkati dağılmaya başladı ve düşmemem için belimden tutup öpücüğüme karşılık verdi. Gözlerimi kapatıp güneşte ısınan tenimi ona sundum ve nefessiz kalana kadar öptüm. Sadece öpücüğü öyle güzeldi ki boğazımdan bir iç çekiş çıktı ve Hazer fark ettiğinde dudaklarıma doğru gülümsedi.

Yatağa uzandık ve Hazer saçlarımı okşayarak bir müddet sessiz kalınca ben de hiç konuşmadım. Parmağımı Han'ın gömleğinin düğmesinde dolaştırıp her an açacakmış gibi davrandım ve onu heyecanlandırıp durduğumu anlayınca kıkırdamaya başladım. Bu yaptığıma gıcık olmuş şekilde soluyup elimi tuttu ve iki düğme arasından içeriye sokarak parmaklarımın çıplaklığına dokunmasını sağladı.

Yirmi ya da yirmi beş dakika geçmişti ki Hazer daha fazla durmak istemedi, hafifçe doğrulduğunda başım kendi yastığıma düştü. Dolaba ilerleyip gömlek yerine giyeceği bir tişört aldı, gömleğini çıkarıp banyoya kadar ilerledi. Döndüğünde tişörtü giyip saçlarını düzeltti, bileğindeki saatten sıkılmış gibi çıkardı ve bana bir bakış atıp odanın çıkışına ilerledim.

"Hazer?" diye seslendim o koridorda ilerlerken.

"Merak etme, kavga etmeyeceğim. Yani kızımı ağlatmadıysa."

Doğruldum ve üstüme başıma çekidüzen verip onun ardından odadan çıktım. Leo'yu duvara yaslanmış halde buldum, gözlerini koluyla kapatmış, sayıyordu. Saklambaç oynuyorlardı. Etrafımda Mustafa'yı arayarak basamakları inmeye başladım ve Hazer'in son basamakta durduğunu görüp salona göz attım.

Annem yoktu, mutfakta olmalıydı çünkü oradan su sesi geliyordu. Melek Yakut, Cüneyt Bey'in kucağındaydı, gözleri kapalıydı, belki de uyumuştu. Neyse ki ağlamıyordu. Cüneyt Bey onu çok bilgisizce tutuyordu, yüzünde de onu kucaklamış olmasıyla ilgili kaygılarını görüyordum. Rahatsız değildi ama sanki korkmuştu. Neden olduğunu anlayamadım, Melek sadece üç aylık bir bebekti.

Hazer son basamaktan da inince Cüneyt Bey başını kaldırıp bu tarafa baktı ve rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı. Hazer inip yanlarına yürüdü ve Melek'i almak için eğilirken, "Uyumuş, onu rahatsız etme," dedi Cüneyt Bey ve Melek'i, yüzünü izleyerek Hazer'e verdi. Gözlerini devirerek konuştu. "Senin de iyi ki bir çocuğun olmuş, ne çok istiyormuşsun baba olmayı."

"Bir çocuğa gerçek bir babalık yapmayı çok istemiştim, evet." Hazer söylenerek arkasını dönünce Cüneyt Bey oflayıp kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hazer yanımdan geçip yukarıya çıkarken annem de salona geçip bir bana bir Cüneyt Bey'e baktı. "Gidelim artık Cüneyt, Melek uyudu zaten."

Muhatabı bir şey demeden başını salladı ve gözlerini basamaklardan çekip kalktı. Kenara koyduğu ceketini alırken annem de bana yürüyüp mahcup şekilde gülümsedi. Ona sarılıp, "Mustafa bu gece kalsın," diye rica ettim. "Leo'yla oynarlar, hem de yeğeniyle vakit geçirir."

"Tamam anneciğim ama seni yoracaksa götüreyim."

"Yok yok." Annemle sarıldık ve onları geçirmek için kapıya ilerledim. Annem çantasını alıp ayakkabılarını giydi ve dışarıya çıkıp bana el salladı.

Gülümseyip ilerlemesini izledim ve sonra da neden annemin arkasından gitmeyip de kapının önünde durduğunu anlamadığım Cüneyt Bey'e baktım. Kararsız halde yüzüme bakıyordu. Bir şey söyleyecek gibiydi, öyle olmasa burada durmazdı. Söylemesi için teşvik edercesine başımı salladığımda, "Yarın da gelmek istiyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. Mahcubiyeti şaşılacak şeydi. "Melek'i görmek için."

Nasıl karşılık vereceğimi bilemediğim birkaç saniye yaşandı, Kerem bahçeden bize bakıyordu, muhtemelen rahatsız edilip edilmediğimi anlamak için. Kaçırdığı gözlerine doğru bakıp, "Yarın gelebilirsiniz," dedim mesafeli bir sesle. "Fakat öğleden sonra ya da önce. Öğle vaktinde gelmeyin, uyuyor o saatlerde." Başını kaldırıp bana bakınca bu kez ben gözlerimi kaçırdım, ayaklarıma doğru bakıp, "Annem sizi bekliyor," dedim.

Birkaç saniye daha kapının önünde hareketsiz kalıp sonra başını sallayarak arkasını döndü, bahçe kapısının önündeki anneme ilerledi. İkisi de

arabaya binip uzaklaştığında Kerem yanıma ilerleyip *ne oluyor* derecesine göz kırptı. "Bir şey demedi değil mi sana? Vallahi bir uçarım, ağzı burnu yamulur, sekiz kez katlanmış gibi ezik büzük olur."

"Bir şey demedi canım, endişe etme. Melek'i görmek istiyormuş."

Kerem *pes artık* derecesine gözlerini açtı. "Yüzsüz herif ya." Sorgularcasına kaşını kaldırdı. "*Gelme lan*, deseydin. Melek'imi görmeyi hak etmiyor, kaş falan çatar, ağlatır yavrumu."

Gülmeden edemedim, bir yandan da haklıydı. Cüneyt Bey kaş çatıp sinirle baksa bebeğim hemen ürkerdi. Yanaklarımı şişirip endişelerime ket vurmaya çalıştım ve yukarı çıkıp odamıza geçtim. Kocamla kızımı yatakta buldum. İkisinin de gözleri kapalıydı, zaten Melek uyuyakalmıştı. Akşam yemeğinden önce biraz dinlenmek için onlara katıldım, yatağın diğer tarafına uzanıp başımı yastığa koydum. Hazer ağırlık olmasın diye Melek'e dokunmuyordu, yalnızca yüzünü kafasına yaslamıştı. Uyumuyor gibiydi ama yine de konuşup huzursuz etmedim, Melek'in yanağından öperek gözlerimi yumdum.

☽

Bazen uyanmaktan korkuyorum. Rüyadan uyanmaktan. Kaybolmaktan ve her şeyin hayal olmasından, kalbimin sol tarafının boş olmasından.

Hazer hiç var olmamış.

Melek Yakut hiç doğmamış.

Her şey bir rüyaymış.

Ben hâlâ yalnızmışım.

Ve sevilmemişim.

Aradan geçen günlerin haftalara kavuşma hızını takip edemiyordum. Bir bebek sahibi olmanın hayatımı bu kadar hızlandıracağını düşünemezdim, bazen ertesi gün nasıl oldu anlayamıyordum ve en çok da Melek Yakut'un bazı anlarını kaçırmaktan korkuyordum. Dördüncü ayına girmişti, hayata güçlü bir kız olarak başlamıştı ve sanırım annesiyle babasının talihsizliği yüzünden duygusal bir kız olarak devam ediyordu.

Kasım ayına girdiğimiz için yağmurlar artmıştı. Babamın mezarını ziyarete gitmiştim, ayrılırken de yağmura tutulmuştum ve taksinin arka koltuğunda, yüzümü peçeteyle silerken bir an önce evime varmak istiyordum. Yağmur yağacağını biliyordum çünkü anne olduktan sonra hava durumunu sıkı şekilde takip etmeye başlamıştım. Ne zaman güneşin açacağını ne zaman yağmurun yağacağını bilmem gerektiğini hissetmiştim Melek için.

Kızımı ona göre giydirecek, ona göre dışarıya çıkaracak, ona göre hazırlayacaktım.

Evin bahçe kapısından şifreyi girerek geçtim ve sokak kapısına ulaşınca anahtarımı çıkardım. Hole geçtiğimde birkaç saniye eve kulak verip Hazer'le Melek'in sesini duymayı bekledim fakat duyamadım. Hazer, işlerim olduğu için evde kalıp Melek'e bakmıştı, sessizlikte yürüttüğüm fikirse onun Melek'i alıp dışarıya çıktığı oldu.

Odamıza çıkmadan önce eşyalarımı portmantoda bıraktım ve koridora çıkıp odamıza ilerledim. Aralık kapıyı açtığımda onları göremedim, beşiğe ilerlediğimdeyse Melek'in uyuduğunu gördüm. Bebeğimi görünce bir saniyede değişti yüzümdeki ifade, dünyaya onun gibi güzel bir şey getirdiğime inanamayarak ürperdikten sonra uzanıp karnındaki tombul elini okşadım.

Uykusu derin olduğu için onu uyandırmaktan çok korktum, elimi çekip geriledim. Melek buradaysa Hazer çok uzakta olamazdı, banyoya gidip kapıyı yavaşça açtım ama orada bulamadım. Tekrar koridora çıkıp aşağı kata inecekken misafir banyosunun kapısının aralık olduğunu görüp açtım. Hazer'i küvetin içinde görünce de omuzlarımı düşürüp yanına ilerledim. Nadiren bu banyoyu kullanırdı, su içinde oturmak istediğinde. Gözleri kapalı, köpüklerden vücudunun görünmediği küvette, başını arkasına yaslamış şekilde uzanıyordu. Kapıyı açık bırakma sebebinin Melek olduğunu anladım, ağlarsa diye sesini duymak istemişti. Pembe pilili eteğimin altındaki beyaz çorabımı çıkarıp kenara bıraktım ve küvetin ıslanmış taşına oturup, "Mi vida," diye seslendim.

Gözlerini açışı çok aheste oldu, irkilmediğinde anladım geldiğimi anlamış olduğunu. Dudakları kıvrılmaya başladı ve dirseğini taşa yaslayıp elini şakağına koydu. "Hoş geldin karım."

"Hoş buldum," dedim. "Dinleniyor muydun? Rahatsız mı ettim?"

"Bin kere söyledim, ben sana bakarak dinleniyorum diye. Fakat anlamıyorsun bir türlü..." Doğru ya, hep böyle derdi, geceleri gözlerimin içine bakarak uykuya dalardı; sabahın yedisinde kalkıp işe gitme gücünü benden aldığını söylerdi.

"Peki Melek nasıl? Çok ağladı mı ben yokken? Yokluğumu hissetti mi? Ne yedirdin ona?"

"Sakin ol, sadece birkaç saattir ortada yoktun Mila. Kendine vakit ayırman çok normal." Küvette kayarak bana yaklaştı, içerideki köpükler hareket etmiş oldu. Islak elini başıma götürüp saçlarımı kavradı. "Melek iyi, öğle uykusuna yatırdı babası onu. Biraz mama yedi, altını da değiştirdim." Başımı

kendisine doğru eğdi ve kendi kafasını da bana kaldırıp dudaklarını dudaklarıma sürttü. "Kurdelen nerede? Sabah taktığını görmüştüm."

"Düşürmüş olmalıyım, yağmur yağıyordu."

"Her gün kurdele takarsın, hiç düşürdüğünü görmedim."

Bir şey demedim, dudaklarından öpmeye devam ettim. Hazer'in dudakları bir süre sabit kaldıktan sonra hareketlenip öpüşmemizi yoğunlaştırdı. Dizleri üzerine yükselip iki eliyle birden belimi kavradığını, beni kendisine çekmeye çalıştığını fark ettim. Islanmamak için ondan kaçmaya çaba gösterirken Hazer kafasını sol tarafa eğip daha hızlı şekilde dudaklarımı kavradı.

"İyi öpüştüğün için şimdi kocamsın," diye takıldım ona.

Kızgınmış gibi görünüp elini tenimde kaydırdı. "Tek maharetim öpüşmek değil, biliyorsun." Sırıttı. "Biliyorsun çünkü Melek'i yaptık..."

Onu omuzlarından iterek kalktığımda kalçama vurdu ve ben banyodan çıktığımda gürültülü su sesi geldi, sanırım küvetten doğrulmuştu. Odaya geçtim ve üzerimi çıkarıp sutyenimle kaldığımda Melek'i izlemeye başladım. Bacaklarını esnetirken çok şirin görünüyordu, yanakları tatlı şekilde kızarmıştı. Eğilip ayaklarından tuttuğumda gözlerini kırpıştırıp odaklamaya çalıştı, gözlerimiz birleştiğinde de sıçramaları durdu, rahatladı. Onu alıp göğsüme koydum.

"Nasılsın meleğim? Anneni özledin mi? Gittiğim saniyeden beri eve dönmek istedim, hemen özledim seni." Başının üstünü öpecektim vazgeçtim, çok hassastı. "Babanla iyi vakit geçirdin mi?"

"Elbette geçirdi. Harika bir babayım." Dönüp bakınca Hazer'in yanımıza yaklaştığını gördüm. Melek'in sol omzunu öpüp, "Söylediklerime *evet* de Melek," dedi yüzüne doğru bakarak. "*Evet babacığım, haklısın*, de." Melek, Hazer'e bakarak esnedi.

Kıkırdayıp yanağından öptüm. "Baban biraz boş yapıyor kızım, esnemen yeterli bir cevap."

"Ne?" Hazer burnuma fiske attı. "Boş mu yapıyorum? Bu ne kabalık? Sana hiç yakışıyor mu?"

Melek'e dönüp ikimiz arasında gezdirdiği bakışlarına gülümsedim. "*Yakışıyor,* de babana."

Melek yumruğunu ağzıma vurduğunda kıkırdayarak elini öptüm, başını göğsüme gömdüğünde onu korumayı ne kadar sevdiğimi yine fark ettim. Onunla yürürken Hazer'in saçlarımı öpen dudaklarının yanından geçtim ve aşağı indim.

Çıkardığı seslere tebessüm edip küçücük dudaklarına pıt pıt diye vurdum ve onun bunu güldürmesine hazırlıklı şekilde ben de kıkırdadım. Burnuna ve dudaklarına ne zaman vursak bu şekilde gülmeye başlıyordu, bunu ilk fark edense Hazer olmuştu. Melek ağlamaya başladıktan bir süre sonra bu şekilde davrandığımızda kafası dağılıyordu, zaten nadiren ağlayan bir bebekti. Uslu ve çok tatlıydı.

Parmağımı küçük elleriyle yakalamaya çalışması karşısında, "Minik savaşçı seni," dedim. Yakalamasına izin verdiğimdeyse parmağımı ağzına götürüp salyalarını akıttı. "Sanıyor musun salyalarından iğrenirim, senin bir şeyinden tiksinebilir miyim ben? Hı? Şapşal..."

Güldüğünde yanakları öyle tombul ve şirin bir hal aldı ki eğilip birer tane öpmeden yapamadım. O esnada Melek boynuma sokuldu. O sırada Hazer'in indiğini gördüm, orta sehpadaki ıslak mendili benim için açıp Melek'in salya yaptığı elimi silerken yanımıza oturdu.

Melek çok gitmek istediği için onu Hazer'e uzattım, o da dizleri üzerinde kalkmadan onu alıp koltuk altlarından havaya kaldırdı, küçük ayakları yüzüne değdi. "Ya ben, senin beni görünce attığın o neşeli çığlıklar için işyerinde saatleri sayıyorum biliyor musun?" Melek'in tatlı kıkırdamalarıyla kızaran yanaklarına şefkatle baktı. "Seni işyerine götüreyim mi? Hiç gelmiyorsun babanı ziyarete... Bir gel de millet görsün asıl patron kim."

İlişkilerini inanılmaz bir mutlulukla izleyip bir muzırlık yapmak istedim ve Yakut'un poposuna vurdum. Kızım, ne zaman poposuna vursam rahatsız olup dik dik bana bakıyordu. Yine aynısı yaşandı ve bana dik dik bakıp ağlamaya başlayınca sırtımı arkaya yaslayıp kahkaha atmaya başladım. "Melek çok komiksin, resmen numaradan ağlıyorsun."

Hazer kalkmadan önce Melek'in saçlarından, benim de alnımdan öptü ve mutfağa geçmek için arkasını döndü. Yeryüzündeki en sevdiğim adamı izleyerek kızıma sarılırken kapı sesini duydum ve ben hareket etmeden Hazer açmaya gitti. Kapı açılır açılmaz Oğuz Asaf'ın sesini duydum, Gazel gelmiş olmalıydı. Birazdan, Gazel kıyafetlerini portmantoya bırakırken Asaf'ın buraya emeklediğini gördüm. Hazer onu yolda yakalayıp yanaklarından öperken, "Selamsız sabahsız mı giriyorsun eve la?" dedi sırıtarak.

"Bırak oğlumu."

Hazer onun yanağından makas alıp tezgâhın arkasına geçtiğinde Gazel bana dönüp yanıma yürümeye başladı. "Resmen kızını kıskanıyor küçücük çocuktan," derken eğilip beni öptü ve kot elbisesinin eteğini düzeltip yanıma otururken Asaf'ı da Melek'in yanına bıraktı. "Evde çok sıkıldı, Melek'le oynasınlar istedim."

"Çok iyi yaptın." Gazel'e özlemle baktım, birkaç gündür görüşmemiştik. "Nasılsın? Özledim seni."

"Çok iyiyim," derken Hazer'e baktı. "Bu niye evde?"

"Patronum ben kızım." Hazer omzunun arkasından küstah şekilde ona bakınca Gazel abartılı şekilde gözlerini devirdi. "İstediğim an evimde olurum."

"Gün geçtikçe kibri artıyor." Gazel tatlı şekilde bana dönüp daha yüksek şekilde konuştu. "Otuz yaş sendromu başladı galiba!"

Ah... En hassas noktaydı ve Gazel bunu biliyordu. Ona bir çimdik attığımda sırıttı ve Hazer'in doğradığı elmayı sertçe tezgâha bırakıp hızlıca yürüdüğünü gördüm, merdivenleri çıkarken çok küsmüş görünüyordu. Gazel kahkaha atmaya başladığında gözlerimi Hazer'in sırtından çekip, "Yapma," dedim. "Bu konuda gerçekten hassas, üzülüyor, ben de üzülüyorum."

Gazel bana deliymişim gibi bakıp kafasını iki yana salladı. "Çok alıngan davrandı, elbet otuz yaşına girecek." Hâlâ sırıtmaya devam ettiğini görünce bir daha çimdikledim onu. "Ama tamam, daha dikkat ederim."

İçimi çekerek Melek'e döndüğümde merakla Oğuz'a baktığını gördüm. Asaf elindeki şekerin ambalajını açmaya çalışıyordu Melek de meraklanmıştı. Oğuz ambalajı açamayıp Gazel'e uzattığında Melek'in bakışları bu kez teyzesinin ellerine kaydı. Gazel eğilip onu öperken şekeri açtı.

"Aşkım şeker çok zararlı, Oğuz beni hiç dinlemiyor ama sen yeme." Melek şekere uzanınca Gazel onu geriye kaçırdı, kafasını iki yana salladı. Bu konuda ona katılıyordum, dört aylık bebek ambalajlı ürün yememeliydi. Melek ağlamaya başlayıp eteğimi çekiştirdiğinde Oğuz Asaf, Gazel'e dönüp kaşlarını çattı. Şekeri var gücüyle elinden almaya çalışıp var gücüyle çığlık attı.

"Aşkım," diyerek onun omzuna dokundum, Oğuz'un kızmış, üzülmüş gözleri bana değince de duygulandım hemen. "Melek yiyemez ki onu, sen ye."

Omuzlarını silkti ve ambalajı açılmış şekeri kaptığı gibi Melek'e döndü. Gazel içini çekerek onun yanağını ısırdı. "Hiç dinleme anneyi Oğuz, hiç."

Oğuz Asaf mutlu olmuş şekilde şekerin sapından iki eliyle birden tuttu, Melek'e uzattı. Melek ağzını açıp salyalarla dolu dilini çıkardığında Oğuz onun şekeri emmesini sağladı. Şekere dilini değdirip geriye çekmesini, aldığı tadı meraklı şekilde tadıp bana dönmesini izledim kızımın. Yüzünü buruşturmuştu, sanırım sevip sevmediğini anlamaya çalışıyordu ama Oğuz ona fırsat tanımadan şekeri bir daha Melek'e uzattı. Kafasını yana eğip güldü. "Ye."

Melek ileriye uzanıp dilini bir daha şekere değdirince bu kadarının yeterli olduğunu düşündüm, onu kucaklayıp yere bıraktım. Oğuz da hızlıca yere inip sırtüstü yatan Melek'i gıdıklamaya başladı. Şekeri unutmalarına gülüp ikisinin de saçlarını sevgiyle okşadım.

Onların birbirine olan sevgisi beni mutlu ediyordu, sonuçta ben de Gazel'le büyümüştüm. Birazdan onları Gazel'e bırakıp az önce bize küsen Hazer'e bakmak için basamakları tırmandım. Koridorda parmak uçlarımda koşup odaya girdiğimde Hazer'in üzerine deri ceket geçirdiğini görüp tek kaşımı kaldırdım. Tüm gününü evde geçireceğini sanmıştım. Arkasından yaklaşıp kollarımı beline doladım, ensesine dört beş tane öpücük koydum. "Nereye aşkım?"

"Kısa bir işim var," dedi, aynanın üzerinden göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. "Özle beni."

"Hep özlüyorum," dedim gözlerimi kapatıp kendimi ona daha sıkı bastırırken. Ellerimle karnını okşayıp eteğim katlanacak şekilde ona yaslı durduğumda Hazer'in göğsü yükselip alçaldı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. "Dışarıdan geliyorum, eve döndüğümü biliyorum ama bazen sana böyle sıkıca sarılana kadar eve döndüğümden emin olamıyorum."

Parmaklarımı okşadı. "Şimdi evde misin Mila?"

"Evdeyim," dedim sırtına öpücük koyarak.

Ellerimi bileklerime kadar okşayıp bana döndüğünde direkt göğsüne yapıştım bu kez, başımı kalbinin üstüne koyup gömleğini tuttum. Saçlarımı okşayıp elini bir süre kafamda tuttu, ardından biraz açıyla eğildi, saçlarımı kokladı. "Bazen Melek gibi davranıyorsun," dedi alçak sesle. "O da yanından gitmemi istemediğinde gömleğime yapışıyor, kafasını göğsüme bastırıyor. Senin de gitmemi istemediğini söylemeye dilin varmıyor ama aynı onun gibi davranıyorsun." Öperek kulağımın altına kadar indi. "Bir kopyanı büyütüyoruz galiba."

"Fark etmemiştim," dedim ama o fark etmişti, bizi sandığımdan da dikkatli izliyordu.

Saçlarımı yeniden öpüp koklamasının ardından uzaklaştı, dün geceden komodine bıraktığı cüzdanıyla telefonunu aldı. Parmak uçlarımda yükselip inerek hayranlıkla onu takip ettim. Koridorda gözden kaybolduğunda çarpan kalbimi tutup cama yöneldim. Belki babasıyla görüşmesi gerekiyordu. Onunla arası hâlâ iyi değildi, Melek'i sadece haftada bir kez görebileceğini söyleyerek rest çekmişti. Cüneyt Bey de bunun, torununu hiç görmemekten daha iyi olduğunu düşünerek uyum sağlamıştı Hazer Han'a.

Arkadaşımın yanına indim, bir şeyler atıştırırken çocuklarla vakit geçirdim. Onlar ayrıldığında Melek'le eğlenmenin yeni bir yolunu bulup odasında vakit geçirdik. Hâlâ bizimle uyuyordu ama odasındaki oyuncaklarıyla oynamayı seviyordu. Anneannesinin yeni aldığı pelüş ayıcığı kucağına attığımda hayretle incelemeye başladı, kafasını dizime koyup ağzına götürmeye çalıştı. Bu aralar damakları kamaşıyordu, doktor birkaç ay içinde dişlerinin çıkmaya başlayacağını söylemişti.

"Dişlerin çıktıktan sonra *anne* diyeceksin değil mi Melek Yakut? Bana öyle demeni sabırsızlıkla bekliyorum, mutluluktan kesin ağlarım ben..." O zamanının gelmesini istiyordum ama diğer taraftan çok hızlı büyüdüğü için korkuyordum. Hiçbir anını kaçırmak istemiyordum. Bir kelebeğin kozasından çıkışını izliyor gibi hissediyordum.

"Saçların da uzadı aşkım." Yanağını okşadığımda kafasını çevirip beni aradı, bulduğunda da salyalarını akıtarak güldü. "Şebek misin sen? Ne kadar güler yüzlü bir bebek olduğunun farkında mısın? Neredeyse hiç ağlamıyorsun, uslusun ve tek zararın tatlılığınla beni şeker komasına sokman."

Onu yerdeki minderin üzerine bırakıp karnını gıdıklamaya başladığımda o kadar eğlendi ki kahkahasının odanın dışına taştığını hissettim. Bu yüzden kapının önünde onu gülümseyerek görene kadar Kerem'in eve geldiğini bile anlamamıştım.

"Sen ne zaman geldin?" dedim, Melek'i yerden kaldırıp kucağıma alırken. "Duymadım."

"Kapıyı çaldım çaldım açan olmadı, son çare ben de anahtarımla girdim." Göz kırpıp elindeki ağır görünen torbaları kaldırdı. "Hazer markete uğramamı söylemişti, sonra da kuru temizlemeden takımlarını falan aldım. Şuraya bırakayım, sen odanıza götürürsün."

"Tamam canım, teşekkür ederim." Girip kıyafetleri tekli koltuğa bıraktıktan sonra dizlerini kırıp eğildi, Melek'in dikkatini çekmek için ellerini sonra yüzünü kapattı. Melek ayaklarını sallayarak onu izlerken, "Ce-e," diyerek suratını açtı Kerem ve Melek kıkırdarken yüzünü tekrar kapatıp hareketini tekrarladı. "Ce-e. Kimmiş bu Melek?"

Kızım neşeli bir iki çığlık daha atıp ayağını Kerem'in yüzüne sallayınca Kerem aldığı bu *ağır* darbeye dayanamayıp yere devrildi. Bayılmış numarası yaparak uzanınca ben alışık olduğum bu hallerine güldüm, kızımsa merakla kocaman açtığı güzel gözleriyle Kerem'in yüzüne baktı. Kerem'in gülmemek için zor dayandığını görebiliyordum. Melek, Kerem'in hareketsizliğine anlam vermeye çalışıp bu kez gözlerini *noluyor* dercesine bana

çevirince ellerimi iki yana açtım. Pelüş oyuncağını salyalı ağzına götürüp tekrar başını çevirdiğinde Kerem bir anda doğruldu ve Melek'in aklını âdeta başından alıp, "Ce-eee," dedi. Kızım bir iki saniye ona bakakaldı, sonra gülmeye başladığında omuzları sarsıldı.

"İlahi Kerem..."

Kerem, Melek'i kucaklayıp doğrulduğunda odadan çıkışlarını izledim. Kerem, Melek'i gönül rahatlığıyla emanet edebileceğim birkaç kişiden biri olduğu için odama giderken gözüm arkada kalmadı. Yatağıma uzanıp ellerimi karnıma koydum, Hazer'in nereye gittiğini düşündüm.

Biraz sonra aşağıdan yine sesler duyduğumda Leo'nun döndüğünü anladım. Muhtemelen Melek'le oynamak için kapıdan koşarak girmişti. Bahar Anne, Mustafa Kemal'le onu lunaparka götürmüştü, işi olduğu için onu kapıdan bırakıp gitmiş olmalılardı.

Koridorda sesler duyunca Leo'nun odamıza yaklaştığını anladım, kapı açılınca da onu kucağında Melek'le gördüm; kapıyı da dirseğiyle açmıştı. Yatağa yaklaşıp kenarına otururken, "Kızdın mı?" diye sordu, yanağını Melek'in kafasına yaslayıp. "Sen düşüreceğimi, tek başına taşımamam gerektiğini söylemiştin ama bu kez taşıdım, zaten Melek çok ufak abla!"

"Kızmadım ama bir daha yapma Leo. Ya ayağın takılsa, ikiniz birden düşseniz..." Düşüncesi bile boğunca kafamı derhal iki yana salladım. "Kahrolurum bak, yapma bir daha."

"Tamam tamam." Hızlıca başını sallayıp Melek'i aramıza bıraktı, tuttuğu ellerinden sırasıyla öptü. "Çok özledim Yakut'u abla, hemen eve dönmek istedim. O da beni özlemiş, görünce çığlık attı."

"Evet, genelde sevinince çığlık atıyor. Melek seni çok seviyor Leo."

"Ben onu daha çok abla!" Leo, Melek'in saçındaki tokayı görünce hayretle bana döndü. "Benim aldığım tokayı takmışsın abla!"

Tokayı taktığıma bu kadar mutlu olmasına dayanamadım, onu çekip yanağından yumuşak şekilde öptüm. "Saçları uzadı, sen de fark etmişsindir. Senin aldığın tokayı takacaktım tabii ki Leo, dayısısın sen!"

"Ablacığım, sen bir tanesin!" Coşkuyla yanaklarımdan öpünce Melek hayretle bizi izledi, Leo bunu görünce çok eğlenip onu gıdıkladı. "Kıskandın mı yoksa Melek?"

Elimi yanağımın altına koyup Melek'i düşmemesi için biraz daha kendime çektim ve Leo bıkana kadar onunla oynadı, buna izin vermekten başka çarem de yoktu. Gülerek onları izledim ve Leo'ya, "Bugünlerde âşık olacak birilerini bulamıyorsun sanırım," diye takıldım.

"Aşk meşk işleri bitti abla! Ben Behram Abi'yle Allah yolundayım!"

Gerçekten gülmemeye çalıştım ama buna dayanmak inanılmaz zor oldu, peşi sıra kahkahalar atıp ellerimi ağzıma kapattım. Geçen akşam Hazer ve Leo, Behram'la maça gitmişti, o sırada da Leo Behram'la olan sohbetini bayağı ilerletmiş gibiydi. Bu *aşk meşk yok abla* sözünün sadece bir süre devam edeceğini düşünüyordum. Maalesef tekrar ve tekrar âşık olduğunu düşündüğü günler yaşayacaktık...

"Neden gülüyorsun abla, neden? Komik mi? Söyleyeceğim seni Behram Abi'me... Abla! Hâlâ gülüyorsun... Ben gidiyorum ya!"

Arkasını dönüp ayaklarını yere vura vura odadan çıktığında bile gülmemi sonlandıramadım, o kadar tatlıydı ki kızamazdım. Melek'in ilgili şekilde yüzümü izlediğini görünce de yüzümü onun temiz boynuna gömüp gözlerimi kapattım. "Dayın çok komik biri Melek, büyüyünce sen de fark edeceksin."

Tavana bakmaya başlayıp ayaklarını esnetince elimi karnına koyarak gözlerimi kapattım. Bir öğle uykusuna ihtiyacım olabilirdi, güneş cama çok güzel yansıyordu. Düşmemesi için Hazer'in yastığını Melek'in diğer tarafına koydum, onu koruma altına alınca gözlerimi tekrar kapatıp Melek Yakut'un kokusunu içime çektim.

Bir süre sonra uyandığımda aradan saatlerin geçtiğinin farkındaydım ama ne kadar uyuduğumu anlamadım. Gözlerimi açar açmaz sol tarafıma baktım ama Melek'i hissetmediğim gibi göremedim de. Biri onu yanımdan almıştı. Gözlerimi ovuşturarak doğruldum ve eteğimi düzeltip beşiğine ilerledim, kızım burada yoktu.

"Hazer, geldin mi aşkım?" diye seslenerek odadan da çıktım ve koridorda düz bir çizgi halinde ilerleyip aşağıya indiğimde Kerem'le Leo'yu koltukta buldum. Büyük ekranda Fenerbahçe maçı vardı, ikisi de heyecanlı şekilde takip ediyordu. Korkuyla altdudağımı ısırıp etrafımda çevirdim kafamı, Hazer görse ikisinin de üstüne atlayabilirdi. Evde göremeyince hava almaya çıktıklarını düşünüp sokak kapısına ilerledim, kapıyı açıp bahçeye çıkınca da hiç ummadığım bir şey gördüm.

Hazer, Melek Yakut'la salıncaktaydı. Onu, üstelik kucağında Melek'le o ahşap salıncakta görmek beni ne kadar şaşırttı, anlatamam. Bazen kalbiniz, siz duygularınızı anlamadan önce bile çarpıp hızla atar ya, bir şey olduğumu göstermeye çalışır... Aynen böyle hissettim. Hazer salıncaktan korkuyordu ya da salıncağa yaklaştığında aklına gelenlerden. Buna rağmen Melek'le oturmasını hiç beklemezdim.

Çıplak ayaklarımla ıslak çimlerin üzerinde onlara yaklaşırken, "Üşüyor musun babacığım?" diye konuştuğunu duydum Yakut'la. "Burnunun ucu kızardı, ne kadar tatlı göründüğünü anlatamam sana. Gerçi ağzının kenarından salya akıtırken bile tatlı görünüyorsun bana..."

Hazer kendi kendine gülümserken pembe montunun içindeki Melek'i göğsüne daha çok bastırdı ve ben elimi omzuna koyduğumda başını arkasına çevirip baktı. Yutkunup omzunu sıktım. "Burada... ne yapıyorsunuz?" *Salıncakta ne yapıyorsun Hazer? Korkmuyor musun? Yoksa yeni bir korkunu yendin mi?*

Gözlerimdeki soruları görüyormuş gibi dikkatle gözlerimin içine bakıp ardından Melek'in kolunu okşadı. "Kızımı sallıyorum."

Ah... Her şeyi bulanık yapan gözyaşları... Serin havayı içime çekip titrek şekilde gülümsedim. "Sen... Salıncağa pek yaklaşmazdın."

Sorum üzerine duraksadı, gözleri bana bakıyordu ama aslında boşlukta asılı kalmıştı. Batan güneşin son demleri yüzüne yansımaktaydı o saniyelerde. "Dışarıya çıkınca," dedi. "Melek... salıncağı gösterdi, herhalde ilgisini çekti. Sen onu parka götürüp sallıyorsun ya bazen, tanıdı belki bebeğim... O çok isteyince ben de yani... Oturmaktan zarar gelmez diye düşündüm."

Genelde boğazıma acıdan oturan yumru bu kez duygusallığım yüzünden oturdu. Kafamı hızlı hızlı salladığımı sonradan fark edip Hazer'in yüzüne, güneşin değdiği tenine parmak uçlarımla dokundum. "Tabii zararı olmaz aşkım, çok iyi yapmışsın. Melek salıncakları tanıyor, parka her götürdüğümde bana da salıncakları işaret ediyor."

Tedirgin oldu. "Hızlı sallama onu tamam mı?"

Ama... Ama kalbim... "Tamam Hazer, sallamam. Zaten beraber biniyoruz, çoğu zaman sallamıyorum bile, hareket ediyoruz sadece."

Bana, onu hızlı sallamamam gerektiğini güvenmediği için söylemiş değildi, korkularına engel olamadığı için söylemişti. Gözlerine yayılan korku dalgaları hafifçe geri çekilirken Melek'e bakıp onu daha sıkı sardı. "Ben de öyle yapıyorum, sadece hareket ediyorum. Ayrıca sıkıca tutuyorum, sarılıyorum. Onunla bile mutlu oluyor."

Tam şimdi söylemek geldi içimden ve bunu hayatım sonlanana kadar sayısız defa daha söyleyeceğimi düşündüm. "Harika bir babasın Hazer."

Bunu duyduğu için utandığını, başını önüne çevirdiğinde anladım. "Sen de öylesin Mila."

Espri yaptım. "Ne, harika bir baba mıyım?"

Yılmış şekilde iç çektiğinde kendimi gülümserken buldum. Ellerimi omuzlarında dolaştırırken kendi üstüne bir şey almadığını fark edip, "Üşümüyor musun?" diye sordum.

"Hayır," diyerek beni geçiştirdi. "Asıl sen üşüyor olmalısın. Uykudan uyandın, üstüne bir şey almadan çıkmışsın. Havalar soğuk."

"Melek'i göremeyince direkt onu aradım." Melek başını Hazer'in göğsünde hareket ettirip küçük ellerini de o göğse koyunca tatlılığı karşısında eridim. "Üstüme bir şey almak aklıma bile gelmedi."

Bu kez iç çekişinde bir sitem ve azar vardı. "Her zaman önceliğin kendin olmalı."

"İkinizsiniz benim önceliğim." Salıncağın etrafını dolanıp önlerine geçtim, Hazer tutmadığı için zincirlerden ben tutup onları hafifçe sallamaya başladım. Hazer önce tedirginlikle dolup Melek'i daha sıkı tuttu, kızımsa hareketlendiğini fark edip gözleriyle etrafı taradı, beni görünce birkaç ses çıkardı. "Çok ağırsın Hazer, salıncak zor kıpırdanıyor."

"Mila ben seksen bir kiloyum, ne bekliyordun Allah aşkına? Elli kiloluk halinle beni itmeyi mi?"

Huysuz bir ses çıkarıp mırıldandım. "Seksen bir kilo var mıydın? O kadar göstermiyorsun."

Göz kırptı. "Boyum bir metre seksen dokuz santimetre olduğundan olmasın Mila?"

"Doğru ya," dedim hatırı sayılır uzun boyunu düşünürken.

Şapşallığıma gülümseyip bir elini Melek'ten çekti, benim belime koyup rüzgârın okşadığı gibi çok yumuşakça okşayıp kendine çekti. Bu şekilde Melek aramızda kalmıştı, bacaklarımsa dizine değiyordu. "Dizime otur," dediğinde güldüm.

"Düşeriz Hazer, ikimizi taşıyamazsın." Sanırım bunu söylediğim için bunu bir inat haline getirdi, çattığı kaşlarının altındaki gözleriyle dizini gösterdi. Yanaklarımı şişirip, "Bazen tam bir Ankara keçisi oluyorsun," dedim ve kabalığımı görmezden gelmesi için tatlı tatlı gülümseyip dizine oturdum.

"Bak, ikinizi de aynı anda kaldırma kuvvetim varmış." Hazer birkaç tatsız ses çıkaran Melek'e doğru dönüp, "Ne?" dedi, yaklaşıp burnunu burnuna sürttü. "Keyfin mi kaçtı? Yasla başını göğsüme, kaldırma kafanı oradan."

Melek, Hazer ona kızmış gibi dudaklarını büzüştürüp tekrar babasının göğsüne yaslanınca hüzünlü şekilde gülüp kafasının arkasını okşadım. Hazer ikimizi de tutabilmekten gurur duyar halde belimi okşarken Melek'in ilk kez babasının kucağında sallandığı bu anı zihnime hapsettim.

Aynadaki görüntüme bakarken ellerimi kıyafetimde gezdirdim. Birazdan Hazer'le yemeğe çıkacaktık.

Üzerimdeki takımı Hazer bana bu seneki Anneler Günü için Melek'le aldıklarını söyleyerek hediye etmişti. Bir başka özel günde bu takımı giymek istemiştim. Daha önce giyme şansım olmamıştı, okul için biraz abartılı bir kıyafetti ve diğer günlerde de giymemiştim. Beyaz rengi çok sevdiğimden bu özel günde böyle görünmek istemiştim.

Yatağa bıraktığım çantamı aldım ve odamızın ışığını kapatıp çıktım. Koridorda ilerleyip merdiven inmeye başlarken onlara göz attım. Leo, kucağına aldığı Melek'le salonun içinde dolanıyor, Hazer camın önünde, ellerini cebine koymuş dikiliyordu. Üzerinde simsiyah bir ceket vardı, altında da kumaş pantolon.

Leo, Hazer'in arkasından yaklaşıp Melek'in yumruklarını onun sırtına vurdurunca Hazer omzunun üzerinden dönüp onlara baktı. Melek Yakut'u alıp küçük yumruğundan öperken, "Babaya yumruk ha?" dedi kafasını iki yana sallayıp. "Behram'a sorayım bir caiz midir diye... Ellerin taş olur kız, babaya vurulur mu?"

"Enişte," diye kıkırdadı Leo, yanağını onun karnına yaslayıp gülümserken. "Şaka yapıyorsun değil mi?"

"Yoo, şaka falan yapmıyorum. Taşa dönüşür eli."

"Ne diyorsun enişte? Saçmalama istersen!" Leo geri çıkıp Melek'in ayaklarından tuttu, pembe çoraplı ayaklarını öptü. "Deme Melek'ime öyle."

"Benim Melek'im," dedi Hazer, kızımızla Leo'dan uzaklaşıp salonun ortasına ilerlerken.

Leo koşarak onun peşine düşerken Hazer'in suratındaki sersem sırıtmayı gördüm, Leo'ya takılıyordu. Kardeşim, eniştesinin ceketine yapışıp onu durdurmaya çalışırken, "Senin kızın olabilir ama benim de yeğenim," dedi. "Ben onu senin onu sevdiğinden daha çok seviyorum."

"Hadi la oradan, ufak at."

Melek bağırıp yüzünü Hazer'in boynuna gömünce Hazer onunla koltuğa oturup kızımızı da dizine oturttu. Sırtından destekleyip Melek'in kafasına öpücükler bırakan Leo'ya baktı. "Birazdan Kerem'le Leyla gelecek. Melek yemeğini yedi, birazdan da uyur zaten. Onların da aklındadır ama sen ara ara yeğenini kontrol etmeyi unutma, tamam mı? Dişlerini çıkardı, geçtiğimiz ayki gibi ağlamıyor ama olur da uykudan uyanır bizi ararsa sen beni ararsın, tamam mı?"

"Tamam enişte, ben zaten telsizi yanıma koyacağım, ağlar ağlamaz bakarım ona!"

Hazer yanağından öptü. "Aferin oğluma."

Leo, Hazer'e sarılıp öptü ve geriye çekilip utangaç şekilde gülümsedi. Hazer'in şefkatli bir hisle onun başını okşamasını izleyerek aşağıya indim. Topuk seslerim geldiğimi gösterince evimin erkekleri ve kızım başını bana çevirdi. Hazer'in hayranlık dolu bakışlarını fark ederken Melek'in de ellerini çırptığını gördüm. Leo koşarak merdiven basamağına kadar geldi ve elimden tuttu. "Abla, inanılmaz güzel olmuşsun! Oha yani!"

"Abartıyorsun Leo," dedim gülümseyip ve elimi dudaklarına götürüp öptüğünde centilmenliğine kıkırdadım. "Sen de iyice büyümüş de küçülmüş olmaya başladın. Elimi öpüyorsun."

"Eniştem de yapıyor," dedi beni süzerek.

Hazer, kucağında kızımızla kalktığında Melek'in ilgiyle açtığı ela gözlerine bakıp gülümsedim. Kollarını bir daha çırptığında kucağıma alarak uzamaya başlayan saçlarının üstüne öpücük koydum. Beni taklit edip dudaklarını yanağıma bastırmaya çalışması o kadar tatlıydı ki kıkırdadım. Hazer beni izlemekle, süzmekle o kadar meşguldü ki gülme sesimi duyunca irkilip gözlerini yukarıya çıkardı, genzini sertçe temizleyip Melek'in ne yapmaya çalıştığına baktı.

"Öyle değil Yakut, böyle," dedi ve başını eğip dudaklarını yanağına yumuşak şekilde bastırıp yoğunca öptü. "Böyle," diye fısıldadı bir daha, dudaklarını çekmeden.

Dudaklarının çok istekli olduğunu hissedip genzimi temizledim ve Hazer bunun karşılığında güçlükle benden uzaklaşıp, "Anladın mı?" dedi Melek'e. Kızımız sahiden de anlamış gibi başını sallayınca Hazer yanağını gösterdi. "Anladıysan öp şimdi babanı."

Melek başparmağını emip salyalarını akıttıktan sonra Hazer'in gösterdiği gibi eğilip dudaklarını onun yanağına koydu, öpücük atamıyordu ama dudaklarını çok tatlı büzüyordu. Hazer gülerek ona bakınca Melek şapşalca bir şey yapmış gibi sırıtarak elini babasına doğru salladı.

"Zamanla daha iyi olacak," dedi Hazer ona, salyalı elini tutarak. "Sadece kimi öpüyoruz? Anneyle babayı, değil mi?"

Leo aramızda zıpladı. "Bir de beni, bir de beni!"

Hazer, Melek'e baş salladı. "Evet, bir de onu öpebilirsin."

Kızımın sebepsiz ve anlıyormuş gibi gülmesine eşlik edip onun yanağından, mis kokulu boynundan öptüm. Yanağını öpmem için daha da uzatması çok tatlı geliyordu bana, sevgimi kabul ettiğini gösteriyordu sanki. Leo hoplaya zıplaya çalan kapıya koşarken başımı kaldırdım ve

Hazer'in dikkatli bakışlarıyla karşılaştım. Saçlarını güzelce taramış ve sakal traşı olmuştu, çene hattı pürüzsüz ve kemikli görünüyordu. Pembe tonlarında parlatıcı sürdüğüm dudağımı hafifçe okşadı.

"Çok yakışmış kıyafetin. Keşke giyerken yanında olsaydım."

"Çıkarırken olursun," dedim bakışlarımı kaçırıp kızararak.

Hazer'in eli yanağımdan inerken gürültülü sesler duyup başımı çevirdim. Kerem yanında Leyla'yla salona geçerken Leo da onlara, "Buyurun buyurun," diye ev sahipliği yapıyordu.

"Leo seni neredeyse her gördüğümde boy atmış oluyorsun," dedi Leyla, onun altın sarısı saçlarını okşayıp bize ilerlerken. Ellerini Melek'ten uzak tutup yüzüne eğildi, genişçe gülümsedi. "Merhaba prensesimiz, nasılsın? Leyla yengen seni çok özledi."

Kerem, Leyla'nın omzunun üzerinden kendini Melek'e gösterince kızımın gözbebekleri irileşti. Kerem'i tanıdı, onunla çok oynadığı ve güldürdüğü için Kerem'e genellikle sevimli tepkiler veriyordu. Hazer bu tepkiyi görüp memnuniyetsiz şekilde yüz buruşturduktan sonra işaretparmağını Kerem'in göğsüne bastırarak konuştu. "Kızımla benden çok gülme, tamam mı? Yakında seninle beni karıştırmaya başlayacak! Yeter artık!"

"Yeto yeto," dedi Leo, Hazer'e destek çıkıp Kerem'e baş sallarken.

O iki büyük çocuğa göz devirirken, "Yeto ne Leo?" dedim başımı iki yana sallayarak.

"Sınıftaki kızlar diyor abla da bir saniye..." Kerem'e dönüp kaşlarını çattı. "Melek'i en çok ben güldürebilirim, bir de enişte m! Ha, bir de ablam!"

Kerem, "Bak sen," dedi ve hemen ardından eğildi, Leo'yu tuttuğu gibi kaldırıp sırtına attı. Leo şaşkın bir bağırışla gülmeye başlayınca, "Ben ellerimi yıkayıp bu prensesle ilgileneyim," diyerek misafir banyosuna çıktı Leyla.

"Kerem Abi lütfen yapma," dedi Leo o sırada, kahkaha atarak.

Kerem neşeyle onu gıdıklayıp, "Bana racon kesmeye çalışırsan sonun böyle olur koçum," dedi.

"Enişte m, n'olur yardım et..."

"Gömleğimi bozamam, sen üstesinden gel," dedi Hazer ve bana dönüp Melek'i kucağımdan aldı, banyodan dönen Leyla'ya doğru yürüyüp onun eline bırakırken, "Gözünü seveyim," dedi. "Bu salaklar birbirini yiyip durur, sen kızıma göz kulak ol."

"Hazer, gözünüz arkada kalmasın," dedi Leyla ve onun omzunun üstünden bana gözlerini yumarak gülümsedi. "Senin de Safir. Ben gözüm gibi bakarım bu dünya güzeli prensesime."

Gözüm arkada kalmayacağı için rahatladım ve Hazer, Melek'in saçlarından öpüp yanıma dönünce beraber sokak kapısına yürüdük. Leyla onu oyalamaya çalışırken Hazer beyaz kürkümü giymeme yardımcı oldu. Göz ucuyla Melek'e bakıyordum, kafasını etrafında çevirmeye, bizi aramaya başlamıştı bile. Ona içim giderek baktım, hiç kıyamıyorum böyle masum hallerine. Hazer şemsiyeyi aldı ve kapıyı açıp önden geçmem için beni buyur etti. Her ne kadar Melek'i son kez öpüp koklamak istesem de bir daha bizi gördüğünde ayrılmamız onun ağlamasıyla sonuçlanabilirdi. Gözyaşlarına hiç ama hiç dayanamazdım.

Dışarıya çıktığımızda Hazer sokak kapısını arkamızdan kapattı ve ben daha bir adım bile atamadan belimden tutup bir anda kuvvetle beni kendine çekti. Vücudum ona yaslanınca ellerim aramızda kaldı ve Hazer eğilip dudaklarımdan öpmeye başlarken gözlerine bakma fırsatım bile olmadı. Şaşkın mırıltım dudaklarında kayboldu ve sıcak, istekli öpücüğüyle gevşeyip ben de dudaklarımı kıpırdattım. Ona yumuşak bir şekilde karşılık verirken dudaklarıma doğru inlediğini duyup gömleğini sıkıca tuttum. Gözlerime bakıp dudağıma bu kez yumuşak bir öpücük koyunca nefes nefese geri çekildim.

"Bazen... Beni öpmek konusunda öyle aceleci, hızlı davranıyorsun ki bir an bir şey olduğunu sanıp şaşkınlığa düşüyorum."

Hazer birkaç derin nefes alıp dudağının kenarını silerken alnını yavaşça alnıma koydu. "Bana da bir anda geliyor bu istek, bir anda davranıyorum bu şekilde. Başa çıkamayıp seni öpüveriyorum. Yapacak bir şey yok, böyle bir kusurum var."

"Ben kusur demezdim," diyerek göz kırptım ve elinden tutup onu arabamıza götürdüm.

Hazer yaptığım bu minik şova sırıtarak şoför koltuğuna yerleşirken ben de yanına oturup kemerimi takmaya başladım. Aynasını düzeltip arabayı çalıştırdığında, "Hangi restorana rezervasyon yaptırdın?" diye sordum.

"Daha önce hiç gitmediğimiz bir yer," dedi evimizin sokağından çıkarken. "Güzel bir yer, merak etme."

"Neresi olduğu çok da umurumda değil aslında mi vida. Seninle gideceğim sonuçta."

Yan yan bakıp dudak büktü. "Eminönü'nde balık yemeye gidelim o zaman?"

"Olur," dedim omzumu silkerek.

Bana göz kırpıp dizimdeki elimi tuttu. "Başka zaman gideriz oraya.

Şimdi rezerve ettiğim yere gideceğiz. Daha önce iş yemeği sırasında gitmiştim, yemekleri çok lezzetliydi."

"Hmm," diyerek yüzüğünü çevirmeye başladım. "Benim yaptığım yemeklerden daha mı lezzetli?" Caddeye çıktığımızda ışıklara bakıyormuş gibi dışarıya bakarak sorumu cevap vermeyince kızıyormuş gibi yaparak tırnağını eline bastırdım. "Öyle mi Hazer? Demek yemeklerimi lezzetsiz buluyorsun?"

"Hayır," diye karşı çıktı eline doğru bakıp. "Ama yani... Tabii sen sevgini katıyorsun, senin yemeklerin ayrı ama şimdi ünlü şeflerin yaptığı yemeklere kıyasla tabii ki... Şöyle yani, seçsem tabii senin gülümseyerek bana koyduğun yemekleri yemeyi seçerim ama o şeflere haksızlık etmek de istemem. Ama tabii sen de onlar gibi eğitim görsen çok daha harika yemekler yapabilirsin, yani demem o ki..."

Küçük kahkahalarım dudaklarımdan dökülürken, "Tamam, kıvranma artık," dedim. Dönüp sıkıntılı gözlerine baktım. "Elbette o yemekler daha lezzetlidir Hazer, çok normal. İki dakika içinde terledin resmen..."

Rahatlayarak omuzlarını serbest bıraktı ve köprüye giden trafiğe karışırken omuzlarını silkti. "Hassassın sen, her lafımı tartarak konuşuyorum. Kırılırsın falan."

"Hı, kırılırsın, uğraşamam mı demek istiyorsun?"

Gülmekle kaş çatmak arasında kalıp şöyle bir baktı bana. "Özel gününde misin? Bu şekilde konuşmazsın..."

"Takılıyorum aşkım," deyip parmaklarımı parmakları arasından geçirdim, ellerimizi dizime koyup cama baktım. Gideceğimiz yere kadar sessizce oturup akşam karanlığını izledim. Melek'i çok nadiren bıraktığımız için aklım onunlaydı. Endişe ediyor değildim, neler yaptığını merak ediyordum. Bu aralar ona anne ya da baba dedirtmeye çalışıyorduk. Dudaklarından sadece heceler çıkmaya başlamıştı, kelimeye dökemiyordu. Biz yokken, onun yanında değilken ilk söyleyeceği kelimeyi kaçırırım diye korkuyordum.

Hazer arabayı caddenin sonuna doğru yavaşlattığında başımı yukarıya dikip geldiğimiz yere baktım. Uzun, çok şık bir bina dikiliyordu önümüzde. Hazer inmeden önce telefonunu aldı ve dolanıp benim kapımı açma nezaketi gösterdi. Onun elini tuttum ve restorana doğru ilerledik. Geniş, beyaz mermerli merdivenleri çıktığımızda kapıyı karşılama görevlisi açtı ve bize, Hazer'in rezerve ettiği masaya kadar eşlik etti.

Hazer, "Teşekkürler," diyerek kürkümü ve ceketimi karşılama görevli-

sine verdi. Onu nazikçe gönderip benim sandalyemi çekti. Ona istemsiz şekilde gülümseyerek karşıma oturmasını izledim, sonra da mönüyü elime alarak listeye baktım. Artık Hazer beni bu restoranların fiyatlarına alıştırmıştı ama hâlâ kimi zaman şaşkınlığa düşüyordum. İki yıl içinde mezun olacaktım, çalışıp ben de Hazer'i yemeklere götürmek istiyordum. Leo'nun okul masraflarıyla kendiminkileri karşılıyordum ama çoğu zaman evimizi Hazer geçindiriyordu.

Sıcak bir çorba söyledim ve ana yemeğimi sonra söylemek için mönüyü bıraktım. Hazer de bir başka çorba istedi ve bir şarap. Elimi çeneme yasladığımda Hazer de dirseklerini masaya koyup kafasını ileriye uzattı, gözlerini uzun uzun yüzümde dolaştırdı. "Seninle olma şansına nasıl sahip oldum acaba?"

"Niye böyle diyorsun Hazer Han? Seninle olmak istemeyecek bekâr bir kadın var mıdır?"

Bilmem dercesine iç çekip masanın üzerindeki elime uzandı ve üzerini yumuşak hamlelerle okşadı. "Senin kalbin çok güzel, çok yumuşaksın, sevgi vermeye çok açıksın... Fedakârsın, hiçbir şeyden şikâyet etmeyip sürekli yardımcı olmaya çalışıyorsun. Eve geldiğimde hemen gülüp günümün nasıl geçtiğini soruyorsun, beni neşelendirmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Bunun adı aşk canım." Bana sürekli güzel cümleler söylüyordu, utanıyordum.

"Melek büyüdükçe sana benzemeye başladı." Hazer düşünceli şekilde sandalyesinin arkasına yaslanıp gömleğinin kol düğmelerini çözdü. "Görünüş olarak."

"Evet," dedim, bundan mutluluk duyuyordum. Hazer'e benzese de mutluluk duyardım. "Ama biz de birbirimize benziyoruz Hazer. Saçlarımız kahverengi mesela, Melek'inki de öyle."

"Evet," dedi, gözünün önüne o gelmiş olmalıydı ki boşluğa bakarken gülümsedi. "Saçları uzadı, bağlayabiliyorum artık."

"Yine de Leo'nun saçları kadar bile uzamadı," dedim kıkırdayarak.

Kafasını iki yana sallayarak gülerken garsonun yaklaştığını gördüm. Nazikçe servislerimizi önümüze bıraktı, içeceklerimizi de. Dumanı tüten çorbama iştahla bakarken garson işine döndü. Hazer su içerken çorbamı kaşıklamaya başladım. Çok lezzetliydi, hayatımda bu tatta başka bir çorba içmemiştim. İsmi yabancı dilde bir şeydi, rasgele seçmiştim ama bayılmıştım. Hazer iştahlı halime gülümseyip çorbasını tattığında, "Beğendin mi?" diye sordum.

"Evet ama seninkini merak ettim, çok beğenmiş görünüyorsun."

Ağzımı peçeteyle silip kâsemi ona uzattım. "Por favor, tadına bak."

İsteğim üzerine çorbamın tadına baktı ve benim gibi memnuniyetle karşılayıp, "Çok lezzetli, ağzının tadını biliyorsun," dedi. Kâsemi tekrar önüme itti. "Ye, bir daha söyleyelim."

"Beraber yiyelim, sen de beğendin." Genişçe gülümseyip kâseyi aramızda tuttum ve çorbayı beraber bitirdik. Daha sonra mönüyü elime alıp başka bir yemek seçtim. Bunun da nasıl olduğunu bilmiyordum, tadının sürpriz olmasını istiyordum. Kocam şarap şişesinin mantarını açıp kadehlerimize biraz koydu ve gelen yemeğe baktı. Yanında sebzeleri olan soslu bir et yemeğiydi. Hazer bir parça koparıp bana uzattığında dudaklarımı aralayıp yemeğin tadına baktım. Sos çok yoğundu ama hoşuma gitmişti. Neşeli şekilde başımı sallayıp, "Çok güzel," dediğimde Hazer yüz ifademe güldü.

"Çok iştahlısın yoksa yine hamile misin?"

Neredeyse bir an beni düşündürecekti ama asla korunmadan birlikte olmadığımızı hatırlayıp, "İmkânsız olduğunu biliyorsun," dedim.

"Takılıyorum aşkım," dedi kendi tabağındaki yemeğe yönelip tadına bakarken. Benden daha hızlı ve iri lokmalar halinde yiyordu. Ellerinin hareketine, geriye doğru kıvrılmış gömleğinin kollarına baktım. "İştahlı ol tabii ki, yemek yemen beni sadece mutlu eder."

Yemeklerimizden sonra Hazer bir daha mönüyü bana uzatıp, "Ben tatlı ihtiyacını karşılıyorum, sen de bir tatlı ye," dedi.

Cümle içindeki iltifatı karşısında başımı iki yana sallayıp mönüyü açtım ve içindeki tatlılara göz attım. Çikolatalılardan birini seçtim ve gelen garsona bu tatlıyı söyledim. Az sonra tatlım gelince üstündeki çikolata sosuna karşı dudaklarımı yaladım. Tatlıyı kesip tadına bakarken Hazer kendine biraz daha içecek doldurup, "Beğendin mi aşkım?" diye sordu.

"Çoook," dedim tatlıdan biraz daha alarak. Tatlı kaşığımı ona uzatıp tadına bakmasını istediğimde yiyesi pek olmadığı halde tatlıyı aldı. Benim kadar sevmiş şekilde başını sallayınca kaşığımı geri çekip göz kırptım. "Güzel, değil mi?"

Göz kırpıp ağzını sildiğinde tatlıyı yemeye devam ettim. Daha fazla şarap içmeyecektim, zaten çabuk etkileniyordum ve tadını da sevmediğim için gerek görmüyordum. Restoranın deniz manzarasına bakarak tatlımı da bitirdikten sonra ağzımı sildim, o kadar doymuştum ki resmen karnım çatlayacaktı. İstemsiz şekilde karnımı tuttuğumda Hazer'in telefon sesini duydum. Telefonu yanıtlayıp kulağına yasladığında, "Kim o?" diye sordum.

"Kuman," dedi ve telefona döndü.

Behram olduğunu anlayıp sırıttım ve arkama doğru yaslanırken, "Efendim?" diye aramayı yanıtlayışını duydum. "La oğlum şaka yaptım, ne kızdın hemen? Tamam, demeyiz bir daha kuma falan..."

Demek Behram duymuştu, Hazer ona takılmaya bayılıyordu. Bir daha yapmayacağını söylese bile yapacaktı. Azarlanmak hoşuma gitmiş gibi sırıttı ve Behram'ı dinledikten sonra, "Evet, dışarıdayız," diye cevap verdi. "Karımla yemekteyiz işte. Ya... Sizde mi yemeğe çıkmıştınız? La... Oğlunu bıraktın, Melek'in dibinden ayrılmayacak şimdi..."

Kızını kıskanmasına gülümseyip konuşmanın devamını merakla bekledim ve Hazer, Behram'a, "Bir saniye," diyerek bana döndü. Telefonu kulağından indirip konuştu. "Behram'la Gazel de yemeğe çıkmış. Oğuz'u bize bırakmaya gittiklerinde bizim de yemeğe çıktığımızı öğrenmişler. Bizim yanımıza da uğrayın isterseniz diyor."

Hevesli şekilde başımı sallayıp, "Yemeğimizi yedik zaten, harika olur hayatım," dedim. "Gazel'i görmeyi isterim."

Hazer telefona dönüp Behram'a olumlu birkaç şey söyledi ve sonra hesap istedi. Hesabın gelmesini beklerken gömleğinin kollarını düzeltip düğmelerini iliklediği. Hesap ödendiğinde sandalyemizden kalktık ve çıkışa yöneldik. Hazer karşılama görevlisinden aldığı kürkümü omuzlarıma bırakırken dudaklarını yanağıma değdirip yumuşak bir öpücük bıraktı ve çantamı da alıp elimi tuttu. Mekândan ayrılıp beraber valenin getirdiği arabamıza ilerledik, koltuklarımıza yerleşince, "Neredelermiş?" diye sordum.

Dikiz aynalarını kontrol edip, "Balıkçıda," dedi.

Tesadüfe gülümseyip kemerimi taktım ve telefonumu çıkarıp Leyla'nın numarasını çevirdim. Heyecanlı ve sabırsız şekilde aramanın yanıtlanmasını bekledim, birkaç saniye sonra Leyla, "Canım?" diyerek telefonu yanıtlayınca rahatladım.

"Leyla, merhaba... Ne yapıyorsunuz diye bir aramak istedim."

"İyi yaptın canım. Biz de Melek'le pijamalarımızı giyiyorduk. Esneyip duruyor, uykusu geldi bu şebeğin..."

"Yaa," dedim arabadaki dijital saate göz atarak. Si, uyuma vakti gelmiş, hatta geçmişti. "Henüz çok uykulu değilse bir sesini duyabilir miyim Leyla? Telefonu ona yaklaştırır mısın?"

Kıkırdamaya başlayarak, "Peki," dedi ve telefon kendisinden uzaklaşmaya başlayınca Melek'in mırıltılarını duydum. Birkaç saniye sonra onun çıkardığı sesleri yanımdaymış gibi işitmeye başladım. Ellerini çırpıyordu,

bunu çıkan sesten anlamıştım. Telefona doğru, "Melek Yakut, anneciğim," diye fısıldadım ve onun mırıltı çıkarmayı bıraktığını anladım. Sesimi duymuş, şaşırmıştı.

Leyla bir daha gülerek, "Ay şapşal bu kız," dedi. "Sesini duyup gözlerini kocaman açtı, etrafına bakıyor *neredesin* diye... Ay Melek, çok tatlısın, seni yerim..."

Melek bir çığlık atıp, "An," dediğinde heyecanla nefesimi tuttum ama *anne* diyemedi. En azından sesimi tanımıştı, anne demeyi istediği kişi bendim. Gülümseyerek, "Oğuz Asaf'la oyna anneciğim," dedim, beni anlayacakmış gibi. "Seni şimdiden çok özledim, gelir gelmez yanaklarından öpeceğim."

"Oğuz da burada, Melek'in yanına uzandı, kıkır kıkır gülüyor," dedi Leyla.

"Ah tabii, Melek'i çok seviyor," dedim ve heyecanla rica ettim. "Aramayı kapattıktan sonra bana ikisinin bir fotoğrafını gönderir misin Leyla?"

Hazer bir yandan yola bir yandan da bana bakarken, "Tabii ki," dedi Leyla. "Yollarım şimdi. Hadi, kapat telefonu, biz iyiyiz. Hazer'le baş başa gecenizin tadını çıkarın."

"Gracias, gracias..."

Ona teşekkür ederek telefonu kapattım ve Hazer elini uzatıp yanağımı okşarken sabırsızlıkla gelecek fotoğrafı bekledim. Bir dakika içinde fotoğraf geldiğinde gözlerimden hakikaten kalpler çıkıverdi. Oğuz'la Melek yatakta yan yana uzanıyordu ve birbirlerine dönmüş gülümsüyorlardı. Oğuz, Melek'ten daha büyük ve uzundu fakat aralarında çok fark yoktu. Melek'in gülüşünü okşayıp fotoğrafı Hazer'e gösterdiğimde gözlerini kısarak baktı ve sonra duygusallığımı örtbas etmek için gerçekten kıskanmış gibi, "Ne meraklı bu da kızıma..." dedi.

Telefonu geri bırakırken kocama güldüm ve uzanıp radyodan bir şarkı açtım. Parmaklarım sabırsızca birbirleriyle oynarken arabamızın girdiği caddeleri izledim. Çok geçmeden daha önce gelmediğimiz bir mekâna geldik ve arabadan indik.

Hazer yine elimden tuttu ve mekânın kapısından beraber girdik. Gittiğimiz yere kıyasla daha samimi olan bir yerdi. Hazer etrafına baktı ve sonra mekânın bahçesine ilerledi. Serin havaya karşı Hazer'e daha çok yaslanırken gözlerim tanıdık yüzlerle karşılaştı. Behram'la Gazel karşılıklı şekilde denize sıfır bir masada oturuyorlardı.

"Oradalar hayatım," dedim Hazer'e ve beraber yanlarına ilerlemeye başladığımızda Gazel bizi fark etti. Burası hemen denizin yanında bir

mekân olduğu için rüzgârı daha çok hissediyordum, diğer yandan da denizin sesini duyuyordum. Gazel neşeyle bana el salladığında Behram da arkasını dönüp bize baktı. Yanlarına ulaştığımızda Gazel'in yanındaki sandalyeyi çekip oturdum ve o kollarını bana uzatıp sarılırken, "Hoş geldiniz kardeşim," dediğini duydum Behram'ın.

"Çok özlemişim seni canımın köşesi." Gazel'le ayrıldığımızda parlayan gözleri yüzümde, üzerimde dolaştı. "Çok güzel olmuşsun, nerede yediniz yemeği böyle?"

"Bebek'te bir restoranda, bir gün size de bir yemek ısmarlarım." Hazer, Gazel'e göz kırpıp Behram'a dönünce benden ona baktım.

Üzerinde, Gazel'in kıyafetiyle aynı renkte mavi bir gömlek vardı. Akşam yemeğe çıktıkları için özenmiş görünüyordu. Bana başıyla selam verip, "Nasılsın?" dediğinde, "İyiyim," dedim hemen. "Sizi özlemişim. Hem okul hem Melek derken görüşemedik bu hafta hiç."

"He ya, Melek'i gördük," dedi Behram, Hazer'e yandan bir bakış atıp sırıtarak. "Bir haftada bile büyümüş, hemen fark ediliyor. Gittikçe de güzelleşiyor."

"Evet, prensesim benim, çok tatlıydı," dedi Gazel, hayranlık dolu sesiyle. Çantamı kucağıma bırakıp telefonumu çıkardım ve önce Gazel'e, sonra da Behram'a, Leyla'nın bana gönderdiği fotoğrafı gösterdim. İkisinin de gözleri âdeta tebessüm etti ve sonra Behram biraz yüksek sesle, "Pek de yakışıyorlar," dedi. Bunu, Hazer'i gıcık etmek için söylediğine yemin edebilirdim.

Beklediğimiz gibi Hazer kollarını göğsünde kavuşturup tatsız şekilde Behram'ın yüzüne baktıktan sonra sabırlı bir iç çekti. "İmamsın oğlum sen, ne diyorsun?"

"Küçücük çocuk canım onlar, günahı mı olurmuş?" dedi Behram rahat rahat. Omuzlarını silkip Gazel'e göz kırptı.

"Yirmi sekiz yaşında adamım ama beni yaşlandırdınız yemin ediyorum," dedi Hazer, yanaklarını sıkkınca şişirip arkasına doğru yaslanırken.

"Otuza girmene birkaç ay kaldı..." diye onu düzeltti Behram, bize kaş göz yaparak.

"Kocamla uğraşmayı keser misin lütfen?" diyerek Behram'a dik dik baktığımda Gazel yanımda durdu ve Hazer omuzlarını gururla kabartıp bana göz kırptı.

"Hep kocan mı benimle uğraşacak? Aramışım, *kuma* diyor bana... Tövbe tövbe..."

Bu Gazel'i de beni de güldürdü, kendimizi tutmadık. Hazer Behram'a dönüp kolunu omzuna atarken, "Nazlanma," dedi.

Behram ürperip kolunu iterken, "Yürü git Allah yoluna," diye söylendi.

O ikisinden çektim bakışlarımı ve Gazel'e çevirdim. Saçlarının dalgaları çok güzel görünüyordu, sanırım biraz da kestirmişti. Kolumu omzuna dolayıp ona iyice yaklaşırken, "Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Çok şükür," dediğinde kaşlarımı hafifçe çattım ve sonra buna güldüm. Gazel de başını iki yana sallayarak kendine gülmeye başladı. "Ne gülüyorsun Safir? Adamın ağzından bu kelime düşmüyor, bana da yapıştı artık."

"Kötü bir şey değil canım, ben bir anlık boşluğuma geldi de güldüm," diye düzelttim kendimi, yanlış anlaşılmaktan korkarak. Önüne baktığımda yemeğini bitirmiş olduğunu görüp, "Lezzetli miydi?" diye sordum.

"Evet, Behram'la balık mevsiminde geliyoruz buraya." Beyaz sandalyesinde tamamen bana döndü ve ilgiyle sordu. "Senin nasıl gidiyor? Hem okul hem Melek derken çok yoruluyor olmalısın canım benim."

"Arada zaten sana bırakıyorum Yakut'u, kimi zaman da annem geliyor, seve seve bakıyor..." Hatta daha dün bile bizdeydi, ben okuldayken Melek'le ilgilenmişti. Bunu içinden gelerek yaptığı öyle belliydi ki ne kadar teşekkür etsem azdı. "İdare ediyorum. Melek yormuyor beni çok. Hatta hayatımı hafifletiyor."

Gözlerini yüzümde gezdirirken bakışlarında hüzün yelleri esti ve elini çenesinin altına yaslayıp dudağını, bir şeyleri anımsıyormuş gibi kıvırdı. "Çocuk sahibi olabileceğimizi asla düşünmezdim." Behram'la Hazer'e bakınca ben de göz ucuyla baktım. Birbirlerine dönmüş, koyu bir muhabbete başlamışlardı bile. "Kendimi şanssız hissettiğim yirmi küsür yıldan sonra böyle bir hayatımın olması hâlâ inanılmaz geliyor."

Omzunu, onu rahatsız etmeden okşadım. "Hayat ya kabul ettiğin kadarıdır ya da savaşıp kazandığın kadarı. Biz de savaştık Gazel. Eski günleri yâd ederken ne kadar güçlü olduğunu unutma."

Gözlerini kırpıştırıp bakışlarını boşluktan çekti ve bana bakarken gülümsedi. "Bu aralar duygusalım her nedense..."

Ona doğru alçalıp fısıldadım. "Hamile misin?"

Takıldığım için kıkırdayarak geriye çekildim ama Gazel'in yüzüne baktığımda gözlerinin hafifçe büyüdüğünü gördüm. Söylediğimi ciddiye alıp ihtimalleri tarttığını anladığımda elimi açılan ağzıma götürdüm. Behram'a baktıktan sonra, "Bilmiyorum," diye fısıldadı bana.

Sesimi hâlâ kısık tutarak, "Olabilir canım, eve gittiğinde ilgilen bununla," dedim.

Elini ensesine sararak dalgın şekilde başını salladığında bu ihtimalin onu hazırlıksız yakaladığını fark ettim ve rahatlaması için tebessüm ettim. Belki planlamıyorlardı ama kötü bir gelişme de sayılmazdı. Benden güç almış gibi o da gülümsedi.

O sırada, "Karım," dedi Hazer. Başımı çevirip kendisine baktım. Tek gözünü *n'oluyor* dercesine kırptı. "Fısır fısır ne konuşuyorsunuz öyle?"

"Kardeşim sen beyefendi adamın tekisin. Ne bu gerim gerim gerilerek *karım* demeler?" Behram Hazer'in omuzlarını gururla kabartarak karım demesiyle alay edince konu bizden uzaklaştığı için gülümsedim. Gazel'de buna kıkırdayıp etrafta garson aradı.

"Kardeşim karıma karşı hanzoyum belki, sana ne ya?" Hazer dirseğini Behram'ın koluna vurunca Behram, gözlerinin kenarları kırışana kadar gülümsedi. Bu akşam Hazer'le resmen eğleniyordu. "Nikâhlı karım. Benim karım. Hoşuma gidiyor benim karım olması. Böyle söylemek de."

Behram arkasına yaslanıp kolunu Hazer'in omzuna koydu. Birkaç kere omzuna vurdu. "Âşıksın kardeşim, anlıyorum. Âşık olunca insan tutamıyor tabii duygularını. Her yerde seviyor karısını."

Hazer, Behram'ın bu kelimeleri söylerken Gazel'in gözlerinin içine içine bakması karşısında bir ıslık çalınca Behram irkildi ve ona dönüp Hazer'in kahkaha atmasına kaş çattı. Kocamın kahkahası nadir ve değerli olduğu için kırışan göz kenarlarına bakarak tebessüm ettim. Behram onun omzuna bu kez sertçe vurdu. "Dalga geçmesene Hazer, ne gülüyorsun ya? Sana tövbe çeke çeke dilimde tüy bitti, tövbenin kendisi oldum senin yüzünden..."

Gazel uzanıp Behram'ın masanın üzerinde duran eline dokunurken, "Takılıyor Behram, boş ver sen onu," dedi, ardından Hazer Han'a dönüp komik bir gıcık surat yaptı.

Hazer gülerek bana döndüğünde gözümün önüne gölge yapan saçını çekerek ona minik bir öpücük attım. Bu yaptığıma tek kaşını kaldırıp çenesini kaşıdı ve o sırada garson masamıza geldiğinde, "Bir şey ister misiniz?" diye sordu.

Gazel hâlâ Behram'ın elini tutuyordu. "Ben çay alacağım."

"Kardeşim bize dört çay," dedi Behram ve Hazer'le bize, "Başka bir şey mi isterdiniz?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Hazer etrafına şöyle bir bakıp, "Balıkçı değil mi burası ya?" dedi. "Yok mu şöyle bir sek ra..." Bir geniz temizlemesiyle sustu ve Behram ona yaklaşıp kısık gözlerle bakınca garsona gülümsedi. "Evet evet, çay alalım."

Gazel'le birbirimize bakarak gülüştüğümüzde garson uzaklaştı ve Hazer uzanıp gömleğinin bir düğmesini açtı. Behram, "Aferin," deyip onun omzunu memnuniyetle sıktı. "Çay iyidir. Çay içelim."

Hazer, babasının son sözüne mahkûm edilmiş bir çocuk gibi başını sallayıp iç çekince bu kez Behram da onun çaresizliğine güldü. Çaylarımız gelene kadar onların birbirlerine takılmasını izledim. İletişimleri bazen çok sakin ve dostaneyken bazen çocukça ve eğlenceliydi. Sanırım Hazer'in birçok kişisiyle ilişkisi böyleydi. Kerem'le de mesela.

"Bir tahinli helva yememiz yok mu?" dedi Behram ve çayını çay tabağına bırakıp etrafta garson aradı.

Çok doyduğum için, "Ben almayayım," dedim.

Gazel bana dönüp kaşlarını çattı. "Niye canım, sadece çay içmeye mi geldin?"

Yanağından makas aldım. "Seni görmeye geldim."

Kıkırdayıp Behram'a döndü. "Bir tane söyle, biz Mila'yla yeriz."

Hazer gözlerini karıştırıp Gazel'e baktı. "Ben Mila'yla yiyecektim."

"Önce ben söyledim." Gazel omzunu silktiğinde Hazer'e ümitsiz bir bakış attım. Evet, önce Gazel söylemişti, onunla paylaşmak istiyordum.

Behram gelen garsona üç tane tahinli helva söyledi. Hazer'in midesi benden daha geniş olduğu için tek başına da yiyebilirdi. Amber renkli gözlerini, ona ihanet etmişim gibi bana dikince başımı önüme eğerek güldüm. Helvalarımız geldi ve çaylarımız tazelendi. İlk defa tahinli helva yiyeceğim için heyecanlandım ve Gazel'le tabağı paylaştık. Beğenmiştim, lezzetliydi ama biraz ağır olduğu için çok yiyemezdim.

"Yemeyeceğim diyenden korkacaksın," dedi o sırada Behram, helvayı iştahla yediğimi görünce.

Gazel bana sarılıp, "Afiyet olsun ona," derken Behram karısının beni korumasına tebessüm etti.

"Ben bittim, şimdi karımla mı uğraşıyorsun?" diyerek ona döndü Hazer, yeniden Ankara ağzına döner gibi olmuştu dili.

"He la, uğraşıyorum, n'apcan?"

Hazer ona dümdüz bakıp bana döndü. "İstediğin kadar ye karım."

Gereksiz ve abartılı savunmasına çaktırmadan gülümserken Behram da bana göz atıp kıkırdadı. Hazer harici hepimiz eğlendiğimiz için bize homurdanıp bakışlarını başka yere çevirdi, bizimle ilgilenmemeye başladı. Bu kez bilerek yapsa da Hazer'e, Behram'la yaşadığımız ufak kırgınlığımı anlattığım için bir tık daha korumacı davranıyor olabilirdi.

Hazer'le Behram'ın çayı üçüncü kez yenilendi ve biz Gazel'le çocuklar hakkında konuşurken onlar da gündemi futbola getirdi. İkisinin de ateşli şekilde takımlarını savunması karşısında bıkkınca birbirimize baktık. Bu muhabbet başladıysa en az bir saat daha sürerdi. Mekân boşalmaya başlayınca kalkmak için onlara yakınmaya başladık ama ikisi de futbol muhabbetine çok dalmıştı.

En sonunda Hazer'e, "Hadi, Melek bizi özlemiştir," dediğimde bana bakıp başını salladı. Behram'ın omzuna *kalk* dercesine vurup kendisi de sandalyesini iterken, "Bak bunu konuşacağız," dedi ona.

"Hadiii," diyerek kolunu çekiştirdim Hazer'in, yanaklarımı şişirerek. "Saat on bire geliyor, uykum geldi. Sabah işe gideceksin..."

"Tamam be yavrum," diyerek sandalyesinden kalkarken ceketini sandalyenin arkasından aldı. O sırada Behram'la Gazel de konuşarak ilerlemeye başlamıştı. Hazer ceketini üzerine geçirirken eğilip yanağımdan bir öpücük aldı. "Konu futbola gelince tutamıyorum kendimi, yapacak bir şeyim yok."

Üşümüş elinden tuttum ama benimki de üşümüştü. İçeriye yöneldiğimizde Behram'la Gazel'in hesabı çoktan ödediklerini gördük, dışarıya çıkmışlardı. Onlara ilerlerken, "Asaf'ı almak için bize geçeceksiniz değil mi?" diye sordum.

"Bizde kalabilir," dedi Hazer, arabanın kapılarını uzaktan açarak.

"Hayır, özlerim oğlumu," dedi Gazel, arabalarına yerleşirken.

"Kerem'i arayayım, çay koysun o zaman," dedi Hazer, benim kapımı açarken.

"Gerek yok oğlum, kapıdan alır gideriz oğlumuzu."

Hazer şoför koltuğuna yerleşti ve Behram böyle demiş olsa da Kerem'i aradı. Telefon ilk çalışta açılmadığı için huzursuzlandı ve tekrar aradığında Kerem telefonu açtı. "Nerede kaldınız patron?" diye söylenen sesi bana kadar geldi.

"Uzatma, çay koy, geliyorum." Hazer önümüzdeki arabayı takip ediyordu.

"Rica eder misin lütfen?" dedi ve o sırada arabayı rahat kullanması için telefonu onun kulağından alarak tatlı bir sesle rica ettim. "Eve geliyoruz, çay koyar mısın canım?"

Kerem karşısında konuşan kişinin bir anda değişmesiyle duraksadı ve akabinde, "Emredersin canım," dedi ve aramayı kapatırken arkadan, "Kime canım diyorsun?" diyen Leyla'nın sesi geldi.

Kıkırdayarak telefonu kulağımdan çektim ve kocamın telefonunda gezinmeye başladım. Hazer bana bir bakış atıp önüne dönünce arkama yaslanarak galerisine girdim. Sıralı fotoğraflarına baktım. Çok fazla fotoğraf yoktu, yalnızca sekiz yüz taneydi. Son aylardaki fotoğrafların çoğu Melek Yakut'a aitti. Yakaladığı birçok anı fotoğraflamıştı, ağlarken bile bir fotoğrafı vardı. Yukarıya doğru çıkıp Melek'in ilk fotoğrafını buldum. Eve geldiğimizde çektiği bir fotoğraftı. Minicikti, kırmızıydı ve kafasında saç yoktu. Bir de son fotoğrafa indim, daha dün çektiği bir fotoğraftı. Melek koltukta oturuyor, elinde bir oyuncak sallıyordu. Üzerinde pembe renkli tulumu vardı, saçlarındaki lastikten çıkan tutamlar kafasına dağılmıştı. O kadar güzeldi ki âdeta ona hayranlık besliyordum.

Hazer elimdeki telefona bir bakış atıp Melek'i izlediğimi görünce gülümseyerek elimi tuttu. "Uyumuştur şimdi değil mi?"

Başımı salladım. "Tabii hayatım, mışıl mışıl uyuyordur."

"Sabah öpeceğiz artık," dedi sol sokağa yönelirken. Elini sıkıca tutup dönen yüzüğünü düzelttim ve eve gidene kadar telefonuyla vakit geçirdim. *Google*'da yaptığı son aramaların çoğunun bebek ve çocuk aramaları olduğunu görünce kıkırdadım. O sırada sekreteri arayınca Hazer'e gösterdim ekranı ve o onaylayınca aramayı yanıtladım. Telefonu kulağına yasladım ve sekreterinin bu kadar geç aradığı için duyduğu mahcubiyeti konuşmasından sezdim. Daha sonrasında yarınki planına bir toplantı daha eklemesi gerektiğini söyleyince Hazer oflayıp iç çekti. Kabul edip aramayı kapattı.

Telefonu cebine koyup omzunu okşadım ve eve vardığımızda Behram'la Gazel'in arabadan indiğini gördüm. Gazel, Behram'ın omzu altında bahçeden geçerken biz de arabayı kilitleyip onları takip ettik. Biz sokak kapısına varana kadar kapı çoktan açılmış, Asaf düşe kalka koşarak annesinin yanına gelmişti.

Gazel kapının eşiğinde eğilip Asaf'a sarılırken, "N'aptın ben yokken Asaf?" diye sordu. Onu yanaklarından öpüp gülümsedi. "Uykun mu geldi senin? Gözlerin küçülmüş."

"Hadi, içeri geçin," dedi Hazer, Behram'ın omzuna vurarak.

"Yok kardeşim, cidden gidelim." Behram, annesine sarılan Oğuz'un kafasını okşayınca Oğuz başını kaldırıp esneyerek babasına baktı, sonra da dil çıkarıp annesine daha sıkı sarıldı. Bunun karşısında Behram cık cıklayarak, "Evde yapıyorsun ama benim de ortamlarda bir ağırlığım var Asaf, dil çıkarma bana," dedi.

Hazer, Behram'a sırıta sırıta eşikten geçerken Oğuz Asaf omzunun üzerinden Hazer'e bakıp esnedi. "Melekle oynadım," dedi ama harfleri tam çıkaramadığı için zor anlaşıldı.

Hazer ayakkabılarını çıkarıp doğrulurken annesinin kucağındaki Asaf'a yaklaşıp onun yanağından sertçe öptü. "Çok mu seviyorsun sen kızımı?"

Leo'nun holü yürüdüğünü gördüm, arkadan yaklaşıp Hazer'in bacağına sarıldı ve kafasını onun kalçasına koydu. Hazer'e hep bu şekilde sarılması bir yandan komikti, diğer yandan da tatlıydı. "Selamünaleyküm Behram Enişte," dedi Behram'a.

Behram, Leo'ya sevecen bir bakış atıp göz kırptı. "Aleykümselam aslanım."

Ben diyaloglarına gülümserken Asaf parmağını ısırarak Hazer'in sorusuna başını salladı ve kollarını Gazel'in boynuna sardı. "Bir de şeker aldım ona."

Hazer onun kafasını okşayıp atkısını düzeltti soğuk yemesin diye. Sonra da Behram'a dönüp, "Oturmuyorsunuz yani?" dedi.

"Gidelim," dedi Gazel de. Bana dönüp, "Çok uykusu gelmiş, kıyamıyorum," diye ekledi.

Asaf'a eğilip yanaklarından öperken, "Anlıyorum tabii Gazel, rahatça uyusun çocuk, gidin siz," dedim.

Hazer, "İyi madem," diyerek Behram'a sarılırken Kerem'in sesini duyup başımı çevirdim. Koridora girmiş, bu tarafa yürüyordu. Hazer'in omzunun üzerinden uzanıp Asaf'ın kafasını karıştırdı. "Görüşürüz Oğuz, özle beni, tamam mı?"

"Yok," dedi Asaf, ardından başını annesinin omzuna koyup gülümsedi.

Behram, Kerem'in yüzünün aldığı hale sırıtırken Hazer ona eşlik etti ve Kerem ikisine de bozuk atarak, "Sana da dil çıkarıyor, neye gülüyorsun?" dedi.

Bunun üzerine Hazer taraf değiştirip gülünce Behram oflayıp puflayıp onları yumrukladı ve az sonra uzaklaştılar. Arabalarına gidip yerleşene kadar onları izledik, ardından Hazer evin kapısını ardına kadar açarak, "Gir," dedi alçak, yumuşak bir sesle. "Üşüdün."

İçeriye girip kürkümü çıkarırken kocamı rahat bırakamayan kardeşime bakarak göz kırptım. Dudakları, onunla temas kurduğum an kıvrıldı ve yanıma gelip bana sarılırken, "Hoş geldin ablam," dedi.

"Hoş buldum Leo."

Hazer, Kerem'le salona yöneldiğinde onların arkasından ilerledim. Leo bacağıma sarılmış, yürümeme engel olduğu için şapşal bir sırıtmayla bana bakıyordu. Onu neşelendirmek için gerçekten yürüyemiyormuş gibi davrandım ve koltuğa otururken Leyla'nın merdivenden indiğini gördüm.

Kapıya bakıp bize döndü. "Gittiler mi? Melek'e bakmak için çıkmıştım, ben gelene kadar gitmişler."

"Alınacak değiller ya canım," dedim.

Hazer, Leyla'ya bakarak, "Nasıl Melek?" diye sordu.

"Uyuyor. Biraz terlemişti. Alnını falan sildim, uyanmaz umarım." Esneyerek Kerem'e doğru döndü. "Kalkalım mı artık?"

"Nereye ya?" dedi Hazer ve Kerem'in dizine sertçe iki tane vurdu. "Çay koy da içelim."

Kerem kaşlarını şöyle bir çatıp dizindeki ele, ardından Hazer'e bakınca bir an artistlik yapacaknış gibi göründü fakat Hazer'in tek kaşını kaldırdığını gördüğünde ofladı. "Ben zam istiyorum patron. Beni fazladan çalıştırıyorsun. Güya şoförünüm ama bana çay yaptırıyorsun, o da yetmezmiş gibi çay koy falan diyorsun..."

Söylene söylene mutfağa ilerlerken Leyla'nın elinden tuttu ve onu da kendisine çekip yanağından öpünce Leyla sessizce güldü. Hazer başını sağ omzunun üstünden çevirip onlara bir baktı. "Öpüşmeyin, Leo'ya kötü örnek oluyorsunuz."

Leo, Hazer'in yanına gidip onun dizleri arasına girdi ve kolunu omzuna doladı. "Sürekli birbirlerini öpüyorlar enişte. Tövbe tövbe diyorum, hiç de anlamıyorlar!"

Gülerek arkasına yaslanırken, "Her gün okuldan âşık gelen çocuğa bak sen," dedim.

Kerem çay bardaklarını tepsiye dizerken kafasını kaldırıp bana göz kırptı. Leyla onun omzuna yaslanmış, Kerem'e bir şeyler fısıldıyordu. Kerem her ne kadar söylense de burada olmaktan çok memnundu.

Hazer'in Leo'yla ilgilenerek, "Çantanı hazırladın mı?" dediğini duydum. "Sabah uyanınca üşeniyorsun, bana hazırlattırıyorsun..."

"Birazdan hazırlayacağım enişte."

"Gel Leo, ben Melek'e bakarken sen de çantanı hazırla canım." Kolundaki eteğimi düzelterek kalktım ve Leo'nun elinden tutup onunla yukarı çıkarken Kerem'in tepsiyle mutfaktan çıktığını gördüm.

Leo, Kerem'in Hazer'e çay servisi yapmasına kıkırdayarak benimle koridora girerken, "Kerem Abi çok komik abla, bayılıyorum ona," dedi.

Onun odasına girdiğimizde ışığı yaktım ve çalışma masasına ilerledik. "Hazer'in yanında söyleme bunu Leo. Kıskanır seni."

"Tamam ablacığım."

O çantasını açıp ders programına bakarken kafasını okşayıp koridora döndüm. Önce misafir banyosuna girdim, ellerimi birkaç kez yıkayıp

kuruladıktan sonra özlemle Melek'in odasına ilerledim. Kapısı hafifçe aralıktı. O aralıktan içeri sızdım. Onun için aldığımız kısık ışık yanıyordu, odasının tamamen karanlık olmasından hoşlanmıyordum. Beyaz beşiğine ilerleyip içine bakınca onu gördüm. Üzerindekini açmıştı ve eli yüzündeydi. Kızımı gördüğüm an gerçekten yuvaya dönmüş gibi hissettim. En şeffaf, en içten, en duygusal olduğum yerdi. Uzanıp onu uyandırmaktan endişe duyarak elini tuttum ve çektiğimde hafifçe mırıldandı. Korkarak elimi durdurdum ama sanırım geç kalmıştım çünkü bir ağlama sesi çıkararak gözlerini açmaya başlamıştı.

"Ah, anneciğim, özür dilerim..." Fısıldayarak elini bırakıp geriye çıktım ama gözlerini kırpıştırdığını görüyordum. Bakışlarını odaklamaya çalıştığını görünce tamamen uyandığını anlayıp beşiğini yavaşça salladım, tekrardan uyumasını sağlamaya çalıştım ama ellerini kaldırıp daha fazla ağladı. Ağlayacağı hiçbir şey yokken çok acı çekiyormuş gibi ağladığında içim gerçek anlamda parçalanıyordu sanki. Geçmişte hiç düşünmemiştim en savunmasız kalacağım şeyin kızımın gözyaşları olabileceğini.

Eğilip beşiğe uzandığımda minik elleri ellerime değdi. Gözlerinin bana odaklanmaya çalışmasını izlerken onu nazikçe kaldırıp kucağıma aldım. "Sorun yok Melek, annen burada."

Beni ilk birkaç saniye tanımadı ama daha sonra başını omzuma koyunca ben olduğumu fark ettiğini anladım. Küçük ellerini göğsüme koyup sessizce ağlarken, "Mila," diye seslendiğini duydum Hazer'in, sanırım telsizden ağlamasını duymuştu. "Melek'in odasında mısın?"

"Si," diye seslenirken Melek'in kafasını boynumdan çıkarıp başını koridora çevirmesini izledim. Ağlamasını durmuştu. Hazer'in sesini tanıyıp eliyle koridoru gösterdiğinde üşümesin diye sırtını örterek onunla koridora çıktım. Göğsüme bastırarak basamakları indim. "Babanı istiyorsun ama uykun bölünecek Melek Yakut."

Basamakları inerken Hazer'in de merdivenlerden çıktığını gördüm. Yanında olsam da Melek'in ağladığını duyunca içi rahat etmemişti. Bizi gördüğünde duraksadı ve kollarını açınca Melek heyecanlanarak kucağımda hareket etti. Onu Hazer'in kollarına verirken, "Aşkım neden uyandın?" dedi, Melek'e temkinle bakarak. Bir eliyle göğsüne bastırırken diğer eliyle yanağından akan yaşlara dokundu. "Üşüdün mü? Huzursuzlandın mı babacığım? Pek huyun değildir böyle uyanmak."

"Benim hatam," dedim, Melek'in küçük ayaklarını tutarak. Gıdıklanıp ayaklarını çekmesine gülümsedim. "Elini yüzünden çekiyordum, bir anda uyandı."

"Bebek bu, tabii ki uyanır, ağlar," dedi Kerem, çay bardağını orta sehpaya bırakıp Leyla'ya bakarken. Kafasını iki yana sallayıp gözlerini abartılı şekilde devirdi. "Gören de bir tek bunların bebekleri var sanacak, yapabilseler böyle ipek eldivenle sevecekler çocuğu... Öptürmüyorlar bile, kendileri de öpmüyor... Yok niye uyanmış, uyanır tabii yahu..."

Hazer, "Çakacağım ağzına..." diye homurdanırken Melek başını babasının omzundan çıkarıp küçük ellerini, babası gibi yüzüne götürdü. Onun gibi kendi gözyaşlarını silerken bakışlarını içeride gezdirdi. Sesinden dolayı Kerem'i aradığını anladım ve gözleri onunla buluşunca Kerem ona göz kırptı. Ve o saniyelerde, doğduğundan beri Melek Yakut'un dudaklarından dökülmesini beklediğim o ilk kelime döküldü.

"Keyem."

SON

HAZER HAN DALGAKIRAN

Birkaç sene sonra

Hayatta, uğraşmadan sahip olduğum nadir şeyler vardı. Bunlardan biri de Mila'nın sevgisiydi.

Belki ilişkimiz için çaba gösterip uğraşmıştık, cesaret edip birbirimize ufak ya da büyük adımlar atmıştık. Birbirimizin hassasiyetleri dolayısıyla yavaş ilerlemiştik, incitmekten korktuğumuz gibi incinmekten de korkmuştuk. Korktuğumuz yaşandığında ve birbirimizi incittiğimizde daha fazla çaba gösterip bunu telafi etmiştik. İlişkimiz için çabalamıştık ama birbirimizi sevmek için değil. Bu, birbirimizi gördüğümüz ilk andan beri belliydi. Kaderdi.

Hayatta uğraşmadan sahip olduğum nadir şeylerden diğeri de kızımın sevgisiydi. Beni çok seviyordu. Ama ben onun tarafından daha da fazla sevilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Melek Yakut, büyüdükçe Mila'nın bir küçük kopyası halini almıştı. Nadiren canı sıkılsa da genellikle neşeli bir kızdı. Tabii çocuk olduğundan aksilikleri oluyordu ama çoğu zaman uzlaşması kolaydı, anlayışlıydı. Hırçın yetişmiyordu, huyları Mila'nın ışığından düşen yansımaları gibi onun benliğindeydi sanki. İkisi de güneş gibi parlıyordu ve parıltılarını görmekten hiç usanmıyordum, gözlerim acıdığında bile.

Melek'in açık renkli saçlarını bir kurdeleyle bağlamıştım ve son üç aydır getirdiğim buz pateni dersine getirmiştim. Buz pateni dersleri için aldığımız takımı ve ayağındaki patenleriyle buzun üzerinde kaymasını izliyordum. Birkaç ayda ufak gelişim göstermişti. Buza alışıp korkmamayı, dengede durmayı öğrenmişti. Bunu, biz yanında olmadan yapamıyordu. Bu yüzden derslerine katılmaya çalışıyorduk çünkü kafasını kaldırıp bizi gördüğünde cesaret aldığını biliyordum. Dört yaşındaydı ama onun yanında ne kadar olduğumuzu, ona destek çıkıp çıkmadığımızı anlayabiliyordu.

Eğitmeni Melek'in elini tuttuğunda kızım kendi etrafında döndü ve sonra gözlerini bana çevirip el salladı. "Baba, izliyoy musun?"

R sesini kolaylıkla çıkaramıyordu, bazı kelimeleri karıştırıyor ve doğru telaffuz edemiyordu. Bu her zaman olduğu gibi beni yine gülümsetti. Ona aynı şekilde el sallayıp, "Evet Melek," dedim. "Gözlerimi ayırmadan izliyorum hem de."

Mutlu olup tatlı tatlı gülümsedi ve eğitmenine dönüp dediklerine kulak verdi. Onu izlerken elbet gözlerimi ayıramazdım. Düşer diye aklım çıkıyordu ama endişelerimi saklamak için çok uğraşıyordum. İlk zamanlar çok düşmüştü ve her düştüğünde içim derinden sızlamıştı. Kalkmayı öğrenmek için düşmesi şarttı tabii ama... Düşmemesi için elimden sıkıca tutmayı öğretmiştim ben ona.

"Baba, bak ne yapacağım..." Melek buz pistinin ucuna kadar gelip oturduğum seyirci koltuğuna yaklaştığında merakla ne yapacağını izlemeye koyuldum. Bir bacağını kaldırıp esnetti ve düşmeden, tek ayağının üzerinde etrafında döndü.

Bunu yaptığını ilk kez gördüğüm için, "Melek," dedim hayretle. Bir ıslık çalıp alkışladım onu. "Bunu ne ara öğrendin babacığım?"

Benimle onu alkışlayan eğitmeni tekrar elinden tutarken, "Üç gün önce," diye cevap verdi Melek. Parmağıyla da üçü gösteriyordu. "Annem vaydı, sen yoktun. Şimdi de annem gelmemiş."

Ona göz kırptım. "Annen işte. Bir dahaki sefere seninle o gelecek, her zaman ikimiz birden gelemiyoruz biliyorsun."

"Biliyoyum," dedikten sonra kayarak biraz uzaklaştı. "İşte yoyuluyoy muduy?"

Düşüncesine gülümseyerek, "Hayır," dedim üzülmemesi için.

İlerideki bir arkadaşının yanına ilerledi ve onunla el ele tutuşup kaymaya başladılar. Melek Yakut'un saçlarını nadiren kesiyorduk, bu yüzden uzun saçları vardı. Arkasından bakarken dolaşmış saçlarına gülüp başımı önüme eğdim ve dizimde duran ceketimden telefonumu çıkardım. Ekranda ve duvar kâğıdımda gördüğüm karıma iç çektikten sonra mesajlara girip yanıt vermiş mi diye baktım ama henüz görmemişti. Meşgul olmalıydı, işini severek yapıyordu.

Onu sabah görmüş olmam bir şeyi değiştirmiyordu. Gün içinde onu çok özlüyordum ve mesajlarıma yanıt almak istiyordum.

Ofladım ve o sırada saati fark edince dersin bittiğini anladım. Zaten eğitmeni de Melek'i buraya getiriyordu. Seyirci koltuğundan kalkıp çıkışa ilerledim ve öğretmeni Melek'i bana teslim edince dizlerimin üzerine eğilip onu kucakladım.

Kollarını boynuma sarıp, "Beğendin mi?" diye sordu.

"Sen yaparsın da baban beğenmez mi Melek? Tabii ki beğendim. Her gün daha da gelişiyorsun, seninle gurur duyuyorum." Saçlarını okşayarak doğruldum.

Kucağımda rahatına kavuştu ve başını omzuma koyup, "Annem daha güzel dans ediyoy," dedi gülümseyerek. "Ben de onun kaday güzel dans edebiliy miyim?"

"Öğrenirsen tabii babacığım..." Böyle diyordum ama hayatta dans eden kimseyi Mila kadar güzel ve yetenekli bulamayabilirdim.

Hazırlanma odasına geçince patenlerini çıkarıp dolaba koydum, üstünü değiştirdim ve dolabı kilitledim. Giydiği beyaz tulumuyla dans kursundan ayrıldığımızda bu kez elimden tutuyor ve annesinden öğrendiği İspanyolca bir şarkı söylüyordu. Onu arabanın arka koltuğuna oturtup kemerini takarken, "Oğuz Asaf'ın yanına gidecek miyiz?" diye sordu heyecanlı heyecanlı.

Gözlerimi kıstım. "Nedenmiş?"

"Dün telefonda konuştuk baba, bugün buluşacaktık."

Kapısını kapatıp şoför koltuğuna yerleştim ve arabayı park alanından çıkarırken, "Babaya anneye sormadan mı?" dedim. Onu dikiz aynasından izliyordum. "Biz olmadan nasıl buluşacaksınız acaba? Bir buluşun da göreyim."

Gülerek ve harfleri uzatarak, "Baba," dedi. "Gazel Teyze'me gidelim işte."

"Şimdi gidemeyiz," dedim trafiği kontrol edip camı açarken ve sonra duraksayıp Melek'e seslendim. "Terli misin hâlâ?"

"Biyazcık."

Camı kapattım ve dirseğimi kapının kenarına yaslayıp sola sinyal verirken, "Anneni almaya gideceğiz," dedim.

Gökyüzüne baktı. "Hava daha eyken."

Bakışlarımı kaçırıp, "Ne yapayım, karımı özledim," dedim.

Kıkırdadı. "Ben de annemi özledim." Bakınca işaretparmağını tatlı tatlı bana salladığını gördüm. "Annemi ilk ben öpeceğim."

Tehditkâr şekilde gözlerimi kıstım. "Hayır Melek, ben."

"Göyüysün baba." Gülerek omuz silkince başımı yola çevirip bu haline gülümsedim. Bizimle eğlenmenin yollarını biliyordu, zıtlaşması bile hoşuma gidiyordu. Onu nasıl yetiştirdiğimiz hem Mila hem de benim için önemliydi ve sanırım... iyi gitmiştik.

Arabamızı, Mila'nın çalıştığı kimsesiz çocuklar yurdunun önünde park edince inip Melek'i aldım. Ayakları yere bastığı an öğrendiği şekilde elimden tuttu. Güvenliğin bulunduğu kapıdan geçtik ve bahçede oyalanmadan içeri girdik. İki kat çıktık ve koridorun köşesinden döndük. Mila'yı odasında bulacağımı düşünüyordum ama onu koridorun ilerisinde, müdürle konuşurken gördüm. Çocuklar hakkında konuşuyor olmalıydı. Yüzünde sevecen bir gülümseme vardı.

Melek Yakut elimi bırakıp, "Önce ben öpeceğim," diyerek annesine koşarken ben hâlâ karımı izliyordum. Üzerinde geniş askılı, dizlerine kadar gelen yeşil bir elbise vardı. Saçlarını beyaz bir kurdeleyle yarım bağlamıştı. Konuşurken kibarca hareket eden ellerine, parmağındaki yüzüğümüze baktım.

Kafasını sola çevirdi ve Melek'in kendisine koştuğunu görünce gözleri ışıltılarla doldu. Onunla aynı hizaya gelmek için eğilip kucaklarken, "Yakut, bana sürpriz mi yaptın?" dedi.

"Evet," dedi kızımız onun kolları arasına girip. Benden önce annesinin yanaklarına öpücükler koyup kıkırdadı. "Babamdan önce öptüm seni."

Mila kucağında Melek'le doğrulup bakışlarını bana yönlendirdiğinde yanlarına varmak üzereydim. Elimi kumaş pantolonumun cebinden çıkarırken gözlerinin bana daha farklı ama alışkın olduğum bir duyguyla bakmasını izledim. Müdür az ilerideki sınıfa girerken karımın tam karşısında durdum ve aramızda Melek olmasına rağmen eğilip sol yanağından, ardından sağ yanağından yumuşakça öptüm. "Merhaba karım."

"Merhaba mi vida," dedi yumuşak sesiyle ve dudaklarını çeneme koyup beni öptükten sonra biraz geriye çekildi. Omzundaki saçı düzeltip sırtına attım.

Melek bana bakıp, "Ben kazandım," dedi.

Mila benden etkilenmiş gözlerini kaçırıp Melek'in yanağından sulu sulu öptü ve arkasını dönüp odasına ilerlerken, "Geleceğinizi haber vermediniz," dedi.

"Süypyiz yaptık anneciğim."

"Ama annen senin bu tatlılığa dayanamayıp seni işyerinde yiyebilir, biliyor musun?"

Gülerek odaya girdiklerinde onlara gülümseyip ben de kapıyı kapattım. Mila mezun olduğundan beri bu yetimhanede çalışıyordu. Çocuklara yardımcı olmayı çok istediği için o bölümü okumuştu, bu kadar çocuğu koruduğunu, sevdiğini düşündüğünde daha iyi hissediyordu.

Eve mutlu dönüyordu, bu onun geçmişindeki halinden daha güçlü olduğunu kendine kanıtlama yollarından da biriydi.

Masasının önündeki konuk koltuğuna oturup arkama yaslanırken karım da kızımızla masanın başındaki koltuğa yerleşip onunla konuştu. "Buz pateninden mi geldiniz?"

Melek sakince baş sallayıp, "Evet," dedi ve annesinin kulağına yaklaşıp fısıldamaya çalıştı ama heyecandan sesi yüksek çıktı. "Babam seni özlemiş, öyle dedi."

Mila onun saçlarını okşayarak içtenlikle bakan sıcak gözlerini bana çevirdi. Biraz daha olgunlaşan yüzü çok canlı, parlak görünüyordu. Çillerini kapatmaması hoşuma gidiyordu, dudaklarına bu şekilde parlatıcı sürmesi de. Her zaman temiz, düzenliydi. Bana hiç değişmeyen utangaç bakışı kalbimde aynı heyecanı oluşturdu ve altdudağımı ısırırken ona göz kırptım. Melek'in kulağına eğilerek, "Ben de babanı özledim," diye fısıldadı.

Melek annesinin kucağından inip yanıma koştu ve parmak uçlarında yükselip kulağıma, "Annem de seni özlemiş baba," dedi. Sesli gülüp onu tuttuğum gibi kucağıma çektim ve gıdıklayarak göğsüme yatırdım. Kollarım küçük vücuduna dolanınca dağılmış kravatımı tutup, "Bunun adı ne?" diye sordu.

"Kravat," dedim eğilip saçlarından, ısınmış yanaklarından öperek. "Genellikle gömlekle kullanılır. Baban da her gün takıyor."

Kıkırdayıp, "Doğyu," dedi. "Annem adını söylemişti, unutmuşum."

Mila'ya göz ucuyla baktım. Çenesini elinin içine koymuş, hayran hayran bakıyordu. İkindi vakti güneşi odasına düşmüştü, ışık huzmesi saçlarını gölgelendirmişti. "Annenin söylediklerini aklında tutmaya çalış, olur mu? Sana önemsiz bir şey söylemez."

"Tamam baba."

Bir aferin öpücüğü daha verip onu kucağımdan bırakınca koşarak tekrar annesine gitti. "Oğuz'un yanına gidelim mi? Poy favoy, poy favoy."

Ben başımı arkaya atıp oflarken karım onun tatlı telaffuzuna kıkırdadı. "Özledin mi?"

"Eveeeet."

Mila doğrulup çantasını ve trençkotunu alınca kalkıp Melek'in elinden tuttum. Karım ve kızımla binadan ayrıldığımızda Melek eşit adımlar atmaya çalışarak yürüdü. Böyle bir huyu benimsemişti, eşit adımlar atarak yürüyordu.

Mila koluma girip okşarken kulağıma yaklaşıp, "Melek'le buraya gelmemeni söylemiştim sana," dedi.

Ona dönüp yanağından öptüm ve yumuşak rüzgârda dağılan saçlarını inceledim. Mila diğer küçük çocukların kıskanabileceğini düşündüğü için Melek'i buraya getirmemi istemiyordu. Buradaki birçok çocuğun ebeveyni yoktu ve Mila çocukların Melek'le kendisini gördüğünde üzüleceğinden bahsediyordu. Bunu bana ilk söylediğinde fazla hassas davrandığını düşünmüştüm ama bir keresinde kendim de buna şahit olunca kabul etmiştim.

"Çok nadiren getiriyorum, hem o da hayatla ilgili başka şeyler öğrenmiş oluyor, endişe etme."

"Yine de çok getirme," dedi, ben araba kapısını onun için açtığımda. "Hem eve gidince çok fazla soru soruyor buradaki çocuklarla ilgili."

Mila'yı bu konuda rahatsız etmekten hemen kaçınıp, "Peki aşkım," dedim.

O yerleşince Melek'i de arka koltuğa oturtup kemerini taktım. Araba hareket etmeye başlayınca elim istemsizce Mila'nın elini aradı ve onun yumuşak, hafif tombul parmaklarını avcumun içine aldım. O yola bakmamı söyleyerek gülerken de sık sık dönüp ona, âşık olduğum yüzüne baktım. Aramızdaki ilişki zaman içinde oturmuştu. Kavga ettiğimiz, huzursuz olduğumuz günler oluyordu ama ben hiçbir zaman küs kalamıyordum, birkaç saat içinde ondan af dilerken buluyordum kendimi. Suçlu olsam da olmasam da.

"Baba bak, siyah beyaz!"

Kızımın coşkulu sesi bakışlarımı ufak bir hareketle sokağın kenarındaki vitrine çevirdi. Camın ardında siyah beyaz renklerde bir elbise vardı ve Melek de benim gibi Beşiktaşlı olduğu için hemen dikkatini çekmişti. Ona dikiz aynasından göz kırparak, "Siyah?" dedim bağırarak.

Ellerini çırpıp, "Beyaz!" diye sesini yükseltti.

Mila kahkaha attı. O candan, temiz yüreğinden geldiği için bu kadar güzel olduğunu düşündüğüm kahkahasını dinlerken uzanıp dizine dokundum. Parmağımı yumuşakça dolaştırdım. "Dalga mı geçiyorsun?"

Dokunmam karşısında hemen etkilendi, daha ağır nefesler alarak gözünü temizledi. "Birazcık."

"Anne," dedi Melek bizi duyarak. "Çok ayıp yapıyoysun. Dalga geçme kafen."

Mila da sanırım her defasında Melek'in kendisinin bir kopyası olmasına şaşıyordu. Ona hayretle bakıp bir daha güldü. "Haklısın güzel kızım, bir daha dalga geçmeyeceğim."

Arabayı sağ taraftan çevirirken kızıma gururlu bir bakış attım. Kerem, Behram ve Leo'nun baskıları altında kalmadan Beşiktaşlı olmuştu. Tamam, bunda benim de payım vardı ama sonuçta benim kızımdı. Beraber Beşiktaş maçına gittiğimizde yaşadığım sevinci unutamıyordum.

Arabamı, annemin Mustafa'yla yaşadığı evin önüne çektim ve mesaj attığım gibi Leo, Mustafa'yla kapıda göründü. Annem de arkalarından geliyordu. Mustafa ve Leo daha arka koltuğa oturmadan annem arka kapıyı açtı ve içerideki torununu görünce, "Melek," dedi neşeyle. "Babaannene mi geldin sen? Hoş geldin bebeğim, güzelim. Ne yapıyorsun?"

Melek Yakut utangaç bir gülümsemeyle annemin boynuna atladı ve onu yanaklarından öperken, "Buz pateni yaptım," dedi. "Hiç düşmedim, biliyor musun?"

"Ah benim becerikli kızım, yavrum." Annem Melek'i öpmelere doyamadan bize dönünce ona göz kırptım. Bana, "İlahi Hazer," derken ona tatlıca gülümseyen karıma da sevgiyle baktı. "N'apıyorsun anneciğim? İşten mi dönüyordun?"

"Evet anne." Mila anneme her defasında o kadar kolay anne diyordu ki bir anneye duyduğu ihtiyacın derinliğini fark ediyordum. "Hazer'le Melek aldı beni. En son geçtiğimiz hafta görüşmüştük, nasılsın?"

"Çok iyiyim ama torunumu çok özlüyorum..."

Gidecek bir yerimiz olduğu için annem Melek'i biraz daha sevdikten sonra oradan ayrıldık. Arabayı sürmeye başladığımda Leo'yla arabaya yerleşen Mustafa'ya baktım. İkisi iki yandan Melek'i sevmeye, gülümsetmeye başlamıştı. Leo on iki yaşına gelmişken Mustafa on beş yaşına ulaşmıştı. Leo, her geçen gün tam da tahmin ettiğim gibi bir genç adam olmaya başlamıştı. Haylaz, serseriydi. Mila ve ben onu uslandırmaya çalışsak da ergenliğin ilk belirtilerini yaşadığı için hayli aksiydi. Mustafa ise hâlâ sakin, nadiren kızan, hoşgörülü bir çocuktu. Birbirlerine tamamıyla zıt olsalar da en iyi arkadaşlardı.

Mustafa'nın Melek'in yanağından öpüp, "Seni özledim," dediğini duydum. Melek, amcasının bizlerden farklı olduğunu sezebiliyordu ama bununla ilgili henüz hiçbir soru sormamıştı. Amcasıyla anlaşmanın yolunu bulmuştu. O da Mustafa'nın yanağından öpüp, "Ben de seni özledim amca," diye cıvıldadı.

"Beni?" dedi Leo, koltuğunda arkaya yaslanmış telefonuyla uğraşırken. "Beni özlemedin mi?"

Melek dayısına onun gibi şakayla karışık takılarak, "I-ıh," deyince Leo ona dönüp kısık gözleriyle baktı ve ardından eğilip omzunu ısırdı.

Ben ön koltuktan, "La!" diye bağırırken kızım sızlanarak, "Anne," dedi ve Leo'nun kafasını uzaklaştırmaya çalıştı. "Ya dayı, acıttın."

Mila omzunun üstünden arkaya döndüğünde gözüme çarpan boynuna bakıp ve o Leo'yu kibarca azarlarken hiç değişmeyen inceliğine gıpta ettim. "Ablacığım, hiç hoşlanmıyor, ısırma kızı."

"Hoşlanmıyor diye ısırıyorum zaten abla," dedi Leo ve nazlı nazlı ağlayan kızımı kucağına alıp sarıldı, saçlarından öpüp gönlünü almaya çalıştı. "Sen dünyanın en güzel, en tatlı, en şirin, en sevilesi yeğeni misin ha? Şu saçların güzelliğine bak, bir de kurdele takmış..."

Melek Yakut dayısının ilgisiyle sızlanmayı bırakıp utangaç şekilde gülmeye başladığında Mustafa koltukta onlara yaklaşarak, "Kanka, ben de Melek'i seveyim," dedi.

Leo, Melek'i ona uzatırken, "Peki," dedi. "Zaten bir kızla konuşuyordum, sen bakarsın ona."

Mustafa Kemal, Melek'le oynamaya başlarken Leo telefonuna dönüp mesajlaşmaya devam etti. Mila'yla göz göze geldik ve ikimiz de kafamızı iki yana salladık. Leo'nun fazla kız arkadaşı oluyordu ve eskisi gibi okulu sevmiyordu. Başını kaldırıp bize utangaç şekilde gülümseyince Mila ona parmak sallayıp göz kıstı ama Leo omzunu silkip telefonuna döndü. Kızıyordum ama bir o kadar da çok seviyordum onu.

Arabayı sol caddeye çıkarırken uzanıp karımın elini bir daha tuttum. Avcumda kapanan elini dudaklarıma kadar götürüp parmaklarını öptüğümde başını koltuğun arkasına koyup derin bir duyguyla beni izledi. Sessizliğinin konuştuğundan bile daha fazla şey anlattığı anları çok seviyordum. Bazen ben hiçbir şey yapmadan bana tekrar tekrar âşık olduğunu hissediyordum.

Tıpkı o hiçbir şey yapmadan ona tekrar tekrar âşık olduğum gibi.

Yol boyunca elini tuttum ve arabayı Behram'ın evinin önüne çektiğimde Melek'in neşeli çığlığını duydum. Buraya geldiğimizi görünce çok sevinmişti. Arabadan çıkarken o da Leo'nun yardımıyla indi ve ayakları yere basınca koşup bacaklarıma sarıldı. "Gyacias baba."

Başını okşadım. "Ben gracias kızım."

Bana arkasını dönüp eve koşunca Leo ve Mustafa konuşarak onu takip etti. Karımı belinden tutup kendime yaslarken, "Melek söylediklerinde ciddiydi," dedim.

Üzerimdeki çözülmüş kravatın ucunda tutup aldı ve katlamaya başlarken yumuşak bir gülümsemeyle, "Hangi söyledikleri?" diye sordu.

"Seni ne kadar özlediğimle ilgili söylediklerinde."

Kravatı çantasına atmasını izledim. Benimle alakadar olmayı, ilgilenmeyi çok seviyordu; tıpkı benim gibi. Gömleğimin düğmesi çözüldüğünde ilikliyordu, sabah işe gitmeden önce bir şeyler yiyip yemediğimi kontrol ediyordu, beni uyku tutmadığında hemen anlıyordu, gözlerime derinlemesine bakıp ruhumu her zaman kontrol ediyordu bir yaram var mı diye.

Behram'ın evinin kapısına yürürken kızımın açılan kapıdan girdiğini gördüm. Ayakkabılarımızı çıkarmak için eğildik, o sırada da Oğuz Asaf odasından koşarak çıktı ve koridordaki Melek'i görünce, "Gelmişsin," diye bağırarak ona sıkıca sarıldı. Melek'ten büyük olduğu kadar biraz uzundu, bu yüzden onu kaldırıp kendi etrafında döndürmeyi başarmıştı. "Seni çok özledim."

Melek dönmekten hoşlanmış şekilde kahkaha attı. O an kalbimde bir pürüz yoktu ama olsaydı da kahkahasından sonra silinip giderdi. "Ben de seni çok özledim!"

Birbirlerinden uzaklaştıktan sonra Melek, Asaf'ın uzattığı elini tuttu ve onunla salona girdi. Ağzımın içinde söylenirken bakış açıma giren Behram'ı gördüm ve eğlenen yüzüyle bana baktığını fark edince eve girip dirseğimi karnına geçirdim. "Her geldiğimde şöyle gülme, çok sinir bozucu oluyorsun."

"Sen de her geldiğinizde Melek'in koşa koşa Asaf'a sarılmasına alış artık," dedi ve kolunu omzuma atarak beni koridora çekti. "Oğlumu da kıyıda köşede tehdit ediyorsun, haberi geliyor..."

Behram'la salona geçerken omzumun üstünden karıma baktım. Gazel'e sıkıca sarılıyordu. Birbirlerini çok fazla ve besleyici şekilde seviyorlardı, hayatlarını birbirlerinin sevgisiyle idame ettirdikleri yıllardan sonra çok normaldi bu.

"Melek'i Oğuz Asaf'tan kıskanmıyorum," diye inkâr ederek Behram'a cevap verdim ve salona girince kızımla Asaf'ın derin bir sohbete daldığını gördüm. Leo ve Mustafa da duvarın köşesine oturmuş, kısık sesle bir şeye gülüyorlardı.

Behram benimle beraber koltuğa otururken, "Hoş geldiniz," dedi onlara ve ikisi de Behram'a döndü. Leo sırıtıp, "Hoş buldum Behram Abi," dedi. Mustafa da onu taklit edip, "Hoş buldum Behram Abi," dedi.

Ben Oğuz'u süzerken Behram bana dönüp, "Bu çocuk yine hangi kızla konuşuyor?" diye sordu.

"Artık sormayı bıraktık," dedim ve Behram sesimdeki ciddiyete kaş çatıp bakışlarımı takip edince önce gülmemek için kendini zorladı fakat dayanamadı, kahkahayı basıp karnıma vurdu.

"Âlemsin Hazer ya, bırak çocukları. Ne güzel arkadaşlık ediyorlar birbirlerine."

Kızım ayaklarını koltuktan sallayarak Asaf'ın söylediği şeye gülerken benimle göz göze geldi ve benim sık sık yaptığım gibi öpücük attı. Büzüştürdüğü dudaklarına gülüp Behram'a dönerken karımla Gazel'in içeriye girdiğini gördüm. "Neyse... Sen nasılsın? N'apıyorsun? Her şey yolunda mı?"

"Çok şükür," dedi Behram omzumu sıvazlayarak. Yirmili yaşlarımın başlarında tanıdığım adamın yüzüne, otuz yaşlarımın başında da aynı duygularla bakıyordum. "Gelecek dönem Oğuz Asaf'ı kreşe göndereceğiz, onu ikna etmeye çalışıyorum."

Melek kreşe gidiyordu ve bir korkusu yoktu. Oğuz biraz itiraza meyilli bir çocuktu ama ikna etmenin yolu elbet vardı. Behram'a düşünceli şekilde baktıktan sonra, "Melek'in de gittiğini söyle," dedim. "*Aynı okula gitmeyi istiyorsan başlaman gerekiyor yoksa ayrı okullara gidersiniz* de. Çok sorgulamadan kabul eder."

Dediklerimden sonra biraz duraksayıp, "Doğru ya," dedi. "Helal sana, nasıl oldu da düşünemedim?"

"Benim kadar zeki olmadığından?"

"Biz buna *kurnazlık* diyoruz."

Surat asıp önüme dönerken Mila'nın gülüşüne denk geldim. Asaf'a eğilmiş, yüzünü kavramış, seviyordu. Asaf, teyzesini çok sevdiği için hiç şikâyet etmeden gülüyordu ama bu sırada bile Melek'in elini bırakmamıştı.

"Melek'e yeni aldığım arabayı göstereyim mi Mila?"

Karım, Asaf'ın sorusu üzerine baş sallayıp, "Tabii ki yakışıklı," dedi. Yüz hatlarında alışkınlığı olduğum bir zariflik vardı. "Sonra getirip bana da gösterirsin."

Asaf coşkuyla kafa sallayıp heyecanla kızıma döndü. "Gel Melek, odamda, göstereyim."

Melek tam koltuktan inecekti ki arkamdaki adım seslerini duydum ve Kerem'in, "Selam!" diye coşkuyla bağırdığını duyup geldiğini anladım. İzin günüydü ama Asaf'ın doğum günü için yine onu görmem gerekmişti.

Melek, Kerem'in sesini duyduğu anda kendini koltuktan attı ve bağırarak ona doğru koştu.

"Keyem!"

"Aaa, parıldayan bir şey bana yaklaşıyor," dedi Kerem, Melek'i kucaklamak için alçalırken. Sonra yüzü aydınlandı, kocaman gülümsedi. "Ay benim meleğimmiş!"

Kızım, çok anlıyormuş gibi daha neşe duyup ona sımsıkı sarıldı. "Benim, tanımadın mı yoksa Keyem? Bak, senin aldığın kıyafeti giyindim."

Ben onu gülümseyerek izlerken Melek kıyafetini göstermek için kendi etrafında döndü. Kerem onun tatlılığına kayıtsız kalamayıp yanağından sulu sulu öperken, "Çok yakışmış, bal olmuşsun," dedi. "Ee, babanla konuştun mu? Maaşıma zam yapacak mıymış?"

Ağzım hayretle açık kalırken Kerem bana yandan bakarak sırıttı. Leyla bunu duyup omzuna vurarak yanından geçti ve kızların yanına yürüdü. Koltuğun ucuna doğru kaydım ve Melek altdudağını büzüp Kerem'e suçlulukla bakarken, "Konuştum," dedi. "Ama babam, 'Ben Keyem'le konuşuyum, sen düşünme aşkım,' dedi. Para istedim, sana veyecektim, 'Hayıy,' dedi."

Mila'nın güldüğünü duydum ve yumuşamamak için o tarafa bakmadan Melek'le aramızda geçen konuşmamızı hatırladım. Bundan birkaç gün önce Melek, ben ona uyuması için masal anlatırken bir anda konuyu Kerem'in maaşına getirmiş, benden biraz para istemişti. Ben de bunları, Kerem'le rutin konuşmalarımızdan birinde duyup söyledi sanmıştım ama meğer...

"Pes Kerem," diye homurdandım o sırıtırken. Kızım bana dönüp masum masum bakarken kalkıp Kerem'in üstüne atlamamak için koltuk kenarlarını sıktım. "Hayırsız işlerine kızımı alet etmeye utanmıyor musun?"

"Şaka patron ya, ne alıngansın!" Melek'e dönüp onaylamasını istedi. "Biz kötü bir şey yapmadık, değil mi Melek?"

Melek saf saf kafasını salladı ve sonra, "Biz kötü biy şey yapmadık baba," dedi.

Diğerleri gülerken Leo da konuşulanları duymuş, "Yeğenimi mi kullandın Kerem Abi?" diye bağırmıştı. "Enişte'min paralarının yarısını aldın! Bana kalmayacak!"

Mila rahatsız olarak, "Leo," dedi ikaz edercesine.

Leo bana sık sık bu şekilde takılırdı ama karım bunu bir türlü tasvip etmiyordu. Uyarısına müdahale etmedim ve diğerleri Kerem'le Leo'ya

gülerken oflayarak arkama yaslandım. Dizime vurdum. "Ged Melek, bırak Kerem'i."

Kızım daha yanıma gelmeden Oğuz Asaf koltuktan kalktı ve koşa koşa onların yanına gidip Melek'in elinden tuttu. Kerem'e ayrıntı ayrıntı bakarak, "Melek'e arabamı göstereceğim," dedi ve onu alıp koridora çıktı, odasına götürdü.

"İyi oldu," dedi Gazel, Mila'nın yanından kalkarken. "Biz de Oğuz için pastayı, masayı hazırlarız."

Kerem omzumu sıvazlayarak yanımdan geçip karısının yanına oturunca ona göz kırpıp Mila'yı takip ettim. Behram karısına yardım etmek için onun arkasından giderken Mila da, "Lavaboyu kullanayım, yanınıza geleyim," diyerek doğruldu.

Leyla, Kerem'i azarlarken ve Mustafa, Leo'yla fısıldaşırken sessizce kalkıp Mila'nın arkasından ilerledim. Peşine düştüm ve o banyoya girip henüz kapıyı kapatmadan arkasından süzüldüm. Belinden tuttuğumda gülerek çekilmeye çalıştı ama onu kendime yaslayıp kollarımı etrafına doladım ve karnını okşarken çenemi omzuna koydum. Onu gün boyu özlemiştim ve hiç öpememiştim. O aynadaki yansımamıza bakarak karnındaki ellerime dokunurken, "Çok güzelsin," diyerek boynundan yavaşça öptüm. "Bir dakika yalnız kalalım."

"Ellerimi yıkayacaktım," dedi bana dönerek.

Yüzlerimiz arasındaki yakınlık, kalbimi onu yeni görmüşüm gibi hızlandırdı. Parmak uçlarımı çilli yanaklarına koyup üzerinden geçtim ve sonra eğilip dudaklarımla o çillerde bir çizgi çektim. Yüzü gevşedi ve gülümseme çizgileri dudaklarıma temas etti. Kıkırdamasını duyup dudaklarına kadar ilerledim ve onu öperken elinin enseme yerleşmesini hissettim. Her özel anımızda olduğu gibi yoğun bir duyguyla ürperip sessiz şekilde ağzının içine inledim.

Safir hemen geri çıktı ve elini ağzıma örterek kapıya baktı. "Duyacaklar, çok ayıp olur."

Avuçiçinden öpüp elini indirdim ve yaklaşıp dudağından bir buse daha aldıktan sonra çekip göğsüme yasladım. Yüzünü boynumun altına koyup parmaklarını gömlek yakamda dolaştırırken, "İşin bugün nasıldı?" diye sordu ilgiyle. "Kendini çok yormadın değil mi?"

"Hayır, yormadım. Kendimi gece, seninle yormayı düşündüm."

Açık imam sonrasında yumruğunu karnıma vurup güldü. Bana hiç değişmeyen duygu ve tavırlarıyla karşılık vermesine her zaman bayılıyordum.

O bana vururken ben onu gıdıklamaya, sessiz kalması için de kulağına fısıldamaya başladım. Biraz sızlansa da daha çok güldü ama sonra tekrar ağzını kapatıp, "Bırak beni," dedi şikâyet etmeye başlayarak. "Çık, ben de ellerimi yıkayıp geleyim."

"Bırakamıyorum," diyerek saçlarını okşadım.

İç çekerek uzaklaştıktan sonra omuzlarımdan tutup beni çevirdi ve kapıyı açıp beni itti. Açıkçası beni kolaylıkla itebildiğini sanıyordu ama ben istemeden böyle hareket ettiremezdi. Çok karşı çıkmadan dönüp yanağından bir öpücük daha alarak çıktım ve salona geçmeden önce mutfağa ilerledim. Gazel bahçedeki masayı hazırlarken Behram da içecekler için buz çıkarıyordu.

Tezgâhtaki tabakları görünce ilerleyip aldım, Behram takdir dolu bakışlarla bana bakarken bahçedeki masaya götürdüm. Çıkmışken de biraz uzaklaşıp sigara paketini çıkardım. Gökyüzüne karanlık çökmeye, etraftaki evlerin ışıkları birer birer yanmaya başlamıştı. Hafif serinliği tenimde hissedip sigaramı Melek görmeden bitirmeye çalıştım. Ardından ağzıma meyveli bir şeker atıp arkamı dönünce Mila'nın da Gazel'e yardım ettiğini gördüm.

Yanlarına yürürken, "Çakmağını versene, pastayı yakalım," dedi Mila.

Az önce kullandığım çakmağı cebimden çıkarıp iki katlı, çilekli pastanın üzerindeki beş mumu da yaktım. Yaşı kadar mum vardı.

Gazel pastaya içine sinmiş şekilde bakarken, "Oğuz'un çikolatalı pasta sevdiğini sanıyordum?" diye sordu karım ona.

"Ben de öyle sanıyordum ama geçtiğimiz günlerde doğum gününün yaklaştığını hatırlayıp çilekli pasta almamızı söyledi," diye cevap verdi Gazel. "Neyse ki bugün doğum günü olduğu aklından çıktı, çok şaşıracak."

Behram elinde bardaklarla yanımıza geldiğinde her şeyin hazır olduğunu gördüm. Pastadaki mum erimeden çocukları alıp gelmeliydim. Yanından geçtiğim Mila'nın saçındaki kurdeleyi alarak içeriye yürüdüm ve mutfaktan çıkıp önce salona uğradım. Çocukları bahçeye gönderip Kerem'e de karısıyla cilveleşmeye son verip bahçeye çıkmasını söyledim. O arkamdan söylenirken de Oğuz Asaf'ın odasına yöneldim. Kapıyı sessizce açtığımda onları oyun oynarken bulacağımı düşünüyordum ama ikisinin de yatakta yan yana uyuyakaldığını gördüm.

Şefkatle gülümseyerek yanlarına ilerledim. Oğuz'un elinde hâlâ yeni aldığı arabası vardı ve diğer eli de yanağının altındaydı. Melek de uyurken her zaman ki gibi çok masum, güzeldi; bende hayranlık uyandırıyordu.

İkisinin de başını okşadıktan sonra Oğuz'a alçalıp, "Aslan parçası," diye fısıldadım. "Amcacığım, uyan."

Hafif bir ses çıkardı ve gerinerek bana döndü. Esneyerek gözlerini açtığında bir süre bana bakıp, "Melek'i almaya mı geldin?" diye sordu.

Gülmekle söylenmek arasında kalarak, "Eşek sıpası," dedim saçlarını karıştırarak. "Gösterdin mi oyuncağını? Beğendi mi?"

Hevesli şekilde başını sallayıp Melek yanında olduğundan sessizce konuştu. "Evet, beğendi. Ona da bebek almıştım ama nerede olduğunu bulamadım."

Göz kırpıp, "Amcan da sana bir hediye aldı," dedim.

Yataktan heyecanla doğrulurken, "Ne?" diye sordu hemen.

Doğum günü için ona bir bisiklet almıştım, artık ufaktan öğrenmeyi başlaması gerekiyordu. Yalnız pastasını üfledikten sonra verecektim. "Bahçede, Melek'i de alıp çıkalım mı?"

"Aslan amcam!" diyerek boynuma atladı ve yanağımdan öpüp geriye çekildikten sonra Melek'e döndü. Kızımı omzuna dokunup seslenerek uyandırmaya çalıştı. "Melek, uyan, baban bize bir hediye almış!"

Hediyeyi ona almıştım ama belli ki Melek'le paylaşacaktı. Kızım hiç huysuzluk etmeden gözlerini açıp bize baktıktan sonra gülümsedi. "Baba."

"Aşkım," diyerek eğildim ve onu koltuk altlarından tutup sarsmadan doğrulttum. Kucağıma aldığımda sıcaklamış yanağından öpüp saçlarını düzelttim ve ardından elimi sırtına sokup terlemiş mi diye baktım. "Uykun mu var?"

Esneyerek başını omzuma yasladı. "Biyaz."

Oğuz Asaf yataktan kalkarken Melek'in çıkmış çorabını ayağına geçirip elimden tuttu. Kızımı kucağımda sıkıca tutarken Oğuz'un da elini kavrayıp odadan çıktım. Melek ona hediyeyi sorarken Oğuz da heyecanla bilmediğini söylüyordu. Koridordan mutfağa geçtim ve oradan da bahçeye yürürken ikisinin hâlâ bir şeyleri fark etmemesine sevindim. Göz ucuyla bakınca diğerlerinin bizi gördüğünü anladım ve onlarla bahçeye çıktığım an, "İyi ki doğdun Oğuz Asaf," sesleri bahçede yankılanmaya başladı.

Kerem bir haylazlık edip Oğuz'un kafasına doğru konfeti patlatınca Oğuz neye uğradığını şaşırıp kızgınlıkla Kerem'i arkasından kovalamaya başladı. Bunun üzerine Behram söylenerek Oğuz'u yakaladı ve onu kucağında masaya yaklaştırdı. Melek gülerek ellerini çırparken Gazel de Behram'la oğluna yaklaşarak onu yanağından öptü. "Utandın mı Oğuz? Utanma oğlum, abin doğum gününü kutladı."

Ben de masaya, karımın yanına yaklaştım ve kızım annesine sarılırken ben ikisine birden sarıldım. Leo ile Mustafa'nın çaktırmadan pastaya parmak attığını görünce ikisinin de ensesine vurdum, bunun üstüne ters ters bana bakıp ellerini çektiler. Melek de kaş çatarak bana döndü. "Niye vuyuyoysun?"

"Şakalaşıyoruz aşkım," diyerek kızımın kalbini telafi ederken Oğuz'un da utangaçlığı gözüme çarptı. İlgi odağı olmaktan rahatsız şekilde pastasına bakıyordu.

"İyi ki doğdun aslan parçam," dedi Behram. Ardından onu yanaklarından öpüp yere bıraktı. "Pastandaki mumlar söndü sönecek, hadi üfle oğlum."

Gazel onun başını okşayarak pastayı biraz daha Oğuz'un önüne çekince diğerleri de alkış tutmaya başladı. Oğuz Asaf annesinin elbisesini tutarak bana çekingen bir bakış atınca göz kırptım ama sonra bakışlarını çekti. Gazel bunun üzerine, "Hadi anneciğim," dedi. "Üfle pastanı. Ne? Yoksa beğenmedin mi?"

"Ben bayıldım," dedi Leyla, pastaya iştahla bakarken.

Onun iştahına alışkın şekilde güldüklerinde Kerem uzanıp Leyla için pastayı çekiyordu ki Behram onun eline vurup, "Daha üflemedik," dedi.

Kerem haklı olarak oflayıp pufladı. "Artık üfleyin, karım yesin."

Gazel bir daha Oğuz'u teşvik etmek için, "Aşkım beğenmediysen söyleyebilirsin," dedi. "Ama bak, mumlar bitti, üfle artık."

"Evet," dedi Behram. "Bismillah deyip üfle, güzel, hayırlı bir dilek de dile tamam mı?"

Oğuz, Gazel'in elbisesini bir daha çekiştirerek kısık sesiyle, "Şey," dedi ve bana kaçamak, kararsız bir bakış attı. "Melek'le üfleyebilir miyim?"

Demek derdi buydu, o yüzden de utana sıkıla bakıyordu bana. Mila iç çekerek, "Tabii ki," dedi hemen ve hevesli kızımı kucağımdan alarak onun yanına götürdü. Melek hayranlıkla çilekli pastaya bakıyorken ayakları yere değdi ve Oğuz onun yanında olmasına sevinerek gülümsedi.

"Beraber üfleyelim mi Melek?"

"Üfleyelim," dedi kızım hemen.

Gazel, Oğuz Asaf'ı utandıracak kadar sesli şekilde öpünce Behram'ın bana attığı sinsi bakışa kaş çatıp tekrar kızıma döndüm. Karım yanıma dönüp elimi tutarken Oğuz'la Melek aynı anda pastaya eğildi. Bitmek üzere olan mumlara beraber üfledikleriinde ateş söndü ve biz onları alkışlarken gülümseyerek el ele tutuştular.

"Yiyebiliy miyim teyze?" diyerek Gazel'e döndü kızım. "Ben çilekli pastayı çok seviyoyum."

Gazel ona bir öpücük atarak tabaklara uzandı. "Tabii ki. Dilimleyeyim, hemen ilk tabağı sana vereceğim."

Melek gülümsedi ama bir an sürdü. "Yok, ilk Oğuz yesin," dedi sonra.

Yeğenim, biz masaya otururken dikkatle Melek ve annesini dinliyordu. Kızımın söylediğine hemen karşı çıkıp, "Hayır," dedi ve ona hayran hayran gülümsedi. "İlk sen ye." Melek Yakut'un kulağına eğildi ama o an sessizlikte söylediğini hepimiz duymuştuk. "Çilekli seviyorsun diye çilekli pasta al dedim anneme."

☽

SAFİR MİLA SAFKAN DALGAKIRAN

Ekim ayının son günlerindeydik ve diğer günlerden daha özel bir gündeydik. Hazer Han'la tanışma yıldönümümüzdü.

Günler, o gün benim için unutamayacağım bir şeyler yaşandıysa değerli olurdu. Bu yüzden birçok özel günü aklımda tutardım. Sabah, o günlerden biri olduğunu bilerek uyanmıştım ve Hazer'i göremediğimde erkenden işe gittiğini anlamıştım. Onun boşluğunu, yatağından kalkıp yanıma yatan kızım doldurmuştu. Uyandığımda babasının yastığında, ellerini bana sararak uyuduğunu görmüştüm. Yatakta tembelce uzanmak gibi huyum yoktur ama onu öyle görünce dakikalar boyu izlemiştim. Her gece uyumasını, her sabah uyanmasını izlemek sonradan edindiğim en güzel hobiydi.

Nihayet kalktığımda onun için kahvaltı hazırlayıp gece yaptıklarımı düşündüm. Hazer'e bir sürpriz hazırlıyordum. Gece, ütülü ceketinin cebine akşam buluşmamız için bir adres bırakmıştım. Umarım o adresi bulup gelirdi, bulamazsa küçük planlarım biraz suya düşebilirdi.

Melek, merdivenlerden gözlerini ovalayarak indiğinde tezgâhın arkasından çıktım ve onu yerde yakalayıp kucağıma alırken, "Günaydın mi amor," dedim.

Ben ne kadar onunla İspanyolca konuşmayı seviyorsam Melek de o kadar seviyordu. Bu yüzden gülümseyerek cevap verdi. "Günaydın mi amoy."

Onu, tezgâhın önündeki çocuk sandalyesine oturttururken, "Bugün bu elbiseni mi giydin?" diye sordum. Artık kıyafetlerini kendisi giyiyordu.

"Evet," dedi sandalyeye yerleşerek. "Babam aldı çünkü."

Saçlarından öpüp onun için hazırladığım tabağı önüne çektim. Günü evde geçirecektim, Melek'e vakit ayırmak hoşuma gidiyordu. O çatalını

alırken ben karşısına oturup kendi hazırladığım tabağı yemeye başladım. Leo okuldaydı, birkaç saate dönerdi. Melek'e örnek olması için tüm tabağımı bitirirken, "Bugün özel bir gün, biliyor musun?" dedim ona.

Hayretle kafasını kaldırıp şiş yanaklarıyla, "Özel mi?" diye tekrarladı.

Gülümsedim ve Melek'ten utanıyormuşum gibi yanaklarım kızardı. "Altı sene önce tam bugün babanla tanıştık."

Verdiği büyük hayret dolu tepkiye gülümserken, "Altı mı?" diye tekrarladı. "Çokmuş anne."

Aslında çok değildi ama yaşından bile fazla olduğu için ona böyle geliyordu. Isınan yanağımı kaşıyarak, "Ve biliyorsun, babanı çok seviyorum," dedim.

Utangaç şekilde kıkırdayıp elini ağzına kapattı. "Beni de seviyoysun, değil mi?"

"Hem de tüm kalbimle." Uzanıp yanağından makas aldığımda mutlu olarak tabağındaki omletinden yedi. "İşte, babanı çok sevdiğim için bugün ona bir sürpriz hazırlamak istedim."

"Sürpriz mi?" diye tekrarlarken gözleri parlıyordu. "Pasta mı yiyeceğiz?"

Sürprizle alakalı algısı henüz doğum günlerinden ibaret olduğu için böyle bir yanılgıya kapılmıştı. Bittiğini gördüğüm portakal suyunu yenilerken, "İstersen tabii yeriz," dedim. "Ama başka türlü sürpriz yapacağım babana."

"Babam bayılıy! Ne yapacaksın?"

"Onunla, ilk tanıştığımız yerde dans edeceğiz. Sana gösterdiğim bale kıyafetlerimi hatırlıyor musun? Onları giyeceğim."

Çatalını bırakıp hızlı hızlı onayladı. "Hatıylıyoyum anne. Çok güzeldi, bana da almıştık."

"Benimkiler de ben yaşlanınca senin olacak," dedim.

Neşeyle sandalyesinden kalkınca düşmesinden endişe etsem de ona izin verdim. Yanıma koşup dizime yerleştiğinde onu kucağıma çekip sarıldım. Saçlarını hep bebek şampuanı kokuyordu, teninden de saf bir koku geliyordu. "Seni çok seviyoyum anne, iyi ki benim annemsin."

"İyi ki senin annenim. İyi ki benim kızımsın. Çok tatlısın, kendimin bir kopyası, küçük haliymişsin gibi hissediyorum." Ona sarılmaya doyamıyordum, hep eksik geliyordu. "Seni mutlu ettikçe kendimi mutlu ediyorum sanki."

Yanağımdan sulu sulu öptü. "Çikolata yiyebiliy miyim?"

Kahvaltıda ona çok fazla çikolata yedirmiyordum, bu yüzden genellikle sorardı. Gözlerimi şüpheci şekilde kısarak, "Bu sevimliliklerin hepsi çikolata için miydi?" diye sordum.

Biraz mahcup olarak güldükten sonra kafasını iki yana salladı. Yalan söylemeyeceğini bildiğim için ona güvendim ve çikolataya uzandım. Bir dilim ekmeğe azıcık sürüp yemesi için uzattım. Afiyetle yedikten sonra çikolata olmuş dudaklarıyla beni öptü. Ona sürekli sımsıkı sarılmayı isteyeceğim türden davranışları vardı.

Kahvaltı masasını Melek'le topladıktan sonra onun odasına çıktık. Beşiğini kaldırmıştım, artık güvenli bir yatağı vardı. Dişlerini fırçalattıktan sonra onu önüme oturtup saçlarını taramaya başladım ve sonra kendi seçtiği kurdeleyi saçlarının arkasına taktım. Sarı rengini seçmişti, canlı renkleri çok seviyordu. Ben saçlarını koklayarak öptükten sonra da koşarak aynaya gitti ve kendini izledi. "Babama fotoğrafımı göndeyeyim mi?"

Gün içinde Hazer'le konuşmaktan, ona fotoğraf göndermekten çok hoşlanıyordu. Hazer de fotoğraf almaktan hoşlanıyordu, o an gerginse gerginliğinin azaldığını söylüyordu. Prensesimi kendime çektim ve arkasından sarılarak aynadan bizi fotoğrafladım. O ellerini çırparken de fotoğrafı kocama gönderdim.

"Cevap veydi mi?" dedi Melek Yakut hemen.

Bu kız beni epey güldürüyordu. "Anneciğim, daha yeni gönderdik."

İçinden saymaya başladığını hareket eden dudaklarından anladım. Ona kadar saydıktan sonra, "Peki şimdi cevap veydi mi?" dedi.

Gözlerimi onun güzelliğinden çekip ekranıma bakınca hakikaten de mesaja yanıt verdiğini görüp kafa salladım. Melek, "Ne demiş?" diye sordu heyecan içinde.

Okuduğum mesajın kendimle ilgili kısmına iç çektikten sonra kızıma da babasının ne yazdığını söyledim. "Toplantıda olduğunu ama biz çok tatlı olduğumuz için neredeyse telefonu öpeceğini söylemiş."

Kıkır kıkır gülmesi yok mu, ne derdim varsa alıp götürüyordu. "Telefon öpülmez ki. Babama söyle anne."

"Al, kendin söyle," diye mesaj kısmındaki ses kaydını açtım ve Melek daha önce çok kez yaptığı gibi telefonu eline alıp babasına ses kaydı attı.

"Babacığım, telefon öpülmez, öpme sakın. Biy de ne zaman geleceksin, biz annemle sana sü..."

Daha cümlesini bitirmeden gönder kısmına basıp mesajı gönderdikten sonra kızıma onaylamaz şekilde baktım. "Aşk olsun, sürpriz söylenir mi Yakut'um?"

"Aaa," diye bir şaşkınlık tepkisiyle bana bakakaldı. "Valla ağzımdan kaçtı anne!"

Telaşlı dudaklarını parmağımla büzüştürüp, "Neyse ki sen söylemeden ses kaydını kestik," dedim ve telefona dönüp gönderdiğimiz sesi dinledim. Evet, son söyledikleri tam çıkmamıştı.

"Babam dinlemiş mi?"

"Henüz dinlememiş. Toplantıda senin tatlılığından bayılmamak için dinlemiyor olabilir."

Ben ciddiydim ama Melek şakalaştığımı düşünerek güldü ve kollarını boynuma sıkıca dolayıp kafamdan öptü. Sonra telaşla, "Çok sıkıyor muyum?" diye sordu.

"Yoksa beni boğmaya mı çalışıyorsun?"

"Anne," dedi bir daha gülerek ve parmaklarını yüzüme indirip altdudağımı çekiştirmeye çalıştı. Benimle bu şekilde oynamayı çok seviyordu, saçlarımı tarayıp örmeyi de. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama arkama geçip saçlarımı örmeye başlayınca bir müddet ona izin verdim. Biraz acıtıyordu, farkında olsa kesinlikle çok üzülürdü ama benimle bu şekilde oynamaktan mutlu olduğu için katlanabilirdim. Dakikalar sonra geri çıkıp kendini alkışlamaya başladığında, "Beğendin mi?" diye sordu.

Başımı karşımdaki aynaya doğru çevirince yamuk yumuk bir şeyler yaptığını görüp güldüm. Açıkçası eşi bulunmaz gariplikte bir örgüydü. Onu kucağıma çekip her yerini öpücüklere boğarken, "Yakında daha iyisini yapacaksın," diye garanti verdim.

Melek Yakut'la bir süre daha vakit geçirdikten sonra beraber aşağıya indik. O sırada da okul servisinin geldiğini görüp kızımı kucağımdan indirdim. Melek de Leo'nun okul servisini görüp sokak kapısına koştu ve kapıyı açıp bahçeye çıktı. Arkasından yavaşça gittim ve Leo bahçe kapısından girdiğinde sarılmalarını izledim. Melek koşa koşa onun kollarına girmişti.

Leo daha uzun boylu, büyümüş olduğu için Melek'i kolaylıkla kucaklamış, öpüyordu. "N'aber meleğim?"

"Hoş geldin Leo," dedi kızım, onun kucağından inip elinden tutarak. Leo'yu eve doğru çekti. "Okulda n'aptın? Beni özledin mi?"

Leo, Melek'i o kadar çok seviyordu ki bazen bize karşı sabırsız davransa da ona çok tahammül gösteriyordu. Melek'e sırıtarak, "Özledim tabii," dedi. "Ve sana bir şey aldım."

Kızım hediyeleri çok sevdiğinden, "Ne?" diye sordu hemen.

Leo çantasını portmantoya bırakırken ben de sokak kapısını örtüp kardeşime eğildim, onun altın sarısı saçlarından öptüm. Bana gülümsedi, her

gülümsemesinde bir minnettarlık seziyordum. Yıllardır onu bu evden hiç ayırmadığımız, bu evden biri olduğunu hissettirdiğimiz için olduğunu biliyordum bu minnettarlığın. Arka cebinden aniden bir elma şekeri çıkarıp Melek'e uzattığında kızım yerinde zıpladı.

"Leo! Ben bunu çok seviyoyum!"

"Sen seversin, ben de alırım," dedi Leo, kendinden emin şekilde.

Melek şekeri kapıp ambalajını açmaya çalışırken kardeşime arkasından sarılıp, "Aç mısın?" dedim.

Ofladı. "Değilim."

Hımm, ofladığına göre çok da keyifli değildi demek... Saçlarını düzeltip üzerinden ceketini çıkarırken, "N'oldu?" diye sordum.

Anlamama hiç şaşırmadan ceketinden kurtuldu ve bana kaçamak şekilde bakarak, "Bugün okulda futbol oynarken topu yanlışlıkla bir kızın kafasına attım," dedi.

Endişeyle, "Bir şey oldu mu?" diye sordum.

"Yok yok," dedi hemen, paniklediğimi bildiği için beni sakinleştirerek. "Yanına gidip özür diledim abla ama tersledi beni, bağırıp o da topu benim kafama atmak için bahçede kovaladı. Yanlışlıkla oldu dedim ama bir türlü anlamadı! Gıcık etti beni!"

İlk kez Leo okul dönüşü bir kızdan hayranlıkla değil de nefretle bahsediyordu. Tabii nefret onun yaşındaki bir çocuk için ağır, anlayamadığı duyguydu ama öyle bahsediyordu. Dişlerini sıkarak, "Nefret ediyorum o kızdan!" dediğinde bundan emin oldum.

Onu omuzlarından tutup salona götürürken, "Bak sen," dedim düşünceli şekilde. "İlk kez bir kızı sevmediğini görüyorum."

"Kafama top attı abla! Asla sevmem onu!"

Demek kız onu koşturduktan sonra topu atmayı başarmıştı. Tabii kazayla olmuştu, böyle tepki vermesi gerekmezdi ama belki de canı çok yanmış, sinirlenmişti. Leo koltuğa otururken, "Çok seviyorum dediğin kızları da şimdi sevmiyorsun," dedim ona atıfta bulunarak. "Hiç belli olmaz."

Kollarını göğsünde kavuşturup yüzünü asınca mutfağa geçip dünden kalan çorbayı onun için ısıtmaya başladım. Aç değilim dese de en azından biraz çorba içeceğini düşünüyordum. Bu sırada Leo, Melek'le ortalıktan kaybolmuştu, yukarıdan kızımın neşeli bağırtılarını duyuyordum. Ona asla susmasını söylemediğimiz için kahkahası genelde sınırsız oluyordu.

Leo yemeğini yedikten sonra ortalığı toparladım ve telefonumu kontrol ettim. Hazer, cebine koyduğum notu gördüğüyle alakalı henüz bir şey

söylememişti ama gördüğünü düşünüyordum. Saatler geçerken heyecanla evin içinde geziniyordum. Aradan seneler geçmiş olmasına rağmen Hazer beni her konuda çok heyecanlandırıyordu.

Odama giderken kızımı kontrol etmek için ona baktım. Kendi etrafında dönerek dans ediyordu. Odasına geldiğimde onu bu şekilde bulmaktan çok mutlu oluyordum. Dans etmeye ilgisi olduğunu geçen sene keşfetmiştik ve o benim de dans edebildiğimi algılayınca bunu beraber çok kez yapmıştık. Buz pateni yaparken olduğu gibi ayaklarını yerde kaydırdı ve elbisesinin etekleri uçuşurken kendine gülümsedi.

"Çok güzel dans ediyorsun," dedim ona ve böylelikle beni farkına vardı. Ona, küçüklüğümde bana davranılmasını dilediğim şekilde davranıyordum.

Tatlı tatlı gülümseyip yanıma koştu. Beyaz sabahlığımın üstünden bana sarıldı. "Sen daha güzel dans ediyorsun anneciğim."

"Bugün izleyeceksin," diyerek göz kırptım.

Melek peşimden gelirken yatak odama kadar ilerledim. Artık hazırlanmaya başlamak istiyordum. Dolabımdan kıyafet seçerken telefonumun çaldığını duyup koyduğum yataktan aldım. O sırada Melek dolabımdan aldığı bir elbisemi giymeye çalışıyordu. Aramanın koreografım Necla'dan geldiğini gördüm. Seneler içinde dans etmeyi hiç bırakmamıştım, küçük aralar vermiştim ama hep devam etmiştim. Bazı tiyatro, müzikal gösterilerine katılmış, şehir dışına gitmiştim. Necla çok meşhur bir koreografı ve beni birçok çalışmaya çağırıyordu fakat her zaman eşlik edemiyordum.

Aramasını yanıtladığımda önce merhabalaştık ve ardından bana yeni bir müzikal için çalışmayı istediğini söyledi. Neyle ilgili olduğuyla konuştuktan sonra bu müzikali Paris'te de sergileyeceğimizi söyledi. Bu beni düşündürdüğü ama aynı zamanda heyecanlandırdığı için hemen cevap vermedim. Aramayı kapatırken neşeyle çığlık atmamı önleyememiştim.

"N'oldu?" dedi Melek, kıyafetimin içinde.

"Aaa, bu pembe elbisenin içinde çilek kız olmuşsun," dedim onun önünde eğilip yüzüne öpücükler sıralarken. Yüzüne bu kadar yaklaşınca babasında ve kendimde olan çilleri onun pürüzsüz yüzünde de görüp mutlu oluyordum.

Hazırlanmaya devam ettim ve hava kararırken aynanın önüne geçtim. Melek bu kez giymeye çalıştığı topuklu ayakkabılarımla peşimden gelerek, "Çok güzel oldun," dedi, o esnada elbisemi düzeltiyordum. Düz beyaz

geniş askılı elbisemi giymiştim ama bu çok önemli değildi. Hazer'le ilk tanıştığımız yerdeyken o bale kıyafetlerimin içinde olacaktım.

"Melek, anneciğim sen de çıkar artık o kıyafetleri," diyerek kendisine döndüğümde uslu uslu başını sallayıp topuklu ayakkabıların üzerinden indi.

"Elbise kalsın mı?" dedi.

"O elbise senin için çok uzun ve büyük, takılıp düşersin," diye izah ettim.

"Peki anneciğim."

Ona yardımcı oldum ve elbiseyi çıkardıktan sonra kendi kıyafetlerini düzelttim. Çantamı ve hazırladığım kıyafetleri yanıma aldıktan sonra aşağıya kızımın elini tutarak indim. Beni asla üzmeyen, her zaman sözlerimi dinleyen bir kızım olduğu için şanslı hissediyordum.

Leo'nun televizyon karşısında cips atıştırdığını gördüm ve o da bizi gördüğünde hayranlıkla baktı. "Abla, çok güzel olmuşsunuz."

Melek dayısına öpücük atarken ben de kardeşime göz kırpıp, "Birazdan annemle Mustafa gelecek, biz evde yokken ev sahibi sensin," dedim ona. "Tabii onlar misafir değil ama sen Bahar Anne'yi üzme."

"Merak etme," dedi. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Eniştene bir sürpriz yapacağım."

Hazer'le Leo arasında hep bir tatlı atışma olduğundan, "Benden de selam söyle enişteme," dedi sırıtarak.

Yaklaşıp o bayıldığım sarı kafasını karıştırdım ve bundan hiç hoşlanmadığı için biraz söylendi. Fakat Leo biraz serseri de olsa asla bana saygısızlık yapmazdı, aksine beni her zaman koruyup sevgisini ifade ederdi. Oyunbozanlıkla dağıttığım saçlarını düzelttim ve o sırada sokak kapısı çalınca annemlerin geldiğini anladım.

Kapıyı açtığımda Mustafa Kemal eşikten hızla girdi ve yanımdaki Melek'i kucaklayıp etrafında döndürürken annem de bana sarıldı. Melek amcasını da dayısını olduğu gibi çok sevdiğinden itiraz etmeden güldü. "Amca, biyaz daha döndüy."

"Miden bulanacak," diyerek onu ikaz ettim ve ayakları yere basınca bu kez ben Mustafa'ya sarıldım. "Hoş geldin Mustafa, nasılsın?"

Biraz utanarak kafa salladı. "İyiyim yenge."

Özel tedaviler görüyor, günden güne daha iyi ve ılımlı bir çocuk oluyordu ama benim için tanıdığım ilk günden beri çok tatlıydı. Onu serbest bıraktım ve Leo'nun yanına giderken teşekkür ederek anneme döndüm. "Biraz zahmet oldu, son dakika çağırdım anne. Kusura bakma lütfen.

Annem, Melek'in yanaklarını sevip saçlarını okşamakla meşgulken, "Ne kusuru yavrum, bilhassa siz Hazer'le vakit geçirip mutlu oldukça ben daha da keyifleniyorum," dedi.

Anneme sarılıp Melek'le evden ayrıldık. Garajdan, iki yıl önce aldığımız arabamı çıkardım ve Melek arka koltukta otururken kullanmaya başladım. Bu süreç içinde ehliyetimi almış, araba kullanmayı öğrenmiştim. Melek'le yolculuk yaparken hâlâ tedirgin oluyordum ama neyse ki herhangi bir kaza yaşamamıştık.

Bir süre sonra kızımla, o senelerde çalıştığım sahafın önünden geçerek dans kursuna ilerlerken sahafın camlarını gösterdim. "Bak Melek, ben şu yerde çalışmıştım."

Âdeta cama yapışıp yanından geçtiğimiz sahafa ilgiyle baktı. "N'apıyoydun oyada?"

En kolay anlayacağı şekilde, "Kitap satıyordum," diye cevaplandırdım sorusunu.

Ona kendimden, Hazer'le ilişkimizden bahsetmeyi seviyordum. Kızımla konuşmak, bazen bir arkadaşımla konuşmaya bile benziyordu. Ona Kuzey Işıkları'nı bile anlayabileceği şekilde anlatmışım, oraya gitmeyi çok istediğimi ve babası sayesinde gidebildiğimi...

Araba dans kursunun önünde durunca bir süre hareket etmeden ileriye baktım. O günlerdeki gibi serin bir sonbahar havası vardı, arabamın silecekleri çalışıyordu. Dans kursunun merdivenlerinden insanlar inip çıkıyordu. Ben de o merdivenleri bazen Hazer'le bazen yalnız çıkmıştım. Kalbimin onun için çarptığı ilk günlerdi ve artık kızımızla yeniden çarpıyordu kalbim.

"Anne, buyası neresi?"

"Özel bir yer."

Arabamdan inip kızımı da arka koltuktan aldıktan sonra binaya yürümeye başladık. O merdivenleri kızımla çıktığım gerçeği biraz şok ediciydi aslında. Dolan gözlerimi silip binaya girdim ve seneler geçmesine rağmen ezbere bildiğim yolu çıktım. Bu fikir aklıma geçtiğimiz hafta gelmişti ve hâlâ bende numarası bulunan Meliha Hanım'ı arayıp danışmıştım. Salonun müsait olduğunu ve gelebileceğimizi söyleyince de mutlu olmuştum. Aradan geçen zamandan sonra böyle bir şey istememi yadırgadığı aşikârdı ama konuşurken sesi soğuk değildi.

Asansörden inince salona doğru yürümeye başladım ve salon kapısı açılıp da Meliha Hanım çıkınca duraksadım. Melek de benimle beraber

dururken Meliha Hanım biraz ilerleyip beni gördü. Burada olacağından haberim yoktu, şaşırmıştım. Aradan geçen o zamandan sonra böyle bir araya gelmek...

"Anne, n'oldu?"

Melek'in sesiyle Meliha Hanım'la bakışlarımızı ona çevirdik. Yanımıza, yüzünde bir hayret ifadesiyle yürüyerek karşımda durunca, "Merhaba Mila," dedi kibar bir yaklaşımla. "Çok uzun zaman oldu değil mi?"

Yumuşak şekilde gülümseyip, "Öyle," dedim. "Nasılsınız?"

"İyiyim. Bildiğin gibi, yeni dansçılar çalıştırıyorum." Gözlerini benden alıp bir daha gülümseyerek ona bakan kızıma çevirdi ve sonra dizlerinin üzerine alçaldı. "Merhaba," dedi elini uzatarak. "Ben Meliha, annenin bir arkadaşıyım. Sen kimsin?"

Melek onay bekleyerek bana bakınca ona kafamı salladım. Bunun üzerine tanışmak için Meliha'nın elini sıkıp, "Ben de Melek Yakut," dedi. "Annemin kızıyım."

Meliha Hanım, zaten tahmin ettiği şeyi duyup daha geniş gülümsedi. "Çok memnun oldum Melek. İsmin ayrı, sen ayrı güzelsin. Annene de pek benziyorsun."

"Buynum babama benziyoymuş, annem öyle dedi." Kızım iletişim kurma konusunda başarılıydı, insanlardan çok çekinmiyordu.

"Biraz daha bakınca hakikaten de babana benziyormuş," dedi Meliha, kızıma ayak uydurup.

"Sen benim babamı tanıyoy musun?" Melek ne düşüneceğini bilememiş gibiydi soruyu sorarken.

"Evet. Baban Hazer, değil mi?"

"Hı hı. Hazey Han."

Meliha yanağını okşayıp doğrulunca yüzüme düşen bir tutam saçımı kulağımın arkasına koyarak, "Görüştüğümüz için mutlu oldum," dedim içimden geleni dudaklarımdan bırakarak. "Görüşmeyeli çok olmuştu, zaman zaman nasıl olduğunuzu merak ediyordum."

Meliha Hanım, "Ben de görüşmemize çok sevindim," dedi ve sonraki hamlesi beni şaşırtan bir samimiyet barındırdı. Tamamen yaklaşıp bana sıkıca sarılınca kabalık olmaması adına ben de bir elimle bu sarılmaya karşılık vererek gülümsedim. "Kızınızı gördüğüm için de sevindim. Çok güzel, sana da benziyor." Geri çekilince havaya karışan sesli bir nefes aldı. "Tuhaf oldum böyle seni kızınla görünce. Seninle dans ediyorduk ve kızınla burdasın, üstelik babası Hazer... Sizin adınıza seviniyorum, birbirinizi çok güzel buldunuz."

Bu kadar sıcaklık beklemediğim için şaşkındım. Öte yandan inanılmaz sevinmiştim. "Gracias," dedim mahcup olup. "Evet, Hazer hayattaki en büyük şansım."

Anlayışlı bir gülümsemeyle yeniden iç çekti ve Melek'in saçlarını okşayarak yanımızdan ayrıldı. Kızım bana onun hakkında sorular sorarken salona geçtik. Kapıdan girince içimi bir hüzünlü mutluluk kapladı. Buraya hep koşa koşa gelip Hazer'i gördüğümde çok heyecanlanırdım.

"Ne kaday büyük," dedi Melek sahneye bakarak.

Onu, ben dans ederken Hazer'in hep oturduğu seyirci koltuğuna oturttum. Artık hazırlanmam gerekiyordu, kocam birazdan burada olurdu. Melek koltukta kıkırdayıp gerinirken, "Buradan kalkma," dedim. "Birkaç dakikaya döneceğim."

Hemen başını salladığında çantamı yanına bırakıp elimdeki torbayla uzaklaştım. O zamanlarda kıyafetimi değiştirdiğim kabine girip balerin kıyafetimi giydim. Saçlarımı, arkamda bir kurdeleyle bağlayıp üstümü düzeltirken heyecandan kendime gülüyordum. Son olarak eğilip pointlerimi giydim ve bağlayıp doğruldum. Yüzüme seneler içinde oturan olgunluğu saymazsak tamamıyla o günlerdeki halime benziyordum.

Dışarı çıkıp sahneye yürüdüğümde Melek'in hayranlıkla bana bakmaya başladığını gördüm. Elini, bir karış açtığı ağzına örtmüştü ve gözleri parıl parıldı. "Anne, çok güzel olmuşsun."

Sahnenin önüne kadar yürüyüp kibarca dizlerimi kırdım ve ona selam verirken kıkırdadım. "Senin kadar olamam Melek."

Melek, dans etmeye devam ettiğim için daha önce de beni bu kıyafetlerin içinde görmüştü. Hatta Hazer'le beni izlemeye de gelmişlerdi, muhtemelen Fransa'daki gösterimi izlemeye de geleceklerdi. Melek'e öpücük yollarken salon kapısının açıldığını fark edip kızımla oraya baktık.

Hazer, kapıyı kapatıp içeriye girerken gözleri, sanki beni burada göreceğini bildiği için doğrudan sahneye bakıyordu. Tanıştığımız zamanlarda olduğu gibi beni tekrar izleyeceğini hissedip heyecanlandım. Yavaşça yürürken yutkunuyor ve gözlerini benden çekmiyordu. Melek sevgiyle, "Baba," diye seslenince Hazer gözlerini zorlukla benden ayırıp ona döndü. "Babacığım?" diyerek yanına yürüdü.

Melek kendini Hazer'in kollarına atınca o koltuğa oturup kızımızı da dizine koydu. Beraber oturmuş bana bakıyorlardı. Melek heyecanlı heyecanlı, "Annem dans edecekmiş," deyince Hazer gözlerini baştan aşağıya üzerimde dolaştırarak ayağımdaki, kendi diktiği pointlerde durdu. Dudağının kenarı kıvrıldı, bunlar seçmeleri kazandığım pointlerdi.

"Annen dans ederse biz yine büyüleniriz Melek."

"Bence de baba."

"Teşekkürler," dedim onlara ciddiyetle.

Bu ikisini de gülümsetince kabarık bale eteğimin uçlarını tutup kıkırdadım ve ardından gözlerimi sahnenin kenarına çevirip, "Müziği açabilir misiniz Hazer Bey?" diye rica ettim, çekingen görünmeye çalışarak.

Melek gülerek, "Anne, niye babama öyle diyoysun?" dedi.

"Açarım Safir Hanım." Hazer, Melek'i koltuğa bırakıp doğruldu ve köşedeki müzik sistemine ilerledi. Dans ederken sevdiğim bir müziği açıp bana döndü. "Bu iyi mi?"

"Çok iyi teşekkür ederim Hazer Bey."

"Rica ederim Safir Hanım."

"Yaa baba." Melek Yakut tekrar gülüp dikkatimizi çekti. "Anneme neden hanım diyoysun?"

Hazer kızımızın yanına dönüp tekrar seyirci koltuğuna otururken üzerindeki koyu gri ceketi çıkarıp yana bıraktı. "Ben annene eskiden öyle diyordum kızım. Hanım diyordum, o da bana Hazer Bey diyordu."

Bu Melek'e çok eğlenceli gelmişti, yine gülüp heyecanla sordu. "Neden ki?"

Hazer bana dönüp göz kırptı. "Annenin patronuydum."

Ukalalığına göz devirirken bile gülümsüyordum. "Sessizlik lütfen. Dans edeceğim."

Melek ağzına hayali bir fermuar çekerken Hazer de ona sıkıca sarılıp başını kaldırdı. O kızımla beni izlerken heyecanlandım. Müziği yakalamaya çalıştım ve parmak uçlarımda yükselerek başladım. Bacaklarımı ve kollarımı esnetip dans etmek için ısındım. Mila gülümseyerek bakarken Hazer hayranlıkla izliyordu.

İlk günden beri bana böyle bakıyordu. İlk günden beri ikimiz için çalan bir şarkı vardı ve o şarkıyla dans ettiğimi biliyordu.

Parmak uçlarımda daha da yükseğe çıktım ve kollarımı da zarifçe başımın üzerine kaldırıp ellerimi birleştirdim. Vücudum alışık olduğu için kolaylıkla esnedi ve büyük adımlarla yana ilerlerken müzik de benimle yükseldi. Sahne geniş olduğu için kolayca hareket ediyordum ve eteğimin uçları hafifçe hareket kalkıyordu. Pointler ayaklarımı acıtsa da burada, onların karşısında dans etmeye bayılıyordum.

Tabanlarımı, müziğin yavaşlamasıyla yere bastırdım ve kollarımı indirirken başımı arkaya yatırdım. Saçlarım belime değerken elim tekrar kalktı

ve parmaklarım boşlukta süzüldü. Bu hareketimi, kendi etrafımda tam bir dönüş yaparak tamamladıktan sonra parmak uçlarımda tekrar yükselip sahnenin ucuna âdeta süzülerek gittim.

"Anne!" diye sevinç çığlığı attı Melek, gözlerini benden ayırmadan.

Kendi etrafımda dönmemden çok hoşlandığı için bunu ikinci kez yaptım ve sonra vücudumu sol tarafıma doğru yatırdım. Her hareketimin nazik olması için çabalıyordum ve gözlerimi Hazer'den ayıramıyordum. Olgunlaştıkça duygularımın daha az canlı olacağını düşünmüştüm ama yanılmıştım. Her duygum bir hücreymiş gibi bedenimde âdeta hareket ediyordu. Bana bakış şekli, beni orada bekleyen çok özel bir dünya olduğunu hatırlatıyordu.

Müziğin bitiş kısmını yakaladığımda reveransımı yapmak üzere sahnenin ucundaydım. Kızımın parlayan gözlerinden yansıyan ışığı hissedip Hazer'in gözlerine bakarken dizlerimi kırıp reverans yaptım. Şarkıyla dansım uyumlu şekilde bitince Melek, Hazer'in kucağından kalkıp coşkuyla beni alkışladı.

"Anne çok güzel dans ettin, bayıldım!"

Ona öpücük gönderip gözlerimi Hazer'e kaydırdım. Gömlek yakasında olan kravatını çıkardı ve ceketinin üstüne bırakıp doğruldu. Neşeyle bana bakan kızımızı kucaklayıp seyirci koltuğuna oturttu ve ardından bana doğru yürüdü. Ben sahnedeyken onun bana doğru yürümesini çok seviyordum. Bu çok kez yaşanmıştı. Burada, kalbimi hızlandırarak çok kez yürümüştü yanıma. Kalbimi hâlâ aynı şekilde hızlandırıp sahnenin basamaklarını ağır ağır çıktı. Karşımda durduğunda bir adım geriye çıktım ve amber renkli gözlerini izledim.

Uzanıp sol yanımda duran elimden tutarken, "Benimle de dans eder misin?" diye sordu.

Bizim için çalan şarkıyla o kadar uzun zamandır beraber dans ediyorduk ki...

Melek Yakut, "Evet evet!" diye coşkuyla onayladı babasını.

Kibar bir gülümsemeyle, "Ederim," dedim Hazer'in elini sıkarak.

Beni kendine çektiğinde vücutlarımız bildiğim bir hisle temas etti. Parmaklarım parmakları arasından geçerken göğsümde bir sıcaklık başladı. Beni belimden kavrayıp ayaklarımı yerden kestiğinde Melek Yakut'un gülüşü dansımızın bir melodisi gibi arka planda yankılandı. Kocamla, kızımın izleyici olduğu o sahnede dans ederken gözlerimin içinde hiç bitmeyen bir yansıma vardı. Işıltısını Hazer'den ve Melek'ten aldığım bu yansıma, o beni kollarında çevirirken de benimleydi.

Ve o an biz sahnede dans ederken, çalan şarkı kızımızın gülüşleriydi.

Sen gözlerimi kamaştıran tüm ışığın kaynağısın Mila. Gündüz güneş, gece aysın. Bir yer aydınlıksa seni arıyorum, karanlıksa orada olmadığını biliyorum. Odaların kapısını her açtığında ışığı yakıyorsun ama ben her zaman, o odanın sen girdiğinde aydınlandığını biliyorum. Sen benim ışığımsın, aydınlığımsın, gece yarısı güneşimsin. Ve kendinden sonraki en parlak şeye, seninle sahibim.

Bu yüzden seninle hikâyemiz bir gece yarısı güneşinden kış güneşine uzanacak kadar sonsuz.

SON